

Gửi Ngài Kim Chủ Sầu Không Lường Được

Contents

Gửi Ngài Kim Chủ Sầu Không Lường Được	3
1. Chương 1: 1-5	3
2. Chương 2: 6 – 10	5
3. Chương 3: 11 – 15	8
4. Chương 4: 16 – 20	11
5. Chương 5: 21 – 25	14
6. Chương 6: 26 – 30	17
7. Chương 7: 31 – 35	21
8. Chương 8: 36 – 40	26
9. Chương 9: 41 – 45	29
10. Chương 10: 46 – 50	34
11. Chương 11: 51 – 55	39
12. Chương 12: 56 – 60	45
13. Chương 13: 61 – 65	50
14. Chương 14: 66 – 70	57
15. Chương 15: 71 – 75	64
16. Chương 16: 76 – 80	70
17. Chương 17: 81 – 85	77
18. Chương 18: 86 – 90	82
19. Chương 19: 91 – 95	88
20. Chương 20: 96 – 100	93
21. Chương 21: 101 – 105	96
22. Chương 22: 106 – 110	99
23. Chương 23: 111 – 115	104
24. Chương 24: 116 – 120	108
25. Chương 25: 121 – 125	113
26. Chương 26: 126 – 130	119
27. Chương 27: 131 – 135	124
28. Chương 28: 136 – 140	129
29. Chương 29: 141 – 145	135
30. Chương 30: 146 – 150	139
31. Chương 31: 151 – 155	143
32. Chương 32: 156 – 160	149
33. Chương 33: 161 – 165	153
34. Chương 34: 166 – 170	159
35. Chương 35: 171 – 175	162
36. Chương 36: 176 – 180	167
37. Chương 37: 181 – 185	171
38. Chương 38: 186 – 190	175
39. Chương 39: 191 – 195	179
40. Chương 40: 196 – 200	183
41. Chương 41: 201 – 205	189

42. Chương 42: 206 – 210	193
43. Chương 43: 211 – 215	199
44. Chương 44: 216 – 220	206
45. Chương 45: 221 – 225	211
46. Chương 46: 226 – 230	218
47. Chương 47: 231 – 235	222
48. Chương 48: 236 – 240	227
49. Chương 49: 241 – 245	233
50. Chương 50: 246 – 250	240
51. Chương 51: 251 – 255	250
52. Chương 52: 256 – 260	256
53. Chương 53: 261 – 265	265
54. Chương 54: 266 – 270	272
55. Chương 55: 271 – 275	279
56. Chương 56: 276 – 280	286
57. Chương 57: 281 – 285	292
58. Chương 58: 286 – 290	298
59. Chương 59: 291 – 295	304
60. Chương 60: 296 – 300	311
61. Chương 61: 301 – 305	317
62. Chương 62: 306 – 310	323
63. Chương 63: 311 – 315	329
64. Chương 64: 316 – 320	335
65. Chương 65: 321 – 325	341
66. Chương 66: 326 – 330	348
67. Chương 67: 331 – 335	352
68. Chương 68: 336 – 340	356
69. Chương 69: 341 – 345	362
70. Chương 70: 346 – 350	366
71. Chương 71: 351 – 355	371
72. Chương 72: 356 – 360	376
73. Chương 73: 361 – 365	380
74. Chương 74: 366 – 370	387
75. Chương 75: 371 – 375	392
76. Chương 76: 376 – 380	399
77. Chương 77: 381 – 385	404
78. Chương 78: 386 – 390	410
79. Chương 79: 391 – 395	417
80. Chương 80: 396 – 400	422
81. Chương 81: 401 – 405	430
82. Chương 82: 406 – 410	434
83. Chương 83: 411 – 415	440
84. Chương 84: 416 – 420	446
85. Chương 85: 421 – 425	455
86. Chương 86: 426 – 430	461
87. Chương 87: 431 – 435	468
88. Chương 88: 436 – 440	477
89. Chương 89: 441 – 445	482
90. Chương 90: 446 – 450	491
91. Chương 91: 451 – 457	498
92. Chương 92: Phiên Ngoại Dở Hơi	504
93. Chương 93: Phiên Ngoại Mừng Năm Mới (1)	509
94. Chương 94: Phiên Ngoại Mừng Năm Mới (2)	513

Gửi Ngài Kim Chủ Sầu Không Lương Được

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, giới giải trí, 1×1, kẻ ước tình nhân, ôn nhu quý súc công x nhị hóa nhân thê thụ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-ngai-kim-chu-sau-khong-luong-duoc>

1. Chương 1: 1-5

Tác giả có chia chương dài, nhưng mình thích để chương ngắn hơn, dễ làm ^^

1.

Trịnh Hòa là một diễn viên hạng hai. Thế nào là hạng hai? Là có khả năng diễn, có đạo đức nhưng thiếu người nâng đỡ. Thế nên khi người đại diện thông báo với cậu rằng: “Có khả năng cậu sẽ không tồn tại trong giới này nữa”, cậu bùng nổ.

Tìm lại tin nhắn hôm qua cô bạn gửi đến, ngón tay cậu thoáng ngập ngừng, nhưng vẫn bấm nút [Gọi].

“Này? Bên đó còn thiếu người không?”

Đầu kia điện thoại rất ồn ào, chỉ nghe tiếng Đào Tiệp nói đứt quãng: “Nhanh tới đi, BEACHER, tầng 2, phòng 204.”

Gia nhập làng giải trí đã tám năm, cậu đã qua cái tuổi tươi đẹp nhất từ lâu.

Trịnh Hòa thực sự rất thích công việc này, dù con đường mệt mỏi, cậu vẫn cố gắng đi tới, không bị đâm cho sứt đầu mẻ trán không chịu quay đầu.

2.

Cậu quen biết Đào Tiệp trong một bộ phim. Hai người rất có duyên – một người đồng anh em của nam

chính, người kia đóng chị em của nữ chính. Không biết biên kịch nghĩ thế nào, thời lượng diễn của cả hai cộng lại chưa đến 15 phút, lại còn diễn tương ái tương sát. Lúc nhìn kịch bản, Trịnh Hòa đang than thở, Đào Tiệp ngồi đối diện quát lên: “CMN! Cha biên kịch bị ngựa đá đúng không!?”

Trịnh Hòa gật đầu phụ họa. Ôi tiếng lòng!

Cả hai thành tri kỉ.

3.

Đào Tiệp khác Trịnh Hòa, cô chưa tốt nghiệp đại học. Khi Trịnh Hòa quen Đào Tiệp, cô mới 21. Trịnh Hòa lúc biết điều này đã cam nín trong giây lát.

Mới 21 tuổi đầu đã có thể tham gia đoàn phim này, dù chỉ là chân chạy việc thì cũng không phải dạng vừa rồi. Trịnh Hòa tưởng cô dựa vào thế lực gia đình, nhưng sau này mới biết là dựa vào thân thể mình.

Trịnh Hòa không kì thị chuyện này, nhưng chưa từng hòa theo, cậu không chịu nổi.

Cậu chỉ có thể chấp nhận đàn ông, đúng thế, cậu là gay.

4.

Tòa nhà BEACHER rực rỡ ánh đèn. Trịnh Hòa đang ngửa đầu nhìn bảng hiệu, chợt phía sau có tiếng gọi: “Chú em, lại đem xe vào bãi.”

Trịnh Hòa quay đầu nhìn. Một người thanh niên đang bước xuống từ chiếc xế khủng, cũng có vẻ tuần tú. Trịnh Hòa ngẩn ra, người này gọi mình à?

Người thanh niên bỏ kính râm ra nhìn Trịnh Hòa rồi lặp lại: “Chú em, đem xe vào bãi.” Nói rồi anh ta ném chìa khóa xe cho cậu.

Trịnh Hòa nhìn chòm chìa khóa rồi nhìn lại mình – bộ vest bình thường, giày da mới mua, bị nhầm với nhân viên là phải.

Trịnh Hòa nhận 100 tệ người thanh niên đưa, vâng lời chuyển xe vào bãi.

5.

Trịnh Hòa bước vào phòng Karaoke. Đây đúng là nơi xa hoa trụy lạc. Trịnh Hòa tìm mãi mới thấy Đào

Tiếp, cô đang rúc trong lòng một người đàn ông lạ mặt.

“Ồ, Trịnh Hòa, tới rồi à, lại đây!” Đào Tiếp ngồi vừa dịch qua một bên vừa thuận miệng giới thiệu, “Đây là Bạch tiên sinh. Bạch tiên sinh, cậu ấy là Trịnh Hòa, bạn tôi.”

Người Đào Tiếp giới thiệu không phải gã cô vừa nằm trong lòng. Tuy không rõ đầu đuôi nhưng cậu không nhiều lời, chỉ cúi đầu chào: “Chào Bạch tiên sinh.”

Dường như Bạch tiên sinh mang dòng máu lai, gương mặt sắc nét, nếp nhăn ở khóe mắt lộ ra khi cười rộng lên và ít tóc trắng bên thái dương đã tiết lộ tuổi tác không còn trẻ trung của ông.

Bạch tiên sinh đưa cậu một ly ực ki và hỏi: “Cậu nhóc đỗ xe?”

Trịnh Hòa ngạc nhiên, sau đó gương mặt cậu đỏ bừng.

CMN! Sao ông ấy biết chuyện xảy ra dưới tầng?

2. Chương 2: 6 – 10

Tiền nhân vô địch~

6.

Trịnh Hòa rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cười hỏi: “Nhìn cậu không giống người mẫu, ca sĩ à?”

Trịnh Hòa xấu hổ lắc đầu. Sao Bạch tiên sinh không nói thẳng rằng cậu rất tầm thường luôn cho rồi. “Tôi là diễn viên. Ngài từng xem Xuân mệnh điện chưa? Tôi diễn Tống Chí Thu trong đó.”

Bạch tiên sinh lắc đầu “Tôi chưa xem, sau này sẽ xem.” Vừa nói, cánh tay ông vừa nhẹ nhàng đặt lên vai Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa cứng người, cậu muốn gạt cánh tay ông ta ra, quăng một bạt tai rồi quát “Ông mày không bán!”. May mà lý trí đã thắng, ánh mắt cậu nhìn chằm chằm lên bức điện, nhấp một ngụm rượu cho đỡ căng thẳng.

“Thế...thế thì thật cảm ơn ngài.”

“Ồ, chuyện này đâu cần cảm ơn.” Đường như tinh thần Bạch tiên sinh hôm nay không tệ.

Trịnh Hòa lơ đãng liếc về phía Đào Tiệp, cảm giác mình chưa đủ nhiệt tình, liền chui vào lòng Bạch tiên sinh. Ông bị sự ‘nhiệt tình’ của cậu làm kinh ngạc một chút rồi bật cười.

Tiếng cười của ông khiến Trịnh Hòa nhận ra mình ‘nhiệt tình’ quá đà, đỏ mặt chạy vội vào WC.

7.

Đào Tiệp túm được Trịnh Hòa ở cửa WC khi cậu đang học tốc lao vào. Cô mắng: “Anh điên à? Không khí đang tốt thế, chạy ra đây làm gì?!”

Trịnh Hòa bùm mặt, ngồi xổm xuống: “Hồngбет....tôi không làm được, không biết làm thế nào. Thôi đi thôi, cô giúp tôi xin lỗi.”

“ĐCM! Trịnh Hòa, anh có bệnh phải không? Bao nhiêu người muốn gặp Bạch tiên sinh mà không có cơ hội, anh chưa làm gì đã muốn chạy? Muốn chạy thì cũng lên giường đã rồi nói sau!”

Trịnh Hòa hỏi ngược lại: “Bạch tiên sinh rất có thể lực à?”

Đào Tiệp hừ lạnh: “Biết Vinh thiếu chứ?”

Trịnh Hòa gật đầu, ngôi sao lớn của công ty, ai mà không biết chứ, tiếc là hình như dạo này anh ta muốn từ bỏ sự nghiệp, không thấy có phim mới.

“Anh ta vốn được Bạch tiên sinh nâng đỡ.”

Trịnh Hòa chần chừ: “Vậy sao mấy năm nay không thấy có bộ phim mới nào?”

Đào Tiệp lại liếc cậu một cái: “Chuyện này còn phải nói à?”

Trịnh Hòa gật đầu, lại cảm thấy lạ nên hỏi: “Không đúng, gặp được người như Bạch tiên sinh sao cô không giữ cho mình mà giới thiệu cho tôi, có ý đồ gì.”

Đào Tiệp tung cước nhắm thẳng đùi Trịnh Hòa: “Cái số! Tôi mà là nam tôi đã dán lên rồi!”

Giờ thì cậu đã hiểu.

8.

Trịnh Hòa lại tiếp tục lao vào WC, Đào Tiệp giữ chặt cậu lại, nói xối xả: “Chẳng nhẽ anh còn chưa hiểu?”

“Tôi hiểu.”

“Hiểu rồi còn chui vào phòng vệ sinh làm gì?”

Trịnh Hòa không biết nói sao: “Tôi mắc xè, ok?”

Đào Tiệp chợt thấy anh bạn mình gần ba mươi vẫn không làm nên cơm cháo gì, quả là: Chuẩn!

9.

Khi Trịnh Hòa quay lại, một cậu nhóc đang ngồi bên cạnh Bạch tiên sinh, tuổi ngoài hai mươi, dáng người thon dài, gương mặt diễm lệ, so với cậu đứng là một trời một vực.

Nếu là trước đây, Trịnh Hòa nhất định nhắc mông rời đi, nhưng vừa nãy trong WC, càng nghĩ càng nhớ ra gì đó, nhấn tin hỏi Đào Tiệp: “Bạch tiên sinh là Bạch Ân đúng không?”

Đào Tiệp nhấn lại: “Còn phải nói.”

Trịnh Hòa bị sét đánh giật nảy mình, là đại đại gia đó.

Vậy nên, Trịnh Hòa rất tự giác lại bên Bạch tiên sinh, cười dịu dàng: “Bạch tiên sinh.”

Bạch tiên sinh ngẩng đầu mỉm cười. Trịnh Hòa cảm thấy nhẹ nhõm. Cậu đi tới bên cạnh sofa, ý bảo cậu nhóc kia nhường chỗ. Cậu ta từng lại, thấy Bạch tiên sinh không liếc Trịnh Hòa lấy một cái, liền mặc kệ.

Trịnh Hòa nhận ra Bạch tiên sinh đang giận. Thật là lạ, dù ai nhìn vào mặt Bạch tiên sinh cũng không thể nói rằng người này đang không vui, vậy mà cậu lại biết.

Trịnh Hòa nhìn lưng cậu thiếu niên, nhún vai, sau đó đặt mông xuống đùi Bạch tiên sinh, nhận lấy ánh mắt mang ý cười của ông.

Hừ, chuyện này ở Gay bar cậu đã gặp nhiều rồi!

Tranh giành tình nhân sao, mặt dày là thắng! Tiệp nhân là vô địch, biết không?

10.

Thiếu niên quay đầu lại, bị cái sự mặt dày của Trịnh Hòa làm giật nảy mình.

Trịnh Hòa dang tay ôm lấy cổ Bạch tiên sinh, ngoan ngoãn dựa vào bờ ngực ông, đúng phong cách chim nhỏ nép bên người, tiệp thể cáo mượn oai hùm.

Trịnh Hòa phát hiện nơi này và quán bar cậu thường tới không khác gì nhau, chỉ cần xem Bạch tiên sinh là bạn_tình cậu đang nhắm tới là được. Hơn nữa, vẻ ngoài của ông ấy đúng là không tệ.

Cậu thiếu niên kia đành tức giận bỏ đi. Trịnh Hòa đang định ngồi vào chỗ đó, phía dưới eo lại bị hai cánh tay giữ lấy. Trịnh Hòa xoay người nhìn, rọi vào đôi mắt cậu là nụ cười đầy ẩn ý của Bạch tiên sinh.

3. Chương 3: 11 – 15

11.

Chiếc đèn ngủ tỏa ra ánh sáng dịu dàng, mờ ảo, Trịnh Hòa nằm trên giường, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, tự cảm thấy khó hiểu.

Sao mình lại ở đây?

Hình như bắt đầu từ một nụ hôn.

Nụ hôn nóng bỏng của Bạch tiên sinh.

“Cạch” Bạch tiên sinh đẩy cửa ra, cơ bụng tám múi đầy hấp dẫn, hai mắt Trịnh Hòa tỏa sáng, bật thành hình trái tim.

Bạch tiên sinh ngồi xuống bên giường, quỳ gối lấy tai Trịnh Hòa, nhẹ nhàng nói: “Em đi tắm đi...”

Cậu cảm thấy cơ thể mình tê dại, giống như linh hồn thoát xác: “Vâng...”

Bạch tiên sinh cười khẽ.

Không khí đang rất tốt, sao Trịnh Hòa có thể bỏ qua? Cậu ôm lấy ông, hôn nồng cháy: “Em tắm rồi...”

12.

Lại một ngày mới, Trịnh Hòa gấp một cái, mở mắt ra.

Trần nhà màu trắng.

Quay đầu, vùi vào lồng ngực người bên cạnh, ngủ tiếp thôi... Hả?

Trịnh Hòa bật dậy, ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang ngủ bên cạnh. Ai thế nhỉ? Dần dần, cậu nhớ ra, lại bò vào lòng ông, không nói gì.

Bạch tiên sinh không phải người đẹp nhất cậu từng gặp, nhưng là gay vừa đẹp trai vừa thành công nhất cậu từng gặp. Hơn nữa, sức lôi cuốn không chỉ ở gương mặt của ông mà còn là khí chất. Trịnh Hòa nhớ tới một thành ngữ mạng bèn cười trộm: Khí phách trách lậu.

“Có chuyện gì mà vui thế?” Bàn tay ấm áp xoa đầu Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa ngẩng đầu, không nói, chỉ cười ngây ngô.

Bạch tiên sinh nhìn cậu một lúc, khẽ hôn lên môi cậu: “Thật đáng yêu.”

Trịnh Hòa đồng ý. Ông cũng thật đáng yêu.

13.

Trịnh Hòa vui vẻ tới công ty, đương nhiên, người lái xe là Bạch tiên sinh.

Xe đi được nửa đường, đột nhiên cậu thấy một sạp mì cay Thành Đô bên lề đường. Mấy ngày nay cậu vẫn muốn ăn, nhưng giờ đang trong xe của Bạch tiên sinh mà... Suy nghĩ... Quyết định ăn!

“Bạch tiên sinh, ngài có thể dừng xe được không?”

Xe dừng bên đường, Trịnh Hòa cởi dây an toàn, cười nói: “Ngài cứ đi trước đi, không cần đưa tôi.”

“Cậu muốn làm gì?”

Trịnh Hòa chỉ sạp hàng nói: “Tôi muốn ăn mì.”

Bạch tiên sinh nhìn chăm chăm Trịnh Hòa, lại cười.

Trịnh Hòa cảm thấy cái nhìn tò mò, thú vị của Bạch tiên sinh như đang nhìn động vật trong sở thú khiến cậu sởn gai ốc.

14.

Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa bước vào sạp mì cay.

Trịnh Hòa rất quen miệng gọi một tràng, chẳng mấy chốc, đồ ăn đã bưng lên hết.

Trịnh Hòa nhìn bát mì đồ rực, cời áo lông, chiến đấu! Ăn được nửa bát, cậu mới thấy nãy giờ Bạch tiên sinh chỉ cầm đũa khuấy mì, khuấy đi khuấy lại khiến cậu --

“Ông chủ, thêm bát nữa.” cậu nói thêm “Không cay!”

“Nước chan của chúng tôi đã được pha chế trước rồi.” Chủ quán không bằng lòng.

“Vậy ông lọc đi là được!” Trịnh Hòa cãi tiếp.

Bạch tiên sinh vỗ nhẹ tay cậu: “Không sao, không cần.”

Trịnh Hòa lo lắng: “Ngài ăn được không? Cay lắm đấy.”

Bạch tiên sinh dừng cầm đũa mì vào miệng, uống hơn nửa cốc nước lạnh, hà một hơi dài: “Sáng ra ăn thứ này... đúng là... kích thích!”

Khóe miệng Trịnh Hòa giật giật: “Ông chủ, thêm một bát mì suông!”

15.

Trịnh Hòa đến công ty, tìm mãi không thấy chị Phương, người đại diện của mình, nên buồn bã quay lại phòng. Tay cậu cầm điện thoại tra danh bạ, ngắm số [Bạch tiên sinh] khiến cậu vui vẻ hơn một chút.

Theo như cách Bạch tiên sinh nâng đỡ Vinh thiếu, Trịnh Hòa cảm thấy tương lai rất tươi sáng, nhưng nhờ như.... Haiz.

Trịnh Hòa không muốn lấy thân thể đi đánh đổi, cậu có thể chấp nhận Bạch tiên sinh là vì vẻ ngoài của ngài ấy. Nếu cơ bụng sáu múi biến thành nung núc mỡ, gương mặt anh tuấn thành cái mặt của người Đào Tiệp rúc vào lòng hôm qua...OMG! Cậu muốn nôn đồng mì cay ra ngay!!!

Có nên bán không? Nhỡ bán xong Bạch tiên sinh lại không cần, không giúp cậu thì sao?

Sau trải nghiệm cuộc giao dịch đêm qua, cậu cảm thấy rất bối rối.

Trịnh Hòa gọi điện cho Đào Tiệp, lại bị cô mắng một tràng: “Giường đã lên rồi, giờ mới nghĩ đến chuyện này, đồ ngốc!”

Trịnh Hòa ngẫm lại, cũng đúng.

4. Chương 4: 16 – 20

Trịnh Hòa chưa từng làm loại giao dịch này nên không biết quy tắc của nó. Khi đợi đến ba ngày sau vẫn không thấy động tĩnh gì, cậu bắt đầu sốt ruột.

“Chị Phương.”

Cô quay đầu lại, nhìn cậu khó chịu. Cô theo cậu đã hai năm, chứng kiến cơ hội cứ dần vuột mất, nhưng nghĩ đến tháng sau cậu sẽ phải rời khỏi, không nên để lại ấn tượng xấu nên đành cười gượng: “Tiểu Hòa, có chuyện gì vậy?”

Trịnh Hòa chần chừ hỏi: “Gần đây công ty có phân việc gì cho em không?”

Cô thầm cười nhạo, thằng nhãi này còn muốn trở mình sao: “À, có. Cuối tuần này có vai, mai chị sẽ gửi kịch bản cho.”

Hai mắt cậu sáng lên: “Vai gì? Em là nhân vật chính sao?”

“Hửm... Muốn làm diễn viên chính à? Chị có thể sắp xếp cho em đóng MV, nhưng em biết đấy, em sắp phải rời công ty... cơ hội tốt như thế...”

Thấy chị Phương đáp ứng, hi vọng trong mắt cậu cũng lụi dần.

Trịnh Hòa càng nghĩ càng không hiểu, bàn tay lật tới số của Bạch tiên sinh, cuối cùng vẫn không gọi.

“Alô, Đào Tiệp? Trịnh Hòa đây, cô đang làm gì thế?”

“Trên xe, có gì nói mau.”

Trịnh Hòa kể chuyện xảy ra trong mấy ngày nay cho cô nghe, Đào Tiệp kêu lên kinh ngạc: “Oa, CMN, Trịnh Hòa, anh giỏi! Người như thế cũng leo lên được!” nhưng khi nghe đến đoạn Bạch tiên sinh không có phản ứng gì, cô im lặng vài giây, giọng nói cũng thấp xuống: “Trịnh Hòa, tôi không muốn nói thật...”

“Sao?” Trịnh Hòa cào tóc, cậu không hiểu, “Đào Tiệp, nói đi, tôi đang không biết sao đây!”

“Haiz,” Đào Tiệp thở dài, “Anh còn không hiểu sao, Bạch tiên sinh không thích anh.”

Trịnh Hòa giật mình.

Cậu nghĩ tới rất nhiều trường hợp, nhưng không đoán được điều này. Đêm hôm đó rất tuyệt, sáng hôm sau cũng rất tốt, Trịnh Hòa vẫn nghĩ Bạch tiên sinh hài lòng, sao lại thế?

“Không thể nào!” Trịnh Hòa phản bác theo trực giác.

Đào Tiệp lại thở dài: “Được rồi, tôi biết Bạch tiên sinh rất vĩ đại, khắp cái thành phố H này không mấy ai bằng, vị khách của tôi vẫn hay chơi cùng Bạch tiên sinh, ông ấy bảo Bạch tiên sinh không khác gì một cái hồ to vạn năm, anh đừng có đại mà nhảy vào, tôi nhắc rồi đấy.”

Trịnh Hòa cúp máy.

Cậu nhìn lên tấm poster, là hình Vinh thiếu mấy năm trước – sáng láng, rực rỡ – cậu lại nhìn gương mặt mình, nhớ tới thiếu niên ngồi bên Bạch tiên sinh ngày đó, mình quá kém bọn họ.

Cậu tìm số của Bạch tiên sinh và gọi..

“Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được, xin quý khách...”

Trịnh Hòa quăng điện thoại đi, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bạch tiên sinh là một cái hồ, thế mà, cậu lại nhảy vào.

18.

Trịnh Hòa phát hiện, trái tim mình có thể quăng cả sa mạc Sahara vào – lớn đến vô biên!

Buồn rầu vì bị Bạch tiên sinh ghét chỉ kéo dài một lúc, lát sau cậu lại tiếp tục phấn đấu trên con đường không bị công ty sa thải.

Đào Tiệp nhận trách nhiệm lần cậu bị lừa này về mình, xung phong nhận tìm người khác cho cậu. Trịnh Hòa từ chối, không đáng tin!

Tan tầm, Trịnh Hòa mời cơm chị Phương, nói dự định của mình, khiến chị bất ngờ: “Sao cậu lại nghĩ đến chiêu này?”

“Chị cứ giúp em đi.” Cậu nói.

Chị Phương nhìn mặt cậu, lắc đầu: “Không phải chị không muốn giúp, mà là cậu không đủ tư cách.”

Trịnh Hòa im lặng một lát, chẳng nhẽ cậu thảm đến mức ấy ư? Thảo nào Bạch tiên sinh không thích mình... Aiz, sao lại nghĩ đến ông ấy!

“Chị, chị giúp em đi, xem như em cầu xin chị.”

Cô bắt đầu cảm thấy dao động, hai năm hợp tác, cô biết Trịnh Hòa rất nghe lời, công ty bảo sao cậu nghe vậy, tuy đã qua tuổi nhưng khả năng diễn xuất không tệ, có thể phát triển, hơn nữa, trong số những người mình quen, biết đâu có người lại thích kiểu như cậu ta?

“Được rồi, đợi tin đi.”

19.

Trịnh Hòa rảo bước trên đường phố nhộn nhịp, đèn đỏ sáng lên, cậu đứng đợi bên ngã tư. Bỗng nhiên, cậu thấy một biển số xe quen mắt.

XB – 9898, là của Bạch tiên sinh!

ĐM! Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Trịnh Hòa ngẩn đầu, thấy đèn đỏ mà Bạch tiên sinh đang đợi còn có 50 giây, cậu vội vàng chạy qua, không hiểu sao trong óc cậu lại lóe lên tình trạng thảm hại của Vinh thiếu giờ này.

Cậu dừng lại. Người như thế... sao có thể để ý đến mình?

Cậu lui lại, vừa tức giận khi không được để ý, vừa sợ hãi vì thế lực của ông.

Aiiiiiii, trong lòng là một mớ bòng bong.

20.

Thời gian cứ trôi đi, một giây lại một giây.

Đủ loại ý nghĩ trào lên trong óc cậu, đột nhiên nảy ra một kế! Cậu nhếch miệng, lẩm bẩm: “Mười bảy, mười sáu, mười lăm!”

Cậu vọt tới, gõ cửa xe Bạch tiên sinh.

Cửa chậm rãi hạ xuống, lộ ra khe hở chừng một bàn tay. Trong xe quả thật là Bạch tiên sinh, hiển nhiên, ông rất ngạc nhiên, sau đó mỉm cười hỏi: “Trịnh Hòa à?”

Trịnh Hòa cố đè cảm giác chán ghét xuống, cười càng tươi: “Bạch tiên sinh, thực trùng hợp, phải không?”

Cậu cố tình đưa đầu lưỡi liếm qua môi, cậu biết, ánh mắt Bạch tiên sinh nhìn mình lại nóng rực, giống như đêm đó...

“Đúng thế, cậu muốn đi đâu? Tôi đưa.” Yết hầu Bạch tiên sinh giật giật, ông mở cửa xe, Trịnh Hòa nhìn đèn đỏ chỉ còn 5 giây, vội nói “Aiz, không còn nhiều thời gian, ngài đi trước, tôi sẽ liên lạc sau!” nói rồi chạy đi.

“Đợi chút, tôi đưa...”

Trịnh Hòa nghe tiếng ông vang lên phía sau, nhịn cười chạy ngược về chỗ cũ.

Haha, kiểu bốn cột người khác này không tồi!

5. Chương 5: 21 – 25

21.

Chị Phương làm việc hiệu suất rất ổn, Trịnh Hòa còn chưa sẵn sàng chuẩn bị cho thất nghiệp, chị đã tìm được người: “BEACHER, phòng V.I.P 221.”

Nghe tới ‘BEACHER’ cậu lại đau đầu, sao mấy lão có tiền đều thích đến đó? Chẳng nhẽ đó mới là chốn thiên đường ở cái thành phố H này?

Cậu bị sự tưởng tượng của mình làm cho phì cười, bắt đầu sửa soạn, dù gì cũng có kinh nghiệm một lần, Trịnh Hòa cảm giác mình đã có sự thay đổi lớn.

Ít nhất thì, lần này sẽ không dựa vào mặt chọn nhầm kim chủ... Có nhân phẩm mới là người tốt.

22.

Trịnh Hòa vốn cho rằng so với phòng karaoke hôm trước, phòng V.I.P này sẽ cao cấp hơn, vào rồi mới thấy ngược lại. Chúng tỏ người tổ chức lần này không tai to mặt lớn bằng người hôm trước.

Trong phòng rất ít người. Chừng ba, bốn gã đàn ông tầm 50 tuổi, đều đã có thiếu niên, thiếu nữ ngồi cạnh. Chị Phương kéo Trịnh Hòa vào, tươi cười đẩy cậu tới trước bàn trà, nói: “Đây là Trịnh Hòa của công ty chúng tôi, đây là tổng giám đốc Bao, kia là quản lý Tống và quản lý Dương.” Còn một người cô không giới thiệu.

Trịnh Hòa lặng lẽ nhìn người đó, tiếc rằng anh ta ở góc, khuất trong bóng tối.

Cậu treo nụ cười điển hình lên: “Chào mọi người, tôi là Trịnh Hòa.”

Ba người nọ không lên tiếng, người đàn ông trong góc lại nói: “Lại gần chút!”

Chị Phương giật giật ống tay áo cậu, giọng nói chỉ hai người nghe thấy: “Đó là quản lý Vương, thái tử gia đang thực tập ở công ty họ, cậu không cần để ý quá.”

Trịnh Hòa lại gần, thiếu chút thì tức dựng ngược! Đây không phải là gã nhắm mình thành nhân viên phục vụ sao!

Trái đất đúng là tròn!

CMN tròn!

23.

Quản lý Vương đã ngà ngà say, nhìn chăm chăm Trịnh Hòa, cười ha hả: “Công ty cô buồn cười thật, như cậu ta cũng làm diễn viên được?”

Trịnh Hòa sờ lại mặt mình, cậu xấu lắm sao? Sống gần 30 năm mới phát hiện mình phá hủy bộ mặt thành phố, thật đáng buồn.

“Ngồi đây.” Quản lý Vương vỗ vỗ chân mình.

Trịnh Hòa hừ lạnh: “Tôi sợ đề chết ngài.”

Y bị ghen không nói gì được.

Trịnh Hòa định ngồi xuống ghế dựa, quản lý Vương vội vàng nói: “Đừng ngồi!”

Trịnh Hòa: “?”

Quản lý Vương: “Tôi sợ cậu làm gãy, tôi không đền nổi!”

Lần này là Trịnh Hòa bị ghen. Khi quản lý Vương đang đắc chí, tiếng Trịnh Hòa âm trầm vang lên: “Ngài đúng là nghèo.”

24.

Chị Phương kéo Trịnh Hòa vào WC, Trịnh Hòa lại giữ chặt cửa thẻ sống chết không vào. Cô nổi giận, quay đầu mắng: “Lấn cần gì! Vào!”

Trịnh Hòa chỉ tấm biển: “Chị, chị lôi em vào WC nữ mà.”

Cô vỗ đầu: “Đúng là, tức đến lú lẫn.” sau lại kéo cậu, nói: “Đi, vào WC nam.”

Trịnh Hòa lại túm chặt ván cửa: “Em không đi! Chết à! Chị là nữ mà!”

“Chết cũng là chị mày chết! Cậu sợ gì! Vào phòng đơn là được!”

“Một nam một nữ, bình thường ai vào phòng đơn chứ! Người ta lại liên nghĩ linh tinh thì sao!”

Chị Phương buông tay áo cậu ra, về mặt khinh bỉ: “Ôi chào! Mắt mù mới nghĩ tôi với cậu có trò gì! Không nhìn lại bản thân mình đi.”

Lòng tự trọng của Trịnh Hòa bị tổn thương.

Lần này là thật.

25.

Cuối cùng, hai người xuống phòng hút thuốc tầng 1.

Chị Phương bắt đầu căn nhắc: “Tôi đã nói không cần tiếp cận quản lý Vương, cậu cho là gió thoảng bên tai sao?”

Trịnh Hòa cảm thấy bất đắc dĩ: “Chị, không phải em không muốn tránh, mà ba người khác có ai để ý em đâu, em biết làm sao? Đứng đó làm cảnh ă?”

Cô trầm tư một lát, vỗ vỗ vai Trịnh Hòa: “Rồi, chuyện này là chị sai, mặt cậu đúng là không thích hợp làm việc này.”

“Chị...” Trịnh Hòa cảm thấy không ổn, quả nhiên cô nói, “Tháng sau cậu cố gắng tìm, khả năng diễn của cậu tốt như vậy, đừng nản lòng!”

“Đừng mà!” Trịnh Hòa cầm lấy bàn tay cô khoác lên vai mình, sốt ruột nói: “Chị! Chị đừng vứt bỏ em! Lần này không được thì còn lần sau mà? Chị lại giúp em lần nữa đi, xin chị đấy!”

Cô không đủ kiên nhẫn nghe tiếp, làm việc bao nhiêu năm, lần đầu thấy một diễn viên chủ động đến thế, cơ mà không ai muốn.

6. Chương 6: 26 – 30

26.

Cuối cùng chị Phương cũng mềm lòng, đồng ý giúp Trịnh Hòa thêm lần nữa. Để tránh bốn người trong phòng nghĩ nhiều, chị nói: “Chị xuống trước, 10 phút sau cậu hãy xuống.”

Trịnh Hòa gạt đầu, nhìn chăm chăm vào di động chờ đợi. Không ngờ lại nhận được cuộc gọi của Đào Tiệp: “Alô, Đào Tiệp, có chuyện gì?”

“Trịnh Hòa, đã có người bao chưa? Bên tôi đang có mấy người không tòi, đến không? Vẫn chỗ lần trước.”

Trịnh Hòa trợn trắng mắt: “Tôi đang ở ngay BEACHER đây.”

“Tiện quá, anh qua đây đi!”

“Đột chút!” Trịnh Hòa vội hỏi: “Bạch tiên sinh có đó không?”

Phía kia có tiếng Đào Tiệp hỏi gì đó, sau đấy cô ấy nói: “Chút nữa ông ấy đến. Anh phải hiểu, chuyện này trong giới của chúng tôi là bình thường, anh đừng để ý, gặp nhau vẫn là bạn bè.”

Trịnh Hòa cúp máy, sợ nấn ná thêm chút nữa sẽ đụng Bạch tiên sinh ở thang máy nên cậu vội vã bấm nút.

Thang máy dần dần xuống tới số 1, sau đó cửa mở ra.

Trịnh Hòa thực sự rất khiếp sợ khi thấy Bạch tiên sinh đang đứng nghe điện thoại ở bên trong.

Biết thế hôm nay ra đường phải xem lịch!

27.

Khi Trịnh Hòa đang nghĩ có nên vào thang máy không thì Bạch tiên sinh đã cúp điện thoại, cười nói: “Trịnh Hòa, cậu đến rồi.”

Trịnh Hòa cười giả tạo: “Lại được gặp Bạch tiên sinh.”

Bạch tiên sinh đưa tay kéo Trịnh Hòa vào trong, tỏ ra thân mật theo kiểu rất đương nhiên: “Hửn rồi, BEACHER là của tôi.”

Không biết trong lòng Trịnh Hòa nghĩ gì, nhưng cậu cố gắng dẫu vẻ khó chịu đi, cười gượng hai tiếng: “Ha ha.”

Cả hai không nói gì nữa, Trịnh Hòa bỗng cảm thấy có người đang nhìn mình, ngẩng đầu bèn gặp ngay ánh mắt của Bạch tiên sinh dịu dàng, tràn đầy tình yêu.

Trịnh Hòa bối rối dời tầm mắt, Bạch tiên sinh lại ôm lấy mặt cậu, ép cậu nhìn vào mình, hôn lên trán Trịnh Hòa.

Giờ thì cậu đã biết vì sao mình lại cảm thấy buồn bã khi biết ‘Bạch tiên sinh không vừa ý mình’. Ngài ấy giống như ma túy, hút vào khiến người ta mê mẩn, dứt ra lại khôn khổ dần vặt.

28.

Bạch tiên sinh chậm rãi hôn từ trán, đến môi, rồi mũi, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua chóp mũi, nói: “Bảo bối, hôn đó em chạy đi nhanh quá....”

Trịnh Hòa cố gắng che dấu cảm giác bối rối, không ngừng nhắc mình, người này không thể trêu vào.

“Chẳng phải vì đèn đỏ sắp hết sao, em sợ chậm trễ chuyện của ngài.” Trịnh Hòa ngửa đầu, đón lấy nụ hôn của ông, ngoan ngoãn để đầu lưỡi đối phương xâm chiếm khoang miệng mình.

Bạch tiên sinh ôm lấy eo cậu, nói: “Có chuyện gì mà quan trọng hơn em chứ?”

“Ha ha, có chứ, có rất nhiều chuyện quan trọng hơn em.” Trịnh Hòa nửa thật nửa giả nói.

“Nói linh tinh.” Bàn tay Bạch tiên sinh vội vã luồn vào áo cậu.

Trịnh Hòa ngăn lại, nói: “Trong thang máy có camera.”

“Không sao.” Bạch tiên sinh vùi đầu vào cổ Trịnh Hòa, nhẹ nhàng hôn, nóng bỏng và ẩm ướt. Trịnh Hòa cảm thấy gượng gạo, đang định từ chối thì Bạch tiên sinh lại buông cậu ra.

‘Ting-’ cửa thang máy mở.

Bạch tiên sinh bước ra, Trịnh Hòa ấn phím tầng 6, cậu còn muốn quay lại chỗ chị Phương mà.

Bạch tiên sinh lấy thẻ phòng, thấy Trịnh Hòa vẫn đứng trong thang máy, không hiểu ra sao: “Bảo bối?”

Trịnh Hòa cười tủm tỉm: “Sao cơ?”

“Em đi ra đi.” Giọng nói khó giữ nổi điều gì đó vội vàng.

Trịnh Hòa chỉ lên trên: “Tôi phải lên trên, Bạch tiên sinh, ngài cũng nhanh lên đi, đừng để họ chờ.”

Bạch tiên sinh định kéo cậu lại, nhưng cánh cửa thang máy đã đóng lại, ông vẫn chậm mất một nhịp.

29.

Trịnh Hòa soi lên lớp thủy tinh trên hành lang, lấy khăn tay cọ sạch những dấu vết Bạch tiên sinh để lại đến khi da mình đỏ rất, càng nhìn lòng cậu lại càng khó chịu.

Tự nhéo mình.

Người đó đúng là tuyệt vời. Chỉ cần Trịnh Hòa nhớ tới cái đêm hai người quần lấy nhau, máu trong cậu lại sôi trào. Khụ khụ, Bạch tiên sinh quả là con lai, không tệ. Tiếc thật!

Trịnh Hòa nhìn về phía thang máy, không biết có nên xuống tầng dưới, hưởng thụ sự mê đắm của ma túy không...

Thôi, mạng sống cần được trân trọng.

Khi về lại phòng V.I.P, bên trong đã trình diễn những màn 18 à không, 25+. Bởi vì tổng giám đốc Bao đã lời “đồ chơi” từ trong túi ra. Trịnh Hòa nhìn mà há hốc mồm. Quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Chị Phương kéo Trịnh Hòa rời đi: “Chúng tôi đi trước, mọi người cứ vui vẻ nhé, hóa đơn cứ tính cho tôi.”

“Đợi chút!” Quản lý Vương đứng lên, chỉ Trịnh Hòa hỏi: “Cậu tên gì?”

“Trịnh Hòa.” Cậu đáp.

“À, tôi là Vương Kiệt.” Vương Kiệt ném cho cậu một tấm danh thiếp.

Trịnh Hòa nhìn danh thiếp, hai mắt tỏa sáng: “Ngài muốn bao dưỡng tôi?”

Vương Kiệt nhấp một ngụm rượu, gằn từng chữ: “Mơ tưởng!”

Trong nháy mắt, Trịnh Hòa thực lòng muốn giống như Tiểu Lý Phi Dao, dùng tấm danh thiếp này phi thẳng vào cổ Vương Kiệt. CMN!

30.

Trịnh Hòa chụp ảnh cho Giáng sinh, tình cờ gặp Đào Tiệp – nay cũng đã có chút nổi tiếng – trong phòng hóa trang.

“Trịnh Hòa!” Đào Tiệp chào từ đằng xa.

Trịnh Hòa ngồi xuống bên cạnh, A Long – trợ lý của cậu, cũng nhanh chóng ngồi vào chỗ trống bên cạnh.

“Thế nào?” Đào Tiệp đẩy đẩy cậu.

“Thế nào là thế nào?” Trịnh Hòa gượng gạo.

“Ai đó, anh biết tôi hỏi gì mà!” Đào Tiệp vỗ vai Trịnh Hòa: “Chẳng phải chị Phương giúp anh tìm người sao? Thế nào rồi?”

Trịnh Hòa buông tay: “Cô đừng hỏi nữa... Đúng rồi! Đào Tiệp, cô nhìn tôi này!”

“Ừ!” Đào Tiệp tròn mắt “Tôi vẫn đang nhìn anh chăm chú!”

“Tôi xấu lắm sao?”

“Hả?” Đào Tiệp còn tưởng mình nghe lầm, “Sao?”

“Tôi xấu lắm sao?”

Đào Tiệp không muốn trả lời vấn đề ngớ ngẩn này, thế nên, im lặng là vàng.

Thực ra thì, Trịnh Hòa không xấu, cũng không đẹp, cậu có một khuôn mặt rất thần kỳ, khả năng đặc biệt của nó là: chìm giữa đám đông.

7. Chương 7: 31 – 35

Ờ, sau vụ biển đông, tinh thần xuống 1 chút, sau đó là quên luôn đến giờ:v

31.

Lại một tuần nữa trôi qua, sắp đến ngày Trịnh Hòa bị sa thải, cậu cũng từ bỏ cái ý định khùng bỏ tìm người bao nuôi. Giờ nghĩ lại cậu mới thấy kỳ quái, sao mình có thể nghĩ chuyện đó là bình thường, thậm chí lên giường với Bạch tiên sinh.

Chuyện giấy tờ đã xong xuôi, giờ Trịnh Hòa chỉ cần tự mình cuốn gói là xong. Công việc mới đã tìm được, chị Phương giới thiệu cho cậu – nhân viên trang điểm cho một ảnh viện khá cao cấp. Trịnh Hòa có bằng trang điểm, sau này nhờ vào nghề diễn nên học thêm được một số bí quyết.

Cậu rảnh rỗi nằm ườn trên ghế chơi game, còn 3 ngày nữa là sự nghiệp diễn viên của cậu sẽ chấm dứt.

Mấy hôm nay cậu không đi bar, tâm trạng rối bời. Mỗi khi đầu óc rảnh rỗi nhớ tới Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa lại thấy lòng mình lạnh lẽo. Cậu mặc quần áo, lần đầu tiên cho phép mình tan tằm lúc 2h chiều.

Rảo bước trên đường, Trịnh Hòa nhìn những tấm poster của các ngôi sao treo ở các ngã tư, khẽ thở dài. Năm đó cậu đã từng ôm mộng, từng tự nhủ: một ngày nào đó, ảnh của mình cũng sẽ được treo ở đây!

Tám năm sau, cậu dụi mắt thuốc bên miệng, thì thào: “Chỉ là mơ hão thôi, tỉnh lại đi.”

32.

Trịnh Hòa xách túi to túi nhỏ ra khỏi siêu thị, chợt thấy trước mặt là Bạch tiên sinh đang đứng nói chuyện với mấy ông già da bóng loáng. Nhìn cái biển BEACHER sáng lờ lờ phía đối diện, cậu thật chẳng hiểu nổi sao mình lại đến chỗ này mua đồ.

Tầm mắt của Bạch tiên sinh quay sang, cậu nhận ra ông đang nhìn mình, mỉm cười gật đầu. Thực ra thì cậu có chút lưu luyến “tài nghệ trên giường” của Bạch tiên sinh, nhưng ngoài cái đó ra, cậu chẳng còn chút tơ tưởng với ông. Thế nhưng vẫn phải lịch sự chứ, cậu không dám gây hấn với kiểu người như thế.

Trịnh Hòa đang định bắt xe, không ngờ Bạch tiên sinh lại bỏ đám người kia, đón lấy mấy túi cậu cầm trên tay: “Đi theo tôi.”

“Tôi muốn về nhà...”

Bạch tiên sinh quay lại, vò đầu Trịnh Hòa, cười nói: “Chiều thứ 4 lại muốn về nhà? Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu là diễn viên mà?”

Trịnh Hòa thăm oán: Ông đây sắp hết đời diễn rồi!

“Ai mà chẳng cần thư giãn, phải không?”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Được, tôi đưa cậu về nhà.”

Trịnh Hòa không muốn ông đưa mình về, nhưng chẳng viện được lý do nào ra trò đành thỏa hiệp: “Vậy được.”

Lên xe, đồ ăn bị ném ở ghế sau, Bạch tiên sinh thắt dây an toàn cho cậu. Trong một thoáng, cậu ngỡ ông muốn hôn mình, may là chẳng có chuyện gì xảy ra.

Xe nổ máy, Trịnh Hòa nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cảm giác không đúng, cậu chưa từng nói cho Bạch tiên sinh địa chỉ nhà mình mà!

“Bạch tiên sinh!... ” Trịnh Hòa định hỏi rồi lại thôi.

“Ơi? Sao?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Không có gì.”

Việc đã đến nước này, tránh trời không khỏi nắng. Bạch tiên sinh là người cậu không dám đắc tội, ông ta muốn thế nào thì đành kệ, dù sao cũng không thiệt, về sau không gặp nhau nữa là xong.

33.

Trịnh Hòa hút thuốc. Bên người cậu là Bạch tiên sinh đang ngủ say.

Cậu nhìn giờ trên màn hình di động. 4:35. Chỉ mới rạng đông. Hai người vẫn nhau từ 5 giờ chiều đến 1 giờ đêm. Trịnh Hòa ngủ một mạch đến khi bừng tỉnh rồi không ngủ lại được nữa.

Tâm tình của cậu lần này khác hẳn lần trước. Lần đầu tiên chỉ lo lấy lòng ông ấy, không dám làm gì nhiều, lần này lại muốn cả hai đều được hưởng thụ. Trịnh Hòa vuốt vuốt chóp mũi của Bạch tiên sinh.

Đúng là đáng tiếc.

Nếu người nọ không phải Bạch tiên sinh, chỉ là một người bình thường, cho dù không có việc làm, Trịnh Hòa cũng sẽ tính đến chuyện lâu dài. Trường hợp tốt nhất thì hai người sẽ yêu nhau rồi ra nước ngoài kết hôn, bên nhau cả đời.

Trịnh Hòa chợt ho sặc sụa.

Bạch tiên sinh mở mắt, vỗ lưng cho Trịnh Hòa. Cậu nằm xuống, rúc vào lòng ông, môi chạm tới hạt màu hồng trước ngực, hôn hôn, cười nói: “Một lần nữa nhé? Anh, được chứ?”

Bạch tiên sinh xóc chăn lên, gương mặt ấy khiến cậu mê muội “Nhóc hư.”

34.

Khi Trịnh Hòa mở mắt, Bạch tiên sinh đã tỉnh lại. Ông nhìn trần nhà, không biết nghĩ gì.

Trịnh Hòa bò lên ngực ông, nghe tiếng tim đập đều đều, cảm thấy mệt rãi rồi.

Bàn tay ông vuốt ve đầu cậu, Trịnh Hòa hỏi: “Có thuốc lá không? Cho em một điếu.”

Bạch tiên sinh hôn má cậu nói: “Đã nói là điếu cuối, em lại muốn điếu nữa là sao?”

Trịnh Hòa hiểu ý ông, không dám nói nữa.

Hai người nằm trên giường cả buổi, mãi khi Trịnh Hòa nói ‘chút nữa em có việc’, Bạch tiên sinh mới cho cậu xuống giường.

Thay quần áo xong, Trịnh Hòa quay lại nhìn, Bạch tiên sinh đang nằm xấp nghịch điện thoại, mảnh chăn trắng ngà che nửa người dưới, tấm lưng săn chắc lộ ra, giờ cậu mới biết ông có một hình xăm dán phía vai trái.

Nhớ tới mấy lời đồn về thân phận của ông, cậu không dám mở miệng hỏi.

Lúc cùng đi ăn sáng, Bạch tiên sinh hỏi: “Có muốn ăn mỳ cay Thành Đô không?”

Trịnh Hòa không hiểu: “Khách sạn có bữa sáng mà?”

Bạch tiên sinh cười không ngừng.

Trịnh Hòa hiểu ra là ông đang trêu mình, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Bạch tiên sinh muốn đưa cậu tới công ty, Trịnh Hòa đồng ý. Lúc đến nơi, ông lại muốn cùng cậu đi vào, Trịnh Hòa không hiểu.

“Ngài vào làm gì ? Gặp bạn đẹp trai nào à?”

“Em nghĩ gì thế?...Lúc đó, chẳng phải vì lý do này em mới tiếp cận tôi sao? Tôi đồng ý.” Bạch tiên sinh đeo kính đen lên.

Cậu sực hiểu. Đúng là buồn cười, khi mình cần thì không thấy, lúc mình bỏ thì ông lại xuất hiện.

Trịnh Hòa đóng sầm cửa xe lại, xua tay: “Không cần, ngài đi đi.”

Bạch tiên sinh mở cửa xe, sắc mặt sầm xuống: “Em đã có người?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Không phải, tôi không cần ngài.”

“Cái gì mà không cần?”

Trịnh Hòa thấy ông tức giận, vội giải thích: “Không phải không cần, là không phiền ông ra tay nữa.”

“Thật chứ?”

Cậu gật đầu: “Vâng. Ngài yên tâm đi.”

“Vậy được rồi.” Bạch tiên sinh đưa một tấm danh thiếp cho cậu: “Đây là số điện thoại của tôi.”

“Vâng.”

Trịnh Hòa đợi một lúc, thấy Bạch tiên sinh vẫn nhìn mình bèn lại gần hôn ông: “Được rồi, ngài đi làm đi.”

Bạch tiên sinh đáp lại nụ hôn rồi rời đi.

Trịnh Hòa cầm tấm danh thiếp, lưu luyến mãi mới ném vào thùng rác.

Cứ thế đi, không hẹn gặp lại.

35.

Chị Phương nhìn cậu một vòng, Trịnh Hòa bỏ cuốn tạp chí đang xem xuống hỏi: “Chị sao thế?”

Chị Phương châm chọc: “Nếu không phải làm việc với nhau đã hai năm, đúng là không đoán được cậu là diễn viên. Nhìn này!” Chị chỉ vào đôi mắt bắt mắt của cậu, “Khiếu thẩm mỹ này đúng là siêu thực, ngoài cậu ra chẳng ai dám đi.”

“Thời trang chẳng phải là do người mặc mà nên sao?”

“Đây là người ta. Nếu cậu có bụng tám mũi, mặt mũi sáng láng tôi đã đệ đơn lên cấp trên cho gia hạn hợp đồng!”

Trịnh Hòa quay mặt đi không nói.

“Này? Sao không nói gì nha, lúc trước chẳng phải để được ở lại công ty chuyện gì cũng dám làm sao?”

Trịnh Hòa khép quyển tạp chí lại, thở dài: “Thế mới nói em đã hiểu ra, qua sinh nhật năm nay em tròn 30 rồi, phải thay đổi thôi.”

Chị Phương vỗ vai cậu: “Cậu hiểu ra được thì tốt. Lần đầu tiên gặp nhau tôi đã biết cậu không hợp làm diễn viên.”

“Vì sao?” Đây là lần đầu tiên cậu nghe người khác nói thế.

“Cậu thẳng quá, không phân biệt được đâu là diễn, đâu là thật.”

8. Chương 8: 36 – 40

36.

Ngày cuối cùng.

Trịnh Hòa thu dọn đồ đạc, nhìn căn phòng trống trải, cậu thấy lòng mình cũng trống rỗng lắm.

Tám năm, nơi này cất giữ tám năm thanh xuân của cậu.

Khi Trịnh Hòa đang chuyển đồ vào chiếc xe mượn được của bạn thì nhận được điện thoại của Đào Tiệp: “Anh đang ở đâu?”

Trịnh Hòa nghe giọng cô vội vã nên đáp: “Cứ nói từ từ, sao?”

“Mau lên! Cứu tôi!”

Trịnh Hòa không ngu mà hỏi ‘Có chuyện gì?’, cậu đáp: “Được, ở đâu?”

“Tôi ở ‘Chạc cây’! Đừng mang theo ai nữa, anh đi một mình thôi! Nhanh lên!”

Trịnh Hòa bấm môi, nhanh chóng khởi động xe!

37.

‘Chạc cây’ là ảnh viện chị Phương giới thiệu cho cậu. Tuy Trịnh Hòa không biết lý do cô ấy bỗng dưng đến đó, càng không hiểu chỗ đấy có gì nguy hiểm, nhưng đã là người, điều quan trọng nhất là một chữ. Nghĩa!

Trịnh Hòa vượt đèn đỏ cả thấy bốn lần, bằng lái chắc hết đã gameover, dù biết thế nhưng cậu vẫn tiếp tục rú ga.

Tới ‘Chạc cây’, Trịnh Hòa đã chuẩn bị tâm lý đánh hoặc bị đánh.

Không ngờ... bên trong không có ai.

Hành lang u ám tĩnh lặng, trên tường treo vài khung ảnh. Có một căn phòng nằm ở góc cuối đường, giác quan thứ sáu cho cậu biết: Đào Tiệp ở đây!

Trịnh Hòa rút con dao gấp trong túi áo ra, nắm thật chặt rồi rón rén lại gần... Cậu tưởng tượng cảnh bên trong như thế này: Đào Tiệp nằm hấp hối trên sàn, bên cạnh có lẽ có vài gã đàng đàng sát khí, sau đó hai bên đánh nhau...

Cả hành lang chỉ có tiếng hít thở của Trịnh Hòa, yên tĩnh đến độ tiếng kim rơi cũng nghe được. Cậu nhấc chân, cố gắng không tạo ra âm thanh.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên: “Aaaaaaaa!”

Trịnh Hòa sợ thót tim, máu đặc quánh lại, cậu quay đầu, không thể tin được vào mắt mình.

Trước mắt cậu là chị Phương, trợ lý của Đào Tiệp và năm người nữa cậu không biết là ai. Người đứng giữa, bưng bánh ngọt cười gian manh, không ai khác chính là Đào Tiệp.

Tám người đồng thanh: “Surprise!”

Trịnh Hòa không biết mình nên làm vẻ mặt gì, giận hay vui? Không một từ nào có thể diễn tả cảm xúc lúc này của cậu. Cậu thề, cái từ surp gì đó sẽ là từ Tiếng Anh cậu ghét nhất năm nay!!!

Vài lần thế này kiểu gì cũng phải vào viện!

Đệt!

38.

Đây là ngày tuyệt nhất trong đời diễn viên của cậu. Đào Tiệp vác hũ bộ đồ nướng đến, A Bối – chủ ảnh

viện ‘Chạc cây’ mang đồ lên sân thượng, chị Phương tổng hợp mấy tác phẩm trong suốt tám năm diễn của Trịnh Hòa lại.

Cả đám vui vẻ tới tận khuya.

Trịnh Hòa uống cạn chai rượu cuối cùng: “Xong! Mấy người thì sao?”

Chị Phương cũng mơ mơ màng màng: “Xong? Cạn? Uống tiếp!”

Trịnh Hòa ôm chai rượu cười ha hả, chị Phương say xỉn nằm vật ra sàn.

Trịnh Hòa vẫn tưởng chị là người lạnh lùng, chỉ biết đến lợi ích, nhưng trong những ngày cuối này, cậu biết mình sai. Chị ấy cũng giống những người lao động trí óc cậu từng gặp, bề ngoài lạnh tanh nhưng bên trong là người tốt bụng. Cậu biết các tác phẩm cậu đóng trong tám năm qua không phải có thể cắt ghép dựng thành video trong một sớm một chiều.

Trịnh Hòa thở dài, ngửa cổ nhìn bầu trời đêm, tám năm nay, cậu không để lại gì cho đời, nhưng may mắn thay, vẫn còn những người bạn!

Nhiều sao như vậy, mai chắc sẽ nắng đây. Cậu thiếp đi trong khi đang nghĩ thế.

39.

Thời gian thấm thoắt, thế mà nửa tháng đã qua.

Trịnh Hòa làm quen với công việc mới rất nhanh. Ảnh viện này chiếm được một vị trí ở khu trung tâm đúng là kỳ lạ. Chưa nói đến số lượng khách, phí tổn cho một bộ ảnh đã chiếm 80% tiền công.

Trịnh Hòa còn không biết tháng sau mình có được nhận tiền lương đúng ngày không nữa.

“A Hòa! Có khách!” A Bối gọi lớn, Trịnh Hòa mang đồ nghề tới hỏi: “Đâu?”

A Bối bĩu môi: “Kia, đang dính vào nhau đấy, không tách ra được. Cậu cứ make-up cùng lúc đi.”

Trịnh Hòa cười giễu, cậu chỉ trang điểm cho nam, ở đây còn có hai cô bé chuyên làm cho nữ, thế thì cùng làm kiểu nào? Thế nhưng, lúc đẩy cửa ra, nụ cười cậu thoải mái hơn.

Đó là hai người đàn ông cao chừng hơn 1m80. Họ cùng ngồi trên một chiếc ghế. Cậu lăn lộn trong giới gay cũng nhiều rồi mà chưa thấy cặp nào ân ái như thế.

Trịnh Hòa vỗ mặt rồi cười méo xệch: “Xin chào, tôi là thợ trang điểm. Hai người...Ai là chú rể? Ai là cô dâu?”

Hai người đó thân thiện đáp lại.

“Tôi là Mạt Mạt, là chú rể.”

“Tôi là KUY, cũng là chú rể.”

Trịnh Hòa mở hộp đồ nghề ra: “Ok, hai người ngồi vào ghế đi, muốn trang điểm thế nào? Cùng gu với bộ đồ này?”

Mạt Mạt chỉ vào KUY: “Làm cho anh ta xấu đi.”

“Ok. ”

40.

Lúc đánh kem nền cho Mạt Mạt, cậu phát hiện da cậu ta rất đẹp, hỏi: ” Da cậu đẹp thật, chú ý chăm sóc lắm hả?”

Mạt Mạt cười vui vẻ: “Đúng thế, tôi với KUY đều là người mẫu mà.”

Trịnh Hòa gật đầu: “Bảo sao hai người cao thế.”

Mạt Mạt tròn mắt, nhìn chăm chú vào Trịnh Hòa: “Cậu không ngạc nhiên à?”

“Sao phải thế?”

“Tôi là người mẫu đấy nhá.”

Trịnh Hòa không hiểu nổi: “Thì sao, tháng trước tôi vẫn còn là diễn viên đấy.”

9. Chương 9: 41 – 45

41.

KUY – người vẫn yên lặng nãy giờ chợt lên tiếng: “Cậu có phải là Tổng Chí Thu trong Xuân mệnh điện không?”

Trịnh Hòa rất ngạc nhiên, cậu chỉ diễn một vai rất nhỏ trong Xuân mệnh điện, không ngờ anh ta có thể nhận ra. Cậu gật đầu: “Trí nhớ của anh tốt thật.”

Bộ mặt lạnh te của KUY ửng hồng. Mạt Mạt thì cổ động thêm: “Anh biết không, KUY giỏi lắm! Đã thấy là không quên được! Mỗi công ty tôi từng quay quảng cáo, anh ấy đều nhớ hết!”

KUY nhéo nhéo mắt Mạt Mạt. Ban đầu cậu ta còn không hiểu sao, lúc sau nhìn cái mặt méo mó của Trịnh Hòa mới à ra, gào lên: “ĐM! Anh làm gì thế! Em vừa đánh kem nền! Còn chưa định hình!”

KUY chỉ vào Mạt Mạt: “Em!”

Mạt Mạt lè lưỡi.

KUY nói tiếp: “Im miệng.”

Trịnh Hòa phải cố lắm mới nhịn được cười.

42.

Hôm nay không biết ngày gì, sáng vừa tiễn hai vị đại gia, chiều lại có người mang cả cục tiền đến.

Đẩy cửa vào, Trịnh Hòa hỏi A Bối: “Người cần trang điểm đâu?”

“Trên bàn.”

Trịnh Hòa nhìn vào đôi mắt bi ve của con Husky trên bàn, nói: “A Bối ! Anh đùa đấy à? Trên mặt nó toàn lông, dù trang điểm cũng đâu thấy gì!!”

“Ai ai ai, cậu nói thế là sao!” Chủ con chó tỏ ra không hài lòng.

Trịnh Hòa quay sang xem cái gã bị chập mạch đẩy mày ngang mũi dọc ra sao, té ra là người quen.

“Vương Kiệt.”

Vương Kiệt ngẩn ra, tháo kính mắt xuống: “Cái đệt, sao chỗ nào cũng thấy cậu!”

Tôi cũng muốn nói thế đấy. Trịnh Hòa nghĩ thầm.

Trịnh Hòa nhìn Husky, Husky định cắn cậu, may mà Trịnh Hòa nhanh tay ngăn lại: “Cậu cũng thấy đấy, con Husky nhà cậu, nó, ờ ừm... đẹp trai thế cơ mà.” Cậu nghĩ mãi chẳng ra từ gì, cuối cùng đành lấy từ đó.

Vương Kiệt nhả điều thuốc ra, liếc mắt nhìn Trịnh Hòa: “Đừng điêu, nó đẹp trai còn cần trang điểm sao, nhìn cái mắt to chỗ lõ này, xấu kinh!”

Trong mắt Trịnh Hòa, bộ dáng lúc này của Vương Kiệt chẳng khác gì con Husky trên bàn, đúng là chủ nào tớ đấy.

Trịnh Hòa ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Vậy cậu muốn tôi trang điểm như thế nào? Không đánh kem nền hay phấn được, cùng lắm chỉ có thể nhuộm trắng chút, còn không nhất định có thể...”

Vương Kiệt mặc kệ. Trịnh Hòa tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cuối cùng cậu đành vẽ mi cho nó, tiện còn tô son ‘cho sắc môi em hồng’.

Vương Kiệt nhìn con Husky: “Tôi vẫn thấy thiếu thiếu cái gì...”

Trịnh Hòa nâng đuôi con cún lên, hỏi: “Muốn tô thêm ít phấn vào cúc hoa nó không?”

Vương Kiệt vỗ tay đét một cái: “Ý hay!”

Cậu thực sự không muốn nói chuyện với thằng bệnh này.

Đột nhiên, Vương Kiệt nói: “Trịnh Hòa! Tôi biết thiếu gì rồi!”

“Sao?”

“Cậu chưa kẻ mắt cho nó! Mau làm đi! Tôi muốn mắt to quỳnh rũ!”

ĐKM mắt to quỳnh rũ.

43.

Trịnh Hòa mệt mỏi lê xác về, mau chóng thay đồ ngủ cho thoải mái.

Chuyện hạnh phúc nhất trong ngày của cậu là được ngắm nhìn Shin-chan trên nền áo vàng nhạt. Đẹp trai kinh!

Nhưng chị Phương lại nói con mắt thẩm mỹ của cậu... không nói thì hơn.

Trịnh Hòa lấy cà chua và trứng từ tủ lạnh ra, định nấu canh trứng cà chua cho bữa tối. Bỗng, có tiếng chuông cửa vang lên, cậu nhìn mắt mèo thì không thấy gì cả.

“Ai thế?”

Một giọng nói dặt dẹo kỳ quái vang lên: “*Chuyện. Phát. Nhanh đây.*”

“À.” Trịnh Hòa mở cửa. Bạch tiên sinh mỉm cười trước mặt cậu.

Hai người nhìn nhau đăm đăm. Người không biết lại tưởng yêu nhau thế nào. Sự thực là: Trịnh Hòa một quá, chẳng có hứng đùa với lão đại gia này.

44.

Trịnh Hòa chỉ tìm được trong tủ giày một đôi dép lông tai thỏ trắng muốt. Cái này không biết được nhân viên phục vụ đưa khi cậu mua quần áo từ hồi nào hồi nào. Thấy nó kinh quá nên cậu chẳng dám đi, để trưng thế. Dép đi trong nhà cũng chỉ có nó...

Cậu run rẩy đặt đôi dép trước mặt Bạch tiên sinh: “Ngài đổi giày đi.”

Bạch tiên sinh nhướn mày: “Em chắc chứ?”

“Thôi, ngài đi tất cũng được, sàn nhà em cũng không lạnh lắm.” Cuối cùng cậu vẫn không có gan bắt Bạch tiên sinh đi con thỏ đó.

Bạch tiên sinh vò đầu Trịnh Hòa, thản nhiên đi đôi dép thỏ, ngồi xuống sofa, rót trà: “Em không ngạc nhiên sao?”

“Có chứ,” Trịnh Hòa bình tĩnh gật đầu, “Ngạc nhiên chết mất.”

Bạch tiên sinh lại cười: “Ha ha.”

“Ha ha.”

Lại im lặng.

Tiếng nôi lách cách, Trịnh Hòa đi vào bếp hỏi: “Bạch tiên sinh, ngài ăn cơm chưa?”

“Chưa, nhưng ta đã đặt một chỗ ở nhà hàng rồi, em có đi không?”

“Em có thể, nhưng dù sao cũng đã nấu rồi, ngài cứ đi đi, em không đi.”

Bạch tiên sinh nói: “Vậy tôi không đi, ăn tối ở nhà em đi.”

Trịnh Hòa không nói gì, lấy thêm nguyên liệu từ tủ lạnh.

45.

9h30 tối, hai bóng người trên giường quần lấy nhau: “Ai, ông đừng chạm vào đó.”

Cái lưỡi mềm mại của Bạch tiên sinh luồn vào trong tai cậu: “Đâu? Chỗ nào? Chạm chỗ nào? Em nói đi, bảo bối.”

Trịnh Hòa chỉ muốn cắm mặt vào chăn. Cậu đúng là ngây thơ, sao lại đi tin lời Bạch tiên sinh: yên tâm, chỉ ngủ thôi, tôi không làm gì.

Không làm cái cóc khô!

Bàn tay của Bạch tiên sinh xẹt qua bụng cậu khiến người Trịnh Hòa run lên vì tê dại. Cậu không kìm được khẽ rên lên, ông nghe vậy, khẽ cười.

Trịnh Hòa không biết hiện giờ mình và Bạch tiên sinh là gì của nhau. Cậu đâu phải diễn viên nữa, Bạch tiên sinh cũng không phải kim chủ của cậu, vậy là sao? Bạn tình? Ở cái thành phố này, ai dám coi Bạch Ân là bạn tình. Người yêu? Cậu còn chưa ảo tưởng sức mạnh đến thế.

Bạch tiên sinh cởi quần, cậu có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ nơi ấy.

Ôi, kệ cha nó đi, mai nói sau, giờ cậu cũng đâu dám đá ông xuống giường.

“Bảo bối...” Giọng ông trầm áp, tràn ngập mùi dục vọng.

Trịnh Hòa quay sang, hôn lên hầu kết của ông, dán miệng vào nơi nóng bỏng kia.

“Bạch tiên sinh...”

10. Chương 10: 46 – 50

46.

Trịnh Hòa ngáp một cái, mắt lơ tơ mơ nhìn món Omelette trên chảo.

Đúng thế đấy, cậu đang làm bữa sáng cho Bạch tiên sinh.

Chân lý của tự nhiên là chim đi bắt sâu. Còn cậu thì sao? Sâu đã bị ăn còn phải chuẩn bị bữa sáng cho chim?

“Em làm cho tôi đấy à?”

Một vòng tay xiết lấy cậu từ phía sau. Cậu bỏ Omelette lên đĩa: ” Vâng.”

Cánh tay buông ra, Bạch tiên sinh nói: ” Xin lỗi, tôi không có thói quen ăn sáng, em ăn đi, tôi phải đi.” Nói xong liền đi.

Giờ Trịnh Hòa mới phát hiện ra ông đã vệ sinh sạch sẽ, sẵn sàng từ bao giờ.

“Bạch tiên sinh, ngài chờ chút.”

Trịnh Hòa đuổi theo Bạch tiên sinh đang xuống cầu thang. Dáng người ông cao ngất không hề hợp với tòa nhà lụp xụp này.

Ông hỏi: “Trịnh Hòa, em sao thế?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Không có gì, đi đường cẩn thận.”

Ông cười, gật đầu rồi đi.

Đóng cửa lại, Trịnh Hòa dựa vào tường. Vừa nãy, cậu chợt nhận ra, chỉ khi lên giường Bạch tiên sinh mới gọi cậu là ‘bảo bối’. Là thói quen, hay là...? Đừng nghĩ!

Cậu tự nhủ: Trịnh Hòa, mày không còn bé nữa rồi, Bạch tiên sinh đâu phải người mày có thể tơ tưởng!

Quay về bếp, Trịnh Hòa cố ăn đồng Omelette và cà phê đã chuẩn bị rồi đi làm.

May là chỉ làm một suất bữa sáng.

47.

Đến chỗ làm việc, một nhân vật bất ngờ xuất hiện khiến cậu khựng lại: “Chị Phương, sao chị đến đây?”

Chị Phương thấp thỏm ngồi xuống.

“Trịnh Hòa, hôm qua em ổn chứ?”

“Vâng, chỉ là có một đêm ngủ không ngon.”

Chị thở phào nhẹ nhõm: “Thế là tốt rồi, chị đi đây, em phải biết chăm sóc bản thân đấy.”

“Chị.”

“Sao?”

“Chị cho Bạch tiên sinh địa chỉ của em đúng không?”

Cô chần chừ một chốc mới đáp: “Em... có quan hệ gì với ông ấy vậy? Hôm qua ông ấy đến công ty. Đúng rồi, em có muốn quay lại công ty không?”

Trịnh Hòa cười nhạt: “Sao ạ? Muốn em ôm chân ngài ấy, kéo đầu tư cho công ty?”

“Em hiểu được là tốt rồi.”

“Xin lỗi, em không hiểu.”

Chị Phương viết một chuỗi số rồi nói: “Chứng minh thư của em chị còn cầm, lúc xử lý tài khoản, chị thấy bên trong còn 30 vạn. Em đi lấy đi.”

Trịnh Hòa giận dữ: “Chị, chúng ta biết nhau nhiều năm như vậy, chị muốn hại em sao? Người như ngài ấy

em đâu dám trêu vào, em cũng không muốn làm diễn viên nữa. Chị để em sống yên ổn không được sao?”

“Chị cũng muốn thế nhưng người khác không muốn.”

“Em cứ cầm lấy số tiền này, em có quay về công ty hay không không quan trọng.”

“Em cứ suy nghĩ đi, coi như là chị xin em.”

Nói xong, chị rời đi, chỉ để lại một túi nhỏ và một mẫu giấy ghi một dãy số.

Trịnh Hòa ngồi thụp xuống ghế mở túi ra. Bên trong là chứng minh thư, hộ khẩu và hộ chiếu của cậu.

48.

Tiếng nhạc điện tử inh ỏi, tiếng cười đùa nói chuyện râm ran, Trịnh Hòa ngồi trong một góc ở gay bar, chúc đầu uống rượu.

Cậu thấy tiền đồ của mình càng ngày càng bi đát, đường đi mỗi lúc lại gập ghềnh, khó khăn. Cậu hối hận. Sao lúc ấy lại muốn đi bán thân để duy trì nghiệp diễn chứ.

Cậu nốc cả một ly rượu mạnh, cảm nhận vị cay nồng của nó xộc vào dạ dày. Giải!

Có ai đó vỗ vào lưng cậu. Trịnh Hòa vốn tưởng ai nhầm mình nên không quay lại. Người nọ lại nói: “Bạch tiên sinh nhắc ngài, mau về nhà.”

Có gì đó ‘âm’ một tiếng trong đầu cậu, mấy giây sau, Trịnh Hòa mới quay đầu lại, không có ai.

CMN!

Người pha chế lau chén, hỏi Trịnh Hòa: “Thêm không?”

Trịnh Hòa uống cạn chén rượu: “Thôi, về.”

Anh ta khẽ nhú mồm, cười nói: “Giờ vẫn sớm.”

Trịnh Hòa cười khổ: “Không sớm.”

Ngõ nhỏ gần quán bar đậu một chiếc Rolls-Royce.

Vệ sĩ mở cửa xe nói: “Mời cậu Trịnh.”

Trịnh Hòa liếc vào trong, kẻ đang ngồi nghiêm chỉnh kia chẳng phải người hành hạ cậu cả ngày nay sao!

49.

“Bạch tiên sinh.” Trịnh Hòa ngồi vào xe, nói với vệ sĩ bên cạnh, “Đừng đóng cửa, cũng đừng lái xe.”

Bạch tiên sinh rút một điếu xì gà, đang định hút thì Trịnh Hòa ngăn lại: “Đừng! Hút xì gà trên xe nguy hiểm lắm!”

“Được rồi.” Ông ngẩng ra, bỏ điếu xì gà xuống. “Nhưng đổi lại, tôi muốn sau này em đừng đến những chỗ như thế này, được chứ?”

Trịnh Hòa nhận ra Bạch tiên sinh có ý phát triển lâu dài, cậu cảm thấy lo sợ. Khẽ nuốt nước bọt, cậu nói: “Bạch tiên sinh, em không làm diễn viên, cũng không có ý định cùng ngài có loại quan hệ đó, ngài phong độ, lại có tiền, đâu cần thích em chứ?”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Đúng vậy, tôi không có thích em.”

“Vây...?”

Bạch tiên sinh mỉm cười. Trịnh Hòa giật mình khi thấy vẻ mặt này của ông thực gợi cảm.

Bàn tay ông lơ đãng đặt lên má Trịnh Hòa, bóp một cái, rồi cả người ông đè lên cậu. Tai Trịnh Hòa nóng rực lên. Hơi ấm của ông ấy....

Ông nói: “Tôi không thích em, nhưng em lại luôn quyến rũ tôi, tôi biết làm sao giờ?”

Trịnh Hòa muốn khóc đến nơi. Mông cong tự nhiên, ngài còn trách tôi?

“Bảo bối...” Bạch tiên sinh lại nói, “Tôi vẫn luôn muốn thử, xe này rất lớn...”

Trịnh Hòa bị ông đẩy ngã, ánh mắt cậu liếc ra ngoài, lại nhìn mấy vệ sĩ ở ghế trước, chợt nghĩ đến điều gì bèn giãy dụa: “Ngài buông ra! Mau buông!”

Sắc mặt ông trầm xuống, giật đi lớp quần lót che bờ mông cậu, nhẹ nhàng hôn xuống: “Chính nơi này khiến tôi phải say mê...”

“Mau buông!” Trịnh Hòa dùng toàn bộ sức lực, Bạch tiên sinh cũng sắp không ngăn nổi cậu nữa.

Ông buông cậu ra thật, nhưng lại cho cậu một bạt tai: “Em muốn trốn?”

Trịnh Hòa bị đánh cho choáng váng, thấy vẻ mặt ông, lắp bắp: “Không, vừa nãy em đi vội quá, quên ví trong quần...”

“ ... ”

Bạch tiên sinh không nhịn được cười.

50.

Trịnh Hòa có thể mơ hồ đoán được Bạch tiên sinh không chỉ là một thương gia bình thường. Vậy nên, khi ông nói cho cậu quay về công ty cũ, sáng hôm sau Trịnh Hòa liền ngoan ngoãn xin từ chức ở ‘Chạc cây’.

A Bối vừa khóc vừa tiến: “Về sau thất nghiệp cứ về đây, chỉ cần ảnh viện này chưa đóng cửa, tôi sẽ luôn giữ một chỗ cho cậu.”

Trịnh Hòa cũng buồn bã, cậu rất thích ‘Chạc cây’.

Rời khỏi ảnh viện chưa được vài bước, cậu lại gặp hai vị đại gia: “Mạt Mạt, KUY, hai người tới lấy ảnh à?”

Mat Mạt cười: “Đúng thế, đi làm sớm vậy?”

“Tôi nghỉ việc rồi.”

“Hả? A Bối ngược đãi cậu sao? Để tôi đi hỏi cho ra nhẽ!” Mạt Mạt kéo tay Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa không biết ứng phó làm sao. May mà KUY giữ Mạt Mạt lại, lạnh lùng nói: “Đừng làm vậy. Cậu tìm được việc chưa? Tôi có thể giới thiệu.”

Trịnh Hòa nhận thấy câu thứ hai là nói với mình, cười đáp: “Ừm, yên tâm, tôi quay về công ty cũ.”

“Đúng rồi! Chúng ta trao đổi số điện thoại đi!” Mạt Mạt đề nghị.

Ba người rút điện thoại ra, Trịnh Hòa vừa nhập tên vừa hỏi: “Hai người là một đôi đúng không?”

Mạt Mạt ôm lấy cánh tay KUY, vẻ mặt đầy hạnh phúc: “Đúng thế ~ Chúng tôi là cặp gay hạnh phúc nhất!”

KUY nhẹ nhàng hôn lên trán Mạt Mạt.

Mạt Mạt cười hì hì: “Không sao chứ?”

“Sao cái gì? À... không có gì, tôi cũng thế.”

“Cái gì?” Mạt Mạt giật mình hoảng hốt, “Cậu cũng thế?! Cậu là thợ trang điểm cơ mà?”

Ai quy định thợ trang điểm không được là gay? Trịnh Hòa không hiểu nổi trong não Mạt Mạt có gì.

11. Chương 11: 51 – 55

51.

Công ty bố trí lại nhân sự cho cậu. Trợ lý vẫn là A Long, còn chị Phương do chưa đủ kinh nghiệm nên không làm người đại diện cho cậu nữa. Thay chị là một đàn anh từng có kinh nghiệm quản lý một nhóm nhạc nổi tiếng, người trong giới vẫn gọi anh là Thành thiếu.

Thành thiếu còn rất trẻ, mới vừa qua tuổi 30. Tuy nhiên, lần gặp nhau đầu tiên của hai người không được bình thường cho lắm.

Rửa sạch bọt xà phòng trên tay, Trịnh Hòa nhìn vào gương chỉnh lại tóc.

Cậu có tật xấu là mỗi khi lo lắng lại chạy vào WC, vậy nên, đây là lần thứ tư cậu rửa tay trong hôm nay.

Đang sửa sang lại, chợt cậu nghe một giọng nói khe khẽ vang lên: “Có ai ngoài đó không?”

Trịnh Hòa đi qua gõ cửa: “Anh sao thế?”

Người kia im lặng một lúc, Trịnh Hòa còn tưởng mình nghe nhầm, đang định bỏ đi.

“Anh có giấy vệ sinh không?” Người đàn ông đó hỏi.

Trịnh Hòa đi vòng quanh WC tìm nhưng không thấy: “Tôi không có.”

“Vậy anh có thể quay lại văn phòng lấy hộ tôi một cuộn được không?”

Đây là ngày đầu tiên cậu quay về công ty, chưa có văn phòng riêng cũng chưa phải nhân viên chính thức: “Xin lỗi, tôi không ở công ty này, để tôi nhờ người khác đưa tới vậy.”

“Đừng! Đừng! Anh... anh...” Người đàn ông bên trong dường như rất muốn giữ thể diện.

Trịnh Hòa chợt nảy ra một ý: “Anh có đi tất không? Lấy nó ra lau.”

Giọng nói của anh ta nghèn nghẹn: “Tất tôi là tất lông, đông ẩm hè mát, nhưng sẽ đâm móng.”

Trịnh Hòa thở dài, xa hoa quá cũng là con dao hai lưỡi: “Vậy anh cầm theo ví chứ? Lấy tiền lau, tuy hơi xa xỉ nhưng cũng chẳng mấy khi được thế.”

Một tờ tiền đỏ của Chủ tịch Mao được tuồn dưới ván cửa: “Tôi đưa anh 100, anh đổi thành tiền lẻ hộ tôi nhé?”

Trịnh Hòa không lấy, cậu kiểm tra ví, đồng nhỏ nhất của cậu là 50.

“Anh đưa tay đây.”

Người nọ nghe lời làm theo.

Trịnh Hòa đưa cho anh ta một đồng tiền xu rồi nói: “Đồng 100 kia không có tiền đổi, anh cứ cầm đi. Anh thử xem cái này được không?”

Anh ta rút tay về rồi lập tức gào lên: “Anh bảo tôi dùng tiền xu chùi như thế nào!”

“Kêu gì,” Trịnh Hòa cố gắng mỉm cười, “Các cụ chẳng phải đều làm thế.”

Cuối cùng, người đàn ông đó vẫn đi ra khỏi WC được, Trịnh Hòa vẫn chờ bên ngoài. Người đó thấy cậu chỉ biết cười ngại ngùng.

Phải đấy, người đó chính là Thành thiếu.

52.

Công ty ký hợp đồng 3 năm với Trịnh Hòa, phòng công tác là phòng 302 loại Vàng ở tầng 3. Thành thiếu đi thẳng vào vấn đề: “Hiện tôi đang có hai kịch bản, một điện ảnh một truyền hình, cậu chọn cái nào?”

Trịnh Hòa giật mình: “Tôi vừa quay về công ty, nhận dự án lớn như thế có sao không?”

Thành thiếu châm một điếu thuốc: “Bạch lão bản đang nhìn đấy, công ty dám keo kiệt ư? Không thì chúng ta từ từ, tôi sẽ nói với bên đoàn làm phim, tháng này cậu chụp MV để tìm lại cảm giác đã.”

Nghe thế, Trịnh Hòa cảm giác như mình đang làm kiêu nên hỏi: “Để tôi xem kịch bản đã, được không?”

Thành thiếu đứng dậy: “OK. A Long, trang điểm cho Trịnh Hòa.”

A Long vội vàng mở hộp hóa trang, nói nhỏ: “Trịnh Hòa, mừng anh quay về.”

Trịnh Hòa cười cười, gõ đầu anh bạn chí thân của mình: “Tối mời cậu ăn cơm.”

A Long lắc đầu: “Không được, tối chẳng phải anh phải quay về chỗ Bạch lão bản sao, không cần để ý đến tôi.”

Trịnh Hòa cảm thấy gượng gạo: “Mọi người trong công ty đều biết sao?”

“Yên tâm, chỉ có mấy người cấp cao, đoàn nhân viên này cùng chị Phương thôi.”

Nghe thế, Trịnh Hòa càng thấy mất tự nhiên.

53.

Hai kịch bản Thành thiếu có đều không tồi. Điện ảnh là hài kịch, nhiều khả năng sẽ thu hút khán giả. Phim truyền hình thì kém hơn một chút, tên là Xuân kiếp, là câu chuyện về một nữ thương nhân yêu nước. Nhân vật nam chính không nổi bật lắm.

Trịnh Hòa hỏi: “Anh thấy cái nào tốt hơn?”

Thành thiếu chỉ kịch bản điện ảnh: “Cái này, nhưng dựa trên độ nổi tiếng của đoàn làm phim và nguyên tác, tôi đề nghị Xuân kiếp.”

“Xuân kiếp cải biên từ tiểu thuyết sao?”

Thành thiếu gật đầu: “Ừ, bán khá chạy, đã bán được 200.000 cuốn.”

Trịnh Hòa hết ý kiến: “Vậy thì chọn phim truyền hình đi.”

Chọn xong kịch bản, tạm thời Trịnh Hòa chưa phải bận rộn gì bèn qua một góc vắng, gọi điện cho Bạch tiên sinh.

“Bạch tiên sinh? Em là Trịnh Hòa, cảm ơn ngài!”

“À.”

“Ngài không hỏi em cảm ơn gì điều gì à?”

“Thành thiếu đã nói với tôi rồi, kịch bản thế nào? Thích không?”

Trịnh Hòa nhìn đồng hồ, từ lúc chọn kịch bản đến giờ nhiều nhất mới 20 phút, Thành thiếu đúng là năng suất.

“Kịch bản rất tốt ạ, nhưng em chưa từng làm diễn viên chính bao giờ, sợ không làm được.”

Đầu bên kia vang lên tiếng cười: “Này tôi đâu giúp được em, em cứ học hỏi người khác đi.”

“Vâng, Bạch tiên sinh, ngài đang làm gì thế?”

“Em đoán xem.”

Trịnh Hòa gãi đầu: “Em biết ngài chán nên mới trêu chọc em, nhưng hành động này không tốt chút nào, em cúp máy đây.”

Bạch tiên sinh lại cười: “Thái độ phục vụ của em thực không tốt chút nào.”

Trịnh Hòa thực không hiểu nổi, sao mình làm gì Bạch tiên sinh cũng có thể cười được. Hay ông ấy bị vị vô lâm cao thủ nào điểm huyệt cười?

Xuống lầu, Trịnh Hòa tình cờ gặp Đào Tiệp. Cô lao đến ôm chầm cậu: “Anh về rồi?”

Trịnh Hòa ngạc nhiên: “Cô không biết chuyện tôi quay về công ty à?”

Đào Tiệp giả vờ khúm núm: “Trịnh đại gia, ngài đức cao vọng trọng, chúng tiểu nhân sao biết được.”

Trịnh Hòa gõ trán cô: “Lại còn thế.”

Đào Tiệp mời Trịnh Hòa tới phòng nghỉ của cô, Trịnh Hòa hỏi: “Chút nữa cô không có việc à? Giờ này sao còn ở công ty?”

“Yên tâm đi, cuối tháng này tôi ế hàng, đang chờ một bộ phim truyền hình.”

“Mấy hôm không thấy mà cô càng ngày càng giỏi nhỉ, đoàn nào?”

Đào Tiệp cười ngoác miệng: “Ve mùa hạ, phim học đường, tôi đóng nữ thứ ba!”

Trịnh Hòa gật đầu: “Vị kia nhà cô vì thế mà bận bịu phải không? Nhớ cảm ơn người ta.”

Đào Tiệp dè bủ: “Đừng nhắc đến lão nữa, lão đem tôi cho người khác rồi, mệt chết!”

“Thế vai này là sao?”

“Một ông chú hơn 40 tuổi, không con cái, tôi nhìn giống vợ lão hồi trẻ nên cũng tốt với tôi lắm.” Đào Tiệp vừa nói vừa lôi di động ra cho Trịnh Hòa xem ảnh, “Xem này, là ông ta đấy.”

Người đàn ông trong ảnh rất béo, cũng phải hơn 90kg nhưng nhìn khá trẻ, cũng không tệ lắm.

“Đừng nói về tôi nữa, Trịnh Hòa, sao anh quay lại công ty?”

Trịnh Hòa cũng không định dấu: “Bạch tiên sinh giúp tôi.”

Đào Tiệp ‘đệt’ một tiếng: “VẬY công ty ắt hẳn phải cho anh vai xịn rồi. Anh giỏi lắm! Bạch tiên sinh có mấy khi làm chuyện như thế này đâu!”

Trịnh Hòa nhún vai, cậu cũng không nghĩ bị Bạch tiên sinh bao nuôi là chuyện gì tốt đẹp.

55.

Đáng ra hôm nay Trịnh Hòa phải chụp 5 shoot hình, nhưng vì mới về công ty, bên kia nói đợi đến 6 giờ chiều. Vừa chụp được một tấm, Thành thiếu sau khi nhận được một cú điện thoại liền đuổi người: “A Hòa, cậu tan tầm đi.”

“Ồ? Tôi đã chụp xong đâu?”

“Không vội, mai chụp tiếp cũng được,” Thành thiếu chớp chớp mắt “Ngoài cửa có người đang đợi kìa.”

Trịnh Hòa cảm thấy thực đau đầu: “Được rồi.”

Chiếc Rolls-Royce chói lóa của Bạch tiên sinh đậu trước cửa công ty, Trịnh Hòa mở cửa, thầm oán: “Sao ngài tới đây?”

“Tôi tới, em vui lắm phải không?”

Trịnh Hòa thầm lầu bầu: mắt ngài sao thế không biết, cần đi khám à? Nhìn mặt tôi thế này giống vui chắc?

“Ha ha, thấy ngài khỏe mạnh, đương nhiên là vui rồi.”

Bạch tiên sinh lấy một cái hộp nhỏ ra: “Quà cho em.”

Trịnh Hòa mở ra, là một chiếc đồng hồ, tinh tế mà xa hoa: “Thực ra ngài không cần tặng em đồng hồ, quy ra thành tiền đưa em là em vui rồi.”

Có tiếng tài xế nghẹn cười.

Về mặt Bạch tiên sinh vẫn cười tao nhã như cũ: “Kim cương bên trên là giả, nếu em thích tôi có thể đưa đồ thật.”

“... Mấy cara?”

Tài xế vội bịt miệng, bờ vai run rẩy, hẳn là sắp không nhịn nổi.

Bạch tiên sinh trầm tư một lát rồi nhìn Trịnh Hòa: “Tôi nghèo lắm, em chọn cái nào rẻ rẻ thôi.”

Trịnh Hòa cười rũ rượi.

Bình thường không tỏ ra hài hước không có nghĩa là không biết nói đùa nhé.

12. Chương 12: 56 – 60

56.

Hai người đi ăn tối.

Bạch tiên sinh gọi một chai rượu đỏ với cái tên dài ngoằng, Trịnh Hòa đang cắt thịt bò chợt hỏi: “Bạch tiên sinh, ngài thích rượu từ bé à?”

Ông lắc đầu: “Trước 14 tuổi tôi không đụng đến một giọt nào.”

“Vậy ngài có thích uống không?”

Bạch tiên sinh cười tủm tỉm: “Sao? Nhà em có rượu ngon?”

Trịnh Hòa lắc đầu.

Bạch tiên sinh lắc nhẹ ly rượu trên tay: “Nếu em mời, tôi sẽ đến, nhưng tiền rượu thì tôi không chịu trách nhiệm.”

Trịnh Hòa cười gượng: “Nhà em chỉ có Hoa Hạ Trường Thành.”

Bạch tiên sinh híp mắt, nghĩ đi nghĩ lại, ông chợt nhận ra mình chưa từng uống nhãn hiệu này: “Là năm nào? Trị giá bao nhiêu?”

“Năm nào em cũng không biết, nhưng vẫn còn hạn sử dụng, còn giá thì vài chục tệ một chai.” Trịnh Hòa nói rất đương nhiên.

Bạch tiên sinh khụ một tiếng, khẽ niết chân ly rượu trên tay, Trịnh Hòa lại hỏi “Không biết Hoa Hạ Trường Thành có hợp khẩu vị của ngài không? Hôm nào qua nhà, em mời.”

“Khụ khụ....” Ông bị sặc.

57.

Thành thiếu lái xe mang Trịnh Hòa đến gặp gỡ đoàn làm phim của Xuân Kiếp. Mọi người hẹn nhau tại tầng hai của một quán trà.

Đạo diễn Vương tỏ ra lạnh nhạt, từ đầu đến cuối không nói với cậu câu nào. Bên sản xuất lại rất nhiệt tình, thấy Trịnh Hòa liền nói: “Nhìn rất u sầu, rất có khí chất của nhân vật, chính là cậu ấy!”

Trịnh Hòa chẳng biết đây có phải khen không nữa, đành cúi đầu cười gượng.

Sau khi xong xuôi hết mọi chuyện, hai người chui lên xe.

Thành thiếu đưa cho Trịnh Hòa ba quyển sách cùng một tập photo: “Đây là nguyên tác và kịch bản, nội dung không tệ, tập photo đây là kịch bản được sửa đến lần thứ 32 của Xuân Kiếp. Tôi cho cậu 5 ngày rảnh rang xem kịch bản, 5 ngày sau cậu sẽ chính thức bước vào thời kỳ bận rộn.”

Trịnh Hòa lật qua nguyên tác, giọng văn không tệ, cốt truyện cũng logic, đang mải mê xem thì Thành thiếu chợt hỏi: “Cậu về nhà không?”

“Có, đợi chút.” Trịnh Hòa móc di động ra gọi, “Alo, Bạch tiên sinh ạ? Hôm nay ngài có đón em không?... À, người đại diện muốn đưa em về nhà... Vâng... Vậy ngài bận xong thì tới nhà em nhé... Vâng, bye bye.”

Nghe xong cuộc nói chuyện, Thành thiếu dùng ánh mắt kinh tởm nhìn Trịnh Hòa. Cậu gái đầu hỏi: “Anh sao thế?”

“Ngài ấy đúng là cưng cậu...”

Trịnh Hòa giống như bị nghẹn: “Từ ‘cưng’ đây có phải dùng sai chỗ không?”

“Ai, đúng là hoa lời cấm bãi phân trâu, cậu phải biết trân trọng ngài ấy, biết chưa?”

Trịnh Hòa thấy mình cũng đâu có tệ, sao ai cũng nghĩ là Bạch tiên sinh bị thua thiệt? Chẳng nhẽ trong mắt họ mình không đáng một đồng?

Nghĩ vắt óc cậu cũng chẳng hiểu nổi.

58.

Trịnh Hòa làm bữa tối chờ ông đến.

Cậu chẳng có ưu điểm gì ngoài việc nấu ăn ngon. Tuy không bằng đầu bếp ở nhà hàng năm sao, nhưng cũng chẳng kém là bao.

Cậu đi qua đi lại, vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì.

Phòng đã dọn, nhà đã lau, dụng cụ cần thiết cũng đã đầy đủ trong ngăn kéo của tủ đầu giường, không lo lâm trận thiếu vũ khí. Thế còn thiếu gì nữa?

Trịnh Hòa ngồi trên sofa ngẫm nghĩ, đùng đến quần.

Chẳng nhẽ là đồ mình mặc xấu quá?

Trịnh Hòa như chợt bừng tỉnh, vội vã thay một bộ đồ ngủ màu trắng. Ở nhà mà xuyên đồ hơn 2000 tệ thì có hơi xa xỉ, nhưng đúng là mặc vào nhìn cậu khác hẳn.

Ngắm đi ngắm lại đến khi thấy ổn rồi cậu mới dám ra khỏi phòng. Vừa lúc đấy thì chuông cửa vang lên. Cứ như đã hẹn giờ.

Trịnh Hòa mở cửa: “Ngài vào đi.” Sau đó, quay ra tìm dép lê...

OMG!

Trong tủ giày chỉ có một đôi dép thỏ – trắng muốt – mềm mại – đáng yêu !!!!!

Cậu quên mua dép trong nhà !!!!

Bạch tiên sinh đứng ở cửa, cười nhe răng: “Em muốn tôi đi chân trần sao?”

Trịnh Hòa chậm rãi lôi dép thỏ ra.

Mười phút sau, Bạch tiên sinh vẫn đứng trước cửa, không vào phòng.

Hai người cứ thế nhìn nhau, vô thanh thắng hữu thanh.

59.

Bạch tiên sinh biết Trịnh Hòa được 5 ngày nghỉ, để bày tỏ niềm sung sướng của mình – ông hoàn toàn không để ý câu ‘Em phải học kịch bản’ – liền quyết định dọn đến biệt thự ở ngoại ô.

Sáng sớm, đường cao tốc vắng hoe.

Trịnh Hòa ngáp dài, mặt vật vờ sống dở chết dở: “Bạch tiên sinh, chúng ta phải đi sớm thế này sao?”

Bạch tiên sinh kéo đầu Trịnh Hòa dựa trên vai mình, gương mặt ông không có chút vẻ mệt mỏi của một người sắp đến tuổi 40: “Nếu em mệt thì ngủ đi, đến nơi tôi sẽ gọi.”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Thôi, em cũng chỉ nói thế, ngài uống ngược ngọt không?”

“Cái đó không tốt cho sức khỏe, đừng uống nhiều.”

“Được rồi, thế nước trái cây? Hôm qua em đã đổ sẵn ra bình rồi...”

“Đưa tôi cái cốc.”

“Không có, em đổ luôn vào bình giữ nhiệt, ngài uống trực tiếp là được.”

Bạch tiên sinh nhấp một ngụm: “Vị lạ quá.”

Trịnh Hòa nghiêng bình, Bạch tiên sinh ngạc nhiên: “Sao nước lại màu tím?”

“Ngài đừng coi thường, thứ nước này là sở trường của em đấy. Nó có thể giúp giảm mệt nhọc, thành phần là mấy loại hoa quả và rượu em tự làm.”

Bạch tiên sinh nhấp nhấp miệng, hỏi: “Rượu? Rượu gì?”

Trịnh Hòa sững lại, khẽ nói: “...”

“Gì?” Ông không nghe rõ.

“...Rượu...”

“Em nói to một chút.”

“Rượu lộc!” Trịnh Hòa hét lớn, khuôn mặt đỏ bừng.

Bạch tiên sinh nhéo đùi cậu: “Em thấy tôi cần bồi bổ cái này à?”

Trịnh Hòa rụt chân lại, nước nở: “Em sai rồi mà, sai rồi.”

Bạch tiên sinh không kìm được, cười sang sảng.

60.

Trịnh Hòa từng tới nhà vườn quay MV, nhưng chưa từng được thăm thú kỹ càng.

“Bạch tiên sinh! Bạch tiên sinh! Nhà vườn có thể trồng rau đúng không? Em có được nhổ củ cải không? Lần trước tới em đã muốn làm thế nhưng chị Phương nói là mất thể diện, lừa nhốt em trong phòng cả buổi chiều.”

Bạch tiên sinh xoa đầu cậu.

Trịnh Hòa im lặng được vài phút.

“Cái kia, cái kia nữa, gì thế nhỉ, em có thể câu cá không? Hai là dùng lưới hoặc vó? Em ngại ngồi câu lắm, lâu thấy mệt.”

Bạch tiên sinh hôn mặt mặt cậu: “Im lặng.”

Trịnh Hòa lại im lặng được vài phút.

“Bạch tiên sinh...”

Bạch tiên sinh lấy tai nghe ra đeo. Trịnh Hòa thấy ông không để ý đến mình, bĩu môi, tự kỷ chơi di động.

Được rồi, cậu có chút phấn khởi thật, lâu lắm không được đi ra ngoài chơi, người bình thường cũng sẽ bị ghen điên lên ấy chứ.

Thấy mấy người bạn đều đăng weibo, Trịnh Hòa cũng làm theo: “Tới nhà vườn ở thành phố H, vui thật!”

Sau chụp hai tấm ảnh ngoài cửa sổ, gửi đi.

“Em làm gì thế?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Xem weibo,” Trịnh Hòa chỉ một dòng của A Bối, đọc thành tiếng, “Đang ăn thịt nướng, cánh gà bị cháy khét, đen sì.”

Kéo xuống là ảnh A Bối ôm đĩa cười toe toét, cậu đưa cho Bạch tiên sinh xem: “Ngài xem này, họ vui thật, chúng ta cũng làm đồ nướng được không?”

Bạch tiên sinh nhìn chăm chăm bức ảnh, Trịnh Hòa thấy là lạ, định rút tay lại thì bị Bạch tiên sinh cầm lấy: “Ai thế? Cũng ở công ty em à?”

“Không, ngài đừng nhầm anh ấy, không phải người trong giới.”

Bạch tiên sinh ‘à’ một tiếng, cười nói: “Yên tâm, tôi cưng em nhất.”

Trịnh Hòa cố mà cười, sau đó lấy kịch bản, bắt đầu đọc một cách say sưa.

Niềm vui khi được đến nhà vườn đã bay đi đâu mất.

Bạch tiên sinh lại nhìn chăm chăm về phía trước, ánh mắt như ẩn giấu điều gì.

13. Chương 13: 61 – 65

61.

Suốt chặng đường đến nhà vườn, Trịnh Hòa mới đọc được nửa quyển Xuân Kiếp. Quyển tiểu thuyết này dùng nhiều biện pháp nghệ thuật, lắm chỗ khó hiểu, thế nên lúc đến nhà vườn thì mắt cậu đã díp lại.

Bạch tiên sinh ôm cậu xuống xe: “Còn buồn ngủ à?”

Trịnh Hòa vội giãy ra đáp: “Không sao, giờ chúng ta đi đâu chơi thế?”

“Ừ đã, em đang mệt mà. Cứ ngủ đi.” Bạch tiên sinh dịu dàng nói.

Trịnh Hòa cảm thấy trong lòng ngọt ngào, gật đầu rồi tựa vào bờ vai ông: “Em mệt quá, ngài ôm em về phòng đi.”

“Tôi lái xe suốt cả chặng đường, em thì làm gì mà mệt?”

Dù nói thế nhưng Bạch tiên sinh vẫn ôm cậu bằng tư thế ôm công chúa.

Trịnh Hòa sợ quá la lên: “ Ngài thả em xuống đi! Em sợ!”

Bạch tiên sinh đi vài bước rồi dừng lại: “Trịnh Hòa, em nặng thật đấy.”

Trịnh Hòa nhảy xuống, tim vẫn đập thình thịch: “Đương nhiên! Hơn 65kg, ngài nghĩ nhẹ lắm đấy?”

“Em 65kg?” Bạch tiên sinh trợn tròn mắt.

Trịnh Hòa gật đầu: “Đúng thế, ngài thì sao?”

“Tôi chừng 74kg.”

Trịnh Hòa áng chừng, cậu cao 1m78, thịt thà mỡ màng, ông ấy khoảng 1m85, cơ thể săn chắc.

Tức chết mất!

62.

Cuối cùng thì Trịnh Hòa không ngủ bù mà đi kiếm một chỗ yên tĩnh ngồi câu cá với Bạch tiên sinh. Hai người vừa ngồi được một lát thì có hai người nữa đến.

Trịnh Hòa len lén nhìn hai người nọ, đều là nam, vẻ ngoài còn trẻ. Người trông mảnh dẻ và thanh tú hơn còn đeo khuyên tai.

Cậu ta đột nhiên ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt của Trịnh Hòa. Trịnh Hòa cười chào rồi nhìn sang chỗ khác.

Người nọ đi tới chào hỏi: “Chào hai người, tôi là Kiệt Tử, còn kia là Trần Minh.”

Trịnh Hòa chỉ vào mình: “Tôi là A Hòa, đây là Bạch tiên sinh.”

Có vẻ như Kiệt Tử và Trần Minh là tay lão làng trong chuyện câu cá, chẳng mấy chốc cá đã cắn câu. Vốn Trịnh Hòa còn cảm thấy hai người này cũng thú vị nhưng cánh tay của Kiệt Tử lại luôn lơ đãng cọ vào tay cậu. Trịnh Hòa ngẩng đầu, Kiệt Tử nói: “Anh với Bạch tiên sinh là tình nhân đúng không?”

Trịnh Hòa không nói gì.

Kiệt Tử không để tâm, vẫn tiếp tục nói: “Tôi với Trần Minh cũng thế đấy, anh có muốn...”

Trịnh Hòa xoay người đi, không muốn để tâm tới người như thế. Nhưng chỗ của bốn người cách nhau rất gần, chẳng mấy chốc, hai người kia lại xán lại. Lúc này là Kiệt Tử ngồi cạnh Bạch tiên sinh, kể Trịnh Hòa là Trần Minh.

Trần Minh xuyên mũi vào móc câu, đưa cho Trịnh Hòa. Nụ cười cứ phải gọi là tỏa nắng: “Cho cậu!”

“Cho tôi làm gì?” Trịnh Hòa không nhận.

“Tôi thấy cậu vẫn chưa được con nào, thử cái này đi, tôi tự làm đấy.” Trần Minh nói rất đương nhiên, Trịnh Hòa mất dần sự phòng bị, nhận lấy cần câu. Khi tay hai người chạm vào nhau, Trịnh Hòa vội rút tay phải lại, nhìn về phía Bạch tiên sinh. Không may là, Bạch tiên sinh cũng đang nhìn chăm chăm vào cậu... hoặc là... tay cậu?

Trịnh Hòa ngồi lại ghé rồi thở dài.

Cá rất chán, may mà có Trần Minh nói chuyện cùng Trịnh Hòa. Cậu không muốn ngồi cạnh anh ta, nhưng nhìn Bạch tiên sinh và Kiệt Tử vui vẻ như thế cũng đâu thể đột nhiên rời đi. Thế nên, Trịnh Hòa đành nhìn đến tận hoàng hôn.

Bữa tối hôm nay toàn món cá, Trịnh Hòa cảm thấy rất vui vẻ.

“Cho em, ăn thử đi.” Bạch tiên sinh xẻ một miếng cá đặt vào bát Trịnh Hòa.

“Ngài cứ ăn đi, không cần để ý đến em.”

“Ở đây có suối nước nóng, em muốn đi không?”

Trịnh Hòa nghĩ trong phòng cũng có vòi sen, cậu không muốn người khác nhìn thấy mình lúc không mặc gì nên từ chối.

“Tiếc thật, nghe nói tắm suối nước nóng rất thoải mái. Tôi đi trước, em tắm xong thì chờ tôi.” Bạch tiên sinh đứng lên, ngón tay ve vãn gáy cậu, Trịnh Hòa khẽ run rẩy.

63.

Bạch tiên sinh vừa đi, Trịnh Hòa vội vã ăn xong bữa tối, chạy đi tắm vài lần mới yên tâm bước ra. Đã hơn 1 tiếng rồi mà Bạch tiên sinh vẫn chưa về.

Trịnh Hòa cảm thấy nhàm chán nên mặc thêm áo ngủ vào rồi đi ra ngoài.

Nhà vườn này áp dụng quy tắc hội viên, vậy nên rất ít người có thể đến. Trịnh Hòa cứ thế đi thẳng đến chỗ suối nước nóng.

Suối nước nóng chia làm 2 gian: phòng thay đồ và phòng tắm, hai bên chỉ được ngăn cách bằng một tấm bình phong bằng trúc. Trịnh Hòa rón rén vòng qua tấm bình phong, định dọa Bạch tiên sinh thì chợt nghe tiếng rên rỉ quen thuộc....

Cậu giật mình, chẳng nhẽ là Trần Minh và Kiệt Tử? Trẻ thế này rồi còn làm, đúng là tuổi trẻ nha.

Trịnh Hòa hí hửng nhìn vào, hai người kia quần lấy nhau, phập phồng lên xuống. Nhìn thêm một lúc, cậu cười không nổi nữa. Người đàn ông phía trên, hình xăm kỳ quái ấy, là...

Trịnh Hòa thấy toàn thân lạnh toát.

Cậu muốn hét lên. Mình đúng là thằng ngu mà.

Nhưng cuối cùng, cậu không nói gì cả, lẳng lặng xoay người, đi về phòng, bình tĩnh như chưa có gì xảy ra.

Cùng lúc đó, ở một gian phòng tối đen.

Bạch tiên sinh đứng bên giường, điện thoại sáng lên thứ ánh sáng xanh kỳ dị.

“Vâng, chúng tôi sẽ điều tra rõ chuyện này...”

Bạch tiên sinh day day huyết Thái Dương đầy mặt mỗi, ông trầm giọng nói “Gửi tư liệu của hắn cho ta.”

“Xin ngài cho chúng tôi thời gian một ngày, ông ta...”

Trong căn phòng đó, chỉ còn tiếng nói từ điện thoại vang lên, người đứng bên cửa sổ đã rời đi từ lúc nào.

...

Đúng thế đấy, chẳng mấy khi Trịnh Hòa ghen, cơ mà ghen lắm. (_)

64.

Trịnh Hòa nằm trên giường, cậu không biết mình phải đợi bao lâu mới nghe tiếng mở cửa.

“Trịnh Hòa? Em ngủ chưa?”

Giọng người ấy dịu dàng, trầm ấm như thế, hơi nước cũng ấm nóng, thế nhưng Trịnh Hòa phải rất cố gắng mới không chạy vào WC nôn mửa.

Ngài ấy là kim chủ... Trịnh Hòa tự nhủ, ngài ấy là kim chủ mà.

Bạch tiên sinh nằm sát cạnh cậu, ông khẽ thở ra đầy thỏa mãn, sau đấy, ông cầm lấy tay cậu, nhẹ nhàng hôn, từng chút, từng chút một.

Trịnh Hòa không nói, cậu giả vờ ngủ.

Sự thật là, cậu im lặng cắn môi dưới, một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi vào chiếc gối trắng muốt.

Hôm sau, Trịnh Hòa dậy từ sớm, thu dọn đồ đạc.

Bạch tiên sinh hăng còn mơ màng: “Trịnh Hòa, em làm gì thế?”

Cậu khựng lại, giờ Trịnh Hòa mới nhận ra, mình vội vã rời đi như thế này đúng là làm kiêu: “Không có gì, em xem kịch bản, ngài cứ ngủ đi.”

Bạch tiên sinh xóc chăn lên, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh: “Lên đây, giường lạnh.”

Trịnh Hòa hít sâu, bình tĩnh lại rồi mới nằm xuống cạnh ông: “Ai bảo ngài thích ngủ khỏa thân? Đông rồi, cẩn thận bị cảm.”

Bạch tiên sinh cười, lại cầm lấy tay phải của cậu, nhẹ nhàng hôn.

Trịnh Hòa muốn né tránh sự thân mật đó, cậu lấy cớ lật trang để rút tay ra: “Sao ngài lại thích hôn tay em?”

Bạch tiên sinh giữ chặt tay cậu bên miệng mình: “Gã Trần Minh hôm qua chạm vào đây phải không?”

Trịnh Hòa im lặng, nhớ lại những hình ảnh hôm qua khiến tim cậu như thắt lại. Trịnh Hòa không sao hiểu nổi Bạch tiên sinh! Thật sự không hiểu nổi! Hôm qua ngài ấy cùng Kiệt Tử làm chuyện như thế, nhưng lại vẫn để ý chuyện này!

Vì sao?!

Sao ngài ấy dám!

Chỉ vì ngài ấy là kim chủ sao?!

Nghĩ đến đây, cậu dần bình tĩnh trở lại, Trịnh Hòa khẽ rúc vào lòng Bạch tiên sinh, ông cũng thuận thể mà ôm cậu.

“Bạch tiên sinh...”

“Sao?” Bạch tiên sinh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cậu.

“Đến ngày nào ngài sẽ chán em?” Trịnh Hòa rầu rĩ.

Bàn tay Bạch tiên sinh dừng lại một chốc, rồi lại tiếp tục vuốt ve mái tóc của Trịnh Hòa: “Không đâu, em yên tâm đi, sao tôi lại không cần em được chứ.”

Nhưng em muốn chia tay. Trịnh Hòa nhắm mắt lại, nghĩ thầm trong dạ.

“Đúng rồi,” Bạch tiên sinh ra vẻ băng quơ, “Hôm qua đi phòng tắm suối nước nóng, tôi phát hiện Trần Minh có hình xăm giống hệt mình.”

Hả?

Trịnh Hòa đứng phốc dậy, xốc lên tấm chăn che thân hình Bạch tiên sinh, cậu trợn tròn mắt: “Hình xăm trên lưng ngài đâu?”

“Cuối tuần trước đã tẩy đi rồi.”

Trịnh Hòa chợt cảm thấy thật thoải mái, cậu cảm thấy sống mũi cay cay.

Bạch tiên sinh dịu dàng hôn lên gương mặt cậu, ôm cậu đầy thỏa mãn, nói: “Vậy nên, đừng ghen, được không?”

Khóe mắt cậu hoen đỏ, Trịnh Hòa gật đầu. Bỗng nhiên, có một ý nghĩ lóe lên.

Cậu nhớ rõ đêm qua không gặp ai, tại sao Bạch tiên sinh lại biết chuyện, cũng biết rõ tâm lý mình đến thế?

65.

Mấy hôm sau, Trịnh Hòa không chạm mặt Kiệt Tử và Trần Minh nữa.

Cậu và Bạch tiên sinh bên nhau rất vui vẻ, Bạch tiên sinh đối với cậu rất dịu dàng và cưng chiều.

Hôm nay, sau khi thu dọn hành lý xong, lúc xuống lầu, Trịnh Hòa gặp một người đứng ở hành lang.

“Trần Minh, anh đang làm gì thế?”

Trần Minh quay đầu: “Ồ, cậu phải về rồi à?”

“Đúng vậy,” Trịnh Hòa lại gần, nhìn qua cửa sổ, men theo chạc cây nhìn lên, “Ồ! Có tổ chim!”

Trần Minh cười: “Cậu cũng thấy à? Thú vị thật! Không có chim nhưng tổ vẫn còn, tôi đang định leo lên lấy.”

“Vậy anh cẩn thận, chạc cây đó rất cao.”

“Yên tâm, tôi là ai chứ! Đúng rồi, đây là số điện thoại của tôi, cầm lấy.” Trần Minh đưa cho cậu một tấm danh thiếp, Trịnh Hòa ngẩng đầu, nụ cười của Trần Minh vẫn đương nhiên như thế, cậu đành nhận lấy rồi vẫy tay tạm biệt.

Dưới tầng, Bạch tiên sinh đã khởi động xe, đang đợi cậu. Trịnh Hòa đến rồi, Bạch tiên sinh vẫn chưa chịu đi.

“Sao thế?”

“Cho tôi.” Bạch tiên sinh đột nhiên nói.

Trịnh Hòa cảm thấy khó hiểu, rồi mặt cậu bắt đầu đỏ bừng lên.

Cậu bắt đầu cởi áo khoác, tai cũng ửng hồng: “Ngài đúng là... chúng ta sắp rời đi rồi, ngài còn muốn...”

Bạch tiên sinh cúi đầu cười run cả người.

“Sao ngài lại cười?”

Bạch tiên sinh đưa tay: “Tôi bảo em đưa tờ danh thiếp của Trần Minh đây, em nghĩ gì vậy? Hay là, mấy hôm nay tôi chưa thỏa mãn đủ, khiến em vẫn khát khao như thế?” Mấy chữ cuối, ông cố tình hạ giọng

khiến mặt Trịnh Hòa càng đỏ.

Cậu ngoan ngoãn nộp danh thiếp lên, Bạch tiên sinh vò nát, tiện tay ném ra ngoài.

14. Chương 14: 66 – 70

66.

Sau đó ít hôm, Thành thiếu mang Trịnh Hòa tới trường quay – thành phố Biện Khê.

Biện Khê nằm ở trung du Trường Giang, là tòa thành đã trải qua bốn triều đại phong kiến. Đoàn làm phim muốn tranh thủ quay cảnh tuyết rơi trước khi sang năm mới, những cảnh khác sẽ quay sau.

Những lúc cắt cảnh thế này chính là thời điểm thử thách năng lực của các diễn viên. Trịnh Hòa cùng ba diễn viên khác đều phải tăng ca để làm quen với kịch bản. Nhân viên ở bộ phận khác thì đôn đáo dựng cảnh. Chỉ một tuần sau, phim đã bắt đầu mở máy.

Nhân vật nam chính mà Trịnh Hòa phải diễn là Thừa Dương – bạn từ thời thơ ấu của nữ chính Lưu Tử Yên. Hình tượng xuyên suốt bộ phim của nhân vật này là một thanh niên rụt rè, tuấn tú. Đạo diễn dặn dò rằng: “Nhớ phải có được nét dịu dàng, chu đáo của người đàn ông phương Nam, phải ôn nhuận như một miếng ngọc đẹp. ”

Sau hơn hai mươi năm thô kệch, giờ Trịnh Hòa lại phải ‘ôn nhuận’, quả là vấn đề nan giải. Nhưng trong lòng cậu đã có một người thực sự phù hợp với yêu cầu của đạo diễn.

”Alô? Bạch tiên sinh, ngài đang bận à? Không ạ, tốt quá, ngài có thể đáp thoại với em không, em muốn tìm cảm hứng...”

Ngày quay đầu tiên, Trịnh Hòa phải đến từ sớm.

Đây là cảnh Lưu Tử Yên cùng nam thứ – một quân nhân người Đức – cãi vã giữa trời tuyết. Người quân nhân kia xoay người bước đi, Thừa Dương đi đến, ôm Lưu Tử Yên vào lòng.

Cảnh này không khó, không yêu cầu Trịnh Hòa cần quá nhiều kỹ năng.

Người diễn Lưu Tử Yên là một diễn viên đang nổi tiếng – Trần Băng Nhiễm. Khả năng diễn xuất của cô rất cuốn hút, rất dễ khiến người khác bị cuốn theo. Nam thứ thì... không còn gì để nói. Bởi vì chỉ cần là người ngoại quốc nên đạo diễn Vương cho rằng chỉ cần tìm một anh chàng đẹp trai là được, ai ngờ lại quá lu mờ trước Trần Băng Nhiễm.

Trần Bằng Nhiễm khóc đến xé lòng, anh ta chỉ trân trân đứng đó. Tuy đều là diễn, nhưng chỉ nhìn thôi cũng biết ai ở cấp bậc nào.

NG (No good) đến lần thứ tám, đạo diễn dành cho diễn viên nước ngoài kia đi. “Ít nhất cũng phải có khởi đầu may mắn chứ. Trịnh Hòa, cậu vào đi!”

Trịnh Hòa gật đầu, hít sâu một hơi. Cảnh này cậu đã tập đi tập lại ít nhất hai mươi lượt, không có người diễn cùng, hơn nữa còn là cảnh đầu tiên của vai diễn chính đầu đời.

Vốn cậu cảm thấy rất tự tin, diễn xong rồi lại thấy mọi người không nói gì, nhất là đạo diễn.

Trịnh Hòa chần chừ hỏi: “Đạo diễn? Có đạt không?”

Đạo diễn sức tỉnh, nói: “Đạt! Không, không... để quay lại.”

Trịnh Hòa càng cảm thấy khó hiểu.

Quay xong, Trịnh Hòa ngồi ủ rũ, Thành thiếu đưa cho cậu một chai nước. Trịnh Hòa ngẩng đầu, chán nản nói: “Xin lỗi, làm không tốt.”

Thành thiếu vỗ vỗ bả vai cậu: “Cậu làm rất tốt.”

Trịnh Hòa cười khổ: “Không cần an ủi tôi, cùng lắm thì bị thay, tôi cũng quen rồi.”

Thành thiếu nhìn Trịnh Hòa đầy kinh ngạc: “Sao cậu lại nghĩ thế? Đi theo tôi.”

Thành thiếu mang Trịnh Hòa tới cạnh máy quay phim, tua lại cảnh diễn vừa nãy.

Lưu Tử Yên khóc như xé ruột xé gan, đôi mắt đỏ rực là điểm sáng duy nhất giữa trời tuyết trắng xóa.

Thừa Dương vận Đường trang trắng như tuyết, chậm rãi bước đến bên cô. Máy quay thu hình phía sau họ, không ai nhìn thấy vẻ mặt của Thừa Dương. Thừa Dương nhẹ nhàng ôm lấy Lưu Tử Yên, cảnh quay bắt đầu thay đổi, mọi người dần nhìn thấy gương mặt cậu – đau khổ, người yêu mình đang khóc, vẻ đau khổ kìm nén ấy của cậu lại chỉ có thể lột tả bằng bốn chữ ‘mì mục như họa’!

Trịnh Hòa giật mình, chính cậu cũng không ngờ cảnh quay này lại đẹp như thế.

”Ôi chúa ơi! Đạo diễn Vương đúng là giỏi! Rất có hồn!”

Thành thiếu nghe cậu nói thế, chỉ thấy buồn cười, ánh mắt nhìn Trịnh Hòa như đang nghiền ngẫm.

Người này dù diễn cùng Trần Băng Nhiễm nhưng lại không hề bị lấn át, ngược lại, hai người còn phối hợp khiến vai diễn càng thành công hơn.

Có lẽ, cậu ta đáng để bồi dưỡng.

67.

Mấy cảnh quay sau rất đơn giản, chỉ là vài cảnh đặc tả, nội dung không khó, hơn nữa, nhờ sự chuẩn bị tỉ mỉ của mình, khả năng diễn của Trịnh Hòa được phát huy rất tốt. Những diễn viên khác cũng không kém cạnh, nhờ thế, mấy cảnh này hoàn thành rất nhanh.

Vào giờ nghỉ trưa, Trịnh Hòa trùm áo lông cuộn mình trốn trong chiếc lán mới dựng để uống nước ấm.

Dù sáng nay cậu đã nhét không ít túi chườm ấm vào trong bộ đường trang nhưng vẫn bị lạnh run, đầu ngón tay tím tái vì giá rét. Đạo diễn Vương nói nếu cứ tiếp tục sẽ ảnh hưởng đến cảnh diễn nên cho cậu nghỉ ngơi vài giờ, chiều sẽ quay tiếp.

Trịnh Hòa gọi điện cho Bạch tiên sinh theo thói quen: “Bạch tiên sinh, nghe em kể này, hôm nay linh cảm của em rất tốt, hơn hẳn trước đây.”

Đầu kia điện thoại không có phản ứng gì.

Trịnh Hòa bĩu môi: “Ngài đừng cười trộm, em biết đấy.”

Giờ mới thấy tiếng ông cười vang lên: “Sao em biết?”

“Chẳng nhẽ em không biết ngài thế nào. Giờ tay em lạnh quá, ngón tay cũng tím lại, ngâm nước nóng cũng đau, ngài có cách nào không?”

“Hay để tôi nói với đạo diễn, trời lạnh như thế còn quay đúng là không ổn. Tôi cũng đau lòng.”

Trịnh Hòa vội ngăn lại: “Đừng, đại gia à, Bạch đại gia, ngài khó khăn lắm mới cho em lên làm diễn viên chính được, em với ngài cũng tập diễn bao lâu như thế mới để ra diễn cảm, bây giờ chia uyên rẽ thúy sẽ bị báo ứng.”

“Mấy ngày nữa quay xong?”

“Một tháng nữa, sao thế? Ngài yên tâm đi, em nhất định có thể về trước lễ Giáng sinh.”

“Ha ha, mấy hôm nữa tôi sẽ tới thăm em, em không rảnh mà.”

“Bạch tiên sinh, ngài hôm nay sao vậy? Ý tưởng nào ngài đưa ra cũng có vấn đề, ngài phải biết là ‘tiểu biệt thắng tâm hôn’ rồi ‘càng xa càng nhớ’ chứ? Em còn chưa có tí nổi tiếng nào, ngài thì là nhân vật lớn, em sợ người khác đập em ra muốn thế chỗ, vậy thì chẳng tốt chút nào. ”

“Nói thế nào cũng là em có lý.”

”Ha ha, chẳng phải là em ỷ vào ngài thích em sao.”

“Trước giờ tôi đâu có thích em.”

“Bạch tiên sinh, da mặt mỏng quá là không ai thích đâu.” Trịnh Hòa nói xong, lại thấy đầu bên kia im lặng đến kì lạ bèn hỏi, “Ngài đang ở đâu vậy? Làm gì thế?”

“...Tôi đang họp.”

“Họp gì cơ?” Trịnh Hòa cũng chỉ là tiện thì hỏi vậy thôi, với sự hiểu biết của cậu về Bạch tiên sinh, ông hẳn là người nghiêm túc, luôn đặt công việc lên hàng đầu.

“Ban giám đốc.”

“Cái gì?”

“Ban giám đốc.”

Trịnh Hòa vội vàng cúp máy.

Mịa nó! Họp ban giám đốc quan trọng lắm ngài biết không! Có nhàn rồi gì đâu mà bắt máy!

68.

Trịnh Hòa vốn không phải là sinh viên chính quy của trường điện ảnh, cậu vốn học phát thanh, trở thành diễn viên chỉ là chuyện tình cờ: bắt đầu từ một vở kịch ngắn ở trường, cậu phát hiện mình yêu nghiệp diễn đến mức không thể ngừng được nữa.

Vậy nên, Trịnh Hòa diễn không phải vì thói quen mà vì tình yêu. Cậu có thể chìm đắm trong dòng suy nghĩ của nhân vật suốt hai tư tiếng một ngày, cũng có thể sống cùng nhân vật trong suốt một khoảng thời gian dài, đến cả đời sống sinh hoạt cũng trở nên giống họ.

Chị Phương nói đúng, cậu không phân biệt được đâu là diễn, đâu là thật.

Khi Trịnh Hòa tự nói với mình: đừng yêu Bạch tiên sinh, cậu có thể làm bộ như không yêu; khi Trịnh Hòa nói: phải trở thành một người khiến Bạch tiên sinh thích, cậu sẽ trở nên phục tùng theo tiềm thức.

Đào Tiệp không hiểu nổi cách nghĩ này của cậu.

“Trịnh Hòa, chuyện quay phim thế nào? Tốt chứ?”

Cậu nhận được một cuộc gọi từ số máy lạ trong giờ nghỉ trưa, chỉ cần câu đầu tiên như thế Trịnh Hòa đã biết người kia là ai: “Đào Tiệp, sao cô lại đổi số?”

“Ồ, anh nhận ra à? Ha ha, tôi cũng đang quay phim, đây là số của trợ lý.”

“Gọi điện đường dài, cô nói gì nói nhanh lên, đừng phí tiền của trợ lý. Một tháng kiếm được mấy ngàn lại bị cô tra tấn, người ta cũng khổ lắm chứ.”

“Ái chà, Trịnh Hòa nhà tôi biết thương người từ lúc nào thế không biết.”

”Không có chuyện gì thì tôi cúp máy.”

“Đừng! Có việc. Tôi lại đổi kim chủ rồi.”

Trịnh Hòa nhẩm tính: “Nhanh vậy sao, lần này còn chưa đến một tháng thì phải?”

“Hừ, ai bảo lão muốn tôi bắt chước bà vợ của lão, tôi là Đào Tiệp, không phải vợ lão!”

“Người ta có tiền, cô bắt chước theo sẽ chết sao, hơn nữa, cô là diễn viên cơ mà.”

“Tôi thích tự do.”

“Được rồi, nữ thần tự do, tôi còn có việc, cô gọi điện cũng chỉ để nói thứ này thôi sao?”

“Tôi chỉ muốn nhắc anh thôi.”

Nhắc gì cơ? Trịnh Hòa không hiểu, vừa cúp máy, còn chưa buông điện thoại xuống đã nhận được một cuộc gọi khác.

Trịnh Hòa nhấn nút nhận, đeo nụ cười lên mặt: “Alô, Bạch tiên sinh ạ...”

69.

Về cơ bản thì cảnh tuyết đã quay xong, đạo diễn Vương phấn khởi lắm, mời cơm cả đoàn làm phim. Trần Bằng Nhiệm bảo đây là ‘Hong Môn Yến.’

Đạo diễn Vương rất biết cách khuấy động không khí. Mọi người thi nhau chúc rượu, xem ai trụ được đến cùng.

Trịnh Hòa biết mình sau khi say sẽ rất ngớ ngẩn nên chỉ uống vài li rồi làm bộ choáng váng, thêm một hai li nữa thì nhắm mắt xuống bàn. Nhờ thế mới tránh được kiếp nạn.

“Trịnh Hòa...” Thành thiếu mặt đầy nước mắt nước mũi, ôm cậu không chịu buông ra.

Trịnh Hòa giật mình, cố gắng giật tay Thành thiếu ra hỏi: “Anh sao thế?”

Thành thiếu ực hết chén rượu trước mặt, khóc nói: “Trịnh Hòa... bao nhiêu năm nay tôi vẫn muốn biết chuyện này, giờ tôi hỏi cậu...”

Trịnh Hòa thấy không khí có vẻ lạ, vội nói với mọi người: “Tôi có thể về trước không?”

Thành thiếu dù say nhưng vẫn có thể ôm cứng cậu: “Tôi muốn biết... ợ... ba mươi hai năm qua tôi chưa từng yêu ai bao giờ, không có bạn gái, thế có phải không bình thường không?”

Trịnh Hòa nghĩ một lát rồi hỏi: “Anh lên – giường chưa?”

Thành thiếu gật đầu.

“Làm tôi sợ muốn chết, giường cũng lên rồi, anh còn lo cái gì, không bạn gái thì kệ không bạn gái.” Trịnh Hòa cảm thấy yên tâm, vỗ vỗ bả vai Thành thiếu tỏ vẻ an ủi.

Thành thiếu cố với thêm hai ngụm rượu nữa rồi nói: “Nhưng người cùng tôi lên giường có phải phụ nữ đâu...”

Trịnh Hòa: “...”

Hình như mình vừa nghe thấy chuyện không nên nghe?

70.

Đêm trước ngày Giáng Sinh, Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh trốn ở nhà, nghiên cứu xem hôm sau sẽ chuẩn bị những gì.

Trịnh Hòa rất hào hứng: “Giáng Sinh à... Chúng ta nướng gà tây ăn đi!”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “To quá, ăn không hết đâu.”

“Vậy thì mua gà ta thay cho gà tây.”

Bạch tiên sinh viết vào sổ ‘gà ta’.

“Đúng rồi, đúng rồi! Còn quà nữa, mấy hôm trước em vừa thấy một đôi dép đi trong nhà được lắm, hay là em mua thêm mấy đôi tặng cho mọi người nữa?”

Bạch tiên sinh từ chối ngay lập tức: “Tôi không cần.”

“Ngài nói gì vậy, quà em đưa chắc chắn là ai cũng thích.” Trịnh Hòa nói rất chắc chắn.

Bạch tiên sinh lắc lắc cái di động trên tay, cười: “Em muốn gọi điện hỏi thử không? Tôi đoán họ nhất định không muốn nhận được quà kiểu đó.”

Trịnh Hòa giật lấy di động: “Nếu em thắng, Giáng Sinh này ngài phải đến căn hộ của em, em không muốn qua bên ngài, vừa đông vừa ồn.”

“Nếu tôi thắng...” Bạch tiên sinh nhẹ giọng, đầu ngón tay ve vãn phía ngực Trịnh Hòa, “Đêm nay em phải nghe theo mọi yêu cầu của tôi, được chứ?”

Trịnh Hòa nhe răng, rồi gọi cho chị Phương: “Alô, chị ạ, Giáng Sinh này em tặng chị một đôi dép nhé, được không?”

Bạch tiên sinh nghiêng người, dán tai lên di động.

Phía bên chị Phương vẫn không có phản ứng gì, Bạch tiên sinh nói nhỏ: “Cô ta bị sốc bởi câu nói của em.”

Trịnh Hòa vội che miệng của Bạch tiên sinh.

“A Hòa...,” chị Phương bắt đầu nói, “Chị không ngờ cậu bị thần kinh, Giáng Sinh ai lại đi tặng dép?”

Bạch tiên sinh ôm bụng cười ngặt nghẽo, mặt Trịnh Hòa xanh mét.

K.O!

Ván đầu tiên: Trịnh Hòa thua!

15. Chương 15: 71 – 75

71.

Vốn Trịnh Hòa định tổ chức tiệc Giáng sinh tại nhà mình nhưng hiện thực phũ phàng đã đã đập tan cái mộng tưởng của cậu.

Hiện thực đó chính là: chỉ vì một cuộc gọi của Bạch tiên sinh, cấp trên của cậu đã hào phóng cho ba ngày nghỉ lễ, đóng gói cậu gửi cho Bạch đại gia.

Và giờ thì hai người đang chen chúc trong siêu thị để mua đồ. Cậu lắc đầu than thở: “Chắc chắc, ngài rõ ràng thuộc giai cấp tư sản, vì sao lại phải dẫn em đến đây mua đồ chứ?”

Bạch tiên sinh vừa chọn quà vừa đáp: “Cái này gọi là tình thú, đợi đến tuổi tôi em sẽ hiểu.”

Trịnh Hòa trêu chọc: “Mang nam tình nhân đi mua đồ là tình thú à?”

Bạch tiên sinh gật đầu, nói: “Hưởng thụ cảm giác chen lấn khi mua đồ là chính, em là tiện thể tính vào.”

Ánh mắt Trịnh Hòa đảo đi đảo lại, chợt cậu giật lấy xe đẩy từ tay Bạch tiên sinh, quay mông chạy thẳng.

“Trịnh Hòa, em đi đâu thế?”

Cậu không đáp lại, càng chạy nhanh hơn nữa.

“Trịnh Hòa, đứng lại!” Bạch tiên sinh đuổi theo.

Trịnh Hòa quay đầu lại làm mặt quỷ, chân vẫn chạy tiếp.

Vậy nên, cả siêu thị đều nhìn thấy cảnh một thanh niên vẻ ngoài tầm thường, đẩy xe đẩy chạy như điên, đuổi phía sau cậu ta là một người đàn ông cao lớn, anh tuấn.

Trịnh Hòa càng chạy càng vui, có mấy khi được đùa giỡn Bạch tiên sinh như thế chứ? Có chết cũng không tiếc.

“Bảo vệ! Cậu ta cướp đồ của tôi!”

Trịnh Hòa cảm thấy không ổn, vội quay đầu lại.

Quả nhiên! Bạch tiên sinh đang chỉ tay vào mình, mà bảo vệ cũng đang chạy tới...

“Bạch Ân! Bỏ ổi!”

Bạch tiên sinh cười tự đắc.

72.

Giáng sinh.

“Em là trái tim anh, là toàn bộ thế giới của anh...”

Tiếng chuông báo thức vang lên, Trịnh Hòa híp mắt, gạt tay một cái, điện thoại rơi xuống đất, tiếng nhạc vẫn không ngừng.

Bạch tiên sinh bị đánh thức, ông sờ soạn tắt nhạc báo thức rồi lại quay sang ôm Trịnh Hòa: “Em đổi nhạc báo thức hồi nào thế?”

Trịnh Hòa rúc vào lòng Bạch tiên sinh: “Tối qua. À, ngài dậy chuẩn bị đi.”

“Chuẩn bị gì?”

“Hôm nay là Giáng sinh mà...”

Bạch tiên sinh không có động tĩnh gì. Trịnh Hòa lấy chân đá ông nhưng đá hụt, đầu cụng vào tủ đầu giường, đau tỉnh cả người. Bạch tiên sinh xoa trán cậu, hôn lên chỗ đau: “Còn đau không?”

Trịnh Hòa nói hờn: “Ngài cũng đập thử xem có đau không... Thật là! Ngài mua loại tử cứt thế làm gì?!” Nói xong cậu lại lấy tay đập rầm một cái, để rồi ôm tay cuộn mình trong chăn. Đau chết mất!

Bạch tiên sinh cười cười, ông càng ngày càng thích cái kẻ dở hơi này: “Thật ra, nguyên nhân khiến tôi mua cái tử đầu giường này rất đơn giản.”

Trịnh Hòa cảm giác câu tiếp theo sẽ không tốt đẹp gì bèn bọc kín chăn, ngủ tiếp.

Bạch tiên sinh xốc chăn của Trịnh Hòa lên, nói: “Giường này được tôi đặt, thêm tử đầu giường nữa là tổng cộng có 12 bộ phận, lúc đó tôi đã hỏi rồi, cái tử đó là bộ phận cứng nhất của giường, bảo bối....,” Bàn tay Bạch tiên sinh luồn vào áo cậu, “Chẳng phải em đã thử qua sao?”

Trịnh Hòa thấy thực phiền, cố gắng giữ chặt áo ngủ: “Bạch đại ca, bạch đại gia, hôm nay là Giáng sinh, chẳng phải ngài rất bận sao? Để em nghỉ ngơi một ngày có được không?”

Bạch tiên sinh cười vui vẻ lắc đầu.

Trịnh Hòa che mặt, đột nhiên đứng phắt dậy lột áo ngủ, than thở: “Mịa nó! Ngày nào thấy em cũng bị tình trùng lên não, sớm muộn cũng suy thận! Đến đây đi! Ngài có giỏi thì vác súng ra chiến trường đi!”

...

Ba tiếng sau, Bạch tiên sinh khoan khoái ôm Trịnh Hòa vào phòng tắm.

Hai mắt Trịnh Hòa đại ra, khoe miệng chảy nước miếng ròng ròng.

Sự thật chứng minh, Bạch tiên sinh rất giỏi.

73.

Trịnh Hòa có một thắc mắc mà cậu vẫn luôn rất muốn hỏi...

“Bạch tiên sinh, ngài là con lai phải không?”

Bạch tiên sinh đang lái xe đưa cậu đến biệt thự ở ngoại ô, nghe vậy gật đầu: “Ừm, sao thế?”

“Ngài là con lai của người Trung Quốc với nước nào thế?”

Bạch tiên sinh nhíu mày tự hỏi: “Tôi cũng không rõ lắm, cha tôi là con lai Trung Nhật, mẹ là Nga – Úc, bà nội có một phần ba của Bồ Đào Nha, ông nội là con lai Trung – Úc.”

CMN!

Trịnh Hòa choáng váng, đây là cái dây mơ rễ má gì vậy!

“Có vẻ như vấn đề huyết thống của mẹ ngài là đơn giản hơn cả.”

Nghe Trịnh Hòa nói thế, Bạch tiên sinh cười nhạt: “Ông bà ngoại của tôi đều là người Úc, mẹ tôi nói, bà có dòng máu của ít nhất 12 quốc gia.”

74.

Biệt thự ở ngoại ô có ba tầng, cả ba tầng đều được sơn trắng. Có một đài phun nước ở đây, dưới ánh nắng mặt trời, những tia nước phản quang sáng lấp lánh.

Trịnh Hòa chạy vòng quanh bể phun nước, cậu thực không hiểu, vì sao trời lạnh thế này mà nước vẫn chảy được.

“Vào nhà đi.” Bạch tiên sinh gọi cậu.

“Đợi em chút.” Trịnh Hòa cởi bao tay, chạm xuống mặt nước.

Oa! Nước ấm!

Trịnh Hòa âm thầm oán giận giai cấp tư sản, nhà cậu lạnh đến độ nước mũi cũng đóng băng, bát nước nóng còn phải chần chờ do dự, thế mà ở đây lại lãng phí đến mức này.

Phía trong biệt thự, người hầu đã trang trí xong xuôi. Bạch tiên sinh đang nói gì đó với quản gia, Trịnh Hòa ra hiệu cho ông rằng mình lên lầu trước.

“Em đi đâu thế?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Thay quần áo, bộ tây trang em để lại có phải ở phòng ngài không?”

“Tôi không biết, em xem thử xem.”

Trịnh Hòa lên lầu, Bạch tiên sinh nói với theo: “Đúng rồi, Bạch Trạch Nhuận cũng ở trên đó.”

Thực ra mục đích chính khi cậu lên lầu không phải để thay quần áo mà là đưa quà Giáng sinh cho Bạch tiên sinh.

Đặt hộp quà lên giường, Trịnh Hòa mở tủ, cởi quần áo, chợt cậu nghe tiếng cửa chính khẽ mở. Trịnh Hòa không quay đầu lại, tiếp tục thay quần áo.

“Khụ khụ.”

Trịnh Hòa cài lại nút áo cuối cùng, hỏi: “Ngài sao thế? Bị cảm à?”

Không ai trả lời.

Trịnh Hòa nhìn gương, chỉnh lại quần áo, cậu nhớ sáng nay Bạch tiên sinh còn ôm mình vào phòng tắm, tận hưởng ‘uyên ương dục’, giọng cũng có vẻ thâm oán: “Ai bảo sáng nay ngài còn chạy đến phòng tắm đùa giỡn! Em đã bảo là sẽ bị cảm mà không nghe, đáng đời. Trong túi của em có thuốc cảm đấy, ngài uống đi.”

“Sao... sao anh biết sáng nay tôi nghịch nước?!” Một giọng thiếu niên vang lên, Trịnh Hòa quay đầu lại, giật mình khi thấy phía sau mình là một thanh niên ngoại quốc tóc hồng mắt xanh.

“Cậu là Bạch Trạch Nhuận?” Trịnh Hòa hỏi.

Bạch Trạch Nhuận vén tóc: “Tôi thích người khác gọi mình là Calky, anh chính là diễn viên ông già tôi đang bao hả?”

Trịnh Hòa thấy cái vẻ lưu manh này của Bạch Trạch Nhuận quen hết sức... À phải rồi, giống hệt lúc Thành thiếu bị nhốt trong WC vì không có giấy vệ sinh.

75.

Người nghiêm túc nào cũng có một người bạn bị bệnh thần kinh. Trịnh Hòa cảm thấy lời này đúng là chân lý.

21h30 phút, tiệc Giáng sinh chính thức bắt đầu.

Những người bạn Bạch tiên sinh mời lần lượt đến. Trịnh Hòa thì chỉ cần đi sau ông là được.

“Đây là Vương Thư Hoa, bạn tôi. A Hòa...” Trong lúc Bạch tiên sinh giới thiệu, Trịnh Hòa mỉm cười đi lên.

Vương Thư Hoa mặc bộ đồ tây trang màu đen, phía sau có vài người đàn ông cao lớn cũng mặc đồ đen, đeo kính đen, vừa nhìn đã biết là dạng người bất hảo. Trịnh Hòa đã từng nghe chuyện về ông ta, không ngờ Bạch tiên sinh lại là bạn của một kẻ ác ôn như thế.

“Chà, đây chẳng phải cậu chàng ông mang theo trong bữa tiệc trước sao? Vẫn giữ hả?” Vương Thư Hoa tháo kính đen xuống, dò xét Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa cười lịch sự đáp lại, tỏ ra giống như không nghe thấy lời khiêu khích của ông ta: “Chào ngài, Vương tiên sinh, tôi là Trịnh Hòa.”

“Chao ôi! Xem này! Lão Bạch, cậu ta còn không đẹp bằng ông đâu, biết nhau bao nhiêu năm giờ tôi mới biết ông có khẩu vị độc đáo như thế.”

Trịnh Hòa bắt tay Vương Thư Hoa, cố tình bóp mạnh vài cái rồi buông ra: “Về sau mong được ngài giúp đỡ.”

Vương Thư Hoa: “Ông nhìn này, cậu ta nắm tay tôi đau quá, lão Bạch...”

Bạch tiên sinh ngắt lời: “Thư Hoa, chút chúng ta nói chuyện sau, ông đi vào đi.”

“Chà! Chà! Lão Bạch, biết nhau bao nhiêu năm như thế, ông đừng có gặp sắc quên bạn thế chứ.”

Trịnh Hòa sắp không cười nổi nữa rồi: “Vương tiên sinh, ngài ghét tôi ạ?”

“Ừ.”

“Vì sao?”

Vương Thư Hoa chỉ vào mặt cậu: “Vì cậu không xứng với lão Bạch.”

Trịnh Hòa hừ lạnh, châm chọc: “Ngài quan tâm đến chuyện của Bạch tiên sinh như thế, chẳng lẽ ngài thích ngài ấy?”

Vương Thư Hoa nói rất thành thực: “Đúng thế, tôi yêu ông ấy.”

Trịnh Hòa trợn mắt há hốc mồm.

Bạch tiên sinh ôm vai Vương Thư Hoa, cười tủm tỉm: “Thư Hoa, đừng lên cơn nữa, vào đi thôi.”

“Lão Bạch, chúng ta biết nhau đã bao nhiêu năm, ông không thể...” Vương Thư Hoa còn cố sống cố chết giãy dụa, mấy người bảo tiêu phía sau đành lôi ông đi.

Bạch tiên sinh thở phào, vỗ vỗ vai Trịnh Hòa: “Em đừng để ý lời ông ta nói.”

16. Chương 16: 76 – 80

Bạn Trịnh Hòa đỡ hơi hết chỗ nói, nhưng mà đáng yêu

76.

Mỗi dịp cuối năm, công ty của Trịnh Hòa đều có hai việc lớn: chọn kịch bản và chia hoa hồng.

Việc đầu phải là tai to mặt lớn mới được tham gia, trước đây Trịnh Hòa chỉ nghe người khác kể lại, rồi đi nhặt những vai nhỏ còn thừa lại, năm nay Thành thiếu là người đại diện của cậu, vậy nên ngay từ hôm trước, công ty đã gọi điện báo cậu được dành một vị trí, sáng mai nhớ đến đúng giờ.

Trịnh Hòa vừa cúp máy liền gọi điện cho Thành thiếu để cảm ơn.

Thành thiếu cười ha ha, nói: “Cảm ơn tôi cũng vô ích, cậu đi cảm ơn Bạch tiên sinh ấy.”

Lúc đó Trịnh Hòa đang ngồi trong lòng Bạch tiên sinh, hai người chỉ mặc một cái áo ngủ rồi che chăn lên, đương nhiên, lời của Thành thiếu Bạch tiên sinh cũng nghe thấy.

— lược đi khoảng 700 chữ —

77.

Bộ phim mà Đào Tiệp được diễn vai chính đã bấm máy trước bộ của Trịnh Hòa nửa năm, phần biên tập cũng đã làm xong sau Giáng Sinh mấy ngày, chỉ cần chờ qua kỳ nghỉ đông sẽ công chiếu.

Đào Tiệp rất biết cách làm nóng bản thân, trước lúc quay thì có tin cô cùng nam chính Minh Dương yêu nhau, sau lại có lời đồn cô và đạo diễn liếc mắt đưa tình, nữ số 1 cũng không chịu yếu thế, cuối cùng lại thành tin hai người tranh giành tình nhân. Vậy nên paparazzi cứ bám Đào Tiệp suốt.

Mấy chuyện này Trịnh Hòa có nghe phong thanh nhưng không rõ lắm, cậu chỉ biết là Đào Tiệp sắp phải đi nước ngoài chụp ảnh vậy nên hôm đó cậu mới cô cùng đi ăn, tiện thể chào tạm biệt. Ai ngờ hôm sau ảnh hai người liền được lên mặt báo, còn có vẻ rất thân mật.

Trịnh Hòa nhú mày, chuyện đầu tiên cậu làm không phải gọi điện cho Thành thiếu giải thích mà đến chạy như điên tới BEACHER, lại chỗ quầy tiếp tân: “Tôi tìm Bạch Ân.”

“Cậu có hẹn ă?”

“Không.”

Nhân viên tiếp tân rất lịch sự nói: “Xin lỗi, chỗ chúng tôi không có nhân viên nào là Bạch Ân.”

Trịnh Hòa lấy điện thoại ra gọi: “Bạch tiên sinh, em là Trịnh Hòa.”

“Ừ.” Bạch tiên sinh chỉ lạnh lùng nói ra một chữ.

Mồ hôi lạnh của cậu chạy ròng ròng, cậu không biết Bạch tiên sinh sẽ xử lý chuyện này như thế nào nhưng việc cấp bách là phải khiến mình tách bạch khỏi sự kiện này.

“Bạch tiên sinh, trên báo chỉ là giả! Ngài đừng vội tin mà giết nhầm người vô tội là em nha!”

“Cậu có chứng cứ chứng minh mình vô tội không?”

Trịnh Hòa ghen hòng, một lúc sau mới nói nhỏ: “Chúng ta có thể gặp riêng nói chuyện không?”

“Em ở đâu?”

“Đại sảnh của BEACHER.”

“Lên đi.”

78.

Trịnh Hòa thấp thỏm mở cửa. Bạch tiên sinh đang đứng cạnh cửa sổ lớn, đưa lưng về phía cậu.

“Bạch... Bạch tiên sinh.”

Dáng vẻ Bạch tiên sinh như là chuẩn bị đàm phán, ông đi lại gần bàn làm việc, trên gương mặt lạnh lùng lần đầu tiên không xuất hiện nụ cười khiến người ta thoải mái.

“Nói đi.” Bạch Ân nói.

Trịnh Hòa đột nhiên nhận ra, có lẽ Bạch tiên sinh giận thật. Điều này khiến cậu mừng thầm vì có lẽ, ông cũng để ý đến mình.

“Bạch tiên sinh, ngài giận à?”

Bạch tiên sinh không nói gì, hàng mày nhăn lại. Trịnh Hòa đành dần cảm xúc muốn đùa giỡn lại, ngồi nghiêm chỉnh rồi nói: “Đầu tiên, em và Đào Tiệp chỉ là bạn bè bình thường.”

“Chứng cứ.” Hiển nhiên là ông không tin.

“Ngài còn nhớ ai đã giới thiệu chúng ta với nhau chứ? Đào Tiệp có máu ghen rất nặng, nếu giữa bọn em thực sự có gì, cô ấy đã lột da, xé xác em từ lâu rồi.”

“Không đủ, tôi đâu có biết tính cách cô ta thế nào.”

Lần đầu tiên cậu thấy khả năng phản logic của Bạch tiên sinh thực sự đáng ghét.

“À, còn nữa, chuyện của em và ngài Đào Tiệp cũng biết, có sự tồn tại của ngài, dù bọn em yêu nhau cũng đâu có kết quả?”

Bạch tiên sinh khoanh tay trước ngực, không nhìn Trịnh Hòa: “Vậy ý em là tôi là vật cản cho em tự do yêu đương?”

“Không! Không phải! Trời ạ....,” Trịnh Hòa vò đầu bứt tóc, cậu thực sự không biết giải thích như thế nào, đột nhiên cảm thấy trong lòng thực khó chịu liền thốt ra, “Tối nào ngài cũng áp bức em! Em làm gì còn sức cùng Đào Tiệp chìm chuột chứ? Ngài cũng phải động não chút chứ!”

Gương mặt Bạch tiên sinh càng trở nên lạnh lùng: “Sao?”

“Sự thật chính là thế! Em tính rồi, từ khi theo ngài, trừ mấy hôm quay phim ở xa, có hôm nào em được ngủ đúng giờ không? Dù có mê công việc đến mấy cũng phải có chủ nhật! Hôm trước đi cân, em sút 2kg đấy!”

Bạch tiên sinh vốn định cố gắng duy trì vẻ ngoài lạnh lùng nhưng vẫn không nhịn được mà nhếch lên khóe miệng, lộ ra nụ cười: “Được rồi, biết em khổ, lại đây, tôi ôm xem gây thế nào.”

Trịnh Hòa trợn trắng mắt, đặt mông ngồi lên đùi ông, thầm oán: “Ngài đã sớm biết tin này là giả đúng không?”

Bạch tiên sinh hôn lên gương mặt Trịnh Hòa, nói: “Thật ra, khi em gọi cho tôi, tôi liền biết tin này là giả.”

“Dạ?” Trịnh Hòa cảm thấy rất bất ngờ, “Ngài hiểu em đến thế sao?”

Bạch tiên sinh nhún vai: “Đừng hỏi tôi, là em quá đơn giản để hiểu.”

“Được rồi, được rồi, là em đơn giản quá, ngài chỉ cần liếc qua là thấy hết.” Trịnh Hòa nghĩ một hồi trong lòng lại thấy chua chua, “Em với Đào Tiếp bị gán ghép, ngài không có cảm giác gì sao?”

“Cảm giác gì chứ!” Bạch tiên sinh cười khẽ, cậu cảm thấy nụ cười này thật giống cười lạnh, “Khi tôi cùng A Vinh bên nhau, cậu ta cũng hay có mấy tin đồn màu hồng thế này, chẳng qua, của cậu ta là thật, còn của em là giả.”

Trịnh Hòa cảm thấy bàn tay đang vuốt ve lưng cậu đột nhiên siết mạnh.

Bạch tiên sinh thì thầm: “Trịnh Hòa đúng là ngoan.”

Trịnh Hòa nhớ tới cậu bạn trai hồi đại học của mình – A Viên. A Viên đẹp trai kiểu rần giở, vẻ ngoài năng nổ, trong cái vòng luẩn quẩn này cũng được coi là nổi tiếng. Trịnh Hòa hồi đó phải cắm điểm ở bar suốt năm ngày mới chop được, sau đấy là tấn công bằng sự dịu dàng và ân cần, cuối cùng, A Viên đồng ý phát triển xa hơn và ở chung với Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa là kiểu đã có người yêu là sẽ không lâu lổng, ban ngày đến trường, thỉnh thoảng đi làm thêm nhưng tối nhất định sẽ về nhà. Còn A Viên chỉ an phận trong mấy tuần đầu, sau lại quay về cuộc sống trước kia.

Khi đó Trịnh Hòa thực sự yêu người đó, dăm lần bày lượ nhắc nhở rồi đầu lại vào đấy, thậm chí mọi chuyện còn nghiêm trọng hơn. Một hôm, Trịnh Hòa không nhin nổi nữa nên đã ẩu đả, cuối cùng cả hai chia tay, không còn qua lại gì nữa.

Vậy nên Trịnh Hòa có thể hiểu được cảm giác của Bạch tiên sinh, ông cũng phải trải qua cảm giác đó rồi đấy...

Trịnh Hòa vỗ vai ông an ủi: “Ngài yên tâm đi, em sẽ không giống Vinh thiếu đâu.”

Bạch tiên sinh ghé đầu vào bờ ngực gầy gò của Trịnh Hòa: “Ừ, tôi cũng nghĩ thế, em bình thường thế này, còn không khéo miệng, có mù mới vì em mà trêu vào tôi.”

Trịnh Hòa: “...”

Khi Trịnh Hòa còn đang cố gắng dỗ Bạch tiên sinh thì phía công ty đã quyết định phương án giải quyết scandal ‘Chuyện tình của Trịnh Hòa và Đào Tiệp’ này.

Khi Trịnh Hòa lái xe về, nghe Thành thiếu giận đến chửi ầm lên: “Tôi mặc kệ! Ai muốn làm thì làm! Chuyện này đừng có dây tới tôi!”

Người đại diện của Đào Tiệp thì cố gắng khuyên bảo: “Cũng đâu phải bảo hai người yêu thật, làm bộ thôi mà, để đám paparazzi đó có tin mà đưa là được rồi.”

Thành thiếu thấy Trịnh Hòa như có chuyện muốn nói bèn hỏi: “Có phải phía Bạch tiên sinh không cho phép?”

“Chính tôi cũng không muốn.”

Người đại diện của Đào Tiệp nhìn cả hai, nói: “Tuy rằng thái độ của Bạch tiên sinh rất quan trọng nhưng Trịnh Hòa, cậu cũng biết đấy, chuyện này là đôi bên cùng có lợi, tiện giúp bộ phim sắp được phát sóng vào năm tới của hai người tăng số người xem.”

Thành thiếu đẩy người đại diện của Đào Tiệp ra khỏi cửa, quay đầu lại nói: “Chuyện này tôi sẽ nói với cấp trên, vừa nãy phải dự cuộc họp, tôi chưa kịp nói cho Bạch tiên sinh, cậu nói rồi à?”

Trịnh Hòa gật đầu: “Ừ, tôi nói rồi, ngài ấy tỏ vẻ hiểu.”

“May là thế.... nửa tiếng nữa cậu đi chụp ảnh tuyên truyền, giờ thì đi trang điểm đi.”

“Vâng.”

Buổi chiều, Trịnh Hòa vừa quay về công ty thì thấy Đào Tiệp đang ngồi trong phòng nghỉ của mình, bên cạnh cô là người đại diện hay cần nhân kia, giờ anh ta vẫn còn cần nhân với Đào Tiệp.

“Trịnh Hòa!” Đào Tiệp bỏ kính đen xuống, gọi cậu.

Trịnh Hòa tuy không thích tin đồn này nhưng công ty muốn thế, hơn nữa bạn bè với nhau cũng không cần so đo.

“Cô về lúc nào thế? Ngồi đây làm gì?”

Đào Tiệp gặp người 90 độ, nói: “Thực xin lỗi, mấy hôm trước không ở trong nước, tôi không biết có chuyện xảy ra.”

“Ôi dào!” Trịnh Hòa bị thái độ nghiêm túc của Đào Tiệp làm cho bối rối, cậu vỗ vỗ vai cô, “Được rồi, chỗ này nhiều người, cô làm thế lại có tin gì truyền ra bây giờ.”

Về mặt Đào Tiệp đầy áy náy: “Thực sự rất xin lỗi.”

“Không sao, không sao...,” Trịnh Hòa cười nói, “Dù sao chuyên cũng xảy ra rồi, hơn nữa, làm gì có diễn viên nào không phải chịu lời ra tiếng vào.”

“Bạch tiên sinh không làm gì anh đấy chứ?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Không, sao đột nhiên lại nhắc đến ngài ấy?”

Đào Tiệp nói thẳng: “Tôi sợ chứ sao, lúc trước ông ấy cưng Vinh thiếu là thế, nhưng vì anh ta lên giường với người khác nên ông mới cắt đứt mọi tiền đồ của anh ta.”

Trịnh Hòa vốn muốn hỏi ‘Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì’ nhưng lại thấy không hỏi vẫn tốt hơn nên đành nhin, kiểm soát đi khỏi.

“Khoan hãy đi.” Đào Tiệp giữ Trịnh Hòa lại, “Cuối tuần này anh xem ngài ấy có rảnh không, tôi làm tiệc nướng, mời ngài ấy đến để tôi trực tiếp giải thích.”

“Không đi được không?”

Đào Tiệp đan chéo hai tay thành hình chữ thập: “Tổ tông à, coi như là tôi cầu anh không được sao, anh không đồng ý thì đêm nay tôi sẽ không được yên giấc.”

Trịnh Hòa vui vẻ nhận lấy thiệp mời.

Cậu thực sự muốn nhìn bộ mặt Đào Tiệp lúc không ngủ được thì hai mắt thâm quầng ra sao, nhìn cái mặt đáng yêu đó của cô, hẳn là rất giống gấu trúc.

80.

Hôm nay trong lúc trang điểm, Trịnh Hòa lén nghe được mấy chuyên viên trang điểm phía sau nói thầm về những thế lực xám ở thành phố H này, trong đó có Bạch tiên sinh. Đương nhiên, họ không dám nói tên thật mà chỉ xưng là B, nhưng Trịnh Hòa vừa nghe tới BEACHER liền nhận ra là ai.

Trịnh Hòa muốn nghe nên cố ý nghiêng đầu về phía đó, mấy cô nàng nói nửa thật nửa giả nhưng Trịnh Hòa thấy đa phần vẫn đáng tin, nhất là khi cậu nghe thấy B bao dưỡng rất nhiều người, bao gồm cả Đinh Chấn Dã đang rất nổi tiếng.

Đinh Chấn Dã là diễn viên mới lên hạng một, bề ngoài thì vẫn luôn trong sạch nhưng người trong giới đều biết anh ta có tính kiêu căng, hơn nữa gió chiều nào xoay chiều ấy.

Cơn ghen nổi lên, Trịnh Hòa lôi cuốn Hướng dẫn tình yêu ra, dựa theo câu hỏi trên đó mà gọi điện về cho Bạch tiên sinh xem ông thích cậu hay thích Đinh Chấn Dã hơn. Bạch tiên sinh cảm thấy rất kinh ngạc khi cậu gọi đến nhưng vẫn bảo thư ký giãn ra 15 phút nghỉ ngơi để bắt điện của cậu.

“Bạch tiên sinh, ngài muốn nửa kia của mình như thế nào?”

“...Nhiệt tình.”

Trịnh Hòa nhớ đến cách ăn nói và cư xử mạnh mẽ của Đinh Chấn Dã mà buồn bã.

“Vậy ngài thích loại hình như thế nào?”

“Đương nhiên là bền bỉ lúc trên giường.”

Trịnh Hòa không đỏ mặt như mọi lần mà càng cảm thấy thất vọng. Lúc lên giường cậu chẳng khác nào một khối thịt nát cả, mấy lần Bạch tiên sinh tắm cho cậu đều bảo cậu phải rèn luyện thân thể.

“Cuối cùng, ngài thích em không?”

“Không phải.....”

Trịnh Hòa cảm thấy vành mắt mình đã hoen đỏ, cậu quảng điện thoại xuống đất, thực sự muốn đánh người.

ĐM! ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!ĐM!

Bạch tiên sinh bị tiếng động phía bên kia làm cho giật mình, nhìn màn hình: cuộc gọi đã kết thúc, không biết lời vừa nãy người kia có nghe thấy không.

“Không phải em thì là ai chứ!”

17. Chương 17: 81 – 85

Quý súc đi với nhân thê + đỡ hơi mới ngọt ngào được. Aiz.

Chương này có từ ‘hùng hài tử’ định thay là ‘thằng quý sứ’ hay ‘thằng giặc’ theo kiểu ở mình hay nói, mà phân vân không biết có nên không.

81.

Cơn bực dọc của Trịnh Hòa chỉ kéo dài được bốn tiếng.

Cậu ngẫm đi ngẫm lại, thấy mình và Bạch tiên sinh khác hẳn mối quan hệ của Đào Tiệp và mấy kim chủ khác của cô. Gần như là ngày nào hai người cũng gặp nhau: từ thứ Hai đến thứ Sáu cậu đến biệt thự của ông, thứ Bảy và Chủ nhật thì ông lại đến nhà cậu. Hôm nào không đến được thì sẽ gọi điện báo trước. Nếu bỏ qua thân phận của Bạch tiên sinh thì cả hai chẳng khác gì đang sống chung cả.

Sau đó, Trịnh Hòa dùng hẳn một tuần để tính số lần ‘cày cấy’ mỗi đêm của Bạch tiên sinh. Tuy hơi ngại ngùng nhưng kết luận rút ra được rất khả quan. Cậu có thể khẳng định, trừ khi Bạch tiên sinh có thể một đêm bảy lần, nếu không thì không thể có chuyện ông đi ăn vụng được.

Cuối cùng, Trịnh Hòa kết luận: Bạch tiên sinh không thích cậu cũng không sao, cứ theo đà phát triển này, hai người sẽ chẳng khác gì mấy cặp vợ chồng lâu năm cả.

Trịnh Hòa đột nhiên cảm thấy tương lai tươi sáng, lòng cũng nhẹ lâng lâng...

Đương nhiên, cậu sẽ không chịu nhận mình thích Bạch tiên sinh.

Một người đàn ông vĩ đại luôn có bí mật, hãy để cậu mang theo bí mật này lên tới thiên đường. Trịnh Hòa tự nhủ.

82.

Công ty cho nghỉ cuối năm, hôm nay Trịnh Hòa làm hẳn một bàn Mãn Hán toàn tịch, phải dùng tận hai bộ bát đĩa mới đủ, khiến ‘Bạch tiên sinh đi dép thổ’ vô cũng ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày gì thế?”

Về mặt Trịnh Hòa trở nên đau đớn: “Là ngày giỗ sang năm của ngài.”

Bạch tiên sinh cười mắng “Thôi đi!” rồi ông cầm đĩa lên, đưa một miếng tôm chiên bóc vỏ vào miệng, “Chà!”

“Chà gì mà chà! Có ngon không?” Trịnh Hòa cảm thấy rất hồi hộp.

Bạch tiên sinh túm lấy tóc Trịnh Hòa, dùng miệng đưa qua, đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, không khí trở nên ái muội.

Trước phút mê đắm, Trịnh Hòa đã kịp tỉnh táo lại, cậu đẩy Bạch tiên sinh ra, nói: “Em vất vả lắm mới nấu xong, ăn đi.”

“Em thay đổi rồi,” Bạch tiên sinh néo cặp môi mềm mại của Trịnh Hòa, “Trước đây em sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

Trịnh Hòa buông đũa, nhúu mày: “Đúng thế, em đổi thành người có thể nấu cho ngài ăn, ngài có muốn ăn hay không? Không ăn thì em dọn bát.”

“Ăn, Trịnh Hòa của tôi giờ đã biết báo đáp rồi, sao nỡ bỏ qua chứ.”

Trịnh Hòa có thể cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của Bạch tiên sinh, thậm chí ông còn ăn nhiều hơn một bát so với yêu cầu của bác sĩ.

Sau khi ‘cấy cày’ xong, Trịnh Hòa nằm hút thuốc, Bạch tiên sinh rút ra, đưa lên miệng hút.

Trịnh Hòa cảm thấy Bạch tiên sinh thực quyến rũ, cậu không kìm lòng được mà lại leo lên đòi hỏi thêm lần nữa.

Bạch tiên sinh không nhiệt tình như mọi ngày mà lẳng lặng nhìn Trịnh Hòa: “Có chuyện gì? Nói thẳng đi tôi còn có thể xem xét.”

Trịnh Hòa chột dạ nằm lên lưng Bạch tiên sinh: “Mấy hôm nữa năm mới, em phải về nhà, em có thể đi vài ngày không?”

“Chỉ thế thôi?”

Trịnh Hòa gật đầu lia lịa.

Bạch tiên sinh dụi tắt thuốc lá: “Tôi còn tưởng em muốn chấm dứt mối quan hệ này...”

“Sao có thể? Hơn nữa, em cũng đâu quyết được?” Trịnh Hòa lắc đầu.

Bạch tiên sinh ôm lấy Trịnh Hòa, đè cậu xuống, phía dưới đã cương lên từ lúc nào, Trịnh Hòa thấy vẻ mặt

ông đầy tà khí, đoán rằng ông lại phát bệnh, liền ngoan ngoãn mở chân ra.

Bạch tiên sinh áp mặt vào cái bụng ấm áp của Trịnh Hòa, cảm nhận sức sống truyền đến từ nơi ấy: “Em không có quyền, nhưng nếu em dám nói, tôi sẽ làm em cho đến chết.”

Vừa nói xong, ông bèn thúc eo về trước.

Trịnh Hòa trợn to mắt, mười ngón tay cào lên lưng ông, chịu đựng cơn đau đang ập đến.

“A... ưm...”

Trong căn phòng tối đen, một bữa tiệc lớn nữa đang diễn ra.

83.

Quê của Trịnh Hòa là một đô thị loại II ở phía Bắc, số người tha hương về quê nhiều đến nỗi cậu buộc phải chọn chuyến bay sớm. Tiền cậu là thư ký của Bạch tiên sinh và một cú điện thoại của ông.

“Em đón năm mới ở nhà à?”

“Vâng, ngài thì sao?”

“Tôi phải về Nhật Bản.”

“À, phải, cha ngài ở đó, Nhật Bản cũng đón năm mới ạ?”

“Không thể bên nhau vào lễ tình nhân, vậy nên khi tiếng chuông vang lên tôi sẽ gọi điện cho em.”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Thôi, em là người Trung Quốc mà, không nghe tiếng chuông đón năm mới của Nhật Bản đâu.”

“Ha ha, thế giới đều thống nhất giờ theo đồng hồ Big Ben.”

Trịnh Hòa sững sốt nhận ra: “Ồ, em quên mất, thế có nghĩa là chúng ta thực ra đều nghe một tiếng chuông?”

“Sắp tới sân bay phải không, để tôi nói một câu cuối cùng... Nhớ quay về.”

“Tuân lệnh.” Trịnh Hòa ngọt ngào cúp máy.

Người thư ký đang lái xe cười tủm tỉm: “Tình cảm giữa ngài và Bạch tiên sinh thật tốt.”

Trịnh Hòa cười ngây ngô.

Đã ba năm rồi cậu không về nhà, lý do chủ yếu là vì cậu là gay, sợ rằng về sẽ bị lôi đi xem mắt. Nhưng người xa quê luôn nhớ nhà, lần này về quê, quả thực cậu vừa mừng vừa sợ.

Ông bà Trịnh biết con hôm nay sẽ về nên đã nấu cơm tất niên từ sớm, Trịnh Hòa vừa bước vào cửa liền thấy cả hai.

“Về rồi hả?”

“Vâng.” Trịnh Hòa có rất nhiều hoài niệm với nơi mình đã lớn lên này. Lúc bước về phòng, cậu suýt nữa bị đồng bụi làm cho chết sặc, nhìn một đồng đồ linh tinh trong đó, thực chẳng biết nói gì, “Mẹ, sao mẹ lại để đồ linh tinh trong phòng con?”

“Dù gì thì con cũng có về đâu.” Bà Trịnh đáp lại rất đương nhiên.

Đúng là... câu này có thể nói với đứa con ba năm rồi không gặp sao? Trịnh Hòa khẽ lắc đầu.

84.

Trịnh Hòa rửa tay rồi vào giúp hai người làm sủi cảo: “Lúc nào chị về thế ạ?”

“Mai, nó nói khó đặt vé máy bay lắm.”

Chị gái Trịnh Hòa là Trịnh Hâm Minh, lớn hơn cậu năm tuổi. Mấy năm trước cô lên Bắc Kinh dựng nghiệp rồi gặp người chồng hiện tại ở đó, hai người đã kết hôn và sinh được một bé trai. Bà Trịnh vẫn luôn lấy cô chị làm ví dụ mỗi lần giục cậu mau ổn định.

Người khác có thể không biết nhưng Trịnh Hòa còn không hiểu chính mình sao? Cậu là thuần gay, lúc nói chuyện với nữ giới, giữ khoảng cách bình thường thì còn tạm, chỉ cần thân mật chút thôi cậu tuyệt đối sẽ nôn luôn tại chỗ.

Trịnh Hòa thấy đã đến giờ rồi, lặng lẽ chạy ra ban công gọi điện báo bình an cho Bạch tiên sinh, chưa nói chuyện được vài câu thì cha cậu đã gọi vọng ra từ trong phòng: “Hòa tử! Hòa tử, con ở đâu? Nồi trào rồi.”

“Đến đây đến đây! Bố giúp con bỏ vung ra với!”

Phòng bếp vọng ra tiếng loảng xoảng, ông lại kêu tiếp: “Vung rơi vào nước rồi! Biết sao giờ? Hòa tử! Nhanh lên!”

“Đến đây đến đây, ôi chào, đúng là bố con...,” Trịnh Hòa nói vội vào điện thoại, “Lần sau lại nói chuyện” rồi chạy đi cứu bếp.

Bạch tiên sinh nghe bên kia cứ có tiếng rì rầm vọng lại, cây bút trên tay vẽ một hình trái tim lên bản hợp đồng trước mặt.

Thư ký ho một tiếng.

Bạch tiên sinh khép hợp đồng lại, bình tĩnh nói: “Đi in bản khác.”

“Vâng.”

85.

Con trai Trịnh Hâm Minh năm nay bốn tuổi, tên ở nhà là Đậu Đậu, nghịch ngợm như một chú khỉ, mỗi lần cặp mắt tròn xoe đó nhìn chăm chăm ai quá bốn phút, chắc chắn là thằng nhóc lại đang nghĩ ra trò gì trên người đó rồi. Đối với mấy đứa trẻ thế này, có một cách gọi thống nhất trên mạng là: thằng quỷ sứ.

Trịnh Hòa vừa về còn không biết chuyện, thấy chị gái gọi con là Đậu Đậu liền buột miệng: “Chị, sao chị còn dùng cái tên để gọi chó này vậy?”

“Tên em mới là để gọi chó!” Trịnh Hâm Minh bật lại theo bản năng, sau mới nhận ra cùng là người nhà mình, liền sửa, “Tên em cũng đẹp thật, tên thái giám, ‘Trịnh Hòa hạ Tây dương.’”

Trịnh Hòa không ngờ mấy năm không gặp, chị mình càng ngày càng độc miệng.

Đậu Đậu hỏi rất ngây thơ: “Cậu, thái giám là gì ạ?”

Trịnh Hòa đang phân vân không biết nên nói thật hay nói dối thì ông Trịnh đã bắt đầu phổ cập khoa học: “Thái giám là nô tài ở trong cung. Nam giới sau khi tịnh thân sẽ thành thái giám.”

“Tịnh thân là gì ạ?” – Đậu Đậu lại hỏi.

Ông Trịnh cười ha ha, xoa đầu Đậu Đậu: “Là cắt chỗ này này! Đau lắm đấy!”

Đậu Đậu sợ đến nỗi hét ré lên.

Gương mặt Trịnh Hòa rúm ró lại, cậu đã gặp phải tình huống giữa cha mình và Đậu Đậu vừa rồi.

Một tháng trước.

Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh co mình trên sofa xem phim tình cảm nam nữ, trong phim đang đến cảnh diễn viên chính chiến đấu với kẻ thứ ba. Trịnh Hòa nói băng quơ: “Đáng lẽ lúc này cả hai phải chung sức chung lòng đi đánh cho người đàn ông kia một trận, cùng là phụ nữ với nhau sao phải căng thế! ”

Bạch tiên sinh lại để ý đến lời cậu, hôn Trịnh Hòa một cái: “Em thì sao? Có đi ăn vụng không đấy?”

“Em mới là người nên lo lắng chứ.”

“Nếu như tôi biết được, tôi cắt. ”

“Cắt chỗ nào?” Trịnh Hòa ngây thơ hỏi.

Bạch tiên sinh cười cười, cầm lấy thứ trong quần cậu: “Đương nhiên là chỗ này, để em đau một lần cho nhớ. ”

Trịnh Hòa ré lên.

Câu này đúng là rất có hiệu quả. Trịnh Hòa cảm khái.

Tiếng cười khanh khách của Đậu Đậu ngừng lại, cậu bé chỉ vào Trịnh Hòa: “Cháu biết rồi, thái giám nhìn giống cậu đúng không?”

Đệt!

Trịnh Hòa thật sự muốn lấy giấy đập cho thẳng nhóc mấy phát. Con nhà ai thế không biết!

18. Chương 18: 86 – 90

Lại tung hàng nửa đêm

Vừa sang năm mới đã có chuyện. Mới mừng mấy đầu năm, Trịnh Hòa đã nghe được từ Thành thiếu chuyển sang Nhật khiến Bạch tiên sinh phiền muộn, vậy nên công ty bỏ tiền cho cậu qua đó an ủi. Chuyện này thật đúng lúc, cậu cũng đang bị các cô dì chú bác tra tấn đến hấp hối. Đêm đó cậu nói với cha mẹ rằng mình phải về thành phố H.

Bà Trịnh không có phản ứng gì, ôm cháu xem phim thần tượng. Ông Trịnh thì lưu luyến, thở dài. Trịnh Hòa bị tiếng thở dài đó giáng mạnh trái tim non nớt, đang định thốt ra câu ‘Con không đi nữa’ thì thấy cha mình mở miệng bảo: “Sao đi sớm thế? Vòi nước với WC nhà mình vẫn chưa có ai sửa.”

Trịnh Hòa nghiêng răng nghiêng lợi: “Để con sửa xong cho bố rồi đi!”

Ông Trịnh rất vui: “Ôi, con mình đúng là ngoan ngoãn, để bố đi lấy Đồng Lê cho con ăn!”

Đồng Lê là đặc sản phương bắc, thịt quả màu nâu, lúc mới lấy từ tuyết ra không thể ăn, phải bỏ vào nước đợi nó tan ra. Sau khi tan, quả trở nên trong suốt, cắn vỏ rồi từ từ hút phần nước ngọt bên trong.

Cuối năm, công ty của bà Trịnh cho một thùng táo lê, trùng hợp thế nào, ông Trịnh đi công tác từ Cát Lâm cũng vác về ba thùng táo lê. Hai cụ buồn rầu nhìn bốn thùng lê, anh em bà con tới chơi đều đem biếu mới vui được một nửa, ăn suốt hai tháng thì hết thêm được một thùng nữa. Bà Trịnh định tiếp tục chiến đấu thì ông Trịnh ôm miệng: “Nhiệt miệng, không ăn nổi nữa.”

Bà dứt tiếp, ông nhất quyết không chịu mở miệng. Bà Trịnh nghĩ mãi, tới khi táo lê sắp hỏng mới nghĩ ra cách làm Đồng Lê, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề.

Trịnh Hòa ăn lê, đột nhiên nghĩ rằng mình không mang gì đến Nhật Bản thì cũng không hay, nhân tiện nói: “Mẹ, con mang ít lê đi được không?”

Bà Trịnh đang mê mẩn bộ phim trên TV, khoát tay: “Lấy hết đi, khiêng cả thùng luôn.”

“Vâng.” Trịnh Hòa chụp ảnh thùng lê, gửi cho Bạch tiên sinh.

To: Bạch tiên sinh: Ăn ngon lắm, ngài muốn ăn không? o[__]o

Trịnh Hòa vui vẻ đợi tin nhắn phản hồi, nhưng mãi đến nửa đêm vẫn không có động tĩnh gì, thực thất vọng, Trịnh Hòa chôn đầu vào gối, quần chăn khắp người rồi ngủ lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, Trịnh Hòa bị chuông báo thức gọi dậy, mở di động ra liền thấy một tin nhắn rất ngắn gọn của Bạch tiên sinh.

“Đây là khoai tây?”

Trịnh Hòa vui như mở cờ, thật giống thằng ngốc.

87.

Trịnh Hòa kéo theo cả thùng lê đi sân bay, lúc làm thủ tục vận chuyển cậu mới biết lệ phí đắt như vậy, chừng 20 quả lê thêm một ít đá mà mất hơn 50\$, may mà có công ty trả, không thì Trịnh Hòa thực sự không muốn mang quà cáp gì hết.

Từ thành phố H đến Bắc Kinh rồi từ Tokyo thẳng đến Osaka. Trịnh Hòa vác theo bao lớn bao nhỏ từ sân bay đi ra, nhìn bầu trời mùa đông trong xanh của Nhật Bản thật sáng khoái.

Nhật Bản, đại gia Trịnh Hòa đến đây! Ha ha.

Trịnh Hòa hít một hơi thật sâu, xung quanh chỗ nào cũng toàn chữ Nhật, cậu mới chợt ngớ ra. Mình chưa hỏi địa chỉ của Bạch tiên sinh, lúc lấy điện thoại ra thì... Ó! Điện thoại đâu?!

Trịnh Hòa tìm khắp các túi cũng không thấy, ngồi nghĩ mãi mới nhớ ra hình như lúc đi mình bỏ quên điện thoại ở ngăn tủ.

Nghĩ ngợi một lúc, cậu đành kéo thùng quay về chỗ sân bay nhờ giúp đỡ.

Cô gái trước quầy rất xinh đẹp, đáng người gọi cảm, da trắng tóc nâu và có lúm đồng tiền.

Trịnh Hòa hỏi: “You speakese?”

Cô gái nhíu mày hỏi lại: “Sorry, I don’t know, you speak English?”

Thế cô nghĩ tôi đang nói tiếng gì? Sao Thổ chắc? Trịnh Hòa cảm thấy trí thông minh của cô nàng nhất định không quá 25.

Cô gái ngồi trước quầy nói tiếng Anh theo giọng Osaka, Trịnh Hòa nghe không hiểu, giọng Anh của cậu mang theo khẩu âm của vùng Đông Bắc, cô ấy cũng không nghe ra, cuối cùng cô ta đành gọi bảo vệ, đưa Trịnh Hòa đi.

Ban đầu Trịnh Hòa còn tưởng hai người đưa mình đi là phiên dịch, nói một hồi mới nhận ra họ không chỉ không biết tiếng Trung, mà Tiếng Anh cũng không hiểu. Thái độ phục vụ kiểu gì không biết.

Trịnh Hòa giật đến mức định kéo hành lý rồi rời đi nhưng bảo vệ phát hiện ra ý đồ của cậu bèn ngăn lại, giật lại hành lý.

Trước kia Trịnh Hòa từng đóng thế cho người khác, nhảy từ độ cao 25m xuống, đến cảnh quay thứ ba, không hiểu sao nhân viên kỹ thuật lại không tăng độ dày cho đệm khiến cậu bị trật mông, dường như ba tháng mới khỏi.

Trong lúc giành giật hành lý, không biết làm sao, rõ ràng cho dù bị Bạch tiên sinh cày cấy suốt bốn giờ cũng không khiến vết thương cũ tái phát, thế mà bảo vệ mới lòi một phát liền khiến cậu đau đến run rẩy, cắn răng kệ cho bị kéo lên xe, chưa đến sở cảnh sát đã đau đến ngất xỉu.

Phía cảnh sát lục soát hết đồ của Trịnh Hòa, xác định người này không phải thành phần nguy hiểm, lúc mở cửa ra thì thấy người bị tình nghi đã hôn mê liền vội đưa đến bệnh viện.

Nhân viên bệnh viện nhìn chứng minh thư và hộ chiếu của Trịnh Hòa rồi liên hệ đến công ty cậu, Thành thiếu vừa nhận được điện thoại liền gọi cho Bạch tiên sinh báo cáo tình hình.

Giọng Bạch tiên sinh thực bình tĩnh: “Chuyện này tôi đã biết rồi.”

Thành thiếu vỗ trán, Nhật Bản là địa bàn của Bạch tiên sinh, sao ông có thể không biết chứ.

Lúc Trịnh Hòa tỉnh lại thì Bạch tiên sinh đang ngồi bên giường lẳng lặng đọc sách.

Ánh nắng dịu dàng chiếu vào khiến gương mặt của Bạch tiên sinh càng trở nên ôn hòa, bên cạnh ông là một lọ hoa bách hợp, trên cánh hoa vẫn còn vương những hạt sương sớm.

Quả là một bức tranh tuyệt mỹ. Thế nhưng, trong đầu Trịnh Hòa bây giờ là: Đm! Đống Lê của ông đây đâu? Đừng có hỏng chứ!

88.

Bạch tiên sinh khép sách lại: “Em đến rồi à?”

Trịnh Hòa gật đầu ngu ngơ. Trước khi đến Nhật Bản, cậu từng tưởng tượng cảnh Bạch tiên sinh từ trên trời bay xuống khiến cậu giật nảy mình, sau đó hai người sẽ vui vẻ lên giường để thỏa nỗi tương tư suốt hai tháng. Bạn cậu là một người mẫu người Nhật Bản từng nói ‘làm’ trên tatami rất kích thích. Trịnh Hòa đã muốn được thực hành từ lâu lắm rồi.

Nhưng giờ... có phải là quá bình tĩnh không?

Nghĩ thế, Trịnh Hòa dang hai tay ra, tỏ vẻ muốn ôm: “Em đến rồi, ngài có vui không?”

Bạch tiên sinh không nói gì, điềm tĩnh ngồi.

Trịnh Hòa đành ngượng ngừng thu tay về: “Em chỉ là muốn làm ngài bất ngờ thôi, lúc đến nơi định gọi điện cho ngài nhưng lại quên di động ở nhà.”

Bạch tiên sinh đặt hai tay lên gối, tư thế có vẻ thoải mái nhưng lại tỏ ý xa cách khiến bầu không khí càng căng thẳng: “Trịnh Hòa, tôi không hiểu vì sao em lại đến Nhật Bản tìm tôi.”

Trịnh Hòa dù ngốc cũng biết Bạch tiên sinh đang giận, chợt nhận ra điều gì, cậu dịu ngoan gối lên đầu ông, hai mắt tỏ vẻ đáng thương nhìn ông: “Đã hơn một tháng rồi không gặp nhau, chẳng nhẽ ngài không nhớ em?”

Bạch tiên sinh hừ một tiếng, tay trái cầm cổ cậu, dúi vào thứ giữa hai chân mình, giọng nói bình thản mà đầy vẻ uy hiếp: “Nếu em dám không nói thật, tôi sẽ đè em ra ngay ở chỗ này.”

Trịnh Hòa sợ đến ứa mồ hôi lạnh, đặc biệt là khi cậu cảm thấy nơi đó đã cứng lên, thế nên, trong một phút não phẳng, cậu đã khai thật: “Công ty trả tiền đi Nhật Bản cho em, Thành thiếu bảo em tới gặp ngài!”

Nói xong cậu chỉ muốn tự vả miệng mình.

Không ngờ Bạch tiên sinh lại nở nụ cười, xoa đầu Trịnh Hòa, rồi đứng dậy mở cửa.

Trịnh Hòa thấy ông bỏ đi, cảm giác tê dại vẫn còn vương vít, cậu than thở: “Sao không tiếp tục?”

Bạch tiên sinh lão đảo.

89.

Hôm Trịnh Hòa xuất viện, không ngờ người tới đón lại là người quen – Kiệt Tử.

Trên gương mặt trong sáng của Kiệt Tử vẫn là nụ cười phong tao như thường, hần cười ha hả: “Lâu rồi không gặp.”

Trịnh Hòa ôm gối ôm ngồi trên giường bệnh, mặt lạnh tanh.

Kiệt Tử mặc kệ, tiếp tục lải nhải: “Cậu quên tôi rồi sao? Chúng ta từng gặp nhau chỗ nhà vườn, nhà tôi còn nói chuyện với cậu mà.”

Trịnh Hòa quay mặt một góc 450.

Thật ra Trịnh Hòa không phải người hẹp hòi, nhưng là gay, lại ở trong cái giới này gần 12 năm, điều cậu không chịu nổi là có một số người rất cầu thả trong truyện yêu đương, quan hệ. Cậu biết đây là khiết phích, nhưng cậu không đổi được.

Kiệt Tử xoa mũi: “Đừng không để ý đến tôi mà, Bạch tiên sinh bảo tôi đến đón cậu.”

Trịnh Hòa đột nhiên xoay người, mắt trợn trừng làm Kiệt Tử bị dọa cho nhảy dựng.

“Cái đệt! Anh quen Bạch tiên sinh?!... Không, hai người quả nhiên có quan hệ mờ ám!” Trịnh Hòa giống như một vại dấm cũ bị đánh đổ, toàn người đều bốc mùi ‘chua’.

Tuy cậu biết với địa vị của Bạch tiên sinh, mình không phải là tình nhân duy nhất nhưng ‘biết’ và ‘thấy’ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Tình địch gặp nhau luôn có chiến tranh nổ ra!

Kiệt Tử cố lục lại những đoạn ký ức có liên quan đến cậu ta rồi bỗng nhiên hắc cười ha hả, cười đến độ mặt đỏ bừng.

Trịnh Hòa giận tái mặt, cậu thì chỉ mong được đánh hắc ta, mà người kia thì cười nghiêng ngả. Đúng là đáng ghét!

Kiệt Tử vỗ vai Trịnh Hòa: “Cậu đúng là đáng yêu.”

Trịnh Hòa chỉ muốn đập đầu vào tường!

90.

Trên xe.

Kiệt tử lải nhải giải thích cho Trịnh Hòa chuyện xảy ra đêm đó.

Trịnh Hòa làm bộ không thèm để ý nhưng tai vẫn động lên nghe. Nghe đến đoạn ‘Kiệt tử và Trần Minh là vệ sĩ của Bạch tiên sinh’ thì bất ngờ hỏi: “Anh? Làm vệ sĩ được sao?”

Kiệt tử lột áo ra, nhìn bề ngoài hắc có vẻ gầy yếu nhưng sự thật là cơ bắp đầy mình. Trịnh Hòa rất bất ngờ.

Kiệt Tử liếc mắt đưa tình, khẽ nâng ngón út lên: “Anh~ Chúng ta làm một phát?”

Trịnh Hòa cảm thấy ruột gan trào lên như muốn nôn ra, cậu đã hiểu cảm giác bị tức chết mà trong sách vẫn miêu tả.

Kiệt Tử làm bộ suy tư rồi cười rạng rỡ: “Mà quên mất không nói cho cậu, đêm đó thực ra là cậu thấy hình xăm của tôi!”

Trịnh Hòa nhớ lại, đêm đó cậu chỉ nhìn thấy được lưng của người phía trên... người phía trên...

“Anh là top?”

Kiệt tử sung sướng gật đầu: “Ừ.”

Trịnh Hòa đột nhiên cảm thấy đau thương. Trần Minh ghép đôi với người thế này đúng là hủy cả cuộc đời.

19. Chương 19: 91 – 95

91.

Trịnh Hòa được đưa tới một căn nhà mang đậm phong cách Nhật Bản, đẩy cửa ra, Bạch tiên sinh đã ngồi đó.

Trịnh Hòa rất vui. Cậu lao đến ôm lấy ông, hoàn toàn quên vụ căng thẳng lúc hai người gặp nhau ở bệnh viện.

Bạch tiên sinh cũng ôm lại cậu, ra hiệu cho Kiệt tử rời đi, Kiệt tử gật đầu, đóng cửa đi thẳng.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa dính lấy ông không buông tay.

Bàn tay của Bạch tiên sinh sờ lưng cậu, lần xuống vuốt ve phần mông.

Trịnh Hòa đỏ mặt, khẽ rên một tiếng đầy thoải mái, một tháng rồi không gặp nhau, cậu còn muốn nhiều nữa. Thế nhưng Bạch tiên sinh rút tay lại, ôm Trịnh Hòa ngã xuống tấm tatami.

Trịnh Hòa nằm sấp trong lòng ông, ngẩng đầu lên hỏi: “Sao thế? Em không sao mà.”

Bạch tiên sinh thở dài: “Mệt mỏi,” dừng một hồi, ông mới nói, “Em còn oán tôi không?”

Trịnh Hòa kỳ quái: “Oán gì?”

“Bệnh viện.”

“À,” Trịnh Hòa cố đoán được một chút suy nghĩ trong lòng Bạch tiên sinh, “Chuyện đó là em sai, em không nên đến đây khi chưa gọi điện cho ngài, sao có thể oán chứ, ngài đừng nghĩ nhiều.” nói rồi hôn lên cằm Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh mỉm cười, vẻ ngoài cứng rắn bị sự săn sóc của cậu hòa tan, ông nhẹ nhàng xoay người, xiết cậu vào lòng. Đợi một hồi vẫn không thấy ông làm gì tiếp, Trịnh Hòa khẽ vuốt tóc mái ông mới phát hiện Bạch tiên sinh đang ngủ.

Trịnh Hòa nhìn chằm chằm gương mặt anh tuấn của người đàn ông, chợt thấy xót xa, cậu nhẹ nhàng vuốt qua nếp nhăn nơi khóe mắt ông, nghĩ bụng đây phải chăng là đau lòng?

92.

Trịnh Hòa ngủ an lành trong lòng Bạch tiên sinh cả chiều, đến khi trăng lên mới tỉnh.

Có lẽ do gần đây quá mệt mỏi, cậu phát hiện mình chảy nước miếng, hơn nữa còn dính hết vào áo sơ mi của ông. Sắc mặt cậu từ hồng rồi chuyển sang trắng bệch, tim đập thình thịch thình thịch.

OMG! Chết mất thôi!

Bạch tiên sinh hình như chưa tỉnh, bàn tay vô thức rờ qua rờ lại trong lòng mình. Trịnh Hòa sợ ông phát hiện ra nước miếng, vội vàng chen tay mình vào tay Bạch tiên sinh.

Cảm giác là lạ, Bạch tiên sinh chậm rãi mở mắt.

“Em sao thế?” – Ông hỏi.

Trịnh Hòa mãi nhìn vệt nước dãi, mấy giây sau mới đáp: “Dạ?”

Bạch tiên sinh chạm tay vào má Trịnh Hòa: “Sao mặt đỏ vậy?”

Trịnh Hòa cười gượng, đó là do cậu đang lo lắng.

“Ngài... sao ngài không ngủ tiếp đi?”

Bạch tiên sinh nhắm mắt lại, Trịnh Hòa vội vàng xoay người lấy khăn mặt, Bạch tiên sinh lại mở mắt ra nói: “Không được, tôi hết mệt rồi.”

Cánh tay đang cầm khăn của Trịnh Hòa khựng lại.

Bạch tiên sinh cười nghiêng ngả hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Trịnh Hòa nhắm mắt, quay đầu đi, mặt mũi đỏ bừng.

Bạch tiên sinh rút khăn mặt khỏi tay Trịnh Hòa, giọng trêu tức: “Bảo bối, em thực đáng yêu.”

Tỉnh rồi thì phải nói chứ! Thấy tôi rồi rầm vui lắm sao?

Trịnh Hòa gào rú trong lòng.

93.

Đang ở Osaka, Trịnh Hòa muốn được đi thưởng thức hết các món ngon, nhưng Bạch tiên sinh mượn cớ bị thương, không cho cậu ra ngoài.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa vác gương mặt đưa đám đi theo sau Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh một tay cầm điều khiển chuyển kênh, tay kia ôm eo Trịnh Hòa: “Chuyện gì?”

“Em muốn ra ngoài.” Trịnh Hòa cầu xin.

Bàn tay của người đàn ông vỗ lên hông Trịnh Hòa, cách quần bò vẫn có thể nghe được tiếng ‘bộp’ vang lên, mặt cậu đỏ bừng, trong lòng thì ngứa.

Bạch tiên sinh cười lạnh: “Không đau à?”

“Đau,” Trịnh Hòa buông tay, “Nhưng chẳng mấy khi đến Nhật Bản, em muốn ăn đặc sản. Trước giờ em đã được đi du lịch bao giờ đâu.”

Bạch tiên sinh mở ngăn tủ, lấy một cái hộp ra, ném cho Trịnh Hòa: “Đặc sản đây, ăn đi.”

Trịnh Hòa hớn hở mở hộp, còn tưởng là sushi hay gì gì đó, ai ngờ lại là ngô!

Đệt!

Bạch tiên sinh, ngài troll à!

Trịnh Hòa ai oán nhìn ông, cầm bắp ngô lên gặm một miếng.

Ngon thật.

Bạch tiên sinh nhìn người phía sau qua màn hình ti vi to tổ chẳng – Trịnh Hòa đang hào hứng gặm ngô.

Miệng Bạch tiên sinh khê nhếch.

94.

Đêm ở Osaka rất náo nhiệt, xe cộ tấp nập, đèn đóm sáng rực.

Trịnh Hòa nhìn người đi đường qua tấm kính xe, thành kiến về Nhật Bản trong lòng cậu giảm bớt một ít. Tuy Trung Quốc và Nhật Bản không ưa nhau nhưng không thể phủ nhận khoảnh khắc yên bình, hạnh phúc này.

“Bạch tiên sinh, lát nữa chúng ta ăn gì?” Trịnh Hòa hào hứng hỏi.

Bạch tiên sinh bóp chặt gương mặt Trịnh Hòa, nhéo một chút, thân mật nói: “Sao em không lớn được vậy, được ăn ngon là vui như Tết.”

“He he.” Trịnh Hòa ngượng ngùng, gương mặt đỏ lên.

Bạch tiên sinh nhìn về phía ngã tư, hỏi: “Tôi chỉ biết ở Osaka có ngô, khoai lang, những thứ khác không rõ lắm, em muốn ăn gì?”

“Sao toàn đồ chay thế?”

“Bởi vì cha tôi tin Phật, thích thanh đạm.”

“Ồ.” Trịnh Hòa gật đầu, dùng cái đầu không quá thông minh của mình nghĩ, bỗng nhiên chợt lóe ra một ý, “Em ăn đất chút được không?”

“Đất thế nào?” Bạch tiên sinh nghiêng đầu, cười nói, “Chẳng nhẽ là kim cương trong đồng hồ?”

Trịnh Hòa nhớ tới chuyện xảy ra lúc Bạch tiên sinh đi đón mình, biết ông lại trêu mình, cậu cũng mặt dày nói tiếp: “Em không ăn kim cương đâu, cứng lắm! Em muốn ăn tôm hùm!”

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, không kìm lòng được mà ôm cậu vào lòng: “Tôi thấy em giống tôm hùm, cứ dụ dỗ tôi ăn vào bụng thôi!”

95.

Trịnh Hòa được Bạch tiên sinh vỗ cho béo mượt, tăng những 2kg, giờ cậu đang buồn bã soi gương.

Bạch tiên sinh từ nhà chính về, mở cửa liền thấy Trịnh Hòa lột nửa người, cái quần rộng thùng thình cũng trễ xuống, lộ ra nửa cái mông. Ông cau mày, ngăn vệ sĩ theo sau lại, một mình đi vào phòng.

“Ngài về rồi à?” Trịnh Hòa cúi xuống néo thịt mỡ ở thắt lưng.

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa, cơ thể ông như bọc lấy cả người cậu: “Sao không mặc quần áo?”

“Em đang soi gương mà, đúng rồi, trên bàn có cơm tối đó.”

“Có người đến à?”

“Không, em làm.”

Bạch tiên sinh rất ngạc nhiên: “Trong nhà có nguyên liệu nấu ăn hả?”

“Đâu ra, em phải đi mua đấy.”

“Em tìm được cửa hàng à?” Bạch tiên sinh càng ngạc nhiên.

Trịnh Hòa tự đắc: “Em là ai cơ chứ!”

Bạch tiên sinh cố nhịn cười: “Ừm, khả năng sinh tồn cao thế này, quảng ra ngoài nhất định biết tìm đường về.”

Trịnh Hòa rất vui, cậu không nhận ra rằng Bạch tiên sinh đang trêu mình, cứ tưởng là được khen.

20. Chương 20: 96 – 100

96.

Cuộc sống hủ bại bên Nhật Bản chỉ kéo dài chưa đầy nửa tháng. Một ngày nọ, Bạch tiên sinh nhận được một cú điện thoại, nói chuyện suốt nửa giờ, rồi đột nhiên ông nói: “Em đi xếp đồ đi, chúng ta về Trung Quốc.”

Trịnh Hòa đang xem TV, không nghe rõ Bạch tiên sinh nói gì, tắt tiếng hỏi lại: “Sao cơ?”

“Nửa tháng nữa bộ phim của em sẽ bấm máy trở lại, em có muốn về không?” Bạch tiên sinh đổi cách nói.

“Á.” Trịnh Hòa bật đứng lên nhưng cục bông trong lòng khiến động tác này trở nên khó khăn, vì thế – Trịnh Hòa ôm cục bông lăn qua lăn lại trên tấm tatami.

Bạch tiên sinh trở mặt, mãi một lúc sau mới phì cười.

Trịnh Hòa nhận thấy mình lại làm chuyện ngu xuẩn, từ đầu đến cổ đều đỏ lừ.

Kiệt tử đang định gõ cửa lại rút tay lại, dán tai lên cửa nghe trộm, trong lòng oán thầm: thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà Bạch tiên sinh còn cười được, đúng là thần.

97.

Xuân Kiếp chính thức khởi quay.

Phân đoạn đầu phải đợi các nhân viên hoàn thiện lại phong cảnh đã được dựng sẵn.

Trịnh Hòa ngồi trên ghế xem lại kịch bản, A Long thì bỏ trang cho cậu. Cậu lơ đãng ngẩng đầu lên thì thấy một người thanh niên mặt mũi trắng bệnh trong bộ đồ đen lướt qua.

Đây là cảnh thường gặp trong đoàn làm phim, diễn viên nào cũng đã từng vài lần hóa trang thành người chết, nhưng điều khiến Trịnh Hòa ngạc nhiên là cậu quen người đó: “Mạt Mạt?”

Mạt Mạt quay đầu lại, kính áp tròng khiến ánh mắt anh trở nên u ám.

Trịnh Hòa vẫn đang trang điểm, không nhúc nhích được, đành nhắc tay: “Tôi ở đây.”

Mạt Mạt quét mắt về phía Trịnh Hòa, sau đó nhảy lùi về sau, cười ha ha.

Trịnh Hòa có chút xấu hổ, cảnh đầu tiên của cậu trong Xuân Kiếp là kết hôn với Lưu Yên Tử, cậu mặc bộ lễ phục đỏ rực, còn đeo một chữ ‘Hỷ’ to đùng trước ngực.

Kệ nó, còn hơn Hắc Bạch Vô Thường.

98.

Mặt Mặt rất vui khi thấy Trịnh Hòa, bèn ngồi xuống buôn chuyện, Trịnh Hòa thấy lạ khi gặp anh ta ở đây nên hỏi: “Anh là người mẫu cơ mà? Đổi nghề rồi hả?”

Mặt Mặt nhún vai: “Công ty xếp việc thì tôi đến, đúng rồi, cậu đóng vai gì?”

Trịnh Hòa nói: “Thừa Dương.”

“Oa, nam chính cơ đấy! Cậu giỏi thật! ”

“Vậy còn anh?”

Mặt Mặt nghĩ một hồi, cười ngượng ngùng: “Đợi lát nữa trợ lý đến mới nói cho tôi biết.”

“Đừng bảo là anh còn chưa xem kịch bản nhé?” Trịnh Hòa chế nhạo.

Mặt Mặt buồn bã: “Tôi xem đi xem lại rồi, nhưng nó khó hiểu quá, đến giờ tôi còn không hiểu hết họ ‘Lưu’ với ‘Lưu Giai Thị’ khác nhau chỗ nào.”

Xuân Kiếp kể về một cách cách của Đại Thanh, chứng kiến đất nước bị chia cắt, cô tình nguyện từ bỏ thân phận, trở thành một nữ gián điệp, cài cắm bên cạnh một vị tướng người Đức, vừa không ngừng phấn đấu vừa xảy ra khúc mắc với bốn người đàn ông. Lưu Tử Yên chính là cô nàng cách cách đó, họ của cô vốn là ‘Lưu Giai Thị’, sau khi người Mãn nhập quan thì sửa còn mỗi chữ ‘Lưu’.

“Tôi nhớ anh là người Đài Loan mà, giáo dục bên đó hẳn là càng chú trọng lịch sử rồi tập quán hồi dân quốc chứ?”

“Không phải, trước năm 16 tuổi tôi vẫn ở bên Áo, không được tiếp xúc với văn hóa Trung Hoa.”

“À.” Trịnh Hòa gật đầu tỏ vẻ hiểu, cười xấu xa, “Vậy anh xui rồi, Xuân Kiếp đề cập tới nhiều tập tục lắm.”

Mặt Mặt càng lo lắng: “Vậy nên tôi mới không muốn, đáng nhẽ KUY diễn vai này.”

“Thế sao lại đổi thành anh?”

“KUY chuyển nghề...” Gương mặt vốn vô tư của Mạt Mạt lần đầu tiên xuất hiện vẻ u sầu.

Trực giác của Trịnh Hòa cho thấy hẳn là KUY bị cho ‘đóng băng’, cậu vội chuyển đề tài, không cửa vào vết sẹo của người ta.

99.

Nếu xét nét ra thì vai Thừa Dương của Trịnh Hòa không phải nam chính số 1, người đó đáng ra phải là vị tướng người Đức, nhưng lúc biên kịch viết kịch bản, vì tính đến tần suất xuất hiện của diễn viên trong nước nên đất diễn của bốn nam diễn viên là như nhau. Vì thế nên nhân vật đầu tiên nhận được khi trở lại của Trịnh Hòa mới thành nam chính.

Thời điểm đón năm mới của Trịnh Hòa rất thanh thoi, ngoài mấy hoạt động nhất định phải xuất hiện thì cậu đều dính lấy Bạch tiên sinh, vậy nên khi Xuân Kiếp bắt đầu quay, cậu có thể kể lại hầu hết nội dung của các tập kịch bản.

Chuyến bay của Trần Băng Nhiễm trễ giờ nên sáng mai mới đến trường quay được, đạo diễn Vương có ấn tượng khá tốt về Trịnh Hòa nên mới đảo thứ tự cho cậu diễn đầu tiên.

Thành thiếu đưa một ly cà phê cho Giám chế Tổng.

Hắn cười ha hả, nhấp một ngụm cà phê: “Anh đúng là biết hưởng thụ, máy pha cà phê ở đâu đấy... Ồ, ra là hòa tan.”

“Có cà phê mà uống là tốt lắm rồi.” Thành thiếu nhìn xuyên qua đám người, ánh mắt hướng về phía Trịnh Hòa, “Cậu ta cũng không tệ đấy chứ. ”

Giám chế Tổng uống cạn cốc cà phê, châm một điều thuốc rồi nói: “Tôi không hiểu mấy chuyện này, nhưng thái độ của đạo diễn Vương với cậu ta không tồi, tiếc là tuổi cao quá.”

Thành thiếu nhướn mày, giật lấy điều thuốc từ tay Giám chế Tổng: “Uống cà phê còn hút thuốc, anh muốn chết sớm à?”

Giám chế Tổng cầm lấy tay Thành thiếu, cười nhẹ.

Thành thiếu rút tay ra, gương mặt lạnh lùng.

100.

Cảnh diễn của Trịnh Hòa đã xong, tiếp theo đến lượt nam số ba – Âu Dương Chí.

Âu Dương Chí là một ngôi sao trẻ tuổi đang lên, khuôn mặt nam tính, những người cậu ta quen biết cũng tương đối có thể lực.

Trợ lý của biên kịch chạy tới bên Âu Dương Chí hỏi ngay sau khi Trịnh Hòa vừa diễn xong rằng: “Cho hỏi lời kịch thế nào? Có khó đọc không?”

Câu này đáng lẽ hỏi Trịnh Hòa mới là thích hợp, nhưng người này chỉ nhìn chăm chăm Âu Dương Chí. Cậu ta ngẩn cả người, nhìn cô trợ lý kia đầy nghi hoặc rồi cầm đạo cụ rời đi.

Cô nàng bị mất mặt, quay đầu lại nhìn Trịnh Hòa. Trịnh Hòa khụ một tiếng, cầm di động gọi điện cho Thành thiếu, ra hiệu rằng cậu đang bận.

Thành thiếu thấy thế, bấm Từ chối cuộc gọi, quay đầu sang nói với Giám chế Tổng: “Cô bé kia còn phải học hỏi nhiều.”

“OK, tôi biết rồi.”

21. Chương 21: 101 – 105

101.

Vốn Âu Dương Chí không có ấn tượng với Trịnh Hòa lắm, tuy rằng có nghe nói cậu ta đi cửa sau, nhưng... ôi giời, trong cái giới giải trí này, mấy ai hoàn toàn trong sạch chứ?

Nhưng có một số hành động của Trịnh Hòa khiến Âu Dương Chí phản cảm.

Trong phòng nghỉ.

Âu Dương Chí đang nằm trên giường tạm ngủ trưa, trợ lý của cậu đã xua hết mấy người hay đến đây đi. Hôm đây Trịnh Hòa mãi nói chuyện với Bạch tiên sinh nên lỡ mất giờ cơm trưa, đang cầm hộp cơm chạy loang quanh tìm chỗ, thấy phòng nghỉ ít người nên chui vào.

Trịnh Hòa thấy Âu Dương Chí đang ngủ nên rón rén đến bên cạnh, trật tự ăn cơm.

Nhưng dù có nhỏ đến mấy thì vẫn có tiếng sục sạo, chính tiếng động kỳ lạ đó đánh thức Âu Dương Chí. Âu Dương Chí trừng mắt nhìn Trịnh Hòa đang ăn cơm, cầm quần áo dùng dằng bỏ đi.

Trịnh Hòa thấy Âu Dương Chí thức giấc còn hồn nhiên chìa hộp cơm ra mời làm cậu ta càng thấy Trịnh Hòa thật đáng ghét.

102.

Âu Dương Chí có rất nhiều ưu điểm, nhưng điều này cũng không thể bù được khuyết điểm lảm nhảm của cậu ta.

Buổi trưa không được ngủ ngon, suốt chiều hôm đó mặt mũi cậu ta cứ hầm hầm. Đến tối, sau khi xong hết việc liền lôi chuyện hồi trưa ra kể lể.

Ngoài Trịnh Hòa đang ngồi xem kịch bản ở bên ngoài ra, đa số các diễn viên đều tụ tập trong phòng thay đồ. Người không muốn xen vào chuyện của người khác thì im lặng, nhưng có mấy người mới muốn nịnh bợ Âu Dương Chí nên hòa vào nói xấu, ba người liền thành cái chợ, trong phòng lập tức hình thành một nhóm anti Trịnh Hòa.

Mặt Mặt phải thay đồ nên gỡ tai nghe ra, thấy người ta bàn tán về Trịnh Hòa nên chú ý lắng tai nghe, sau cùng thì giận tím mặt: “Con mẹ nó! Trịnh Hòa không phải người như thế! Đừng có ngậm máu phun người!”

Âu Dương Chí đang kể hăng say, lập tức bật lại: “Bọn tôi nói gì kệ bọn tôi, anh lảm chuyện làm gì?”

Mặt Mặt giận đến độ muốn quăng điện thoại vào thẳng cái mặt chó kia: “Thế Trịnh Hòa làm gì cậu? Dựa vào gì mà cậu đi nói xấu người ta?”

Trùng hợp là lúc ấy Trịnh Hòa đẩy cửa vào, Âu Dương Chí vừa mở miệng đành ngưng ngừng ngậm lại. Mặt Mặt trừng Âu Dương Chí, nói với Trịnh Hòa: “Tôi ra ngoài đợi cậu.”

103.

Trên đường về khách sạn, Mặt Mặt kể lại chuyện trong phòng thay đồ.

Trịnh Hòa không thấy Âu Dương Chí là tiểu nhân, còn bị sự trượng nghĩa của Mặt Mặt cảm động. Cậu với Mặt Mặt mới gặp nhau mấy lần mà người ta đã dám đứng ra nói giúp mình, quả là anh em tốt!

Tối đó, Trịnh Hòa đang nghỉ ngơi, Bạch tiên sinh đúng giờ gọi tới như mọi ngày.

Trịnh Hòa kể mấy chuyện lặt vặt cho ông, vốn định nói Mặt Mặt tốt với cậu như thế nào nhưng sợ ông nghĩ nhiều nên thôi.

Cậu không muốn giống một người phụ nữ, chuyện gì cũng cần Bạch tiên sinh giải quyết giúp, cậu là đàn ông, cũng chống được một mảnh trời của mình, chuyện như thế cậu vẫn có thể tự giải quyết được.

Mặt Mặt phòng bên nằm trần trọc, nghĩ đi nghĩ lại đều thấy Âu Dương Chí quá tiểu nhân, vậy nên anh nhả một tin thật dài, thật nhiều chữ cho KUY. Người kia đáp lại: “Ừm.”

Hơn nữa còn dùng tin nhắn âm thanh.

Mặt Mặt cầm di động, tưởng tượng cảnh KUY lục tìm phần trả lời tin nhắn mà phì cười.

104.

Sớm hôm sau, Trịnh Hòa bị tiếng rơi lộp bộp đánh thức, mở cửa chớp thì thấy ngoài trời đang mưa rào.

Thành phố Biện Khê không hổ là ở lưu vực sông Trường Giang, đã mưa là phải mưa to.

Trịnh Hòa bồn thần một lúc, mở cửa sổ chụp kiểu ảnh gửi cho Bạch tiên sinh, rồi mặt quần áo ra ngoài ăn cơm.

Giám chế Tổng nói: “Nữ chính có lẽ sẽ đến muộn một chút, trời lại mưa, mọi người nghỉ một ngày đi.” Nói xong ông liền quay sang bảo bên hậu cần chuẩn bị đồ ăn khao mọi người.

Trịnh Hòa ngồi xuống thì thấy Âu Dương Chí ngồi đối diện mình, bởi chuyện không vui ngày hôm qua, Trịnh Hòa tỏ vẻ hòa giải trước, mỉm cười với Âu Dương Chí.

Âu Dương Chí nhìn cậu, hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, tiếp tục lảm nhảm với người bên cạnh.

Mặt Mặt ngồi xuống cạnh Trịnh Hòa: “Đối với loại người này cậu còn nhân nhượng làm gì? Nhìn cái mặt kia cũng sắp song song với trời rồi!”

Trịnh Hòa lắc đầu, ý bảo Mặt Mặt đừng nói nữa.

Đạo diễn Vương vẫn nhìn cửa sổ ngẩn người nãy giờ, không biết đầu óc bị chập chỗ nào mà đột nhiên ông hô to: “Đúng rồi! Trong kịch bản có cảnh mưa! Mọi người ăn nhanh lên! Ăn xong đi quay phim!”

Cứ tưởng là được nghỉ một ngày, nghe thế, mọi người thi nhau rên rỉ, ai nấy đều không muốn làm.

Trịnh Hòa không nghĩ giống mọi người, cậu hồi tưởng lại, hỏi: “Đạo diễn, là cảnh ở tập 18 hay tập 25?”

Đạo diễn Vương ngăn ra, do dự nói: “Hình như là tập 25...”

“Cảnh mưa ở tập 25 là buổi tối, hai cảnh mưa trong Xuân Kiếp một là chàng vạng, một là tối.” Trịnh Hòa nói xong, nhét bánh mì vào miệng.

Giám chế Tống không tin tưởng lắm, xem lại kịch bản thì đúng thế thật. Đạo diễn Vương cầm lấy kịch bản từ tay Giám đốc Tống, gõ gõ đầu Trịnh Hòa: “Thằng nhãi này, thuộc hết kịch bản đấy hả?”

“Sao có thể chứ?” Trịnh Hòa sung sướng ăn cơm tiếp.

105.

Trịnh Hòa biết mối quan hệ của mình và các nhân viên trong đoàn phim đang đứng trước nguy cơ xấu, nhưng chỉ vai diễn này đã khiến cậu bận bịu cả ngày, vì thế, cậu nhờ A Long mua mấy loại thuốc lá ngon ngon về mời mọi người. Nhờ thế mà mấy ngày sau, nguy cơ bị xa lánh của Trịnh Hòa đã bị gạt bỏ.

Xuân Kiếp quay theo đúng lịch, đến cảnh chia tay ở bến tàu, đạo diễn Vương còn dẫn cả đoàn tới bến tàu thật.

Nước ở Biện Khê rất sạch, thuyền đánh cá đậu lại bến tàu cổ xưa cũng có cảm giác hoài cổ, Giám chế Tống cho các diễn viên nghỉ ngơi nửa giờ. Không biết có phải Âu Dương Chí giải trí nhiều quá không, đạo diễn Vương hô ‘Bắt đầu’, Lưu Tử Yên liền chạy tới bến tàu định nhảy xuống. Đáng lẽ cậu ta phải lao qua giữ chặt Lưu Tử Yên (Trần Băng Nhiễm), nhưng không hiểu sao, chạy sắp tới nơi rồi thì tự dưng chân mềm nhũn, bổ nhào tới khiến Trần Băng Nhiễm ngã xuống thật.

Cả đoàn làm phim sững sờ, người đại diện của Trần Băng Nhiễm – Tổng Chính Đạo, vội vàng cởi giày, lao xuống, vất vả lắm mới kéo Trần Băng Nhiễm đã hôn mê do sợ hãi lên bờ. Hai người được đưa tới bệnh viện.

Khó khăn lắm mới được quay ngoại cảnh, đang vui vẻ thì đành phải chào tạm biệt, hơn nữa, còn chẳng quay được lấy một cảnh.

22. Chương 22: 106 – 110

106.

Tuy Trần Băng Nhiễm bị rơi xuống nước, nhưng may là độ cao chỉ có 2m nên cô không bị thương. Âu Dương Chí rất áy náy, cậu công khai xin lỗi Trần Băng Nhiễm trước toàn đoàn phim, còn mém quỳ xuống.

Mặt Mặt bĩu môi: “Làm trò.”

Trịnh Hòa cũng cảm thấy Âu Dương Chí diễn quá lên, người bị thương là Trần Băng Nhiễm, sao anh ta cứ túm áo đạo diễn Vương để giải thích?

Nhưng có lẽ trong khoảng thời gian này Âu Dương Chí sẽ không gây rắc rối cho cậu. Trịnh Hòa thở phào nhẹ nhõm.

Giám chế Tổng muốn về trường quay sắp xếp công việc, anh hỏi Trịnh Hòa có muốn cùng về không.

Trịnh Hòa vừa định trả lời thì di động rung, là Thành thiếu.

Trịnh Hòa nghe giọng Thành thiếu lúng búng trong điện thoại, thở dài một hơi, quay sang lắc đầu với giám đốc Tổng: “Không đi.”

Giám chế Tổng gật đầu, ánh mắt đảo qua di động của Trịnh Hòa, cười hỏi: “Thành thiếu hả?”

“Ha ha.” Trịnh Hòa cười gượng, không đáp.

Giám chế Tổng gắng hỏi: “Nếu cậu ấy không bận thì về cùng tôi, đi. ”

Trịnh Hòa cảm thấy Giám chế Tổng nói chuyện rất có kỹ xảo, thế này là tự hỏi tự trả lời rồi còn gì?! Nghĩ đến lời Thành thiếu vừa nói trong điện thoại, Trịnh Hòa nói: “Hiện... anh ấy không muốn về với anh.”

Giám chế Tổng nhướn mày: “Cậu ấy nói?”

Không, là tôi... Trịnh Hòa nghiêm túc gật đầu: “Ừm, anh ấy nói thế.”

107.

Lý do Thành thiếu gọi điện cho Trịnh Hòa là vì – anh ta lại kẹt trong WC.

Chuyện lần này thực ly kỳ. Thành thiếu nói lúc anh ta đi vào, cửa vẫn mở được thế nhưng lúc ‘giải quyết’ xong đi ra lại không mở được nữa.

Anh thử ‘phá cửa xông ra’ nhưng cánh cửa vẫn không chút sứt mẻ. Thành thiếu hoảng sợ, lòng tự trọng khiến anh không dám hô cầu cứu, nghĩ đi nghĩ lại, đành gọi cho Trịnh Hòa.

“Lý do ?” Đuổi được Giám chế Tổng, Trịnh Hòa lên đường tới WC.

Thành thiếu đỏ mặt: “Thì... lần trước bị cậu thấy rồi còn gì...”

Trước lạ sau quen, Trịnh Hòa đã biết đầu Thành thiếu kết cấu thế nào rồi.

Khi Trịnh Hòa đẩy cửa WC ra, cậu tìm được nguyên nhân khiến Thành thiếu bị khóa trái.

Một cây lau nhà chặn ngang trước cánh cửa WC cuối cùng, hẳn là nhân viên vệ sinh dọn xong liền tiện tay để bên tường, cây lau nhà trượt xuống. Cậu đẩy cây lau nhà ra, kêu vọng vào: “Được rồi, ra đi.”

Không có động tĩnh.

Trịnh Hòa cảm thấy kỳ quái, gõ cửa, hỏi: “Thành thiếu? Có đó không?”

Vẫn không có động tĩnh gì.

Chẳng nhẽ đi nhầm? Trịnh Hòa gọi điện cho Thành thiếu thì thấy tiếng nhạc chuông vang lên từ bên kia cửa.

“Thành thiếu! Đi ra! Tôi biết anh trong đó!” Trịnh Hòa đập vài cái lên cửa.

Cánh cửa từ từ mở ra, giọng Thành thiếu truyền qua khe cửa khiến nó càng thêm âm trầm. Trịnh Hòa bị dọa: “Anh sao thế?”

“Cậu.... cậu...”

“Nói nhanh lên!” Trịnh Hòa sốt ruột, đừng bảo bị nhốt lâu quá thành ngốc rồi!

“Cậu... cậu có giấy không? Tôi quên...”

108.

BEACHER là tiêu biểu cho kết cấu hình vòng. Bạch tiên sinh đưa giấy chứng nhận, một người nam nhân mặc tây trang, đi giày da xuất hiện từ sau quầy tiếp tân, dẫn ông vào thanh máy tư nhân.

Hôm nay Vương Thư Hoa tổ chức sinh nhật cho tình nhân mới, vốn định làm trên du thuyền nhưng gần đây ‘phía trên’ dò nghiêm quá nên đành chọn BEACHER.

Vương Thư Hoa và Bạch Ân làm bạn bè đã hơn hai mươi năm, bạn đến nhà chơi, ông không thể không

xuất hiện. Vừa đẩy cửa vào liền thấy một đám người trôn nhẵn đi qua đi lại, Bạch tiên sinh vẫn mỉm cười, nhìn quanh xem Vương Thư Hoa ở đâu.

“Lão Bạch, here ~” Trên chiếc sofa sau bàn, một người đàn ông nâng ly sâm panh trên tay lên, do không cầm chắc nên rượu sánh lên người cô em xinh tươi bên cạnh.

Bạch tiên sinh cúi tây trang, đưa cho người đàn ông đứng cửa, đi lại gần Vương Thư Hoa.

Hôm nay Bạch tiên sinh mặc một chiếc áo sơ mi đen, dưới ánh đèn mờ, làn da lộ ra nơi cổ ông càng thêm mê người. Dọc theo đường đi có vô số ánh mắt dõi theo, Bạch tiên sinh liếc qua, nhếch môi cười, ngón tay thon dài cởi hai cúc áo trên cùng, không ít người trộm nuốt nước miếng trước cảnh đó.

“Ngài tới chơi sao?” Một cặp chân mỹ lệ, thon dài ôm lấy eo ông, nhẹ nhàng cọ xát.

Bạch tiên sinh nheo mắt, kệ cho cô ả kéo mình vào sàn nhảy, khẽ đung đưa theo nhạc. Thân hình cô nàng uốn éo, quần lầy ông, Bạch tiên sinh nghiêng người, hạ thấp trọng tâm.

Vương Thư Hoa đẩy cô em bên cạnh ra, lại gần chụp vai Bạch tiên sinh: “Đệt! Ông không cần hấp dẫn thế chứ?”

Bạch tiên sinh chỉ cười không đáp.

“Lại nào.” Vương Thư Hoa khoác vai Bạch tiên sinh, giới thiệu cho đám nam nữ trên sofa đối diện, “Đây là Bạch Ân, người đàn ông tôi yêu nhất.”

“Nói bậy.” Bạch tiên sinh quặt tay Vương Thư Hoa ra sau.

“Ai u... đau... đau... đau...” Vương Thư Hoa suýt xoa.

109.

Vương Thư Hoa kéo tình nhân mới của mình qua: “Nào, giới thiệu một chút.”

Cô nàng bị Vương Thư Hoa giật lại, suýt ngã sấp xuống, lão đảo mắt mới đứng vững, xong, ngẩng đầu mỉm cười.

Vương Thư Hoa nói: “Đây là...”

Bạch tiên sinh cười đầy ẩn ý: “Tôi biết, Đào Tiệp phải không?”

Đào Tiệp ngẩn ra. Cô vừa cùng Vương Thư Hoa chơi trò ‘mát xa tới tận họng’, giật lắc kinh quá nên kính sát trùng bị rơi mất, giờ nhìn gì cũng mờ mờ không rõ, thế nên cô phải dí sát mặt vào – ôi mẹ ơi!

“Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch... Bạch tiên sinh!”

Bạch tiên sinh dường như rất sung sướng khi thấy Đào Tiệp sợ hãi, cười gật đầu “Ừm, lâu rồi không gặp.”

“Không, không không, không lâu!” Đào Tiệp trốn sau lưng Vương Thư Hoa, không dám ló đầu.

Vương Thư Hoa thấy phản ứng của Đào Tiệp rất thú vị, cố gắng kéo cô ra, Đào Tiệp lại cố gắng trốn ra sau.

Bạch tiên sinh thì ung dung nhìn hai người kéo qua kéo lại.

110.

Lần này Vương Thư Hoa tổ chức tiệc – trần, nói là muốn ‘gần gũi với thiên nhiên’ thực ra là muốn tạo cảm giác kích thích.

Bạch tiên sinh vốn chỉ định lộ mặt rồi đi, nhưng uống xong một ly XO, nhìn đám ‘đồ ngon miệng’ trước mắt này lại muốn chơi cùng. Tuy Vương Thư Hoa không phải người tốt, nhưng mắt nhìn người lại rất tốt. ‘Đi chơi’ cùng ông ta chắc chắn sẽ được thỏa mãn.

Một cô nàng mang gương mặt thanh thuần, mỹ lệ đến gần Bạch tiên sinh, giọng nói dịu dàng, ánh mắt trong sáng, nếu không phải cơ thể nóng bỏng trần truồng đó còn tưởng là sinh viên.

Bạch tiên sinh thích những thứ sạch sẽ, nhưng so với nâng niu trân trọng, ông càng thích phá nát chúng, vùi dập chúng bằng những thứ dơ bẩn.

Hai người bắt đầu dính lấy nhau, trong lúc hôn môi, đột nhiên tiếng chuông điện thoại của Bạch tiên sinh vang lên.

Ông lấy ra, nhìn số gọi tới, ý cười lóe lên trong mắt.

Hết giờ chơi rồi.

23. Chương 23: 111 – 115

Gần đây mạng nhà mình chỉ có thể vào được Google hoặc Google+, phải tắt máy bật lại mới lên được trang mạng khác một chút. Rất mong cô dù chú bác anh em nội ngoại gần xa ai biết cách sửa lỗi này thì giúp mình với T^T

Mới đọc xong 1 bộ võng du tên là « Vong du chi dữ quang đồng trần » của Khiêm Thiều bên nhà Hạ Nguyệt. Đúng như tác giả quảng cáo ‘bán nội dung vở kịch không bán manh’ (dù mình thấy bạn thụ rất manh ^_^)

Đại khái là bạn thụ thăm mền bạn công nên quyết tâm chơi game bạn công đang chơi. Bạn là thiên tài Vật lý, IQ 155 mà EQ thì thấp, nhưng đáng yêu lắm. Đối với bất cứ việc gì bạn cũng rất nghiêm túc. Bạn vào game tính toán cách kiếm tiền nhằm mua đồ tốt, lên max level để được đi đánh phụ bản với công.

Công tuy bề ngoài cà lơ phất phơ nhưng thuộc kiểu người có trách nhiệm, có tài lãnh đạo, biết trân trọng những gì mình đang có (là thụ đó ^_^)

Nhân vật nữ pháo hôi (tiêu biểu là vợ của công trong game) không nào tàn. Lúc thụ vào game thì công có vợ trong đó rồi, không phải thích nên cưới mà để thu hút người vào bang thôi, chị này cũng biết cách quản lý với thông minh không dây dưa làm phiền công, dù cũng nhắm tán công rồi. Lúc công quyết định ‘ly hôn’ để đến với thụ, chị cũng không làm đóa lên mà bình tĩnh nói rằng ‘Hai người đã hết tình cảm, trước khi tiểu ngư đến cũng đã không đi với nhau’ giữ danh dự cho mình.

Đề cử đọc ^_^

111

Trịnh Hòa buồn, vậy nên cậu gọi điện kể chuyện cho Bạch tiên sinh.

“Chuyện gì?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa lầu bầu không nói.

Bạch tiên sinh bất đắc dĩ, đành thỏa hiệp: “Được rồi, em kể đi.”

Trịnh Hòa đảo mắt một vòng mới nói: “Ngày xưa, ở một khu rừng xa xăm, có hai con heo rất đáng yêu...”

Bạch tiên sinh cười khê: “Nửa đêm kể chuyện cổ tích cho tôi nghe?”

“Ngài có nghe hay không?”

“Nghe, em kể đi.”

“Một con hồng nhật, một con xanh lam. Một hôm, hai bé heo cãi nhau, bé heo hồng mắng: Đồ con lợn! Bé heo xanh bật lại: Cậu mới là lợn!”

Kể xong, Trịnh Hòa bắt đầu cười không ngừng.

Nói thật, Bạch tiên sinh chả hiểu gì cả.

112.

Trịnh Hòa từng được Giám chế Tống kể cho nghe câu chuyện đó.

Hôm ấy, Giám chế Tống mang bộ mặt nghiêm trọng bảo lúc nào về khách sạn thì đến tìm hắn. Trịnh Hòa còn tưởng đoạn diễn của mình trong Xuân Kiếp có gì phải sửa.

Giám chế Tống mặt hầm hầm kể rõ từng từ trong câu chuyện làm Trịnh Hòa ứa mồ hôi lạnh.

Đây là ý gì? Bảo mình diễn không tốt? Hay là có vấn đề? Lợn là ám chỉ mình sao?

Trịnh Hòa nghĩ miên man.

“Cậu thấy câu chuyện này như thế nào?” Giám chế Tống hỏi.

“Hay... rất hay ạ.” Trịnh Hòa cố mà khen.

Giám chế Tống trầm tư: “Thế sao cậu không cười?”

“Ha ha...ha ha...” Trịnh Hòa cười gượng, cười đến mồ hôi lạnh chảy ra.

Bấy giờ Giám chế Tống mới nói thật: “Nếu tôi kể chuyện này cho Thành thiếu, cậu ấy có cười không?”

“....”

Mẹ nó! Chuyện riêng của vợ chồng nhà anh thì đừng có lôi tôi vào chứ!

113.

Vì bận quay phim, đã gần hai tháng rồi Trịnh Hòa không gặp Bạch tiên sinh.

Vậy nên cậu quần lấy thư ký của ông – Tang Bắc, đòi anh ta chụp ảnh Bạch tiên sinh mỗi ngày, gửi cho cậu.

Trong suốt 4 ngày, cứ nửa giờ Trịnh Hòa lại gọi một lần, Tang Bắc không chịu nổi đành đầu hàng trước thế lực hắc ám. Khi anh báo chuyện này cho Bạch tiên sinh, ông khẽ nhướn mày, gương mặt còn lộ vẻ sung sướng.

“Em ấy nói thế nào?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Chụp ảnh ngài mỗi ngày, rồi gửi cho cậu ấy.” Khuôn mặt nghiêm túc của Tang Bắc khẽ giật giật.

“Ồ...” Bạch tiên sinh nhẹ giọng, ngón tay gõ lên mặt bàn, cười dịu dàng, “Cậu gửi mấy tấm rồi?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên.”

Bạch tiên sinh nói: “Cậu đưa điện thoại đây, về sau không cần lo chuyện này.”

Tang Bắc ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh lục trong danh bạ, tìm số của Trịnh Hòa, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tang Bắc còn trong văn phòng, ông hỏi: “Còn có việc?”

Tang Bắc đứng thẳng tắp, mặt hơi ửng hồng: “Ngài đang cầm di động của tôi... công ty có trả phí không ạ?”

Bạch tiên sinh cười rất tươi.

Tang Bắc lặng lẽ đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hôm sau, một chiếc di động mới tinh xuất hiện trên bàn làm việc của Tang Bắc.

114.

Cuối cùng Trịnh Hòa cũng nhận được ảnh chụp mà mình mong mỏi.

Trịnh Hòa vui vẻ nhắn tin cảm ơn Tang Bắc xong mới mở ảnh ra xem.

Một người đàn ông anh tuấn, không mặc đồ, ánh mắt sắc bén.

Thằng này là thằng nào? Trịnh Hòa thất vọng.

“Tang Bắc! Tang Bắc! Tôi muốn Bạch tiên sinh!!!”

Tang Bắc nhún vai: “Ha ha.”

Trịnh Hòa điên lên.

Trong buổi chiều u ám gặp Tang Bắc u ám đúng là làm người ta phát điên!

Lại có ảnh được gửi đến.

Trịnh Hòa tưởng vừa nãy Tang Bắc gửi nhầm, giờ gửi lại, sung sướng mở ảnh ra.

Một cây cải củ to đùng bị gọt sạch sẽ đang nằm trên thớt gỗ.

Con mẹ nó!

Trịnh Hòa tức nghẹn.

Cậu nhún vai: “Tang Bắc, cậu nhỏ hơn tôi hai tuổi đấy! Trêu chọc người lớn tuổi thật đáng xấu hổ!”

Phía bên kia, Bạch tiên sinh nhìn tin nhắn, cười vui vẻ.

Rõ ràng là ông rất thích trò đùa này.

115.

Trịnh Hòa cảm thấy thư ký của Bạch tiên sinh thực vô sỉ. Xem mấy tấm ảnh cậu ta gửi này: không phải đầu nấm trọc lóc thì là một con chó nhìn cực kỳ ngu xuẩn, toàn thứ không bình thường!

Trịnh Hòa cũng gọi điện cho Bạch tiên sinh tố cáo rồi đấy chứ, thế mà ông chỉ đáp “Ha ha.”

Ha ha cái đầu! Cậu ghét nhất hai chữ ‘ha ha’! Đúng là chủ nào tớ này! Đáng ghét y như nhau!

Mạt Mạt mặc bộ đồ cường thi lướt đến phòng trang điểm, thấy Trịnh Hòa nhìn di động nghiêng răng nghiêng lợi, vui vẻ chạy đến vỗ vai cậu: “Hey! Ngốc! Đang làm gì thế?”

Trịnh Hòa ngẩng đầu nhe răng với Mạt Mạt, nói: “Chị Phương bảo tôi viết gì thì cứ dùng weibo của chị ấy, tôi đang nghĩ có nên đăng ký một cái không!”

Mạt Mạt: “...”

Liên quan?

24. Chương 24: 116 – 120

116.

Đào Tiệp phải lên sóng trên chương trình của đài truyền hình XX để tuyên truyền cho bộ phim mới của cô. Lúc chuyển máy bay, cô phát hiện mình đang ở Biện Khê, vì thế cô cùng trợ lý lén lút đến thăm Trịnh Hòa.

Lúc đó Trịnh Hòa đang quay cảnh cưỡi ngựa, cậu không ngốc, nhưng con ngựa được thuê đến quá khó bảo, cậu loay hoay suốt 30 phút mới cưỡi lên được, vừa cầm roi, chưa kịp nói gì, nó đã hí lên một tiếng rồi cắm đầu cắm cổ chạy.

Con ngựa có vẻ rất sung sướng, nhưng mặt Trịnh Hòa đã trắng bệch.

Đạo diễn Vương bị dọa sợ, cầm kịch bản, chạy theo định giải cứu Trịnh Hòa, đạo diễn chạy, đám nhân viên thấy thế cũng chạy theo.

Vậy nên, trên đồng cỏ nhỏ nhỏ, một con ngựa chạy quanh, sau nó là một chuỗi người đuổi theo như đám ngốc. Đó chính là cảnh Đào Tiệp thấy khi bước vào trường quay.

Bị khung cảnh vĩ đại đó làm cho chấn động, cô không kim lòng được mà lẩm bẩm: “Cái chết...”

117.

Con ngựa chạy ít nhất 30 vòng quanh sân mới chịu dừng lại, thanh thoi ăn cỏ. Các nhân viên vội vàng ôm Trịnh Hòa xuống, chân vừa mới chạm đất, cậu liền nôn, môi trắng bệch.

Thành thiếu ở hậu trường nên không biết chuyện xảy ra ở trường quay. Vừa chạy tới thì thấy Trịnh Hòa như thế, anh giận lắm, không nói không rằng, đưa Trịnh Hòa vào viện.

Xuân Kiếp là dự án lớn, tuy cát xê của Trịnh Hòa không cao nhưng tiền trả cho diễn viên hạng 1 như Âu Dương Chí hay Trần Băng Nhiễm đều được tính bằng phút. Đạo diễn bối rối, đuổi theo khuyên Thành thiếu.

Đạo diễn Vương: “Chuyện này phải trách tôi chuẩn bị không cẩn thận, nhưng cậu biết đấy, vai diễn của Trịnh Hòa rất quan trọng, Xuân Kiếp đã quay được hơn một nửa, cảnh còn lại đa phần là của Trịnh Hòa, nếu giờ cậu ấy đi viện thì sẽ ảnh hưởng đến đoàn làm phim. Cậu thấy đúng không?”

Thành thiếu trừng mắt: “Người ta rơi xuống nước còn được nghỉ một tuần, Trịnh Hòa nhà chúng tôi không phải người chắc? Đạo diễn Vương, đều là người trong giới, ông không nghĩ về sau phải làm việc một mình chứ?”

Đạo diễn cười gượng, giám chế Tống từ trường quay đi tới, lớn tiếng: “Ồ! Có chuyện gì thế?”

Trợ lý của Trịnh Hòa – A Long, kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho giám chế Tống, anh ta nhanh chóng quyết định đưa Trịnh Hòa lên xe, tới bệnh viện kiểm tra, còn trách đạo diễn Vương: “A Hòa đã thế rồi, ai lại tiến độ quan trọng hơn diễn viên chứ? Phải không Thành thiếu?”

Thành thiếu không nói gì.

Giám chế Tống vẫn cười nói: “Thành thiếu, cậu đi cùng Trịnh Hòa không? Tôi đưa.”

Thành thiếu lạnh lùng nói: “Tôi có xe... còn nữa, chuyện này chưa xong đâu.” Nói xong, anh cầm lấy áo rồi đi lấy xe.

Giám chế Tống sờ mũi, nhìn đạo diễn Vương đã mang vẻ mặt khó coi, thở dài: “Ông tội gì mà phải thế chứ? Cũng thật là... tôi bị ông làm hại rồi.”

Đạo diễn Vương lắc đầu.

118.

Bệnh án của Trịnh Hòa không nghiêm trọng lắm, não chỉ bị chấn động nhẹ và tim đập nhanh một chút, ở viện ba ngày là được.

Thành thiếu sợ Bạch tiên sinh biết Trịnh Hòa nhập viện sẽ có ấn tượng xấu với mình nên giấu nhem chuyện này, đợi Trịnh Hòa xuất viện rồi mới nói cho ông. Vậy nên, khi Thành thiếu thấy mấy người đàn ông áo đen đứng ngoài phòng bệnh Trịnh Hòa, anh bị dọa sợ.

Kiệt Tử tháo kính đen xuống, đôi mắt hoa đào lấp lánh nhìn Thành thiếu: “Hi~”

Thành thiếu gật đầu đánh rụp, đáp lại: “Hi.”

Kiệt Tử quét Thành thiếu một lượt từ trên xuống dưới, huýt gió: “Dáng cũng không tệ nhỉ, mông cong lắm!”

Trần Minh nhắc chân đá vào eo Kiệt tử.

Trong phòng bệnh, Đào Tiệp tốn không biết bao nhiêu nước miếng để miêu tả sự anh tuấn của Trịnh Hòa khi trên lưng ngựa cho Bạch tiên sinh.

Đào Tiệp nói đến miệng khô khốc, mãi mới xong lại thấy Bạch tiên sinh nhìn mình chăm chăm, không hiểu sao, cô lại đỏ mặt, cúi đầu nói: “Mọi chuyện đại khái là thế.”

Bạch tiên sinh hỏi: “Cô biết tôi đang đợi gì không?”

Mặt Đào Tiệp càng đỏ: “Ồ... Cái gì?”

Bạch tiên sinh: “Ghế dựa.”

Đào Tiệp: “...”

Bạch tiên sinh tháo đôi găng tay trắng, đặt lên thành giường, hỏi: “Theo lời cô nói, Trịnh Hòa phải nằm trên giường bệnh là vì một con ngựa?”

Đào Tiệp gật đầu, lại lắc đầu: “Đúng hơn là: Trịnh Hòa ngồi trên lưng ngựa, ngựa vác Trịnh Hòa chạy. Trọng điểm ở câu thứ hai.”

Bạch tiên sinh chỉ ‘À’ một tiếng rồi không nói gì.

Đào Tiệp đứng ngây ra đấy, không dám ngồi cũng không dám đi ra ngoài.

Thành thiếu vừa dồn hết can đảm để mở cửa xem Bạch tiên sinh có ở trong đấy không thì nghe tiếng ông: “Cô còn có việc gì à?”

Đào Tiệp vội lắc đầu: “Không có.”

Bạch tiên sinh: “Vậy cô đi ra đi.”

Đào Tiệp thở phào, đeo lên nụ cười méo xệch, nhin không được nói: “Tạ chủ long ân.”

Bạch tiên sinh thản nhiên nói: “Ừm.”

Thành thiếu ngẫm nghĩ rồi rút tay về.

Mình cũng lui ra thôi.

119.

Lúc tỉnh dậy, đầu Trịnh Hòa không đau lắm, nhưng khi cậu thấy Bạch tiên sinh đang ngồi bên giường, cậu lại nghĩ: Xong rồi, thập tử nhất sinh rồi, trước mắt mình nhất định là ảo giác....

Bạch tiên sinh khép tay lại, trên tay ông cầm một quả táo đỏ rực, ông hỏi: “Muốn ăn không?”

Trịnh Hòa há miệng theo phản xạ: “A...”

Bạch tiên sinh lại nói: “Bác sĩ nói thuốc tê của em vẫn chưa hết tác dụng, chưa được ăn.”

Vốn Trịnh Hòa cũng không phải muốn ăn lắm, nhưng trời sinh tính ‘tiện’, ăn không đến miệng đều ngon hơn bình thường, vậy nên cậu ra vẻ tội nghiệp: “Nhưng mà em muốn ăn, táo đỏ nhất định rất ngọt.”

Bạch tiên sinh nói: “Không ngọt.”

Trịnh Hòa không tin, vẫn kiên trì: “Nhất định ngọt.”

Bạch tiên sinh há miệng, cắn một miếng hết nửa quả táo, Trịnh Hòa nghe tiếng ‘rộp’ giòn tay ấy mà nước miếng muốn ứa ra.

Bạch tiên sinh dừng đỉnh ăn hết miếng táo, tiện tay quăng nửa còn lại vào thùng rác, nói: “Không ngọt.”

Trịnh Hòa cảm thấy mình tức đến hộc máu.

Bạch tiên sinh nhất định là kẻ thăm bệnh đáng ghét nhất trong lịch sử.

Thăm ai, người đó đều bị tức chết!

120.

Thành thiếu lại đi nhà vệ sinh công cộng.

Thật ra, lần này đi WC anh đã có cảm thấy có điềm chẳng lành, hẳn sẽ có chuyện xảy ra. Từ khi trở thành người đại diện cho Trịnh Hòa, mỗi lần anh đi nhà WC đều gặp phải chuyện bất thường.

Anh cẩn thận nhìn tấm biển trước cửa phòng WC, đúng là WC nam.

Vào WC, anh dùng điện thoại di động chiếu xem trên sàn có vũng nước nào không, không có, hẳn là sẽ không ngã xuống.

Chọn phòng gần cửa nhất, anh kiểm tra xem tay vịn có hoạt động không, nếu chút nữa lại không mở được cửa, liệu lúc giật cửa có bị bung ra không. Anh lại sờ túi, giấy vệ sinh đã có, có ngồi cả ngày cũng đủ dùng.

Công tác chuẩn bị đã xong, Thành thiếu yên tâm cởi quần.

Khi chất bài tiết đã bị nước cuốn trôi đi, Thành thiếu đột nhiên cảm thấy sung sướng (cả mặt thể xác và tinh thần). Chẳng nhẽ cái vận ‘WC đen đũi’ mà Trịnh Hòa đưa tới cho anh không nhạy do cậu ấy bị chấn động não?

Trong một thoáng, anh thực sự mong cả đời Trịnh Hòa đều bị chấn động não, chỉ cần nằm trên giường thôi, đúng rồi, tốt nhất thành người thực vật, thế giới trở nên tốt đẹp.

Thành thiếu chìm trong ảo tưởng hạnh phúc, kéo khóa quần, quay đầu muốn đi lại thấy một cánh cửa phía sau mình.

Gì thế?

Thành thiếu giật mình.

Phòng đơn trong WC nam sao lại có hai cánh cửa ? Hơn nữa còn đối diện.

Thành thiếu dán tai lên, bên kia không có tiếng động gì. Lý trí bảo anh mau rời đi, nhưng cánh cửa này như chiếc hộp Pandora vậy, biết rằng không phải chuyện tốt đẹp nhưng vẫn không dần được sự hiếu kỳ. Anh biết nếu không tìm hiểu được cánh cửa kia thông đến đâu, cả tối nay anh sẽ mất ngủ.

Thành thiếu nhắm mắt lại, tự nói với bản thân không được mở cửa, nhưng khi mở mắt ra, anh nhận ra mình thực sự muốn mở nó.

Không! Không được! Ngẫm lại lời nguyên WC của Trịnh Hòa! Thành thiếu cảnh cáo bản thân.

Anh quyết đoán rời đi.

...

Ba phút sau, Thành thiếu quay lại căn phòng đơn đó, nhẹ nhàng mở cánh cửa phía sau ra.

Bên kia, không phải Địa Ngục, không có thi thể mà bệnh viện muốn giấu, không có gì kì quái. Trước mắt Thành thiếu là một căn phòng có kết cấu giống WC nam – WC nữ.

Một người phụ nữ bước vào, còn là người Thành thiếu quen.

Gương mặt Thành thiếu rất bình tĩnh, nhưng mặt thì đỏ rực.

Đào Tiệp thấy một người đàn ông bước ra từ căn phòng đơn, nhìn tấm biển trước cửa: WC nữ, cô cố gắng cứu vớt bầu không khí: “A...Thành thiếu, đúng là trùng hợp... anh có muốn ‘đi’ trước không?”

Thành thiếu chớp chớp mắt, cố gắng rũ đi mồ hôi lạnh lặn xuống mi mình.

Thành thiếu nói: “Thôi, tôi xong rồi.”

25. Chương 25: 121 – 125

đồng:

Mình tra thì nó bảo là viết tắt của “Đồng sự” (ủy viên ban giám đốc/ quản lý) hoặc ‘Đồng sự trưởng’(tổng giám đốc). Kiệt tử gọi Bạch tiên sinh là ‘Đồng sự’ và ‘Bạch đồng’ chẳng nhẽ Bạch tiên sinh chỉ là quản lý ??? Hay là Tổng giám đốc/ Chủ tịch ??? Mình cứ để Chủ tịch cho to đã :3 Đang hỏi thêm, nếu sai sót mình sẽ sửa chữa.

Lắm câu gõ mà thấy sến súa

Lần này tung hàng dài nhé ()

121.

Bởi có Bạch tiên sinh nên không ai dám đến thăm bệnh Trịnh Hòa, cậu cảm thấy thật nhàm chán.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa nói.

“Ừm?” Bạch tiên sinh đang đọc tạp chí, nhẹ nhàng hỏi cậu.

“Em chán quá...”

“À.” Bạch tiên sinh lật trang.

Một lát sau.

Trịnh Hòa nói: “Bạch tiên sinh...”

Bạch tiên sinh đương nhiên cứu bình nước muối Trịnh Hòa đang truyền, nghe thế hỏi: “Sao?”

“Em chán chết mất...”

Bạch tiên sinh cũng nói: “Ừm, chán thật.”

Lại một lát sau.

Trịnh Hòa mở miệng: “Bạch tiên sinh...”

Bạch tiên sinh nhìn chăm chăm Trịnh Hòa, nheo mắt: “Trịnh Hòa, tôi cảm thấy, nếu tình nhân bắt đầu gây phiền phức, chỉ có hai khả năng: một là muốn chia tay, hai là ‘phát tình’.”

Mặt Trịnh Hòa xanh mét.

Bạch tiên sinh nở nụ cười: “Đúng rồi, bởi vì em phải quay phim, cũng hai tháng rồi chúng ta không được ‘vui vẻ’ nhỉ?”

Trịnh Hòa túm chặt lấy chăn, che trước ngực: “Bạch, Bạch tiên sinh, bình tĩnh! Đây là bệnh viện.”

Bạch tiên sinh cởi áo khoác, vắt lên sofa: “Tôi rất bình tĩnh. Đây là bệnh viện nên mới im lặng, không có người tới làm phiền, phải không?”

“Nhưng... nhưng chút nữa y tá sẽ đến!”

Bạch tiên sinh lật Trịnh Hòa xuống, cởi quần cậu ra. Trịnh Hòa vội vàng buông chần, hai tay túm chặt lấy quần. Hai người giằng co, cái quần liền toạc một cái, lộ cái mông căng tròn.

Bạch tiên sinh dè tay xuống, vỗ vỗ, cười tủm tỉm: “Bảo bối, em đẹp thật.”

Trịnh Hòa đan tay thành hình chữ thập, miệng lải nhải: thằng nhỏ của Bạch tiên sinh bị hỏng, Bạch tiên sinh bị yếu thận, abc, xyz....

Bạch tiên sinh hỏi: “Em đang nói gì thế ?” Nói rồi, tay ông mò qua nhéo mông Trịnh Hòa một cái.

Trịnh Hòa sợ đến cứng họng.

Bạch tiên sinh quét Trịnh Hòa một lượt, buông tay ra, nói: “Nhìn em sợ đến mức này, đáng yêu thật.”

Trịnh Hòa khóc không ra nước mắt.

121.

Kiệt tử đến đưa văn kiện, thấy Trịnh Hòa ỉu xiu thì giật mình: “Ồ, sao thế? Bị ngài ấy dẫn vật gì à?”

Trịnh Hòa không thềm để ý, cứ rúc vào chần.

Bạch tiên sinh cười khế, một tay dịu dàng vỗ lưng Trịnh Hòa, quả là rất từ ái, khung cảnh này chỉ còn thiếu một khúc hát ru.

Kiệt tử vẫn gào to: “Chủ tịch, ngài như thế là không được, Trịnh Hòa yếu ớt thế, cưỡi ngựa thôi cũng vào bệnh viện rồi, sao ngài nỡ để cậu ấy phải chịu áp lực tinh thần chứ?”

Bạch tiên sinh ngẩng đầu, liếc Kiệt tử một cái, hỏi: “Có việc?”

Kiệt tử vẫy văn kiện phấp phới.

Bạch tiên sinh gật đầu nói: “Để đó đi.”

Kiệt tử nói: “Tang Bắc bảo cần dùng gấp, ngài ký đi, tôi còn phải đưa về nữa mà.”

Bạch tiên sinh mỉm cười: “Cậu thích trừ tiền lương hay tăng ca?”

Kiệt tử nói: “Tôi cho rằng, một vị chủ tịch ‘bình thường’ sẽ không vì chuyện cón con này mà làm khó nhân viên, tôi là chính quy mà.”

Bạch tiên sinh vỗ tay nói: “ Cậu may lắm đấy, tôi nằm trong số ‘không bình thường’ hiếm hoi kia.”

Kiệt tử do dự, hỏi: “Ông chủ, ngài bắt tôi tăng ca thật sao? Ngày kỉ niệm kết hôn của tôi với Minh Minh sắp đến rồi.”

Bạch tiên sinh nói: “Tôi đếm tới ba, nếu tôi còn thấy cậu trong phòng bệnh, tôi sẽ yêu cầu Trần Minh tăng ca, cậu được nghỉ, thế nào?”

Vừa đếm tới hai, Kiệt tử đã lao ra khỏi phòng bệnh.

Bạch tiên sinh xoa đầu Trịnh Hòa nói: “Thời buổi này cái gì cũng khó khăn, em nhìn đám nhân viên của tôi đấy, khó bảo thế, cứ như em là tốt, vừa ngoan vừa tri kỷ.”

123.

Đạo diễn Vương càng nghĩ càng thấy đắc tội Thành thiếu quả không tốt, ông bảo phó đạo diễn lo chuyện ở trường quay, tự mình lái xe đến bệnh viện. Vất vả lắm mới tìm thấy phòng bệnh của Trịnh Hòa thì bị chặn bởi mấy vệ sĩ mặc âu phục.

“Xin hỏi, ngài là ai?”

Đạo diễn giật mình, mãi một lúc sau mới đáp: “À... Tôi là đạo diễn, họ Vương. Người bệnh bên trong là Trịnh Hòa phải không?”

Trần Minh gật gật đầu, lùi nửa bước, nói: “Mời ngài.”

Đạo diễn Vương tim đập thành thịch bước vào phòng bệnh, vừa liếc mắt liền thấy Bạch tiên sinh.

Ông giật mình sững sốt. Ông vẫn biết đến thanh danh của Bạch Ân nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, không ngờ lại thấy trong tình huống này, lại nhớ tới cách vào đoàn làm phim ‘bất thường’ của Trịnh Hòa liền hiểu ra mọi chuyện.

“Chủ tịch Bạch, chào ngài, chào ngài!” Đạo diễn Vương vươn tay.

Bạch tiên sinh quay đầu, liếc đạo diễn một cái, chỉ nở nụ cười coi như đáp lại, không bắt tay.

Đạo diễn Vương ngại ngần rút tay lại, chuyển qua nói với Trịnh Hòa: “Trịnh Hòa, đã khá hơn chưa? Bác sĩ nói thế nào?”

Nhìn gương mặt không vui của Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa chợt thấy hâm mộ đạo diễn Vương, nhân tiện nói: “Bác sĩ bảo không còn đáng lo nữa, nghỉ ngơi mấy ngày là được, ba ngày sau có thể xuất viện.”

“À, à.” Đạo diễn hỏi xong, không tìm được đề tài nào thích hợp liền dờ người đứng đó.

Bạch tiên sinh nhẹ nhàng dịch chần cho Trịnh Hòa, không hề để ý đến đạo diễn đang lé mắt nhìn qua. Đạo diễn Vương càng ngày càng thấy giật mình. Loại người như Bạch Ân, đắm trong giới vẫn luôn ngậm miệng kín bưng, không đề cập đến, dù không quen nhưng mơ hồ vẫn nhận thấy được thế lực.

Trịnh Hòa bị đạo diễn Vương nhìn cho sờn tóc gáy, đấu tranh một hồi mới hỏi: “Đạo diễn, còn việc gì sao?”

“À, tôi đến thăm cậu mà.”

“Bên đoàn làm phim là ngài đại diện sao, không cần lo, tôi không sao.”

“Không sao, tôi...” Đạo diễn Vương còn định nói đôi lời nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch tiên sinh quét đến. Bạch tiên sinh nói: “Nếu ông đang bận thì về đi, ta có thể chăm sóc cho cậu ấy.”

Đạo diễn Vương hiểu ý, nói: “Được rồi, tôi đi đây, cậu cứ nghỉ ngơi đi, bên trường quay không cần lo, bọn tôi để dành hết cho vai của cậu mà.”

Trịnh Hòa âm ừ nghe theo, tiễn đạo diễn đi rồi, cậu quay sang thì thấy gương mặt ‘pocker face’ của Bạch tiên sinh thay đổi – ông nhú mày.

“Sao thế?” Trịnh Hòa day day huyết Thái Dương cho ông.

“Đầu em còn choáng không?”

“Đầu không sao, chỉ hơi hoa mắt.”

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa vào lòng, Trịnh Hòa mơ hồ cảm thấy được ông đau lòng cho mình. Điều này khiến cậu vô cùng vui sướng.

“Hay là tôi chọn vai khác cho em.” Bạch tiên sinh nói.

“Không cần!” Trịnh Hòa vội vàng chối, thấy sắc mặt Bạch tiên sinh lạnh xuống, cậu dịu giọng, “Mỗi ngành nghề đều cần có giao tranh mới đạt đến thành công, đúng không? Ngài đừng lo cho em, em đã cố gắng nhiều như vậy, nhất định sẽ đi tiếp. Em biết ngài tốt với em, em nhận, nhưng mới gặp vết thương nhỏ đã không chịu nổi thì còn là đàn ông sao.”

124.

Bạch tiên sinh nói cho Trịnh Hòa biết Tang Bắc đã xin phép đạo diễn Vương cho cậu nghỉ một tuần.

Trịnh Hòa cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi. Nghề diễn viên này không giống những nghề khác. Có vai diễn sẽ bận, không có thì nhàn. Trịnh Hòa rảnh rỗi nhiều năm như thế, còn chưa hưởng thụ bận rộn được bao nhiêu, chỉ cần một câu nói của Bạch tiên sinh, mọi chuyện đã xong.

“Em có vẻ không vui?” Bạch tiên sinh lạnh nhạt hỏi.

Trịnh Hòa cảm thấy ông sắp giận nên nói: “Sao có thể chứ? Bị tin vui làm cho choáng váng, ha ha.”

Giờ Bạch tiên sinh mới nở nụ cười: “Vết thương của em cũng không nặng lắm, mai xuất viện rồi qua ở với tôi.”

Trịnh Hòa nhin không được, dịch mõng, cười ngượng ngùng: “Vâng.”

125.

Vốn Bạch tiên sinh định ở khách sạn 7 ngày. Đã đặt phòng rồi, khách sạn ngay cạnh bệnh viện để mỗi lần tái khám Trịnh Hòa không bị mệt.

Khách sạn? Quỷ cũng biết Bạch tiên sinh đang âm mưu chuyện gì!

Trịnh Hòa đương nhiên là liều chết không vào, vòng vo diễn tả bệnh tình mình nặng như thế nào, không thể tham gia ‘hoạt động mạnh’ ra sao. Bạch tiên sinh bị Trịnh Hòa lừa nhảm cũng phiền, hơn nữa ông cũng lo cho sức khỏe Trịnh Hòa khi xuất viện trước nên mời bác sĩ riêng đến tận nhà, ngăn mọi đường lui của Trịnh Hòa.

May mà có một vị từ trung ương được phái đến thành phố H, công tử nhà vị kia lại bao trọn một tầng của BEACHER. Nhân viên bên đó sợ không xử lý được, Tang Bắc cùng bên đó nói chuyện, hai bên cho rằng tốt nhất là để Bạch tiên sinh về thành phố H. Vậy nên, Trịnh Hòa vừa xuất viện, Bạch tiên sinh liền lên máy bay.

Trịnh Hòa thấy đã hơn một tháng không gặp Bạch tiên sinh, cố ý tắm rửa sạch sẽ từ bệnh viện, còn mượn y tá một lọ kem dưỡng da cho trẻ em. Sờ lên làn da mềm mại của mình, cậu cảm thấy rất hài lòng. Thấp

thỏm vào khách sạn, đợi hồi lâu không thấy ai mới biết Bạch tiên sinh đã về thành phố H. Cậu tiến người báo tin ra khỏi phòng, đóng cửa lại, tựa lên ván cửa một lúc. Lòng cậu loạn lăm, có thở phào nhẹ nhõm, cũng có mất mát.

Ngồi thẩn thờ trên giường một lúc, Trịnh Hòa cảm thấy đói, mở cửa định xuống tầng ăn cơm trưa, tay vừa chạm tới cửa thì tiếng điện thoại vang lên, Trịnh Hòa hỏi: “A lô, ai đấy?”

“Em đoán xem ai ?” Bên kia cười.

Trịnh Hòa vừa nghe giọng cười dịu dàng, trầm ấm đó liền nhận ra Bạch tiên sinh, chợt cảm thấy chua xót: “Sao ngài không dùng số mọi khi?”

“Số này là cho công việc, em ghi lại đi, máy này sẽ dùng suốt mấy hôm nay.”

“Dạ.” Trịnh Hòa cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn, Bạch tiên sinh gọi điện cho cậu, thế có nghĩa là cậu cũng chiếm một vị trí trong trái tim ông.

“Em mở cửa đi đâu thế?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa ngẩn ra. Sao Bạch tiên sinh biết cậu đang mở cửa? Cậu nhìn chung quanh, căn phòng im ắng, không hề có sự hiện diện của người khác: “Bạch tiên sinh... ngài đang nhìn em sao?”

“Ha ha..... Ngốc ạ.”

Trịnh Hòa nghe thấy tiếng radio từ phía sân bay, càng thấy lạ.

Rốt cuộc là sao?

26. Chương 26: 126 – 130

126.

Kiệt tử không vui.

Bạch tiên sinh dẫn Trần Minh đi, vứt hân ở lại.

Hân lén lút đi theo phía sau xe riêng của Bạch tiên sinh, lúc đến sân bay thì đồ hết hành lý trong vali của

Trần Minh đi, rồi chui vào, định cùng Trần Minh về thành phố H. Ai ngờ, lúc sắp đăng ký, Bạch tiên sinh đột nhiên quay đầu lại nói: “Trần Minh, ta có nên mua thêm một vé nữa không?”

Trái tim Kiệt tử đập thành thịch.

Trần Minh không hiểu, hỏi: “Sao phải mua thêm vé nữa?”

Bạch tiên sinh đảo qua vali của Trần Minh, cười không nói.

Vì thế, cái vali chứa Kiệt tử liền lẻ loi nằm giữa sân bay.

127.

Hiện Kiệt tử đang ghé trên mái nhà đối diện khách sạn Trịnh Hòa ở. Hắn mặc bộ đồ cùng màu với mái nhà, mái tóc đen dài được buộc gọn gàng, nếu không đứng trong cự li 25m, không ai có thể phát hiện ra hắn.

Kiệt tử cầm ống nhòm Swarovski EL 10x42sv trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm Trịnh Hòa đang ngăn người. Đột nhiên, Trịnh Hòa di chuyển, đứng dậy đi về phía cửa.

Chỉ trong nháy mắt, một số giả thiết lướt qua óc Kiệt tử, cuối cùng, hắn đoán xác suất Trịnh Hòa đi ra ngoài là cao nhất. ‘Rảnh rồi sinh nông nổi’ Kiệt tử nhắc máy lên gọi điện cho Bạch tiên sinh, báo rằng Trịnh Hòa đang định ra khỏi phòng.

Kiệt tử: “Ông chủ, bảo bố nhà ngài đang định ra khỏi cửa, cậu ấy vừa xuất viện, thế không ảnh hưởng sức khỏe sao? Nhỡ lại bệnh thì biết sao giờ.”

Bạch tiên sinh không để ý mấy câu châm ngòi của Kiệt tử, hỏi: “Bên ngoài cửa có ai không?”

Kiệt tử đổi sang một ống nhòm hồng ngoại khác, nhìn kỹ lại cả tầng nhà, xác định không có sai sót gì mới nói: “Ngoài cửa có bốn người, ba người là nhân viên khách sạn, một người là khách, ông ta đi ngược hướng với phòng Trịnh Hòa.”

Bạch tiên sinh ‘Ừm’ một tiếng, nói: “Trước khi tôi quay lại, cứ đi theo quan sát cậu ấy. Đợi xong vụ này, tôi sẽ cho cậu và Trần Minh nghỉ một tuần.”

Kiệt tử không vội vui mừng, cảnh giác hỏi: “Cùng một lúc sao?”

Kiệt tử cảnh giác như thế vì Bạch tiên sinh đã có tiền án. Ông từng đồng ý cho hắn và Trần Minh ba ngày nghỉ ở New Zealand, mãi đến hôm đi nghỉ hắn mới giật mình phát hiện ngày nghỉ của mình và Trần Minh không giống nhau! Thế nên Kiệt tử đành ai oán kéo vali đi chơi một mình.

Bạch tiên sinh nói: “Nếu cậu muốn lệch ngày, tôi có thể thỏa mãn yêu cầu đó của cậu.”

Kiệt tử vội vàng chối, nói: “Không, không! Thế là được rồi!”

Bạch tiên sinh: “Cậu chắc chắn?”

“Trăm phần trăm!”

...

Vậy nên, sau khi cúp máy, Bạch tiên sinh đổi điện thoại, gọi điện cho Trịnh Hòa, vì thế mới có chuyện xảy ra ở chương 125.

128.

Trịnh Hòa nói chuyện với Bạch tiên sinh tới hơn một giờ, đợi cúp máy xong Trịnh Hòa mới giật mình phát hiện bụng mình đang réo ùng ục.

Phải vất vả lắm cậu mới hỏi được phòng ăn ở chỗ nào, Trịnh Hòa đi vào thang máy, xuống lầu.

Các vị khách cấp bậc ‘kim cương’ thuộc tầng 7 trở lên đều dùng thang máy VIP, Trịnh Hòa ở tầng 5, vậy nên, trong thang máy chỉ có cậu và một người nữa.

Đó là một người đàn ông rất trẻ, bộ âu phục trắng bạc tôn lên màu da, Trịnh Hòa dùng ánh mắt của một diễn viên nhìn người nọ, chỉ liếc một cái liền phát hiện người nọ thực chất là ‘người giời’.

Cậu ta bấm hết các số trên thang máy.

Trịnh Hòa đói đến hận không thể bay xuống ăn cơm, thấy thế liền hỏi: “Cậu à, tầng nào cậu cũng phải dừng lại một lần sao?”

Người đàn ông hừ một tiếng, không mở miệng.

Trịnh Hòa cảm thấy quyền lợi cá nhân của mình bị xâm phạm, cố nén cơn giận xuống, bấm hủy lệnh của thang máy.

Người đàn ông đột nhiên túm lấy tay Trịnh Hòa, Trịnh Hòa giằng ra.

Người đó dường như rất tức: “Thang máy chỉ có mình anh chắc? Tôi thích dừng lại ở mỗi tầng thì liên quan cái chết mọe gì đến anh?”

Trịnh Hòa chớp mắt, chợt thấy giọng nói này thực quen tai, chần chừ hỏi: “Vương Kiệt?”

Vương Kiệt tháo kính đen xuống, nổi giận đùng đùng: “Biết tôi là ai còn dám như thế... Ồ? Anh chẳng phải người trang điểm đó sao? Sao lại ở đây?”

Trịnh Hòa cười gượng: “Đúng là trùng hợp...” Cậu gắng tìm đề tài nói chuyện, “Husky nhà cậu có khỏe không?”

“Cũng tạm, gần đây nó động dục, tôi đem đến bệnh viện làm một tiểu phẫu.” Vương Kiệt nói rất bình thản.

129.

Ấn tượng của Vương Kiệt với Trịnh Hòa cũng không tệ lắm.

Trịnh Hòa vốn định chào hỏi anh ta rồi đi ăn cơm, ai ngờ Vương Kiệt lại bảo đi ăn cùng cậu, còn tìm chuyện để nói.

Vương Kiệt vừa thái beefsteak vừa nói: “Lúc tôi qua lấy ảnh thì người ta bảo anh nghỉ việc rồi, sao thế?”

Trịnh Hòa nói: “Công ty gọi tôi về, giờ tôi vẫn là diễn viên.”

Miệng Vương Kiệt dính đầy mỡ, người như y, đương nhiên hiểu Trịnh Hòa dùng cách gì để trở lại công ty. Nhìn bộ mặt đơ đơ của cậu, cười to: “Như anh mà cũng có người để ý cơ đấy? Thế giới này đúng là kỳ quái, ha ha!” Đang ‘ha ha’ thì một khối thịt bò dính nước miếng bay đến đũa Trịnh Hòa. Trịnh Hòa nhanh tay cầm đũa thọc vào ly rượu đỏ của Vương Kiệt, ngoáy ngoáy, rửa nước miếng đi.

Khóe miệng Vương Kiệt giật giật: “Anh làm cái gì thế?”

Trịnh Hòa nói: “Giúp ly rượu của cậu có hương vị phong phú.”

Vương Kiệt cầm ly, lắc lắc, nhìn mỡ dính lên thành ly, đột nhiên thấy miếng beefsteak ngon lành vừa rồi trở nên kinh tởm.

Vương Kiệt nói: “Anh biết đây là rượu gì không?”

Trịnh Hòa lắc đầu, bưng đĩa rời đi.

Trịnh Hòa gọi điện cho Thành thiếu, báo rằng cậu đã xuất viện. Từ sáng, Thành thiếu đã nhận được tin Bạch tiên sinh quay về thành phố H, đặt hai việc này bên cạnh nhau, lại đoán: “Bạch tiên sinh có gì không hài lòng về cậu sao?”

Trịnh Hòa ngẩn ra, nói: “Sao anh lại đoán thế?”

Nhớ lại vẻ lạnh lùng của Bạch tiên sinh mỗi lần gặp, anh càng thấy Trịnh Hòa rất có khả năng bị thất sủng, nhưng anh không nói gì, chuyển chủ đề: “Ừm, chắc là nhầm, bao giờ cậu quay về trường quay? Tôi vẫn ở đó canh chừng.”

Trịnh Hòa nói: “Tôi không đến, anh đến làm gì ? Công ty có việc?”

“Thôi đi, giờ cậu là là nhân vật trọng điểm cần được coi sóc, ai dám lơ là chứ...”

Đối với cái danh ‘dự hơi Bạch tiên sinh để nổi tiếng’ cậu cũng không thích lắm, dù là sự thật nhưng bị nhắc đến vẫn thấy xấu hổ, vậy nên cậu không muốn tiếp tục đề tài này, chuyển sang câu khác: “À... Anh bảo về trường quay sao, đạo diễn Vương nói tôi có thể nghỉ một tuần.”

“Đạo diễn là cái gì, giám chế Tống nói mới tin được. Đạo diễn Vương đang vò đầu bứt tai vì các cảnh quay bị xáo trộn kìa.”

Trịnh Hòa có chút xấu hổ, nói: “Nhưng tôi cũng không biết Bạch tiên sinh có quay lại không, nhờ đâu có mà tôi lại về trường quay thì biết làm sao? Lại xin phép?”

“Cậu nói cũng đúng... nếu thế, không chỉ đắc tội bên này, truyền thông cũng sẽ nói cậu không coi ai ra gì, hay cậu hỏi người ta một câu đi.”

“Hỏi ai?”

“Bạch tiên sinh.”

Trịnh Hòa trợn trắng mắt: “Tôi không làm đâu, muốn thì anh tự đi mà hỏi, anh cũng thường xuyên nói chuyện với ngài ấy mà?”

Thành thiếu cười gượng: “Đây là tôi quan tâm đến đời sống riêng tư của cậu.”

“Đúng thế, mẹ trẻ à. Anh giúp tôi hỏi đi, nếu được thì tôi về.” Trịnh Hòa trêu chọc. Cậu đâu ngu gì mà vì việc nhỏ này đắc tội Bạch tiên sinh, để Thành thiếu làm người xấu đi thôi!

Thành thiếu nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi quan hệ giữa Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh. Trước anh cũng từng gặp ông ấy vài lần, nói thật, trong giới này, chuyện về Bạch tiên sinh cũng không nhiều. Trước Bạch tiên sinh, Vinh thiếu và một người mới nữa có mối quan hệ mờ ám, công ty đã định kéo Bạch tiên sinh vào thành nhà đầu tư. Hợp đồng chưa viết xong, Bạch tiên sinh đã chia tay với hai vị kia.

Ý nghĩ để Trịnh Hòa về trường quay của Thành thiếu lại dao động. Trịnh Hòa chỉ là một ngôi sao nhỏ, công ty thích ẩn đi thì ẩn, nhưng một nhà đầu tư lớn như Bạch tiên sinh mà mất đi, công ty sẽ gặp tổn thất lớn.

27. Chương 27: 131 – 135

131.

Với tính cách của Thành thiếu, chuyện như thế này anh chỉ muốn tránh càng xa càng tốt. Nhưng anh có thể kéo dài còn giám chế Tổng thì không. Một ngày tiêu tốn gần 80 vạn, một câu của đạo diễn Vương sao có thể quyết định chứ.

Giám chế Tổng từng nói bóng gió về chuyện Trịnh Hòa sao mãi chưa về tưởng rằng nói thế là rõ ràng lắm rồi, nhưng Thành thiếu lại không có phản ứng gì, đạo diễn Vương tự mình đi giục cũng không được, giám chế Tổng có chút ý kiến với Trịnh Hòa.

Thích chơi trò ‘người nổi tiếng’ thì cũng phải biết thời biết thế chứ? Thân thể quý giá cỡ nào mà không rớt tí máu cũng chẳng có vết thương cũng phải ở viện một tuần? Giám chế Tổng hừ lạnh, cảm thấy mình phải nói chuyện với Thành thiếu.

Thành thiếu vừa đi ra từ bãi đỗ xe của khách sạn gần trường quay thì thấy giám chế Tổng đứng ở cổng lớn. Thành thiếu quay người, đi về hướng khác.

“Anh đợi chút!” Giám chế Tổng la lên.

Thành thiếu càng đi nhanh hơn.

Giám chế Tổng thấy Thành thiếu không để ý đến mình, nói tiếp: “Bên đó tôi khóa chặt rồi, anh không đi được đâu!”

Thành thiếu thăm ‘hừ’ một tiếng, xoay người hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Giám chế Tổng cười hắc hắc, nói: “Về Trịnh Hòa chứ còn gì nữa.”

Thành thiếu và Tống Nhiên biết nhau từ nhỏ. Khi ấy Thành thiếu mới 7 tuổi, Tống Nhiên vẫn còn bi bô,

còn chưa biết nhớ việc. Bố hai người là bạn thân, vậy nên khi mua nhà liền mua đối diện nhau, thành hàng xóm suốt 20 năm.

Thành thiếu lớn hơn Tổng Nhiên 5 tuổi, vẫn luôn tự cho mình là anh. Mãi đến khi Tổng Nhiên 10 tuổi hai người vẫn ngủ chung, mối quan hệ của hai người vẫn vô cùng tốt đẹp, cho đến khi Thành thiếu có ‘giấc mơ ướt’ đầu đời.

Đêm đó Thành thiếu đột nhiên tỉnh dậy, lúc đi vào WC vô tình làm giám chế Tổng tỉnh theo. Giám chế Tổng ghé vào khe cửa, nhìn hết mọi chuyện diễn ra trong phòng, từ đó, những suy nghĩ về Thành thiếu của hắn trở nên không bình thường. Năm giám chế Tổng 16 tuổi, gã chuốc thuốc Thành thiếu, khiến hai người biết được chuyện ‘vui vẻ’ đó, cứ thế mà nước chảy thành sông.

Dù ban đầu Thành thiếu không có thứ tình cảm đó với giám chế Tổng, nhưng nhiều năm như thế cũng đủ nảy sinh tình cảm. Anh vốn tưởng mình và Tổng Nhiên sẽ mãi như thế, nào ngờ năm kia, khi vừa đi công tác nước ngoài về, mang theo một đồng quà cho bạn bè, người thân. Lúc đến tặng quà cho cha Tổng Nhiên, ông nói một câu khiến mọi chuyện chao đảo.

“Tiểu Thành, thằng bé A Nhiên sắp kết hôn rồi đấy.”

Đầu óc anh trống rỗng. Ấm IC thế nào mà anh lại gọi cho Tổng Nhiên để rồi nhận được một câu trả lời tỉnh bơ: “Cha mẹ hai bên biết chuyện của chúng ta, tôi không thuyết phục được họ, đồng ý kết hôn. Đúng rồi, anh vừa về đúng không? Mang theo quà gì thế?”

Từ đó về sau, từ ‘Tổng Nhiên’ đã bị Thành thiếu loại bỏ khỏi từ điển của mình, còn kèm theo một dấu đỏ chói nữa.

132.

Giám chế Tổng thấy Thành thiếu lạnh lùng với mình lại thấy ê răng. Gã cảm thấy mình đúng là đáng thương, chỉ là trò đùa hồi thiếu niên nông nổi thôi mà, có gì đâu chứ? Không làm được người yêu thì làm bạn bè, đâu cần phải cạch mặt cả đời.

“Thành thiếu, sao lần nào gặp nhau anh cũng trốn thế?” Giám chế Tổng buột miệng nói ra điều mình vẫn nghĩ trong lòng, chính hắn cũng phải ngạc nhiên.

Thành thiếu mím môi, vài giây sau mới nói: “Tôi đâu trốn cậu, đừng nghĩ nhiều.”

Trước ngực hắn như có cái gì nghẹn lại khó chịu, giọng nói cũng trở nên cứng ngắt: “Vậy sao mỗi lần tôi gọi anh đều nói là bận? Bận gì mà đến gặp nhau một lúc cũng không được?”

“Tôi không muốn cãi nhau với cậu. Chuyện Trịnh Hòa tôi sẽ phối hợp, mong cậu cho tôi thêm thời gian.”

“Anh cảm thấy tôi đang cãi nhau với anh à?” Tổng Nhiên trợn mắt lên khi nghe đến câu thứ hai của Thành thiếu, mặt mũi đỏ bừng khi nghe hết điều anh nói, chỉ thiếu điều xông lên gây gổ.

Thành thiếu không muốn để ý đến giám chế Tổng đang mất lý trí, đẩy hẳn ra để rời đi. Giám chế Tổng túm chặt tay anh: “Sao lại thế này? Anh không muốn tôi kết hôn thì tôi không kết hôn? Tôi làm sai chuyện gì?”

Mặt Thành thiếu đỏ hoe, anh hít sâu vài lần để bình tĩnh lại nói: “Không kết hôn là chuyện của cậu, tôi không có quyền can thiệp, cậu cũng nói rồi: Chúng ta chỉ là bạn.”

“Tôi nói là ‘anh là bạn tốt nhất của tôi’.”

“Thế cũng là bạn.” Thành thiếu bỏ tay Tổng Nhiên ra, “Nếu cậu xem tôi là bạn, tôi cũng sẽ dùng cách đối đãi với một người bạn với cậu.”

Tổng Nhiên cố bình tĩnh lại, ngẫm lại đoạn nói chuyện này, bỗng nhiên nhú mày, nói: “Vậy chút nữa anh lên phòng tôi đi.”

“Đi phòng cậu làm gì?” Thành thiếu đi ra hướng ngoài.

“Làm – tình, đã hơn một năm rồi tôi không được chạm vào anh.” Chợt nghĩ đến điều gì, sắc mặt giám chế Tổng trầm xuống, “Trong khoảng thời gian này anh không để người khác chạm vào đấy chứ?”

Thành thiếu lão đảo, không nhịn được gât lên: “Cậu lấy đâu ra cái ý nghĩ ‘bạn bè là phải lên giường’ thế hả?”

“Bạn bè không cần liên lạc tình cảm, nhưng anh là anh Thành của tôi, vậy đấy, đúng rồi, chưa có ba con sói, chút nữa tôi đi mua.” Giám chế Tổng thản nhiên nói xong, mặt Thành thiếu đã đen như đáy nồi.

Thành thiếu nghĩ đến trước đây, khi bị thằng nhãi này chuốc thuốc, mình đã muốn liều sống liều chết thế nào, rồi óc nó là óc của người ngoài hành tinh, rồi chuyện hai nhà đã chấp nhận bọn họ.

133.

Lúc ăn cơm xong, Trịnh Hòa lại gặp Vương Kiệt.

Vương Kiệt dựa vào góc hành lang chào: “Hi~”

Trịnh Hòa lùi ra sau vài bước, mãi đến khi xác định dù y có hất ly rượu đỏ trong tay vào cậu cũng không tới, mới dừng lại, trả lời: “À, trùng hợp thật.”

Vương Kiệt lắc đầu: “Không phải trùng hợp, tôi cố tình đứng đây đợi *cậu*.”

Trong đầu Trịnh Hòa vang lên tín hiệu báo động, cậu lại lùi vài bước và hỏi: “Cậu chờ tôi làm gì?” Nói xong, chợt thấy phía sau mình truyền có hơi ấm, quay đầu lại, một cú tát trời giáng đập vào mặt cậu!

Vương Kiệt bảo hai người hầu phía sau giữ chặt tay Trịnh Hòa, chậm rì rì đi qua, gương mặt tươi cười: “Tao không ngờ, loại dĩ như mày cũng dám phản bội tao, nói đi, muốn chết như thế nào?”

Trịnh Hòa giật mình, chuyện quái gì đây?

“Cậu nói gì thế?” Trịnh Hòa không cẩn thận đụng đến miệng vết thương, đau đến nhú máu.

Về mặt Vương Kiệt trở nên kỳ quái, y dí sát mặt vào Trịnh Hòa, neho mắt nhìn rồi la lớn: “Con mẹ nó! Anh chẳng phải Trịnh Hòa sao?”

Trịnh Hòa biết cậu ta nhận sai người, nói: “Đúng thế, tôi là Trịnh Hòa, cậu nghĩ tôi là ai?”

Vương Kiệt không tin nổi: “Chẳng phải anh mặc đồ trắng sao? Sao giờ lại thành màu lam?”

Chẳng nhẽ có người cả đời không thay quần áo?

Vương Kiệt giằng co hồi lâu mới bảo người hầu thả Trịnh Hòa ra.

Trịnh Hòa xoa xoa bên mặt còn bị đau, hỏi: “Cậu sao thế? Thần kinh à?”

Vương Kiệt đỏ mặt, ấp úng: “Tôi không mang kính, nhận lầm.”

134.

Kiệt tử rất tận chức tận trách, chụp một chuỗi ảnh chụp, rồi đoạn được máy ghi âm dấu trên người Trịnh Hòa ghi lại, gửi hết cho Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh không tức giận hay có bất cứ cảm xúc nào khác như Kiệt tử đoán, chỉ hỏi rõ ràng mọi chuyện rồi cúp điện thoại.

Tính cách của Bạch tiên sinh rất cổ quái, có yêu cầu rất cao với ‘sủng vật’, phải đẹp, phải nóng bỏng, phải phóng đảng lúc trên giường.

Kiệt tử vẫn còn nhớ chuyện của Vinh thiếu.

Bạch tiên sinh bảo DY giám thị Vinh thiếu, qua màn hình lớn, ông trở mắt nhìn cậu ta tham gia một party tình dục, lần lượt hầu hạ mấy người, quần nhau từ khách sạn đến 6h sáng hôm sau. Bên kia Vinh thiếu đi xe về nhà, bên này Bạch tiên sinh bảo Kiệt tử gọi điện cho Vinh thiếu, mời anh ta tới biệt thự.

Chuyện xảy ra sau đó có thể đoán được, Bạch tiên sinh đạp thẳng Vinh thiếu xuống giường, lấy lý do ‘kỹ xảo không tốt’ rồi hoàn toàn hủy sự nghiệp của cậu ta.

Vậy nên, trong mắt Kiệt tử, Trịnh Hòa đã là một ngoại lệ của Bạch tiên sinh, ít nhất chưa ai như cậu ta, có thể ở bên cạnh Bạch tiên sinh nửa năm.

Bạch tiên sinh nhìn bóng mình phản chiếu trên tấm cửa kính, hỏi: “Cậu nghĩ xem, tôi có nên khiến cậu ấy phải *nhớ kỹ* chuyện này không?”

Người đàn ông được phản chiếu thực anh tuấn, dòng máu lai khiến gương mặt ông thoát nhìn còn rất trẻ, ông nở nụ cười với cái bóng của mình, cái bóng cũng cười lại, thực giả đối, trống rỗng.

Bạch tiên sinh không nhận được câu trả lời, cũng không giận, lẳng lặng nhìn, thì thào nói: “Thôi, không nữa...”

135.

Bạch tiên sinh ngồi máy bay cả đêm từ thành phố H đến Biện Khê, lúc ông vào phòng của Trịnh Hòa, đồng hồ mới đến 3h sáng.

Ông mở cửa, trong phòng quả nhiên tối đen. Nương ánh sáng hắt vào từ cửa sổ, ông có thể thấy Trịnh Hòa đang ngủ say.

Dáng ngủ của cậu rất giống một đứa trẻ, nằm ngửa, hai tay nắm lại. Bạch tiên sinh nhẹ nhàng dán mặt lên bụng cậu, nghe tiếng ‘ọc ọc’ thỉnh thoảng vang lên, lòng ông chợt dâng lên một cảm giác trù ối.

Trịnh Hòa là người sạch sẽ nhất ông từng gặp, là đứa trẻ mà ông vừa muốn yêu thương vừa muốn chà đạp.

Bạch tiên sinh nhìn vết ửng đỏ bên má do bị đánh của cậu, ngón tay khẽ xẹt qua. Trịnh Hòa thấy đau, chặc lưỡi, phát ra vài âm tiết mơ hồ.

Cứ thế, ông lẳng lặng nhìn cậu, ánh mắt lộ ra vẻ đau lòng mà chính ông cũng không nhận ra.

28. Chương 28: 136 – 140

136.

Bạch tiên sinh cũng được coi là có quen biết với Vương Kiệt. Theo bối phận, Vương Kiệt còn phải gọi ông là ‘chú’.

Trịnh Hòa thấy núi dựa của mình đã trở lại, chân không đau, eo không mỏi, mặt dày mà nói Vương Kiệt cho người đánh mình, giờ còn chấn thương não. Tang Bắc đứng sau, nghe thế, khóe miệng giật giật, thầm nghĩ: chuyện nhỏ nhặt thế này, chủ tịch sẽ không ra mặt đâu.

Tang Bắc vừa nghĩ thế, Bạch tiên sinh hỏi: “Đau lắm phải không?”

“Xem này! Sưng rồi!” Trịnh Hòa chỉ vào bên mặt vẫn còn in vết xanh tím, dù đã tiêu sưng rồi.

“Được rồi, em muốn trả thù như thế nào?” Bạch tiên sinh ngồi vào ghế, chậm rãi xoa mái tóc mềm mại của Trịnh Hòa, cười thanh thản, cứ như người nói ra câu nói ấy không phải là ông vậy.

“Cái gì?” Tang Bắc kinh ngạc.

Bạch tiên sinh lạnh lùng nhìn qua, Tang Bắc vội ngậm miệng.

Không chỉ Tang Bắc, ngay cả Trịnh Hòa cũng cảm thấy Bạch tiên sinh không bình thường. Cậu hỏi: “Bạch tiên sinh, ngài uống rượu?”

“Tôi lái xe đến.”

Trịnh Hòa không sợ chết, tiếp tục mở miệng: “Không uống rượu sao ngài lại nói mê?”

Bạch tiên sinh gạt tay, ý bảo dừng chủ đề này lại. Tang Bắc rất thức thời đưa một tập văn kiện lại, tóm tắt nội dung chủ yếu. Bạch tiên sinh nhàn nhã vì ông khiến người khác bận thay mình hết rồi.

Trịnh Hòa thấy Bạch tiên sinh bắt đầu làm việc, tự giác cầm điều khiển từ xa qua phòng khách xem TV. Bạch tiên sinh lật văn kiện, hỏi cậu: “Đói không?”

Trịnh Hòa ngẩn ra, vẻ mặt trở nên kỳ quái, lắc đầu.

Hôm nay Bạch tiên sinh không giống bình thường chút nào, Trịnh Hòa cảm thấy thế. Mọi hôm, dù tâm trạng có tốt thế nào, ông cũng không để tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này.

Bạch tiên sinh nhếch môi cười.

“Em lắc đầu rồi lại gật đầu là sao, rốt cuộc em có đói không?”

“Hiện tại không đói những lát nữa nhất định sẽ đói.”

“Vậy em chuẩn bị đi, nửa giờ sau đi ăn trưa.”

Trịnh Hòa vừa nghe thế, hai mắt tỏa sáng: “Ăn gì? Đại tiệc?”

Bạch tiên sinh nhẹ nhàng hôn lên trán Trịnh Hòa: “Em muốn ăn gì thì ăn nấy.”

“Được rồi.” Trịnh Hòa vui vẻ chạy đi.

Tang Bắc bấm ngón tay, canh chuẩn lúc Trịnh Hòa mở cửa đi ra ngoài mới lấy ra một hộp thuốc từ túi áo: “Của ngài.”

“Ừ.” Bạch tiên sinh xoa xoa hốc mắt, tầm mắt từ lọ thuốc chuyển tới cửa sổ, vài giây sau nói: “Để đó đi.”

137.

Mặt trời lên đến đỉnh rồi mà Vương Kiệt còn ngủ say.

Tiếng mở khóa vang lên, Vương Kiệt vỉnh tai một lát, lại nhắm mắt lại.

“Cộp cộp...”

Tiếng giày da khê vang lên trên tấm thảm, Vương Kiệt mở to mắt, sờ tay xuống dưới gối.

“Đừng nhúc nhích.”

Họng súng giảm thanh để sau đầu Vương Kiệt, y chậm rãi ngồi dậy, tấm chăn trắng trượt xuống, để lộ ra tấm lưng săn chắc, ngăm ngăm và duyên dáng.

Vương Kiệt cười ra vẻ lưu manh: “Người bên ngoài của tôi đâu?”

Kiệt tử châm một liều thuốc, giọng điệu không tốt chút nào: “Ngủ, mặc đồ, đi theo tôi.”

138.

Trịnh Hòa đi theo Bạch tiên sinh vào nhà ăn, cả gian phòng im ắng, đã đến giờ cơm mà xung quanh không có một bóng người.

Trịnh Hòa kéo kéo tay áo Bạch tiên sinh nhưng ông không quay lại, vẫn đi về phía trước, chỉ hỏi một tiếng: “Ừm?”

“Bạch tiên sinh, sao chỗ này lại thế, không có ai cả?”

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa vào lòng, đi vào trong: “Tôi yêu cầu thế, như vậy mới yên tĩnh.”

Trịnh Hòa không hiểu nổi lối suy nghĩ của Bạch tiên sinh, ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Aiz, quân tâm khó dò.

Bạch tiên sinh nói canh hầm chỗ này rất ngon, Trịnh Hòa liền gọi vài món. Nhân viên phục vụ cười cứng ngắc, nói: “Bạch tiên sinh đã đặt món trước, xin hỏi ngài muốn hủy những món đã gọi trước hay bùng hết lên?”

Trịnh Hòa sững sốt, nhưng chuyện mất mặt cậu làm cũng nhiều rồi, đâu chỉ lúc này, vậy nên cậu dùng kiểu ánh mắt ‘cô dám xem thường tôi’ nhìn nhân viên phục vụ, sau đó rất tự nhiên nói: “Bùng hết lên đi.”

Nhân viên phục vụ cười gượng: “Tổng cộng có 37 món, ngài chắc chắn ạ?”

Trịnh Hòa chần chờ một lúc, quyết định: “Ừ.”

Bạch tiên sinh đang nhìn cửa sổ chuyển qua nhìn Trịnh Hòa, giống như phát hiện ra điều gì thú vị, cười nhạo: “Cái con ma đói này, đúng là đáng yêu.”

Nếu như hỏi Trịnh Hòa mới biết Bạch tiên sinh, cậu nhất định sẽ đổ mặt, nhưng giờ cậu cũng quen rồi, biết thỉnh thoảng ông sẽ trêu chọc mình vài câu, vậy nên Trịnh Hòa bình tĩnh đáp lại: “Ngài đừng vội mừng, nếu em không ăn hết, ngài phải ăn đấy.”

Bạch tiên sinh chống cằm, ánh mắt đảo qua thân thể Trịnh Hòa, dừng lại ở mông cậu: “Em sẽ ăn hết thôi... Chẳng phải em có hai cái miệng sao.”

Trịnh Hòa trừng mắt, nói: “Ai có hai miệng? Ngài mới hai miệng! Em có phải quái vật đâu! Đừng có ý đồ ép em ăn hết!”

Bạch tiên sinh vốn định trêu Trịnh Hòa để nhìn cậu đỏ mặt, không ngờ cậu ấy lại hiểu sai ý, ông bật cười.

139.

Vương Kiệt bị áp giải đến phòng ăn, trước khi bước vào, y đã nghĩ đến những thế lực muốn giết mình, lại vạch ra cách kéo dài thời gian. Nhưng lúc bước vào, người y thấy lại là Bạch Ân.

Không thể nào. Y nghĩ. Thế lực của y và Bạch Ân đâu có xung đột gì. Rốt cuộc là sao chứ?

Bạch tiên sinh ngẩng đầu, thản nhiên nhìn về phía Vương Kiệt, nói rất thân mật: “Đến rồi sao? Vừa đúng giờ cơm, ngồi đi.”

Vương Kiệt dù trong lòng khó hiểu, vẫn kéo ghế ngồi xuống. Lúc đấy mới thấy trên bàn toàn cơm thừa canh cặn, mà trước mặt mình là Trịnh Hòa đang nhai nuốt nhồm nhoàm.

Mặt Trịnh Hòa bị đám đồ ăn nhồi vào thành ra biến dạng, hơn nữa đèn ở phòng ăn cũng mờ mờ, vậy nên Vương Kiệt không nhận ra cậu.

Trịnh Hòa no đến căng đét rồi, cậu có thể cảm thấy dạ dày mình đang bị nhét cho đầy ứ, nhưng Bạch tiên sinh nói: không ăn hết, thừa bao nhiêu món, ‘làm’ bấy nhiêu lần.

Vương Kiệt thấy Trịnh Hòa sắp bội thực, nói: “No đến thế rồi, nghỉ một lát đi.”

Trong lòng Trịnh Hòa gật đầu lia lịa.

Bạch tiên sinh cười lạnh lùng, nói: “Người của tôi, cần cậu lo chắc?” Cánh tay ông tùy ý khoác lên ghế, khẽ búng một cái, lập tức có người bưng nước chanh cho Trịnh Hòa súc miệng.

“Gì?” Cuối cùng Vương Kiệt cũng thấy rõ đó là ai, vừa mở miệng kêu ra liền vội ngậm lại. Y đã biết vì sao Bạch tiên sinh tìm mình nhưng y không hiểu chuyện này nghĩa là sao. Chẳng nhẽ Trịnh Hòa cũng là người trong giới? Hay là Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa...

Bạch tiên sinh hỏi: “Kiệt thiếu, còn nhớ rõ cậu ấy chứ?”

Vương Kiệt gật gật đầu: “Chúng tôi đã sớm biết nhau, hôm qua tôi còn không cẩn thận làm anh ấy bị thương mà.”

“Ừ, tôi mời cậu đến vì chuyện đó.” Bạch tiên sinh nói thẳng. Cách làm việc không giống bình thường này khiến Vương Kiệt không theo nổi, y không nghĩ được câu nào để đáp lời, đành cười gượng.

“À, đúng rồi, tôi nghe nói mắt của Kiệt thiếu không tốt lắm?” Bạch tiên sinh chậm rãi hỏi.

“Vâng, chỉ là cận thị thôi.”

“Cháu còn trẻ, phải biết chăm sóc mắt chứ...” Bạch tiên sinh lấy ra một chiếc hộp hình chữ nhật, đẩy tới trước mặt Vương Kiệt, cười nói, “Đây là chút tình cảm của chú, nếu chú nhớ không nhầm, mắt cháu là 6,25 độ đúng không?”

Mặt Vương Kiệt đỏ bừng.

Trịnh Hòa nhìn qua – bên trong chiếc hộp đó là một cái kính!

Trịnh Hòa ghen cười đến nội thương! Bạch tiên sinh! Ngài đúng là thâm thúy!

Bạch tiên sinh nói xong, vỗ vỗ bả vai Trịnh Hòa, hỏi: “Em có điều gì muốn nói với Kiệt thiếu không?”

Trịnh Hòa đứng lên, nén cười, cố gắng giả bộ thân thiết, nói: “Lần sau cẩn thận, đừng đánh nhầm người.”

Bạch tiên sinh đi xa vài bước, quay lại nói: “Waiter, tặng vị này món Tử Khí Đông Lai. Kiệt thiếu, đồ ngọt ở đây cũng khá, Tử Khí Đông Lai tốt cho mắt.”

Bàn tay của Vương Kiệt nắm chặt đến nổi gân.

140.

Gần đây chị Phương bị Thành thiếu tra tấn đến điên mất thôi.

Vì kinh nghiệm của cô không bằng Thành thiếu, mối quan hệ cũng không rộng bằng vậy nên khi công ty quyết định đổi người đại diện, cô cũng không có ý kiến gì. Thế nhưng Trịnh Hòa đang phải quay phim, anh ta lại gọi điện cho công ty, yêu cầu đổi người đại diện là sao?

Công ty đang thiếu người, bên Thành thiếu đòi thay, có nghĩa là mình chắc chắn thành người thế chân cho cậu ta! Chị Phương càng nghĩ càng nóng ruột, vất vả lắm mới gặp được một cô ca sĩ có khả năng, sắp ra album rồi, giờ phải chuyển đi chẳng phải uống công sao?

Chị Phương nghĩ đi nghĩ lại, quyết định hỏi dò bên Trịnh Hòa trước xem thế nào.

Trịnh Hòa còn đang trướng bụng, đang đi qua đi lại. Bạch tiên sinh không biết kiếm đâu một chồng báo chí, thùng thùng đi theo phía sau.

“Chị Phương, tìm em có việc ạ?”

“A Hòa, gần đây công việc ổn chứ?”

Trịnh Hòa nghĩ, mình xin nghỉ một tuần nên công ty phái chị Phương đến hỏi bóng hỏi gió chẳng: “Chị à, chị không biết em đang trong viện sao?”

Chị Phương nhú mồm, sao cô không nghe được chút tin nào cả: “Em ở viện nào thế? Sao không nói với chị? Giờ em ở đâu, chị qua thăm.”

“Không sao, dù sao em cũng ra viện rồi, chị đừng lo.”

“À, đúng rồi, em đang quay phim đúng không? Chờ về chị em mời một bữa coi như chúc mừng.”

“Vâng, đến lúc đó em nhất định gọi cho chị.”

Đến đoạn này là cũng cúp máy được rồi. Nhưng chị Phương quyết định vào chủ đề chính: “Tiểu Hòa, công việc bên ‘Xuân Kiếp’ có bận không?”

“Cũng bình thường, đa số là quay phim thôi.”

“À, thế có tiết mục TV nào để quảng bá không?”

“Chuyện này Thành thiếu phụ trách, anh ấy nói để sau khi quay xong mới lo chuyện đó, giờ cứ quay phim đã.”

Chị Phương không hiểu nổi, công tác không mệt, công ty cũng không làm khó, sao Thành thiếu lại mặc kệ chứ.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Thành phố Biện Khê.

Trong một khách sạn cạnh trường quay.

Thành thiếu ghì chặt tay nắm, thân mình ép sát vào ván cửa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bỏ – tay – ra!”

Giám chế Tống ép chặt lấy cửa, cũng dùng hết sức, nói: “Anh – mơ – đi!”

Từ cái ngày giám chế Tống biết Thành thiếu chỉ coi mình là bạn bè, ngày nào hai người cũng phải có một màn như thế.

29. Chương 29: 141 – 145

141.

Cuối cùng Trịnh Hòa cũng chống được đến ngày quay lại trường quay.

Cuộc sống hủ bại toàn giường với chiếu kéo dài suốt mấy ngày khiến Trịnh Hòa cảm thấy thực may mắn khi mình còn có thể nhìn thấy mặt trời.

Thành thiếu sau khi trải qua cơn sóng gió ‘từ chức’, tự nhận thấy mình thật có lỗi với Trịnh Hòa, vì thế càng đối xử tốt với cậu. Biết cậu muốn về trường quay, anh hỏi: “Tôi lái xe đến đón nhé?”

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh đang ngủ bên mình, che miệng lại nói nhỏ: “Mau lên, tôi ở quán...”

Di động bị giật mất.

Trịnh Hòa quay đầu lại, Bạch tiên sinh híp mắt, không khí lạnh dâng lên, Trịnh Hòa vội nói: “Đó là Thành thiếu!”

“Cậu ta gọi cho em làm gì?”

Thành thiếu ở đầu bên kia nghe được đoạn nói chuyện này, cảm giác nhột nhột: tôi là người đại diện của cậu ấy, người đại diện gọi điện cho nghệ sĩ của mình không được sao?

Trịnh Hòa nói: “Hôm nay em phải về trường quay mà, nói trước cho Thành thiếu thôi.”

“À,” Bạch tiên sinh nhẹ nhàng nói, nhưng vẻ mặt ông lại có vẻ mất mát, Trịnh Hòa cảm thấy đau lòng, an ủi, “Xuân Kiếp chỉ còn vài cảnh nữa thôi, xong bộ này em sẽ có thời gian rảnh.”

“Mấy cảnh đó mất mấy ngày?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Ừm... chắc cũng tầm nửa tháng.” Trịnh Hòa nhắm tính.

Bấy giờ sắc mặt Bạch tiên sinh mới tốt lên, ông cúi người, tắt chiếc điện thoại đang thực hiện cuộc trò

chuyện với Thành thiếu đi, nói: “Đứng dậy rửa mặt, tôi đưa em đến trường quay.”

“Hôm nay ngài không bận sao?”

“Chút thời gian ấy vẫn đủ mà. ” Bạch tiên sinh mặc quần áo, bảo lái xe rằng 5 phút nữa phải đến.

Trịnh Hòa đột nhiên ‘a’ một tiếng khiến Bạch tiên sinh bị dọa nhảy dựng, nhìn cậu, Trịnh Hòa nói: “Đừng bảo 5 phút nữa đến, lâu hơn chút đi, hai mươi phút sau hẵng bảo lái xe qua!”

“Vì sao?”

Trịnh Hòa trườn qua giường, với tay vào túi đồ lấy ra một hộp kem dưỡng da, vừa ném cho Bạch tiên sinh vừa nói: “Em thấy mấy chuyện gia trên mạng nói không ăn sáng có nguy cơ bị ung thư cao, dạ dày ngài vốn đã không tốt rồi, nhất định phải ăn sáng!”

Bạch tiên sinh cười nhạt: “Mấy ông chuyên gia ấy mà em cũng tin được...” nói xong cúi đầu nghiên cứu cái chai. “Gì đây?”

“Kem dưỡng da.”

“Tôi biết nó là kem dưỡng da, nhưng đưa tôi làm gì?”

“Cho ngài bôi chứ sao!” Trịnh Hòa lấy hai bàn tay day day mặt Bạch tiên sinh, “Ngài xem này, da mặt ngài còn dai hơn giấy dai nữa!”

“Tôi đâu phải diễn viên, phải kiểm cơm nhờ mặt...,” Bạch tiên sinh nói rất khinh miệt, nhét hộp kem dưỡng da vào túi.

“Ôi này, em nói này, ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, ngài đừng thành kiến thế chứ...”

142.

Trịnh Hòa thấy điện thoại mình có 8 cuộc gọi nhỡ, đều là của giám chế Tống.

Trước cậu chỉ diễn vai nhỏ, xong phim sẽ đi, vậy nên cậu vẫn tưởng công việc của đoàn làm phim cũng giống như trên màn ảnh, hờ chút liền nghỉ vài ngày, tìm kiếm linh cảm. Đến giờ cậu mới biết, lời nói của đạo diễn không có giá trị gì hết, ngày nào cũng phải quay phim, diễn viên không được tùy tiện xin nghỉ.

Nguyên nhân chỉ có một – giám đốc toàn là lũ xấu bụng.

143.

Vì lý do kinh phí nên trường quay được đặt cạnh bến phà Lâm Giang. Đường núi không dễ đi nhưng đường thủy lại rất tiện.

Trong điện thoại, Trịnh Hòa không nói rõ với Thành thiếu nên anh tưởng Bạch tiên sinh chỉ đưa cậu đến bến phà rồi để cậu tự đi thuyền qua. Thành thiếu thấy hiện mình cũng không bận gì liền thuê thuyền trước, đợi cậu ở bến. Thành thiếu đợi, đương nhiên giám chế Tổng cũng trốn việc để đợi cùng.

Qua kính chiếu hậu, Thành thiếu thấy xe của giám chế Tổng cứ kè kè lấy mình, tức quá, từ 40km/h vọt lên 80km/h. Giám chế Tổng thấy khoảng cách giữa hai người đột nhiên kéo xa, cười, nhấn một tin cho Thành thiếu: “A Thành, nhớ đợi em nha.”

Thành thiếu bị Tổng Nhiên làm phiền đến phát điên. Anh không hiểu, Tổng Nhiên đào đâu ra cái sự tự tin đó, cho rằng vì cái quái gì mà anh có thể tha thứ cho gã? Còn mơ tưởng muốn lên giường?! ‘Tự sướng’ tôi còn không thèm xem!

144.

Trịnh Hòa thấy trong sổ ghi chép của Tang Bắc ghi rằng tình trạng sức khỏe gần đây của Bạch tiên sinh không được tốt, điều này khiến cậu lo lắng. Cậu hỏi bệnh gì, Bạch tiên sinh chỉ liếc một cái, thản nhiên nói: “Bệnh cũ mà thôi.”

Cứ thế, Trịnh Hòa lòng mang lo lắng đành phải chia tay Bạch tiên sinh ở bến phà.

Quay lại trường quay, cả đoàn đã quay đến cảnh 34 của tập 18. Âu Dương Chí cùng một số nhân vật có liên quan khác đã đi quay chương trình quảng bá cho phim, giờ trước máy quay chỉ có vài diễn viên chạy chân và Trần Băng Nhiễm.

Trịnh Hòa cảm thấy đóng phim cùng Trần Băng Nhiễm mệt chết mất, không phải không có đủ thời gian để phân tích mà là không đuổi kịp tốc độ. Đúng thế, khả năng diễn xuất phong phú và đầy sức bật của cô khiến Trịnh Hòa không biết làm thế nào để phối hợp.

Lúc Trịnh Hòa mới gia nhập công ty, theo học một lớp huấn luyện, một thầy họ Khương đã nói: mỗi diễn viên đều có một phong cách riêng.

Trịnh Hòa không biết ‘phong cách’ của mình là gì, nhưng cậu có thể cảm nhận được điều đó ở Trần Băng Nhiễm. Vậy nên, trong lúc nghỉ ngơi, cậu không xem kịch bản mà đứng ở phía sau đạo diễn, nhìn chăm chăm vào Trần Băng Nhiễm.

145.

Tập 18:

Nhân vật chính Lưu Tử Yên (Trần Băng Nhiễm đóng) vào một cửa tiệm gốm sứ do người Pháp thuê, mua quà cho Thừa Dương trước khi anh đến Bắc Kinh. Vị quân nhân người Đức – Elias – nhìn thấy Lưu Tử Yên qua tấm kính thủy tinh. Đã ba năm rồi mà Elias vẫn không thể quên được người phụ nữ Trung Quốc ấy, vậy nên, hắn đi qua nói chuyện cùng Lưu Tử Yên, mời cô đến tiểu lâu của mình để ôn chuyện.

Cảnh 34 chính là cảnh Lưu Tử Yên đi vào cửa hàng gốm sứ, Elias nhìn cô qua cửa sổ. Trường quay lắp đặt 3 máy quay phim, 1 máy chính, 1 máy bên phải và 1 máy bên trên. Đèn chiếu đặt lệch sang phải một chút, cửa sổ cũng ở bên phải.

Trịnh Hòa chọn máy quay bên phải theo tiềm thức, đạo diễn Vương quay đầu, đột nhiên thấy Trịnh Hòa, hoảng sợ nói: “Chao ôi, cậu quay lại rồi à?”

“Vâng, he he.” Trịnh Hòa ngây ngô cười, gật đầu.

Trần Băng Nhiễm đang bổ trang, cả đoàn tạm thời nghỉ ngơi. Đạo diễn Vương kéo ghế, bảo Trịnh Hòa ngồi xuống, phát lại cảnh quay vừa rồi, thuận miệng hỏi: “Bệnh của cậu thế nào rồi? Mai có thể đến trường quay không?”

Trịnh Hòa nhìn chằm chằm máy quay, tập trung đến nỗi không nghe rõ câu hỏi của đạo diễn, hỏi: “Dạ? Ngài vừa nói gì?”

Đạo diễn nhú mày, ông nhận ra Trịnh Hòa dường như có suy nghĩ về cảnh quay vừa rồi, vội tua lại, hỏi: “Cậu thấy đoạn nào được?”

Cảnh đạo diễn Vương phát chính là đoạn Lưu Tử Yên bước vào cửa hàng, đàm luận nghệ thuật gốm sứ cũng chủ quán người nước ngoài. Đoạn này rất nghiêm túc, không có đoạn nào gây khóc hoặc gây cười. Trần Băng Nhiễm không sợ trường diễn cảnh như thế, đã NG bốn lần.

Đạo diễn nói: “Tôi nhìn đi nhìn lại vẫn không tìm được cảm giác, cậu nghĩ cảnh này nên diễn thế nào?”

Trịnh Hòa ngượng ngùng nói: “Tôi sao có thể so với Trần Băng Nhiễm chứ? Ngài đừng làm tôi tổn thọ.”

Đạo diễn Vương vẫy vẫy tay: “Được rồi, tôi đã xem kĩ từng nhân vật trong Xuân Kiếp, vai của cậu không có điểm nổi bật nhưng cũng ít NG nhất, cậu cứ nhìn xem đoạn này vì sao lại thế.”

Trịnh Hòa biết điều đạo diễn Vương nói là sự thật nhưng vẫn cảm thấy chạnh lòng, để tránh ảnh hưởng đến cảm xúc, cậu không nói gì, tập trung nhớ lại cách diễn của mình.

Cậu chưa từng nghĩ đến bí quyết diễn của mình là gì, bởi trước đây những vai cậu được diễn quá ít, chưa kịp phân tích đã hết vai. Càng nghĩ càng không ra, thấy sắp phải quay, cậu đành mặt dày nói với nhân viên hậu kỳ nhờ họ tổng hợp lại tất cả những đoạn phim của mình. Trịnh Hòa cầm đĩa CD, dự định về phòng sẽ nghiên cứu cẩn thận.

Trên đường về khách sạn, Trịnh Hòa mệt đến độ ngủ gật mấy lần, không biết rằng, ở ngoài thành phố Biện Khê, cậu đang bị tai bay vạ gió.

30. Chương 30: 146 – 150

146.

Âu Dương Chí cùng một vài vai diễn nhỏ khác đại diện đoàn làm phim tới tham gia một tiết mục ở thành phố XX. Chuyên mục này rất có tính giải trí, rating rất cao. Giám chế Tống đã phải liên hệ với bên đầu tư mới giành được suất tham sự tiết mục đó. Vậy nên, trên đường tới, Âu Dương Chí đã nhìn đi nhìn lại kịch bản cuộc nói chuyện vài lần.

Tiết mục bắt đầu quay, phần đầu diễn ra rất suôn sẻ, một mình Âu Dương Chí dành hết mọi sự chú ý, người xem dưới khán đài phần lớn cũng là fan của cậu, đến giữa tiết mục, có một đoạn hậu trường của Xuân Kiếp do một nhân viên trong đoàn làm phim thực hiện.

Âu Dương Chí rung đùi ngồi xem, vốn tưởng cả đoạn clip sẽ nói về mình, nào ngờ từ đầu đến cuối chẳng thấy đâu, thay vào đó là cảnh Trịnh Hòa và Mạt Mạt cười cười nói nói.

Chỉ số thông minh của Mạt Mạt không được tốt lắm nhưng được cái ngoại hình đẹp, cười rộ lên rất có sức hút. Đứng bên cậu ta, Trịnh Hòa cũng có vẻ đẹp lên. Bên dưới khán đài truyền lên những câu khe khẽ, cái gì mà ‘Ai nha, đẹp trai chết mất’, ‘Cơ hữ* đời đời kiếp kiếp’ rồi vân vân và mây mây, Thậm chí, có một vài cô bé lớn gan còn kêu lớn “Hai anh chàng đẹp trai đó là ai vậy?”

Sắc mặt Âu Dương Chí từ đen sang tím. Dẫn chương trình không biết Âu Dương Chí và Trịnh Hòa có mâu thuẫn, còn cười đưa mic cho cô bé nói lớn đó. Âu Dương Chí mím chặt môi, không nói một từ.

Không khí lắng xuống khoảng 30s, một diễn viên trong đoàn phim Xuân Kiếp được mời tới bước ra, cười nói: “Đây là hai kẻ dở hơi trong đoàn, người đẹp trai đó là Mạt Mạt, cậu ấy nhập diễn rất nhanh cũng rất đạt, người thấp hơn một chút là Trịnh Hòa, cậu ấy là vũ khí bí mật của chúng tôi đó!”

Dưới sân khấu vang lên những tiếng ai oán, MC nhanh chóng chuyển sang những đề tài khác, buổi quay tiếp tục rất thuận lợi.

Vốn chỉ là một chi tiết nhỏ, ai ngờ, hai tuần sau, tiết mục được chiếu lại dẫn đến phản ứng rất lớn. Chỉ trong ba ngày, số lượt xem clip đó đã lên tới 1 triệu, Mạt Mạt được các nữ sinh yêu thích bởi ngoại hình

đẹp, sự sáng sủa, gần gũi còn Trịnh Hòa lại được xưng là ‘người thần bí’.

147.

Chị gái nhà Trịnh Hòa, Trịnh Hâm Minh nhìn thấy clip về em mình trên mạng, sợ đến ngậy người, xem đi xem lại mấy lần, còn gọi chồng đến xem cùng mới dám chắc chắn – đứa cười ngu ngu trong clip là em mình.

Sao lại bị đem lên mạng thế này? Hơn nữa người đang ôm nó là ai?

Trịnh Hâm Minh biết em mình là gay, còn tưởng sinh hoạt bữa bãi quá bị người tung lên mạng, thấy số lượt bình luận đã lên đến 200 trang, cô tức đến đỏ mắt, trực tiếp gọi điện qua! Thằng nhãi này, vừa ra khỏi nhà là muốn làm loạn đấy hả?

Trong khách sạn, Trịnh Hòa cặm cụi thức đêm nghiên cứu phim, tìm hiểu thói quen diễn, lúc nhận được điện thoại từ chị, điện thoại cũng sắp hết pin: “Alô? Ai thế?”

“Ai ấy hả? Tổ tông nhà mày!”

“À.” Trịnh Hòa bình thản đáp lại, hơn nữa còn kéo âm rất chi là gợi cảm.

Trịnh Hâm Minh cũng sắp bị thằng ngu này làm cho tức chết. Anh chồng sợ vợ mình ghen chết, vội vàng tắt điện thoại, lấy ra một viên thuốc, nhanh nhẹn nhét vào miệng cô, còn đút cho cô một ly nước.

Một lúc lâu sau Trịnh Hâm Minh mới bình tĩnh lại, hai mắt rưng rưng nhìn chồng mình, nói: “May mà anh nhanh tay, không thì em bị nó tức chết!”

Anh chồng cười hàm hậu, có chút ngượng ngùng: “Em lúc nào chẳng lên cơn giận, anh quen rồi.”

Trịnh Hâm Minh lại thiếu chút nữa tức sùi bọt mép.

148.

Trịnh Hòa biết về ngoài hiện tại của cậu rất dọa người, cứ như là mới trải qua tám năm kháng chiến vậy, nhưng trong lòng cậu thì cứ như có hàng trăm con ngựa hoang đang tung vó chạy ầm ầm.

Khi biên kịch viết kịch bản, họ sẽ chọn ở mỗi tập có bao nhiêu ‘điểm’. Những ‘điểm’ đó hoặc là chọc người ta cười, hoặc khiến người ta khóc. Chúng có ảnh hưởng tương đối lớn khi đánh giá một kịch bản hay, hay dở. Mà nhân vật Thừa Dương (Trịnh Hòa đóng) giống như một gạch nối. Không có anh, kịch bản sẽ thiếu sót rất nhiều. Có anh, người xem chưa chắc đã thích nhân vật này. Vậy nên, sau khi thảo luận, bốn biên kịch quyết định Thừa Dương sẽ có khoảng ba mươi ‘điểm’ như thế

Xuân Kiếp là một phim truyền hình dài 28 tập, nếu chia ra, các ‘điểm’ của Trịnh Hòa ở mỗi tập chỉ khoảng 1-2 cái mà thôi. Thành ra, hơn 30 phút sau, cậu chỉ có thể làm nền, cảnh nào diễn chính thì cũng là màn không quan trọng, nội dung tham gia chủ yếu lại không khiến người khác chú ý. Một vai diễn dở dở ương ương như thế, cậu lại rất ít gặp phải NG.

Không phải kịch tình của Trịnh Hòa quá bình thản nên được dễ dàng cho qua. Đạo diễn Vương dù gì cũng tốt nghiệp trường điện ảnh, rất chú ý lý luận, cũng rất kỹ tính, ngôi sao như Trần Băng Nhiễm cũng từng bị ông cho NG bốn lần. Nếu không có khả năng, sao có thể làm được thế?

Trước giờ Trịnh Hòa chưa từng nhận ra, nhưng hôm đó xem lại cảnh diễn của Trần Băng Nhiễm, cậu xem kỹ lại những cảnh mình đã diễn mới nhận ra mình bị làm nền rất nhiều. Theo bản năng, cậu đưa ra hai phương án:

Một, đứng ở góc quay chính, như thế trong các cảnh, dù nhiều dù ít đều xuất hiện mình, tăng tần suất xuất hiện trước khán giả.

Hai, khắc họa sâu nhân vật, một loại cảm xúc hận không thể diễn theo nhiều cách. Đây là thói quen nhiều năm của Trịnh Hòa. Trước đây cậu toàn diễn những vai nhỏ tí teo, thời gian xuất hiện rất ngắn nên cậu cố gắng hoàn thành vai đó xuất sắc nhất để gây được ấn tượng.

Chính vì hành vi trong tiềm thức ấy khiến Trịnh Hòa rất được ý đạo diễn Vương.

149.

“Ngài nhìn thấy gì?”

Ánh đèn chói mắt, mảng trắng, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ. Bạch tiên sinh chỉ thấy được có thế, ông hé miệng ra, lại ngậm lại.

“Ngài muốn nói gì?”

Giọng nói đáng ghét đó lại vang lên, Bạch tiên sinh nhú mày, trong lòng cảm thấy khó chịu.

“Tôi chỉ là muốn giúp ngài, ngài đừng giữ vững cảnh giác với tôi, ngài xem thấy gì, có thể nói cho tôi không?”

Nền giáo dục tốt đẹp từ nhỏ khiến Bạch tiên sinh ép cơn giận xuống, ông nhắm mắt lại, nhẹ giọng: “...Rất nhiều.”

“Rất nhiều gì?”

“Giọng nói... rất ồn ào.”

“Ngài nhận ra được những giọng nói đó không?”

Bạch tiên sinh mở to mắt, liếc về phía người đang hỏi ông, lại nhắm mắt lại.

Người nọ còn muốn hỏi tiếp, một khẩu súng để lên trán hắn, Bạch tiên sinh mỉm cười hỏi: “Áo khoác của tôi đâu?”

150.

Đạo diễn Vương nhận thấy sự thay đổi ở Trịnh Hòa, không phải cậu thay đổi mà là nhân vật Thừa Dương cậu đang diễn – quá nổi bật! Thừa Dương tuy là nam chính, nhưng trong cốt truyện, anh ta cũng chỉ là vai phụ làm nền. Giờ anh ta trở nên nổi bật như thế, đến khâu chế tác sẽ rất khó khăn.

Đạo diễn Vương chau mày lật kịch bản, ông nhớ mấy tập cuối Trịnh Hòa đâu có tình tiết nào nổi bật, sao cậu có thể diễn thành như thế?

“Trịnh Hòa! Cậu lại đây!”

Trịnh Hòa đang ăn cơm hộp, thấy đạo diễn gọi mình, vội vã lau miệng chạy qua “Ngài tìm tôi có việc?”

Đạo diễn thấy Trịnh Hòa ăn cơm mới nhớ ra là đã đến giờ cơm trưa, ông nhìn lại xung quanh bàn, cuối cùng cũng thấy phần cơm của mình, vừa tách đĩa định ăn lại thấy Trịnh Hòa ngơ ra đó nhìn mình: “Cũng không quan trọng lắm đâu, cậu cầm cơm qua đây, tôi với cậu vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Vâng.” Trịnh Hòa xoay người đi lấy hộp cơm.

Đến lúc sắp ăn cơm xong, đạo diễn mới bắt đầu nói chuyện. Ông bật lại đoạn phim đã quay hồi sáng, hỏi: “Lần trước tôi hỏi cậu về mấy cảnh NG của Trần Băng Nhiễm, lần này tôi lại thấy cậu nhập diễn quá nhanh, diễn quá tốt.”

Trịnh Hòa còn tưởng đạo diễn khen mình, đỏ mặt: “Đều nhờ đạo diễn chỉ đạo.”

Đạo diễn Vương nói: “Trịnh Hòa, tôi muốn cậu đứng ở góc độ của một người xem, nhìn lại phân đoạn đó rồi nói cảm tưởng cho tôi.”

Xuân Kiếp chỉ còn bốn màn cảnh lớn, chắc khoảng 2-3 ngày nữa sẽ quay xong, sáng nay chủ yếu quay bù những đoạn ngắn. Trịnh Hòa ngồi xem chăm chú, một lúc sau mới nói: “Cảnh này rất cảm động, diễn viên diễn rất tròn vai, nếu tôi là một người xem, tình cờ nhìn thấy nó, chắc chắn sẽ quyết định xem tiếp.”

“Không, tôi đang hỏi cậu, diễn viên như thế nào.”

Diễn viên? Trịnh Hòa không hiểu.

“Diễn viên cũng rất tốt.... diễn rất tròn.”

“Vậy cậu cảm thấy trong số mấy người đó, ai diễn tốt nhất?”

Cuối cùng cậu cũng hiểu ý đạo diễn, cậu vội nói: “Đạo diễn, mấy hôm nay tôi vẫn nghiên cứu rất kỹ nhân vật Thừa Dương, tôi nhận ra nhân vật này có rất nhiều tiềm năng, ngài nghĩ thế nào?”

Đạo diễn trầm mặt: “Trịnh Hòa, tôi cảm thấy cậu cứ như cũ là tốt rồi, không cần sửa lại.”

“Nhưng Thừa Dương là nhân vật chính, tôi nghĩ là....”

Đạo diễn Vương ngắt lời cậu: “Trịnh Hòa, mong cậu tôn trọng tôi, tôi mới là đạo diễn!”

31. Chương 31: 151 – 155

151.

Từ nhà tới Bắc Bình, Lưu Tử Yên và Elias cầm tay nhau, cười nói vui vẻ. Chợt cô như cảm thấy được gì, quay đầu lại. Ở bên kia đám đông, Thừa Dương cầm súng, giấu mình sau cửa sổ của tòa nhà. Anh đã nhận ra mục tiêu của nhiệm vụ lần này, cố lấy quyết tâm, bóp cò...

Lưu Tử Yên ngã xuống.

Đây là lần nhiệm vụ quan trọng nhất của Lưu Tử Yên: theo Elias tới Liên Xô, tiếp tục làm đặc vụ cho Tân Trung Quốc. Nhưng một người cẩn thận như Elias đã bắt đầu nghi ngờ cô, cùng đường, tổ chức đành phải dàn xếp vụ tập kích này, nhằm đánh tan sự cảnh giác của Elias.

Sau khi bắn trúng Lưu Tử Yên, Thừa Dương không trốn ngay mà kinh ngạc nhìn cô, cảnh đội đã lần theo phương hướng của viên đạn tới tòa nhà cạnh nhà ga.

Lưu Tử Yên cũng nhìn Thừa Dương, cô biết đây là lần cuối hai người gặp nhau, lần này tạm biệt, cả đời sẽ không gặp lại.

Elias hoảng hốt gọi bác sĩ, bác sĩ luống cuống kiểm tra cho Lưu Tử Yên, cuối cùng quyết định đưa cô tới bệnh viện quân y gần đó cứu chữa.

Lưu Tử Yên do mất máu quá nhiều, gần như đã ngất đi. Bỗng nhiên, cô phát hiện có người định tiếp cận tòa nhà Thừa Dương đang trốn, hai mắt cô trừng lớn, vừa hộc máu vừa làm một động tác – đó là ám hiệu hai người thường dùng khi đi trộm trứng lúc còn ở nông thôn. Hồi đấy, cô nhóc Lưu Tử Yên nghịch ngợm sẽ vào sân nhà người ta trộm trứng gà, Thừa Dương thành thật thì đứng canh ngoài cửa, xem có ai đi qua không. Sau khi trộm thành công, Lưu Tử Yên sẽ đặc chí làm động tác đó, ý là:

Mau rời đi.

Xuân Kiếp – the end.

152.

Đến màn cuối này, phải nói là Trịnh Hòa hoàn toàn bùng nổ. Nhất là cảnh bóp cò súng, tay cậu run đến mức mọi người đứng cách màn ảnh 50m cũng có thể thấy được. Đạo diễn Vương nói: “Không được! Nghỉ 15 phút, chút quay lại!”

Mặt Mặt trầm mặt, hỏi: “Vì sao không được? Trịnh Hòa diễn rất tốt mà?”

Đạo diễn nhìn màn ảnh, nói: “Cậu nhìn, tay run thế này, hợp với hình tượng của Thừa Dương sao? Hơn nữa, run thế bắn trúng được sao?”

Mặt Mặt cãi lại: “Sao không được? Hơn nữa, Thừa Dương yêu Lưu Tử Yên như thế, sao có thể nói ra tay là ra tay được, tôi thấy Trịnh Hòa diễn rất tốt.”

Đạo diễn ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ bàn: “Đúng thế! Tôi đã bảo thiếu cái gì mà! Thôi! Đoạn này cứ thế, không cần quay lại.”

Cuối cùng, ba tháng quay Xuân Kiếp kết thúc giữa một buổi trưa nắng đẹp, sau một cuộc tranh luận như thế.

Trần Băng Nhiễm và Âu Dương Chí với cái lịch làm việc xếp dài như dải ngân hàng đã đi từ sớm. Trịnh Hòa ở lại sắp xếp quần áo, đợi đến tối ăn cơm liên hoan.

“Cốc cốc.” Có người gõ cửa.

Trịnh Hòa nhìn đồng quần áo lộn xộn, vội vàng kêu “Đợi chút!” sau đó đá cả vali và quần áo vào gầm giường.

Mở cửa, Bạch tiên sinh mặt cười tủm tỉm và Tang Bắc mặt lạnh nổi đuôi nhau đi vào.

Trịnh Hòa thoáng kinh ngạc rồi vui vẻ hỏi: “Sao ngài lại tới đây?”

“Thành thiếu nói hôm nay em quay xong, tôi đến đón em.” Bạch tiên sinh cố tình ghìm giọng xuống.

Đạo này Trịnh Hòa chỉ nghe tiếng ông qua điện thoại, giờ được nghe giọng thật thế này, lỗ tai cậu khẽ run lên, cậu xoa tai mình, quay ghế dựa ra, nói: “Lại ngồi đi.”

Bạch tiên sinh nhìn góc quần áo lòi ra khỏi gầm giường, lại nhớ đến tiếng động xuất hiện trước khi Trịnh Hòa ra mở cửa, nhẹ nhàng đặt chân lên đoạn quần áo kia, hỏi: “Vừa nãy em làm gì thế? Trong phòng còn có ai à?”

Trịnh Hòa vỗ đầu, nằm rạp xuống, lôi vali ra nói: “Nãy em đang xếp quần áo, tưởng người bên đoàn làm phim đến...”

Bạch tiên sinh: “...”

Trịnh Hòa vẫn còn chui trong gầm giường, gào lên: “Ai giẫm quần áo tôi thế này? Tang Bắc, cậu nhấc cái chân thối của cậu ra cho tôi!” Trịnh Hòa vừa nói vừa kéo đầu mình ra, thấy chủ nhân của chiếc giấy da là Bạch tiên sinh, vội đổi giọng nịnh nọt, “Bạch tiên sinh, ngài có thể vui lòng nhấc đôi chân ngọc ngà cao quý của ngài một chút được không?”

Bạch tiên sinh chậm rãi lắc đầu đáp: “Nếu tôi cứ thích dẫm lên thì sao?”

Chỉ trong chớp mắt, gương mặt Trịnh Hòa trộn lẫn đầy đủ các loại cảm xúc: đau lòng, nghi hoặc, tức giận,... Vài giây sau, cậu định hình cho mặt mình kiểu ‘cười ngại ngùng nịnh nọt’, hai tay cầm quần áo, lau giấy cho Bạch tiên sinh nói: “Ngài thích dẫm thì cứ dẫm, nhưng bộ này của em quý lắm, ở quán đó... không, nhân viên phục vụ còn nói cả nước chỉ có một cái này, ngài nhớ đền tiền cho em.”

Bạch tiên sinh cười hỏi: “Bao nhiêu?”

Trịnh Hòa tính tính một hồi, nói: “Ừm, chắc cũng phải... 1000?”

Thực ra, bộ đồ đó chỉ có 50.

153.

Nếu Bạch tiên sinh đã đến thì Trịnh Hòa sẽ không đi ăn liên hoan làm gì, thân phận ông như thế, rất khó dung nhập với mọi người.

“Đã sắp xếp hết rồi sao?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa đẩy vali ra cửa, nói: “Vâng, trong đây hết rồi. Lúc nào chúng ta đi?”

“Đợi chút nữa.” Bạch tiên sinh vỗ lên chân mình, “Nào, ngồi lên đùi tôi.”

Trịnh Hòa bụm mặt giả bộ thẹn thùng: “Ôi chao ~ Tang Bắc đang ở đây mà, em ngại lắm ~”

Bạch tiên sinh đổi tư thế, gác chân trái lên đùi phải, nói: “Được rồi, thế em muốn có một đêm như thế nào? Hay là...”

Trịnh Hòa không đợi Bạch tiên sinh nói xong, bổ nhào vào lòng ông.

Bạch tiên sinh hài lòng xoa bóp phần thịt ở bụng cậu, nhẹ răng cười: “Sao em lại đáng yêu thế chứ, thành thiên sứ cười được đấy.”

“Thiên sứ cười? Ngài nghĩ em hợp sao?” Trịnh Hòa ngậy thơ hỏi.

Bạch tiên sinh có vẻ suy nghĩ rất nghiêm túc, một hồi sau, nói: “Ít nhất, em đã lấy được lòng tôi.”

Trịnh Hòa: “...”

154.

Thành thiếu kiếm được một hợp đồng quảng cáo cho nhãn hiệu bánh ngọt từ trước. Bên đó đột nhiên muốn Trịnh Hòa qua, Thành thiếu thấy dù sao cậu cũng đã quay phim xong, liền lái xe qua tìm Trịnh Hòa.

“Trịnh Hòa, mở cửa.” Thành thiếu vừa gõ cửa vừa gọi.

“Ra đây.” Trịnh Hòa nghiêng người cho Thành thiếu vào.

Thành thiếu xua tay nói: “Tôi không vào, cậu thu dọn hành lý đi, tôi đợi cậu dưới lầu.”

“Có chuyện gì sao?” Trịnh Hòa nghi hoặc.

“Ừm, đi quay quảng cáo.” Thành thiếu nói, tầm mắt lơ đãng liếc vào trong, thấy Bạch tiên sinh đang ngồi bên giường, vội đổi giọng, “Thôi, quảng cáo cũng không quan trọng lắm, cậu không cần đi đâu.”

Trịnh Hòa càng thấy kỳ lạ: “Sao lại không quay nữa? Đó là công việc mà?”

“Ha, ha, hà,” Thành thiếu cười gượng, “Việc thì lúc nào chẳng có, cậu cứ ở với Bạch tiên sinh đi.”

Trịnh Hòa: “...”

Bạch tiên sinh đi tới, cười tủm tỉm: “Cậu lại xếp việc cho Trịnh Hòa à?”

Thành thiếu: “...” Sao bỗng nhiên lại lạnh thế này.

Trịnh Hòa đẩy Bạch tiên sinh đi, hỏi: “Chẳng nhẽ Thành thiếu xếp việc cho em, ngài không vui?”

Nụ cười trên gương mặt Bạch tiên sinh vẫn giữ nguyên, nói: “Đương nhiên, tôi mong em có thể ở bên khi tôi rảnh rỗi.”

Thành thiếu phỏng đoán hình thức ở chung của hai người, lại ánh chừng, nếu tranh thủ thời gian, có lẽ hợp đồng quảng cáo kia có thể quay được, quyết tận dụng triệt để: “Quảng cáo kia cũng không tốn nhiều thời gian, căng nhất đêm nay có thể về.”

Bạch tiên sinh ôm ngực, hỏi: “Vậy là cậu muốn tôi đợi 6 tiếng phải không?”

Thành thiếu không nói gì.

Trịnh Hòa hai tay chấp lại, đáng thương nói: “Thực xin lỗi, nhưng em vẫn phải đi làm mà? Đợi ngài già đi, em còn phải nuôi ngài đó.”

Bạch tiên sinh thở dài, xoay người về phòng, nói: “Nếu em muốn thế thì tôi cũng đành, tôi chờ em là được.”

Trịnh Hòa mềm lòng, nín lấy tay áo Bạch tiên sinh: “Bạch tiên sinh, ngài đừng thế...”

Bạch tiên sinh vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Trịnh Hòa, hơi nhú mày, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến và không vui.

Trịnh Hòa càng cảm thấy khó chịu, cậu ôm lấy Bạch tiên sinh, chôn mặt vào hõm cổ ông.

Bạch tiên sinh cũng dang tay, ôm chặt lấy Trịnh Hòa.

Bên kia Trịnh Hòa cùng Bạch tiên sinh ôm ấp lưu luyến không rời, bên này Thành thiếu không nói được

câu nào.

Anh chỉ là người đại diện thôi mà, có cần làm như Vương Mẫu nương nương chia rẽ Ngưu Lang và Chức Nữ thế không?

Đùa à, anh vô tội!

155.

Trịnh Hòa lôi Thành thiếu vào WC, nói nhỏ.

Trịnh Hòa: “Thành thiếu, tôi có chuyện rất quan trọng muốn hỏi anh.”

Thành thiếu nhú mày, nổi oán hận với WC của anh càng ngày càng sâu, nay đã đến độ chỉ cần thấy bốn chữ ‘Vệ sinh công cộng’ đã đủ nổi da gà. Vậy nên giọng điệu anh không tốt chút nào: “Cậu cho rằng chuyện quan trọng có thể nói hết trong WC sao?”

Trịnh Hòa thở dài: “Anh không biết đấy thôi, Bạch tiên sinh thần thông quảng đại, tôi làm gì, ở đâu ông ấy cũng biết, đành phải chọn chỗ này.”

Thành thiếu cố nhịn cái cảm giác muốn né ra, nói: “Cậu có chuyện gì? Nói nhanh lên.”

“Tôi muốn biết vì sao hôm nay anh vừa thấy Bạch tiên sinh liền muốn hủy quảng cáo.”

“Cậu không vui?”

“Không phải, nhưng anh biết đấy, tôi luôn nhiệt tình với công việc.” Trịnh Hòa nói rất lăm liệt.

Thành thiếu khinh bỉ: “Cậu chỉ quan tâm đến tiền cát-xê của quảng cáo thôi! Nhưng tôi khuyên cậu, trước mặt Bạch tiên sinh phải biết ngoan ngoãn, đừng khiến ông ấy cảm thấy ghét. Bạch tiên sinh là khách sộp của công ty, phía trên còn đưa tôi danh sách mấy người mới, định giới thiệu cho ông ấy kia kìa.”

Trịnh Hòa căng thẳng, vội hỏi: “Bạch tiên sinh đồng ý?”

“Sao có thể? Ông ấy khó tính lắm.”

“À.” Trịnh Hòa nhin không được cười trộm.

Thành thiếu tiếp tục phổ cập khoa học, nói: “Vậy nên, lúc Bạch tiên sinh còn thích cậu thì đừng làm ông ấy phật lòng. Ông ấy đối xử rất tốt với tình nhân, về sau chắc chắn sẽ không bạc đãi cậu.”

Trịnh Hòa cực kỳ ghét người khác nói tới chủ đề ‘cậu và Bạch tiên sinh chia tay’, vậy nên cậu khô khốc nói: “Nhưng đó là việc khó khăn lắm mới kiếm được...”

Thành thiếu hận không thể cạy đầu Trịnh Hòa ra, xem bên trong là rơm hay là đồng gì: “Cậu không biết thân phận của Bạch tiên sinh sao?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Tôi chỉ biết ngài ấy là ông chủ của BEACHER, nhà ở Nhật Bản, là con lai, có họ hàng ở cả đồng nước...”

Thành thiếu ghen hòng.

Không biết gì quả nhiên là hạnh phúc.

32. Chương 32: 156 – 160

156.

Cuối cùng, Trịnh Hòa theo Bạch tiên sinh về thành phố H.

Lúc ngồi trên máy bay, Trịnh Hòa đã gà gât, xuống máy bay rồi lại càng dẹo trái dẹo phải, Bạch tiên sinh đành đặt đầu cậu lên đùi, vỗ vỗ lưng cho cậu ngủ ngon hơn một chút.

Trần Minh lái xe, nhìn thấy thế, cười nói: “Đối với Trịnh tiên sinh, ngài tốt thật đấy.”

Bạch tiên sinh cười khê, đôi mắt dịu dàng nhìn Trịnh Hòa: “Cậu không thấy em ấy đáng yêu sao?”

Trần Minh kinh ngạc, qua tấm gương, hẩn nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy người đàn ông gần 30 này đáng yêu chỗ nào, cổ lăm lăm thấy thịt trên mặt hơi nhiều một chút, mắt mũi cũng không tệ.

Bạch tiên sinh cảm thấy mệt mỏi, dựa lưng vào ghế. Đột nhiên, ông thấy trần xe nứt ra, đầu một người phụ nữ trườn ra từ cái khe đó, phía sau là dòng nham thạch Địa ngục. Mụ ta bò lại gần ông, đầu móng tay sắc như dao sắp cứa vào da thịt ông...

Sẽ chảy máu ư?

Bạch tiên sinh lẳng lẳng nghĩ, tay nắm chặt thành quyền, móng tay bấm vào thịt khiến lòng bàn tay trào máu.

Trịnh Hòa vốn đang ngủ ngon lành, chợt cơn đau từ vai truyền xuống làm cậu tỉnh giấc. Cậu mở mắt thì thấy Bạch tiên sinh nhắm nghiền mắt, mồ hôi lạnh ứa ra.

“Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh?” Trịnh Hòa lay ông. Sao thế này? Ác mộng?

Đầu ông đột nhiên đập vào cửa kính, Trịnh Hòa thấy không ổn, vội vàng lay ông: “Bạch tiên sinh! Dậy! Dậy đi!”

Móng tay của cụ đàn bà đó đã chạm tới da ông, đột nhiên, ông mở mắt!

Bạch tiên sinh kinh ngạc nhìn xung quanh xe, ngẩng đầu, trần xe không có khe nứt nào cả, sau đó ông nhìn thấy Trịnh Hòa đang lo lắng cho mình... Ông liền ôm ghì lấy cậu!

Trịnh Hòa bị Bạch tiên sinh dọa sợ, mãi một lúc sau mới khe khẽ hỏi: “Ngài sao thế?”

“Không sao... em đừng lo.”

157.

Trần Minh dừng xe, Trịnh Hòa vừa định hỏi, thì thấy hai chiếc xe đi trước đột nhiên tạt vào ven đường, Tang Bắc bước ra, gõ cửa kính xe bên Trần Minh, hỏi: “Sao thế?”

Trần Minh chỉ Bạch tiên sinh “Ngài ấy dường như hơi khó chịu.”

Vệ sĩ bên cạnh Tang Bắc vội quay về xe, mời một vị bác sĩ qua. Bác sĩ bật đèn pin, nhắc mi mắt của Bạch tiên sinh lên, chiếu thẳng ánh đèn vào mắt ông, hỏi: “Ngài thấy gì?”

Bạch tiên sinh yếu ớt nằm trong lòng Trịnh Hòa, môi ông trắng bệch, nghe bác sĩ hỏi thế, chỉ khẽ giật khóe miệng: “Hừ...”

“Bạch tiên sinh, tôi mong ngài có thể phối hợp trị liệu, tình trạng của ngài thế nào, ngài là người biết rõ nhất.”

Bạch tiên sinh khó chịu, nhắm chặt mắt lại bị bác sĩ ép mở ra, tiếp tục chiếu thẳng đèn pin vào. Trịnh Hòa đưa tay ra che thứ ánh sáng đó lại.

Sắc mặt bác sĩ trầm xuống: “Vị tiên sinh này, mong ngài đừng làm phiền, tôi đang trị liệu.”

Trịnh Hòa chỉ cảm thấy bị ánh đèn chiếu thẳng như thế nhất định rất khó chịu, nghe thế vội rút tay lại, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi.”

Tang Bắc lấy từ áo khoác một con dao màu bạc, dí vào cổ bác sĩ, bình tĩnh nói: “Ông ngoan ngoãn chút đi.”

Vị bác sĩ trung niên liếc Tang Bắc một cái, nói: “Nếu cậu muốn ngài ấy chết, cứ đâm thẳng vào ngực tôi! Hừ, tôi ghét nhất cái thể loại như mấy người, suốt ngày chỉ biết rút dao rút súng...”

Tang Bắc hỏi: “Nói đủ chưa?”

Bác sĩ lục tìm hộp thuốc, than thở: “Được rồi, được rồi, tôi biết mấy người chê tôi nói nhiều, tôi câm miệng là được.”

Tang Bắc lại hỏi: “Bệnh của chủ tịch thì...”

Bác sĩ bơm thuốc vào ống tiêm, nói: “Ngài ấy không chịu nói gì, sao tôi biết tình trạng thế nào? Mấy người cho tôi là thần tiên chắc?... Hiện giờ tốt nhất là cho ông ấy nghỉ ngơi, dùng thuốc điều trị. Giờ cứ tiêm thuốc an thần cho ngài ấy đã, không lát nữa chúng ta sẽ mệt.”

Tang Bắc nói: “Bạch tiên sinh đã đoán mình sẽ phát bệnh nên giờ chúng ta sẽ đến sơn trang ở ngoại thành, ở đó rất yên tĩnh.”

Ông bác sĩ trung niên bắt đầu tiêm vào bắp tay Bạch tiên sinh, miệng vẫn lải nhải: “Đúng là... thông minh thế này... sao lại bị bệnh chứ... Thế nên mới bảo, làm người đừng thông minh quá, ngốc ngốc chút lại hay, gì cũng không quan trọng bằng hạnh phúc...”

Trịnh Hòa vẫn luôn lo lắng này giờ, cậu nhìn chăm chăm vào kim tiêm, chỉ sợ ông bác sĩ không đáng tin này làm chuyện gì nguy hiểm, đột nhiên, một bàn tay vuốt ve mặt cậu, Trịnh Hòa cúi đầu nhìn...

Bạch tiên sinh cười dịu dàng với cậu, ông xoa xoa khuôn mặt dính đầy mồ hôi vì lo lắng của Trịnh Hòa, nhẹ giọng nói: “Không sao, không phải bệnh nặng.”

Trịnh Hòa cầm lấy bàn tay đang lưu luyến trên mặt mình, nói: “Ừm, em tin ngài.”

Vị bác sĩ dùng ánh mắt quái dị nhìn Trịnh Hòa, nói: “Được rồi, lái xe nhanh lên, mau đến chỗ đó là tốt nhất, sớm khỏi bệnh, sớm siêu sinh.”

Bác sĩ ngồi cùng xe với Tang Bắc, vừa đóng cửa xe, ông liền hỏi: “Người ngồi cùng Bạch tiên sinh là ai?”

“Ông hỏi ai?”

“Cậu chàng tóc xoăn xoăn nhìn kỳ kỳ đó.”

“Ông hỏi Trịnh Hòa à?” Tang Bắc nhìn về phía bác sĩ, ánh mắt khinh bỉ, “Cậu ấy là diễn viên, không phải tóc xoăn tự nhiên đâu, đi uốn đấy.”

Mặt ông bác sĩ cứ như nuốt nhâm cả nắm sỏi, ngượng ngùng nói: “Sao giờ đám thanh niên đều thích mấy trò dị hợm này chứ.”

Tang Bắc dùng ngón giữa đẩy đẩy kính mắt, nói “Đấy là vì ông lạc hậu rồi... Ông hỏi Trịnh Hòa làm gì?”

“Cậu không thấy thái độ của Bạch tiên sinh với cậu Trịnh Hòa đó rất đặc biệt sao?”

“Trịnh Hòa là tân sủng của ngài ấy, đương nhiên là đặc biệt.” Tang Bắc thuận miệng đáp, dừng một chút rồi nói tiếp, “Bạch tiên sinh đã đoán trước mình sẽ phát bệnh và còn tới Biện Khê đón cậu ta, tôi nghĩ rằng, hẳn là ông biết nguyên nhân.”

Vị bác sĩ cười gian tà: “Ngài ấy không tin tôi, tôi biết.”

“Không phải tin hay không, chỉ là ngài ấy nhận ra người đáng tin hơn cả ‘người đó’ đã xuất hiện.”

159.

Xe dừng lại dưới chân một ngọn núi cao hơn mặt nước biển chừng 400m ở phía ngoại ô thành phố H. Tang Bắc đưa cho Trịnh Hòa một chùm chìa khóa: “Cậu biết lái xe không?”

“Biết, nhưng không hay lái lắm.”

“Ừm, biết là được rồi.” Tang Bắc chỉ vào con đường khuất sau rừng cây, “Cứ đi theo hướng này lên núi. Lúc phát bệnh, Bạch tiên sinh không thích tiếp xúc với ai. Tôi sẽ xin phép bên công ty cho cậu, đồ ăn và thức uống tôi sẽ mang lên định kỳ cho cậu, có gì cứ gọi điện là được.”

“Được rồi.” Trịnh Hòa nhìn xung quanh, dồn hết can đảm hỏi, “Tôi có thể biết chút gì đó về bệnh của Bạch tiên sinh không?”

Tang Bắc cảnh giác, nói ra câu nói đã chuẩn bị từ lâu: “Về sau tôi sẽ nói, giờ cậu không cần biết.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI.”

Trịnh Hòa thắt chặt dây an toàn cho Bạch tiên sinh, sau đó mới lái xe lên núi.

Ông bác sĩ vuốt cằm, nói: “Cậu nhóc này cũng cẩn thận đấy.”

“Bạch tiên sinh chưa bao giờ đoán sai.” Tang Bắc trả lời.

160.

Sau khi lên núi, Trịnh Hòa thấy một căn nhà gỗ ba tầng có một khu vườn nhỏ, nhìn qua có vẻ rất thoải mái.

Bạch tiên sinh không biết đã tỉnh từ bao giờ, ngồi ngẩn người trên ghế phía sau. Lúc định đỡ ông, Trịnh Hòa bị dọa suýt đau tim: “Sao ngài đã tỉnh rồi?”

“Chỉ là thuốc an thần thôi, tuy có tác dụng thôi miên nhưng cơ thể tôi nhờn thuốc,” Bạch tiên sinh nâng cánh tay lên, “Qua đây, dìu tôi. ”

Trịnh Hòa luống cuống mở dây an toàn cho ông, cẩn thận dìu ông lên.

33. Chương 33: 161 – 165

161.

Bạch tiên sinh chỉ chỗ giấu chìa khóa cho Trịnh Hòa lấy, mở cửa vào sơn trang.

“SẶc! Bụi thế! ” Trịnh Hòa bị đám bụi đóng cục ở cánh cửa làm cho hắt xì liên tục.

“Lâu rồi không ai tới, không có người dọn dẹp.” Bạch tiên sinh ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường.

Trịnh Hòa thấy bộ âu phục trắng của Bạch tiên sinh bị bụi dính đầy, cảm thấy ngứa mắt, cậu vội vàng chạy ra xe, lấy khăn mặt dự phòng, lau thật sạch một khoảng sofa, rồi gọi: “Ngài qua đây ngồi đi.”

Bạch tiên sinh mỉm cười: “Phiền em rồi.”

Trịnh Hòa đỏ mặt, nói: “Phiền cái gì chứ... Ngài đói chưa?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không, em thì sao? Đói không?”

“Cũng bình thường, để em dọn dẹp xong rồi nói sau.”

Tuy trong sơn trang bị phủ đầy bụi nhưng đa phần chỉ bám trên bề mặt, dùng máy hút bụi hút là được. Trịnh Hòa tìm thấy đám dụng cụ vệ sinh trong phòng vệ sinh, cậu nhanh chóng dọn xong một nửa căn nhà. Thậm chí cậu còn lôi hết đồng quần áo trong tủ ra giặt.

Bạch tiên sinh nằm trên sofa, nhìn Trịnh Hòa bận tới mắt tới mũi, ánh mắt lóe lên vài phần do dự.

Trịnh Hòa tìm thấy một giếng nước trong sân, miệng giếng đã bị một tấm ván gỗ che lại. Nước giếng khá đục, Trịnh Hòa múc thử một thùng rồi để lắng, vào dọn dẹp tiếp. Thuốc an thần tiêm cho Bạch tiên sinh dần mất hiệu lực, cảm giác đói cũng dâng lên. Trịnh Hòa nghe tiếng ọc ọc phát ra từ bụng ông: “Ngài đói à?”

Bạch tiên sinh gật đầu.

Trịnh Hòa quăng khăn lau sang một bên, quệt mồ hôi trên trán, nói: “Đợi chút, em đi xem có gì ăn.”

Phòng bếp được đặt trên tầng hai, ngay trên phần bếp nấu có một ống khói, khá giống kiểu phòng của những năm 90. Trịnh Hòa thấy trong tủ lạnh chất một đồng đồ ăn nhanh, còn lại một chút rau và thịt. Chắc Tang Bắc không biết cậu có thể nấu ăn nên mới chuẩn bị thế. Cậu bỏ hết đám mì ăn liền sang một bên, lấy mấy cuộn mì nhìn còn có vẻ có chất, sau đó đun nước.

“Em làm gì thế?” Bạch tiên sinh tựa cánh cửa phòng bếp, hỏi.

“Sao ngài lại qua đây?” Trịnh Hòa đặt phần rau cải đã thái xong sang một bên, rửa tay, đi qua đỡ lấy Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh dịu dàng nhìn Trịnh Hòa: “Tôi khát, em cho tôi chén nước.”

“Được rồi.” Trịnh Hòa rửa chén, rót nước vừa mới đun xong vào, “Nước nóng đấy, ngài cẩn thận. Ngài chờ chút, mì sắp xong rồi.”

“Ừ.” Bạch tiên sinh đặt cái chén xuống, đi ra ngoài. Thực ra ông không khát, chỉ là nằm ở sofa không thấy được cậu nên ông đi qua ngắm một cái mà thôi.

Món mì của Trịnh Hòa vừa đẹp vừa ngon. Tuy lưới ông vẫn không có cảm giác gì nhưng chỉ nghĩ thôi đã

muốn ăn rồi. Đã hơn 60 giờ ông chưa ăn gì, lần phát bệnh này nghiêm trọng y như những gì ông đoán trước. Những tháng ngày sống dựa vào truyền đường glucose và nước biển cùng với cánh tay đâm đầy vết kim cũng gian nan như những gì ông nghĩ.

Trịnh Hòa lấy cho Bạch tiên sinh một bát mì lớn. Ông cầm đũa, nâng lên lại đặt xuống, cổ lẩm mới nhét vào miệng ăn.

“Không ngon ạ?” Trịnh Hòa hỏi.

“Không phải, chỉ là tôi không ăn được thôi.”

Cha Trịnh Hòa từng bị bệnh dạ dày, cậu biết khi người ta khó chịu, chỉ nên ăn ít thôi vậy nên cũng không ép ông, đi ngâm nguyên liệu nấu ăn vào nước, để một giờ sau lại làm món gì đó.

Đến ba giờ chiều, cả sơn trang cơ bản đã được Trịnh Hòa dọn dẹp sạch sẽ. Bạch tiên sinh mệt, đã lên giường nghỉ ngơi từ sớm, Trịnh Hòa chỉ lau qua người, rón rén chui vào lòng ông, thực thoải mái.

Chuyện xảy ra hôm nay cứ như một giấc mơ vậy.

Đây chính là cuộc sống an bình mà cậu khát vọng.

162.

Khi Bạch tiên sinh mở mắt ra, phía ngoài sơn trang đã bị đêm tối bao phủ. Có mấy người ghé vào cửa sổ khe nói nhỏ, ông không nghe thấy chúng nói gì nhưng có thể đoán được. Tiếng chúng càng ngày càng lớn, giống như văng vẳng bên tai.

Cái gì? Chúng mày là ai?

Bạch tiên sinh nghe thấy mình hỏi thế.

Đám người ngoài cửa bắt đầu đập mạnh vào cửa kính, rất mạnh, cảm giác như tấm kính sắp bị đập nát đến nơi.

Đừng đập! Đừng vào!

Trái tim ông bắt đầu đập nhanh hơn!

Cánh cửa thủy tinh đã nứt ra! Sắp vỡ rồi!

Chúng sắp vào!

Lũ người ngoài cửa cười ha ha, càng đập mạnh, mạnh nữa...

Trịnh Hòa chép chép miệng, dụi dụi trong lòng Bạch tiên sinh, đột nhiên, cậu nhận thấy ông không bình thường, mở to mắt: “Bạch tiên sinh, tỉnh, mau tỉnh lại.”

163.

Bạch tiên sinh ghì chặt lấy Trịnh Hòa, ông nhìn ra cửa sổ, không thấy bóng người nhưng giọng nói của chúng vẫn vang vọng bên tai.

Trịnh Hòa ngoan ngoãn ghé vào lòng người đàn ông, an ủi cơn run rẩy của ông.

Không biết từ bao giờ, bàn tay Bạch tiên sinh đã lủi vào trong quần cậu, xoa nắn cặp mông tròn trịa đó, bờ môi ông đặt lên cổ Trịnh Hòa, mút lấy vùng da nhạy cảm.

Trịnh Hòa không biết với cơ thể suy yếu này, ông còn đủ sức ‘làm việc’ không, vậy nên đẩy tay ông ra, nói: “Hiện thân thể ngài không tốt, để mấy ngày nữa đi... ưm...” còn chưa nói xong, Bạch tiên sinh đã bóp chặt điểm nhỏ màu nâu trước ngực cậu, Trịnh Hòa đau dúi mắt người.

“Cho tôi... mau lên.” Bạch tiên sinh dán mặt vào lồng ngực Trịnh Hòa, vừa vuốt ve dịu dàng, vừa cắn cắn cậu như một con sói đói.

Trịnh Hòa bị ông cắn đau điếng, giống như cả khối thịt bị xé mất. Lần đầu tiên, cậu thấy làm tình với Bạch tiên sinh thực đáng sợ, Trịnh Hòa bất giác nuốt nước miếng, nói: “Bạch tiên sinh... tình trạng hiện giờ của ngài không tốt lắm, ngủ một giấc, mai chúng ta làm được không?”

Mồ hôi từ trán Bạch tiên sinh trượt xuống gương mặt Trịnh Hòa, chút lý trí trong ông khôi phục lại, ông chậm rãi bò đến bên kia giường: “Thực xin lỗi ... học học, em gọi điện cho Tang Bắc đến đón đi.”

Trịnh Hòa vội giải thích: “Ngài hiểu lầm, không phải em không muốn làm tình với ngài, chỉ là trạng thái hiện tại của ngài không tốt, em... có chút sợ.”

“Tôi biết. Không sao, em đi đi, tôi không trách em.” Bạch tiên sinh nói có vẻ nhẹ nhàng thể nhưng bên tai ông, một giọng nói đang gào thét: cậu ấy muốn rời khỏi ta! Không được! Cậu ấy là của ta! Giết! Cường bức! Khiến làn da ấy in đầy dấu vết của ta! Khiến nơi huyết động ấy dính đầy thứ chất dính nhớt của ta! Khiến cho cậu ấy không thể nghĩ đến ai khác ngoài ta!

Bạch tiên sinh kim lòng không đầu nhìn Trịnh Hòa: người này vẫn ngốc nghếch, đáng yêu như trước, cặp mắt ấy đang lo lắng nhìn mình, bờ môi ấy thực mềm mại, khi đưa thứ kia vào trong cũng thực tuyệt vời,

nó sẽ liếm láp, ôm ấp lấy nơi chất chứa dục vọng của ông...

Bạch tiên sinh nhắm nghiền mắt lại, tự nói với bản thân: Đừng nghĩ! Đừng nghĩ nữa!

Trịnh Hòa thấy máu chảy ra từ bàn tay của Bạch tiên sinh, cậu cầm lấy tay ông, quả nhiên! Móng tay đã găm vào thịt rồi!

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa vừa đau lòng vừa sốt ruột, lòng cậu rối bời, cuối cùng, cậu hạ quyết tâm: Thôi! Chỉ là làm tình thôi mà! Cũng đâu phải chưa làm bao giờ!

Trịnh Hòa hít sâu vài cái, nhanh chóng cởi sạch quần áo của mình, bổ nhào vào người Bạch tiên sinh, nhận lấy hết thủy của ông...

164.

Tang Bắc thức trắng đêm.

Đây là lần đầu tiên Bạch tiên sinh phát bệnh mà không có bác sĩ đi theo, anh ta không dám chắc cậu chàng Trịnh Hòa vô tư đó có còn sống hay không nữa.

4h30 sáng, cuối cùng anh ta cũng nhận được điện thoại từ Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh rất bình tĩnh, nói Tang Bắc tới một mình, mang theo những thứ ông yêu cầu.

Một vòng cổ gấn xích, một còng tay, thuốc cho hai tuần và đường glucose.

Tang Bắc tự giác không để ý đến hai đồ vật kỳ quái phía trước, hỏi: “Ngài cảm thấy, lần phát bệnh này chỉ diễn ra trong hai tuần sao?”

Bạch tiên sinh dựa vào thành giường, đặt đầu Trịnh Hòa vào giữa hai chân mình, điều này khiến ông cảm thấy thực an tâm, Trịnh Hòa mệt đến thiếp đi, không hề biết Bạch tiên sinh làm trò gì với mình. Bạch tiên sinh cười nhẹ, ông cố tình nói nhỏ để không ảnh hưởng đến Trịnh Hòa: “Có phải cai nghiện đâu mà biết chính xác... Tôi khuyên cậu lên sớm đi, mấy ngày nữa khéo tôi không nhận ra rồi lỡ tay giết cậu đấy.”

Tang Bắc chợt thấy lo lắng: “Lần phát bệnh này nghiêm trọng thế ạ?”

Bạch tiên sinh bình thản nói: “Không, giết cậu thôi mà, bình thường tôi vẫn nghĩ thế, huống chi là bây giờ?”

Tang Bắc thở phào: “Ngài còn nói đùa được, hẳn là không sao, đúng 6h tôi sẽ mang những thứ ngài cần đến, được chứ?”

“Sao cũng được.”

Bạch tiên sinh cúp điện thoại, nhắm mắt lại.

165.

Trịnh Hòa mệt cả đêm, thế mà lại dậy sớm hơn bình thường một tiếng.

Cả người cậu cảm thấy khó chịu, nhưng không muốn làm ảnh hưởng đến Bạch tiên sinh, phải khó khăn lắm ông mới chìm vào giấc ngủ. Ngẫm nghĩ một lát, cậu tìm ra cách vện cả đôi đường.

...

Bạch tiên sinh nắm thật chặt hai tay, cảm giác là lạ, ông híp mắt nhìn xuống, ha ha, Trịnh Hòa đã biến thành cái gối từ bao giờ.

“Trịnh Hòa.”

Trịnh Hòa mặc cái tạp dề vàng lôi ra từ tủ bát đĩa, nằm sấp trên tủ lạnh, mắt nhìn chăm chăm cái gì, không thèm quay đầu lại: “Bạch tiên sinh, em ở phòng bếp!”

Bạch tiên sinh tìm tới tìm lui trên giường cũng không thấy quần áo mình đâu, cứ thế bực chán xuống tầng tìm cậu.

Trịnh Hòa thấy Bạch tiên sinh không đi dép. Tuy ở sơn trang có địa nhiệt nhưng mùa xuân ở phía Bắc vẫn còn lạnh, cậu vội vàng đưa dép của mình cho ông, sợ ông đang yếu, còn chịu đựng cảm giác khó chịu từ móng, cúi xuống tự mình đi cho ông.

Bạch tiên sinh bị hành động đó của Trịnh Hòa làm cho sợ, vội đỡ cậu, nói: “Bảo bối, không cần...”

“Không sao, em đi lấy đôi khác.” Nói xong, Trịnh Hòa kiễng chân, hôn Bạch tiên sinh một cái rồi chạy đi lấy dép.

Bạch tiên sinh vui vẻ nhìn theo bóng dáng Trịnh Hòa, sau đó xoay người nhìn về hướng Trịnh Hòa dán mắt vào này giờ. À, ra thế...

Trịnh Hòa đi dép về, thấy Bạch tiên sinh đang nghịch còng tay và vòng cổ, căng thẳng đến độ suýt cắn vào lưỡi.

Bạch tiên sinh buông thứ đang cầm trong tay xuống, ôm Trịnh Hòa lên đùi mình, cười nói: “Sao lại học được giấu đồ thế này?”

“Đây là em sợ ông đột nhiên vui hay buồn thất thường, dùng thứ này cho em, lúc đấy em lại thành cá nằm trên thớt.” Trịnh Hòa cười gượng, giọng cũng càng ngày càng nhỏ.

Bạch tiên sinh cầm còng tay, lắc lắc: “Cái này là để tôi dùng, nếu thấy tôi có phản ứng bất thường, nhớ còng lại ngay, tôi không muốn em bị thương.”

Hốc mắt Trịnh Hòa hồng hồng, lòng cậu ghen ngào vì sự săn sóc của Bạch tiên sinh, cậu đưa mắt nhìn vòng cổ, hỏi: “Cái kia thì sao? Dùng thế nào?”

Bạch tiên sinh cười dịu dàng: “Nếu em không còng tôi lại, tôi sẽ dùng thứ này, buộc em lại, rồi muốn làm gì thì làm.”

Trịnh Hòa: “...”

34. Chương 34: 166 – 170

166.

Trịnh Hòa gọi điện hỏi Tang Bắc thuốc của Bạch tiên sinh dùng như thế nào và cách tiêm glucose vào tĩnh mạch.

Thấy đã đến giờ, Trịnh Hòa lấy số thuốc theo đúng chỉ thị, đưa cho Bạch tiên sinh, nói: “Mấy viên này dùng trước bữa ăn, chút nữa em sẽ nấu cháo, ông uống xong ăn là vừa.”

Tang Bắc ở đầu bên kia điện thoại nghe thế, định nhắc nhở Trịnh Hòa, lại nghe thấy tiếng Bạch tiên sinh nói: “Ừm, chén đưa em, tôi uống xong rồi.”

Tang Bắc ngẩn ra.

Lần phát bệnh này của Bạch tiên sinh rất kỳ lạ, không có nguyên nhân, không có quá trình. Ngài ấy cứ đột nhiên bị kích thích rồi thà khóa mình trong phòng chờ chết cũng không muốn tiêm thuốc và nằm điều trị.

Những người đi theo Bạch tiên sinh từ những ngày đầu cũng không nhận thấy ông có triệu chứng bất thường, mãi đến khi Kiệt tử phát hiện ông cả đêm không ngủ, qua chuẩn đoán của thầy thuốc mới đoán được tình trạng bệnh của ông.

Vị thầy thuốc kia từng phỏng đoán nguyên nhân phát bệnh – dù Tang Bắc không muốn thừa nhận nhưng nó thực sự là nguyên nhân phù hợp nhất – Bạch tiên sinh mắc chứng tâm thần phân liệt tính cố chấp, pha thêm chứng hậm hực vô cùng nghiêm trọng khiến ông trở nên không tin bất cứ ai.

Mà giờ, người đàn ông đa nghi đó lại yên tâm nhận lấy cốc nước của Trịnh Hòa?

167.

Trịnh Hòa muốn thể hiện tài nấu nướng của mình sao cho thật xuất thần nhập hóa cho Bạch tiên sinh thấy. Vậy nên, cậu cố tình nấu một nồi cháo rau thật ngon, hương thơm hấp dẫn, hạt gạo cho vào miệng vừa mềm vừa ngọt.

Trịnh Hòa múc cho Bạch tiên sinh một bát lớn, Bạch tiên sinh cầm thìa quấy quấy, cả một bát lớn không có đến một hạt gạo.

“Sao bát của tôi không có gạo với rau đâu?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa không dám nói đây là lần đầu tiên cậu nấu cháo, không cẩn thận làm sém hết nồi, trừ chút nước cơm ở mặt trên, cảnh tượng dưới nồi đúng là vô cùng thê thảm. Cậu cười ngây ngô: “Ông không biết đẩy thôi, tất cả chất dinh dưỡng và rau và gạo đều dồn hết vào nước cốt đó, ông uống nhiều chút, bổ lắm đấy!”

Bạch tiên sinh đưa thử một thìa vào miệng, cười tủm tỉm: “Thế sao, em đúng là sẵn sóc, vậy phần cháy với dính còn lại em ăn luôn đi.”

Trịnh Hòa bĩu môi, đột nhiên kinh ngạc hỏi: “Sao ông biết bị cháy hết rồi?”

Bạch tiên sinh cười duyên, răng không lộ: “Em đoán đi.”

168.

Bởi vì chế độ chia nhỏ bữa, ăn nhiều bữa một ngày của Bạch tiên sinh mà chỉ trong 3 ngày, Trịnh Hòa đã thanh toán hết đồng nguyên liệu trong tủ lạnh.

Cách đó xa xa, trên một nhà gỗ nhỏ dựng tạm trên chạc cây, Kiệt tử dùng ống nhòm nhìn cảnh Trịnh Hòa đứng bồn thần trước cái tủ lạnh trống không. Hắn cười nhạo, nói nhỏ: “Đúng là giới ăn, nhà nào xui xẻo phải nuôi hai người này còn lâu mới thoát khỏi lời nguyên kinh tế hạng trung...”

Trịnh Hòa buồn rầu nhìn tủ lạnh, bây giờ cậu mới nhớ ra cọng rau cần cuối cùng đã bị đem đi xào từ tối qua.

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa từ phía sau, cầm ông đặt lên vai cậu, bờ môi đung nhẹ tới vành tai Trịnh Hòa, giọng nói khàn khàn: “Bảo bối, em nhìn gì thế...”

Chân cậu tự động mềm nhũn. Cậu cảm thấy mấy hôm nay Bạch tiên sinh thực kỳ quái, bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện một màn quần quýt vật lộn đầy sung sướng, không quan tâm địa điểm hay thời gian, Trịnh Hòa chợt nhớ tới hộp ‘áo mưa’ chỉ còn hai cái.... phải mua thêm rồi.

“Nhà hết cái ăn rồi, em đi gọi điện cho Tang Bắc.” Trịnh Hòa cố gắng thoát khỏi cái ôm của Bạch tiên sinh.

Ánh mắt Bạch tiên sinh trầm xuống, ông càng siết lấy cậu: “Lúc nào em về?”

“Ông không đi cùng em sao?”

“Em nghĩ với tình trạng hiện tại, tôi có thể đi ra ngoài à?” Bạch tiên sinh cười khổ, ông sắp bị những giọng nói âm ỉ đó làm cho phát điên rồi.

Trịnh Hòa lại bắt đầu buồn rầu: “Đúng thế, giờ ông vẫn còn yếu, nhớ té xỉu lại khổ...,” Đột nhiên, cậu nghĩ ra một cách, “Đúng rồi! Chúng ta bảo Tang Bắc mang xe lăn đến, ông ngồi trên xe cho em đẩy, như thế ông sẽ không cần đi đường.”

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, cố gắng tìm hiểu cấu tạo não của cậu thế nào mà lại có cái tinh thần AQ như thế.

169.

Đương nhiên là Bạch tiên sinh không đồng ý với cái ý tưởng thiếu não của Trịnh Hòa, ông uống thuốc ngủ rồi về phòng.

Trịnh Hòa viết danh sách đồ phải mua vào một tờ giấy, hỏi Tang Bắc: “Có thể lắp mạng cho sơn trang không?”

“Ngài cần internet lắm sao?”

“Ừm,” Trịnh Hòa gật đầu, “Chẳng nhẽ lần nào tôi cũng phải xuống núi mua đồ với cậu? Để Bạch tiên sinh ở một mình tôi không yên tâm, có internet tôi có thể mua hàng qua mạng.”

“Cả ngọn núi này là tài sản riêng của chủ tịch, nếu ngài muốn đi bộ 40 phút xuống chân núi để lấy đồ rồi

lại đi 40 phút về sơn trang, tôi nghĩ tôi có thể cho người lấp đặt mạng.”

Trịnh Hòa: “...”

170.

Tang Bắc đưa Trịnh Hòa tới một siêu thị khá lớn ở ngoại ô.

Tang Bắc nói: “Tôi chờ cậu 1 giờ, mong rằng 1 giờ sau cậu có thể đúng hạn quay về, đây là thẻ tín dụng.”

“Cậu không đi cùng tôi sao?” Trịnh Hòa hỏi.

Tang Bắc đẩy đẩy kính mắt, mặt rất nghiêm túc: “Có lý do tất yếu khiến tôi phải đi mua đồ với cậu sao?”

“Có chứ,” Trịnh Hòa giở tờ giấy A4 đầy chữ ghi danh sách những món cần mua ra, nói, “Một mình tôi sao lấy hết được, khéo cả cái xe đẩy cũng không đủ, cậu phải đi cùng để vác đồ cho tôi.”

Mặt Tang Bắc càng trở nên nghiêm túc.

35. Chương 35: 171 – 175

171.

Bước ra khỏi siêu thị, Trịnh Hòa lấy đủ các loại lý do lý trấu từ mỗi eo, đau lưng đến chân co giật để một mình Tang Bắc cặp díp 8 túi đồ, cậu thì thảnh thơi xách một cái túi nhỏ nhỏ nhẹ nhẹ.

Ở phía dưới sảnh của siêu thị, bên cạnh thang máy có một khu chuyên bán thú cưng, Trịnh Hòa trong lúc ung dung đi xuống thang máy bị mấy người phía sau chen lấn đẩy ngã dúi vào phần hàng rào nhỏ dùng để quảng cáo cho cửa hàng thú cưng.

Trịnh Hòa kêu rên: “Tang Bắc, vẹo eo rồi, cứu tôi!”

Tang Bắc rất bình tĩnh giả vờ như không biết cái thằng dở hơi đó là ai, cầm 8 túi đồ, đi thẳng.

“Tang Bắc ~~~~~!!”

Sự thực chứng minh, Trịnh Hòa thực may mắn. Hàng rào do gỗ và dây thép tạo thành, cậu ngã sập hàng rào vào mà cũng chỉ bị vẹo eo.

Nhân viên bán hàng cố gắng diễn tả với Tang Bắc rằng để làm được cái hàng rào đó cần kiên nhẫn thế nào, tốn công ra sao, cuối cùng mới nói ra ý đồ: “Hai người mua một con đi, xem như phí bồi thường về tinh thần.”

Trịnh Hòa hỏi: “Bù tiền được không?”

Nhân viên bán hàng đột nhiên nổi giận: “Nhìn xem chúng tôi bán gì?”

Trịnh Hòa bị nhân viên bán hàng dọa sợ, vội nói: “Thú cưng.”

“Vậy nên trừ thú cưng ra, không chấp nhận bất cứ loại giao dịch nào khác.”

Tang Bắc cố thuyết phục: “Con chó đắt nhất của cửa hàng cũng chỉ 800 thôi, chúng tôi đền 1000, được không?”

Nhân viên vẫn kiên quyết: “Tôi chỉ bán chó!”

Cuối cùng, Trịnh Hòa không thể không chọn lấy một con Husky nhìn có vẻ thông minh trong một đám chó ngu si ngơ ngác.

Khi Tang Bắc thấy con chó Trịnh Hòa chọn, anh bật cười đầy lạnh lùng: “Ha.”

Trịnh Hòa và Husky đồng thời nhìn về phía Tang Bắc.

Ngốc như nhau. Tang Bắc nghĩ thầm.

172.

Bạch tiên sinh mở cửa, thấy một người, một chó cùng một núi túi mua hàng chất đống ngoài cửa. Lặng đi 2s tự hỏi, Bạch tiên sinh cúi người xuống, xoa đầu con chó: “Trịnh Hòa, sao về muộn thế?”

Trịnh Hòa cầm túi mua sắm, định bỏ vào phòng: “Mua đồ tốn hơi nhiều thời gian.”

Bạch tiên sinh tiếp tục nói chuyện với con chó: “Trịnh Hòa, em mua gì thế?” sau đó ngẩng đầu, nhìn Trịnh Hòa, “Ôi chao, lại còn mua hân một người về cơ à?”

Trịnh Hòa: “...”

Husky chạy qua chạy lại, Trịnh Hòa tìm một chỗ sạch sẽ trong vườn, đặt nhà cho chó xuống. Bạch tiên sinh đứng cạnh cửa, hỏi: “Sao đột nhiên em lại muốn mua chó?”

Trịnh Hòa hoàn toàn lơ đi cái lý do thật rằng cậu ngã sắp xuống hàng rào, nói bừa: “Em thấy nó rất hợp với em.”

Bạch tiên sinh ‘à’ một tiếng thật dài, cười hỏi: “Thế cái hàng rào có hợp với em không?”

Trịnh Hòa: “...”

Dọn xong chỗ cho con Husky, Trịnh Hòa phủ bụi trên tay, hỏi Bạch tiên sinh, “Ông bảo nên đặt tên gì cho nó bây giờ?”

Bạch tiên sinh nghịch đám lông ngoài miệng chó, nói băng quơ: “Vừa nãy chẳng phải tôi đã nói rồi sao?”

Trịnh Hòa chần chờ hỏi: “...Ý ông là, tên nó là ‘chó’?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không, là ‘Trịnh Hòa’.”

Trịnh Hòa : “Bạch tiên sinh, ông đừng bắt nạt em có được không?”

173.

Trịnh Hòa cùng Bạch tiên sinh nghiêm túc thảo luận xem nên đặt tên gì cho con chó.

Bạch tiên sinh hỏi: “Em muốn đặt tên nào?”

Trịnh Hòa liệt kê ra một chuỗi “Bánh trôi, khoai tây, màn thầu, gạo lớn, gạo nhỏ, lương khô...”

“Sao toàn đồ ăn thế?” Bạch tiên sinh cười.

“Thế ông nghĩ tên nào hay?”

“Trịnh Hòa nghe êm tai nhất.”

Trịnh Hòa đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Đây là yêu ai yêu cả đường đi sao?”

“Không, chỉ là tôi thấy cả hai rất giống nhau mà thôi.” Bạch tiên sinh nhìn mặt con chó dưới chân, lại nhìn mặt người đang đối diện mình, chẳng khác nhau gì cả.

174.

Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh đều giữ khư khư ý kiến của mình, không ai chịu nhường ai, đành để cho con chó tự chọn.

Trịnh Hòa viết tên lên mỗi tờ giấy màu, rải quanh Husky, nó dẫm lên cái nào, cái đó sẽ thành tên nó. Trịnh Hòa cảm thấy mình chắc chắn sẽ thắng, trong 12 cái tên, chỉ có một cái là do Bạch tiên sinh đặt. Cậu đặc ý nhìn về phía ông.

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa vào lòng mình, néo néo cái mặt mồm mồm của cậu.

“Bạch tiên sinh, ông làm gì thế?” Trịnh Hòa bị hành động của người đàn ông dọa.

Ông cảm khái: “Tôi yêu em chết mất, nhìn cái mặt này là lại muốn ‘làm’ một lượt.”

Cả người Trịnh Hòa cứng ngắc, chuông báo động rung mãnh liệt.

Bên kia Bạch tiên sinh đang sàm sỡ Trịnh Hòa, bên này Husky ngơ ngác nhìn đám giấy quanh mình, trái ngửi một cái, phải ngửi một cái, phát tán loại khí chất đặc biệt của ‘điều ti’ sau đó, nó cẩn thận đi qua các tờ khác, ngồi phịch lên một tờ giấy màu xanh lá cây.

Trịnh Hòa chỉ vào con chó, nói lớn: “Husky chọn được tên rồi!” vừa nói, cậu vừa lão đảo bò lét từ trong lòng người đàn ông ra. Cậu ngồi xổm xuống xem cái tên ghi trên tờ giấy đó là gì, Bạch tiên sinh thì không hứng thú với chuyện đó, ông dùng chân đạp lên cái mông tròn trịa của cậu, nói: “Nâng mông lên.”

Vành tai Trịnh Hòa nóng hừng hực, cậu chậm rãi nâng mông lên, cố gắng bỏ qua độ ẩm của bàn chân đặt trên mông mình.

Bạch tiên sinh nhẹ dè xuống một cái, sau lại thích thú đá một cước, Trịnh Hòa ngã dúi vào con Husky, may mà nó da dày thịt béo, hi sinh thân mình đỡ lấy cậu.

Bạch tiên sinh day day thái dương, nhìn mãi mới thấy được gương mặt đáng yêu của Trịnh Hòa giữa bao nhiên khuôn mặt khác.

Trịnh Hòa thấy sắc mặt ông tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra. Cậu biết ông lại phát bệnh, liền vội vàng chạy

vào phòng ngủ lấy thuốc.

“Em đi đâu thế?” Sắc mặt Bạch tiên sinh trở nên âm trầm, ông thấy Trịnh Hòa đang chạy ra xa mình. Trước mắt ông, Trịnh Hòa đang chạy giữa một thảo nguyên xanh mướt, bao la bát ngát, trời xanh mây trắng. Cậu ấy chạy rất nhanh, đã sắp vượt qua ngoài rào chắn.

Trịnh Hòa vội vàng tìm thuốc, nói: “Em tìm thuốc cho ông! Ông đợi em một chút!”

Bạch tiên sinh đẩy cửa phòng ngủ ra, tìm được con cừu nhỏ đang muốn chạy trốn kia, ông quàng tay bắt lấy...

Trước khi ngã vào lòng ông, Trịnh Hòa nhanh tay đút mấy viên thuốc vào miệng Bạch tiên sinh, lại đưa một chén nước qua: “Bạch tiên sinh, uống thuốc thôi.”

175.

Trịnh Hòa cùng Bạch tiên sinh nói chuyện với nhau 3 tiếng đồng hồ mới nhớ ra con chó ngốc kia còn đang ngồi ở ngoài, đợi được đặt tên.

Không phải trí nhớ cậu không tốt mà là nói chuyện với Bạch tiên sinh không khác gì bị tẩy não.

Từ tài chính kinh tế của Trung Quốc đến khủng hoảng kinh tế trên thế giới, đặc biệt ở Nhật Bản, rồi lại những kẻ hở của pháp luật Trung Quốc.

Đầu óc Trịnh Hòa giống như một con thuyền nhỏ dập dềnh trong mưa bão, vĩnh viễn không tìm thấy bờ.

Bạch tiên sinh kể cho Trịnh Hòa về ảo giác khi nãy của ông, Trịnh Hòa từng đọc trong một cuốn sách nào đó rằng ‘phải tìm cách loại bỏ sự cảnh giác của bệnh nhân’ vì thế, cậu quấn tay Bạch tiên sinh qua eo mình, dùng một tư thế rất kỳ cục đi ra phòng.

Husky vẫn dí mõng lên tờ giấy xanh lá đó, Trịnh Hòa cúi xuống lấy – nó đánh rắm một cái.

“Con mẹ mày!” Trịnh Hòa giận đến không giữ được miệng.

Bạch tiên sinh quay đầu, che miệng, cố nhịn cười.

Trịnh Hòa nín thở, rút tờ giấy ra khỏi mõng con Husky, bên trên viết hai chữ rất to, rõ ràng – Trịnh Hòa.

Vì thế, tên của Husky từ chó ngốc thành Trịnh Hòa.

36. Chương 36: 176 – 180

176.

Trong khoảng thời gian Trịnh Hòa xin nghỉ phép, công ty phân cho Thành thiếu một nghệ sĩ nữa, để anh tạm trở thành người đại diện của người đó.

Thực ra, chuyện một người đại diện dẫn dắt nhiều nghệ sĩ rất bình thường trong giới giải trí. Nhưng Trịnh Hòa có ô dù là Bạch tiên sinh nên công ty mới để Thành thiếu mang một mình cậu.

Giám chế Tổng cực kỳ chú trọng đến việc tuyên truyền cho Xuân Kiếp. Máy chương trình có ratings cao hẳn đều đã nắm được. Hắn gọi điện cho Thành thiếu, mời anh ăn cơm, tiện thể chuyển tiết mục cho anh.

Trong giới này, Tổng Nhiên nổi tiếng với cái tính thiên vị, chỉ cần là người nhà, hắn luôn giúp vô điều kiện. Đặc biệt khi lần này, gã biết Thành thiếu không giận mình, Tổng Nhiên càng xem Thành thiếu như người thân của mình, có gì tốt đều đưa qua.

Thành thiếu vốn không định đi ăn cùng hắn, nhưng nghe bảo có chuyện quan trọng, anh trầm ngâm một lúc, cuối cùng hẹn hắn tới phòng ăn dưới lầu của tòa nhà.

Tổng Nhiên ân cần kéo ghế, chọn rượu, cắt beefsteak cho Thành thiếu. Về mặt gã rất thỏa mãn.

Thành thiếu khá dị ứng với sự ân cần của Tổng Nhiên. Hắn kéo ghế, anh ngồi chỗ khác; chọn rượu, anh bảo rượu không ngon; phần beefsteak gã cắt, anh cũng không động đến một miếng. Nói chung, Tổng Nhiên làm gì, anh né cái đó.

Tổng Nhiên không cảm giác được Thành thiếu bơ mình, ngược lại, hắn thấy những hành động đó chứng tỏ hai người rất thân mật, thế nên lại càng vui vẻ, nắm tay Thành thiếu tâm sự: từ quãng thời gian xót xa khi Thành thiếu bỏ lơ hắn lúc hắn vừa kết hôn, lại đến chuyện hắn bỏ công việc cũ, dấn thân vào lĩnh vực đầu tư điện ảnh.

Lúc đến đây, Thành thiếu đã quyết tâm nhất định phải đâm thọt vài câu, giờ nghe những lời từ tim gan phèo phổi của Tổng Nhiên, anh lại thấy mềm lòng. Anh bắt đầu kể quãng đường gây dựng danh tiếng ‘người đại diện vàng’ của mình ra sao. Bầu không khí giữa hai người trở nên thân thiết.

Càng nói, cả hai càng thấy đồng bệnh tương liên, bao khúc mắc trước kia đều chỉ là chút sai lầm hồi trẻ trâu. Cơm nước xong, hai người chuyển chiến trường đến quán bar, tiếp tục tâm sự. Ký ức cuối cùng sót lại trong óc Thành thiếu là hình ảnh Tổng Nhiên say vật vờ ở quầy bar, anh lê hắn đi tìm taxi.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào tấm chăn trắng muốt. Thành thiếu bị ánh sáng chói đó làm cho bừng tỉnh,

anh mơ màng nhìn người đàn ông nằm cạnh mình, chặc lưỡi, ngủ tiếp.

Tổng Nhiên cũng tỉnh, hấn kéo chần che nửa thân trên của hai người, kéo Thành thiếu vào lòng, để anh gối lên cánh tay mình.

“Yên nào, tôi muốn ngủ tiếp...” Thành thiếu lầm bầm.

Tổng Nhiên cười ngu ngơ, gã cúi xuống hôn Thành thiếu đầy mỹ mãn.

177.

7h30, Thành thiếu tỉnh dậy đúng theo đồng hồ sinh học.

Thành thiếu mở mắt, thứ hình trụ, nóng nóng áp vào bên hông khiến anh nhúu mày. Anh đoán có lẽ hôm qua mình quơ bữa lấy ai trong lúc say rượu, vậy nên, anh quay đầu lại, nhìn xem người đã ‘vui vẻ’ với mình cả đêm nhìn như thế nào.

...

“Râm!”

Tổng Nhiên lặn xuống giường, tiện thể tỉnh dậy nhờ cú đá của Thành thiếu.

“Cậu, cậu!” Thành thiếu chỉ vào Tổng Nhiên, bờ môi run lấy bầy, không nói nên lời.

Tổng Nhiên xoa phần eo bị đập, nhìn Thành thiếu cười mê đắm: “Chào buổi sáng.”

Thành thiếu giận tái mặt, giơ chân toan đá một cú nữa nhưng tư thế đó lại khiến thứ chất lỏng ở ‘động nhỏ’ phía sau trào ra, nhỏ xuống ga giường.

Vành tai Thành thiếu đỏ ửng, anh trừng Tổng Nhiên một cái, giật lấy khăn giấy từ ngăn tủ, kỳ cọ thật mạnh vài cái, mặc quần áo ra ngoài.

Tổng Nhiên còn đang mơ màng, hấn cứ lơ mơ nhìn theo bóng dáng Thành thiếu rời đi, còn tiện tay lấy chiếc di động Thành thiếu để trong quần áo, nhét vào quần lót của mình, rồi cuộn tròn trên sàn, ngủ tiếp.

Trong lúc bối rối, Thành thiếu không biết di động của mình đã mất tích, anh giả vờ bình tĩnh bước ra khỏi phòng, vào thang máy. Trong thang máy, nhân viên phục vụ chào anh lễ phép.

“Tầng một.” Thành thiếu nói xong, đưa mắt nhìn về phía trước. Nhân viên lại tiếp tục hỏi, “Xin hỏi, ngài muốn rời khách sạn ạ?”

“Chẳng nhẽ không phải.” Về mặt Thành thiếu càng trở nên lạnh lùng.

Nhân viên đứng thẳng dậy, cười khoe cả hàm răng, nói: “Vây, để ngài không bị lạnh, tôi đề nghị ngài nên đổi giày.”

Thành thiếu cúi đầu.

Nãy giờ anh chỉ đi một đôi dép lê đơn sơ.

178.

Bởi chứng bệnh của Bạch tiên sinh có thể gây thương tổn cho người khác, vậy nên, để đảm bảo mạng sống của Trịnh Hòa, sơn trang đã trang bị 26 camera, thông qua đó có thể dự đoán được bệnh tình của ông.

Mà giờ phút này, bác sĩ riêng của Bạch tiên sinh đang tập trung tinh thần, nhìn những hình ảnh camera quay được.

Khi Tang Bắc đẩy cửa ra, anh thấy người đàn ông trung niên đó hai má hồng hồng, nhìn chăm chú vào màn hình máy tính. Anh khẽ ‘khụ’ một tiếng.

Vị bác sĩ không thèm để ý, vẫn cứ nhìn màn hình.

Tang Bắc cảm thấy tò mò, anh rón rén lại gần, đứng sau lưng vị bác sĩ, nhìn về phía màn hình...

Trên chiếc giường được đặt riêng từ châu Phi, Trịnh Hòa người không một manh áo, tội nghiệp nhìn Bạch tiên sinh. Sau đó, Bạch tiên sinh lấy cà vạt của mình, bịt mắt cậu lại. Trịnh Hòa cảm thấy khó chịu, cậu giãy dụa nhưng lại bị dây xích trên cổ ngăn lại, không thể động đậy.

Màn hình quá nhỏ, Tang Bắc chỉ có thể thấy hai bóng người màu trắng nhưng không rõ là ai, thế nên anh nói: “Bạch tiên sinh trả lương cho ông, thế mà ông dám xem phim heo trong giờ làm việc.”

Ông bác sĩ bị dọa đứng tim.

“Đệt má nó Tang Bắc! Lần sau đi vào phải biết tạo ra tiếng động chứ!”

Tang Bắc nhướn mày, cặp mắt xinh đẹp lẳng lặng nhìn người đàn ông trung niên.

Ông ta sượng sùng ngâm miệng lại.

Tang Bắc nói: “Ông không vắng tục lúc nói chuyện thì không chịu được à?”

Vị bác sĩ dùng ánh mắt kiêu ‘cậu coi thường tôi quá’ nhìn Tang Bắc, nói: “Đệt mịa, cậu sĩ nhục chỉ số thông minh của tôi sao, con mịa, tôi vắng tục hồi nào? Đệt cả lò nhà cậu.”

179.

Để Tang Bắc không lấy lý do ‘xem phim heo trong giờ làm việc’ trừ tiền lương của mình, bác sĩ hí hửng phóng to màn hình, để Tang Bắc nhìn rõ xem nhân vật trong đó là ai.

Lúc này, Bạch tiên sinh đã ‘đi vào trong’ Trịnh Hòa.

Bạch tiên sinh vẫn mặc quần áo chỉnh tề, chỉ có phần khóa quần được cởi ra, trong khi đó, Trịnh Hòa cực kỳ thê thảm, cậu bị bịt kín mắt, xích cổ, kẹp quần áo còn đang ở trên hai hạt đậu nâu trước ngực.

Tang Bắc nhớ rõ ngài ấy không hề có cái ham này, nghi hoặc hỏi: “Chủ tịch sao thế...”

Vị bác sĩ vừa định mở miệng, Tang Bắc liền nói: “Nếu tôi còn nghe thấy ông nói tục, tiền lương tháng này trừ 500.” Gương mặt ông ta rúm ró lại, thì thầm với trợ lý một lát mới quay sang nói cho Tang Bắc, “Ngài ấy phát bệnh.”

Tang Bắc nghĩ một lát, nói: “Tôi nghĩ ông nên điều chỉnh cách trị liệu, cứ thế này, chúng ta không biết được liệu Bạch tiên sinh có làm điều gì quá khích với Trịnh Hòa không.”

Vị bác sĩ lắc đầu nguầy nguậy, mở thư mục Tư liệu bệnh nhân ra, bên trong chứa đầy các đoạn video.

Tang Bắc mở bừa một cái: Trịnh Hòa bị cột lại bằng vòi hoa sen, Bạch tiên sinh nâng chân cậu lên rồi ‘phập phập phập’.

Khuôn mặt Tang Bắc khê giật giật, anh khiếp sợ nhìn bác sĩ: “Ông dám lưu trữ mấy đoạn clip này của Bạch tiên sinh? Còn cắt ghép, chế biến thành thư mục riêng?”

Ông ta khụ một tiếng, khuôn mặt đỏ bừng, trợ lý thần nhiên đáp: “Để chữa bệnh.” Nói xong lại mở một đoạn video khác ra.

...Trong đoạn video đó, Trịnh Hòa còn bị ‘bắt nạt’ ghê hơn nữa.

Xem xong hết các video, ấn tượng của Tang Bắc đối với Bạch tiên sinh gần như thay đổi hoàn toàn.

Trợ lý bác sĩ nói: “Đây là cảnh làm tình của Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa trong suốt nửa tháng này, anh có cảm nghĩ gì?”

Tang Bắc tỏa ra luồng áp thấp nhiệt đới, lẩm bẩm: “Kỹ xảo của Bạch tiên sinh thật tốt.”

“Không, câu trả lời là trải qua những màn ‘tra tấn’ đó, Trịnh Hòa càng ngày càng dẻo dai. Thế nên, quá trình điều trị vẫn tiếp tục.”

180.

Trong sơn trang, Trịnh Hòa ngáp một cái, lộp ngộp ngồi dậy từ trên giường, định đi nấu cơm trưa. Cậu không hề biết mình và Bạch tiên sinh vừa bị người khác rình coi.

Bạch tiên sinh ôm chặt lấy eo cậu, nhấc vạt áo lên, chui vào liếm.

Trịnh Hòa thực miễn cảm, cậu khẽ vặn vẹo, lấy tay che đi bờ môi đang quấy rối của Bạch tiên sinh “Đừng liếm, để em đi nấu cơm, ông không đói sao?”

Bạch tiên sinh gỡ tay Trịnh Hòa ra, nằm trên giường nhìn cậu: “Tôi không ăn nổi.”

Trịnh Hòa vuốt lên hai gờ má càng ngày càng gầy của ông, đau lòng: “Ăn một chút đi, lúc nào đói em lại làm, không được phép không ăn nhé.”

Bạch tiên sinh không nói gì, kéo Trịnh Hòa, tặng cậu một nụ hôn dài, sau đó lại kéo cậu nằm xuống giường.

Thực ra, trong khoảng thời gian tĩnh táo ngắn ngủi, Bạch tiên sinh đã nói cho bác sĩ lần này bệnh của ông không nặng lắm. Đầu tiên, ông không còn nhìn thấy ảo giác và ảo thanh, nhờ Trịnh Hòa bồi dưỡng, giờ ông đã có thể nuốt được đồ ăn, thậm chí có thể nhai hết. Thứ hai, lần phát bệnh này không còn khuynh hướng tự ngược đãi và có hành vi thương tổn người khác (ngoại trừ Trịnh Hòa). Vậy nên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần điều dưỡng một khoảng thời gian nữa, từ từ giảm liều lượng thuốc, ông có thể tạm thời quay trở về cuộc sống trước kia, không cần tự giam mình trong sơn trang nữa.

37. Chương 37: 181 – 185

181.

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa – trần – như – nhộng ngủ. Trịnh Hòa không ngủ được, nằm nghịch di động.

Di động của cậu có một trò tên là “Vừa chạy vừa khóc”. Trịnh Hòa cảm thấy cô bé trên icon rất đáng yêu liền đăng weibo biểu lộ cảm xúc sung sướng của mình lúc này. Đăng xong, cậu bắt đầu chơi thì mới nhận ra cô bé trên icon đó là ‘cậu bé’.

Ba phút sau, weibo của Trịnh Hòa ngập trong những lời giễu cợt, Đào Tiệp là kẻ tích cực nhất.

Cô không chỉ đăng 1 lời chế nhạo dài đến 100 từ, còn chia sẻ weibo của Trịnh Hòa lên group của công ty.

Trịnh Hòa há hốc mồm nhìn những hành động liên tiếp của Đào Tiệp, không nhận được nữa liền nhấn tin rít gào:

Đào Tiệp!!!!!! Cô là lão yêu bà độc ác!!!!

Mấy chục giây sau, tin nhắn của Trịnh Hòa bị dính trên trang mạng của công ty, người đăng là Đào Tiệp, hơn nữa cô ta còn đặt tên bài viết là – mỗi ngày hành hạ một phát, rất có lợi cho sức khỏe.

182.

Qua weibo của Trịnh Hòa, chị Phương mới biết thằng bé mất tích lâu ngày vẫn còn sống, hơn nữa rất vui vẻ tiến tới trên con đường ngu si. Cô nhìn bài viết Đào Tiệp cười nhạo weibo của Trịnh Hòa thở dài.

Công ty chuyển nghệ sĩ mà cô vừa gây dựng danh tiếng cho Thành thiếu, lại nhớ đến tin trước đây Thành thiếu không muốn thành người đại diện của Trịnh Hòa, chị Phương có thể khẳng định, công ty muốn cô tiếp tục làm người đại diện cho Trịnh Hòa.

Bình tĩnh mà xem xét, ấn tượng của chị Phương với Trịnh Hòa không tồi. Chuyện cậu có thể mời chài được Bạch tiên sinh khi công ty chuẩn bị kết thúc hợp đồng khiến cô phải kính nể. Vì thế, nghĩ đi nghĩ lại, cô quyết định tiếp tục làm người đại diện cho cậu, cố gắng nuôi trồng cái hạt mầm dở hơi này.

“Alô, Trịnh Hòa à? Chị Phương đây.”

Trịnh Hòa sợ đánh thức Bạch tiên sinh đang ngủ bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Chị, có chuyện gì sao?”

Chị Phương chỉnh lại âm thanh trò chuyện, hỏi: “Sao tiếng em nhỏ thế? Di động hỏng à?”

Bé ngoan Trịnh Hòa ăn ngay nói thật: “Bạch tiên sinh đang ngủ bên cạnh, em phải nói nhỏ chút.”

Lỗi đời như chị Phương đương nhiên có thể liên tưởng được chuyện gì. Bởi công ty vẫn giữ kín như bưng thông tin về Bạch tiên sinh nên cô cũng không biết mấy hôm nay Trịnh Hòa đang làm gì, cô cảm khái: “Vẫn là ban ngày mà, em không có việc làm sao?”

“Không, Bạch tiên sinh bị bệnh, em phải chăm sóc ông ấy.” Trịnh Hòa nói.

“Chăm sóc? Công ty bảo phải làm thế sao?” Chị Phương chợt nhận ra thái độ của công ty với Trịnh Hòa rất không bình thường bèn dò hỏi.

Trịnh Hòa cứ ngu ngơ và khai tuốt tuồn tuột.

“...Chị? Chị? Chị còn nghe không?”

Phía bên kia, chị Phương đã bị sự ngu xuẩn của Trịnh Hòa làm cho cứng họng.

Ai đời làm diễn viên lại không tham gia tiết mục tuyên truyền cho phim chỉ vì kim chủ bị bệnh? Có diễn viên nào mà mấy hôm trước vừa nổi danh ầm ầm trên Internet lại chỉ vì một câu của kim chủ mà từ chối quay quảng cáo?

Không biết ngu bầm sinh hay do luyện tập? Chị Phương thầm oán, cúp máy.

Cô nghĩ, chuyện làm người đại diện cho Trịnh Hòa cần phải bàn bạc kỹ hơn, kéo dài được chừng nào hay chừng ấy.

183.

Bạch tiên sinh tỉnh dậy khi mặt trời đã ngã về Tây, ánh hoàng hôn phủ lên sơn trang tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Trịnh Hòa cuộn tròn trong lòng ông, đầu gối lên điện thoại, không biết đã ngủ từ bao giờ. Nhìn cái gương mặt ngốc nghếch đó, Bạch tiên sinh cười khẽ, rút điện thoại ra, hôn trộm cậu một cái.

Ba tháng trước, khi những đợt ảo giác 3 năm lại xuất hiện một lần tái phát, bác sĩ đã đề nghị phương pháp trị liệu cách ly.

Bạch tiên sinh biết rõ nguyên nhân căn bệnh của mình hơn ai hết, vậy nên ông đồng ý lời đề nghị của bác sĩ, tạm thời thoát ly những mối quan hệ xã hội, chỉ để một người khiến ông tin tưởng ở bên. Bạch tiên sinh vốn định chọn Bạch Nhuận Trạch – con trai ông – làm người giữ vai trò đó.

Nhưng Trịnh Hòa rời Trung Quốc, đến bên ông.

Bạch tiên sinh vĩnh viễn không thể quên được cái cảm xúc trào lên khi nghe được điện thoại của cảnh sát.

Giống như chiếc là khô quắt rớt cuộc rơi xuống, sa mạc khát khô nứt nẻ nhiều năm được một dòng nước mát lành làm dịu.

Bạch tiên sinh biết, Trịnh Hòa chính là biến số của ông.

184.

Trong lúc ngủ, Trịnh Hòa cảm thấy xung quanh lạnh lẽo, đưa tay ra vuốt mãi không bắt được hơi ấm của người đàn ông, vậy nên, cậu chỉ kịp khoác vội một chiếc áo sơ mi rồi cứ trần trụi như thế đi tìm ông.

Phòng khách tối om, chỉ có ánh sáng từ phía bếp hắt đến. Trịnh Hòa lò dò đi đến, Bạch tiên sinh đang mặc cái tạp dề màu vàng của cậu, cầm đũa, đảo đảo đám mì trong nồi nước sôi.

“Bạch tiên sinh, nếu ông đói bụng thì cứ gọi em, cẩn thận bỏng!” Trịnh Hòa hoảng sợ, đưa tay ra, định nấu nốt phần mì đó giúp ông.

“Không sao, không bỏng đâu.” Bạch tiên sinh nghiêng đầu cười với Trịnh Hòa: “Em lấy giúp tôi bát đi.”

“A, của ông đây.” Trịnh Hòa đưa một bát tô qua.

Bạch tiên sinh nhú mày: “Lấy hai cái, em không ăn sao?”

Trịnh Hòa vui sướng: “Ngài nấu luôn cả phần của em?”

Bạch tiên sinh không nói gì, lấy mì ra bát, đưa bát nhiều hơn cho Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa nhìn bát mì nóng hổi, lòng ấm áp, mãi mà không hạ đũa nổi.

“Em ăn đi.” Bạch tiên sinh nói, ông nhớ rõ, Trịnh Hòa luôn ăn ngấu nghiến, giống như mọi thứ cậu ăn đều là sơn trân hải vị.

“Em không nỡ...” Trịnh Hòa thổi canh, hít lấy hương vị của bát mì.

Bạch tiên sinh cười nhẹ nhàng: “Chỉ có nấu mì là tôi biết chút ít, nếu em thích, tôi sẽ nấu cho em.”

185.

Trong sơn trang có một giếng nước, nước giếng rất lạnh, nghe nói là được hút lên từ lòng đất. Nhưng cái giếng đó có một nhược điểm, đó là nước mức lên rất đục, phải để một lúc lâu để cặn lắng đi mới có thể sử dụng. Cuộc sống trong sơn trang rất nhàm chán, mọi thời gian rảnh rỗi, Trịnh Hòa đều dùng để nghiên cứu làm thế nào để có thể dùng nước giếng.

Bạch tiên sinh dắt chó từ trong nhà đi ra, thấy Trịnh Hòa ghé vào giếng, lăm bằm cái gì, liền cười ngồi xuống bên cạnh, khuấy khuấy xô nước: “Em làm gì thế?”

Trịnh Hòa vội túm tay Bạch tiên sinh ra: “Khó khăn lắm em mới làm xô nước này trong hơn một chút!”

Bạch tiên sinh nhú mày, ông không hiểu.

Trịnh Hòa kể dự định của mình: “Hiện nước chúng ta dùng là do Tang Bắc mua, đắt lắm đó!”

Bạch tiên sinh mua tòa sơn trang này để kiếm đất chứ không để ở, vậy nên ở đây không trang bị hệ thống nước. Ông bật cười: “Có phải dùng tiền của em đâu, không cần xót thế chứ.”

“Tiền của ông cũng không được! Phí quá!”

Bạch tiên sinh không thể hiểu nổi lối suy nghĩ của Trịnh Hòa, đâu có nghệ sĩ được bao dưỡng nào lại đi lo tiền nước cho kim chủ chứ: “Tôi có giúp gì được cho em không?”

Trịnh Hòa lắc đầu.

Bạch tiên sinh đợi một lúc, thấy mình không giúp được gì liền dắt Husky đi dạo núi.

38. Chương 38: 186 – 190

186.

Trịnh Hòa chuẩn bị sẵn thuốc tiêm cho Bạch tiên sinh rồi dọn cơm lên bàn, đợi mãi mới thấy ông đứng đình đi về.

“Sao ông về muộn thế?” Trịnh Hòa đưa thuốc qua.

Bạch tiên sinh vừa tìm tỉnh mạch trên cánh tay vừa nói: “Tôi đưa Trịnh Hòa lên núi chơi.”

Là Trịnh Hòa chứ không phải Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa mang đồ ăn cho chó ra cửa, nhìn một hồi vẫn không thấy Husky đâu nên hỏi: “Bạch tiên sinh, con chó ngốc đó đâu rồi?”

Bạch tiên sinh khựng lại một lát, rồi nói: “Để tôi nghĩ xem... hình như quên dắt về.”

187.

Chó ngốc đi lạc.

Trịnh Hòa vội vàng cầm áo khoác rồi lao ra ngoài đi tìm.

Bạch tiên sinh vốn đã không thèm ăn, giờ lại không có Trịnh Hòa làm bạn, càng nuốt không trôi, đành lặng lẽ đổ đồ ăn vào thùng rác rồi rửa bát.

Xong xuôi, ông ngồi phịch xuống đất, giống như toàn thân không còn chút sức lực nào.

Bạch tiên sinh không nhớ được con Husky đi lạc từ lúc nào, ngay cả lúc đó ở chỗ nào, ông cũng không có ấn tượng. Thực bất thường.

8:00 sáng: thức dậy.

10:00: ăn cơm.

11:00: nói chuyện với Trịnh Hòa.

12:00: ăn cơm.

14:00: dắt theo Husky lên núi.

15:00: lên tới sườn núi cao hơn mặt nước biển chừng 50m, điểm đáng nhớ: một cây hòe thiếu mất nửa chạc

15:30: bước vào phần sơn trang mới xây xong, đi bộ chừng 15', đại khái tầm 700m.

15:45: ...

15:50: ...

Bạch tiên sinh đột nhiên nhận ra, suốt gần 1h từ 15:45, đầu óc ông trống rỗng, không nhớ được mình đã làm gì, đến đâu, đặc biệt là, Husky biến mất trong khoảng thời gian đó.

15 ngày bắt đầu từ đợt trị liệu cách ly, cuối cùng Kiệt tử cũng nhận được điện thoại của Bạch tiên sinh.

“Trong khoảng thời gian từ 15:45 hôm nay, tôi đã làm gì?”

Kiệt tử ngồi xổm trên cây, xem lại video, đáp: “Ngài dựa vào cây...ngủ.”

188.

Kiệt tử đưa đoạn clip đó cho bác sĩ, ông ta nói, lúc đó Bạch tiên sinh không ngủ, mà là ngất.

Trong số những bác sĩ riêng của Bạch tiên sinh, đa phần không tán đồng phương án trị liệu cách ly này. Họ cho rằng Trịnh Hòa không có kinh nghiệm và phương pháp chăm sóc người bệnh, hơn nữa, mãi đến giờ, Trịnh Hòa vẫn không biết Bạch tiên sinh mắc bệnh gì.

Bất đồng ý kiến, hai bên đôi co, tranh chấp qua lại, không bên chịu nhân nhượng, Tang Bắc đành mang theo văn kiện, lên núi hỏi ý kiến Bạch tiên sinh.

189.

Trịnh Hòa dắt Husky về, thấy Tang Bắc đang lạnh lùng đứng giữa phòng khách, ánh mắt trống rỗng.

“Sao cậu lại tới?” Trịnh Hòa rót cho anh một chén nước.

Tang Bắc nói: “Tôi không uống nước khoáng.”

Bạch tiên sinh ngồi trên sofa, vỗ vỗ eo Trịnh Hòa, nói: “Cho cậu ta một ly sữa.” sau đó chỉ về phía sofa đối diện, “Tang Bắc, ngồi đi.”

“Nhà mình làm gì có sữa?”

“Tôi thấy trong bát của ‘Trịnh Hòa’ có mà?”

Trịnh Hòa lú lờ: “Nó liếm vào rồi...”

“Không sao, cậu ấy có biết đâu.”

Tang Bắc nghe thấy hết cuộc đối thoại của hai người, anh ho nhẹ một tiếng, nói: “Không cần đâu, tôi không khát.”

“Đúng rồi, cậu tới đây có việc gì sao?” Bạch tiên sinh hỏi.

Tang Bắc ngồi nghiêm chỉnh, nói: “Đúng thế, phần lớn các bác sĩ đều cho rằng, hôm nay ngài té xỉu là do không được trị liệu kịp thời. Họ cho rằng trước thời điểm phát bệnh, ngài nên vào viện, đợi bệnh tình ổn định, hai tuần sau sẽ điều trị tâm lý.”

Trịnh Hòa cứ như vệt nghe sấm, cái gì mà “trước khi phát bệnh” rồi “bệnh tình”, nhưng qua giọng điệu của Tang Bắc, cậu có thể cảm nhận được bệnh tình của Bạch tiên sinh đã nặng thêm. Ánh mắt Trịnh Hòa đầy vẻ bất an khi nhìn về phía Bạch tiên sinh.

Ông vỗ nhẹ tay cậu, ý bảo ‘yên tâm’, nói: “Vậy cậu nghĩ sao?”

Tang Bắc cân nhắc một lát mới nói: “Tôi cho rằng ngài nên về bệnh viện kiểm tra, nếu bệnh nghiêm trọng thì nằm viện để trị liệu, nếu bình thường thì trị liệu cách lý.”

Bạch tiên sinh lại hỏi Trịnh Hòa: “Em thì sao? Em sẽ theo tôi chứ?”

Trịnh Hòa gật đầu lia lịa, cậu cuống quýt chạy đi thu dọn hành lý.

190.

Trong lúc Trịnh Hòa chuẩn bị hành lý, Husky lặng lẽ chuồn qua khe cửa, cọ cọ chân Trịnh Hòa làm nũng.

“Con ngốc này, ba ba con bị bệnh rồi...” Trịnh Hòa xoa cổ nó, chải lại vùng lông lộn xộn. Lo lắng và đau xót trào ra làm mắt cậu đỏ hoe.

Husky liếm tay Trịnh Hòa như muốn an ủi.

Trịnh Hòa nói tiếp: “...Vậy nên, dâng hiến thân xác con để làm một nồi thịt chó cho ông ấy đi...”

Husky kinh ngạc, hai mắt tròn tròn.

Hai người chắc chắn không phải cha mẹ ruột của tôi đúng không!!!!

Dùng thịt của con trai để chữa bệnh chỉ xuất hiện trong truyền thuyết thôi nha!!!

39. Chương 39: 191 – 195

191.

Trong bệnh viện.

Bạch tiên sinh đi kiểm tra, Trịnh Hòa cùng những người khác đợi ở bên ngoài.

Trịnh Hòa nhận ra Tang Bắc trong số những người Bạch tiên sinh mang đến, vội vàng qua hỏi: “Rốt cuộc Bạch tiên sinh bị sao thế? Trước cậu bảo tôi ông ấy bị bệnh, giờ có thể nói rõ hơn không?”

Tang Bắc đáp: “Nói cậu cũng không hiểu.”

“Cậu phải nói thì mới biết tôi có hiểu hay không chứ!”

Tang Bắc đột nhiên lại chỗ đám người đứng bên kia, sau quay lại, vỗ vỗ bả vai Trịnh Hòa, nói: “Cậu qua đây chút.”

Trịnh Hòa theo anh ta đến góc hành lang, hỏi: “Qua đây làm gì?”

Tang Bắc nói: “Chuyện tôi nói bây giờ, mong cậu có thể giữ bí mật.”

Trịnh Hòa: “Về bệnh của Bạch tiên sinh sao?”

Tang Bắc gật đầu: “Cậu có thể hiểu như thế.”

Trịnh Hòa làm bộ mặt nghiêm túc, nói: “Tôi sẽ giữ bí mật, cậu yên tâm đi.”

Tang Bắc hỏi: “Cậu biết chứng cố chấp không?”

Trịnh Hòa gật đầu.

Tang Bắc lại hỏi: “Thế tâm thần phân liệt?”

Trịnh Hòa gật đầu.

Tang Bắc: “Bệnh của Bạch tiên sinh là sự kết hợp của hai loại trên.”

Trịnh Hòa không gật đầu, đầu óc cậu lúng bả lúng bừa, mãi lâu sau mới bật ra tiếng: “Hử?”

192.

Theo lời Tang Bắc, đa số các bệnh nhân tâm thần phân liệt đều sẽ pha thêm một vài hội chứng tâm thần nữa. Như Bạch tiên sinh là được coi đã khổng chế tốt.

Trịnh Hòa không ngờ Bạch tiên sinh mắc tâm thần phân liệt, cậu vẫn luôn thấy Bạch tiên sinh dịu dàng, chín chắn, xứng đáng được nhận 100 điểm. Người hoàn hảo như thế, sao lại mắc tâm thần phân liệt chứ?

Cậu nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra nổi.

Tang Bắc không trông chờ Trịnh Hòa có thể hiểu được với cái đầu óc của mình: “Thấy chưa, có biết đâu.”

Trịnh Hòa nghĩ mãi không ra, cuối cùng kệ không thèm nghĩ nữa, dù sao Bạch tiên sinh có bệnh, cứ đến đâu thì đến.

Chỉ cần biết mình vẫn thích Bạch tiên sinh là được.

193.

Khi Trịnh Hòa bước ra khỏi chỗ ngoặt, cậu thấy Bạch tiên sinh bình thản bước ra khỏi phòng bệnh, bộ âu phục màu xám khiến ông càng hấp dẫn, ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng có thể khiến trái tim Trịnh Hòa đập thành thịch.

Lúc giặt quần áo cho Bạch tiên sinh, cậu phát hiện trong tủ của ông chỉ toàn âu phục với áo ngủ, lúc đấy còn thấy khiếu thẩm mỹ của ông không được tốt lắm, thế nhưng, giờ cậu lại thấy...

Bạch tiên sinh quả là có tài tiên đoán.

Bạch tiên sinh quét một vòng, thản nhiên hỏi: “Trịnh Hòa đâu?”

Ông còn chưa nói xong, Trịnh Hòa đã vội nhảy ra: “Bạch tiên sinh~~~”

Đám vệ sĩ và bác sĩ giật mình, đồng thời lùi về một bước.

Dù là người bình tĩnh như Tang Bắc cũng phải nhắm mắt lại, không dám nhìn thẳng. Anh không ngờ Trịnh Hòa lại có phản ứng như thế sau khi nghe được bệnh tình của Bạch tiên sinh.

Biết thế đừng nói.

Bạch tiên sinh đặt tay lên đầu Trịnh Hòa, ngăn hành vi động kinh của cậu lại. Trịnh Hòa thuận thế ôm lấy cánh tay ông, ngửa đầu lên hỏi: “Bạch tiên sinh, bác sĩ nói gì?”

Ông xoa đầu Trịnh Hòa, không nói.

Trịnh Hòa sốt ruột, chẳng nhẽ kết quả chuẩn đoán rất tệ?

“Bạch tiên sinh, bác sĩ bảo sao thế? Ông nói ra đi.”

Sự thật là, bác sĩ đã nói gì đâu.

Cảm xúc của Bạch tiên sinh ổn định, không có hành vi công kích, không gặp ảo giác và ảo thanh, ngôn ngữ và tư duy logic cũng bình thường.

Bên này, Trịnh Hòa lải nhải vặn hỏi, bên kia, kết quả chẩn đoán chính thức được đưa tới, Kiệt tử nhận lấy, cả đám đọc xong đều cảm thấy choáng váng.

Tang Bắc đẩy kính mắt, hỏi: “Ngài định lúc nào sẽ quay trở lại làm việc? Kế toán của ngài đã hỏi tôi rất nhiều lần.”

“Để cuối tuần đi.” Bạch tiên sinh vỗ vỗ vai Trịnh Hòa, “Tôi muốn về sơn trang, tiện thể đưa em tới công ty.”

“Em... em không đi đâu.” Trịnh Hòa cúi đầu, che đi sự mất mát trong ánh mắt. Cậu biết, trong khoảng thời gian này, cậu có thể ở bên Bạch tiên sinh là vì ông bị bệnh, cần có người chăm sóc. Vậy chẳng nhẽ, khi ông hết bệnh rồi, cậu sẽ bị bỏ rơi sao?

Bạch tiên sinh hiểu tâm tư của Trịnh Hòa, trêu cậu: “Sao không đi? Cuối tuần tôi bắt đầu làm việc, không cần em đi theo tôi.”

Trịnh Hòa ôm lấy eo ông, chôn mặt vào lòng ông.

Bạch tiên sinh ôm lấy Trịnh Hòa, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu: “Em không muốn làm việc, hay không nỡ

rời khỏi tôi?”

Trịnh Hòa vẫn rúc vào lòng ông: “...Vì ông.”

“Tôi không nghe rõ.”

“Ông!” Trịnh Hòa gào lên một tiếng, đỏ mặt, lại dúi đầu vào ngực Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cười sảng khoái.

Ông cảm thấy mỹ mãn, dắt theo cậu nhóc nhà mình về.

194.

Suốt dọc theo hành lang của bệnh viện, đội vệ sĩ rất nghiêm túc trong công tác bảo vệ sự an toàn của Bạch tiên sinh. Trần Minh ngậm nhéo đuôi Kiệt tử, Kiệt tử ngơ ngác nhìn hắn.

Trần Minh bĩu môi: “Nhìn người ta kìa.”

Kiệt tử nghiêng cứu tư thế ôm của Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa, hỏi dò: “Muốn được ôm như thế sao?”

Trần Minh giận: “Không phải thế!”

Kiệt tử chớp chớp mắt phượng yêu mị, ánh mắt mê mang: “Thế là cái gì?”

195.

Còn chưa vào sân, Trịnh Hòa đã thấy Husky lao đến, quẩn lấy chân cậu, sủa ‘gâu gâu’ đầy hung phấn.

“Về rồi đây.” Trịnh Hòa vui vẻ chạy tới ôm Husky.

Bạch tiên sinh đi theo sau Trịnh Hòa, lần đầu tiên ông nhìn kỹ vào cái con chó suýt nữa bị mình làm mất, giờ mới nhận ra nó là Husky, nhúu mày: “Sao em lại mua Husky?”

“Dạ?” Trịnh Hòa đang mải đùa chó, không nghe rõ ông nói gì.

Bạch tiên sinh nhắc lại lần nữa.

Trịnh Hòa gầy gầy phần lông trên của Husky, ôm mặt nó quay về hướng Bạch tiên sinh, nói: “Ông không thấy mặt nó rất nghiêm túc sao? Em tưởng ông thích loại chó thông minh thế này chứ.”

Husky? Thông minh?

Bạch tiên sinh thâm cười nhạo.

Trịnh Hòa tiếp tục ngậy ngô đùa chó, hết nghịch mặt đến kéo tai cho nó thành thỏ, sau lại bịt mũi, bảo nó đóng vai mèo.

Bạch tiên sinh nhìn một người một chó, cũng cảm thấy vui vẻ. Thôi thì, em ấy thích là được.

40. Chương 40: 196 – 200

196.

Đạo diễn Vương đang tự mình chỉ đạo quá trình biên tập. Một nhân viên trong lúc hết trò làm đã lục lại những vai diễn mà các diễn viên trong Xuân Kiếp từng đóng. Không biết người nọ làm thế nào mà lần đến được vai Tổng Chí thu của Trịnh Hòa trong Xuân mệnh điện.

“Đạo diễn! Người này là Thừa Dương nè!” Người nọ hô.

Vương đạo híp mắt xem, nhìn mãi không thấy Trịnh Hòa đâu: “Chỗ nào? Sao tôi không thấy?”

“Chỗ này!” Người đó chỉ vào một người thanh niên rất đẹp trai, “Ông xem này, chẳng phải Trịnh Hòa sao?”

Đạo diễn Vương chăm chú nhìn một hồi, do dự: “Chắc là không phải... nhìn không giống.”

“Không giống chỗ nào chứ, cậu ta chính là Trịnh Hòa.”

Đạo diễn vẫn không tin.

Người nọ giận lắm, lật tới chỗ chạy phụ đề, chỉ vào dòng chữ “Tổng Chí Chu — Trịnh Hòa” nói: “Đấy đấy thấy chưa! Không phải Trịnh Hòa thì là ai?”

Đạo diễn ngạc nhiên lắm, ông nhắc máy lên gọi cho Trịnh Hòa để hỏi, vì sao trong Xuân mệnh điện cậu đẹp trai thế mà sang Xuân Kiếp lại tàn tạ như vậy.

Trịnh Hòa nghe đạo diễn hỏi, mãi lúc sau mới đáp: “Hồi diễn Xuân mệnh điện tôi mới 20.”

“Ừ thì sao?” Đạo diễn hỏi.

“Hồi còn trẻ... tôi cũng đẹp trai lắm chứ bộ.”

Đạo diễn: “...”

197.

Vì câu hỏi của đạo diễn Vương, Trịnh Hòa cảm thấy cực kỳ uể oải, cậu tìm tới Bạch tiên sinh, ông nằm trên ghế mây, cậu nằm sấp trên ngực ông, đầu dụi qua dụi lại.

Bạch tiên sinh bị Trịnh Hòa đè cho tỉnh, ông mở mắt, ôm lấy Trịnh Hòa, hỏi: “Em sao thế?”

“Em buồn.”

Bạch tiên sinh ‘à’ một tiếng rồi lại nhắm mắt, ngủ tiếp.

Trịnh Hòa đợi mãi không thấy ông hỏi gì, lay ông dậy: “Sao ông không hỏi vì sao em buồn?”

Bạch tiên sinh đành hỏi: “Được rồi, sao em lại buồn?”

Trịnh Hòa ghen hòng, tự hỏi một hồi, cậu hỏi đầy bất an: “Bạch tiên sinh, ông thấy em có xấu không?”

Bạch tiên sinh nhướn mày, nhìn Trịnh Hòa từ đầu đến chân.

“Ông nhìn gì...”

Trịnh Hòa chưa nói xong, đôi môi cậu đã bị Bạch tiên sinh chiếm lấy. Trịnh Hòa cảm nhận được đầu lưỡi ông xâm nhập vào miệng mình, cuốn lấy, hút lấy... đầy mê đắm.

198.

Tuy đến cuối tuần, Bạch tiên sinh sẽ quay lại làm việc nhưng Tang Bắc vẫn đưa những tài liệu trong khoảng thời gian gần đây đến như thường lệ.

Ở một mình quá chán, Trịnh Hòa ôm chó ngổ ngồi xem phim.

“Oăng!” Husky bị Trịnh Hòa ôm vào lòng, cảm thấy khó chịu nên cứ cựa qua cựa lại.

“Im nào.” Trịnh Hòa lấy hai miếng khoai tây chiên, đút cho chó ngốc một miếng, mình ăn miếng còn lại.

Husky ăn xong khoai tây, chưa đầy 2s lại oăng oăng kêu.

“Đã bảo im mà!” Trịnh Hòa tiện tay đút kẹo cao su cho nó, chó ngổ không để ý, há miệng ăn ngon lành. Đút xong, Trịnh Hòa mới nhận ra chó ngổ vừa ăn kẹo cao su, vội vàng bóp chặt cổ nó, lay qua lay lại: “Sao mày lại ăn? Nôn ra mau!!! Bạch tiên sinh! Trịnh Hòa sắp chết rồi!”

Bạch tiên sinh đang trong thư phòng, nghe Trịnh Hòa kêu thê, giật hết cả mình.

Đóng máy tính, xóa hết văn kiện bí mật, Bạch tiên sinh tháo kính xuống, mở cửa xuống lầu: “Sao lại bảo mình chết cơ chứ?”

Trong phòng khách, Trịnh Hòa dùng cặp mắt rưng rưng nhìn con chó, chó bị Trịnh Hòa bóp cổ đến thập tử nhất sinh. Xung quanh một người một chó là một đồng đồ ăn vặt, TV còn đang chiếu phim.

Bạch tiên sinh đột nhiên thấy đau đầu.

“Bạch tiên sinh... Trịnh Hòa sắp chết rồi...” Trịnh Hòa thút thít nói.

Bạch tiên sinh giờ mới nhớ ra con chó kia cũng tên Trịnh Hòa, thở phào: “Có chuyện gì?”

“Nó, nó ăn kẹo cao su... là lỗi của em...” Trịnh Hòa ôm Husky, lòng đầy hối hận.

Bạch tiên sinh dừng một chút, kéo tay Trịnh Hòa ra, nói: “Không sao, em cứ buông nó ra đi.”

Trịnh Hòa không hiểu sao, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo: “Em buông... sau đó làm gì? Đưa nó đi rửa ruột?”

“Không cần.”

“Chẳng nhẽ nó chỉ còn đường chết?” Hốc mắt Trịnh Hòa đã đỏ hoe.

“Không phải, ý tôi là – chó không chết nếu ăn nhầm kẹo cao su.” Bạch tiên sinh vỗ vai Trịnh Hòa như vỗ

một cậu bé tiểu học “Về sau em phải học tập thêm.”

Hỏi: Chó ăn kẹo cao su có chết không?

Đáp: Cậu cứ gẫy phân nó ra, sẽ thấy miếng kẹo cao su chỉ mạng đó.

— Bách khoa toàn thư.

199.

Bạch tiên sinh làm việc, Husky thấy Trịnh Hòa tới, vội trốn nhanh.

Trịnh Hòa đáng thương bị cả hai người thân bỏ rơi, đành thui thủi một mình xem phim. Sau thấy đã đến giờ tắm rửa đi ngủ bèn hờn hử chạy lên tầng tìm Bạch tiên sinh.

“Cốc cốc”

“Vào đi.”

Trịnh Hòa đẩy cửa ra, cười hì hì: “Đi ngủ thôi.”

Bạch tiên sinh lật tài liệu, nói: “Em ngủ đi, lát tôi ngủ sau.”

Trịnh Hòa rầu rĩ đóng cửa lại.

Một lát sau, lại có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Trịnh Hòa bưng một ly sữa đến, nói: “Cho ông, đồ ăn khuya.”

“Tôi nghĩ em nên cho tôi một ly cà phê thì đúng hơn.” Bạch tiên sinh cười nói.

“Em từng pha cho ông rồi, nhưng ông chê khó uống...” Nhớ lại chuyện đó, Trịnh Hòa lại thầm oán.

“Em bảo tôi nói thật mà.” Bạch tiên sinh thở dài.

Trịnh Hòa chu môi: “Ông không cho em pha cà phê hòa tan.”

“Thứ đó không tốt cho sức khỏe.”

“...Dù sao em cũng không nói nổi ông.” Trịnh Hòa phồng mắt, thấy dưới xe lăn của Bạch tiên sinh được lót thảm cậu ngồi bệt xuống, ngửa cổ lên nhìn ông.

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa không có ý định ra ngoài, nói: “Trịnh Hòa, em ra ngoài trước đi, tôi còn phải làm việc.”

“Em nhìn ông làm việc là được.” Trịnh Hòa dỗi, gác cằm lên đùi Bạch tiên sinh, ý muốn nói ‘ông làm gì được em nào’. Thực đáng đánh đòn.

“Em sẽ quấy rầy tôi, được chưa?” Bạch tiên sinh cúi đầu, đưa tay vuốt lấy mặt Trịnh Hòa, nhìn ông thực cảm dục.

Trịnh Hòa rung động, cậu ngậm lấy ngón cái của Bạch tiên sinh, liếm nuốt, còn khẽ rên rỉ.

Bạch tiên sinh mỉm cười, rút tay ra khỏi miệng Trịnh Hòa: “Định bắt tôi làm theo ý em bằng cách này sao? Em muốn gì nào?”

“Ngủ cùng em đi, hồi trưa chúng ta chưa làm đến bước cuối.”

“Không được, tôi còn công việc đây này.” Giọng nói của Bạch tiên sinh thực dịu dàng, trầm ấm.

“Ồ với em đi mà, Bạch tiên sinh.” Trịnh Hòa cọ qua cọ lại trên chân ông.

“Ngoan, em đi ngủ trước đi.”

Trịnh Hòa thấy không được, đành lưu luyến đứng lên, nhìn phía mặt nghiêng quyến rũ của ông, đột nhiên cậu nảy ra một ý: “Bạch tiên sinh, ngài thật sự không muốn cùng em xuống lầu?”

Người đàn ông nhìn laptop chăm chú, gật đầu.

Đột nhiên! Trịnh Hòa ôm lấy laptop của ông, chạy ra ngoài!

Bạch tiên sinh giật mình một lát, sau lại cười ngặt nghẽo.

Bởi vì cách mấy căn phòng trống, khi Bạch tiên sinh xuống lầu thì đã không thấy bóng dáng Trịnh Hòa đâu.

“Trịnh Hòa? Trịnh Hòa?” Bạch tiên sinh gọi thử hai tiếng, không có ai đáp lại.

Husky chui ra khỏi sofa, Bạch tiên sinh cúi đầu nhìn nó, nói: “Em chạy đi đâu thế...Trịnh Hòa, mày có thấy em ấy đâu không?”

Husky quay mặt ra phía phòng ngủ kêu.

Bạch tiên sinh cầm xúc xích trên bàn, quảng cho Husky: “Ăn đi.”

Phòng ngủ, trên giường vẫn ngay ngắn, chứng tỏ chưa có người bò lên. Bạch tiên sinh đi qua phía rèm.

Trong tủ cạnh tấm rèm, Trịnh Hòa lặng lẽ hé ra một cái khe nhỏ, nhìn ra ngoài. Cậu lo đến toát mồ hôi hột, lại bị nhốt trong không gian hẹp, cả người cậu đều thấy nóng. Giờ cậu mới thấy hối hận, sao mình lại làm mấy trò dở hơi mất trí ấy chứ? Nhỡ đâu Bạch tiên sinh giận, không thích cậu, cậu phải tốn bao nhiêu công sức để theo đuổi ông lần nữa đây?

Bạch tiên sinh quơ tay vào rèm, Trịnh Hòa vừa thở phào, một tay kia của ông lại mở cửa tủ.

Trịnh Hòa sợ đến mức buông cả hai tay đang cầm laptop, che mặt.

Bạch tiên sinh bình tĩnh nhìn chiếc laptop đã vỡ đôi, ông không hề tức giận, chỉ cười tủm tỉm nhìn Trịnh Hòa: “...Em không dám nhìn người khác đến thế sao?”

Trịnh Hòa: “...”

Em giật mình mà.

200.

Quán bar yên ắng. Ly cocktail xanh thăm bí ẩn và quyến rũ như biển xanh sâu thẳm. Vương Kiệt cầm chén rượu, thở dài thườn thượt.

Gần đây thần kinh y như bị suy nhược. Y luôn mơ thấy đêm đó, Bạch tiên sinh ngồi ở bàn ăn bên cạnh, mỉm cười, nhìn y chăm chú. Bộ âu phục trắng của người nọ như thứ màu sắc duy nhất tồn tại trong căn phòng hắc ám đó.

Khi y sắp cầm lấy được đôi tay ông, đột nhiên...

Tỉnh mộng.

Vương Kiệt không hiểu nổi vì sao mình đột nhiên lại yêu Bạch Ân, yêu phải vị ‘thái tuế’ trong giới này không ai dám dây vào. Dù y có nghĩ đến thế nào đi chăng nữa cũng chẳng thể nghĩ ra.

Lại là một tiếng thở dài.

Vương Kiệt đẩy cặp kính mắt Bạch tiên sinh đưa, trong lòng cảm thấy bức bối khó chịu, thực muốn dốc thẳng ly Cocktail đó vào mặt để cái đầu lạnh lại.

Bartender tò mò nhìn vị khách tuần tú, đồng tai lên nghe lén, rốt cuộc nghe được tiếng người đó thì thào.

“Thằng Cupid chết dẫm, rảnh sao mà đi bắn tên linh tinh! Con mẹ nó!”

41. Chương 41: 201 – 205

201.

A Long là trợ lý của Trịnh Hòa, tuy vai của cậu chỉ chiếm nhiều lắm là 50 từ trong cả quyển truyện nhưng điều đó không làm lu mờ được sự thật rằng: cậu đã ở bên Trịnh Hòa suốt 4 năm.

Thế nhưng, từ khi Xuân Kiếp đóng máy, A Long chưa thấy Trịnh Hòa một lần nào.

A Long hậm hực.

Là một thanh niên tiêu biểu của thế kỷ 21 – có khát vọng, có lý tưởng, bảo cậu không làm gì mà được nhận tiền lương đúng là dằn vặt và đau khổ. Vậy nên, A Long lại càng hậm hực.

Sự thật chứng minh, A Long là một tên M chính hiệu.

202.

Bạch tiên sinh có một bí mật nho nhỏ.

Trước lúc làm tình, người khác sẽ mặc thứ gì đó để cởi che bớt thân thể của mình rồi mới bước ra khỏi phòng tắm, Bạch tiên sinh thì cứ trần như nhộng đi ra.

Lúc đấy, mặt Trịnh Hòa như thế này [° °;]

Trịnh Hòa: “Ông... ông... Sao ông không mặc quần áo?”

Bạch tiên sinh vừa lấy khăn lau đầu vừa hỏi: “Sao phải thế? Dáng tôi không đẹp à?”

Trịnh Hòa lén lút nhìn về phía cơ bụng của ông, nuốt nước miếng: “Không phải...”

“Thế sao tôi phải mặc quần áo đi ra? Đàng nào chút nữa cũng phải cởi.”

Khi Bạch tiên sinh nói đến đấy, một giọt nước lấp lánh từ ngọn tóc ông trượt xuống phần cơ bụng săn chắc. Trịnh Hòa không kìm lòng được, lại nhìn chăm chăm vào những cơ bụng đó. Lòng rộn ràng xao xuyến.

Vì thế... Hai người XXOO.

Từ nay về sau... thói quen tốt đẹp đó của Bạch tiên sinh được lưu giữ và bảo tồn.

203.

Khi Vương Thư Hoa biết tin Bạch tiên sinh dưỡng bệnh ở thành phố H, gã bèn vui vẻ chạy đến thăm bệnh.

Gã từng mượn tòa sơn trang đó để tổ chức một bữa tiệc lửa trại, vậy nên, ý mình sanh sỏi, gã không thèm mở GPS, cứ thế lao xe lên núi. Kết quả là, lúc đến sườn núi, do đường mở quá nên xe trượt sang một con đường nhỏ khác. Vương Thư Hoa dừng xe, nhìn xung quanh, thấy có vẻ như mình biết con đường này, gã tự tin có thể lần đến được sơn trang của Bạch tiên sinh, vậy nên, gã cứ thế đi theo con đường mòn.

Nửa tiếng sau.

Vương Thư Hoa quệt đám mồ hôi đầm đìa trên mặt: “Đây là chỗ nào thế?”

Bên cạnh xe, một gốc cây đại thụ che khuất hơn một nửa ánh nắng mặt trời, khiến cả khu rừng trở nên u ám. Một con côn trùng không tên lao đến trước cửa kính xe Vương Thư Hoa, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào gã.

Vương Thư Hoa giật mình hoảng sợ, dè dặt bấm còi xuống, cái xe kêu “Píp píp píp píp——” một tiếng dài.

Côn trùng nghiêng đầu, chân sau gãi gãi, bình yên vô sự.

Vương Thư Hoa giận lắm. Đầu vốn không có nhiều tóc suýt chút nữa lại bị giật xuống mấy sợi. Gã cảm thấy tôn nghiêm của mình bị con côn trùng này xúc phạm! Tôn nghiêm là điều vô cùng quan trọng của một người đàn ông! Vậy nên, gã xuống xe, dự định dạy cho côn trùng kia một bài học!

“Mày! Chính mày đấy!” Vương Thư Hoa chỉ vào con côn trùng, “Mày đứng lên trên tấm kính của tao làm gì? Làm giá đấy hả?”

Côn trùng kêu vo vo.

“Còn dám nói dối?! Vo vo cái đầu nhà mày!”

Tiếng vo vo càng lớn hơn.

Vương Thư Hoa tức đến độ sắp phun ra lửa: “Con mẹ mày, đồ không biết trời cao đất rộng! Mày...”

Chưa nói xong, phía bên kia rừng cây chợt vang lên một giọng nam: “Giám đốc Vương? Sao ngài lại ở đây?”

Vương Thư Hoa khựng lại, quay đầu qua nhìn – Trịnh Hòa đang cầm rổ, nhìn y hệt như một thằng chần dề.

Côn trùng nhìn Vương Thư Hoa một cái đầy khinh miệt, rồi vỗ cánh bay đi.

204.

Chiều qua, Trịnh Hòa dắt chó ngổ lên núi đạo thì thấy nó cứ đi một đoạn lại cúi xuống đào đào bới bới gì đó. Lúc đầu cậu còn tưởng nó muốn đào hầm, sau lại phát hiện, chỉ trong vòng nửa giờ, nó đã đào 7-8 chỗ. Chẳng nhẽ chó ngổ đã học được cách đào theo công đoạn?

Trịnh Hòa bắt đầu chú ý đến hành động của nó.

Chó ngổ đi vài bước lại cúi xuống đào. Trịnh Hòa cầm thử nó đào được lên: một cây rau dại đáng thương phát phơ trong gió.

Tối đó về, Trịnh Hòa bỏ gốc rau dại đáng thương đó vào bồn cho Bạch tiên sinh ngấm, tiện thể cáo trạng hành vi ngổ ngẩn của chó ngổ.

“Đây là rau? Nó gọi là gì?” Bạch tiên sinh sờ phần lá cuộn tròn của nó.

“Chắc là dương xỉ...”

“Cũng đáng yêu đấy.” Bạch tiên sinh bóp mạnh một phát, gốc dương xỉ bé bỏng tẽ ra làm hai.

Trịnh Hòa giả vờ như không thấy gốc dương xỉ đáng thương trong tay ông, lên lầu tắm rửa đi ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, cậu đột nhiên nhớ tới gốc cây dương xỉ hôm qua, lần thần thể nào lại nghĩ: hẳn dương xỉ có thể dùng để ăn.

Trầm tư một lát, Trịnh Hòa nấu xong hết mọi thứ rồi mặc quần áo chống nắng, đội mũ rơm, xách rổ đi tìm dương xỉ.

Ai ngờ, mới hái được mấy cây dương xỉ thì lại gặp được Vương Thư Hoa đang lạc đường.

205.

Trịnh Hòa nhìn thấy Vương Thư Hoa đúng lúc gã đang chỉ tay thẳng mặt con côn trùng, mắng té tát. Chập mạch thể nào mà cậu lại buột miệng: “Giám đốc Vương, sao ngài lại đến đây?”

Vừa nói xong cậu liền thấy hối hận. Sao lại đột nhiên nhớ mồm chứ? Quay lén cảnh vừa rồi về cho Bạch tiên sinh xem, hai người cười thầm là được rồi.

Vương Thư Hoa lau mồ hôi trên mặt, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh: “À, cậu đấy à. Cậu qua đây làm gì?”

Trịnh Hòa chìa rổ cho Vương Thư Hoa thấy rõ mấy cọng rau bên trong: “Tôi đi tìm dương xỉ.”

Vương Thư Hoa: “...”

Vương Thư Hoa bắt đầu hoài nghi không biết có phải lão Bạch làm ăn thua lỗ, lấy cớ bị bệnh để trốn không. Nếu không phải, sao lại để tình nhân đang bao dưỡng đi hái rau cho đỡ đói chứ?

Trịnh Hòa thấy Vương Thư Hoa đứng đờ ra đó, cũng kệ. Cậu cúi xuống cắt dương xỉ tiếp.

“Này, cậu này...” Vương Thư Hoa mới nói một nửa, trầm tư một hồi vẫn không nhớ được tên Trịnh Hòa.

“Sao?” Trịnh Hòa bỏ đám dương xỉ trong tay vào rổ hỏi.

Vương Thư Hoa nhìn nhìn bốn phía, hỏi: “Làm sao để lên sơn trang ấy nhỉ?”

“Đi về phía Tây, đến chỗ cây hòe thì đi về hướng Nam.”

Trong đầu Vương Thư Hoa đầy dấu chấm hỏi: “Hướng Tây là hướng nào?”

Trịnh Hòa chỉ một phía.

“Thế Nam?”

Trịnh Hòa lại chỉ một phía khác.

“Cây hòe trông như thế nào?”

Trịnh Hòa nhìn Vương Thư Hoa, thở dài. Ánh mắt cậu cứ như đang nhìn một đũa ngốc. Vương Thư Hoa cảm thấy tôn nghiêm của mình lại bị xúc phạm.

Trịnh Hòa nói: “Được rồi, để tôi đưa ngài về đi, một mình ngài không tìm được đường.”

“Vậy cậu mau dẫn đường đi.”

“Tôi đang phải cắt dương xỉ mà, ngài cứ vào xe chờ đi, cắt xong tôi sẽ dẫn về.”

“Dương xỉ còn quan trọng hơn tôi sao?” Vương Thư Hoa không tin nổi.

Trịnh Hòa không hiểu sao ông phải giật mình như thế: “Dương xỉ ăn được, ngài thì sao? Có ăn được không?”

42. Chương 42: 206 – 210

206.

Lúc Trịnh Hòa dẫn Vương Thư Hoa về đã là 10 giờ hơn.

Vương Thư Hoa vừa bước vào phòng liền bị chó ngổ lao ra liếm khắp mặt, nước miếng chó khiến ông suýt chết ngộp trong cơn thối.

“Trịnh Hòa, lại đây.” Bạch tiên sinh vỗ vỗ tay, Husky hớn hỏ chạy đến.

“Đệt...” Vương Thư Hoa sờ sờ mặt, buồn nôn kinh!

Thấy ông bạn cũ đến thăm, Bạch tiên sinh cũng chẳng tỏ vẻ vui sướng, ông đứng dậy, chỉ về phía căn phòng trúc: “Qua đó đi.”

Vương Thư Hoa lau sạch nước miếng, lúc này mới nhận ra trong sơn trang mưa thêm không ít đồ mới, chắc chắn: “Lão Bạch, hồi nay ông cũng biết hưởng thụ nhỉ.”

Bạch tiên sinh nhìn về phía Trịnh Hòa, cười nói: “Trịnh Hòa thích mấy thứ này, chỉ cần thoải mái thì tôi sao cũng được.”

Vương Thư Hoa vốn không thích Trịnh Hòa, nghe thế liền ngậm miệng không nói.

Trịnh Hòa bưng lên hai ly nước ấm, đúng lúc Vương Thư Hoa đang khát, gã cầm lên định uống thì thấy nước đục ngầu.

Vương Thư Hoa nhìn Trịnh Hòa đầy khó hiểu, đưa lưới ra ném thử... CMN! Toàn mùi đất!

“Trịnh Hòa, nước này là sao thế hả?” Vương Thư Hoa đặt mạnh cốc nước xuống bàn.

Trịnh Hòa không hề nhận thấy rằng Vương Thư Hoa đang tức giận, bắt đầu khoe: “Kiệt tác của tôi đây! Tôi phát hiện ra trong giếng có nước liền đổ nước nó vào xô, đợi cho phần bùn lắng xuống, sau đó lấy phần nước trong bên trên đun sôi. Thế là có nước sạch!”

Vương Thư Hoa giận đến độ muốn đập chén.

Bạch tiên sinh nói với Trịnh Hòa: “Em ra ngoài trước đi.”

Trịnh Hòa nói: “Ừm, em đi nấu cơm. Hôm nay em đi cắt dương xỉ về, ông có muốn ăn không?”

Bạch tiên sinh nói: “Ừm, em ra đi.”

“Lão Bạch, cậu ta đúng là...”

Bạch tiên sinh thở dài, cười khổ: “Ông nghĩ thoáng chút đi, nước dùng để pha cà phê cho tôi em ấy cũng dùng cách đó.”

Vương Thư Hoa nghĩ nát óc vẫn không ra nói: “Sao ông lại để cậu ta làm như thế chứ? Hết đào rau đại lại đến đun nước giếng...”

“Em ấy thích thế.”

Vương Thư Hoa nhìn Bạch tiên sinh đầy quái dị. Bạch tiên sinh chống mắt nhìn lại: “Sao thế?”

“Chỉ vì thế thôi?”

Bạch tiên sinh gật đầu.

“Trước kia ông đâu dung túng người khác như thế? Bệnh sạch sẽ đâu rồi?”

“Vẫn còn,” Bạch tiên sinh chỉ vào cái ghế Vương Thư Hoa đang ngồi, “Chút nữa ông đi, tôi phải lau sạch cái ghế đó, bẩn quá.”

“Ông có biết câu vừa rồi có thể chấm dứt tình cảm suốt 20 năm của chúng ta không?”

“Biết.”

“Thế sao ông còn nói?”

Bạch tiên sinh mỉm cười, không đáp.

Vương Thư Hoa cảm thấy tôn nghiêm của mình lại bị đập nát.

207.

Món dương xỉ xào thịt của Trịnh Hòa bị Husky khinh bỉ, nó chỉ ăn phần thịt, còn đồng dương xỉ đẩy hết ra phía ngoài bát.

Trịnh Hòa tức đến độ không ăn nổi cơm.

Vương Thư Hoa ở lì trong thư phòng của Bạch tiên sinh suốt cả ngày. Thấy mặt trời sắp xuống núi, Trịnh Hòa nấu một bữa nhỏ cho Bạch tiên sinh.

Hiện Bạch tiên sinh vẫn phải tiêm thuốc. Trong thuốc có thành phần kích thích tiêu hóa, Bạch tiên sinh lại chỉ ăn non nửa bát mỗi lần nên đói rất nhanh.

Dường như Husky cũng biết mẹ giận mình, thế nên vẫn quần quanh chân Trịnh Hòa, thấy Trịnh Hòa định lên tầng liền chạy lên trước, đẩy cửa phòng cho cậu.

“Mịa! Lão Bạch! Chó nhà ông đúng là tài! Nãy tôi nhớ là đã khóa cửa rồi mà? Sao nó lại mở được chứ?”
Vương Thư Hoa khen.

Trịnh Hòa nheo mắt hỏi: “Ông khóa cửa làm gì? Làm chuyện mờ ám gì với Bạch tiên sinh sao?”

Vương Thư Hoa nói: “Đúng thế.”

Bạch tiên sinh đỡ bát cơm, nói lảng sang chuyện khác: “Không phải, tôi thấy Thư Hoa qua nên nhờ ông ấy giúp sắp xếp lại giá sách. Sợ chó vào làm loạn đổng sách dưới sàn nên mới khóa cửa. Em ăn cơm chưa?”

Vương Thư Hoa ngửi được mùi, thò đầu qua nhìn bát cháo rức rở của Bạch tiên sinh, bụng kêu ọc ọc: “Aiz, ai kia này, phần của tôi đâu?”

Trịnh Hòa liếc mắt: “Ai kia là ai?”

Vương Thư Hoa mãi mới nhớ ra tên Trịnh Hòa, nói: “...Trịnh, Trịnh Hòa! Đúng rồi, Trịnh Hòa, phần của tôi đâu?”

“Tôi chỉ nấu một phần cho Bạch tiên sinh thôi... đấy!” Trịnh Hòa nâng cầm, nhìn về bát của Bạch tiên sinh nói, “Ăn phần của ông ấy đi.”

“Đạo đãi khách của cậu có vấn đề sao?”

“Vấn đề gì chứ, tôi vốn lễ phép!”

“Đừng ồn.” Bạch tiên sinh đánh gãy cuộc đấu võ mồm của hai người, “Trịnh Hòa, dù sao Thư Hoa cũng giúp tôi cả ngày rồi, em cứ thuận theo ông ấy chút đi.”

Trịnh Hòa nhe răng trợn mắt nhìn về phía Vương Thư Hoa, nói: “Trong nồi còn đấy.”

“Lão Bạch, ông tốt với tôi nhất! Ai kia kia, bụng cháo đến cho tôi.”

Vương Thư Hoa vừa nói xong, Trịnh Hòa lại châm chích: “Ngài đúng là to nhip, tôi có phải người hầu cho ngài đâu mà đã nấu rồi còn phải bụng tới? Muốn ăn thì tự đi mà lấy, có cụt tay cụt chân gì đâu.”

“Làm cũng làm rồi, múc ra bát mang lên thì chết sao?” Vương Thư Hoa cãi lại.

“Không, nhưng bụng bát cho ông, tôi sẽ mệt đến gãy xương, ông tin không?”

“Xương cậu làm từ gì đấy hả? Nhựa phải không, cầm bát thôi mà cũng gãy.”

Bạch tiên sinh ngắt lời: “Trịnh Hòa, phải lễ phép với khách.”

Vương Thư Hoa ưỡn ngực.

Bạch tiên sinh nói tiếp: “Nhưng mà Thư Hoa, ông có phải người ngoài đâu, tự đi lấy đi.”

Vương Thư Hoa kinh ngạc: “Lão Bạch, ông kẹo kiệt thế, tôi chỉ bảo cậu bé của ông bưng một cái bát thôi mà, có mệt gì đâu? Nhìn ông thế này, thật là...”

Bạch tiên sinh giữ chặt Trịnh Hòa, kéo cậu ngồi xuống ghế dựa: “Kệ ông ta đi, em mệt cả ngày rồi, nghỉ đi.”

“Cả ngày nay tôi cũng giúp ông xếp giá sách cơ mà.” Vương Thư Hoa vừa than thở vừa xuống lầu kiếm đồ ăn.

208.

Không biết ăn phải cái gì mà chó ngổ bị tiêu chảy. Trịnh Hòa cho nó uống thuốc, yên được một đêm, đến sáng hôm sau lại bắt sang bệnh khác.

Bạch tiên sinh đang ăn cơm, Husky nằm sấp xuống như vệt nướng, đầu ngẩng lên nhìn bàn ăn.

Bình thường chỉ có Trịnh Hòa cho Husky ăn, vậy nên Bạch tiên sinh nói: “Trịnh Hòa, nó đói thì phải.”

Trịnh Hòa gãi gãi cằm nó, nói: “Sáng nay tao vừa cho mày uống sữa chua mà?”

“Ư ử ử ử ử....” Husky gừ gừ, đuôi nâng lên, đánh rầm!

Husky giật nảy mình! Hai mắt tròn to, nhìn ra phía sau tìm rầm!

Trịnh Hòa bóp trán, không dám nhìn con chó ngu ngốc này nữa.

Bạch tiên sinh buông thìa, hơi nhúu mày.

Husky nhìn mãi vẫn không thấy rầm của mình đâu, vừa bình tĩnh lại, phía sau lại ‘pùm’ một tiếng!

“Gâu gâu! Gừ gừ gừ...”

Chó ngốc bị chính mình dọa, sủa không ngừng.

“Trịnh Hòa...” Bạch tiên sinh còn chưa nói hết, Trịnh Hòa đã tiếp lời, “Chút nữa em đưa nó đi viện. Mấy ngày nay chúng ta đừng ăn cơm nữa thì hơn.”

Bạch tiên sinh gật đầu, nói: “Ừm, nếu bác sĩ không chữa được thì vứt đi, mua con mới.”

“Gâu gâu gâu gấu gấu gấu gâu gâu gâu!!!” (Đừng mà ! Kiếm đâu được một con chó khác đẹp trai như tôi chứ! Vứt đi là thiệt đó!) – Chó ngốc vội phản bác.

Trịnh Hòa: “...”

209.

Trịnh Hòa mang chó ngốc đi khám, Bạch tiên sinh cuối cùng cũng có thời gian xem văn kiện.

Hôm qua, Vương Thư Hoa tới đưa văn kiện về chỉ tiêu sang năm của thành phố H. Từng chữ trong đó đều nhờ tiền của Bạch tiên sinh đập vào cho bên Vương Thư Hoa.

Đúng thế, mối quan hệ giữa Vương Thư Hòa và Bạch tiên sinh không đơn giản chỉ là bạn bè, nói trắng ra thì, vì lợi ích nên mới cột với nhau mới là nguyên nhân chủ yếu.

Trong giới này là thế, ‘anh đối tôi không thật lòng, sao tôi phải dốc hết tâm can ra’?

Khi Vương Thư Hoa mới quen Bạch tiên sinh, gã chỉ là một thanh niên 20 thích phản nghịch, cà lơ phất phơ vậy. Gã vô tình làm phình bụng một cô nữ sinh trung học, bố người ta lại là BTV của một tờ báo, mượn chuyện này, làm hẳn một series dài kỳ, khiến cho cả xã hội chú ý mất vào. Ông Vương không cần thận nói ra chuyện này tại tiệc rượu. Một khoảng thời gian sau, người của Bạch tiên sinh ‘khuyên’ cô bé kia đi phá thai, ông Vương lại phê cho Bạch tiên sinh một mảnh đất có giá rất cao ở khu trung tâm, coi như là báo đáp.

Vương Thư Hoa và Bạch tiên sinh đã quen nhau như thế.

Hồi trẻ, nhìn Bạch tiên sinh có vài nét nữ tính, cô lẽ do mãi đến năm 18 tuổi, ông vẫn được nuôi như một cô gái nên dù mặc âu phục cũng không có vẻ hung ác. Vương Thư Hoa đã quen đi cửa sau, thấy Bạch tiên sinh lại ngứa ngáy, ngả ngớn trò chuyện cũng không thấy Bạch tiên sinh tức giận, ông đáp lại những chuyện không nên thân của gã rất nhẹ nhàng.

Nói chuyện một hồi, có mấy người đưa cô bé mang bầu đó vào. Bạch tiên sinh hỏi Vương Thư Hoa muốn xử lý thế nào, gã ấp úng đáp lại: “Tùy cậu đi.”

Chuyện sau đó, cả đời này, Vương Thư Hoa cũng không thể quên. Gã trơ mắt nhìn Bạch tiên sinh tùy ý nói vài chữ, mấy người kia liền đánh cô bé chết đi sống lại. Lúc ấy, gã không hề thấy ‘đúng là vô lương tâm, tàn nhân...’ gì gì đó, trong óc chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Bạch Ân đẹp trai chết mất...

Vương Thư Hoa cảm thấy mình cũng phải có được kiểu sống đầy của Bạch Ân, đập lên hết thầy, coi rẻ chúng sinh.

Xóa sạch đám băng ghi hình Vương Thư Hoa, Bạch Ân bảo cấp dưới đưa cô bé đó ra ngoài, rồi liếc về phía gã, nói nhẹ bằng: “Anh muốn về, hay ở lại?”

Đêm đó, anh chàng Vương Thư Hoa về nhà trong trạng thái lâng lâng, hưng phấn đến mất ngủ. Cảm giác đối với Bạch Ân từ yêu thích thành sùng bái, từ sùng bái thành tôn sùng mù quáng, cho đến tận giờ.

210.

Lần đầu tiên Trịnh Hòa tới bệnh viện thú y. Qua tấm kính ở hành lang, cậu tò mò nhìn vào phòng bệnh. Có rất nhiều lồng thú, bên trong nhốt các con bị bệnh. Husky ngồi bên chân Trịnh Hòa, đánh rầm như súng bắn liên thanh.

“Thối chết mất.” Trịnh Hòa dí trán con Husky.

Husky ‘Gâu’ một tiếng, trợn tròn mắt, giả bộ vô tội.

43. Chương 43: 211 – 215

211.

Đợi một hồi lâu mới đến lượt khám của chó ngố. Bác sĩ nói: “Ngồi lên giường.”

Trịnh Hòa thấy trong phòng bệnh chỉ có một cái giường, thế nên ôm chó ngốc ngồi lên đó.

Bác sĩ nói: “Cậu ngồi đây làm gì?”

Trịnh Hòa nghe theo, bỏ chó ngố xuống đất.

Bác sĩ đành phải nói rõ: “Ý tôi là: chó – trên giường, cậu – xuống!”

Trịnh Hòa vội vàng để chó lên giường, rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Bác sĩ soi đèn pin vào miệng chó ngó, lại ấn ấn bụng, Husky bỗng dưng nâng đuôi lên.

“Nó nâng đuôi làm gì?” Bác sĩ ghé đầu vào phía sau mông chó ngó, nhìn xem bên mông có bệnh khuẩn gì không. Trịnh Hòa chưa kịp ngăn lại thì chó ngó đã thả rắm ngay cạnh mặt bác sĩ.

Mặt bác sĩ tái mét.

Trịnh Hòa cười gượng, đặt đuôi chó bịt lại ‘cúc hoa’, nói “Lý do tôi mang nó đến xem bệnh là thế đó...”

Bác sĩ mở cửa sổ, hít sâu vài lần, đeo khẩu trang rồi mới dám khám tiếp.

Bác sĩ hỏi: “Nó ăn gì?”

Trịnh Hòa: “Cái gì cũng ăn.”

Bác sĩ: “...Mấy hôm nay nó ăn gì.”

Trịnh Hòa: “À! Nó ăn... cơm, thịt, rau, đại khái chúng tôi ăn gì nó ăn nấy, dễ nuôi lắm, chẳng kén ăn bao giờ.”

Bác sĩ: “Cậu có thể nói tỉ mỉ hơn không? Lúc nào ăn cái gì, ngoài bữa cũng tính.”

Bình thường ở nhà cậu vẫn hay ăn vặt, chó ngó lại thích quẩn quanh chân, thấy nó đáng yêu, thỉnh thoảng cậu vẫn đút cho nó một ít. Bác sĩ bảo kể hết ra cũng khó, nhìn đám mỡ quanh bụng cậu là biết đồng đồ ăn vặt đó nhiều thế nào.

Bác sĩ thấy Trịnh Hòa mãi không trả lời, hỏi: “Sao thế, không nhớ được?”

“Cũng không phải, mấy hôm nay bữa chính nó ăn canh rau chân vịt, dương xỉ xào thịt ăn với cơm, bữa ngoài có... hạt dẻ, kem, bò khô, socola...”

“Đợi chút!” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, nhú mày, “Sao nó ăn nhiều thế?”

“Tôi cứ tiện tay đút cho nó thôi.”

“Cậu có biết chó không được ăn socola không?”

Trịnh Hòa tròn tròn mắt: “Chó không được ăn socola ạ? Không phải chỉ có mèo thôi sao?”

Bác sĩ cảm thấy mình sắp bị suy nhược thần kinh: “Mèo, chó đều là động vật, đều phải ăn uống đi vệ sinh, cậu nghĩ chúng khác nhau nhiều lắm sao?”

“Bác sĩ không biết rồi, mèo với chó khác nhau nhiều chứ. Tôi nói cho bác sĩ nghe, ở thời Ai Cập cổ đại, mèo là giống hoàng gia...” Trịnh Hòa bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Bác sĩ vội vàng viết bệnh án, nét chữ như rồng bay phượng múa, viết xong thì dúi thẳng vào tay Trịnh Hòa, vẩy vẩy tay như đuổi ruồi bọ: “Đối diện là chỗ lấy thuốc, tiền xuống tầng một tính. Đi mau đi.”

Trịnh Hòa còn chưa nói đủ: “Tôi thấy hai ta rất hợp ý nhau, bác sĩ xem nó có cần tái khám không? Lần sau đến chúng ta nói chuyện tiếp.”

Bác sĩ: “...”

212.

Hoạt động truyền thông của Xuân Kiếp đang vào giai đoạn nước rút.

Giám chế Tổng bận đến độ chân không chạm đất, hận sao một ngày không có 48 tiếng. Đêm đến, hẩn đành nằm buồn trên giường, lời điện thoại của Thành thiếu hôm trước mới lấy trộm ra nghĩ bậy bạ.

Vài ngày như thế trôi qua, giám chế Tổng không chịu nổi cô đơn, bắt đầu nghĩ cách để Thành thiếu làm chương trình với mình.

Thành thiếu là loại người nào?

Dù vào thời điểm hai người ngọt ngào nhất cũng biết phân biệt công tư, huống chi giờ anh còn muốn né Tổng Nhiên? Vậy nên, lúc phát hiện mất di động, Thành thiếu liền mua cái khác, thay số rồi nhắn tin hết một lượt cho những người mình quen, bảo họ đừng cho Tổng Nhiên số mới của mình.

Mọi người đa phần không biết chuyện xảy ra giữa Tổng Nhiên và Thành thiếu, chỉ tưởng khúc mắc do lợi ích của công ty. Vậy nên, một số kẻ nhiều chuyện liền hăm hở đi nói số của Thành thiếu cho Tổng Nhiên, còn gửi nội dung tin nhắn của cậu cho hẩn.

Giám chế Tổng không hề nghĩ ‘anh ấy đang trốn mình’ mà chỉ cho rằng Thành thiếu muốn khiến mình bất ngờ. Vậy nên, hẩn kiên nhẫn không gọi tới, đợi xem ‘bất ngờ’ của anh là gì.

Lại một tuần trôi qua.

Sắp đến thời gian thực hiện những chương trình lần trước giám chế Tổng đưa cho Thành thiếu. Cuối cùng, hẳn cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với anh, hít sâu vài cái làm công tác chuẩn bị tư tưởng rồi mới gọi.

“Alô, đoán xem tôi là ai?” Giám chế Tổng thấp giọng nói, thêm việc điện thoại cũng khiến âm thanh hơi biến dạng, Thành thiếu thực sự không nhận ra giọng của người bên kia.

“Chào ngài, xin hỏi ngài là?” Thành thiếu hỏi lễ phép.

“Anh đoán xem, Thành thiếu.”

Nếu không phải hai tiếng Thành thiếu khiến anh biết người kia cũng ở trong giới, thì anh đã ngắt cuộc gọi rồi: “Thực xin lỗi, tôi không hiểu.”

“Để tôi gợi ý nhé, chúng ta từng ân ái mà? Giờ tôi vẫn có thể nhớ được hầu kết quyến rũ của anh, đáng yêu chết mất!”

Thành thiếu nghe được người kia là nam, còn tưởng là bạn mình: “Tôn Công?”

“Không phải.”

“Giám đốc Chu?”

“Không phải.” Giám chế Tổng không nhịn được cười, giọng nói run rẩy, “Tôi là Tổng Nhiên, tình yêu à, anh có nhớ em không?”

Mặt Thành thiếu sầm lại, anh nhìn số điện thoại trên màn hình, kéo thẳng vào sổ đen!

213.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà đã một tuần trôi qua, Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh phải rời khỏi sơn trang.

Ngày chia tay, Trịnh Hòa lưu luyến không rời, hết sờ cái này lại muốn lấy cái kia, mặt mày ủ dột. Husky không biết mình sắp phải chuyển nhà, quần quýt bên chân Trịnh Hòa nghịch đuôi mình.

Bạch tiên sinh buông quyển sách trên tay xuống, nhìn Trịnh Hòa đang ủ buồn đứng bên cửa sổ, chợt nhớ về hồi trước.

Lần đầu tiên ông gặp Trịnh Hòa không phải ở BEACHER mà còn trước đó.

Lúc ấy ở Thanh Đảo có một sự kiện điện ảnh rất lớn. Bên tổ chức mời rất nhiều ngôi sao hạng hai, cầm gậy chạy quanh con đường bao lấy rạp chiếu phim. Trịnh Hòa vẫn còn non nên chỉ được xếp vào đội cổ vũ bên đường. Thỉnh thoảng cũng có vài cảnh đặc tả cho cậu.

Bạch tiên sinh có đầu tư cho sự kiện này nên được mời đến. Trước khi khai mạc, tất cả mọi người đều phải đứng bên lề đường. Bạch tiên sinh cũng đành chịu cảnh mặt trời chiếu mặt. Vệ sĩ sợ có việc ngoài ý muốn xảy ra, bèn chọn một chỗ ngay sát rìa đường cho ông. Tình cờ thế nào, người đứng trước mặt Bạch tiên sinh chính là Trịnh Hòa.

Bạch tiên sinh đảo qua đám người một lượt, không hiểu sao ánh mắt lại dừng lại trước cậu thanh niên áo trắng này. Trong óc ông đột nhiên bật ra một ý nghĩ ‘nhìn khung xương cũng không tệ’.

Trịnh Hòa cầm que cổ vũ, thấy ngôi sao đang chạy đến gần mình, căng thẳng quá mà nghiêng người, nhìn theo người kia. Nhờ thế mà Bạch tiên sinh nhìn thấy nửa gương mặt coi như cũng tạm được của cậu. Ánh mắt ông quét qua hàng mi tầm tầm, cặp mắt có chút nhỏ, bờ môi mím chặt có vẻ rất mềm mại rồi bất giác nhìn tiếp xuống dưới. Tuy nhiên, phần đó đã bị vệ sĩ che mắt nên đành thôi.

Suốt buổi lễ khai mạc, Bạch tiên sinh chỉ nhìn chăm chú vào Trịnh Hòa.

Còn cậu Trịnh Hòa ngây ngô đó thì không quay đầu nhìn lại đến một lần.

Lễ khai mạc kết thúc, theo kế hoạch, Bạch tiên sinh phải lên máy bay về Nhật Bản, nhưng khi thư ký báo lịch trình, ông lại trầm ngâm một lát rồi hỏi giám đốc Tổng: “Buổi tối sẽ mời mấy cô cậu ngôi sao tham gia liên hoan đúng không?”

Giám đốc Tổng làm vẻ mặt cực kỳ đáng khinh: “Đúng vậy, Bạch tiên sinh muốn tham gia sao?”

Bạch tiên sinh cười nhẹ: “Ừm, vừa nãy thấy được một mục tiêu không tồi.”

“Ui chao, đúng là hiếm khi...”

Lúc nghe tin buổi tối có liên hoan, Trịnh Hòa vốn cảm thấy rất vui vẻ, được ăn ké một bữa ngon ai chẳng vui. Nhưng khi cậu nói điều đó với tiền bối, anh ta cười lạnh, kể ra sự thật về buổi liên hoan. Trịnh Hòa càng nghĩ càng hoảng, cậu lén lút chuẩn bị về trước.

214.

Rốt cuộc đến lúc phải rời đi.

Bạch tiên sinh khép sách lại, vỗ vai Trịnh Hòa, nói: “Đến giờ rồi, phải đi thôi.”

“Vâng.” Trịnh Hòa cầm dây xích chó trong tay, dắt Husky lên xe.

Bạch tiên sinh ngồi bên Trịnh Hòa, xem tiếp quyển sách vừa nãy. Trong xe trở nên yên lặng.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa nhẹ nhàng gọi, tựa đầu vào bờ vai ông.

Bạch tiên sinh đặt sách xuống, chỉnh lại vai để cậu tựa vào thoải mái hơn, hỏi: “Sao thế? Vẫn thấy buồn?”

“Vâng.”

“Nếu em thích có thể đến lúc nào cũng được.”

“Em buồn không phải vì thế...” Điều khiến cậu buồn bã chỉ có mình cậu biết. Cậu vẫn luôn nghĩ, trong khoảng thời gian này, Bạch tiên sinh đối tốt với cậu là vì ông đang bệnh, bên cạnh chỉ có một mình cậu. Nhưng giờ ông hết bệnh rồi, bọn họ phải rời khỏi sơn trang, quay về với chốn phồn hoa rực rỡ, bên cạnh ông sẽ có rất nhiều tình nhân đẹp và hoàn mỹ hơn cậu. Liệu Bạch tiên sinh có thể vẫn như bây giờ ư?

Bạch tiên sinh ôm lấy eo Trịnh Hòa, từ góc nhìn của ông, bả vai cùng đường eo của cậu vẫn như ngày nắng nóng đó, cậu thanh niên trong chiếc áo sơ mi trắng ngày ấy không hề thay đổi, làn da vàng căng tràn nhựa sống, giống như chỉ cần răng nanh khẽ cắn xuống, dòng máu ấm áp, nóng bỏng đó sẽ phủ kín gương mặt ông.

Một câu nói đột nhiên lóe lên trong óc, ông nói ra ngay sau đó.

“Em có đồng ý tới ở cùng tôi không?”

00:01s. Trịnh Hòa quay đầu sang.

00:04s. Bạch tiên sinh cắn lưỡi, không hiểu sao mình lại đột nhiên nói ra như thế.

00:30s. Hai mắt Trịnh Hòa bắt đầu đỏ lên.

03:06s. Bạch tiên sinh bắt đầu nghĩ cách lấp liếm những lời vừa nói.

04:35 giây. Trịnh Hòa bổ nhào vào lòng Bạch tiên sinh.

Xe vẫn chạy.

Bóng rừng cây từ phía xa loáng qua tấm kính.

Trong xe u ám.

Bạch tiên sinh cúi xuống nhìn Trịnh Hòa trong lòng mình.

Trịnh Hòa vẫn chôn đầu trong lòng Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh nhẹ nhàng quàng tay qua đầu Trịnh Hòa.

Nhận lấy cái ôm này.

215.

Bởi vì video quay với Trịnh Hòa, Mạt Mạt trở thành nhân vật được chú ý. Chuyện của cậu và KUY trong giới không còn lạ gì, nhưng không biết phóng viên nào không thêm để ý quy củ trong giới, đem chuyện này đưa lên mặt báo.

Lúc ấy Mạt Mạt hằng còn quay phim cho Xuân Kiếp nên KUY không nói gì cho cậu hay, gọi điện bảo người nhà giải quyết chuyện này rồi qua Singapore chụp ảnh.

Ông cố nội của KUY là đợt học sinh cuối cùng đi du học, chưa lấy được bằng thì triều Thanh sụp đổ – mất nước.

Ông cố nội nghĩ: nước đã mất rồi, thôi thì ở lại Úc, sau chiến tranh, nhân lúc kinh tế đang phát triển liền đầu tư vài công ty, thành nhà đầu tư người Hoa lớn nhất.

Những thành viên trong gia tộc đồng lứa với KUY đều chơi cổ phiếu rồi tự tích lũy vốn của mình. Khi KUY vừa mới sinh ra, đã có người ước chừng giá trị của vị cháu đích tôn này. Giống như mọi người đoán, từ nhỏ, KUY đã thích những con số, kiến thức tài chính chỉ cần đọc qua là hiểu. Anh rất được mọi người trong gia tộc coi trọng.

Năm KUY tốt nghiệp đại học, trong chuyến du lịch, anh có chơi Tết tại một phố người Hoa. Từ đó, anh bắt đầu hướng tới cổ hương Trung Quốc, dùng tiếng Trung nói chuyện với du học sinh Trung Quốc. KUY rất ngạc nhiên khi biết hiện Trung Quốc không còn thắt bím, phụ nữ không cài hoa lên đầu, Trung Quốc khác hẳn với bức tranh anh vẫn vẽ ra. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, giống như cô gái mà anh hâm mộ nói ‘Thực ra tôi phẫu thuật thẩm mỹ’.

KUY rời khách sạn, lên máy bay sang Trung Quốc.

Sau đó, anh vô tình tham gia một công ty người mẫu, quen Mạt Mạt, dạy cậu ấy tiếng nước ngoài, từ từ lên kế hoạch cho cuộc đời mình, đợi đến năm 30 tuổi sẽ về Úc kế nghiệp.

Mạt Mạt không hề biết điều này.

44. Chương 44: 216 – 220

216.

Kịch bản của Xuân Kiếp đã qua được vòng kiểm duyệt. Kịch bản đã qua nhưng có vài cảnh phim không được cho phép chiếu, trùng hợp thể nào, đều là cảnh của Âu Dương Chí. Đạo diễn Vương hỏi biên kịch liệu có bỏ đi được không, biên kịch suy xét đến tính logic của cả bộ phim, nói không được.

Đạo diễn đành phải đòi tiền từ chỗ giám chế Tổng để quay lại.

Tổng Nhiên giận lắm. Hẳn phụ trách đầu tư và tuyên truyền, đạo diễn Vương phụ trách làm phim. Chỉ còn một tháng nữa là Xuân Kiếp sẽ được công chiếu, đã bàn bạc được với tiết mục ở mấy đài truyền hình rồi, giờ lại phải quay lại?

Đạo diễn Vương vội giải thích: “Không phải quay lại hết, chỉ có vài cảnh không được qua xét duyệt thôi. Cộng lại không quá 15 phút.”

“Thế chẳng phải quay lại là gì? Ông có biết thuê máy móc cần bao tiền không? Tiền thuê diễn viên là bao nhiêu? Bội chi quá mức cho phép, ông có hiểu không? Hơn nữa, nếu giờ tuần ra tin phải quay lại, người ta sẽ đánh giá thế nào? Thanh danh hủy hết!”

“Nhưng mấy cảnh đó rất quan trọng, chúng tôi biết làm thế nào.”

“Không thì sửa tình tiết đi, chẳng phải bên hậu kỳ vẫn đang cắt nối, biên tập sao, biến mấy cảnh quan trọng thành không quan trọng, hoặc là cắt bớt đi, tôi lại đệ trình Xuân Kiếp một lần nữa, biết đâu lại được.”

Đạo diễn Vương nói lại lời của giám chế Tổng cho nhóm biên kịch, họ thấy có thể thử phương án thứ nhất. Sau một hồi bàn bạc, cả nhóm quyết định giảm bớt cảnh của Âu Dương Chí, chỗ trống thì cho nhân vật Thừa Dương của Trịnh Hòa lấp vào.

Đạo diễn ngăn lại biểu hiện của Trịnh Hòa trong suốt quá trình quay phim, cảm thấy cậu có thể đảm nhận được trọng trách này, liền đồng ý phương án đó. Công việc lại lu bù bận rộn.

Giám chế Tổng cũng rất vừa lòng với cách xử lý này. Hiện Thành thiếu đang là người đại diện của Trịnh Hòa, coi như gián tiếp bán một nhân tình cho anh ấy...

217.

Cả đoàn làm phim rất ăn ý, quyết định không nói chuyện này cho Âu Dương, chỉ cần đợi đến ngày Xuân Kiếp công chiếu là được. Ai ngờ người đại diện của Âu Dương Chí đến thăm, nghe hết được mọi người nói chuyện, thế là lộ tẩy.

Âu Dương Chí từng diễn nhiều phim, cũng biết đoàn làm phim cắt đi là do bị kiểm duyệt nên không nghĩ nhiều. Người đại diện của cậu lại cảm thấy không công bằng. Âu Dương Chí bận thế mà vẫn cố rút thời gian để đi tham gia những sự kiện tuyên truyền cho Xuân Kiếp, còn Trịnh Hòa thì sao? Từ đầu tới đuôi có thấy đến buổi nào đâu!

Âu Dương Chí vốn không thích Trịnh Hòa, nghe người đại diện phân tích lại bắt đầu thấy phản cảm với quyết định của đoàn làm phim. Người đại diện thấy Âu Dương Chí cũng đồng ý với mình liền xếp lịch để cậu quay về đoàn làm phim.

Đạo diễn Vương rất ngạc nhiên khi thấy người đại diện của Âu Dương Chí tới. Sau khi nói chuyện một hồi, khen qua khen lại, bởi vì đạo diễn Vương cũng có tiếng nên người đại diện không dám nói trắng ra, chỉ khéo léo đề cập tới địa vị của Âu Dương Chí và lượng fan cậu mang tới cho bộ phim.

Đạo diễn Vương nói, Âu Dương Chí đã đóng góp rất lớn cho đoàn phim, cảm ơn sự tham gia của cậu.

Người đại diện thấy đạo diễn cứ quanh co, lòng vòng không chịu vào thẳng vấn đề, đành phải tự nói, nhưng đạo diễn Vương lại lảng sang chuyện khác. Cứ thế vài lần, người đại diện biết ý tứ của ông, lại tự động hiểu sai, sau còn nhớ tới Trịnh Hòa đã vào đoàn phim bằng cách nào, càng nghĩ càng thấy chuyện này có điểm kì quái.

218.

Trịnh Hòa vừa quay về công ty liền bị Thành thiếu lôi đi chọn kịch bản, cậu vừa bỏ mũ xuống vừa than thở: “Tôi vừa về, không để tôi nghỉ một lát để tìm lại cảm giác sao?”

Thành thiếu đang ngồi trước máy tính chọn kịch bản, nghe thế liền quay lại trừng cậu: “Cậu còn dám nói sao, cậu có biết là cậu nghỉ 2 tháng rồi không hả? Hai tháng! Hoạt động tuyên truyền cho Xuân Kiếp không tham gia buổi nào, cậu còn nghĩ đến danh tiếng của mình không? Có biết bỏ bao hợp đồng rồi không? Cả đồng tiền đấy!”

Trịnh Hòa thốn thức: “Anh đừng nói quá lên chứ, làm gì mà cả đồng, cát xê của tôi nhiều nhất chỉ 5.000 thôi.”

“Cậu nghĩ mình còn giống trước kia à? Nói cho cậu biết, giờ tiền trả cho cậu phải gấp 10 trước kia là ít, hơn nữa Xuân Kiếp còn chưa chiếu, chiếu rồi cậu nổi tiếng thì công ty sẽ bồi dưỡng trọng điểm luôn...” Thành thiếu lại lải nhải, mở một cặp văn kiện ra, “Đây, kịch bản đây, cậu xem qua đi.”

Trịnh Hòa không có khiếu trong chuyện chọn kịch bản, người khác cho cậu diễn gì cậu diễn đó, cốt truyện được là được, vậy nên xem đi xem lại vẫn không quyết được, Thành thiếu mắt kiên nhẫn nói: “Cậu chọn nhanh lên, tôi còn liên lạc với người ta.”

“Tôi không chọn được.”

“Không thích à?” Thành thiếu hỏi.

“Không phải, cái nào cũng được, tình tiết rất hay.”

“Vậy đóng bộ này đi, tác phẩm mới của đạo diễn lão làng – đạo diễn Hà. Lần này ông ấy muốn dùng người mới, tôi biết chuyện nên mới mang kịch bản đến cho cậu, những người khác cùng công ty mình không có cơ hội này đâu.”

Trịnh Hòa do dự: “Có sao không? Những nghệ sĩ khác sẽ không nghĩ nhiều chứ?”

“Chuyện này trong giới giải trí vẫn là bình thường, ai chẳng kiếm tiền dựa vào kịch bản tốt công ty đưa cho. Trưa nay chúng ta sẽ đi gặp đạo diễn Hà, tranh thủ tuần sau là được vào.” Thành thiếu nói xong, móc đi động ra.

Trịnh Hòa không muốn mình thành trường hợp đặc biệt, nói: “Thôi đừng ăn cơm, sắp xếp hôm nào cho tôi đi thử vai là được, được chọn rồi tôi sẽ đi diễn.”

“Trong phim này cậu không cần đóng nhân vật gì quan trọng, cùng lắm thì được nam thứ. Tôi chọn thế là vì vai này rất ngắn, ratings cũng được, diễn để kiếm tên tuổi.”

“Thế thì càng không cần, cứ đi thử vai là được.” Trước đây Trịnh Hòa đều đi thử vai, đoàn làm phim thông báo thì đi diễn, lần đóng Xuân Kiếp phải đi cửa sau, cậu cứ thấy kỳ kỳ.

Thành thiếu không hiểu suy nghĩ của Trịnh Hòa: “Thế lãng phí thời gian lắm, cậu đi lấy xe của tôi đi, hôm nay cậu lái, tôi còn bận gọi điện, không lái được.”

“Hôm nay tôi đi xe tới, dùng xe tôi cũng được.”

“Ừ ừ, đi nhanh đi.” Thành thiếu phát tay đuổi cậu.

Trịnh Hòa quay lại nhìn Thành thiếu đang gọi điện bàn chuyện nhân vật của mình, khẽ thở dài đi xuống lầu.

219.

Thành thiếu xuống bãi đỗ xe chậm hơn Trịnh Hòa khoảng vài phút, đi lòng vòng mãi không tìm được cái xe Jeep của cậu, điện thoại đang bận dùng mà mãi không thấy người đâu, gấp quá, Thành thiếu hô lên: “Trịnh Hòa! Trịnh Hòa! Cậu ở đâu!”

“Ở đây!” Trịnh Hòa hạ cửa kính xuống, vươn tay ra vẫy.

Thành thiếu đi qua, nói: “Đổi xe à...”

Vòng quanh xe xem một vòng, anh nhú mày: “Sao lại là Bentley?”

Trịnh Hòa vội giải thích: “Xe này của Bạch tiên sinh.”

“Thế cũng không được, xe này cao cấp quá, không hợp với địa vị hiện tại của cậu, cậu biết không? Mình phải đi cho vững thì mới nổi tiếng được!” Thành thiếu dạy dỗ.

Trịnh Hòa vội gật đầu xưng phải. Cậu biết Thành thiếu nói đúng nhưng xe của cậu bị tịch thu rồi. Bạch tiên sinh chỉ cho cậu đi cái Bentley này, bảo là có hệ thống định vị gì đó, cứ nửa tiếng lại định vị một lần, hệ số an toàn cũng cao.

Nghĩ tới Bạch tiên sinh, cậu lại thấy lòng mình ảm áp.

Hôm đó Bạch tiên sinh mời cậu tới sống chung, ông đưa cậu tới một tòa biệt thự ở ngoại ô. Hai người vừa vào phòng liền trao đổi tình cảm bằng cách làm tênh, xong việc rồi lại không ai chịu ngủ, lặng lặng ôm nhau.

Tuy trước đây cũng có lúc cậu ở nhà ông nhưng đây là sau khi Bạch tiên sinh tan tằm mới tới đón. Trịnh Hòa muốn gặp ông lại phải gọi điện trước. Giờ thì khác, cậu muốn về lúc nào cũng được.

“...Này! Ít nhất cậu cũng phải mở cửa cho tôi chứ!” Tiếng Thành thiếu vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu. Trịnh Hòa ngẩng ra nhìn anh, Thành thiếu mặt xầm xỉ đứng ngoài.

“Thực xin lỗi, anh vào đi.” Trịnh Hòa mở cửa xe.

Thành thiếu ôm laptop ngồi ở ghế sau, nói: “Nãy đạo diễn Hà bảo chúng ta chọn chỗ ăn, cậu thấy ‘Nguyên Bảo phúc’ hay ‘Blue’ được hơn?”

“Sao bỗng dừng lại hỏi tôi thế?”

“Tôi định cậu chọn quán nào thì không đi quán đó, chắc chắn sẽ khiến đạo diễn hài lòng.”

Trịnh Hòa: “...”

220.

Cuối cùng, Thành thiếu chọn Blue vì Trịnh Hòa nghĩ Nguyễn Bảo quán hợp với gu thẩm mỹ của đạo diễn Hà hơn.

Cả hai vừa vào cửa liền gặp một người đàn ông gầy đét, mái tóc đen xõa xuống vai, rất có chất nghệ sĩ.

Thành thiếu bắt tay với người đàn ông trung niên: “Đạo diễn Hà, chào ngài, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, ngài vẫn khỏe chứ.”

Đạo diễn liếc qua Trịnh Hòa, nhìn cậu từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười nói: “Đây nhà cu chàng cậu nói đúng không? Ai nha, cũng không tệ, bao nhiêu ngôi?”

Trịnh Hòa bị giọng nói của đạo diễn Hà làm chua hết cả người, thật sự rất muốn đút tay vào mồm ông ta, uốn thẳng cái lưỡi đó.

“Hai mươi tám.”

Ánh mắt ông lộ vẻ khó chịu: “Đúng là... tuổi lớn quá, bộ phim này phải có sức sống của tuổi trẻ, cậu ấy không hợp với yêu cầu của kịch bản lắm.”

Thành thiếu cười cười, kéo ghế dựa, nói: “Chúng ta cứ ăn cơm đi, ăn xong lại nói chuyện, dù sao bữa này tôi mời, ngài cứ chọn món đi.”

Đạo diễn Hà nhìn liếc Thành thiếu: “Đây là vì cậu đấy nhá, người khác tôi cũng không cho mặt mũi thể đâu, Trịnh Hòa nhẩy.”

Trịnh Hòa cười gượng: “Dạ dạ, ngài nói gì thì là cái đó.”

Đạo diễn Hà không thêm khách khí, gọi luôn bốn món giá bốn con số lên, Trịnh Hòa trộm nhìn Thành thiếu, nụ cười của anh không hề giảm chút nào, vẫn vô cùng hoàn mỹ. Trịnh Hòa lén gọi một món beefsteak cho mình, chưa kịp chỉ tay thì bị Thành thiếu cản lại.

Đạo diễn Hà cười nói: “Ai nha, sao hai người không thử? Không cần khách sáo, Trịnh hòa nhảy, này.”

Thành thiếu cười lạnh lẽo: “Cậu ấy đang phải giảm béo, ngài cũng biết đấy, nghệ sĩ lúc nào chẳng thế, cho cậu ấy một đĩa salad rau là được rồi.”

Đạo diễn Hà vội nói: “Muốn giảm béo nha? Salad rau không được đâu, cái đó cũng béo lắm, ăn táo dâm đi, bổ sung dinh dưỡng nớ.”

Mặt Trịnh Hòa xanh lét.

45. Chương 45: 221 – 225

221.

Bữa cơm này đúng là phần khích. Trịnh Hòa lẳng lặng ngồi ăn táo dâm, đau đớn nhìn Thành thiếu và đạo diễn ăn từ khai vị đến món chính, có vẻ ngon lành lắm.

Xong bữa chính, Thành thiếu bật nắp rượu đỏ, dẫn câu chuyện sang vai diễn của Trịnh Hòa.

Đạo diễn Hà không từ chối thẳng, nói chuyện kịch bản cùng bên đầu tư: “Trịnh Hòa nhảy muốn lóng cũng được, nhưng sẽ không được lóng nhân vật tốt nớ. Nam chính hay nam thứ nha, cũng đừng mơ mộng gì, ha ha, nhưng đóng nam số 3 cũng được, hai người muốn rút hay tiếp nha?”

Trịnh Hòa nhớ mang máng nam số ba họ Trương, là bạn từ nhỏ của nam chính và nam thứ. Sau khi nam chính và nam thứ tuyệt giao, nam số 3 thành đệ của nam thứ, bị bạn bè kỳ thị. Đến cuối phim thì sự thật mới được vạch trần, nam số 3 là gián điệp, người tốt.

Trịnh Hòa khẽ gật đầu, ý là cậu muốn nhận phim này, Thành thiếu hỏi băng quơ: “Đã có bản thảo cuối cùng của kịch bản chưa?”

“Cơ bản là xong rồi, giữa tháng này sẽ đem đi xét duyệt, nhanh lắm nớ.”

Thành thiếu nghiêm mặt: “Đạo diễn Hà, Trịnh Hòa là nghệ sĩ bên tôi muốn nâng đỡ, chắc chắn sẽ không lơ là chuyện tuyên truyền. Địa vị trong giới của tôi, ngài cũng biết đấy, nếu Trịnh Hòa được nhận vai tốt, công đoạn quảng bá sẽ thuận lợi rất nhiều.”

Đạo diễn Hà chỉ cười không nói.

Thành thiếu tiếp tục: “Ngài biết Xuân Kiếp chứ? Một tháng nữa nó sẽ được chiếu trên khung giờ vàng của đài XX. Trịnh Hòa đóng nam chính trong phim đó.”

Bấy giờ đạo diễn Hà mới nhìn Trịnh Hòa, nhíu mày: “Có nhẽ nào cu chàng diễn tốt lắm sao?”

Thành thiếu vội ho một tiếng, nói: “Diễn tốt là đương nhiên, cái chính yếu là có quan hệ.”

Đạo diễn Hà nói: “Không được nha, iem thấy không minh bạch, trong giới này, có tiền và quan hệ cũng quan trọng nớ, nhưng không được ảnh hưởng đến tác phẩm uây, iem nghĩ phải xem cậu ta diễn thế nào đã rồi mới bàn đến cái gọi là quan hệ kia.”

Thành thiếu cố tình nói lại: “Đạo diễn Hà, đầu tiên, Trịnh Hòa diễn rất tốt, thứ hai, có quan hệ cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng.”

Đạo diễn Hà nhìn Trịnh Hòa đầy khó hiểu, Thành thiếu cũng không ngăn ông lại.

Hai người không nói, đương nhiên Trịnh Hòa cũng không dám nói, tiếp tục cắm đầu ăn món táo dấm chua loét.

Qua một hồi lâu, đạo diễn Hà nói: “Iem sẽ bảo biên kịch sửa lại kịch bản một chút nớ, chúng ta đi thôi.”

Cuối cùng Thành thiếu cũng nở một nụ cười coi như là chân thành.

Nhân viên phục vụ bưng lên một cái đĩa, Thành thiếu vừa định đặt thẻ tín dụng lên thì người đó nói: “Thưa ngài, ông chủ nói nếu cậu Trịnh Hòa tới đây ăn cơm, hóa đơn cứ tính cho ngài ấy.”

Thành thiếu hỏi: “Ông chủ của các cậu là?”

“Ngài Bạch Ân.”

222.

Họp Ban giám đốc bên Bạch tiên sinh rất kỳ lạ. Nếu họp lúc 2h, các thành viên trong phòng sẽ tự tranh luận một hồi, sau đó ghi lại rõ ràng thành văn bản, nửa giờ sau, Bạch tiên sinh mới đứng đỉnh đến. Đợi ông ngồi xuống rồi, Tang Bắc sẽ liệt ra những phương án mọi người đã đề cập, Bạch tiên sinh đồng ý thì duyệt, không thì sửa. Công việc của ông không bao giờ quá 10’.

Đúng là thể loại họp chuyên chế nhất trong lịch sử. Thế mà không hề có người dị nghị. Thành viên Ban giám đốc có cổ phiếu của công ty, cũng có tiếng nói nhưng trong mắt Bạch tiên sinh, cái công ty này cũng chẳng quan trọng, chỉ là công cụ để rửa tiền thôi mà. Vậy nên cổ phiếu của nó có giá trị gì?

Dần dần, cổ phiếu của công ty bị người của ông thu mua hết. Buổi họp thường niên đổi thành họp thường ‘nguyệt’.

Nhưng hôm nay, các thành viên trong Ban giám đốc đã đợi đến phút 40 vẫn không thấy Bạch tiên sinh đến. Mọi người thầm đoán không biết phương án của họ có vấn đề hay là Bạch tiên sinh có chuyện.

Bạch tiên sinh đúng là có chuyện – ông đang bận nói chuyện điện thoại với Trịnh Hòa.

“Bạch tiên sinh...” Giọng Trịnh Hòa lí nhí như muỗi.

“Sao thế?” Bạch tiên sinh hỏi dịu dàng, cái ngữ điệu mềm mại đó khiến Kiệt tử đang đứng bên cạnh sờ da gà.

“Từ sáng đến giờ, em chưa được ăn miếng cơm nào.”

“Sao lại thế? Chẳng phải em đi cùng Thành thiếu sao?”

“Đi với anh ta nên mới đói bụng đó, keo kiệt chết mất !”

Bạch tiên sinh cười nhẹ hỏi: “Vậy em muốn thế nào? Tôi đưa em đi ăn cơm trưa?”

Giọng Trịnh Hòa trở nên vui vẻ: “Đi nha đi nha, ai u, ông đến đây nhanh lên, em đói lả đi rồi.”

“Chỉ biết lảm nhảm thôi. Muốn ăn ở đâu?”

“Em đang ở Blue, em muốn ăn suất đặc biệt.”

Tang Bắc nói nhỏ bên tai Bạch tiên sinh ‘Ban giám đốc đã đợi ngài lâu lắm rồi’, Bạch tiên sinh gật đầu, ý bảo đã hiểu, nói với Trịnh Hòa: “Bên tôi còn có chút việc, lát sẽ qua, em cứ gọi trước đi, tiện thể gọi cả phần tôi nữa.”

“Ông nhớ qua sớm nha.”

“Tôi biết rồi.”

“Chờ ông đó, he he.”

Cúp điện thoại, Trịnh Hòa lộ ra vẻ mặt đắc chí, chìa tay về phía Thành thiếu: “Dám cá dám chịu, 500 đồng

đưa tôi.”

223.

Nửa tiếng trước.

Thành thiếu tiến đạo diễn Hà xong thì quay lại, định bảo Trịnh Hòa lái xe về công ty thì thấy nghệ sĩ nhà mình đang nằm sấp trên bàn, toàn thân tỏa ra tin tức: ‘Tôi đang đau xót lắm, buồn thương lắm...’ Thực sự là chua như món dấm táo trên bàn.

“Nhìn cậu đấy, có nên thân không hả! Không cho cậu ăn cơm trưa thôi mà, phải nằm dẹt ra như thế sao!”

Trịnh Hòa phản bác: “Đây không phải vấn đề ăn mà là vấn đề tôn nghiêm! Vì sao 2 người được ăn món hạng nhất, hơn 1000 tệ mà tôi chỉ được ăn một ly dấm táo 25 tệ?”

Thành thiếu cười lạnh: “Muốn biết vì sao chứ gì? Bởi vì cậu không nổi tiếng! Nếu cậu là diễn viên tuyến đầu của công ty, chúng ta cũng không cần mời đạo diễn chỉ ở cấp độ như đạo diễn Hà!”

“VẬY... VẬY anh cũng không cần làm cho hai bên tương phản quá thế chứ?”

“Tôi là người đại diện của cậu, không phải bảo mẫu, nếu cậu cho tôi lợi nhuận, địa vị tôi sẽ cho cậu mặt mũi, mà giờ thì sao? Nếu không phải cậu quàng được Bạch tiên sinh, ngay cả tư cách nói chuyện với tôi cậu cũng không có, hiểu rõ chưa?”

Trịnh Hòa bị Thành thiếu đả kích, càng cảm thấy uể oải, cậu oặt người xuống bàn “Tôi sẽ cố mà, anh đừng nói nữa.”

Thành thiếu trợn trắng mắt, đặt ví lên bàn, nói: “Tôi vốn định mời cơm đạo diễn nhưng Bạch tiên sinh đã trả rồi, tiền này chúng ta tiêu đi, không buổi chiều lại không có sức mà làm việc.”

“Chiều còn có việc sao?”

Thành thiếu lấy ra tờ giấy bị cậu viết ký tự ngoài hành tinh lên, nhú mày: “Còn có trang bìa tạp chí, tôi cũng không rõ hôm nay có thể chụp xong không, để chốc gọi điện. Không nói chuyện này nữa, cậu muốn ăn gì? Cơm Tây hay Sushi?”

Trịnh Hòa nghi ngờ rằng với độ dày của cái ví không biết nó có trả được tiền cơm không: “Tiền của anh đủ chứ?”

Thành thiếu nhìn ánh mắt Trịnh Hòa nhìn ví mình liền biết cậu nghĩ gì: “Còn có thể tín dụng mà, không

đủ thì cầm cậu ở lại rửa bát.”

Trịnh Hòa vừa nghe thế liền an tâm, hỏi: “Beefsteak này anh ăn ngon không?”

“Tàm tạm, cũng thế thôi.”

“Vậy tôi muốn ăn món hạng nhất!”

Thành thiếu vỗ vỗ đầu Trịnh Hòa: “Cậu định chặt chém tôi thật đấy à?”

“Bạch tiên sinh còn mời anh hai phần ăn cơ mà!” Nói đến Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa rút di động ra: “Tôi gọi điện cho ông ấy, bảo ông ấy cũng đến ném thử.”

Thành thiếu hoài nghi: “Bạch tiên sinh sẽ tới sao? Trừ khi ông ấy liên hệ, nếu cậu cứ tùy tiện muốn gặp như thế, dễ bị ghét lắm đấy.”

“Không đâu, không đâu.” Trịnh Hòa không để ý đến lời nhắc nhở của Thành thiếu.

Thành thiếu thấy thái độ của Trịnh Hòa như vậy, càng thấy lo lắng. Anh cảm thấy mình sắp thành thầy giáo đến nơi, nhận một đứa trẻ mầm non như Trịnh Hòa vào cái thế giới người lớn hỗn loạn, chật vật mà sống.

Bạch tiên sinh đầu tư một khoản tiền lớn cho phần hậu kỳ của Xuân Kiếp, đương nhiên trở thành một trong số những khách hàng lớn của công ty. Thành thiếu luôn quan tâm tới công việc, vội hỏi: “Trịnh Hòa, trước cứ khoan gọi điện đã... nói cho tôi biết, giờ quan hệ của cậu và Bạch tiên sinh như thế nào?”

Trịnh Hòa cúp máy, đưa mắt nhìn cửa sổ, khoe miệng hơi cong lên: “Tốt lắm... từ khi cùng ông ấy đến sơn trang... chúng tôi ở chung.”

Thành thiếu thấy vẻ xuân tình trên mặt Trịnh Hòa, cảm thấy ghen lời.

Trong giới này, nghệ nhân bị bao dưỡng đều được nuôi bên ngoài, Thành thiếu không ngờ là, mãi đến hôm qua, ông ấy mới cho Trịnh Hòa một chỗ ở.

Thành thiếu hỏi: “Trước khi cậu và Bạch tiên sinh ở chung, cậu sống ở đâu?”

“Nhà tôi.” Trịnh Hòa trả lời thực tự nhiên.

Thành thiếu cảm thấy người thanh niên ngây ngốc không chút quyền rũ này sẽ sớm phải chia tay với Bạch

tiên sinh.

Trịnh Hòa đợi một lúc, không thấy Thành thiếu nói gì, liền nói: “Tôi gọi điện cho Bạch tiên sinh, anh nhớ phải trả tiền cho chúng tôi đây.”

Thành thiếu day day thái dương: “Cậu đừng gọi thì hơn, ông ấy không đến đâu.”

“Ông ấy chắc chắn sẽ đến.” Trịnh Hòa nói.

Thành thiếu đang nghĩ làm cách nào để Trịnh Hòa có thể bám lấy Bạch tiên sinh lâu hơn, nên không để ý Trịnh Hòa nói gì.

Trịnh Hòa cho rằng anh không tin, nói: “Nhất định ông ấy sẽ tới! Không tin, chúng ta cá, nếu tôi thắng anh cho tôi 500!”

Thành thiếu vẫn đang mãi suy nghĩ, ‘Ừ’ bừa một tiếng.

...

Trịnh Hòa xòe 500 tệ vừa lấy được từ ví Thành thiếu, phe phẩy quạt: “Tiền dùng trí tuệ đổi lấy đúng là thoải mái, tôi đã bảo Bạch tiên sinh sẽ đến rồi mà! Anh còn không tin...”

Thành thiếu nhún vai, đem hạng mục ‘Làm thế nào để giúp Trịnh Hòa được Bạch tiên sinh sủng ái’ tạm thời bỏ.

“Anh nói đi chứ, có phục không?” Trịnh Hòa vầy vầy tiền, không ngừng kêu gào.

Thành thiếu nhìn bộ dáng Trịnh Hòa lúc này, thực không hiểu nổi cậu ta hấp dẫn chỗ nào mà có thể câu được Bạch tiên sinh.

...Chắc là mỗi người mỗi sở thích.

224.

Bạch tiên sinh dường như đã đoán trước Thành thiếu cũng ở đó, ông kéo ghế ngồi, nói chuyện công việc của Trịnh Hòa với anh.

Trịnh Hòa kéo ghế lại gần Bạch tiên sinh, kê sát ông, hỏi: “Ông chưa uống thuốc phải không?”

Bạch tiên sinh cười cười: “Hôm nay bận, quên rồi.”

Trịnh Hòa gọi một chén nước, một tay cầm chén, một tay lấy thuốc từ trong túi của Bạch tiên sinh, lấy ra bốn viên rồi lại bỏ lọ vào, nói: “Em biết mà, ông lúc nào cũng thế, mau uống đi.”

Bạch tiên sinh nhận lấy, cho vào miệng, ngửa đầu nuốt thẳng. Trịnh Hòa kêu: “Uống nước nữa, đừng nuốt nhanh thế!”

“Không sao, thuốc xuống rồi, không cần nước.”

“Thế cũng không được, nhờ mắc ở cổ họng thì sao.”

Thành thiếu dù nghiêm túc trả lời câu hỏi của Bạch tiên sinh nhưng mắt vẫn nhìn về phía Trịnh Hòa, xem đến đoạn này, anh nghĩ một chút, đứng lên nói: “Chút tôi còn có việc, hai người cứ ăn đi.”

Trịnh Hòa ngẩng đầu hỏi: “Chút tôi tìm anh ở đâu?”

Thành thiếu không hiểu: “Tìm tôi làm gì?”

“Chiều nay chẳng phải có buổi chụp bìa tạp chí sao?”

“À, cái đó hả, đẩy đến mai, hôm nay cậu tan làm đi, tôi sẽ liên hệ sau.”

Trịnh Hòa vui vẻ, nói: “Anh để lại thẻ tín dụng là có thể đi.”

Bạch tiên sinh không rõ: “Cầm thẻ tín dụng của cậu ta làm gì?”

“Anh ta muốn mời cơm chúng ta, đương nhiên phải dùng thẻ tín dụng của anh ấy rồi!” Trịnh Hòa nói rất đường hoàng.

Thành thiếu không biết nói sao.

Bạch tiên sinh bật cười, xoa mái tóc mềm mại của Trịnh Hòa, ấn cậu vào lòng, gật đầu với Thành thiếu: “Cậu cứ đi đi.”

Thành thiếu cung kính xoay người, nói: “Ngài dùng bữa.”

Trịnh Hòa ghé vào người Bạch tiên sinh, thấy động tác của Thành thiếu, vội nói: “Anh ấy để lại thẻ tín

dụng chưa?”

“Sao tôi có thể để cậu ấy mời khách được chứ? Em đúng là,” Giọng nói của Bạch tiên sinh trầm thấp mà mềm nhẹ, dịu dàng, “Đừng bắt nạt người đại diện của em chứ, danh tiếng của Thành thiếu tại công ty em không tệ đâu.”

Trịnh Hòa đổi tư thế, từ ‘nằm sấp’ thành ‘ngồi’. Cậu tựa đầu vào bả vai ông, lưng dựa vào bờ ngực rộng lớn, dùng cái giọng đáng thương để lải nhải.

“Em có bắt nạt anh ấy đâu, ông không biết vừa rồi anh ấy ngược đãi em như thế nào đâu. Em chỉ được ăn táo dầm, chua chết mất, hai người đó thì ăn suất hạng...”

225.

Đạo diễn Hà ra về, càng nghĩ càng thấy lạ. Ông biết con người Thành thiếu, cái loại ăn thịt không nhả xương này sao lại hạ mình đi mời ông ăn cơm chỉ vì một nghệ sĩ không nổi tiếng. Vị ‘Bạch Ân’ nhận tính tiền trước đó cũng cổ quái.

Bạch Ân... Tên này nghe quen thế nhỉ.

Đạo diễn Hà liếc mắt ra ngoài cửa sổ, một người phụ nữ xinh đẹp đang đi trên đường, khi mái tóc nâu dài uốn lọn đó khẽ phất qua, ông chợt nhớ ra Bạch Ân là ai!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chú thích cho bạn nào không hiểu vì sao nhìn “mái tóc nâu dài uốn lọn” đó lại nhớ tới Bạch tiên sinh:

11 năm trước, Bạch tiên sinh vẫn đang để tóc dài bằng bình cuộn sóng màu nâu ả.

46. Chương 46: 226 – 230

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

226.

Buổi chiều Bạch tiên sinh phải gặp đối tác ở BEACHER nên không thể mang Trịnh Hòa theo được. Cậu cũng tự biết mình biết ta, nói: “Chút em sẽ về nhà.”

Bạch tiên sinh nghĩ nghĩ, nói: “Tôi đưa Husky đi salon, em tiện đường về thì nhớ đón nó.”

“Vâng.”

Hôm qua, trong lúc tắm cho chó ngố, cậu phát hiện móng nó rất bẩn. Lúc ở sơn trang, sàn nhà bằng gỗ, bị bẩn chỉ cần lấy máy hút bụi hút còn đỡ. Giờ ở biệt thự của Bạch tiên sinh, sàn cẩm thạch, trải thảm, chó ngố đi lên lại in dấu chân hoa mai.

Trịnh Hòa nhìn chân nó mà thấy bức, từ lúc về nó có chạy nhảy linh tinh nhiều đâu mà sao bẩn thế? Khi Bạch tiên sinh đẩy cửa ra thì thấy Trịnh Hòa đang lằm bằm lầu bầu. Ông nhìn móng vuốt và lỗ tai của Husky, nói: “Lông nó nhiều quá, cắt đi.”

Bấy giờ Trịnh Hòa mới nhận ra lông chó ngố đã dài ra nhiều, dùng máy sấy thổi mà nhìn cứ như gấu trúc, tức cười chết mất.

“Để em lấy kéo xử lý.” Trịnh Hòa vừa nói xong, hai mắt nó tròn tròn, đầy sợ hãi.

“Gấu gấu gấu!”

Trịnh Hòa cầm kéo lách cách: “Qua đây nào, chần chờ cái gì.”

Chó ngố: “Gấu gấu gấu!”

Trịnh Hòa nói: “Đừng hồng phản kháng.”

Chó ngố: “Gấu gấu gấu!”

Trịnh Hòa: “Mày phải tỏ ra chuẩn man chứ, cắt có mỗi lông thôi mà, sao phải sợ thế! Lại đây!”

Bạch tiên sinh dựa vào ván cửa, khoanh tay trước ngực, ung dung ngắm cảnh người chó nói chuyện: “Em hiểu nó kêu gì sao?”

Trịnh Hòa: “Đoán được.”

Husky đột nhiên đứng thẳng, cổ vươn cao, hai mắt nhìn chăm chăm vào Bạch tiên sinh, hai chân trước khép trước ngực, nâng lên hạ xuống.

Trịnh Hòa vừa định phiên dịch, Bạch tiên sinh đã nói: “Cái này tôi hiểu, nó đang nói: Cứu mạng.”

Chó ngố: “Gấu gấu gấu...” hai chân nó càng đập mạnh hơn nữa.

Bạch tiên sinh ra hiệu ‘ngồi xuống’ cho Husky, nó ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bạch tiên sinh nói: “Chút tôi phải dùng phòng này, em cắt nhanh lên.” Nói xong, ông đóng cửa lại.

Chó ngố [.].

Nó sững sờ, sau đó vội vàng định chạy trốn nhưng vẫn bị Trịnh Hòa tóm lại, không thoát nổi.

Trịnh Hòa cười nham hiểm: “Khắc khắc khắc khắc khắc...”

Husky nhìn ván cửa đầy bi thống, chỉ mong Bạch tiên sinh trong bộ đồ trắng sẽ giáng trần, mở cửa ra.

Cây kéo càng ngày càng lại gần 2 cặp chân đáng yêu của nó.

Chó ngố nhìn cánh cửa lần cuối.

Hai mắt nhắm lại đầy bi thương.

Một giọt nước mắt long lanh khê lăn xuống... cái mặt chó của nó.

227.

Bạch tiên sinh đá con chó đang rúc vào gầm bàn, hỏi Trịnh Hòa: “Sao thế?”

Trịnh Hòa cười gượng, bưng một đĩa đồ ăn cho chó lên, đặt xuống bên mõm nó, lấy lòng.

Chó ngố nhìn đĩa đồ ăn mà ngày thường mình vẫn say đắm, hừ một tiếng, quay sang chỗ khác.

Không ăn một miếng nào.

Bạch tiên sinh ngạc nhiên nói: “Ui chao, còn biết sĩ diện.”

Chó ngó nâng đầu lên, nhìn ông ai oán, đôi tai dễ thương ngày nào giờ bị cắt nham nhở, lông chồ cao chồ trụi.

“À...,” Bạch tiên sinh cười cười, liếc mắt nhìn Trịnh Hòa một cái, “Em làm đấy à?”

Trịnh Hòa bụm mặt.

Bạch tiên sinh xoa xoa đầu Husky, nói: “Được lắm, nhìn như hình sao năm cánh ấy, cực kỳ đẹp trai!”

Husky chớp chớp mắt, hai mắt rưng rưng vô cùng đáng thương. Sau đó, nó nâng chân lên, phần lông gần như trụi lủi, chỉ có vài cọng còn kiên cường bám trụ.

Bạch tiên sinh im lặng một hồi, dắt chó ngó với gương mặt đăm lệ đi làm đẹp.

228.

Vương Kiệt biết hôm nay, chú Hai nhà mình có buổi gặp với Bạch tiên sinh, liền mặt dày đi theo.

Chú hai nghĩ để cháu nó đi theo rèn luyện, cũng đồng ý mang hần qua.

Bạch tiên sinh muốn thuê một cano để chuyển hàng từ vùng tam giác vàng về Trung Quốc. Tin này không biết thế nào lại truyền đến tai Vương Nhị thúc. Mấy hôm trước ông vừa liên hệ được một chiếc cano để chở hàng, ai ngờ trong lúc kiểm tra, hàng hóa không đủ tiêu chuẩn nên bị trả về làm lại, thời gian bị kéo dài ra hai tháng. Thế nhưng cano đã đến rồi, ngài nào cũng phải trả tiền tu dưỡng, Vương Nhị thúc đang định chuyển nhượng cái cano này cho Bạch tiên sinh để tiết kiệm tiền.

Vương Kiệt lại nghĩ khác. Mấy hôm nay, không hôm nào hần không mơ thấy Bạch tiên sinh. Bộ não của loài người thực đáng sợ, những giấc mơ của hần càng ngày càng đen tối, càng lúc càng trở nên kỳ quái.

Ngay cả thư ký của hần cũng nhận thấy vùng mắt thâm quầng. Thế thôi đã đủ hiểu tình hình chiến đấu ‘kịch liệt’ thế nào.

Bạch tiên sinh bước vào phòng, Vương Nhị thúc vừa đứng lên, Vương Kiệt đã hớn hở chạy qua bắt tay Bạch tiên sinh: “Bạch tiên sinh, lâu rồi không gặp!”

Bạch tiên sinh nhìn cậu thanh niên có vẻ nhiệt tình thái quá này, hai mắt nheo lại, mãi mới nhớ ra được là ai: “Chào cậu, Vương Kiệt.”

Vương Kiệt cảm thấy thực sung sướng: “Ngài còn nhớ tôi sao?”

Bạch tiên sinh mỉm cười, châm chọc: “Đương nhiên, cặp mắt kính tôi tặng, cậu vẫn giữ chứ?”

Vương Kiệt bị nụ cười của Bạch tiên sinh bắn điện đến tê người, choáng váng một lúc mới nói: “Đương nhiên, đương nhiên là còn.” Nói xong còn lôi cặp kính từ trong túi ra.

Bạch tiên sinh nhú mày, nhìn Vương Kiệt dò xét.

Vương Nhị thúc không rõ quan hệ của Bạch tiên sinh với Vương Kiệt ra sao, đi qua cười làm hòa: “Bạch tiên sinh, chào ngài, chào ngài.”

“Chào ngài.” Bạch tiên sinh chỉ lạnh nhạt giơ tay ra, nắm nhẹ một chút.

Cuộc nói chuyện của Bạch tiên sinh và Vương Nhị thúc rất thuận lợi, trừ việc thỉnh thoảng Vương Kiệt lại chêm mấy câu thần kinh vào. Đại khái là bầu không khí rất ảm áp.

Vương Nhị thúc muốn mời Bạch tiên sinh ăn cơm nhưng bị ông lấy cớ ‘vừa dùng qua’ để từ chối. Đột nhiên, Vương Kiệt nói: “Thế cùng uống một tách cà phê đi.”

Bạch tiên sinh suy tư một lát, nói: “Mấy người trẻ tuổi các cậu thích cái đó, tôi thì xin kiếu.”

“Trà cùng được. Kỹ thuật pha của tôi không tồi đâu.”

Bạch tiên sinh nghe thế liền biết hần không hiểu gì về Trà đạo, liền lấy cớ để chối khéo.

Bạch tiên sinh bảo Tang Bắc đưa Vương Nhị thúc và Vương Kiệt xuống lầu. Vương Kiệt vội vàng nói mình không bận gì cả, vừa gặp Bạch tiên sinh đã ‘nhất kiến như cố’, muốn ở lại nói chuyện thêm.

Bạch tiên sinh gõ gõ mặt bàn, Tang Bắc quyết đoán ‘mời’ Vương Kiệt rời đi.

Đến lúc cánh cửa đóng lại, Bạch tiên sinh mới hơi thả lỏng một chút.

Ông từng gặp tình huống như Vương Kiệt vừa rồi – lúc mới biết Vương Thư Hoa, gã đó cũng tỏ ra như thế.
229.

Trịnh Hòa làm một bữa thịnh soạn chiêu đãi chó ngổ để văn hồi hình tượng hoàn mỹ của mình trong lòng nó.

Ban đầu nó còn tỏ vẻ không thêm quan tâm, sau thấy khi sườn kho tương (1) liền quỳ gối đầu hàng.

Hôm nay Bạch tiên sinh không mang chìa khóa, Trịnh Hòa áng chừng giờ ông về rồi ra cửa đợi, chó ngổ vừa đợi cùng vừa nghịch tuyết bên cạnh.

Xe từ từ tiến vào, Bạch tiên sinh hạ cửa kính, định nói với Trịnh Hòa vài câu rồi vào nhà. Vừa bỏ kính đen xuống, ông liền thấy Trịnh Hòa đã run cầm cập, mặt đỏ bừng, câu nói vừa đến bên miệng lại sửa thành: “Em đứng đợi tôi bao lâu rồi?”

“Không lâu.”

“Không lâu là bao lâu?”

“...Mấy, mấy phút thôi.” Thực ra, Trịnh Hòa đã đợi ông nửa tiếng.

Sắc mặt Bạch tiên sinh đen lại, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Mau về thôi.”

Sau đấy, ông đóng cửa xe, lái vào gara.

Trịnh Hòa không biết sao ông lại giận, ngoan ngoãn dắt chó vào phòng.

Cơm giận của Bạch tiên sinh biến mất không còn dấu vết khi ông tắm rửa đi ra, thấy Trịnh Hòa đang bung đồ ăn lên.

“Sao nhiều thế?”

Trịnh Hòa không thể nói rằng bữa này là cậu chuẩn bị cho Husky nên nói: “Hôm nay rảnh mà, trước ông bị bệnh, không ăn được nhiều, mấy hôm nay phải bồi bổ mới được.”

Bạch tiên sinh cầm đĩa, gấp một miếng rau đưa vài miếng, không nói ngon hay không, nhưng Trịnh Hòa thấy được ánh mắt ông dịu lại. Có vẻ như là hài lòng.

“Em chu đáo quá, ngồi xuống ăn cùng đi.” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa chợt cảm thấy áy náy. Mục đích chính của bữa cơm này là để lấy lòng Husky, Bạch tiên sinh chỉ là hàng kèm theo.

Cậu nghĩ mấy ngày này phải hầm ninh nấu cho ông để bồi dưỡng.

230.

Đạo diễn Hà bị dọa sợ, ông vội vã lái xe đến chỗ biên kịch, đổi vai nam số 3 của Trịnh Hòa thành nam thứ. Biên kịch tốn cả đêm để sửa lại kịch bản, vai của Trịnh Hòa không chỉ được tăng đất diễn mà hình tượng nhân vật còn được đắp nặn cho hoàn chỉnh, sâu sắc hơn.

Lúc Thành thiếu biết tin này còn thấy ngạc nhiên một hồi, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ được là do Bạch tiên sinh. Tuy không biết đạo diễn muốn nịnh bợ Bạch tiên sinh hay ông ấy đi tìm đạo diễn, nhưng dù sao thì chuyện cũng đã thuận lợi.

Bộ phim mới của đạo diễn Hà có tên là Oan gia ngõ hẹp, tuy là phim hài nhưng vẫn có ý nghĩa sâu sắc. Phim kể về hai cậu bé mồ côi, khi còn nhỏ từng vì một cô bé (nữ chính) mà đánh nhau, bị giáo viên nhốt

cùng một chỗ để kiểm điểm. Hai người càng cãi nhau càng thấy người kia hợp tính mình, cuối cùng lại thành anh em kết nghĩa.

Trong lúc họ kết bái, nữ chính được một cặp vợ chồng nhận nuôi.

Sau khi lớn lên, một người thành cảnh sát, một người do không đủ tiền nộp học phí nên thành lưu manh, cả hai mất liên lạc. Sau này, một vụ án ma túy đã kết nối cả hai một lần nữa.

Trịnh Hòa lật kịch bản, ngáp dài một cái.

Kịch bản dạng này thì ở đâu cũng có. Có lẽ biên kịch cũng biết thế nên đã thêm thắt những tình tiết hài hước, tạo nên sự mới mẻ cho câu chuyện. Hành động này giống như là biên kịch muốn kịch bản trở nên khác biệt so với việc làm nghệ thuật bình thường.

“Mệt à?” Thành thiếu vỗ vỗ bả vai Trịnh Hòa.

Bọn họ đang trên đường tới thành phố T, tham gia buổi ghi hình tuyên truyền cho Xuân Kiếp. Đây là buổi quay quan trọng nhất, cũng là chương trình có ratings cao nhất.

Trịnh Hòa bị cú điện thoại của Thành thiếu dựng dậy từ 4:30 sáng, mơ mơ màng màng đi đánh răng rửa mặt, mãi đến lúc ngồi lật kịch bản mới nghĩ ra được mình đang làm gì.

Thành thiếu thấy Trịnh Hòa ủ rũ, nói: “Lần quay này rất quan trọng, cậu tỏ ra hào hứng chút xem nào.”

Trịnh Hòa lim dim, giọng mềm oặt: “...Vâng.”

Thành thiếu tức đến ê răng.

(1) Sườn kho tương () mình không biết rõ món này là gì, search hình ảnh trên GG thì nó ra thế này. Đa phần là dùng phần xương ống/ cột sống nhưng mình cứ gom lại là sườn cho gần gũi.

47. Chương 47: 231 – 235

231.

Tiết mục Trịnh Hòa tham gia được ghi hình tại trường quay cạnh đài truyền hình. Nhân viên của ê kíp tiết lộ: chỉ riêng số lượng người xem trực tiếp đã vượt qua con số 800. Thành thiếu có thể nhận được tiết mục này là nhờ Tổng giám chế, cả quá trình tuyên truyền của Xuân Kiếp đều do hắn xử lý. Tổng Nhiên dùng văn kiện về tiết mục này để đổi lấy cuộc hẹn gặp ở khách sạn hôm đó. Bởi vì những ký ức không mấy tốt đẹp của hôm ấy, Thành thiếu luôn cảm thấy Trịnh Hòa có thể tham gia chương trình này là do anh bán thân để đổi lấy, không phải do bản thân tài giỏi. Vậy nên, từ lúc bước vào trường quay, mặt anh cứ hầm hầm.

Trịnh Hòa buồn ngủ đến không nhấc nổi mí mắt, vậy nên cậu không nhận thấy Thành thiếu đang bực bội, giờ trong đầu cậu chỉ còn có bộ phim Oan gia ngõ hẹp.

8h sáng mới bắt đầu quay nhưng vì còn phải chuẩn bị nên các nghệ sĩ cần tập trung đầy đủ từ 5h, nhận kịch bản và trang phục. Lúc Trịnh Hòa đến thì đã sát giờ. Cậu đang lim dim rúc vào trong áo thì bị nhân viên hóa trang ‘trét’ nước lạnh lên mặt “...Ồi! Lạnh thế!”

Mặt Trịnh Hòa dúm lại, hắn là lạnh lắm.

Cả đêm rồi Âu Dương Chí không được ngủ, vừa bay từ Thiên Tân về liền ngồi xe đến trường quay. Cậu đang xem kịch bản, nghe thấy tiếng Trịnh Hòa chợt sững lại vài giây, buông kịch bản xuống, liếc mắt nhìn phần gáy của cậu ta trong tấm gương trước mặt.

Âu Dương Chí vừa nhú mày tỏ vẻ nghi hoặc, định nhìn tiếp thì một cô nàng diễn viên hạng hai đi qua hỏi nhỏ: “Anh Âu Dương, có thấy Trịnh Hòa đó không?”

Âu Dương Chí khẽ gật đầu.

Cô nàng nói tiếp: “Bao nhiêu buổi tuyên truyền cho Xuân Kiếp khác thì không thấy đến, chắc là khinh người ta nhỏ, chỗ lớn thế này mới mời đến được... Anh ta tưởng bọn mình là đứa ngốc chắc?”

Bấy giờ Âu Dương Chí mới ngộ ra, nhìn bóng dáng của Trịnh Hòa, hừ một tiếng trào phúng.

Thấy cũng nói đủ rồi, cô ta đứng thẳng dậy, bảo người đại diện đưa cốc cà phê mình mới mua cho Trịnh Hòa.

Dù không ưa anh ta, nhưng thấy thái độ của Trịnh Hòa như thế mà vẫn không bị công ty cho đóng băng cũng đủ hiểu người ta có thể lực. Cô không dám đắc tội.

232.

Vai diễn Thừa Dương trong Xuân Kiếp của Trịnh Hòa là một người dịu dàng như nước, vậy nên thợ trang điểm xử lý phần da cho cậu rất cẩn thận, xóa sạch nếp nhăn. Trang điểm xong nhìn mặt Trịnh Hòa vừa trắng vừa mịn, còn đẹp hơn cả cái thời thiếu niên xuân sắc của cậu.

Trịnh Hòa là gay bẩm sinh, ít nhiều thì cũng hơi ‘nữ tính’. Thấy làn da mịn miều trong gương của mình, cậu không nhịn được mà thò tay lên sờ, thợ trang điểm thì không ngừng kêu la: “Nhẹ thôi, nhẹ thôi, cẩn thận rơi hết đồ tôi vừa trát lên giờ!”

“Ai ai! Thành thiếu, qua xem mau lên!”

Thành thiếu đi tới, liếc Trịnh Hòa một cái, chỉ thế thôi cũng đủ thấy ê rằng, anh bụm mặt nói: “Cậu định làm gì thế, quay ngược quá khứ về đêm trước giải phóng sao? Cửa sừng làm nghề thì cũng vừa vừa thôi chứ.”

Trịnh Hòa nhìn Thành thiếu đầy khinh bỉ: “Không biết thì dựa cột mà nghe, cái gì mà trở lại đêm trước giải phóng chứ? Có ai khen thế không, đây là vì da tôi nó đẹp sẵn nên giờ trang điểm mới trắng thế, anh sờ xem này, mềm mượt mịn màng nhé.”

Nhân viên trang điểm xen mồm: “Đúng rồi đó, da sẵn đẹp lắm, tôi phải dùng cả nửa bình kem làm căng da lên đó, chẳng khác gì làm một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ nhỏ cả.”

Trịnh Hòa vội đuổi thợ trang điểm sang một bên: “Ôi, sao lại lật tẩy thế chứ, ai lại...”

“Tôi còn đang thắc mắc xem ê kíp định xử lý cậu thế nào. Người thì vốn không đẹp, lại sắp 30, không theo được con đường thanh xuân sức sống. Cứ tưởng cho cậu theo phái thực lực, ra là phẫu thuật cho sang phái thần tượng.”

“Tôi mãi mãi tuổi 20 mà, bẩm sinh đã hợp theo phái thần tượng.” Trịnh Hòa vừa ngắm gương vừa sờ mặt, có vẻ đắc chí lắm.

Thành thiếu chịu thua: “Sao không nói mới 12, hử, ‘mầm non Trịnh Hòa’?”

“Cứ tính như anh thì tôi chỉ là một cái trứng xinh đẹp mịn miều mới được thụ tinh thôi, ‘cái mầm Thành thiếu’.”

233.

Tiết mục bắt đầu quay. Trịnh Hòa vừa đi lên sân khấu đã bị dọa bởi mấy cô nàng xinh tươi chừng 20 tuổi đang mặc bikini ôm bóng nhảy. ‘Mở đầu đã hở hang như thế, mong là đừng có chưa làm gì đã bị chỉ trích.’

Trịnh Hòa đi tới vị trí được xếp sẵn theo kịch bản, nhìn MC đi lên từ dàn múa bóng.

Những phút đầu là để giới thiệu về nhân vật mình diễn trong phim. Đến lượt Trịnh Hòa, cậu vừa cầm mic lên thì MC nữ đã nói trước: “Hắn mọi người cũng không xa lạ với cậu ấy phải không?”

Mấy cô bé dưới khán đài vỗ tay rào rào.

Trịnh Hòa cảm thấy cái chương trình này lạ thật. Đoạn này làm gì có trong kịch bản. Vừa nghĩ đến đó thì thấy Mạt Mạt bị MC nam đẩy qua bên cạnh mình. Đèn vụt tắt. Màn hình hiện lên đoạn clip hai người đang vui đùa.

Mạt Mạt và Trịnh Hòa đều thấy được sự ngạc nhiên trong mắt người kia.

Quãng thời gian khá dài sau đó, các MC đều xoay quanh chủ đề ‘Trịnh Hòa và Mạt Mạt là bạn tốt như thế nào’, cái gì mà sao lại biết nhau, thân đến độ nào, vì sao Trịnh Hòa không tham gia những tiết mục khác, có phải vì không có Mạt Mạt hay không,... May mà Mạt Mạt cũng thông minh, hiểu Trịnh Hòa không muốn để lộ chuyện ‘cậu từng làm ở Chạc cây’ nên lấy bừa một lý do cho qua.

Trịnh Hòa bị hỏi nhiều đến độ suýt không bịa được, mỗi lần như thế, cậu đều kéo Mạt Mạt qua hoặc nhìn chăm chăm vào cậu ta, MC chắc chắn sẽ chuyển chiến trường qua đó, đào móc ở bên Mạt Mạt.

Nhưng cậu không hiểu nổi, vì sao mỗi lần cậu làm như thế, mấy cô bé dưới khán đài vừa thở dài vừa tỏ ra phần khích.

Sồn hết cả da gà.

234.

Giữa chừng chương trình có một trò chơi nhỏ tên là ‘Cùng đầu’. Hai người một tổ, mặt đối mặt, trán kề trán. Cả hai sẽ cùng được buộc 1 dụng cụ giống cái mẹt lên đầu, nhân viên đặt lên đó một quả bóng nhựa. Mỗi hiệp sẽ có hai đội dùng ‘mẹt’ của mình va đập vào ‘mẹt’ của đội kia, cho đến khi quả bóng rơi xuống hoặc đối thủ ngã mới thôi.

Vừa nghe luật chơi, Trịnh Hòa đã cảm thấy căng thẳng. Cái chương trình dở hơi này, sao lại nghĩ ra cái trò quỷ đây chứ. Cậu còn đang định lúc nào tiết mục được chiếu thì kéo Bạch tiên sinh xem cùng. Giờ có cái trò này, xem làm quái nào được. Người ta là trai đã có chồng, biết không hả! Lúc nào cũng phải giữ khoảng cách ít nhất nửa mét mới người khác, biết không hả! Dí sát vào nhau như thế, ông nhà tôi sẽ giết mấy người sau đó giết tôi!

Lúc chia đội, Trịnh Hòa quyết đoán rời khỏi vị trí cạnh Mạt Mạt, trốn tới hàng cuối. Thế mà mấy MC vẫn muốn ghép đôi hai người. Mạt Mạt lắc đầu nguây nguây, một tay che ngực, một tay chỉ vào Trịnh Hòa: “Không, tôi không cùng tổ với cậu ấy đâu!”

Trịnh Hòa thấy Mạt Mạt cũng thông minh đấy chứ, biết cậu không muốn tham gia, thầm gật gù trong lòng, nhưng cố tình tỏ vẻ tức giận: “Có cần phải thế không? Làm như sắp bị đem đi bán ấy!!!”

“Cậu ngốc bỏ cha! Tách đôi dưa dùng một lần cũng khiến tay sưng lên! Có ngu tôi mới cùng tổ với cậu!”

Mặt Trịnh Hòa đỏ bừng, cậu ấp úng: “Chẳng phải đã nói chuyện này chỉ có hai chúng ta biết sao, sao anh lại nói ra chứ!”

Bấy giờ Mặt Mặt mới nhận ra, vội vàng lấy tay che miệng.

Thế nhưng các diễn viên đứng bên cạnh đã thì thầm: “Ồ, ra cái lần Trịnh Hòa bị sưng tay không phải vì giúp bên hậu cần nâng bàn, là vì bị đùa kẹp nha...”

Khán giả cũng cười ha ha, Trịnh Hòa chỉ muốn bóp chết Mặt Mặt luôn cho rồi!!!

Lần này cậu tức thật rồi đấy nhá!

235.

Bởi vì Mặt Mặt nhất quyết từ chối nên Trịnh Hòa không vào tổ cậu ta mà ghép cặp với Âu Dương Chí.

Trong lúc đợi nhân viên buộc met lên đầu, cậu gật đầu với Âu Dương Chí rất lễ phép, nói: “Chúng ta phối hợp tốt nhé.”

Khóe miệng Âu Dương Chí khẽ giật giật.

Cười mà cứ như kéo gió mùa về.

Đợi đến lúc bắt đầu, Trịnh Hòa cũng ham vui, vừa thấy tổ đối diện liền lao lên. Cậu chưa đi được vài bước thì Âu Dương Chí đột nhiên dừng lại làm Trịnh Hòa suýt trượt chân ngã ra ngoài.

Trịnh Hòa vội lấy lại thăng bằng, vừa định hỏi Âu Dương Chí sao thế thì anh ta lại vọt lên xô người khác.

Đệt! Thần kinh à! Trịnh Hòa thầm mắng Âu Dương Chí một tràng trong lòng, rồi đành phải lao theo hướng Âu Dương Chí. Vừa dùng lực để đẩy người thì Âu Dương Chí lại ngừng!

Cứ mấy lần như thế, Trịnh Hòa cũng thấy được Âu Dương Chí có vấn đề, không muốn chơi mà muốn phá đám. Thế nên cậu cũng để mình phiêu luôn! Âu Dương Chí lao lên trước thì cậu lui về sau, Âu Dương Chí muốn né thì cậu đẩy!

Âu Dương Chí định dạy cho Trịnh Hòa một bài học, không ngờ lại bị đùa giỡn! Cơn giận càng ngày càng lớn, thấy một đội đang đi qua, cậu cứ thế mà lao tới đấy!

Lúc ấy Trịnh Hòa đang không phòng bị!

Vậy nên, bi kịch xảy ra!

Tổ đối diện bị Âu Dương Chí đẩy ngã, Trịnh Hòa cũng ngã theo, Âu Dương Chí thì bị cái mẹt trên đầu kéo xuống.

Chỉ trong chớp mắt, cả bốn người ngã sấp xuống.

Khán giả còn chưa kịp định hình, đột nhiên Trịnh Hòa giơ tay lên tát Âu Dương Chí!

Sắc mặt của Âu Dương Chí đổi nhanh như chong chóng, xanh đỏ tím vàng, màu nào cũng có, nhưng cậu cứ ngồi ngơ ngác thế, không nói gì.

Lúc Âu Dương Chí ngã xuống, theo quán tính, cậu đè lên người Trịnh Hòa, môi chạm vào khóe miệng cậu ta.

Trịnh Hòa tát Âu Dương Chí là vì cậu bị dọa cho sợ, giờ trong đầu cậu chỉ nghĩ tới Bạch tiên sinh.

Âu Dương Chí bị tát mà không có phản ứng gì cũng bởi vì cậu đang hoảng hốt, giờ cậu chỉ nghĩ tới bờ môi và làn da mềm mại của Trịnh Hòa.

48. Chương 48: 236 – 240

236.

Phải vất vả lắm Trịnh Hòa mới quay xong tiết mục, cậu vác theo bộ mặt trắng bệch khi quay lại phòng nghỉ. Thành thiếu nhìn cậu đầy khó hiểu, anh cúp điện thoại, đi tới, vỗ vai Trịnh Hòa hỏi: “Cậu sao thế?”

Trịnh Hòa chôn mặt vào lòng bàn tay, nhìn cậu cứ như tận thế đến nơi: “Tôi gây họa rồi.”

Thành thiếu cảnh giác: “Họa gì? Mới đắc tội ai sao? Nói rõ mọi chuyện xem nào, xem có cách nào giải quyết không?”

Trịnh Hòa trầm tư một hồi, nhìn Thành thiếu lắc đầu: “Thôi, cũng không phải chuyện to tát gì, giờ tôi về được không?”

“Được.” Thành thiếu lấy lịch làm việc, hý hoáy viết vài chữ rồi nói tiếp, “Công việc tiếp theo của cậu là đợi kịch bản của Oan gia ngõ hẹp. Hiện tôi không nhận thêm được việc gì nữa. Cậu có hai ngày nghỉ, hưởng thụ đi.”

“Không cần dài thế.”

Thành thiếu lắc đầu: “Mấy hôm nay tôi phải nói chuyện với đạo diễn Hà, tranh thủ để ký được hợp đồng. Cậu không có việc thì lo chuyện cá nhân đi. Chẳng nhẽ cậu không nhận thấy, sau kì nghỉ vừa rồi, lúc nào cậu cũng thấp thỏm sao? Cứ thế sớm muộn gì cũng gặp thất bại.”

Trịnh Hòa bị Thành thiếu nói cho sượng mặt, một lúc sau mới đáp: “Cảm ơn.”

237.

Trịnh Hòa đẩy cửa, trong lòng lo lắng. Cậu thò đầu vào nhìn, cửa sổ bị màn che hết, ánh sáng nhập nhoạng khiến cậu không biết Bạch tiên sinh có ở nhà hay không, nhưng trực giác nói cho cậu biết... Ông ấy đang ở bên cửa sổ.

“Bạch tiên sinh, ông có nhà không?” Trịnh Hòa hỏi thử.

Không có âm thanh nào vang lên.

“Bạch tiên sinh...?”

Tiếng cười khê đột ngột khiến cậu sợ đến nhảy dựng.

Bạch tiên sinh vén một góc rèm, ánh sáng lọt vào, chiếu lên gương mặt của ông. Ánh sáng chói chiếu vào hai mắt Bạch tiên sinh, nhưng ông lại vẫn nhìn Trịnh Hòa bình tĩnh và dịu dàng như không có gì tác động.

“Lại đây, em qua bên này.” Bạch tiên sinh vẫy Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa nuốt nước miếng đi qua.

“Ngồi xuống đây.” Bạch tiên sinh vỗ chân mình.

Trịnh Hòa vừa ngồi lên vừa sợ, theo phản xạ có điều kiện, cậu muốn quàng tay ôm lấy cổ người đàn ông như thường lệ, nhưng vừa vươn ra chợt nhớ đến lý do vì sao cậu quay về biệt thự liền rút tay về.

Trịnh Hòa hỏi: “Bạch tiên sinh, sao hôm nay ông về sớm thế?”

Ánh mắt Bạch tiên sinh mê ly: “Kiệt tử gọi điện cho tôi, em muốn biết nội dung không?” Nói đến câu thứ hai, ông có vẻ rất sung sướng mà quay mặt Trịnh Hòa nhìn về phía mình, để cậu nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt ông.

“Bạch, Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa có ngốc cũng biết ông đang không bình thường. Phản ứng đầu tiên của cậu là chạy lên tầng lấy thuốc, nhưng ông lại ôm chặt lấy cậu, đừng nói là lên tầng, đặt chân xuống sàn cũng không được.

Bạch tiên sinh ghé sát lại đầu Trịnh Hòa, bật hơi cạnh lỗ tai cậu, để đầu lưỡi trượt qua vành tai, liếm vào trong.

Hiện Trịnh Hòa chỉ nghe thấy tiếng đầu lưỡi đó cọ qua tai mình, cậu căng thẳng: “Bạch tiên sinh, em có chuyện muốn nói cho ông, hôm nay, trong lúc quay...”

Bạch tiên sinh rút đầu lưỡi ra, Trịnh Hòa thả lỏng cơ thể, gương mặt ửng hồng, trán lấm tấm mồ hôi.

“Tôi biết.” Người đàn ông nói.

Trịnh Hòa rất ngạc nhiên, cậu ngẩng đầu: “Sao ông biết? Hôm nay là do sự cố nên em với Âu Dương Chí mới...”

Ông lại ngắt lời cậu lần nữa, giọng nói đột nhiên như quát lên: “Tôi không muốn nghe em nói dối!”

“Nhưng...”

Bạch tiên sinh quay đầu sang hướng khác, chống cằm trầm tư. Trịnh Hòa không dám quấy rầy ông. Bỗng nhiên, Bạch tiên sinh rút sạch vẻ tức giận, dùng giọng nói trầm ấm đó dịu dàng nói: “Xin lỗi, thái độ của tôi không tốt.”

“Không, không! Phải trách em!”

Bạch tiên sinh dùng mũi chân điểm xuống tấm thảm cạnh ghế, nói: “Bảo bối, quỳ xuống.”

Có kinh nghiệm từ lần đi sơn trang, Trịnh Hòa biết nếu giờ phản kháng thì chỉ có to chuyện, vậy nên cậu ngoan ngoãn làm theo.

Bạch tiên sinh lại kéo tấm màn cho hẹp lại lần nữa, ông híp mắt nhìn Trịnh Hòa. Đột nhiên, cậu ngẩng đầu lên nhìn ông, bốn mắt nhìn nhau.

“Cởi đồ ra.” Bạch tiên sinh nói.

“Hết, hết... sao?”

Bạch tiên sinh không trả lời.

Trịnh Hòa hít sâu một hơi, cởi rất thành thạo, chỉ là lúc cởi đến sịp thì có vẻ ngập ngừng chút thôi.

Cả căn phòng tĩnh lặng. Không khí ẩm áp thường ngày dường như bay biến. Ngay cả chó ngó cũng biết đường trốn đi khiến bầu không khí càng quỷ dị.

Ánh mắt của Bạch tiên sinh càng ngày càng lạnh, đột nhiên, ông cười hỏi: “Trước tôi, em đã có bao nhiêu gã rồi?”

Trịnh Hòa không biết nên nói thật hay bịa. Cậu chột liếc qua tập tư liệu trên bàn, im lặng một hồi mới nói: “...Không nhiều.”

“Không nhiều là bao nhiêu? Nói cho tôi biết được không?” Giọng ông càng mềm nhẹ, hơi thở phất qua gò má Trịnh Hòa, ngón tay khiêu khích vùng cổ, xương đòn, lồng ngực, rồi xoa ấn hai điểm trước ngực, “Có phải gã đó cũng giống tôi, chạm vào chỗ này? Nói cho tôi biết đi.”

Giờ Trịnh Hòa mới bắt kịp lối suy nghĩ của Bạch tiên sinh. Trước khi gặp ông, cậu cùng từng yêu vài người. Lần nồng nàn nhất thậm chí còn lôi người ta vào khách sạn suốt nửa tháng. Nhưng giờ, cậu phải làm bộ mặt ‘i’m very thành thật’ nói: “Không có, ngài là người duy nhất lên giường với em, mấy người trước đến tay cũng không được cảm!”

Bạch tiên sinh nghe thế, không nói gì nhưng cặp mắt đen sâu thẳm ngày thường chợt lóe lên điều gì. Trịnh Hòa muốn tìm tòi xem đó là gì nhưng ông đã nhắm mắt lại.

Căng đến độ này, Trịnh Hòa cũng chịu. Lúc biết có hoạt động trò chơi, cậu đã mơ hồ đoán được ông sẽ không vui. Nào ngờ lại gặp sự cố miệng Âu Dương Chí đề lên miệng cậu. Lùi lại một bước mà nói, cậu là diễn viên, mai sau cảnh giường chiếu, cảnh hôn còn có nhiều, Âu Dương Chí mới chỉ chạm qua miệng cậu, lưỡi cũng chưa với vào, Bạch tiên sinh có cần phải như thế không.

Trịnh Hòa thấy ông lại mơ hồ, tinh thần không tốt lại đau lòng. Khó khăn lắm mới khỏe lại, chẳng nhẽ lại phải vào bệnh viện.

Lúc cởi quần áo, cậu đã trộm gọi điện cho Tang Bắc. Anh ta vốn khôn khéo, hẳn khi nghe được cuộc nói chuyện qua điện thoại sẽ biết mà lái xe tới đưa Bạch tiên sinh vào viện. Giờ Trịnh Hòa chỉ muốn giúp cảm xúc của ông trở nên ổn định, mong là trước khi Tang Bắc đến, ông không làm gì tổn hại đến bản thân mình.

“Tay cũng chưa dắt? Ha ha...” Bạch tiên sinh cười lạnh lùng, Trịnh Hòa rụt đầu lại, tưởng rằng ông biết mình nói dối, nhưng câu tiếp theo của người đàn ông khiến cậu biết mình nhầm.

Bạch tiên sinh nói: “Thế nghĩa là, chỉ có miệng em là bẩn?”

Ông đứng dậy, túm lấy tóc Trịnh Hòa, kéo lên tầng.

238.

Trong phòng tắm.

Bồn tắm vùn đầy nước, sánh hết ra ngoài. Bộ đồ tây trang của Bạch tiên sinh ướt sạch, dính sát vào người.

“Ọc ọc ọc...”

“Ọc ọc ọc...”

Trịnh Hòa bị Bạch tiên sinh dúi đầu vào bồn, bọt khí thi nhau bay ra khỏi miệng cậu.

Đầu cậu vừa đau vừa căng, thiếu ô xi khiến Trịnh Hòa cảm thấy như máu sắp trào ra khỏi mũi đến nơi. Điên mất thôi!

Ánh mắt Bạch tiên sinh lộ vẻ đau đớn, ông buông lỏng tay ra.

Trịnh Hòa vội hít sâu 1 hơi, với tay lấy khăn mặt lau khô nước, cậu hùng hổ nhìn về phía ông nhưng chợt khựng lại...

Có lẽ chính Bạch tiên sinh cũng không biết, gương mặt ông giờ méo mó như muốn khóc đến nơi.

“Sạch chưa.” Không phải câu hỏi. Ông cúi xuống, dùng ngón tay cái dịu dàng chà đi vệt nước bên môi Trịnh Hòa.

“Chắc sạch... rồi.”

Bạch tiên sinh nghiêng đầu nhìn, hỏi: “Bên ngoài sạch, thế bên trong thì sao?”

Trịnh Hòa nói: “Cậu ta không chạm tới bên trong!”

Bạch tiên sinh không thèm nghe, tầm mắt đảo qua phòng tắm, bỗng nhiên, ông rút tuýp kem đánh răng ra, bóp đầy vào tay. Trong mắt Trịnh Hòa, ngón tay xinh đẹp ấy giờ chẳng khác gì xương trắng.

“Rửa lưỡi thôi.” Người đàn ông nói.

Trịnh Hòa sợ. Lối suy nghĩ của ông đổi nhanh như chong chóng, càng đổi càng không bình thường. Nhét đồng kem đánh răng đó vào miệng, chắc chắn sẽ bị cay chết!

Trịnh Hòa lạnh tay lạnh mắt, thấy Bạch tiên sinh đi tới liền lao đến ôm eo ông, dúi mặt vào mấy múi cơ bụng; cúi xuống thấp chút để có chỗ thở.

Bạch tiên sinh muốn kéo Trịnh Hòa ra, kem đánh răng trên hai bàn tay dính hết vào vai cậu, lạnh lạnh. Trịnh Hòa cảm thấy mình thực thông minh, dính vào da đã có phản ứng mạnh mẽ, bị nhét vào miệng thì đúng là... chắc chắn, toi mạng là chắc.

Bạch tiên sinh bỗng cảm thấy buồn rầu, ông ngã ngồi xuống đất, hai mắt trống rỗng, nhìn Trịnh Hòa; miệng mở ra, lại khép vào.

Trịnh Hòa cẩn thận bò ra khỏi bồn tắm, cậu nghe rõ ông nói: "...Cho tôi."

Trịnh Hòa rầu rĩ nhìn căn phòng tắm hỗn độn, lại nhìn Bạch tiên sinh có vẻ rất đáng thương. Cậu thở dài một tiếng, cho tay vào quần ông...

239.

Tang Bắc vốn bình tĩnh nhưng lại buộc phải nổi cơn thịnh nộ vì Trịnh Hòa một lần nữa.

Anh nghe được đoạn đối thoại giữa Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa qua cuộc điện thoại, cứ tưởng Bạch tiên sinh lên cơn. Nào ngờ, lúc anh vội vàng lái xe đến biệt thự, phá cửa phòng tắm lại phải chứng kiến cảnh tượng 21+!

Cái chuyện abc này chẳng phải tối mới làm sao! Hai người dở hơi sao mà mới ban ngày đã vác nhau ra 'mần'!

Muốn 'sớm sinh quý tử'... Không! Sớm chết sao?

Trịnh Hòa đang nằm trên sàn, thấy cửa mở ra liền vội vàng ôm lấy Bạch tiên sinh, dùng cơ thể ông che cho mình. Đầu óc Bạch tiên sinh đang hưng phấn nên không nhận thấy có người xuất hiện, vẫn 'cày cấy' rất chăm chỉ.

Trịnh Hòa thấy người tới là Tang Bắc, cậu cố dần xuống cảm giác khó chịu từ phía sau, thở hồng hộc: "Đóng, đóng cửa đã, đừng... đi."

Đáp lại cậu là tiếng cánh cửa bị đóng sầm.

240.

Bạch tiên sinh mệt rũ rồi, nằm chợp mắt trên sàn. Trịnh Hòa tự làm vệ sinh, kéo khóa cho ông rồi mới quần khăn tắm đi ra.

Tang Bắc dựa lưng vào cửa, thấy Trịnh Hòa đi ra liền mím môi.

Trịnh Hòa vươn tay vấy vấy anh, nói nhỏ: “Bạch tiên sinh lại phát bệnh.”

Tang Bắc nhú mày, hỏi: “Sao lại thế?”

Trịnh Hòa cúi đầu, áy náy: “Hôm nay tôi có quay một chương trình, gặp phải sự cố, hình như Bạch tiên sinh đã biết, lúc tôi về, ông ấy liền...”

“Sự cố gì?” Tang Bắc hỏi cặn kẽ.

“Phải nói sao?” Trịnh Hòa không muốn, cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

“Bác sĩ cần biết rõ nguyên nhân phát bệnh để tư vấn.”

“...Hôm nay trong tiết mục có trò chơi, tôi với một người cùng tổ, hôn.” Trịnh Hòa thở dài.

Tang Bắc: “...”

49. Chương 49: 241 – 245

241.

Bạch tiên sinh được tiêm thuốc an thần, ngủ suốt 7 giờ. Lúc tỉnh lại, ông đã nằm trên giường bệnh, Trịnh Hòa nằm ghé bên cạnh.

Bầu trời thành phố luôn u ám, không một ngôi sao, ánh mắt ông xuyên qua cửa sổ, nhìn về phương xa.

Ông nhớ lại những chuyện xảy ra sau khi nhận được điện thoại của Kiệt tử, thái độ của mình, phản ứng của Trịnh Hòa. Không còn nghi ngờ gì nữa, lần này ông phát bệnh là do ghen, ông... ghen vì Trịnh Hòa...

Trịnh Hòa ngủ say bên cạnh Bạch tiên sinh, chớp chớp miệng, nước miếng chảy ra từ khóe môi, cậu vô thức cọ vào áo ông rồi ngủ tiếp.

Bạch tiên sinh khẽ mỉm cười.

Trịnh Hòa không phải tuýp ông thích, không đẹp, không ‘xuống giường đổng đánh lên giường quuyến rũ’, khi hai người ở cạnh nhau cũng thường không có đề tài chung để nói.

Thế nhưng, Trịnh Hòa lại là người khiến ông thỏa mãn nhất. Nhiều hơn sẽ ngấy, bớt đi sẽ nhạt.

Bạch tiên sinh không biết có phải mình đã rung động không, nhưng ông biết, nếu Trịnh Hòa cầm lấy tay ông, ông nhất định không buông ra.

242.

Trịnh Hòa ngủ đến nửa đêm thì bị y tá lay dậy, cậu dụi mắt, nhìn quanh mới biết Bạch tiên sinh đã tỉnh.

“Ông tỉnh rồi?” Trịnh Hòa thở phào, gương mặt ánh lên vẻ vui mừng.

Bạch tiên sinh đặt ra rất nhiều giả thuyết: cậu sẽ tức giận, chỉ trích rằng ông quá bạo lực khi lên cơn; hoặc sẽ chẳng nói chẳng rằng, đòi một tấm séc rồi đi... Ông không ngờ rằng, cậu lại bình tĩnh như thế, lại còn quan tâm tới bệnh của mình.

“Ừ, cũng đã lâu rồi.”

Y tá cắt đứt cảnh liếc mắt đưa tình của hai người, kéo Trịnh Hòa ra ngoài rồi răn dạy: “Bạch tiên sinh có thể gây thương tích cho người khác, cậu ngốc sao mà dám ngủ bên giường ông ấy? Cậu là người nhà phải không? Sao bác sĩ lại cho cậu vào chứ! Đi mau!”

Trịnh Hòa quay đầu nhìn Bạch tiên sinh: “Tôi ở trong này được không? ...Tôi có thể tự bảo vệ mình, không sao đâu.”

Y tá vẫn rất kiên quyết: “Cậu sẽ quấy rầy việc trị liệu của ông ấy!”

“Để em ấy ở lại đi, tôi có chuyện muốn nói với em ấy.” Bạch tiên sinh nói.

Y tá buông tay Trịnh Hòa ra: “Dạ được, xin hỏi, ngài đồng ý để kiểm tra chứ?”

“Cứ như bình thường đi.”

“Vậy sáng mai, 7h chúng ta sẽ bắt đầu. Chúc ngài ngủ ngon, có việc cần xin cứ rung chuông.” Y tá đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Trịnh Hòa do dự một hồi, dời ghế đến bên giường của Bạch tiên sinh, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi...”

Bạch tiên sinh im lặng nhìn cậu, trong mắt không hề có vẻ trách cứ.

Trịnh Hòa nhìn vào mắt Bạch tiên sinh, càng ngày càng cảm thấy bức rút: “Em, nếu em biết mọi chuyện sẽ thế này, em nhất định sẽ không tham gia cái tiết mục đó. Em với cậu ta là do sự cố nên mới va vào nhau. Cậu ta chỉ là một diễn viên trong Xuân Kiếp thôi. Những câu bọn em nói chỉ đếm được trên 10 đầu ngón tay, em yêu ông, thật mà!”

“Trịnh Hòa, em nghe này,” Bạch tiên sinh nhắm mắt lại, “Trước tôi từng hỏi, em có muốn ở bên tôi không, lúc ấy em nói có, tôi cũng nói sẽ cho em một cơ hội được rời khỏi tôi. Giờ, tôi cho em một cơ hội nữa, dù em chọn con đường nào, tôi cũng ủng hộ.”

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa hốt hoảng, cậu nắm lấy tay ông. “Bạch tiên sinh, ông muốn chia tay với em ư? Không! Em không muốn!”

“Không phải tôi muốn chia tay.” Giọng ông trở nên run rẩy.

“Vậy ông đừng bao giờ nói như thế nữa được không! Cái gì mà có muốn ở bên ông không? Chẳng nhẽ ông chịu được cảnh em ở bên ai khác sao?”

Bạch tiên sinh mở trừng hai mắt, nhìn đắm đắm vào Trịnh Hòa. Nước mắt cậu trào ra.

“...Tôi, tôi sẽ khiến em bị thương.” Một lúc lâu sau, Bạch tiên sinh mới dám nói ra điều mình vẫn sợ hãi.

“Em không sợ!” Trịnh Hòa nhào qua, ôm chặt lấy ông, ôm chặt lấy người đàn ông cậu yêu nhất trên đời.

243.

Thành thiếu nhận được điện thoại của Tang Bắc khi đang trong WC.

Tang Bắc đường hoàng kể chuyện xảy đến với Bạch tiên sinh, còn xin nghỉ 2 tuần cho Trịnh Hòa.

Cúp máy xong, Thành thiếu nhìn lên trần WC, cảm thấy cái danh ‘người đại diện vàng’ của mình sắp tàn rồi.

Nghệ sĩ của mình còn không thấy đâu, làm việc thế nào chứ, xin nghỉ luôn cho rồi.

Thành thiếu bắt đầu lựa chọn rất nghiêm túc giữa việc đi Pháp ăn tiệc và tới Maldives phơi nắng.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không chọn được, Thành thiếu quyết định sang Pháp ăn một tuần, một tuần còn lại thì đi phơi nắng. Nghĩ đến thế, anh đưa tay vặn nắm cửa WC, mở cửa...

Tay nắm rớt.

Thành thiếu cười lạnh, chuyện này anh đã gặp rất nhiều lần rồi.

Anh thủng thẳng lấy ra một bộ mở khóa gồm hơn 10 dụng cụ, nhẹ nhàng vặn kim một cái, kim gãy.

Ồi chao, lên le vồ?

Thành thiếu hít sâu một tiếng, hô to: “Trong WC có ai không?”

Đào Tiệp đang ngồi WC sợ đến suýt nữa rớt.

Hôm nay công ty mời rất nhiều người mẫu nữ, thành ra WC bên đó đang chật cứng. Đào Tiệp quay MV suốt cả sáng nay, vất vả lắm mới đi WC được, thấy hàng dài bên nữ còn bên nam vắng teo, cô chỉ mất 3s cân nhắc,... sau đó che mặt vọt vào WC nam.

Đào Tiệp đang đứng trước một sự lựa chọn quan trọng của cuộc đời.

Trả lời hay im đi đây?

Thành thiếu đợi một hồi, thấy không có ai, hít sâu 1 hơi rồi hô tiếp: “Có người bị khóa trong WC! Cứu với!”

Lương tâm cô bắt đầu khiển trách.

Đào Tiệp vỗ vỗ mặt, kêu: “Có, anh ở phòng nào đấy?”

Thành thiếu sững sốt, sao lại là nữ?

“À, tôi ở đây.”

Đào Tiệp tìm tới căn phòng đó, vịn tay nắm, kêu: “Không vịn được.”

“Bên trong hỏng rồi, cô đẩy giúp tôi xem, xem có đẩy được không.”

Đào Tiệp dùng hết sức vẫn không xi nhê gì: “Không đẩy được.”

“Cô đứng lùi ra, để tôi thử xem có phá được không.” Thành thiếu kêu vọng ra.

Vài phút sau, Thành thiếu chịu đựng cơn đau từ bả vai, nói: “Tôi cũng không đập được.”

Đào Tiệp cũng dùng vai đẩy vài cái, cánh cửa vẫn không suy chuyển. Tức quá, cô giơ chân lên đá một phát. Thành thiếu thấy ổ khóa giật giật, vội nói: “Được đấy! Cô đá thêm phát nữa đi, tôi thấy khóa cửa lung lay rồi.”

Đào Tiệp bán tín bán nghi nhưng vẫn đá thử xem có được không.

Giờ thì không chỉ Thành thiếu thấy có hi vọng, Đào Tiệp cũng thấy được cái núm cửa có chuyển biến.

Bởi vì, cái tay núm bên ngoài cũng rớt.

Thành thiếu dùng móc sắt mở khóa thật cẩn thận; cuối cùng, khi mở hơi mở kê khẽ nhại rồi mới thoát được.

Thấy người giúp mình là Đào Tiệp, mặt anh từ hồng chuyển sang trắng bệch “Ừm...Cám ơn cô.”

Đào Tiệp khoát tay, nói: “Không sao.”

“Chúng ta cũng biết nhau rồi nhỉ, tôi là người đại diện của Trịnh Hòa... sao cô lại ở WC nam thế?” Thành thiếu hỏi.

Đào Tiệp cười chột dạ, lấy cái cổ đã chuẩn bị trước: “Ồ, anh không biết sao, hôm nay công ty đổi WC nữ thành nam, nam thành nữ. Đáng lẽ anh nên đi cái WC bên cạnh ấy.”

Thành thiếu: “...”

Cô lừa ai đấy!

244.

Mạt Mạt và KUY ngồi nhà xem tiết mục hôm đó.

Vốn đến cuối tuần tiết mục mới được phát, nhưng Mạt Mạt mặt dày đeo đuổi đòi CD trước. Vừa lúc KUY mới chụp ngoại cảnh về, hai người kéo rèm ngồi xem.

KUY vô cùng ngạc nhiên khi thấy Trịnh Hòa: “Cậu ta chẳng phải là cái cậu thợ trang điểm đó sao?”

“Đúng thế, giờ cậu ấy đang là nam chính trong Xuân Kiếp, diễn tốt lắm!”

KUY gật gù.

Hai người lại xem tiếp, KUY nhấn nút pause, sầm sì chỉ vào cảnh Trịnh Hòa và Mạt Mạt vừa ôm vừa giỡn nhau hỏi: “Gi thế này?”

“Hai bọn em là bạn tốt mà, đang chơi thôi.”

“Thế sao phải ôm?”

“Có sao đâu chứ!”

“Không được.”

“Anh muốn thế nào tôi lại phải theo sao?! Chẳng nhẽ tôi không có nhân quyền?” Mạt Mạt tức.

KUY trầm mặc một hồi nói: “Nếu em không rút lại câu đó, tối nay... không làm-tình!”

Mạt Mạt sợ đến mức mặt tái nhợt, vừa nấn tay lại bóp chân cho KUY, đúng là xun xoe: “Đừng, đừng, em sai mà, em đã ‘độc thủ không khuê’* suốt 2 tháng rồi, anh không nhớ em sao?”

KUY hừ lạnh, nói: “Thế rút lại câu vừa nãy chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên.”

“Em có hứa sẽ không tỏ ra thân thiết như thế với người đàn ông khác không?”

Mạt Mạt tròn mắt kiểu vô tội: “Trừ anh ra, em có thân thiết với ai khác à?”

KUY nheo mắt: “Dám nói xạo?”

Mặt Mặt lắc đầu, tiếp tục nín nọt.

Nguyên nhân chính khiến hai người thành người yêu đó là – KUY rất ‘dũng mãnh’.

245.

Husky ngủ một giấc tỉnh dậy thì không thấy cha mẹ đâu.

“Gâu gâu gâu....” Nó chạy quanh biệt thự một vòng, ngay cả căn phòng ngủ mà bình thường Bạch tiên sinh không cho vào cũng dám tới, nhưng vẫn không thấy dấu vết nào.

Tiêu rồi!

Đánh rơi cha mẹ rồi.

Husky đau xót quay về phòng khách, tội nghiệp trèo quầy bar, ngửa đầu kéo gói thức ăn cho chó trong tủ ra, không thèm để ý đến lọ tương ớt bị rơi xuống.

Chén xong 1 cân thức ăn cho chó, Husky nằm ngửa trên sàn rất thỏa mãn, ợ một cái.

Ế! Hình như không đúng, giờ có phải lúc để ăn đâu!

Husky trừng to hai mắt, đứng bật dậy.

Bây giờ phải tìm cha mẹ chứ!

Husky tìm được mục tiêu đúng, lắc mình một cái, đi vài bước, dừng lại. Nó lưu luyến nhìn 1 cân đồ ăn cho chó còn dư lại trong ngăn tủ.

Ba mươi phút sau, Husky – đã – ăn – hai – cân – đồ – ăn – nằm bẹp xuống đất đầy khó khăn.

Nó no đến muốn nôn ra rồi.

Độc thủ không khuê: tân nương phải ở một mình trong đêm tân hôn.

Có 1 bài thơ thể này:

<tbody>

Hà Mãn Tử

Hà Mãn Tử

Hồng phấn lâu tiền nguyệt chiếu,
Bích sa song ngoại oanh đề.
Mộng đoạn Liêu Dương âm tín,
Na kham độc thủ không khuê.
Hận đối bách hoa thời tiết,
Vương Tôn lục thảo thê thê.

Trăng soi má phấn bên lầu
Ngoài song oanh hót những lời mĩa mai
Liêu Dương vắng bật tin ai
Phòng khuê ngày tháng tàn phai tuổi hồng
Trăm hoa đua nở, hương nồng
Riêng mình em vẫn khoá xuân chờ người.

</tbody>

50. Chương 50: 246 – 250

246.

Lần phát bệnh này của Bạch tiên sinh đến quá đột ngột. Vì thế, Tang Bắc đã tình cờ để lại dấu vết khi lái xe ra khỏi biệt thự. Không phải Bạch tiên sinh muốn giấu tin mình có bệnh, chỉ là ông vốn không muốn người khác thấy được mặt yếu đuối của mình, thế nên mới ngậm miệng không nói.

Tối tối hôm sau, Vương Kiệt mới nghe được tin Bạch tiên sinh nhập viện từ đám bạn của mình, hỏi bệnh gì thì người ta không nói.

Bạch tiên sinh vốn không thích bị chú ý, hơn nữa với cái thể lực phía sau, chỉ cần là người có đầu óc đều không dám trêu chọc ông. Vậy nên, đương nhiên không có người ăn nói linh tinh.

Vương Kiệt nghĩ: đây chính là cơ hội ngàn năm có một đây, hắn trầm tư một lát liền lái xe đến bệnh viện, không quên mua thêm một giỏ trái cây.

Hắn hỏi y tá phòng bệnh của Bạch tiên sinh, dường như y tá biết rất rõ về bệnh nhân này, Vương Kiệt vừa nói tên ông, cô liền chỉ luôn phòng cho.

Vương Kiệt còn cẩn thận hỏi y tá một câu: “Ông ấy bị bệnh gì thế?”

Ánh mắt y tá trở nên rất quái dị, cô nói: “Cứ đến đó anh sẽ biết.”

Vương Kiệt vừa cảm thấy khó hiểu vừa lên tầng. Phòng bệnh của Bạch tiên sinh ở tầng 4, nhìn trước cửa thang máy có đề ‘4F, khu bệnh tâm thần’, hắn chợt thấy hoảng hốt.

Chẳng lẽ Bạch tiên sinh mắc bệnh tâm thần?

Vương Kiệt thấp thỏm trước cửa phòng của Bạch tiên sinh, mãi vẫn không dám gõ.

Nhỡ... lúc hắn vào, Bạch tiên sinh lao đến như một kẻ điên thì sao? Nhỡ... Bạch tiên sinh không còn giống Bạch tiên sinh trong trí nhớ của mình thì thế nào?

Vương Kiệt cảm thấy rối quá đi thôi.

Bỗng nhiên, từ phòng bệnh có tiếng nói ‘Bạch tiên sinh, em đem táo đi rửa đã rồi hẵng ăn.’

Vương Kiệt giật mình, vội bỏ giỏ trái cây lại rồi chạy biến.

Trịnh Hòa mở cửa thì thấy một giỏ trái cây ở đấy, cậu quay đầu lại hỏi: “Bạch tiên sinh, sao ở đây lại có giỏ trái cây? Hay là phòng bệnh khác không đủ chỗ nên đem qua cho mình?”

Bạch tiên sinh nheo mắt, cười lạnh: “Là người khác cho tôi, em ném nó đi.”

“Ai cơ?” Trịnh Hòa nhìn hoa quả trong giỏ, tiếc rẻ, “Em thấy nó có vẻ đắt lắm, ném thật ạ?”

“Có bom đấy.” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa sợ tới mức đá cả cái giỏ đi, đóng sầm cửa lại.

Bạch tiên sinh chỉ định trêu cậu, nào ngờ Trịnh Hòa tin thật, ông cười khê.

Lúc Trịnh Hòa rửa xong táo đem về phòng, cậu chợt sững lại khi thấy cảnh trước mặt.

Cửa chớp mở ra, ánh nắng rực rỡ chiếu vào phòng, trời xanh mây trắng cùng người đang yên lặng đọc sách cạnh cửa sổ. Quả là một bức tranh an bình mà mỹ lệ.

Bạch tiên sinh ngẩng đầu, ánh mắt ông phản chiếu hình ảnh quả táo đỏ rực trên tay Trịnh Hòa.

“Về rồi.” Ông nói.

“Ừm... Vâng.” Mặt Trịnh Hòa đỏ bừng, cậu ngại ngần đặt táo lên bàn, gãi chóp mũi.

Bạch tiên sinh liếc nhìn Trịnh Hòa, rồi lại chuyển tới quyển sách trên tay.

Thấy ông im lặng, cậu càng bối rối, cố gắng tìm ra đề tài mà nói: “Ngài đang đọc sách ạ?”

“Ừ.” Bạch tiên sinh gấp sách lại để Trịnh Hòa xem bìa sách, “Quyển Đồi gió hú này tôi đã mở ra cả chục lần, nhưng lần nào cũng chưa đọc hết chương đầu tiên, em có biết vì sao không?”

Môi ông khẽ nhếch lên, cười mà như không cười, nhìn về phía Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa lắc đầu.

“Tôi không thích Heathcliff, chỉ vì hận thù mà khiến người mình yêu là Catherine phải đau khổ, thực ngu xuẩn.” Bạch tiên sinh nhẹ nhàng vuốt ve bìa sách.

Trịnh Hòa không biết tâm tình của Bạch tiên sinh, bây giờ ra sao, cậu vừa sợ nói sai, vừa sợ không nói trúng ý của ông, do dự mãi mới cười ngây ngô: “Chẳng phải giờ ông đang đọc được nó sao?”

“Đúng thế.” Bạch tiên sinh thò người ra, đặt tay lên cổ Trịnh Hòa, kéo cậu lại gần, đặt môi mình lên môi cậu.

Trịnh Hòa nhắm mắt lại, miệng khẽ hé.

Đầu lưỡi của Bạch tiên sinh luồn vào khoang miệng cậu, xẹt qua răng nanh, hàm trên, cuốn lấy lưỡi cậu.

“Ừm... a...”

Nụ hôn này của Bạch tiên sinh không giống với những nụ hôn trước đó, thực dịu dàng, giống như một nghi thức thiêng liêng thánh khiết nào đó. Trịnh Hòa chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt cậu thực mê mang, người đàn ông đó nhắm mắt lại, chỉ bờ mi dài cùng với nếp nhăn nơi khóe mắt ấy thôi cũng khiến cậu rung động.

Hai bờ môi tách nhau, một đường chỉ bạc tạo nên mối liên kết giữa đầu lưỡi của Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa hít sâu một hơi, bỗng nhiên cậu muốn hút thuốc, đưa tay xuống túi mới nhận ra quên mang theo.

Trong khi Trịnh Hòa tỏ rõ vẻ bối rối, Bạch tiên sinh lại vẫn bình tĩnh như thường, ông nhẹ giọng nói: “Trịnh Hòa, em có thích Đồi gió hú không?”

Trịnh Hòa phải mất mấy giây mới truyền được tín hiệu lên não rằng ông vừa nói gì, cậu khẽ nhú mày: “Cũng tạm... em không thích đọc sách, mới chỉ xem phim thôi.”

“Vậy em có cảm nhận gì về Heathcliff?”

Trịnh Hòa nói rất thản nhiên: “Em thấy những hành vi của hắn thực bình thường, hắn thích Catherine, đương nhiên không thể chấp nhận sự thật rằng người yêu đã gả cho người khác, nếu em là Heathcliff, em cũng sẽ trả thù.”

“Vậy Catherine thì sao, em có thích cô ta không?” Bạch tiên sinh hỏi thật sự nghiêm túc.

Trịnh Hòa nể da gà: “Chưa nói đến thích hay không, nhưng cô ấy chẳng phải nữ chính sao. Em không biết những người đồng tính luyến ái khác có giống thế không, nhưng em rất dễ bị nhập tâm vào phim, mỗi lần nhìn mấy nam chính tỏ vẻ thâm tình với nữ chính là em lại cảm thấy kỳ quái, em có thích phụ nữ đâu.”

“Thế sao,” Bạch tiên sinh vuốt ve bìa sách trong vô thức, “Em nói rằng em cảm thấy hành vi của Heathcliff rất bình thường...”

“Đương nhiên, cảm giác của mỗi người không giống nhau, tựa như ông thấy Heathcliff làm như thế là ngốc, em lại cho rằng rất hợp lý.” Trịnh Hòa vẫn nhớ lời Bạch tiên sinh nói khi nãy.

“Không, em nói đúng, vì yêu nên mới phải trả thù.” Bạch tiên sinh nhìn thẳng vào Trịnh Hòa, ông nhẹ giọng nói, “Trịnh Hòa, giờ tôi đã hiểu được bóng ma trong lòng hắn, vậy nên, tôi muốn em biết, tôi...”

Trịnh Hòa đột nhiên hiểu được lời Bạch tiên sinh muốn nói, từ khi người đàn ông bắt đầu nói, cậu đã đổ mồ hôi lạnh, vậy nên, Trịnh Hòa vội vàng bịt miệng ông lại.

“Em biết mà, ngài không cần nói ra đâu.”

Trong mắt của Bạch tiên sinh ánh lên ý cười.

248.

Kịch bản của Oan gia ngõ hẹp cuối cùng cũng qua được vòng xét duyệt. Đạo diễn Hà còn cố tình gửi bản thảo vào hòm thư của Thành thiếu.

Thành thiếu thấy người ta đã gửi cả kịch bản, Trịnh Hòa không ký hợp đồng cũng không ổn, nhưng anh thật sự không dám đến chỗ Bạch tiên sinh đòi người. Chẳng biết đường nào mà lần.

Thành thiếu biết Bạch tiên sinh từ 6 năm trước. Khi đó, album của một nghệ sĩ dưới trướng anh có số lượng tiêu thụ vượt ngưỡng 50 vạn, vậy nên, lần đầu tiên, tên của Thành thiếu được xuất hiện trong bữa tiệc cuối năm của công ty. Thành thiếu đã giao thiệp với giới thượng lưu từ nhỏ nên lúc tham gia bữa tiệc này không khác gì cá gặp nước. Anh lợi dụng địa vị của cha mình, đặt quan hệ với mấy vị tai to mặt lớn trong giới này, có một vị thấy Thành thiếu còn trẻ, lại có tiềm năng, bèn giới thiệu anh với Bạch tiên sinh.

Nói thật, lần đầu thấy Bạch tiên sinh, anh không hề coi trọng người đàn ông này, bề ngoài quá mức nhã nhặn, chỉ nhìn là biết chỉ thuộc dạng gỏi thêu hoa.

Bạch tiên sinh cộng chén với Thành thiếu nói: “Chào cậu, tôi là Bạch Ân.”

“A, chào ngài, chào ngài.” Thành thiếu cười giả dối, nhấp một ngụm Champagne, dùng chén rượu che khuất mặt, đảo mắt nhìn quanh xem còn con cá nào không.

Bạch tiên sinh đương nhiên nhìn rõ thái độ lạnh nhạt của Thành thiếu. Bấy giờ, có một đạo diễn trẻ tới tìm ông, Thành thiếu nhân cơ hội đó, rời đi, bắt chuyện cùng người khác.

Năm đó, Bạch tiên sinh còn đang sủng ái Vinh thiếu. Sau bữa tiệc, ông mời cả công ty tới trung tâm giải trí của mình đi tầng 2, đến lúc đó Thành thiếu mới mơ hồ cảm thấy thân phận của người này có lẽ không tầm thường nhưng anh không để tâm lắm. Giờ cũng có lắm kẻ thiêu tiền mua tiếng lắm, biết đâu Bạch tiên sinh cũng chỉ là một trong số đó.

Người trong công ty đa phần là các nghệ sĩ. Các trai xinh gái đẹp vừa uống kha khá rượu ở bữa tiệc, giờ lại uống thêm, trong trạng thái say khướt như thế này, rất dễ không kiểm soát được bản thân. Thành thiếu sợ nghệ sĩ mới nổi nhà mình làm gì bất cẩn phải hầu tòa thì chết, ra hiệu một cái, hai người trộm đi ra cửa. Thành thiếu bảo vị nghệ sĩ đó đi trước, mình thì qua khu hút thuốc, hút gần nửa hộp mới về.

Nhưng chỉ trong một chốc đó, cảnh tượng trong phòng đã hoàn toàn thay đổi.

Thành thiếu trợn mắt, há hốc mồm nhìn cảnh trước mắt, không biết là nên ra hay nên vào.

Bạch tiên sinh uống không ít rượu, ánh mắt ông mê ly, dựa lưng vào sofa, nghe có tiếng mở cửa, ông ngẩng đầu lên, khước miệng khẽ nhếch: “Thành thiếu, sao không vào?”

Dưới ánh sáng lấp lóe của căn phòng, Thành thiếu phải nhìn mãi mới nhận ra người đàn ông gọi cảm, bán khóa thân đó là Bạch Ân.

“Ngài, ngài...” Thành thiếu ngồi bên cạnh Bạch tiên sinh, trong lòng thấp thỏm, miệng cứ há ra lại ngậm vào, mãi chẳng nói nổi một câu. Tim anh đập thình thịch, dường như chỉ cần một giây nữa thôi, máu sẽ học ra khỏi miệng. Nhìn gương mặt anh tuấn cùng cơ bụng săn chắc của ông, Thành thiếu thực sự không thể diễn tả nổi cảm xúc của mình bây giờ. Giống như nàng công chúa ngây thơ vô tình mở ra chiếc hộp Pandora, sợ hãi khi bị bóng tối bao phủ.

Đúng vậy, Thành thiếu cảm thấy sợ.

Môi Bạch tiên sinh còn dính vài giọt rượu, ông đưa lưỡi ra liếm – Thành thiếu có thể cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình đăm đăm: ghen tị, cừ hận.

Chết tiệt! Cái lão này muốn làm gì cơ chứ? Thành thiếu giận lên, uống ực cả chén rượu.

“Uống chậm thôi, chút nữa lại say. Cậu cũng chơi đi, yên tâm.” Bạch tiên sinh nghiêng người, dựa sâu vào sofa, người ta có thể thấy rõ phần hầu kết quyến rũ của ông, “Không kẻ nào dám vào trong đây phá đám.”

“Ha ha, tôi không thích chơi lắm.” Thành thiếu trả lời lấy lệ.

“Cậu còn trẻ, không cần phải sống như ông già thế chứ.”

Dường như Bạch tiên sinh gọi Thành thiếu đến chỉ để hỏi vài chuyện lật vặt, hai người cứ nói chuyện câu được câu chăng mãi như vậy. Đột nhiên, Vinh thiếu lão đảo chạy tới, rúc vào lòng Bạch tiên sinh.

“Sao em lại qua đây?” Bạch tiên sinh hỏi, có vẻ thân thiết.

Vinh thiếu không nói gì, càng ôm cứng lấy Bạch Ân.

Lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi kéo lấy quần áo của Vinh thiếu, thấy kéo không được liền hét âm lên: “Dám chơi dám chịu! Mày không dám hả?”

Thành thiếu nhú mày, gã này toàn mùi rượu, hôi rình.

Bạch tiên sinh vỗ bả vai của Vinh thiếu, ý bảo cậu ta buông mình ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Vinh thiếu bĩu môi, gương mặt đẹp đẽ, ‘sáng lạn’ lộ ra vẻ đáng thương: “Em chơi xúc xắc với hân, họ nói, hai người nào đổ ra số cộng lại là 8 sẽ phải hôn lưỡi hai phút.”

“Rồi em thua?” Bạch tiên sinh cười khẽ.

Gã đàn ông say rượu kia không hề biết nguy hiểm đang tới, giục: “Đúng thế! Đừng nói linh tinh nữa, đưa lưỡi ra!”

Vinh thiếu thực tức giận, hô to: “Chơi thôi mà! Tôi không chơi nữa là được! Đừng hòng tôi hôn ông! Tự xem lại bản thân đi!!” nói xong, cậu quay qua, nép vào người Bạch tiên sinh, ra vẻ ngoan ngoãn: “Em không thích hân, không phải gu của em.”

Thành thiếu cười tủm tỉm, anh muốn xem Bạch tiên sinh sẽ giải quyết thế nào, nào ngờ, ông nói: “A Vinh, dám chơi dám chịu, hân nói đúng.”

“Sao ngài có thể như thế!” Vinh thiếu nhìn chăm chăm Bạch tiên sinh, vẻ mặt kinh ngạc.

“Nếu em đã chơi, em phải tuân thủ quy tắc.” Bạch tiên sinh lạnh lùng nói, “Hơn nữa, ta không phải phao cứu trợ cho em, đừng có chuyện gì cũng tới tìm ta.”

“Ngài sao thế! Bình thường ngài đâu có như vậy, em...” Vinh thiếu còn muốn nói gì nhưng gã kia không đợi được nữa, kéo bả vai Vinh thiếu, ép cậu hôn lưỡi.

Bạch tiên sinh ngồi đó, lẳng lặng nhìn cảnh ấy.

Hai phút sau, gã đàn ông say rượu đứng dậy, ợ một cái, quẹt đi nước miếng bên miệng. Vinh thiếu thì ngồi yên trên đùi Bạch tiên sinh, sắp khóc đến nơi.

“Hôn xong rồi?” Giọng nói của Bạch tiên sinh vẫn dịu dàng như trước.

Gã kia lão đảo vài bước, định đi.

Thành thiếu cho rằng mọi chuyện cứ thế là qua, cầm chén uống một ngụm, nhưng đúng lúc đó, Bạch tiên sinh giơ chân, đá thẳng vào giữa hai chân người đàn ông.

Gã đau quá, ngã khụy xuống đất, mặt vẫn không hiểu ra sao.

Bạch tiên sinh đi qua, dùng chân nghiêng lấy chỗ người đàn ông đang dùng tay che. Ngụm rượu Thành thiếu đang ngậm trong miệng bị tiếng rên thê lương của người đàn ông chặn cứng, không nuốt nổi nữa.

“Ha ha...” Bạch tiên sinh cười nhẹ, cả hai chân đều đứng trên người của gã, ông ngồi xổm xuống, vỗ vỗ gương mặt chảy đầy mồ hôi lạnh, hỏi: “Đau không?”

Hai mắt gã đã trắng dã.

“A Vinh, lại đây.” Bạch tiên sinh nói.

Vinh thiếu bị Bạch tiên sinh dọa, run rẩy đi tới, hai chân nhũn ra, suýt nữa thì quỵ xuống đất.

Bạch tiên sinh cầm lấy chén rượu Champagne đã hết trên bàn, đổ rượu mạnh vào, đưa cho Vinh thiếu: “Súc miệng, đừng nuốt.”

Vinh thiếu nghe theo, rượu cay xè mắt khiến gương mặt cậu ta đỏ lên.

Bạch tiên sinh cầm lấy chén rượu, lắc lắc, khiến nước miếng và rượu quyện lại với nhau, sau đó...

Ông vạch mí mắt của người đàn ông ra, đổ rượu vào.

Thành thiếu cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, ‘ưc’ một tiếng, ngậm rượu trong miệng đã nuốt được xuống, nhưng phản ứng đầu tiên của anh lại là muốn nôn ra.

Cả căn phòng không ai dám nói câu nào, tiếng người đàn ông rên rỉ át cả tiếng nhạc inh tai nhức óc, mọi người liếc nhìn nhau, không ai dám lên cứu gã đàn ông vì say rượu mà làm chuyện ngu xuẩn kia.

Đổ sạch rượu trong chén rồi, Bạch tiên sinh còn úp cái chén đó lên ánh mắt đỏ bừng, đầy sợ tơ máu của gã, cười hỏi: “Này, cậu có nghĩ là con mắt này sẽ mù không?”

Người đàn ông đau đến nỗi chỉ có thể kêu rên, không trả lời.

Bạch tiên sinh nghiêng người, nhìn về phía Vinh thiếu: “Nói đi chứ.”

Bấy giờ Vinh thiếu mới biết Bạch tiên sinh hỏi mình: “Chắc... chắc là thế?”

Bạch tiên sinh cười nhẹ, dùng sức ấn xuống...

Máu từ hốc mắt người đàn ông phọt ra, nằm gọn trong chén Champagne.

Không biết từ lúc nào, nhạc đã tắt, mọi người ngừng thở, cả căn phòng chỉ có tiếng cười nhẹ quỉ dị của

Bạch tiên sinh.

“A a a... A Vinh, đủ chưa?”

Gương mặt Vinh thiếu đầm nước mắt, cậu gạt đầu lia lịa: “Đủ, đủ...”

249.

Trịnh Hòa nhớ rõ lúc trước cậu nằm ở giường cho người thân, sao giờ đã cuộn tròn trong lòng Bạch tiên sinh rồi, cậu dùng mắt áng chừng khoảng cách giữa giường bệnh và giường cho người coi bệnh.

Chẳng nhẽ nửa đêm, cậu mộng du trèo lên giường của ông ấy? Trịnh Hòa sung sướng nghĩ vậy, cậu ghé lại gần tai người đàn ông, khẽ hát: “Vùng lên ~ hơi các nô lệ ở thế gian! Vùng lên hơi ai cực khổ bần hàn! Sục sôi nhiệt huyết trong tâm đầy chứa rồi...”

Hát đi hát lại vài lần, cuối cùng Bạch tiên sinh cũng chịu mở mắt.

“Sao em dậy sớm thế?” Giọng nói của Bạch tiên sinh lộ vẻ mệt mỏi.

“Hôm nay ông ra viện, chúng ta dậy sớm, kiểm tra xong rồi về nhà!”

“Vậy sao...” Bạch tiên sinh quàng tay qua lưng Trịnh Hòa, “Để tôi ôm em ngủ thêm một lát.”

“Sao thế được, lát nữa Tang Bắc sẽ tới đón chúng ta.”

Bạch tiên sinh lầu bầu: “Em biết hôm qua em đạp chân mấy lần không? Mãi gần sáng tôi mới ngủ được.”

Trịnh Hòa chột dạ, phản bác đầy yếu ớt: “Sao lại thế, dáng ngủ của em hơi bị ngoan, cho em một sợi dây thừng em cũng có thể ngủ cả đêm như Tiểu Long Nữ.”

Bạch tiên sinh không đáp lời, Trịnh Hòa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ông đã ngủ lại rồi.

Trịnh Hòa giận, nhe răng ra hù ông, cậu trở mình, gác cả 2 chân 2 tay lên người Bạch tiên sinh, ông khẽ nhú mày: “Em nặng quá.”

“He he.” Trịnh Hòa cười khúc khích, “Dậy thôi, về nhà rồi ngủ tiếp.”

250.

Mãi đến khi Bạch tiên sinh ra viện, Trịnh Hòa mới biết Tang Bắc đã xin phép Thành thiếu cho mình nghỉ 2 tuần. Trịnh Hòa thấy mình đúng là hổ thẹn với công ty, Thành thiếu tốn bao công để bồi dưỡng cậu, thế mà cậu lại làm việc theo cái kiểu ‘ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới’, không có trách nhiệm với công việc.

Bạch tiên sinh biết Trịnh Hòa đang băn khoăn điều gì, nói: “Chốc tôi với em qua công ty nói rõ mọi chuyện với Thành thiếu.”

“Ừm, vâng... Nhưng ngài đi cùng em làm gì?” Trịnh Hòa cảm thấy khó hiểu.

Bạch tiên sinh nhéo nhéo mũi Trịnh Hòa: “Ngốc ạ, em quên mối quan hệ của chúng ta sao?”

Trịnh Hòa quên mất chuyện này, trước cậu cảm thấy thân phận của mình rất khó nói, có người đàn ông nào lại chấp nhận hạ mình cơ chứ. Nhưng giờ, mọi chuyện giữa cậu và Bạch tiên sinh diễn ra rất tự nhiên, khiến cậu thường xuyên quên mất cái mối quan hệ kim chủ và tình nhân của hai người.

“Chắc chắc,” Trịnh Hòa tắc lưỡi, “Mãi tới giờ em mới có cảm giác được bao nuôi đấy, cảm giác có ô dù đúng là sung sướng!”

“Thế bình thường đầu em nghĩ gì thế?” Bạch tiên sinh bị Trịnh Hòa chọc cho cười hoài.

“Em nghĩ nhiều lắm, chẳng nhẽ ngài không thấy đầu em khá to sao? Bởi vì lượng dữ liệu quá khổng lồ, em cần một bộ não to hơn bình thường để thoát nhiệt.”

“Vậy tôi thì sao? Em dùng bao nhiêu phần để nghĩ đến tôi?” giọng nói của Bạch tiên sinh như là cột nhả, nhưng Trịnh Hòa lại có cảm giác – ông đang hỏi rất nghiêm túc.

Trịnh Hòa dùng tay vẽ một khoảng tròn chừng bằng quả bóng đá lên không khí “Nếu não của em bằng này, ” cậu duỗi ngón út ra, nói “Em sẽ dùng bằng này để nghĩ về chuyện của mình.”

“Tôi chiếm bằng nào?” Bạch tiên sinh hỏi rất thản nhiên.

“Ông đoán đi~” Vẻ mặt của Trịnh Hòa thực nghịch ngợm.

Bạch tiên sinh rũ mi mắt: “Chẳng nhẽ chỉ bằng một ngón tay cái của em?”

Trịnh Hòa lay ngón cái: “Không đúng, không đúng!”

Bạch tiên sinh nhú mày: “Tôi không muốn đoán.”

“Đoán đi mà.”

Bạch tiên sinh chuyển hướng, nhìn ra phía cửa sổ.

Trịnh Hòa thấy Bạch tiên sinh giận, cậu có thể khẳng định, này Bạch tiên sinh hỏi rất nghiêm túc, vậy nên Trịnh Hòa cũng không cò cưa nữa: “Phần còn lại đều nghĩ đến ông!” Nói xong, cậu ‘Òa’ một tiếng rồi lao thẳng vào lòng Bạch tiên sinh.

“Nhẹ thôi, xe hẹp như vậy, em không sợ bị cụng đầu à?” Bạch tiên sinh vui vẻ.

51. Chương 51: 251 – 255

251.

Trong công ty.

Thành thiếu nhìn cái gã cứ lượn lờ trước mặt mình này giờ, hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

“Đương nhiên là vì có đồ tốt cho anh~” Giám chế Tổng ‘biến’ ra một cái cặp lồng giữ nhiệt, “Tada~ Anh xem này!”

Mặt Thành thiếu vẫn lạnh te, không thèm nhận cặp lồng.

Giám chế Tổng tự động phiên dịch là ‘anh ấy đang xấu hổ’, hần sung sướng mở nắp cặp lồng, bên trong là bánh bao siêu cao cấp: “Anh thích ăn bánh bao nhất mà! Sáng ra chắc anh chưa ăn cơm, ăn mau đi, còn nóng đó.”

“Xin lỗi, tôi ăn rồi.” Thành thiếu đáp lại lạnh lùng, vừa nói xong, tiếng ‘ọc ọc’ vang lên từ bụng anh.

Rõ như thế, đương nhiên giám chế Tổng cũng nghe thấy.

Thành thiếu ngượng, hai vành tai đỏ bừng.

Giám chế Tổng càng khẳng định cái lý luận rằng ‘Thành thiếu đang thẹn thùng’, xung quanh hần như có tim hồng bay phấp phới, Tổng Nhiên đặt cặp lồng xuống, nói: “Anh ăn đi, tôi còn chút việc, phải đi đây,”

“Cậu để đây tôi cũng không ăn đâu, cầm đi đi.” Thành thiếu rất phũ phàng.

Giám chế Tổng không để ý tới chi tiết đó, cứ thế ra đi trong tâm trạng hớn hở.

Thành thiếu đập mạnh xuống bàn! Anh sắp đau tim vì cái vụ giám chế Tổng suốt ngày tới đưa cơm rồi! Hôm thì đưa đồng bánh quy bị nướng khét, hôm thì thịt muối gia truyền phải xếp hàng dài mới mua được, dù anh có từ chối thế nào, lạnh nhạt ra sao thì Tổng Nhiên cứ như kẻ ngu ngơ, không thèm để ý, lúc nào cũng vui vẻ như thế.

Thành thiếu đưa mắt nhìn bánh bao trên bàn, cười lạnh.

Định mua chuộc tôi bằng cách này sao? Ngây thơ quá!

252.

Trịnh Hòa và Thành thiếu dùng chung phòng nghỉ, vì quá quen thuộc nên lúc vào cậu cũng không gõ cửa.

“Khụ khụ khụ...” Thành thiếu sợ tới mức bị nghẹn, ho sặc sụa.

“Ôi chao, anh làm sao thế này.” Trịnh Hòa vội vã đưa chén nước cho anh.

Thành thiếu uống nước xong mới thấy xuôi xuôi, Trịnh Hòa nhìn bánh bao trên bàn, ngạc nhiên: “Chẳng phải anh không ăn sáng sao, sao hôm nay lại ăn cái này?” lại nhìn qua cái nắp ‘Nguyễn Bảo Phúc’ trên sàn, cậu càng thấy kỳ lạ hơn, “Anh có sao không vậy, sáng sớm đã qua Nguyễn Bảo Phúc mua bánh bao!”

“Bánh bao ở Nguyễn Bảo Phúc làm sao?” Thành thiếu chỉ thấy bánh ở đó rất ngon mà thôi.

“Phải đợi lâu lắm mới mua được đấy,” Trịnh Hòa từng qua đây mua, cậu nhớ lại lần đó, “Ừm, phải tầm hơn 1 giờ đó, anh phải chờ bao lâu?”

Thành thiếu đẩy nắp cặp lông lại, không muốn nói đến chuyện này nữa: “Cậu tới làm gì? Chẳng phải đã xin phép nghỉ sao?”

“À, đúng rồi.” Trịnh Hòa mở cửa, gọi Bạch tiên sinh đang mãi mê ngắm bức thư pháp ở tường đối diện, “Vào đi, anh ấy ở trong này.”

“Sao, cậu còn mang người khác đến cơ à?” Thành thiếu thấy lạ, cũng ngoái đầu ra cửa xem...

Thành thiếu trợn trừng mắt.

“Bạch tiên sinh, sao ngài lại đến đây, có chuyện gì ngài cứ gọi tôi là được, mời ngồi, mời ngồi.” Thành thiếu

kéo ghế cho ông rất ân cần.

Bạch tiên sinh đáp lại lễ phép: “Cám ơn.”

“Không có gì, không có gì.”

“Lần này tôi đến là vì chuyện của Trịnh Hòa,” Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa lại bên cạnh, “Em ấy phải chăm sóc tôi nên mới xin phép, mong cậu có thể nói một tiếng với Tổng Chấn Hào.”

Tổng Chấn Hào là tên ông chủ của công ty Trịnh Hòa.

“Chuyện nhỏ thế này đâu cần ngài phải đích thân tới, chăm sóc ngài là bổn phận của Trịnh Hòa.”

“Thành thiếu, anh có phải Thành thiếu tôi biết không, sao tự xưng lại tri kỷ thế?” Trịnh Hòa trêu chọc.

Thành thiếu giận không nhịn được, trừng Trịnh Hòa một cái.

Bạch tiên sinh che miệng lại, sau đó có tiếng ông ngáp.

Thành thiếu vội vàng nói: “Nếu ngài mệt thì xin cứ về đi, chú ý sức khỏe.”

Bạch tiên sinh gật đầu.

Theo kinh nghiệm của Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh che miệng chắc chắn là để cười trộm.

253.

Bạch tiên sinh rất thích Trịnh Hòa mặc đồ sắc sỡ, theo như ông nói thì là: nhìn thoải mái. Có thể thấy rõ điều đó qua cách ông mua quần áo cho Trịnh Hòa, cái gì mà hồng, lục nhạt, lam nhạt. Trịnh Hòa dù sao cũng sắp 30, mỗi lần nhìn cái tủ quần áo rục rịch là một lần thấy sồn da gà.

Có lẽ Bạch tiên sinh cũng biết Trịnh Hòa không thích mặc đồ quá gây chú ý như thế nên đành chơi ‘lùi 1 bước, tiến 2 bước’. Hôm Valentine, ông tặng Trịnh Hòa một bộ áo ngủ mèo màu hồng, mỏng tang của nữ, lớp trong là lụa, lớp ngoài là vải thưa, rất mượt tay.

“Mặc cho tôi xem.”

“Ừm...” Trịnh Hòa gầy gầy vài cái, “Đây là của nữ mà.”

Bạch tiên sinh không hiểu vì sao Trịnh Hòa lại phải xoắn xít như thế: “Có sao đâu, mãi tới năm 14 tuổi tôi vẫn mặc đồ nữ.”

Trịnh Hòa kinh ngạc: “Cái gì? Sao lại thế !?”

“Chẳng phải chuyện này rất bình thường sao, ai chẳng thế.” Bạch tiên sinh nói rất đương nhiên.

Có cậu trai nào bình thường mà mặc đồ nữ đến năm 14 tuổi không trời! Trịnh Hòa thâm lâu bầu trong lòng.

Bởi vì bị xoắn não bởi vị Bạch tiên sinh mặc đồ nữ, Trịnh Hòa và ông đã thực hiện một cuộc đàm thoại về chủ đề này, thế nên đã quên bém mất cái bộ áo ngủ hồng cute kia. Hiện, Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh mới từ bệnh viện về, hành lý chưa kịp buông đã bị đập vào mắt bởi khung cảnh hỗn độn của căn nhà, Husky ngổ thì đứng vẩy đuôi títt mù ở giữa sảnh.

Bạch tiên sinh khẽ nhú mày, đi tới chỗ Husky.

Chó ngổ biết mình làm sai chuyện gì rồi nên cố gắng vẩy đuôi điên cuồng cho bớt chột dạ, vẩy hẳn 360 độ, cái điều khiển từ xa bên cạnh cũng bị đảo qua đảo lại.

Dù Bạch tiên sinh ghét nhất cảnh lộn xộn nhưng ông cũng không trông chờ một con chó có thể dọn phòng, vì thế, ông mỉm cười, nâng chân trước của chó ngổ lên: “Mày làm gì mà mọi thứ lung tung hết lên thế này?”

Không nhấc lên thì thôi, vừa nhấc lên, Bạch tiên sinh liền phát hiện cái áo ngủ hồng nhạt bên dưới móng vuốt của Husky, kỳ lạ thế nào mà nó vẫn còn sạch sẽ, máu cũng chưa cắt.

Trịnh Hòa xếp xong đồ của Bạch tiên sinh ở trên tầng liền đi xuống, nói: “Husky chưa lên tầng, phòng ngủ vẫn sạch sẽ, ông có muốn lên ngủ không?”

“Ừm, nhưng ở bệnh viện bẩn quá, để tắm xong tôi sẽ ngủ.” Bạch tiên sinh nói.

“Vậy để em đi chuẩn bị nước.” Trịnh Hòa lại chạy lên lầu.

Bạch tiên sinh nhìn bóng Trịnh Hòa khuất sau cầu thang, sờ sờ chiếc áo ngủ mình vừa gấp lại, giấu bên sofa, lẩm bầm.

“Catherine, lần này em không trốn được đâu.”

Bạch tiên sinh mang theo cái thân ướt sũng đi ra khỏi phòng tắm, Trịnh Hòa vội vàng lấy khăn qua lau cho ông: “Lần sau lau sạch hăng đi ra.”

Bạch tiên sinh hưởng thụ sự dịu dàng của Trịnh Hòa, nói: “Em đi tắm đi.”

“Đợi chút nữa đi, em xuống dọn dưới tầng đã, không chút nữa lại ra mồ hôi, ông cứ ngủ đi.”

“Chiều sẽ có người qua dọn, tôi muốn ôm em ngủ.” Từ lần trị liệu cách ly đó, Bạch tiên sinh liền có cái tật là phải ôm Trịnh Hòa mới ngủ được. Nhưng giấc ngủ của ông không theo quy luật nào cả, có khi cả đêm không ngủ, có khi lại ngủ bù vào ban ngày, thành ra Trịnh Hòa khổ không tả nổi bởi cậu có thói quen nhất quyết phải ngủ lúc 9h30. Lúc buồn ngủ không được ngủ, lúc tỉnh thao láo thì phải lên giường nhắm mắt.

“Được rồi, ông đợi em một lát.” Trịnh Hòa thỏa hiệp, cậu lấy quần áo rồi vào phòng tắm.

Tắm xong, Trịnh Hòa kéo màn ra mới phát hiện đồ mình để trên bàn không thấy đâu.

“Chẳng lẽ mình quên mang vào? Sao có thể chứ, mình nhớ rõ là để đây...” Trịnh Hòa nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra, cậu cầm lấy khăn, lau khô người, hô vọng ra: “Bạch tiên sinh, ông lấy giúp em cái áo tắm được không?”

“Được.”

Cửa mở ra, Bạch tiên sinh đưa qua một cái áo ngủ hồng có hình mèo.

“Ờ...” Trịnh Hòa giật mình, nhìn cái áo, “Sao ông tìm được? Em đã giấu ở phía sau sofa ngoài phòng khách cơ mà?”

“Thay mau đi.” Bạch tiên sinh đóng cửa lại.

Trịnh Hòa buồn rầu nhìn cái áo ngủ trên tay.

Hiếm lắm Bạch tiên sinh mới khẳng khái như thế, cậu nghĩ.

Mình nên mặc hay là mặc nên đây?

255.

“Lạch cạch.” Cửa mở.

Bạch tiên sinh tắt TV, nhìn về phía phòng tắm nhưng không thấy được cảnh mình mong đợi. Trịnh Hòa bọc kín người trong cái khăn tắm to đùng, cả khuôn mặt đều rúc trong cái khăn ấy.

Ông cảm thấy hơi thấy vọng, nhưng cũng thấy nhìn Trịnh Hòa thế này rất đáng yêu.

“Bảo bối, em giấu mặt đi làm gì?”

Bạch tiên sinh đưa ngón tay vào miệng Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa thấy mình đã xấu hổ lắm rồi mà Bạch tiên sinh còn trêu cậu, giận quá, cậu cắn mạnh một cái!

“Chẳng nhẽ em là cú sao.”

Trịnh Hòa hít sâu một hơi, cởi khăn tắm ra, để lộ bên trong...

Chiếc áo ngủ lụa bao lấy thân hình mềm mại của Trịnh Hòa, phần eo hơi được chiết vào còng tôn lên vòng 2 thon thả của cậu, làn da trắng nõn cũng ửng hồng, đúng là ngon miệng.

Ánh mắt Bạch tiên sinh lóe lên vẻ kinh diễm, ông bất giác đặt môi mình lên trán cậu.

“Bảo bối, em đẹp quá...”

Được ông khen, Trịnh Hòa ngượng chín mặt, Cậu kéo khăn tắm qua định che lại “Xem cũng xem rồi, để em đi thay bộ khác.”

“Đừng.” Bạch tiên sinh trượt tay vào trong áo ngủ, chạm tới làn da mềm mịn của cậu, nhẹ nhàng xoa nắn: “Em mặc đẹp lắm, tôi muốn ngắm thêm.”

Trịnh Hòa bưng kín khuôn mặt đỏ đến nóng hằm hập của mình: “Đẹp chỗ nào chứ...”

Bạch tiên sinh kéo tay Trịnh Hòa ra, hôn lên đôi môi đỏ của cậu: “Đừng che, để tôi được xem mặt em.”

Hai mắt cậu rưng rưng, giọng nũng nịu: “Hôm qua chẳng phải mới làm sao, sao hôm nay còn muốn nha?”

“Sức khỏe tôi rất tốt, bảo bối, em không cần lo về chuyện này.” Bạch tiên sinh vừa nói vừa đưa ngón giữa vào miệng Trịnh Hòa.

“Ừm...đụng tới lưỡi em.” Trịnh Hòa thấy không trốn được, đành nhả ngón tay của ông ra, lấy một lọ gel bôi

trơn từ ngăn tủ ra, “Dùng cái này.”

“Đây là....” Bạch tiên sinh nhận lấy hộp gel, mở nắp, lấy một ít ra, thử độ dính trên tay.

“Em mua lúc nào thế? Tôi chưa từng dùng thứ này.”

“Mấy hôm trước, chưa dùng mà. Ông xem thử xem, hiệu quả tốt lắm.”

Bạch tiên sinh bật đèn đầu giường, neho mắt nhìn dòng chữ nước ngoài trên hộp “....có hiệu quả kích thích tình dục?”

“Đâu cơ?” Trịnh Hòa chen đầu qua,

“Đây.” Bạch tiên sinh chỉ vào dòng chữ aphrodisiac effect.

“Nó nói gì thế?” Trịnh Hòa không biết Tiếng Anh.

Bạch tiên sinh càng xem càng cười nham hiểm: “...Hộp này ...không chỉ dùng để bôi trơn đâu.”

Lúc mua Trịnh Hòa chỉ biết lấy hộp đắt nhất nhưng không ngờ hãng sản xuất lại ‘tri kỷ’ đến mức này, cậu cảm thấy kinh hoàng: “Hôm nay... thôi thì dùng dùng, nha.”

“Dù sao cũng mua rồi.” Bạch tiên sinh lắc lắc hộp gel, ngón tay xẹt qua nơi bí ẩn của Trịnh Hòa, ông lẩm bẩm, “Có nhiều tác dụng thế thì cứ dùng thử đi.”

52. Chương 52: 256 – 260

256.

Âu Dương Chí cảm thấy gần đây hình như mình đắc tội ai. Mấy hôm trước cậu đi casting, rõ ràng đạo diễn đã rất hài lòng, còn giữ cậu lại để nói chuyện về kịch bản, còn đưa một bản cho cậu để làm quen, thế mà hôm trước người đại diện của cậu gọi điện cho đạo diễn, ông lại ngậm miệng không nói gì. Âu Dương Chí bỏ công sức bao ngày để nghiên cứu tính cách nhân vật, thế mà đến vai nam số 3 cũng không được nhận.

Đâu chỉ riêng việc phỏng vấn. Âu Dương Chí là người phát ngôn cho một xí nghiệp thực phẩm, tiền công đã được trả rồi, thế nhưng bên xí nghiệp đột nhiên thay đổi, dù phải bồi thường cũng không muốn cậu phát ngôn cho họ nữa. Người đại diện gọi điện tới hỏi, người ta không tiếp một cuộc nào.

Chỉ trong 1 tuần ngắn ngủi, bao hoạt động của Âu Dương Chí đều bị hủy.

Cái giới này là thế, chỉ cần một chuyện nhỏ tí tẹo cũng có thể khiến mặt hồ gợn sóng. Nhưng Âu Dương Chí thuộc hàng diễn viên loại 1, mỗi tập phim truyền hình cũng có giá đến 6 chữ số, công ty tốn bao công sức nâng đỡ cậu, vừa mới bắt đầu kiếm tiền, sao lại bị ‘bỏ tử lạnh’ như vậy? Hỏi thăm mãi, cuối cùng cũng tìm được manh mối.

Người đại diện đi vào phòng nghỉ, đặt văn kiện lên bàn. Âu Dương Chí đang chơi di động gần đó vội vàng đi tới. Cậu vẫn luôn đặt nghiệp diễn lên hàng đầu, đương nhiên sẽ sốt ruột hơn bất cứ ai: “Biết tên tiểu nhân nào ngáng chân em chưa? Công ty nói thế nào?”

“Câm miệng!” Người đại diện cảnh cáo Âu Dương Chí, mở trang đầu tiên của tài liệu, chỉ vào gương mặt một người đàn ông: “Cậu biết ông ấy không?”

Âu Dương Chí nhìn rất lâu rồi lắc đầu: “Không biết, ai thế?”

“Sao có thể thế...” Người đại diện lẩm bẩm, anh liếc mắt nhìn Âu Dương Chí, thấy cậu lo lắng bèn nói, “Em cứ thoải mái đi, chuyện này sẽ được giải quyết nhanh thôi, nhưng em cũng phải chuẩn bị tinh thần.”

“Chuẩn bị tinh thần gì?” Âu Dương Chí không hiểu gì.

“Tự đoán đi.”

...

Từ đầu, Bạch tiên sinh đã không muốn giấu chuyện mình muốn trừng phạt Âu Dương Chí, thế nên, khi nhận được điện thoại của Tống Chấn Hào, ông khá vui vẻ.

Trịnh Hòa và Âu Dương Chí đều ở công ty của Tống Chấn Hào, hồi trước Trịnh Hòa chạy đến ‘Chạc cây’ làm nhân viên hóa trang, Bạch tiên sinh nhờ Tống Chấn Hào triệu hồi Trịnh Hòa về, thế nên hai người biết nhau.

Tống Chấn Hào cười ha ha.

“Cũng tạm, không tốt, không xấu, ông thì sao?”

“Ha ha... Trước giờ tôi không có ý kiến với ai, đối với tiền cũng thế, ai mà chẳng thích tiền chứ.”

Trịnh Hòa mở cửa vào thư phòng thì thấy Bạch tiên sinh đang gọi điện thoại, cậu định đóng cửa thì Bạch tiên sinh một tay chỉ điện thoại, một tay ngoắc: “Bảo bối, lại đây.”

“Ông đang gọi điện mà, chốc em vào lại.” Trịnh Hòa nói nhỏ. Thành thiếu từng dặn cậu: điện thoại, thư từ, máy tính là ba thứ của kim chủ mà mình không nên đụng vào, nếu thấy được thứ không nên nhìn, dù kim chủ có làm chuyện gì công ty cũng sẽ không bênh mình.

“Không sao, qua đây đi.” Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa vào lòng.

Trịnh Hòa vẫn đang mặc cái áo ngủ mèo hường phần kia, vạt áo mở ra, để lộ phần thân không mặc sịp bên trong, ông chỉ cần đưa tay là có thể nắm lấy mấy viên tròn mềm mềm, vừa sờ vài cái, bàn tay ông đã bị hai cái đùi kẹp chặt.

“Làm cái gì thế! Đang gọi điện mà!” Mặt Trịnh Hòa đỏ rần, đặt tay ông lên bàn, đứng dậy, định bỏ đi.

Bạch tiên sinh giữ chặt lấy cậu, cười nói: “Được rồi, không trêu em nữa.”

Ở đầu bên kia, Tống Chấn Hào chỉ nghe loáng thoáng được vài tiếng, còn nói gì thì ông chịu.

“Không có gì, đang đùa cục cục nhà tôi thôi, chúng ta đang nói đến đâu nhỉ?” Bạch tiên sinh kẹp điện thoại giữa cổ và vai, dùng hai tay ôm chặt lấy Trịnh Hòa đang cọ qua cọ lại trên đùi mình.

Tống Chấn Hào trong lòng âm thầm tự hỏi ‘Cái lão yêu quái Bạch Ân này ngắt lời thế là có ý gì, đâu nghe nói lão nuôi chó mèo gì đâu... Chẳng nhẽ Âu Dương Chí dắc tội lão thật.’

“Cũng không phải chuyện lớn gì, ông cứ xem như tôi đang nói linh tinh đi, đừng để trong lòng, là chuyện về Âu Dương Chí...”

“Thế à.” Giọng nói của Bạch tiên sinh có vẻ quái lạ, ông chỉ nói đúng hai chữ rồi bỏ đấy.

Tống Chấn Hào đợi một lúc, thấy Bạch Ân không nói gì nữa liền hiểu, vội chuyển đề tài: “Âu Dương Chí chỉ là việc nhỏ, chúng ta nói sau đi, lão Bạch, phim Xuân Kiếp mà cậu tình nhân Trịnh Hòa nhà ông đóng ấy, cuối tháng này sẽ được chiếu, tôi thấy đây không phải là việc nhỏ, nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy ông nên đầu tư thêm để tuyên truyền?”

Bạch tiên sinh luôn sẵn sàng chi tiền để nâng đỡ Trịnh Hòa: “Được thôi, bên ông rảnh lúc nào, chúng ta hẹn nhau ra nói về chuyện này.”

“Trong đám tôi biết, ông là rộng rãi nhất đấy! Được rồi, trưa mai, gặp ở BEACHER.”

“Mai không được, mấy hôm nay tôi đều có việc.”

Tống Chấn Hào nhớ đến cái tin ‘Bạch Ân nằm viện’ được truyền đi gần đây, nói: “Làm quý nhân đúng là

bận rộn, ông để thư ký qua cũng được, người quen với nhau cả.”

“Được.”

257.

Phản tuyên truyền của Xuân Kiếp được làm rất tốt, phim chưa phát sóng nhưng các diễn viên đã có tiết mục hẹn trước. Âu Dương Chí bị ‘ướp lạnh’ nên người phải đứng ra chính là nữ chính – Trần Băng Nhiễm.

Trần Băng Nhiễm và đạo diễn Vương đã hợp tác với nhau nhiều lần. Bình thường, các nghệ sĩ đều muốn giấu những chuyện cũ đi, sau khi thảo luận và nghiên cứu, trợ lý của Trần Băng Nhiễm và bên tiết mục đã quyết định khai thác chủ đề ‘Trong Xuân Kiếp, Trần Băng Nhiễm gần như không phải cạnh tranh’.

Là một diễn viên thuộc phái thực lực, Trần Băng Nhiễm rất hứng thú với đề tài này, cô còn gửi tư liệu tới bên tổ chức chương trình để họ có thể biên soạn, số tư liệu đó, phần lớn đều đề cập tới Trịnh Hòa.

Có một điều ngạc nhiên là, ấn tượng của Trần Băng Nhiễm với Trịnh Hòa không tệ, có thể nói là ‘khen không dứt miệng’.

Đầu tiên là nói tới cách đối nhân xử thế của Trịnh Hòa: thắng không kiêu, bại không nản; kiên định, chịu khó; không có thói quen xấu và thích giúp đỡ người khác, mọi người trong đoàn làm phim đều thích cậu. Tiếp lại nhắc tới khả năng diễn của cậu: ban đầu đã tốt rồi những càng về sau phải nói là bùng nổ. Tuy bên tiết mục chưa mấy ai biết Trịnh Hòa nhưng thấy thái độ của Trần Băng Nhiễm như thế, họ quyết định tăng thêm phần nói về cậu.

Trần Băng Nhiễm làm thế là có mục đích. Cô chìm nổi ở cái giới này lâu như vậy, đương nhiên đã nhìn thông thấu. Trịnh Hòa vừa vào Xuân Kiếp cô đã bắt được tin tức, sau đấy Bạch tiên sinh còn giống trống khua chiêng ‘trừng phạt’ Âu Dương Chí, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là ‘Chuyện này có liên quan tới Trịnh Hòa’. Nhưng mối quan hệ của Trịnh Hòa và Âu Dương Chí ở đoàn làm phim cũng coi như tốt đẹp, cô không đoán được vì sao Bạch tiên sinh lại làm như vậy. Đong đi tính lại, Trần Băng Nhiễm quyết định dùng tiết mục này để người ta nợ mình một lần, dù sao thì ‘đánh kẻ chạy đi, không đánh người chạy lại’, cứ lấy lòng bên đó đi, biết đâu lại tránh được tai họa về sau.

Tiết mục của Trần Băng Nhiễm chỉ cần 2 ngày là được chiếu. Hôm nay quay, hôm sau lên TV. Vừa lúc đêm đó Bạch tiên sinh có một cuộc họp video nên đã lên lầu, Trịnh Hòa chán quá, nằm bẹp lên cái bụng mềm nhũn của Husky xem TV.

Nhảy qua nhảy lại mấy kênh, Trịnh Hòa lim dim, hai mắt díp lại, đột nhiên, cậu nghe một giọng nữ nói ‘Trịnh Hòa’, mơ màng mấy giây rồi tỉnh hẳn!

Trong TV, Trần Băng Nhiễm mặc bộ đồ màu vàng, đang trò chuyện với MC về một việc từng xảy ra trong đoàn làm phim.

Lúc nhắc tới câu nói của đạo diễn Vương, cô đột nhiên hô to một tiếng rồi nhại lại y hệt tiếng ông khiến khán giả thoát tiên thì giật mình, sau đấy cười ha ha.

MC tỏ ra kinh ngạc để phối hợp với câu chuyện.

Trịnh Hòa nhớ mang máng là có chuyện này thật, nhưng cậu không hiểu vì sao trong tiết mục của Trần Băng Nhiễm lại có nhắc đến mình. Cậu nhớ tên chương trình rồi chạy lên lầu, dùng máy tính search.

Bạch tiên sinh họp xong, cảm thấy kỳ lạ khi một người trước giờ không đụng vào máy tính như Trịnh Hòa lại đang ngồi trước màn hình xem phim. Ông đi qua hỏi: “Bảo bối, em đang xem gì thế?”

Trịnh Hòa tạm dừng video, nói: “Bạch tiên sinh, ông xem này, người Trần Băng Nhiễm nói có thật là em không thế?”

Bạch tiên sinh chen lại, đẩy chó ngó đang ton ton qua làm nũng sang một bên, ngồi cùng sofa với Trịnh Hòa. Ông bật video, chỉ nhìn 5’ rồi tắt đi: “Ấn tượng của cô ta về em cũng không tệ.”

Về mặt Trịnh Hòa lộ rõ vẻ nghi hoặc: “Đúng thế, em thấy lạ lắm, mối quan hệ giữa em và cô ấy đâu tốt đến thế, chỉ trò chuyện vài câu thôi mà, nếu Mạt Mạt là người nói những lời này thì em không sợ, nếu là Trần Băng Nhiễm... Ồ...”

Bạch tiên sinh từng gặp nhiều người giống như Trần Băng Nhiễm, đương nhiên biết đích của cô ta là gì, ông vỗ vỗ vai Trịnh Hòa, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, không phải muốn làm gì em đâu.”

258.

Âu Dương Chí bị Tống Chấn Hào đưa đến BEACHER.

Đến nơi, bồi bàn ngăn Tống Chấn Hào lại: “Thực xin lỗi, Tống tiên sinh, ngài không thể lên.” Vậy nên, một mình Âu Dương Chí bước vào thang máy.

Tống Chấn Hào ra hiệu cho Âu Dương Chí, ý bảo ‘cậu phải tự giải quyết cho tốt’, rồi nói: “Tôi còn có việc, chúc nữa người đại diện sẽ tới đón cậu.”

Âu Dương Chí thấy Tống Chấn Hào nghiêm túc như thế, càng lo lắng, cậu gật đầu nói: “Vâng, ngài đi trước đi.”

Trước lúc đến đây, cậu có thể cam đoan không hề biết Bạch tiên sinh gì gì đó là ai, đương nhiên sẽ không đắc tội ông, nhưng bản ghi âm cuộc nói chuyện giữa Bạch Ân và Tống Chấn Hào ở đó, cậu không tin cũng không được, đành phải đến bồi tội.

Bồi bàn dắt Âu Dương Chí lên tầng cao nhất, chỉ đứng ở cửa thang máy rồi chỉ Âu Dương Chí cứ đi thẳng, cậu ta thì dùng thang máy đi xuống.

Âu Dương Chí cảm thấy choáng khi nhìn suốt dọc hành lang không có một cái cửa sổ nào. Cậu cũng có bạn làm ở ‘thế giới’ này, nhưng không ai có địa vị như Bạch Ân, đúng là cái mỏ lớn nhất thành phố H này nha, thế lực phía sau phải lớn đến mức nào cơ chứ? Âu Dương Chí không dám nghĩ nhiều.

Đột nhiên, cửa mở, một cười đàn ông anh tuấn tựa vào cửa, cười nói: “Đứng đó làm gì? Vào đi.”

“Ngài... là Bạch Ân...?” Âu Dương Chí từng nhìn ảnh ông nhưng chỉ thấy một bên mặt, không ngờ người thực lại đẹp đến thế.

“Đúng, ngồi đây đi.” Bạch tiên sinh kéo ghế dựa cho Âu Dương Chí, lại đổ một ly Whisky cho cậu, “Rượu, có uống được không?”

“Không, cảm ơn.” Âu Dương Chí lễ phép đẩy chén rượu. Tuy từ lúc bước vào, thái độ của Bạch tiên sinh rất tốt nhưng cậu không dám quên vì sao mình đến đây.

Bạch tiên sinh đổ rượu vào bồn, lấy tiếp một chai khác, đổ rượu ra, đưa cho Âu Dương Chí: “Nho trắng, độ cồn nhỏ, uống chứ?”

Âu Dương Chí không hiểu Bạch tiên sinh muốn làm gì, nghĩ đi nghĩ lại, cậu lắc đầu: “Xin lỗi, Bạch tiên sinh, tửu lượng của tôi rất thấp.”

Bạch tiên sinh cười nhẹ, ông đứng lên, cầm theo cả ly rượu đặt trước mặt Âu Dương Chí. Bạch tiên sinh nâng chén rượu lên ngang eo mình, đột nhiên, ông thả ly rượu – rượu chảy xuống lỗ thoát nước, ly vỡ tan tành.

Bấy giờ Âu Dương Chí mới hiểu ý Bạch tiên sinh, sống lưng cậu lạnh run.

Bạch tiên sinh rút chai rượu trên cùng ra, bật nắp, nước rượu đỏ tươi như máu trào, người đàn ông đặt chén rượu lên bàn, giọng nói khàn khàn, mềm nhẹ đầy gợi cảm của ông lại không khác gì bùa đòi mạng đối với Âu Dương Chí.

“Chỗ này của tôi không có nhiều rượu, đây là bình tốt nhất, Lafite năm 82, uống không?”

Mồ hôi lạnh ứa ra, Âu Dương Chí găm chặt mắt mình vào mắt Bạch tiên sinh, cậu từ từ gật đầu.

“Ngoan lắm...” Nụ cười của Bạch tiên sinh chợt trở nên lạnh lẽo.

Âu Dương Chí trơ mắt nhìn Bạch tiên sinh thả một viên thuốc trắng vào trong ly rượu, viên thuốc sủi lên rồi tan rất nhanh.

“Uống đi.” Bạch tiên sinh đẩy cái ly đến trước mặt Âu Dương Chí, nói rất thản nhiên.

259.

Trịnh Hòa và Mạt Mạt đều ở thành phố H. Bạch tiên sinh tới BEACHER làm việc, Trịnh Hòa ở nhà một mình cũng buồn liền lấy Bentley của ông chở Husky tới trung tâm thú cưng để tắm.

Chó ngó tưởng Trịnh Hòa đưa đi chơi, cười hềnh hềnh có vẻ vui vẻ lắm.

Đúng lúc đó, KUY cũng đi sân bay, Mạt Mạt tới tiễn, giờ phút chia tay còn không quên đăng weibo. Trịnh Hòa thấy, liền nghĩ ‘chỗ này chỉ cách trung tâm thú cưng mình muốn tới có 50m mà’.

Vậy nên cậu gọi điện qua: “Mạt Mạt, anh vẫn ở sân bay chứ?”

“Chiều nay anh có bận không?”

“Được rồi, vậy chờ chút nhé.”

Trịnh Hòa cúp máy, vỗ vỗ lưng chó ngó, cười nói: “Đi, mẹ dắt con đi gặp anh trai thất lạc nhiều năm.”

Chó ngó ư ử vài tiếng ra vẻ đồng ý.

Dù gì thì Mạt Mạt cũng là người mẫu, hơn nữa, để người khác không chú ý còn cố tình đeo thêm một cặp kính đen, rồi đội mũ, nhìn càng có vẻ thần bí. Lúc Trịnh Hòa tới đón thì thấy quanh anh ta đã có vài cô bé bu lại, cầm di động chụp tanh tách.

“Hey, đợi lâu không?” Trịnh Hòa qua chào.

“Tôi bảo này... chắc chắc, dắt chó rồi lái xe, đúng là an nhàn thoải mái nhỉ.” Mạt Mạt cười ‘he he’, vừa mở cửa bên ghế phụ thì đã thấy chó ngó ngồi đó rồi. Anh ta cứ thế đẩy chó ngó ra, đặt mông vào ghế.

Chó ngó có một ưu điểm là hiền lành, bị người lạ làm thế mà vẫn không nói gì, cũng chịu ngồi giữa khe của hai ghế, không ngại cái vật hình trụ đang cọ cục hoa của mình.

Hai người đàn ông trưởng thành, lại thêm một con chó, phần trước của xe liền trở nên chật chội. Tay Trịnh Hòa còn đặt ở phanh tay, bị mông của chó ngó đè lên, đau quá, cậu chỉ kịp xuýt xoa một tiếng, sau đó đuổi

Husky ra ghế sau.

Mạt Mạt nhìn chó ngố, cảm thấy nó rất buồn cười, hỏi: “Trịnh Hòa, chó nhà cậu tên gì thế?”

“Chó ngố, không thì gọi Husky cũng được.”

Mạt Mạt giật mình: “Sao lại thế được, đến cái tên cũng không có, rốt cuộc có phải chó nhà cậu không thế.”

“Tên chính thức á...” Trịnh Hòa khởi động xe, “Trịnh Hòa.”

“Hả?... Tên chó?” Mạt Mạt cũng thông minh, nghe Trịnh Hòa có vẻ ngập ngừng liền đoán được.

Trịnh Hòa đành gật đầu.

“Sao tên chó lại thế?” Mạt Mạt cười sung sướng, anh còn đang mãi nghĩ xem tên nào có trước tên nào có sau.

“Tôi có quyết được đâu, Bạch tiên sinh đặt đấy.”

“Bạch tiên sinh? A, nhớ ra rồi, kim chủ của cậu, sao, chó này là ông ấy nuôi?”

“Không phải, bọn tôi cùng nuôi.”

Ký ức của Mạt Mạt về Bạch tiên sinh còn rất mới. Hồi quay Xuân Kiếp, ngày nào ông ấy cũng gọi đến một cuộc. Cuối ngày, quay phim xong ai cũng mệt lử, chỉ biết cố gắng nhét đồ ăn vào miệng, thế mà Trịnh Hòa còn phải cầm điện thoại nói không ngừng, lúc ấy Mạt Mạt còn nghĩ — giờ làm tình nhân đúng là không dễ, 24/24.

“Bạch tiên sinh vẫn còn bao dưỡng cậu cơ à? Thế sao dạo này tôi không thấy cậu quay bộ nào mới?” Mạt Mạt hỏi.

Trịnh Hòa nghĩ Xuân Kiếp vừa quay xong Bạch tiên sinh liền phát bệnh, sau khó khăn lắm mới ký hợp đồng với Oan gia ngõ hẹp, chưa chuẩn bị gì, ông lại có vấn đề. Cứ thế sao cậu có phim mới được chứ, cậu cười ngượng, nói: “Tôi đang quay Oan gia ngõ hẹp, phim mới của đạo diễn Hà.”

“Đạo diễn Hà à, cũng tốt đấy.” Mạt Mạt chưa từng hợp tác với đạo diễn Hà nhưng từng nghe người khác nhắc tới, “Đúng rồi, A Hòa, cậu bảo tôi qua đây làm gì? Mời cơm hả?”

“Để nói sau đi, giờ đem chó ngố đi tắm đã, bẩn chết mắt!” Trịnh Hòa vừa nói vừa quay lại nhìn Husky.

Đột nhiên, Husky hắt xì, nước miếng bay thẳng vào mặt Trịnh Hòa.

260.

Trịnh Hòa mang Mạt Mạt và Husky vào trung tâm thú cưng.

Trước lúc vào, Mạt Mạt còn lải nhải ‘Trịnh Hòa thật là, anh em gì mà mời một bữa cơm cũng bắt đợi’, thế nhưng vừa vào trong, thấy một đồng mèo, rồi mèo con đang trong thời kỳ bú sữa, hai mắt liền biến thành hình trái tim, lon ton chạy qua nhìn nhân viên bón sữa, không khác gì thằng ngốc.

Trịnh Hòa nhìn Mạt Mạt như nhìn người ngoài hành tinh, Mạt Mạt tỏ vẻ nghiêm túc: “Sao thế, nhìn tôi làm gì?”

“Đúng là không ngờ đây, anh thích thú cưng đến thế cơ à?”

Mạt Mạt cẩn thận ôm một bé mèo vào lòng, lấy ngón tay vuốt ve đầu nó, vẻ mặt kiểu ‘hạnh phúc quá đi~’, nghe Trịnh Hòa nói thế liền xì mặt: “Đàn ông con trai, thích cái gì chứ, tôi nhìn nữ tính lắm sao?”

Trịnh Hòa nhún vai: “Tôi đưa Husky đi spa, anh có muốn đi xem không?”

“Đi!” Mạt Mạt lại tiến vào trạng thái phấn khởi.

Đưa hai anh em nhà Husky vào phòng spa xong, Trịnh Hòa chuồn ra ngoài gọi điện cho Bạch tiên sinh. Cũng không phải cậu có điều gì quan trọng muốn nói, chỉ là trong lúc phát bệnh, Bạch tiên sinh rất ít khi ra ngoài một mình, Trịnh Hòa cảm thấy lo lắng.

Lúc nói chuyện, giọng ông luôn có vẻ ngả ngớn, Trịnh Hòa trộm bĩu môi, đáp: “Ừm, sắp giữa trưa rồi, ông ăn cơm chưa?”

Trịnh Hòa vừa định nói cậu đang ở cạnh Mạt Mạt, không ngờ Bạch tiên sinh đã nói ra trước. Cậu cảm thấy nao nao, dù ở bên ông lâu như vậy, Trịnh Hòa vẫn không quen được việc ‘chuyện gì ông cũng biết’ ấy: “Ừ, ông không ở nhà em buồn lắm, hôm nay Mạt Mạt lại được nghỉ nên ra ăn cơm với nhau, lúc nào ông xong việc? Bọn em chờ ông nhé?”

Câu ‘Ông không ở nhà em buồn lắm’ của Trịnh Hòa đã lấy lòng Bạch tiên sinh, ông cúi đầu, cười khẽ.

“Em thật là.”

53. Chương 53: 261 – 265

261.

Căn phòng kín bưng, không có lấy một cái cửa sổ, nguồn sáng yếu ớt duy nhất đến từ chiếc đèn bàn.

Gương mặt Âu Dương Chí đỏ bừng, toàn thân đầm mồ hôi.

Cậu nằm trên chiếc giường lớn màu đen, quần áo xộc xệch, tay chân bị giam lại bởi còng tay đặc chế. Kiệt tử ngồi giữa hai chân Âu Dương Chí, vừa quay vừa chụp, nói thực, hẳn chẳng thích việc này một chút nào.

Bạch tiên sinh ngồi ở chiếc ghế bên giường, gương mặt ông ẩn trong bóng tối. Ông ấn phần bịt mắt của Âu Dương Chí mà mình tự tay đeo lên, đầu ngón tay tựa như đang vuốt ve phần mắt bên dưới qua lớp vải mỏng manh: “Khó chịu không?”

“Bạch tiên, tiên sinh,” Bờ môi của Âu Dương Chí run rẩy, “Tôi không biết ngài, ngài đâu cần phí công vì một kẻ nhỏ bé như tôi chứ... nếu tôi có trót đắc tội ngài, xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho tôi được không?”

“Ha ha, cậu cho rằng tôi sẽ làm gì cậu chứ?” Bạch tiên sinh cười nhẹ, đột nhiên, ông xốc bịt mắt của Âu Dương Chí lên, một cái tát giáng xuống!

“Chát!”

Âu Dương Chí nhìn gương mặt vặn vẹo của ông, cậu không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, cảm xúc phần nộ trào lên trong lòng nhưng lý trí nói rằng đừng để lộ cảm xúc của mình. Cậu buộc mình hồi tưởng lại: liệu có thật mình từng đắc tội Bạch Ân không?

Bạch tiên sinh nhìn Âu Dương Chí đầy lạnh lùng: “Đánh cậu, còn sợ bản tay tôi.”

Kiệt tử hiểu ý, vội lấy một chiếc găng tay trắng đeo cho ông, còn lẩm bẩm: “Chủ tịch, sao bệnh sạch sẽ của ngài càng ngày càng nặng thế? Cứ thế, sớm hay muộn ông cũng sẽ chết vì tởm lợm đám vi khuẩn, bác sĩ tâm lý đã bảo...”

Có lẽ bởi vì nghề nghiệp của mình, chỉ cần có cơ hội chen miệng, Kiệt tử chắc chắn sẽ lăm nhăm không thôi.

Bạch tiên sinh thản nhiên nhìn Kiệt tử một cái, bỗng dưng, tiếng của Trịnh Hòa vang lên trong gian phòng: “Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh thông minh ơi, điện thoại ngọc ngọc của ông kêu này, mau tiếp điện thoại nào~”

Cổ Kiệt tử nghẹn lại như bị ai bóp chặt, hắn trợn tròn mắt nhìn Bạch tiên sinh rút điện thoại từ túi áo ra.

Bạch tiên sinh nói: “Bảo bối, nhớ tôi à?”

Kiệt tử cố gắng làm cho đầu óc trống rỗng, nhưng lỗ tai vẫn nghe rõ rành rành cuộc đối thoại bên đó.

Hiện giờ, ngoài ‘kinh ngạc’ ra không còn một từ nào nữa có thể diễn tả cảm xúc của hắn lúc này. Kiệt tử theo Bạch tiên sinh cũng chừng 10 năm rồi, hắn hiểu rõ chủ tịch hơn bất cứ ai: tính chiếm hữu cực kỳ mạnh mẽ, làm việc theo cảm hứng, trong lòng luôn trống rỗng, thiếu cảm giác an toàn, đáng sợ hơn hết là, ông ta mắc bệnh tâm thần, chỉ cần không cẩn thận, ông có thể gây thương tích cho chính mình và người khác. Kiệt tử không thể hiểu nổi, Trịnh Hòa đâu có nhược trí, vậy sao cậu còn dám ở bên Bạch tiên sinh.

Âu Dương Chí nghe thấy tiếng Trịnh Hòa, cậu định nói chuyện thì lại bị Kiệt tử che miệng lại.

Kiệt tử nói: “Đừng nói!”

Cúp máy, Bạch tiên sinh cười hạnh phúc, nghiêng đầu qua nhìn Âu Dương Chí, hỏi: “Cậu vừa định nói gì?”

Kiệt tử buông tay ra, Âu Dương Chí thở dốc một hồi, nói: “Vừa nãy là giọng Trịnh Hòa sao? Tôi quen cậu ấy, rất thân.”

“Thân bằng nào?” Bạch tiên sinh nhẹ giọng hỏi, đột nhiên, ông cười thành tiếng, “Có thân bằng tôi không?”

Âu Dương Chí trơ mắt nhìn người đàn ông đặt tay lên ngực mình, qua găng tay, ông nhéo cả một tảng thịt...

Kiệt tử không muốn nghe tiếng kêu thảm thiết, liền bịt miệng Âu Dương Chí lại.

“Ừm....ừm...ừm...!”

Ánh mắt của Bạch tiên sinh dần biến đổi, ông sờ sờ Âu Dương Chí, lại nhìn về phía Kiệt tử, hỏi: “Mấy người phía sau cậu là ai?”

Kiệt tử sợ quá, vội quay đầu lại, đằng sau, đâu có gì.

“Các người là ai?” Bạch tiên sinh nhìn về phía góc tường không một bóng người, hỏi nhẹ.

Kiệt tử không thèm quan tâm tới Âu Dương Chí nữa, hắn vội ra hiệu về phía camera theo dõi, nói cho người ở đầu bên kia: mau cử người tới đây, một tay hắn cố gắng giữ lấy Bạch tiên sinh, tay còn lại đập đập mặt ông: “Chủ tịch ! Chủ tịch, đó là ảo giác!”

“A, tôi biết, a, ha ha” Bạch tiên sinh nằm ngửa trên sàn, mặc cho đám người mới tới tiêm thuốc vào người mình, ông lẩm bẩm: “Catherine, linh hồn của ta muốn giết ta, nhưng bản thân nó không chiếm được thỏa mãn.”

“Ngài nói gì thế?” Bác sĩ cúi đầu, cố gắng nghe thấy điều ông vừa nói.

Ánh mắt của Bạch tiên sinh từ trần nhà, di chuyển tới bên mặt bác sĩ, bỗng nhiên, ông nói rất rõ ràng: “Cút.”

262.

Trịnh Hòa đang ăn cơm cùng Mạt Mạt thì nhận được cuộc gọi của chủ nhà, bác nói cậu phải trả trước tiền thuê 6 tháng cuối năm.

Giờ Trịnh Hòa mới nhớ đến căn phòng cậu ở lúc trước đã tới kỳ trả phí.

“Sao thế? Điện thoại của Bạch tiên sinh nhà cậu à?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Không phải. À, chốc nữa tôi có việc, anh muốn đi đâu? Tôi đưa.”

“Cậu về nhà à?”

“Đi làm.”

Mạt Mạt vừa nghe thế liền hứng khởi: “Thế đêm nay Husky tới nhà tôi đi, tôi chăm cho, lúc nào bận xong thì qua đón, được không?”

Trịnh Hòa không ngờ Mạt Mạt lại thích chó mèo đến mức này: “Thế cũng được, không phiền anh chứ?”

“Phiền cái gì.” Mạt Mạt hôn đầu Husky sung sướng.

Sau cho chó ngó bị cưỡng hôn, nó bày ra bộ mặt ‘anh sàm sỡ tôi’ đầy hoảng sợ.

Mạt Mạt: “...”

263.

Đã bốn tháng rồi cậu không về phòng, lúc mở cửa, mém nữa thì Trịnh Hòa bị cục nam châm phòng trộm

trước cửa rụng vào chân, may mà cậu có chút võ nghệ, vừa thấy một cái bóng đen nhoáng lên liền né sang bên cạnh...

Vậy nên, đập vào cây lau nhà.

Trịnh Hòa ôm cái đùi bị chấn thương, đau đến cắn răng, bác chủ nhà lâu lắm rồi mới gặp cậu, vừa định qua nói chuyện thì thấy vẻ mặt đau đớn của Trịnh Hòa nên lại thôi, lặng lẽ xuống lầu, còn nói thêm: “Mấy đứa trẻ bây giờ, nhìn cũng không đến nỗi tệ mà sao chỉ số thông minh thấp thế...”

Trịnh Hòa – bị gắn mác chỉ số thông minh thấp – đi quanh phòng một hồi mới nhận ra, chỉ số thông minh của mình không cao thật.

Từ lúc học đại học, chuyển lên thành phố H, trừ ký túc xá, đây là nơi cậu ở lại lâu nhất, thế nhưng chỉ vài tháng không về, cậu gần như đã quên sạch cấu trúc phòng. Tuy là biết nhưng không có cảm giác quen thuộc, giống như một vị khách ăn nhờ ở đậu, dù cảnh có đẹp mấy thì cũng chỉ là nhìn vội thoáng qua.

Từ lúc trên đường tới đây, cậu vẫn đang nghĩ: nên giao tiền phòng hay là chấm dứt hợp đồng.

Không phải cậu không tin Bạch tiên sinh, nhưng người yêu đang ân ái còn không chắc có thể đi tới cuối con đường nữa là mối quan hệ giữa hai người? Trịnh Hòa nghĩ, đợi đến lúc Bạch tiên sinh chán mình rồi, còn có chỗ để ẩn náu, tự liếm vết thương cho mình.

Nhưng nếu đóng tiền phòng...

Trịnh Hòa cảm thấy mình chưa dồn hết tâm huyết cho cuộc tình này.

Cậu không thích mình phải giấu diếm.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trịnh Hòa quyết định cứ bỏ qua nó đã.

Nhà nhiều đồ như thế, nếu chuyển đi thì phải tốn bao nhiêu thời giờ để dọn đây?

Ủy mị cái gì, quảng cho ai chăm chỉ ấy!

264.

Trịnh Hòa thấy Mạt Mạt thích Husky nên nghĩ bụng để quá một ngày chắc cũng không sao, vậy nên mới không qua đón chó ngó.

Trên đường về nhà, cậu qua cửa hàng bách hóa mua thực phẩm, thấy mấy bác gái đang chọn gà, cậu cũng lần thần thể nào mà cho vào xe đẩy.

Trước giờ cậu vẫn tự nhủ phải hầm món gì bồi bổ cho ông ấy mà cứ quên mất.

Phải tốn công lắm mới hầm xong canh gà, Trịnh Hòa vừa nhàn nhã gọi điện thoại cho quán ăn, đặt 4 món, vừa ngồi sofa xem TV. Đột nhiên, chuông cửa vang.

“Sao chuyển phát đến nhanh thế nhỉ?” Trịnh Hòa vừa nói thăm, vừa mở cửa.

Bên ngoài, Bạch tiên sinh đứng đó, cánh tay áo đã sấn lên một nửa, chiếc găng tay trắng muốt lốm đốm máu khô, mái tóc vốn chỉnh tề nay trở nên lộn xộn. Vừa thấy Trịnh Hòa, ông liền lao lên hôn nồng nhiệt.

“Catherine, tình yêu đích thực của tôi.”

Trịnh Hòa giận lắm, cậu phải công phu lắm mới làm xong canh gà cho uống, thể mà còn dám ra ngoài hái hoa, ngắt cỏ?

“Catherine là ai? Bạch Ân, ông nói rõ mọi chuyện cho tôi!”

265.

Kiệt tử phải giải thích mãi, Trịnh Hòa mới hiểu là Bạch tiên sinh lại phát bệnh.

Tuy cậu có thể tha thứ hiện đầu óc ông không bình thường, nhưng cái cô Catherine nào đó vẫn làm cậu giận điên lên. Tất bếp ga đang hầm canh gà, cậu hầm hừ đi vào phòng, khóa trái cửa.

Kiệt tử không dám ở lâu, hấn chỉ đưa Bạch tiên sinh ngồi trên sofa rồi vội vàng chạy mất.

Bạch tiên sinh gọi: “Catherine.”

Không biết Trịnh Hòa đang làm gì trong phòng mà không đáp lại ông.

Tâm trạng Bạch tiên sinh hoàn toàn sa sút khi không được Trịnh Hòa để ý tới, ông nhìn cổ tay của mình, đột nhiên, muốn rạch nó ra, chỉ có máu mới có thể khiến cảm xúc đang suy sụp của ông trở lại bình thường.

Dưới tấm thảm đột nhiên xuất hiện một đầu ngón tay, sau đó ngón tay càng ngày càng dài, để lộ một nửa bàn tay, sau đó, gương mặt đáng yêu của Trịnh Hòa cũng hiện lên, cậu nói: “Bạch tiên sinh...”

Bên cạnh cửa sổ, chuông gió kêu leng keng, Trịnh Hòa phồng lên như một quả khinh khí cầu, cậu ngồi xổm bên cửa sổ, cười tíu mắt: “Bạch tiên sinh...”

Bạch tiên sinh nhìn vô số Trịnh Hòa xung quanh mình, ‘Catherine’ của ông, họ tụ lại bên mình, ai nấy đều đang tươi cười.

Gương mặt ông lộ vẻ sung sướng, quả là từ Địa ngục lên Thiên đường.

Đột nhiên, Trịnh Hòa trong đám đột nhiên cười cười khóc khóc, vệt máu đỏ tươi xẹt qua hai má, rơi xuống nền đá cẩm thạch.

Trái tim của Bạch tiên sinh chợt đau đớn như bị kim châm.

Tiếp sau, những ‘Trịnh Hòa’ ở bên ông cứ như bị đồng hóa, ai nấy đều khóc ra nước mắt, vũng máu đã lan khắp phòng, càng ngày càng dâng lên.

“Bạch tiên sinh...”

“Bạch tiên sinh...”

Các ‘Trịnh Hòa’ từng bước, từng bước lại gần ông, chúng la lên.

Bạch tiên sinh muốn chạm thử xem gương mặt đầy máu đó có ấm hay không, nhưng lại nghĩ đó là nước mắt của Trịnh Hòa, mọi dũng khí của ông đều tan biến.

Trái tim, rất đau, rất lạnh lẽo.

“Làm gì thế! Mau ngồi lên nào!” Một giọng nói hoàn toàn khác biệt vang lên.

Bạch tiên sinh thấy cửa mở, trong ‘đám Trịnh Hòa’ xuất hiện một người duy nhất không chảy huyết lệ.

Đó mới là Catherine!

Trong dòng suy nghĩ hỗn loạn, chỉ trong nháy mắt, ông chợt tỉnh táo.

Trịnh Hòa cầm thuốc, đỡ Bạch tiên sinh dậy. Cậu không khỏi giật mình khi chạm vào phần áo sơ mi ướt sũng của ông. Cậu cảm thấy mình nên ổn định tinh thần cho Bạch tiên sinh rồi hẵng đi lấy thuốc.

“Bảo bối...” Đột nhiên, vốn Bạch tiên sinh đã mềm nhũn lại đưa tay qua ôm cứng lấy Trịnh Hòa, đầu lưỡi liếm láp lỗ tai cậu, hai tay mò xuống, vuốt ve, chỉ cần một cái nhấc, Trịnh Hòa đã rơi vào lòng ông, phần hông kề sát khiến cậu có thể phác thảo được hình dạng nơi đó của ông.

“Á... Nhẹ thôi.” Trịnh Hòa túm lấy bàn tay đang lần rờ trong quần áo mình. Bộ đồ ngủ cậu đang mặc khá rộng, co giãn tốt, Bạch tiên sinh xốc áo cậu lên, vùi đầu vào trong.

Trịnh Hòa muốn ngăn cũng không kịp.

Cậu có một nhược điểm trí mạng, đó là không được để người khác liếm ‘hạt đậu’ trước ngực mình, sờ cũng được nhưng chỉ cần chạm tới đầu lưỡi, cậu giống như xảy ra phản ứng hóa học, Trịnh Hòa sẽ trở nên cực kỳ dâm dăng. Bạch tiên sinh đã từng thử một lần, lần đó, Trịnh Hòa cuốn lấy ông tới độ cả hai suýt nữa lăn xuống giường.

“A....ừm ~”

“Bạch tiên sinh... nhanh, nhanh lên...”

Trịnh Hòa cảm thấy ngọn lửa trong mình hoàn toàn bùng cháy, cậu vội vã xé phăng áo sơ mi rồi quần của ông. Bạch tiên sinh không phối hợp lắm, cậu liền quay qua, cởi đồ của mình.

“Bảo bối.” Bạch tiên sinh bỗng nhiên dừng mọi động tác, chôn mình vào hõm vai Trịnh Hòa, lẩm bẩm.

Phần dưới của Trịnh Hòa đã đau tới độ muốn cắn người: “Dùng dăng cái gì, mau làm đi!”

Ở đầu bên kia của máy theo dõi, Kiệt tử, Tang Bắc, Trần Minh: “...”

Bọn họ vốn chỉ là lo sau khi Bạch tiên sinh phát bệnh, một mình Trịnh Hòa không khắc phục được nên đành mở máy theo dõi ra, không ngờ lại thấy cái cảnh bạo lực này.

...Hóa ra Bạch tiên sinh thích người như thế, khẩu vị đúng là độc đáo.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu mọi người đều lướt qua câu nói đó.

“Tắt nhé?” Kiệt tử chỉ vào máy.

Bên trong máy tính của Tang Bắc còn lưu mấy đoạn hot mà ông bác sĩ trung niên bỉ bựa đó ghi hình, vậy nên anh rất bình tĩnh, nâng Trần Minh suýt ngất dậy, nói “Tắt đi.”

Tượng đài vĩ đại của Chủ tịch trong lòng mỗi người, dưới sự tấn công mạnh mẽ của bom đạn, đã...

...Vỡ tan tành.

54. Chương 54: 266 – 270

266.

Hai người ngủ thẳng đến nửa đêm mới tỉnh lại.

Trịnh Hòa đi tắm rửa, Bạch tiên sinh hóng gió đêm, ông đi ra ban công, gọi điện hỏi Tang Bắc về tình trạng của Âu Dương Chí.

Trịnh Hòa tắm xong, đi ra, thấy Bạch tiên sinh đang dựa vào ban công hút thuốc, các thớ cơ săn chắc bao lấy khung xương hoàn mỹ, gương mặt anh tuấn và lập thể, thái độ lịch thiệp khi đối nhân xử thế, sức quyến rũ khó tả của người đàn ông trưởng thành....

Ôi!

Trịnh Hòa bưng mặt.

Cậu thực sự muốn qua XXOO cùng ông ấy một lần nữa.

Phải biết rụt rè, rõ chưa! Cậu bảo mình thế nhưng ánh mắt vẫn dính về phía ban công.

...Ủm? Hình như có điều gì không đúng lắm? Trịnh Hòa nhìn bóng dáng của Bạch tiên sinh, tự hỏi.

Nhưng không đúng chỗ nào nhỉ?

Bạch tiên sinh nói chuyện điện thoại xong, dụi đầu thuốc rồi vào phòng, Trịnh Hòa nhìn thứ nhún nhảy giữa hai chân ông liền nhận ra điều không ổn là gì!

“Bạch tiên sinh, sao ông không mặc đồ đã đi ra ngoài thế?!”

Bạch tiên sinh biếng nhác nói: “Gió đêm thực thoải mái, không thích hợp mặc quần áo.”

Được rồi, Trịnh Hòa không ngừng tự nhủ, ông ấy vẫn có khuyết điểm mà, đâu thể chỉ nhìn vào ưu điểm của một người chứ.

267.

Sau khi dọn dẹp căn hộ cậu thuê, Trịnh Hòa đem đôi dép thỏ chuyên dụng của Bạch tiên sinh về, đặt trong ngăn tủ, chỉ để kỉ niệm thôi. Nào ngờ, sáng hôm sau tỉnh dậy, sau khi nấu xong canh gà, cậu đi ra liền thấy Bạch tiên sinh đang đi đôi dép đó.

“Sau ông lại đi đôi này?”

Thực ra Trịnh Hòa muốn hỏi: sao ông lại đào được cái dép này không biết.

“Thấy thì đi.” Bạch tiên sinh trả lời rất tự nhiên.

Em giấu nó tận góc trong cùng của cái tủ, còn lấy đám dép lê che đi, mắt ông tinh đến độ nào mà nhìn xuyên được đồ vật hả. Trịnh Hòa lặng thâm gào rú trong lòng.

Bạch tiên sinh cầm thìa, khuấy canh gà trong nồi, ra vẻ ghét bỏ: “Sao nhiều mỡ thế... Tôi vẫn chưa đói, em ăn trước đi.”

“Lúc múc ra sẽ vớt hết mỡ mà, ông xem này,” Trịnh Hòa bưng bát canh, đưa cho Bạch tiên sinh, “Không hề có mỡ nhé, thanh lăm, em còn bỏ thêm dưa gang nữa, gần đây ông không được khỏe, phải ăn nhiều một chút để bồi bổ chứ.”

Bạch tiên sinh nửa tin nửa ngờ, ông ném thử một thìa rồi gật đầu: “Không tồi.”

“Đấy!” Trịnh Hòa quay lưng lại, hâm nóng đồ ăn sẵn hôm qua, nói rất đắc ý, “Em nói với ông này, chiêu hầm canh này là em tự học thành tài đó, lúc học trung học, mẹ em nằm viện, ngày nào bố cũng đi chăm mẹ, không nấu ăn được. Em luôn nghĩ ‘có sức khỏe là có tất cả’, vậy nên mới xuống thư viện tìm sách hướng dẫn nấu ăn rồi làm theo, ha, ông đoán xem mọi chuyện xảy ra như thế nào? Hai tháng đó, em đưa canh cả 3 bữa sáng, trưa, chiều, tối cho mẹ, chưa một bữa nào là có món trùng nhau cả.”

Bạch tiên sinh rất ít có cơ hội được nghe Trịnh Hòa kể về quá khứ của mình, ông hơi nghiêng đầu, hỏi tiếp: “Thế lúc đó em cũng học nấu ăn luôn à?”

“Không phải, nhà em cứ như chế độ mẫu hệ vậy, mẹ và chị gái thống trị cả dòng họ. Phở mẹ em kém nên chị em nấu cơm, sau đó chị phải đi công tác ở tỉnh ngoài nên lại chuyển sang cho bố nấu, nhưng ông ấy bận việc, lắm lúc đói quá, em đành tự làm, dần dần cũng biết.” Nói đến đây, đột nhiên Trịnh Hòa nhớ tới Bạch tiên sinh từng làm mì cho cậu, liền thuận miệng hỏi: “Ông thì sao? Ông học nấu mì từ khi nào?”

Bạch tiên sinh nheo mắt suy nghĩ một hồi, không biết đoạn ký ức ấy đã lâu lắm rồi, hay vì ông không muốn nhớ tới mà nó đã bị quên đi: “Tôi không nhớ rõ lắm.”

Trịnh Hòa bưng đồ ăn tới: “Ô? Sao lại thế?”

“Quả thực không nhớ được,” Bạch tiên sinh có vẻ buồn rầu, “Hình như từ khi rất nhỏ tôi đã học nấu.”

“Nhỏ bằng nào?”

“Chừng 4-5 tuổi.”

Trịnh Hòa hô nhỏ: “Từ khi nhỏ thế ông đã làm mì được rồi sao?” Nói xong, cậu mới nhận ra đây không phải trọng điểm, vội sửa lại, “Trí nhớ không tốt cũng không sao, em nấu nào cho ông, đảm bảo lúc già không bị Alzheimer, thành ông già ngốc.”

“Có em, tôi sẽ không bị thế.” Bạch tiên sinh nói ra một câu thực buồn nôn.

“Cũng đúng,” không hiểu thế nào, Trịnh Hòa lỡ mất vẻ đầu của Bạch tiên sinh, cậu gật đầu “Nghe nói, Alzheimer là do ít hoạt động não mới thế, ông thông minh tới độ tâm thần thế này, chắc chắn sẽ không mắc phải.”

Bạch tiên sinh vỗ nhẹ đầu Trịnh Hòa: “Em làm tôi quên mất chuyện muốn nói rồi đây này... À, không phải là trí nhớ tôi không tốt, mãi tới năm 8 tuổi, tôi vẫn sống cùng mẹ, bà ấy là trưởng nữ của gia tộc Tos, bà ngoại tôi là người Trung Quốc... Gương mặt của tôi rất giống cha, vậy nên mẹ không muốn gặp tôi, mãi sau này, dì để tôi mặc đồ của bé gái thì thỉnh thoảng bà mới đến. Về sau, bà ấy bị bệnh rất nặng nên tôi mới qua chỗ cha. Có lẽ vì quãng thời gian sống cùng bà không được tốt đẹp lắm nên tôi mới ít khi nhớ tới.”

Trịnh Hòa không ngờ bữa sáng bình thường này lại gợi ra hồi ức buồn của Bạch tiên sinh, cậu biết, nếu mình nói rằng thương cảm cho ông hay gì gì đó thì với lòng tự trọng của ông, chắc chắn Bạch tiên sinh sẽ giận, nhưng nếu không nói gì... thì đừng hòng nuốt trôi mấy món này.

“Ông... ông từng mặc đồ của nữ à?”

Bầu không khí trầm trọng có vẻ trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, hai mắt Trịnh Hòa mở to, nhìn Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa đơ ra một lúc, trong lòng cậu như có hàng ngàn con ngựa đang tung vó chạy rầm rầm, cậu hận không thể tát cho mình một cái. ‘Cái miệng này, mày có nói tiếng người được không thế? Chuyện Bạch tiên sinh từng mặc đồ nữ chẳng phải mình đã biết từ trước sao? Chủ đề này còn nhạy cảm hơn cả chủ đề trước nữa! Nhỡ Bạch tiên sinh điên lên rồi phát bệnh, cái mạng này của mình chẳng phải cũng giống như con gà trong bát canh kia sao!!!’

Đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết!

Bỗng nhiên, Trịnh Hòa thấu hiểu hồng trần.

Sống có gì vui, chết có gì sợ.

Phía bên kia, Phật gia – Bạch tiên sinh đang cười. Không phải cười điên dại, cũng không phải hừ nhẹ trêu tức, mà cười rất vui vẻ.

“Bảo bối, tôi không quan tâm chuyện mình từng mặc đồ nữ, em không cần làm vẻ mặt đó đâu...”

Cửa sổ phản ánh gương mặt hoảng sợ, ngu si còn có chút ngây thơ, dâm tà của Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa đột nhiên nhớ tới một câu chị Phương từng khen mình:

Em ấy à, trong lòng nghĩ gì liền viết hết lên mặt, dễ đoán lắm.

“Bạch tiên sinh, lần sau nói chuyện, em có thể đeo mặt nạ không?” Trịnh Hòa cầu xin rất đáng thương. Bạch tiên sinh cười đau cả ruột.

268.

Ve mùa hạ của Đào Tiệp và Xuân Kiếp của Trịnh Hòa được chiếu liên tiếp nhau, hơn nữa, gần đây, Trịnh Hòa cũng thường xuyên xuất hiện trên truyền hình nên bắt đầu có tin đồn tình cảm giữa hai người.

Trịnh Hòa vẫn duy trì đức tính tốt là: không quan tâm đến mấy chuyện đó, nhưng trong lúc vô ý, cậu thấy một topic trên mạng khiến mình lạnh sống lưng.

“Một tuần ân ái của Trịnh Hòa và Mạt Mạt.”

Đúng lúc đó, Mạt Mạt gửi tin nhắn cho Trịnh Hòa, hào hứng kể mấy chuyện tức cười của Husky khi ở nhà anh, Trịnh Hòa tiện tay liền gửi lại đường link dẫn tới topic đó.

Ba phút sau, Mạt Mạt trầm mặc.

“Anh nói xem, nếu tôi cho Bạch tiên sinh xem cái này, ông ấy sẽ phản ứng thế nào?” Trịnh Hòa hỏi.

“Không biết,” Mạt Mạt nói, “Nếu KUY thấy được cái này, anh ấy sẽ cấm chỉ tôi lên giường trong vòng nửa

tháng.”

Trịnh Hòa cảm thán: “Nếu Bạch tiên sinh thấy, ông ấy sẽ không cho tôi xuống giường trong vòng nửa tháng.”

Hai người cùng thở dài ai oán.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh.

269.

Ngày thứ ba sau khi Husky tới nhà Mạt Mạt, Bạch tiên sinh mới phát hiện trong ổ chó không có bóng dáng nó.

“Trịnh Hòa đâu?” Bạch tiên sinh hỏi Trịnh Hòa.

“Em ở đây mà, ông tìm em?” Trịnh Hòa đi dép lê, loẹt quẹt chạy tới.

“Không phải em, là tìm chó.”

“A, Husky ấy hả. Em cho nó qua chỗ Mạt Mạt ở mấy hôm, để nó đi phá hoại nhà người khác.” Trịnh Hòa nhẩm tính thời gian, lại nói, “Hình như mai Mạt Mạt phải đi chụp hình, hôm nay em phải đi đón nó về.”

Bạch tiên sinh nghe một hồi, hỏi: “Em và Mạt Mạt thân nhau lắm hả?”

“Cũng tạm, Mạt Mạt và KUY là một cặp đồng tính, em biết bọn họ từ hồi còn làm nhân viên trang điểm ở ‘Chạc cây’, sau đấy Mạt Mạt chuyển nghề thành diễn viên, hồi quay Xuân Kiếp anh ta cũng quan tâm em nhiều.”

Bạch tiên sinh nhăn mày: “Ồ thành phố H... có nhiều cặp tình nhân đồng tính thế nhỉ.”

Trịnh Hòa cố nhịn nhưng vẫn bật cười: “Ha ha, Bạch tiên sinh, ngài có biết câu ngài vừa nói giống như lời của một trai thẳng lắm không?”

“Trai thẳng?” Hai hàng lông mày của Bạch tiên sinh càng nhúu chặt vào nhau, “Cái gì thế?”

“Ông không biết à? Chẳng phải ông là gay sao?”

“Gay là...?”

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh có vẻ mù tịt, cảm thấy không biết diễn tả thế nào.

Cậu mở baidu, truy cập vào mấy trang web gay mình hay xem, nghĩ ngợi một hồi, Trịnh Hòa đóng hết những chat room mà bình thường chán quá vẫn lên ghẹo giai, chỉ để lại web ‘xanh sạch’, đến một miếng thịt cũng không bị lộ, nói: “Đây là trang web của dân đồng tính trong thành phố H, có diễn đàn, tiểu thuyết, hình ảnh – ảnh đời thường rồi các kiểu gì đó...”

Bạch tiên sinh bấm bừa vào một cái video, trong đó, người nổi tiếng của web này – Quách thúc – đang tập gym để rèn luyện cơ bụng. Ông chỉ liếc vài cái rồi tắt.

Vẻ mặt không tốt lắm.

“Em thích xem mấy thứ này?”

Trong lòng thẳng gay nào chẳng có một hình tượng cơ bắp? Trịnh Hòa trộm ngấm đăm cơ bụng mềm dẻo và quyến rũ của Bạch tiên sinh, ánh mắt ghim lại chỗ đó: “Em không thích.”

“Thế em nhìn đăm đăm thế làm gì.” Bạch tiên sinh hừ nhẹ, “Về sau không được xem mấy thứ này, biết chưa?”

Trịnh Hòa khom lưng, đồng ý, nhưng lại trộm ắn mấy địa chỉ này đi, ai ngờ, mấy hôm sau, khi Trịnh Hòa truy cập vào thì máy tính lại nhảy ra một trang web kỳ lạ.

Con khỉ ngu ngốc nhảy tưng tưng trên màn hình, một dòng chữ dần hiện ra:

Cậu Trịnh Hòa, chủ tịch bảo cậu đừng xem loại website như thế này nữa, xin lỗi.

Trịnh Hòa: “...”

QwQ Bạch tiên sinh, ông làm gì với máy tính của em đây.

270.

Đào Tiệp trở về từ Hawaii để tham gia tiệc tối của công ty, cô mang theo rất nhiều quà cho bạn bè, trong đó, quà của Trịnh Hòa là to nhất.

Bạch tiên sinh không chịu rời Trịnh Hòa. Vậy nên, lúc cô gọi tới, cậu cũng chỉ ập ứng nói qua loa. Đào

Tiếp nghĩ, dù sao cũng mua quà rồi, đưa Phật thì đưa đến Tây thiên, cô bèn lái xe đến trước nhà Trịnh Hòa để tặng.

Đến nơi, Đào Tiếp gõ cửa hồi lâu mà không thấy động tĩnh gì, gọi điện lần nữa, bây giờ Trịnh Hòa mới phải nói thật.

“Đào tỷ tỷ, em sai, em sai mà, được chưa?”

Đào Tiếp giận đến độ mắng xa xả qua điện thoại.

Trịnh Hòa cười khỏ: “Bạch tiên sinh bị bệnh, sao tôi có thể để mặc ông ấy chứ.”

Dù biết Đào Tiếp chỉ là muốn tốt cho mình, nhưng bị mắng vẫn thấy sợ.

“Tôi sai rồi, thật đấy, nhưng dù sao cũng làm rồi, sao có thể quay đầu làm lại chứ?”

Đào Tiếp dần bình tĩnh lại, hỏi cậu có ra ngoài được không.

“... Tôi không đi được.”

Trịnh Hòa che điện thoại lại, gọi Bạch tiên sinh: “Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh!”

“Gấu gấu...” Bạch tiên sinh không đi ra, Husky vẫy vẫy cái đuôi to xù, chỉ để lộ nửa cái đầu, đôi mắt tròn vo nhìn Trịnh Hòa, tựa như đang cười.

Trịnh Hòa xoa xoa đầu Husky, gọi tiếp: “Bạch tiên sinh, ông đi ra đi!”

Cửa thư phòng mở ra, Bạch tiên sinh tháo kính mắt xuống, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Chút nữa Đào Tiếp qua đây, có được không?”

Bạch tiên sinh gật đầu, mang theo bộ mặt mệt mỏi quay lại phòng.

Trịnh Hòa lo cho sức khỏe ông, dặn: “Nếu thấy mệt thì nghỉ đi, công việc thì tạm để đó cũng được.”

“Được rồi,” Trịnh Hòa cầm điện thoại lên, “Đào Tiếp, tôi ở khu biệt thự ở đường vòng số 6, cạnh vườn hoa ấy. Tôi cũng không rõ đây là căn nào, cô cứ tới đi, tôi ra cửa lớn đón.”

55. Chương 55: 271 – 275

271.

Trịnh Hòa đi đón Đào Tiệp, vừa mới chui lên xe đã bị cô kéo lại hỏi: “Trịnh Hòa, Trịnh Hòa! Giờ anh ở đây thật đấy hả?” Cô chỉ về phía mấy căn biệt thự bên ngoài, vẻ mặt rất hưng phấn.

Trịnh Hòa lắc đầu: “Tôi không ở đây.”

Đào Tiệp ‘à’ một tiếng, ngượng ngùng nói: “Cũng phải... cậu mới theo ông ta bao lâu chứ.”

Trịnh Hòa chỉ về phía trước: “Tôi ở căn số 16 trong đó.”

Đào Tiệp: “...”

Đến cổng lớn, Trịnh Hòa xuống mở cửa, Đào Tiệp cũng xuống cùng, ngửa đầu nhìn gian nhà, cô không thể tin nổi vào mắt mình: “Trịnh Hòa, nhà cậu thật đấy hả? Bạch tiên sinh hào phóng thật đấy, nếu có ai tặng tôi cái biệt thự thế này, bảo tôi chăm sóc người ta cả đời cũng được.”

Trịnh Hòa nghe đến thế mới hiểu ý Đào Tiệp nói nãy giờ là gì, ra cô ấy vẫn nghĩ rằng căn biệt thự này là ông tặng mình. Cậu vội vàng giải thích: “Nhà này là của Bạch tiên sinh! Tôi qua ở cùng thôi.”

“Thế nhà ông ta mua cho cậu ở đâu? Hôm nào tôi dẫn bạn tới rồi cùng chơi!” Đào Tiệp hỏi.

Trịnh Hòa không hiểu vì sao Đào Tiệp cứ nghĩ rằng Bạch tiên sinh mua nhà cho cậu, cậu cần nhà làm gì? Hơn nữa, tiêu tiền của Bạch tiên sinh khiến cậu cảm thấy bất an: “Bạch tiên sinh chưa mua nhà cho tôi.”

Thực ra suy nghĩ của Đào Tiệp rất đơn giản, cô thấy Trịnh Hòa hi sinh công việc để chăm sóc Bạch tiên sinh, Bạch Ân ở trong giới này lâu như vậy, đương nhiên biết mấy quy tắc ngầm này, ông ta giàu thế, sẽ không bạc đãi Trịnh Hòa. Vậy nên khi nghe Trịnh Hòa nói ‘Tôi ở chỗ khác’, cô mới mặc định là ‘Bạch tiên sinh mua nhà cho Trịnh Hòa’.

“Thế ông ấy mua gì cho anh?” Đào Tiệp hỏi. Đối với Trịnh Hòa, cô luôn tỏ ra gà mẹ, nhất quyết không chịu để cậu bị thiệt thòi.

Trịnh Hòa nghĩ một hồi: “Ừm... mới đầu thì cái gì cũng tặng, đồng hồ, caravat, hoa tươi, sau thì thôi.”

“Cái xe này thì sao?” Đào Tiệp chỉ vào chiếc Bentley.

“Ông ấy cho tôi mượn, bảo tính an toàn của cái xe cũ tôi đi kém quá.”

Đào Tiệp nhìn Trịnh Hòa, nghĩ mãi vẫn không biết nói gì, giờ cô đang tức đến nỗi đoán mạch. Cô không hiểu nổi, Trịnh Hòa đâu có ngốc, Bạch tiên sinh cũng đâu phải kẻ keo kiệt với tình nhân, vậy sao Trịnh Hòa theo ông ta lâu thế mà chưa thấy tặng thứ gì cả?

Chẳng nhẽ có vấn đề ở đâu?

Đào Tiệp chợt nhớ tới lần sáng sau hôm hai người gặp nhau lần đầu, Trịnh Hòa gọi điện cho cô, bảo rằng Bạch tiên sinh cho số rác. Lòng cô nặng trĩu.

Trịnh Hòa không nghĩ quanh co được như Đào Tiệp, cậu mở cửa, đặt quà của cô lên tủ giày, quay đầu lại gọi: “Vào đi.”

Trong lúc Đào Tiệp cởi giày, chó ngó xù chạy ra, vừa nhìn cô vừa quấy đuôi. Phụ nữ luôn không hề có sức chống cự với mấy con vật dễ thương, Đào Tiệp cũng thế, cô hét lên sung sướng rồi lao vào chà đạp đồng lông của Husky.

Bỗng nhiên, Đào Tiệp liếc thấy cặp chân của một người đàn ông đứng trên cầu thang, cô nghĩ thầm: Chẳng nhẽ trong nhà có người? Vừa ngẩng đầu lên cô liền rơi vào tầm mắt của Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh gỡ kính mắt xuống, cười với Đào Tiệp: “Chào cô.”

Đào Tiệp không ngờ Bạch tiên sinh lại ở đây, một thoáng bối rối trôi qua, cô lại thấy gương gạo. Vội buông Husky ra, Đào Tiệp cúi chào cung kính: “Chào ngài, tôi là Đào Tiệp, chúng ta đã từng gặp nhau, hôm nay đến làm phiền, hi vọng ngài không để ý.”

Bạch tiên sinh khoát tay, đi xuống cầu thang: “Tôi biết cô là bạn của Trịnh Hòa. Cứ thoải mái đi, xem như đây là nhà mình, chơi vui vẻ.”

“Không, không, tôi đến một tí rồi đi luôn.” Đào Tiệp vội nói.

Trịnh Hòa đi ra khỏi phòng bếp, bưng theo nước ô mai, vừa lúc nghe thấy câu đó, có hơi buồn bã nói: “Ồ? Đi luôn sao? Ở lại thêm đi.” Cậu thực lòng thích cô bạn này, hơn nữa, đã lâu rồi không buồn chuyện.

Đào Tiệp nhìn Trịnh Hòa, lại nhìn Husky đang bày trò dễ thương sau đó đối diện với tầm mắt bắn điện của Bạch tiên sinh, đành nói: “Vậy tôi ở lại thêm chút rồi đi vậy.”

Trịnh Hòa vui lắm, khoe nước ô mai hôm trước mới học được cách làm trên mạng: “Ngồi đây đi, nước này là tôi làm đấy, cũng không tệ lắm, bên ngoài nóng như thế, uống cái này cho giải nhiệt.”

Đào Tiệp ôm Husky ngồi xuống sofa, da mặt Husky thực dày, thấy Trịnh Hòa không nói gì liền nhảy lên sofa, gác đầu lên đùi Đào Tiệp, ra vẻ hưởng thụ lắm, còn liếm láp tay cô.

Nhìn Husky, Trịnh Hòa trợn mắt khinh bỉ!

Bộ sofa này làm bằng da, rất dễ dính lông chó, hơn nữa có nhiều chỗ gỗ ghè, máy hút bụi không hút được, lần trước Trịnh Hòa phải mệt đến đứt hơi mới dọn xong. Thế nên, cậu phải vừa dạy dỗ vừa dụ dỗ (bằng đồ ăn vặt), chó ngớ mới sửa được cái tật xấu này, không ngờ hôm nay nó thừa dịp có khách liền lần tới.

“Chó ngớ! Xuống ngay!” Trịnh Hòa đẩy mông nó.

Husky da dày thịt béo, đầu để ý vài cái đẩy nhẹ hều của Trịnh Hòa, ngược lại, nó còn nhìn chằm chằm Đào Tiệp, tỏ ra đáng thương lắm.

Đào Tiệp mềm lòng, xoa xoa chỗ mông bị Trịnh Hòa đá vừa nãy, dịu dàng nói: “Thôi, cục cưng này đúng là khiến người ta thích...”

“Đào Tiệp, sao cô có thể ‘trợ Trụ vi ngược’ chứ!” Trịnh Hòa nói.

Thấy Bạch tiên sinh ở đó, Đào Tiệp không dám phát cáu, chỉ trả lời rất hàm súc: “Không sao, tôi thấy nó cũng không bẩn.”

“Không phải vì bẩn, mà là vì lông nó ấy...” Trịnh Hòa nói đến một nửa, lại nhìn cảnh ‘Mẹ con vui vẻ hòa hợp’ của Đào Tiệp và chó ngớ, đành sửa miệng, “Được rồi, thích nằm sofa thì cứ nằm đi, chỉ lần này thôi đấy!” Câu cuối này là dành cho Husky.

Bạch tiên sinh ngồi xuống bên Trịnh Hòa, cậu đưa ly nước ô mai qua, nói: “Em thấy ông bạn trong thư phòng cả sáng nay, đã xong việc chưa?”

“Ừ.” Bạch tiên sinh nhấp một ngụm, ông không thích mấy thứ chua chua ngọt ngọt này lắm, liền đặt cốc nước lên bàn.

Trịnh Hòa đứng dậy, đi vào phòng bếp.

Bạch tiên sinh vô vớ tay: “Ngồi xuống.”

Husky lão đảo bò xuống sofa, ngồi ngay ngắn trên sàn.

Không có Trịnh Hòa và Husky làm bình phong, Đào Tiệp lại thấy tim mình giật thon thót, áp lực kinh người.

Trước chưa tiếp xúc với Bạch Ân thì không thấy gì, giờ phải đối mặt, đủ loại tin tức lóe lên trong đầu cô như ánh đèn flash, càng nghĩ, cô càng thấy hoảng sợ, nhưng Trịnh Hòa vừa đi cô lại nhắc mông chạy thẳng thì không lẽ phép lắm, cứ thế, Đào Tiệp ngồi chôn chân tại chỗ.

Bạch tiên sinh hỏi: “Cô và A Hòa biết nhau đã bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, mới hơn một năm thôi.”

Ông khẽ cụp mi, hàng lông mi dài để lại cắt hình trên gương mặt, bỗng nhiên, Bạch tiên sinh cười nhẹ: “Tôi từng nghe người khác nhắc đến cô, vậy nên, cô hẳn là biết, tôi rất khó không để ý kiểu chuyện như thế.”

Đào Tiệp định mở miệng, Bạch tiên sinh liền ra hiệu đừng nói, ông quay đầu hỏi: “Về rồi sao, em vào bếp làm gì thế?”

Trịnh Hòa đặt nước sôi trước mặt Bạch tiên sinh, nói: “Chẳng phải ông không thích nước ô mai sao? Em đi rót nước cho ông.”

“Bảo bối, em đúng là tri kỷ.” Bạch tiên sinh không thềm để ý Đào Tiệp ở đó, hôn lên gương mặt của Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa giật mình, đỏ bừng mặt.

Đào Tiệp ôm Husky lên sofa, quay mặt sang chỗ khác làm bộ không biết. Khụ khụ khụ, phi lễ chó nhìn, đúng không?

272.

Cuối cùng thì Xuân Kiếp cũng được phát sóng, tập đầu tiên đã đứng ở vị trí thứ ba, ratings vượt qua ngưỡng 8%.

Trịnh Hòa chưa từng nghĩ tới có ngày tên mình cũng được xuất hiện trên báo. Sáng hôm sau, cậu nhận được mail của Thành thiếu và lời chúc mừng của đồng nghiệp.

Mail của Thành thiếu rất đơn giản, một tờ lịch công tác tháng sau đi kèm với bản thảo cuối cùng của Oan gia ngõ hẹp.

Trịnh Hòa dùng máy tính của Bạch tiên sinh mở thư của Thành thiếu, lúc xem giới thiệu văn tắt nhân vật, ông ngồi ngay cạnh cậu.

“Vai của em đâu?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa giở đến trang đầu tiên của danh sách diễn viên, thấy tên mình được viết ngay cạnh nam số hai, đất diễn cũng được tăng lên nhiều, nếu không phải có nội dung kịch bản để so sánh, cậu suýt nữa thì tưởng Thành thiếu gửi nhầm.

Bạch tiên sinh không hiểu kịch bản lắm, chỉ thấy Trịnh Hòa diễn nam thứ, liền nhú mày: “...Sao chỉ là nam thứ thôi?”

Trịnh Hòa không biết vài ngày trước, đạo diễn Hà đã tìm Bạch tiên sinh để xin đầu tư nên đáp: “Phim của đạo diễn Hà đều khá ăn khách, vốn em còn tưởng chỉ được diễn vai nam số ba... Sao lại đổi thành nam thứ nhì? Để em gọi điện hỏi Thành thiếu xem.”

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa vừa lòng với vai diễn nên không nói gì thêm, mở phần lịch trình ra xem thì thấy cuối tuần này sẽ bắt đầu quay.

“Trịnh Hòa,” Bạch tiên sinh kêu Trịnh Hòa lại, dù cậu đang gọi điện, “Qua đây, xem chỗ này.” – Ông chỉ vào lịch trình.

“Ôi, cuối tuần này đã khởi quay rồi sao? Em phải mau quen với kịch bản mới được.” Trịnh Hòa không ngờ đạo diễn Hà lại hiệu suất như thế, nói xong liền vác laptop lên lầu, đóng cửa học thuộc.

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa lên lầu, khuôn mặt ông bị khuất sáng, không thấy rõ biểu tình, Husky cọ qua cọ lại bên đùi ông, mãi lâu sau, Bạch tiên sinh mới vỗ vỗ đầu Husky rồi lên lầu theo.

273.

Lúc nhận được kịch bản, Trịnh Hòa chỉ mãi vui sướng, nhưng khi bác sĩ riêng của Bạch tiên sinh đến kiểm tra định kỳ, cậu mới nhận ra: giờ ông ấy không có người không được, cậu mà đi thì ai chăm sóc Bạch tiên sinh đây?

Về cái lời khuyên của Đào Tiếp rằng: thuê người hoặc để tình nhân khác tới, chưa cần biết Bạch tiên sinh có đồng ý hay không, Trịnh Hòa nhất định phản đối. Cậu với Bạch tiên sinh đang yên ổn, nhờ đâu đi đóng phim xong, quay lại biệt thự lại không còn chỗ cho cậu thì sao, Bạch tiên sinh lại cùng XX nào đó ngọt ngào bên nhau, mọi thứ chẳng phải sẽ sụp đổ sao?

Trịnh Hòa đương nhiên sẽ không nói bản khoản này cho Bạch tiên sinh, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có Thành thiếu để cậu thảo luận.

Nghe xong Trịnh Hòa nói, Thành thiếu chẳng biết khuyên sao nữa.

Đối với một công ty giải trí, đương nhiên phải quan tâm tới con đường phát triển của nghệ sĩ trước tiên, nhưng Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa thì không giống vậy. Bạch tiên sinh chính là cây rặng tiền, có ông ấy, không lo không có đầu tư. Mà Trịnh Hòa, vào công ty 8 năm vẫn chỉ làm chạy chân, ở một khía cạnh nào đó, cậu ta cũng có thể xem là kỳ tích, vậy nên công ty không hề có định hướng nào cho cậu. Nhiệm vụ duy nhất của Trịnh Hòa là tìm mọi cách để giữ chân Bạch Ân, đầu tư được bộ này hay bộ ấy, tốt nhất có thể giới thiệu ông cho một nghệ sĩ khác cùng công ty thích hợp hơn, có tương lai hơn.

Đó cũng là lý do vì sao trước đây Thành thiếu không nói gì với Trịnh Hòa mà tự tiện giới thiệu nghệ sĩ khác cho Bạch Ân. Nhưng Bạch tiên sinh chỉ lẳng lặng nghe ý đồ của Thành thiếu, gác tập văn kiện đó sang một bên, tiếp tục làm việc.

Thành thiếu đợi hồi lâu, nhìn đám nhân viên cứ ghé mắt nhìn mình này giờ, anh cảm thấy xấu hổ, quyết định lặng lẽ rời đi. Vừa mới mở cửa, Bạch tiên sinh đột nhiên gọi anh lại, nói: “Dành thời gian bồi dưỡng Trịnh Hòa, đừng nghĩ đến mấy thứ mảnh khóc như thế nữa.”

Thành thiếu chuyển lại lời này của Bạch tiên sinh lên cấp trên, Tống Chấn Hào nói: “Ok, lão Bạch nói bồi dưỡng Trịnh Hòa, chúng ta bồi dưỡng Trịnh Hòa.”

Vậy nên, dù Trịnh Hòa xin nghỉ suốt 2 tháng, trên tay Thành thiếu vẫn có những kịch bản tốt để cậu chọn.

Những chuyện này Trịnh Hòa không biết, nhưng Thành thiếu biết.

Anh biết giá trị của Trịnh Hòa đối với công ty. Là người đại diện vàng, đạo đức nghề nghiệp khiến anh tiến thoái lưỡng nan. Ở bên Trịnh Hòa càng lâu, anh càng thấy rõ Trịnh Hòa đơn giản và trong sáng thế nào, cậu cũng có những tính toán riêng, nhưng không phải là điều xấu xa gì.

Trịnh Hòa cần nhẩn một hồi, không thấy Thành thiếu nói gì còn tưởng anh chê mình nói nhiều, vội chữa: “Tôi cũng chỉ là nói với anh thôi, đừng để trong lòng, chuyện của Bạch tiên sinh tôi có thể giải quyết được.”

Câu này, khiến Thành thiếu mềm lòng.

Cúp máy, Thành thiếu quay đầu xe, đi về hướng công ty.

Anh cho rằng, mình nên cùng các vị cấp trên bàn bạc tỉ mỉ về sự nghiệp diễn xuất của Trịnh Hòa.

274.

Bởi vì bệnh tình tái phát, tuần trước bác sĩ liền kê thêm một loại thuốc giúp kiểm soát cảm xúc nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn đến dạ dày. Chỉ trong nháy mắt, ông lại biến thành bệnh nhân – mỗi ngày ăn những 10 bữa cơm nhưng mỗi bữa chỉ ăn được 2 miếng.

Mấy hôm trước, Bạch tiên sinh còn cố ăn thêm để Trịnh Hòa yên tâm, nhưng hôm nay nhìn tờ lịch trình đó, ông ngồi trên ghế một lúc lâu mà vẫn không dần lòng xuống được, một miếng cũng không nuốt trôi.

Trịnh Hòa ở bên, vừa rót nước vừa vuốt ngực cho ông, cuối cùng đành để ông về phòng nghỉ ngơi. Xuống lầu thấy bát cơm chưa từng động đũa, cậu thở dài lo lắng.

“Cốc, cốc, cốc.”

Trịnh Hòa cầm cốc đường glucose đã pha sẵn vào, hỏi: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Gương mặt Bạch tiên sinh ỉu xiu, ông liếc Trịnh Hòa một cái, không nói gì.

Trịnh Hòa luồn tay vào mái tóc rậm của ông, nhẹ nhàng chải: “Oan gia ngõ hẹp sẽ quay ở ngoại ô thành phố, ở khu đô thị mới gần Đức Viên, em nghe nói ở đó có suối nước nóng, là nơi nghỉ dưỡng tốt, vốn định mang ông đi cùng, thế nhưng với tình trạng hiện tại... Aiz. “

Ánh mắt Bạch tiên sinh chợt sáng lên, sau đó, ông hỏi nhẹ nhàng: “Em muốn tôi đi cùng sao?”

Trịnh Hòa gật đầu: “Vâng, để tiện chăm sóc ông, đạo diễn Hà nói, có thể đẩy vai diễn của em lên trước, có nghĩa là chỉ cần 2 tuần là quay xong, chẳng phải ông đã chia việc của công ty cho cấp dưới sao, em nghỉ dưỡng ở đâu chẳng thể, đâu cần ru rú trong biệt thự suốt, người khỏe cũng sinh bệnh.”

“Em có từng nghĩ đến trường hợp tôi không đi cùng em?”

“Có,” Trịnh Hòa đáp, “Dù sao chỗ đó cũng gần thành phố H, lại có đường cao tốc, cùng lắm thì em đi qua đi lại giữa hai nơi là được.”

Gương mặt nhợt nhạt của Bạch tiên sinh chợt trở nên ấm áp: “Có nghĩa là, em không muốn để tôi phải ở đây một mình phải không? Em sẽ quay lại?”

“Đương nhiên.” Trịnh Hòa trợn trắng mắt. “Nhìn ông như thế này, em sao dám để ông chờ ở nhà, em mà đi vắng 1-2 tuần thôi, ông sẽ khiến mình bị chết đói.”

“Cũng phải... thế, chừng nào em đi? Tôi bảo Tang Bắc đặt chỗ ở trước.”

Trịnh Hòa vẫy tay: “Thôi thôi, giờ ông thế này, em không dám để ông ra khỏi biệt thự, em đi về là được, chỉ hơn 40 phút thôi mà.”

“Không sao, cơ thể mình thế nào, tôi biết chứ, hơn nữa cũng lâu rồi tôi chưa nghỉ phép, xem như đi nghỉ ngơi đi.”

“Không sao thật chứ?” Trịnh Hòa vẫn không yên lòng.

“Thật.” Bạch tiên sinh cười nhẹ, cầm lấy chén đường glucose, uống liền một mạch.

275.

Bán xong Xuân Kiếp cho các đài truyền hình, công việc của giám chế Tổng cũng hoàn thành.

Mấy hôm trước, hắn nhận được tin Âu Dương Chí bị ‘phong sát’, vốn tưởng Xuân Kiếp sẽ không bán được giá tốt, còn chuẩn bị tiền đi mấy chỗ có quan hệ, nào ngờ bộ phim có Âu Dương Chí trong vai nam chính số 3 này lại cứ thế thuận lợi qua vòng kiểm duyệt rồi chính thức lên sóng.

Qua ratings trong mấy ngày nay có thể đoán được Xuân Kiếp sẽ bội thu.

Đây là lần thứ hai đạo diễn Vương hợp tác với giám chế Tổng. Ông không ngờ bộ phim cải biên từ tiểu thuyết này có thể vừa được danh vừa được lợi như thế, bèn gọi điện mời cơm giám chế Tổng, chuẩn bị cho lần hợp tác ở phim sau.

Không may cho đạo diễn Vương, giám chế Tổng nhận được tin phim mới của Trịnh Hòa là Oan gia ngõ hẹp, hơn nữa còn chưa phát sóng.

Đúng là cơ hội ngàn năm có một để tiếp cận Thành thiếu rồi!

Tổng Nhiên vội chạy tới thương lượng với đạo diễn Hà, hắn nhận vai trò giám chế cho bộ phim này.

56. Chương 56: 276 – 280

276.

Tang Bắc đặt 2 gian phòng riêng cho Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa tại khu suối nước nóng ở Đức Viên để tránh dị nghị.

Trước ngày khởi quay, Thành thiếu tới đón Trịnh Hòa đi Đức Viên, đến nơi lại thấy Trịnh Hòa tay xách đồ, tay dìu Bạch tiên sinh đi ra.

“Thành thiếu, cảm hành lý hộ tôi.” Trịnh Hòa sai khiến rất tự nhiên.

Thành thiếu vội bỏ hành lý vào cốp xe, lúc quay đầu lại, anh vẫn thấy Bạch tiên sinh đứng đó, không biết là có chuyện gì đây.

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa đang không biết nói sao bèn đứng ra giải thích: “Từng nghe A Hòa bảo trường quay ở gần Đức Viên, vừa lúc tôi đang muốn đi nghỉ dưỡng nên đi cùng,” cuối cùng còn hỏi rất lễ phép, “Không phiền chứ?”

“Đương nhiên không sao.” Thành thiếu lắc đầu, hỏi tiếp, “Vậy ngài đã đặt chỗ chưa? Đạo diễn Hà thuê mấy gian nhà cạnh Đức Viên, rất có không khí, nếu ngài thích tôi có thể nói một tiếng cho ông ấy để dành chỗ cho ngài.”

Bạch tiên sinh không thích những nơi có nhiều người, ông từ chối khéo léo: “Tôi đã đặt chỗ trước rồi, cậu chu đáo quá!”

Thành thiếu cười xòa, thấy Trịnh Hòa bỏ ba lô lại, chạy vọt vào biệt thự, bèn hỏi: “Cậu ấy làm gì thế?”

“Lấy xe, tôi không lái xe được, cậu ấy đưa tôi đi.”

“À,” Thành thiếu gật đầu, “Thế hành lý của Trịnh Hòa cứ để ở xe tôi đi, dù sao cũng thừa nhiều chỗ.”

“Đương nhiên rồi! Em bảo anh qua để nhờ chở hành lý mà.” Trịnh Hòa nói, dắt theo Husky đi ra khỏi gara.

“Em còn mang nó ra làm gì?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa vỗ vỗ Husky, đuôi nó quẫy đến độ như sắp bay đến nơi, nói: “Lúc vào gara em mới nhớ ra là chúng ta quên chưa đưa Husky đi gửi.”

277.

Trịnh Hòa vốn định đưa chó ngổ đến khách sạn thú cưng gần nhà, nhưng lúc đến nơi thì bốn chân của nó lại bám chặt lấy quần áo của Bạch tiên sinh.

“Xuống nào, ngoan.” Trịnh Hòa cầm xúc xích dụ dỗ Husky.

Mũi nó giật giật một chút, sau đó liền nhắm chặt mắt lại, rất cương quyết.

“Xúc xích đó nha~” Trịnh Hòa cầm xúc xích, đưa qua đưa lại trước mặt Husky, dù đã nhắm tịt mắt nhưng hễ xúc xích đi đến đâu, đầu Husky lại bất giác quay theo đến đó.

Chó ngổ nặng quá, Bạch tiên sinh bị nó đè cho nghẹt thở nên ông lấy tay đẩy đẩy nó ra, nào ngờ chó ngổ lại gâu một tiếng, bấu chặt hai chân trước lên đùi Bạch tiên sinh.

Nhiệt độ xung quanh ông đột nhiên giảm mạnh.

Trịnh Hòa vội nhét xúc xích vào miệng nó, đem chó ngổ ôm ra ngoài: “Ông đừng chấp vặt với một con chó, nhé?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không sao.”

Ông nhìn bộ mặt ngu dần của Husky cùng vẻ lo lắng trên gương mặt Trịnh Hòa, bất giác bật cười.

“Thôi, nó không muốn tới khách sạn thú cưng thì mang nó đi cùng.”

“Được không? Sẽ không gây phiền toái gì cho ông chứ?” Trong lòng Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh đang là nhân vật cần được chăm sóc, bảo ông ấy chăm Husky á? Không chết là may lắm rồi.

“Ừm,” Bạch tiên sinh kéo chó ngổ lên xe, “Không sao, đi tiếp thôi.”

278.

Trịnh Hòa phải làm những việc cần chuẩn bị trước khi khởi quay Oan gia ngõ hẹp nên cậu chỉ đưa Bạch tiên sinh và Husky tới cửa khách sạn, nhìn Candy đưa cả hai vào trong rồi tới trường quay với Thành thiếu.

Cậu vốn tưởng mình tới trước hai ngày để chuẩn bị là sớm lắm rồi, nào ngờ đã thấy đạo diễn Hà và rất nhiều người mới tới từ trước, chiếm hết phòng tốt.

Về mặt Thành thiếu không được hài lòng lắm: “Bối phận còn đó, dù gì thì cậu cũng là nam thứ, sao phải ở phòng cạnh chuồng ngựa chứ? Bên hậu cần nghĩ gì không biết!”

Trịnh Hòa không nghĩ nhiều, an ủi: “Dù gì tới tôi cũng về chỗ Bạch tiên sinh, ở đâu chẳng được.”

“Thế còn nghỉ trưa thì sao? Chẳng nhẽ bắt cậu ngủ mùi hôi của ngựa đi ngủ? Không được, cậu đồng ý nhưng tôi thì không! Bắt nạt người khác quá đáng, tin này mà lọt ra ngoài, người ta lại nghĩ nghệ sĩ dưới tay tôi phải chịu thiệt thòi!” Thành thiếu vốn thiên vị sao có thể chịu được chuyện như thế.

Trịnh Hòa thấy đạo diễn Hà cho mình thêm đất diễn đã là làm phiền ông rồi nên nói: “Tôi không sao thật mà, giờ trời cũng lạnh, mùi không bốc vào phòng đâu, hơn nữa địa nhiệt ở đây rất tốt, tôi chỉ ở đây 2 tuần là xong, người khác còn phải kéo dài nữa.”

Thành thiếu không chịu nổi cái thái độ bị thiệt mà cứ cho là phúc của Trịnh Hòa, anh tròng cậ một cái, đóng sầm cửa lại, đi tìm bên hậu cần ‘nói chuyện’.

Oan gia ngõ hẹp chưa khởi quay, đa số người của hậu cần đều đi trường quay hỗ trợ, chỉ có vài người ở lại nấu cơm. Thành thiếu tìm tới trợ lý A Cảnh vẫn luôn đi theo đạo diễn Hà để nói chuyện.

A Cảnh cũng không ngờ mấy người mới kia không hiểu chuyện đến thế, nhưng chạy qua đuổi người lại không ổn, đành nói mập mờ: “Chuyện này phải đợi đạo diễn Hà rồi lại nói, ngài cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xếp cho cậu Trịnh Hòa có một gian phòng thoải mái, đợi thêm chút thôi, dù sao thì tôi cũng không có quyền trong vấn đề này mà?”

“Cậu quyết đi, hành lý của Trịnh Hòa chỗ chúng tôi vẫn còn để trong phòng đó, chẳng nhẽ nửa đêm mới có phòng thì lúc ấy chúng tôi lại phải đi đánh răng rửa mặt rồi xếp đồ ra?” Thành thiếu nói không nể mặt.

Bỗng nhiên phía cửa truyền ra một tiếng cười nhạt, Thành thiếu quay đầu lại, ra là giám chế Tổng.

Hắn đứng ngoài cửa nghe lén này giờ, nếu không phải không nhịn được cười, hắn còn muốn nghe thêm một lúc nữa.

“Sao cậu lại ở đây?” Ánh mắt Thành thiếu chợt thay đổi.

“Tôi là giám chế và một trong những nhà sản xuất của bộ phim này. Chúng ta quả là có duyên nhỉ? Vừa gặp ở Xuân Kiếp nay lại thấy nhau trong Oan gia ngõ hẹp.” Giám chế Tổng giấu việc mình nghe được tin Trịnh Hòa tham gia Oan gia ngõ hẹp, rồi suy đoán Thành thiếu chắc chắn cũng có mặt ở đó, nên hắn mới tự tiến cử.

Thành thiếu nhớ rõ, khi nhận được kịch bản, anh không hề thấy tên Tổng Nhiên ở mục nhà sản xuất. Anh cười lạnh một tiếng nhưng không vạch trần: “Những lời tôi nói với A Cảnh, cậu đã nghe được bao nhiêu?”

Giám chế Tổng trả lời rất thành thực: “Gần như là hết.”

“Ok, thế cậu quyết đi, phòng của tôi và Trịnh Hòa ở ngay sát chuồng ngựa, ban ngày có mùi, ban đêm có tiếng, tôi chắc chắn không được ngủ ngon. Cậu giúp tôi giải quyết đi.”

“Anh ở cùng phòng với Trịnh Hòa sao?” Giám chế Tổng chú ý đầu đầu.

“Đúng thế, chẳng phải phân phối thế sao?”

“Tôi nhớ rõ đã bảo bọn họ chuẩn bị hai gian phòng mà, A Cảnh?” Hắn nhìn về phía A Cảnh.

A Cảnh cười khỏ, đây là lần đầu tiên bọn họ thuê nhà dân để ở, hơn nữa vẫn luôn đặt nhiều chú ý ở việc chuẩn bị cho bộ phim nên mới thành ra như thế: “Giám chế Tổng, chuyện này là chúng tôi sai, hẳn là mấy người ở hậu cần có nhầm lẫn trong việc phân phối phòng, để trưa đi đưa cơm cho đạo diễn Hà, tôi sẽ nhờ ông ấy phê duyệt, nhất định sẽ không làm lỡ dở chuyện của mọi người.”

Thành thiếu biết A Cảnh chỉ là trợ lý đạo diễn, không có nhiều quyền, anh nhìn giám chế Tổng vài lần rồi nói: “Được rồi, tôi đưa Trịnh Hòa đi trường quay, buổi chiều tôi về nhất định là phải xong việc rồi đó!”

“Ngài cứ yên tâm, nhất định là thế rồi.” A Cảnh cười bồi đưa Thành thiếu ra ngoài, chưa kịp thở phào thì giám chế Tổng lại bồi thêm một câu: “Nhớ phân cho tôi và Thành thiếu ở cùng một phòng.”

“Dạ?” A Cảnh ngạc nhiên.

Giám chế Tổng nói thầm: “Thôi, anh ấy nhất định không muốn ở chung phòng... A Cảnh, cứ xếp anh ấy ở cách vách hoặc ở phòng đối diện cũng được, nhớ chưa?” Nói xong hắn liền vội vã đuổi theo Thành thiếu.

279.

Thành thiếu đi ra ngoài nói chuyện đổi phòng, Trịnh Hòa xếp lại hành lý, lấy di động gọi điện báo bình an cho Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh hỏi.

“Vâng,” Trịnh Hòa nhìn đồng hồ, “Chỗ ông cách trường quay rất gần, đi cao tốc chỉ mất 10 phút thôi, ông đang làm gì thế?”

Trịnh Hòa gãi đầu gãi tai: “Bạch tiên sinh, câu ông vừa nói cứ như dùng thiền ngữ vậy... Ông có hài lòng với khách sạn đó không?” (*thiền ngữ – từ ngữ dùng trong nhà Phật*)

“Em vẫn chưa biết hôm nay có những công việc gì mà, chắc phải lát nữa, nếu may mắn thì trưa em có thể về, để em hỏi Thành thiếu đã, chắc anh ấy biết.”

Trịnh Hòa nghe được ông không vui, điều này khiến cậu cũng thấy chán nản, nói bừa một lý do rồi cúp máy, cầm di động thở dài.

Thành thiếu đi vào, thấy Trịnh Hòa đang ủ dột bèn gõ cửa để hấp dẫn sự chú ý của cậu, anh hỏi: “Sao thế? Mới không gặp vài giây đã nhớ tôi đến thế sao?”

Trịnh Hòa thuận theo ý Thành thiếu, thở dài một tiếng: “Đúng rồi, một ngày không gặp như cách ba thu, tính như thế thì cũng phải một tuần rồi chúng ta chưa gặp nhau, phải không?”

“Tắm quá,” Thành thiếu cốc đầu Trịnh Hòa, “Đứng lên đi, theo tôi đi trường quay.”

“Đi, ai, Thành thiếu, hôm nay tôi có những việc gì? Lúc nào có thể xong?”

“Sao? Cậu có việc à? Chẳng phải Bạch tiên sinh ở Đức Viên sao?”

“Anh đừng hỏi, cứ bảo tôi lúc nào có thể xong là được rồi.”

“Để tôi xem...,” Thành thiếu lôi bản ghi chép ra, thì thầm, “Tạo hình, làm quen với nhân vật... Ừ, chỉ có hai việc đó thôi.”

“Làm quen với nhân vật về Đức Viên tôi làm cũng được, chẳng phải đã có kịch bản rồi sao?”

Thành thiếu nhớ tới, trong Xuân Kiếp, sau khi khởi quay Trịnh Hòa mới làm quen với nhân vật, anh giải thích: “Không phải bảo cậu làm quen với nhân vật của mình, mà là của người khác, phim điện ảnh và truyền hình không giống nhau, đạo diễn luôn yêu cầu diễn viên phải hoàn toàn nhập tâm với nhân vật từ màn ảnh đầu tiên, rất nghiêm khắc.”

“Việc làm quen với nhân vật thường tốn bao nhiêu thời gian?” Trịnh Hòa bắt đầu tính toán.

“Không lâu, chút nữa mọi người sẽ ngồi cùng nhau, nói về vai diễn của mình trong phim, tình tiết đại khái, giống như nói chuyện phiếm thôi, cậu không cần căng thẳng.” Thành thiếu hiểu sai ý Trịnh Hòa.

“Tôi không căng thẳng, chỉ là muốn về Đức Viên sớm thôi.” Trịnh Hòa giải thích.

Thành thiếu cười nói: “Ừay, tôi đang thắc mắc sao cậu vội thế, ra là muốn về gặp tình lang nha~” hai tiếng cuối, anh cố tình kéo dài ra.

“Không cần ghen, tôi sẽ không yêu một lão – xử – nam – hơn – ba – mươi đâu.” Trịnh Hòa vẫn nhớ rõ lần đó Thành thiếu nói mãi đến giờ anh ta vẫn chưa có bạn gái. Thản nhiên nói xong, cậu lên xe luôn, không thèm để ý đến sắc mặt xanh mét của Thành thiếu.

280.

Trịnh Hòa đóng vai cảnh sát ngằm trong lốt xã hội đen, nhân viên trang điểm từ gương mặt người qua đường – người gặp người quên, của Trịnh Hòa, biến ra một gương mặt khiến người ta phải chú ý, hơn nữa còn hợp với hình tượng kịch.

“Đây thực sự là tạo hình cuối cùng sao?” Trịnh Hòa nhìn gương mặt xa lạ trong gương, hỏi nhân viên hóa trang, chân mày cau lại.

Cậu cảm thấy gương mặt này không hợp với nhân vật.

“Có chuyện gì sao?” Thợ trang điểm đã cầm đồ nghề lên.

Trịnh Hòa ngăn lại động tác của anh ta, nói: “Khuôn mặt này rất hợp với hình tượng của tôi, nhưng không giống với nhân vật trong kịch bản. Trong kịch bản, Triệu Minh Tuấn là kẻ tép riu, nhát gan, không ai nhớ tới. Gương mặt này quá ấn tượng, chỉ cần liếc mắt qua đã khiến người ta nhớ.”

Nhân viên trang điểm bị bất ngờ, anh làm lâu năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên có người muốn tạo hình một khuôn mặt không ai nhớ đến. Dù là vì hình tượng phim, nhưng chuyên nghiệp đến thế đúng là hiếm thấy.

57. Chương 57: 281 – 285

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

281.

Từ khi gặp Bạch tiên sinh, chỉ số thông minh của Trịnh Hòa trở nên... dưới mức bình thường.

Người bình thường đều biết giữa sự nghiệp và tình yêu, bên nào nặng, bên nào nhẹ, nhưng Trịnh Hòa khi nghe được tin ‘đạo diễn Hà mời mọi người ăn cơm’ vẫn dứt khoát không tham gia, cậu lo lắng suốt trên con đường quay trở lại Đức Viên, rồi tới trước cửa phòng của ông ấy, mở cửa:

Bạch tiên sinh và chó ngố, một ngồi trên ghế, một ngồi trên sàn, đang nhìn nhau thăm thiết.

Có phải mình vừa nhìn thấy thứ không nên nhìn không? Chẳng nhẽ Trịnh Hòa này mới là tình yêu đích thực của Bạch tiên sinh?

Trong lúc nào rút, Trịnh Hòa chợt lóe lên ý nghĩ như thế.

Husky thấy mẹ về, ‘gâu’ một tiếng rồi chạy thẳng ra cửa, định chào đón Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh nhẹ nhàng liếc con Husky ngu ngốc ấy một cái, đuôi chân ra, nó liền ngã sấp xuống.

Trịnh Hòa thấy hành vi hung ác của Bạch tiên sinh, đang định lấy ra vài thứ ăn được để an ủi nó, nào ngờ, chó ngố lại bật dậy, hớn hờ lao đến bên Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa bùm mặt: cái tinh thần AQ đó đúng là hiếm thấy, nó lấy đâu ra cái sự lạc quan thế không biết? Tự học thành tài?

Cậu ngồi xổm xuống, đưa tay ra cho chó ngố liếm tới liếm lui, Trịnh Hòa ngẩng đầu hỏi: “Ông uống thuốc chưa? Chút nữa cùng đi ăn cơm, nha?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Lúc này tôi không tìm thấy thuốc, em để đâu thế?”

“Ở trong hòm, em chẳng phải đã nói với ông rồi sao? Em bỏ thuốc ở ngăn kéo ấy.” Trịnh Hòa vừa nói vừa lôi hòm ra lấy thuốc, “Đây nè.”

“...Lần sau trước khi đi, em để sẵn thuốc lên bàn nhé.” Bạch tiên sinh đứng lên, ôm lấy cậu, cầm đặt lên hòm vai Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa đã phát hiện ông luôn thiếu cảm giác an toàn từ rất lâu rồi. Ví dụ như lúc đi ngủ luôn phải ôm gì đó, trước đây là gối, chăn hoặc những tình nhân khác, từ khi đi sơn trang, thứ đó biến thành cậu, khiến lần đi bệnh viện khám lại đó, cậu nằm trên giường cho người nhà mà ngủ không ngon.

Trịnh Hòa nói nhẹ: “Trong lúc em không ở đây, ông làm gì thế?”

Bạch tiên sinh dán cả khuôn mặt mình lên vùng cổ ấm áp của Trịnh Hòa, một lúc lâu sau mới nói: “Ngồi gần ra đó, có lẽ đã ngủ, tôi cũng không nhớ rõ.”

“Thân thể có chút sức lực nào không?” Nói đến đây, Trịnh Hòa lại thấy đau lòng. Đám bác sĩ riêng của Bạch tiên sinh phát hiện ông có chút kháng thuốc an thần liền để cử một loại thuốc khác, nói là để thử nghiệm xem thể nào, hiệu quả hơn thuốc trước, ít gây hại cho cơ thể nhưng lại có một khuyết điểm: sau khi dùng xong, cơ thể thường ở trạng thái mệt mỏi, không còn chút sức lực, có khi một chén nước cũng không cầm lên nổi.

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không sao, hiệu quả của thuốc đã qua rồi, chẳng phải tôi đang đứng được sao?”

Trịnh Hòa dựa sát vào lòng Bạch tiên sinh, thở dài: “Sao lần phát bệnh này của ông lại dài thế chứ? Em thấy trên mạng nói, loại bệnh của ông không cần dùng thuốc cũng được, hay là uống ít thuốc đi? Em vẫn thấy một phần thuốc cũng là ba phần độc, có lẽ nào chính mấy loại thuốc đó khiến bệnh tình của ông càng ngày càng nghiêm trọng không?”

Bạch tiên sinh ngẫm nghĩ một lát, đồng ý với ý kiến của Trịnh Hòa: “Em nói cũng phải, vậy để tôi hỏi bác sĩ xem, có thể ngừng vài loại không thực cần thiết lắm không, nói thực, tôi cũng không thích cảm giác toàn thân rã rời như thế này, không tốt.”

“Không tốt chỗ nào chứ? Em thấy tốt lắm.” Trịnh Hòa nhét bàn tay của Bạch tiên sinh vào túi áo mình.

Bạch tiên sinh nhướn mày: “Thật sao?”

“Thật.” Trịnh Hòa cười hì hì đáp.

“Thật...”

“Ồ!” Trịnh Hòa hô lên.

Bạch tiên sinh ngả người, cả hai liền ngã xuống giường, ông để Trịnh Hòa ngồi lên người mình, bàn tay luồn vào trong sơ mi, sờ nắn vùng eo mềm mại của cậu.

Trịnh Hòa cười khach khách, đang cựa quậy, không cẩn thận thế nào lại bị trượt xuống sàn, đau đến rơm rớm nước mắt.

“Ai ui...”

“Bảo bối, em xuống đây làm gì thế?” Bạch tiên sinh thấy thế, chỉ cười nhẹ vài tiếng rồi kéo cậu, “Đứng lên.”

“Đau quá...” Trịnh Hòa ai oán.

Bạch tiên sinh xoa hông cậu nói: “Ai bảo em không ngoan ngoãn ở trên giường?”

Trịnh Hòa bĩu môi, lẩm bẩm thầm oán.

“Em thực là... Aiz.”

Bạch tiên sinh nghĩ gì, chỉ có ông mới biết được.

282.

Mồ hôi thấm đầm thân hình săn chắc.

“Hộc... hộc...”

Ánh đèn tái nhợt chiếu sáng căn phòng nhỏ chưa đến 20m2, Vương Kiệt nhìn chăm chăm bức ảnh trên tay, Bạch tiên sinh – chừng 20 tuổi, đang ngồi trong văn phòng, cười tao nhã.

“Hộc... hộc...”

Đột nhiên, tấm ảnh bị chất lỏng trắng đục phủ lên! Vương Kiệt dừng động tác của mình lại, chôn mặt trong cánh tay, hơi thở cũng dần ổn định.

Y lấy tấm khăn đã chuẩn bị sẵn ra lau sạch bức ảnh bằng một cách rất dịu dàng... Cuối cùng, y nhìn gương mặt người đàn ông đó, nhẹ nhàng hôn lên.

Đêm ở thành phố H.

Hơn vạn người dân trong thành phố này sẽ không chú ý tới ánh đèn từ căn phòng nhỏ đó, càng không biết, có một người, chỉ vì mê luyện nhất thời mà tẩu hỏa nhập ma.

“Giờ ngài đang ở đâu?” Vương Kiệt hỏi tấm ảnh, lại nói tiếp, “Hắn là còn trong bệnh viện...”

“Em hỏi rất nhiều người nhưng họ không hề biết tin ngài bị bệnh. Họ đâu quan tâm tới ngài, phải không? Ngài hẳn là phải được mọi người quan tâm mới đúng, ngài thấy em tốt chưa, đến giờ em vẫn lo lắng cho bệnh của ngài.”

“Đúng rồi, em điều tra ra, ngài đang bao nuôi một diễn viên, tên gì ấy nhỉ?... Là cái người từng bị em đánh, em còn điều tra được ngài đang nuôi một con chó, là Husky phải không? Ngài xem chúng ta hợp nhau chưa, em cũng nuôi Husky.”

“...Rốt cuộc là vì sao chứ?”

Người đàn ông cứ lầu bầu như thế.

Ánh đèn nhạt nhòa.

Tấm ảnh lại bị chất dịch ẩm áp dính lấy.

Ủ dột, bốc mùi.

283.

Lần đầu tiên Thành thiếu mới biết có người mặt dày đến thế!

Trịnh Hòa về Đức Viên, mọi công việc còn lại đều do anh hoàn thành: giao thiệp với diễn viên khác, nhận quần áo, đạo cụ, vất vả lắm mới xong mấy chuyện lật vật đó, cuối cùng cũng được về phòng thì... Đột! Kệ ngồi trên giường của anh kia là ai? Vào bằng cách nào?

Giám chế Tổng đang gọi điện thoại, thấy anh quay về liền đặt tay lên miệng, ‘suyt’ một tiếng.

Thành thiếu dẫn xuống cục tức, hằm hằm đi tìm ghế ngồi xuống.

Tổng Nhiên xoay người để có thể nhìn thấy Thành thiếu rồi mới tiếp tục nói chuyện công việc qua điện thoại, thỉnh thoảng thấy được ánh mắt trợn trừng của Thành thiếu thì nhoẻn cười.

Phải đến hơn một tiếng sau Tổng Nhiên mới nói chuyện xong, Thành thiếu từ giận tím mặt chuyển sang bình tĩnh đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi ngủ. Cuối cùng, điện thoại của giám chế Tổng cũng hết sạch pin.

“Xong rồi?” Thành thiếu hỏi.

“Ừm.” Giám chế Tổng nói.

“Tôi đi ngủ.”

Giám chế Tổng nhìn đồng hồ, nói: “Ra là đã trễ thế này, anh đợi chút, tôi xong ngay thôi.” Nói xong, giám chế Tổng bò xuống giường, kéo thùng hành lý của mình ra.

Thành thiếu hừ lạnh: “Cũng biết điều.”

Giám chế Tổng mở thùng ra, lấy áo ngủ bọt biển (SpongeBob) ra khoe: “Thành thiếu, xem này, đẹp không?”

Thành thiếu trợn trắng mắt, nói thâm trong bụng: bao năm rồi mà sao vẫn có cái sở thích này cơ chứ!

Giám chế Tổng rất thần nhiên gán cho hành động đó nghĩa là ‘Rất hài lòng’, trải áo bọt biển lên giường, nói: “Đây là của anh.” Rồi lấy một cái áo sao biển Patrick ra: “Còn đây là của tôi.”

Thành thiếu trợn mắt: “Cái gì mà của tôi chứ? Nói cho cậu biết, tôi không mặc! Cậu xách hành lý rồi đi đi!”

Giám chế Tổng làm bộ vô tội: “Đi cái gì cơ? Chẳng nhẽ anh không biết A Cảnh phân cho tôi với anh cùng một phòng sao?”

Thành thiếu nghiêng răng nghiêng lợi: “Đáng ra tôi với Trịnh Hòa mới ở một phòng!”

Giám chế Tổng nói: “Tôi biết, nhưng hậu cần của Oan gia ngõ hẹp rất chu đáo nha, diễn viên đều được ở một mình một phòng, người đại diện như anh đương nhiên thiếu chỗ, tôi sợ anh lại phải ở cạnh chuồng ngựa nên mới bảo A Cảnh đổi phòng của tôi cho anh, để tôi ở gian bên chuồng ngựa. Nhưng A Cảnh không chịu, anh biết tôi rồi đấy, tôi nở lòng nào làm khó người khác chứ? Tôi thấy A Cảnh mới bước chân vào xã hội vài năm, rất đáng thương, liền rủ lòng tốt, nói với cậu ấy rằng chúng ta ở chung cũng được. Anh xem này, giường đôi đấy nhé!”

Thành thiếu nửa tin nửa ngờ: “Cậu nói thật chứ?”

Giám chế Tổng gật đầu: “Không tin anh cứ gọi cho cậu ấy.”

“Thôi, thôi,” Thành thiếu khoát tay, xách hành lý của mình lên, “Tôi đi ngủ phòng Trịnh Hòa vậy.”

“Đừng! Đừng mà!” Giám chế Tổng vội cuốn lấy cánh tay Thành thiếu, “Mấy hôm nữa là cậu ấy phải bắt đầu quay rồi, đừng làm phiền.”

“Không phiền được.” Nụ cười của Thành thiếu thêm vẻ chế nhạo, “Giờ khéo cậu ấy còn đang trong vòng tay ai ấy chứ.”

...Ở Đức Viên.

“Hắt xì!”

Bạch tiên sinh hỏi: “Sao thế?”

Trịnh Hòa day day mũi, rứt mình trong nước đáp: “Không biết, chắc ai nhắc em.”

“Tôi nghĩ là vì lạnh, lên thôi.” Bạch tiên sinh ôm lấy cánh tay Trịnh Hòa, cậu vội vàng nói, “Đừng mà, để em ngâm thêm chút nữa, đây mới là lần thứ hai em được tắm suối nước nóng thôi đấy, thực thoải mái.”

“Thêm 10 phút thôi.” Bạch tiên sinh thỏa hiệp.

“OK! Mười phút là được! Ông ôm em đi, em nhận ra dựa vào người ông rồi tắm suối nước nóng là thích nhất.” Trịnh Hòa sung sướng vung hai chân, lợi dụng lực đẩy của nước, bơi về phía Bạch tiên sinh.

...Trong khi đó, Tổng Nhiên vẫn bám riết lấy Thành thiếu, không chịu bỏ lỡ cơ hội được ngủ chung.

“Anh nghĩ lại xem, giường ở phòng của Trịnh Hòa là giường đơn, ở đây là giường đôi, tôi còn cố ý đắp thêm đệm cho mềm, nằm rất thoải mái.”

Thành thiếu nói: “Tôi thích ngủ giường cứng.”

“Vậy anh nhìn địa hình mà xem, phòng này ở khu vực chính, cách bãi đỗ xe hay trường quay đều gần, có tiện không?”

Thành thiếu nói: “Tôi ở cùng một phòng với nghệ sĩ của mình càng tiện nữa.”

“Nhưng Trịnh Hòa là gay mà, ngủ bên cậu ta chắc chắn không có cảm giác an toàn, tôi thì khác, tôi không phải, chúng ta có thể ngủ với nhau, rất trong sáng.”

Thành thiếu lạnh lùng nói: “Một người từng ‘ngủ’ với tôi nói mình không phải là gay, tôi không tin được.”

“Vậy nói sang chuyện khác, phòng của tôi rộng thế này...” Giám chế Tổng tiếp tục khua môi múa mép.

284.

Bạch tiên sinh rất khâm phục mẹ mình.

Nhưng đến gương mặt bà ông còn chẳng nhớ rõ.

Sau khi bà mất, Bạch tiên sinh từng trở lại căn nhà mình đã ở thời thơ ấu hồng tìm kiếm dấu vết của bà, nhưng ngoài một cây lược gỗ mun, đến một tấm ảnh cũng không thấy.

Người hầu giải thích: “Trước lúc lâm chung, phu nhân dặn phải tiêu hủy mọi đồ vật của bà.”

Bàn tay cầm lược của Bạch tiên sinh siết chặt lại, vài giọt máu đỏ thẫm giỏ xuống mặt đất.

“Thế cái lược đó đâu?” Trịnh Hòa ghé vào lòng Bạch tiên sinh, hỏi.

Bạch tiên sinh nhắm mắt, giọng nói chất chứa bi thương: “Mất.”

285.

Cuộc sống của Husky trong khách sạn không khác gì cá gặp nước.

Nó ỷ vào gương mặt anh tuấn của mình, chạy đến phòng bếp ăn chực, cả khách sạn đã được bao, mấy di nấu bếp đương nhiên sẽ không bạc đãi một con chó biết cách làm nũng như thế, vậy nên... chỉ trong vòng 1 tuần ngắn ngủi, nó béo lên 5kg.

Trịnh Hòa đột nhiên nổi hứng, dang tay ra nói: “Husky, lại tao ôm một cái nào.”

Chó ngốc lao hồng hộc đến, đề ngửa Trịnh Hòa, liếm điên đảo.

Trịnh Hòa nhớ rõ ràng chó ngốc không đẩy được cậu cơ mà, liền cầm hai chân trước, áng chừng trọng lượng của nó: “Sao nặng thế nhỉ?”

“Gâu gâu gâu!” Chó ngốc vội phản bác.

Trịnh Hòa nghe không hiểu tiếng chó, lẩm bẩm: “Béo nữa là mấy cô nàng chó xinh đẹp không thích mày đâu đấy.”

Chó ngốc bị dọa sợ.

Nó dùng một buổi tối để tự hỏi tính chân thực của câu Trịnh Hòa đã nói. Nhưng đầu nó đã quên mất vụ con người thích chọc ác, vậy nên hôm sau, các di dưới bếp rất buồn khi không thấy con chó hay đến ăn chực tối.

Để giảm cân giữ dáng, sáng đó Husky chỉ uống một chút nước, cào cào vài vòng quanh cửa. Bạch tiên sinh lạnh lùng mở cửa ra: “Mày làm sao thế?”

Chó ngốc: “Gâu gâu gâu!”

Nó làm động tác đang chạy, dùng ánh mắt chứa chan hi vọng nhìn Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa bước xuống từ giường, dán cả người mình lên ông, bàn tay xoa nắn cơ bụng săn chắc. Bất cứ ai đang chuẩn bị tinh thần ra trận mà người kia đột nhiên rời đi cũng sẽ bỏ theo như thế.

Bạch tiên sinh quay lại, đem đầu lưỡi đang vươn ra của Trịnh Hòa ngậm vào miệng mình, mút lấy nhẹ nhàng.

“Ưm... Bạch tiên... tiên sinh, mau lên.” Trịnh Hòa nói rộng khoảng cách, cố gắng nói xong câu đó.

Husky nhìn cha mẹ mình không hiểu sao lại lôi nhau lên giường đánh đấm chỉ còn biết thở dài. Tình cảm của cha mẹ nó không tốt chút nào, cứ hai ba ngày lại đánh một trận. Điều khó hiểu là, càng đánh càng thấy mặn nồng.

Nó lay lay cái đầu công trang trí trên ván cửa, đóng cửa lại, cô đơn đi trên con đường tập thể dục buổi sáng.

Husky chạy vòng quanh khách sạn, chợt phát hiện phía vườn rau ở sân sau có một ổ chó, nó chạy qua, ‘gâu gâu’ vài tiếng coi như chào hỏi, một con Schnauzer xinh đẹp chui ra, liếc nhìn chó ngốc một cái. Hai mắt Husky chợt biến thành hình trái tim.

“Gâu ú ú ú ú u uu!” (Tôi đến từ nơi khác, em ở đâu thế?)

Schnauzer: “Gâu! Gâu gâu!” (Đồ nhà quê! Đừng có làm phiền giấc ngủ của ông đây!)

Nói xong, Schnauzer quay về ổ chó.

Trái tim thiếu nam của Husky nát tan tành. Nó soi gương, gương mặt đẹp trai ngày nào đã bị đám lông xù bao lấy, cặp giò khỏe mạnh cũng béo lên nhiều.

QAQ! Ra mình béo thật!

Husky vác cái bụng đói quay về phòng sau buổi tập thể hình dài, nó lắc mình, mồ hôi tứ tung như bạo vũ lê hoa châm, nó tự hỏi một chốc, quyết định tới phòng tắm sưởi nước nóng.

“A... A a!”

“Nhẹ thôi... Không! Mạnh nữa! Đúng! Thế đó!”

“Bảo bối... Ừm.”

“Bạch... Bạch, a!! Đừng! A....”

Husky nhìn cha mẹ mình đang đánh nhau trong bể sưởi nước nóng, khóc không ra nước mắt. Nó hít hà làn hơi nước nóng hầm hập, dí mặt vào đó lắc lắc một chút, rồi ủ rũ chạy đi.

Trước mặt con nhỏ đừng có sử dụng bạo lực chứ? Sẽ có tổn thương tâm lý đó!

Đây là con chó mà Husky gặp (đầu tiên mình tưởng Samoyed thì cute mà con này không cute bằng Samoyed)

Còn cái hoạt hình Bọt biển là đây (phim này bị cấm chiếu ở Ukraina vì nghi án đồng tính của bọt biển và sao biển <3) thế=“” nên=“” tổng=“” nhiên=“” mới=“” lựa=“” áo=“” của=“” hai=“” người=“” như=“”>

58. Chương 58: 286 – 290

286.

Người đầu tiên phát hiện chó ngố đang giảm béo là Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa đã mệt mỏi cả buổi sáng, cậu nhào vào lòng Bạch tiên sinh ngủ bù.

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa, nằm ở trên xích đu đọc sách, sợ Trịnh Hòa cảm lạnh, ông kéo ngăn tủ ra, bên trong là một tấm thảm và một hộp bánh bích quy.

Đắp thảm lên người, lúc khép ngăn tủ, Bạch tiên sinh chợt nhớ chó ngố rất thích loại bánh này, liền cầm ra mấy cái, gọi nhỏ: “Husky, lại đây.”

Husky phấn khởi, còn nhép nhép miệng.

Bạch tiên sinh cười khẽ. Ông giữ lại con chó này phần lớn là vì nó có nhiều thói quen rất giống Trịnh Hòa, đáng yêu cực.

Husky nhớ tới chuyện mình đang giảm béo, lưu luyến nhìn bánh bích quy rồi lại nằm sấp xuống.

Bạch tiên sinh đặt bánh bích quy ngay trước mõm nó: “Cho mày đây, không ăn sao? Vị mày thích nhất đó.”

TwT, Oa oa, là vị mình thích nhất sao!!!!

Husky oán giận cái thế giới trớ trêu này.

Bạch tiên sinh thấy Husky chần chừ bèn nghi ngờ. Bình thường Husky rất thích ăn, Trịnh Hòa ăn gì nó đòi ăn nấy, thế sao hôm nay cơm đưa tận miệng cũng chối? Bạch tiên sinh nhìn bát của nó, đồ ăn vẫn còn nguyên vẹn, chưa đụng miếng nào.

Ông nheo mắt lại, nhờ cấu tạo não khác người thường, chỉ trong một khoảnh khắc ông đã có thể đưa ra đáp án, một con chó, trừ đồ ăn và giao – hợp ra hẳn là sẽ không để ý những chuyện khác, vì thế, khiến nó bỏ ăn chỉ có thể vì giao – phối, đưa ra hàng loạt các từ để liên hệ giữa đồ ăn và giao phối, cuối cùng, chúng ta có giảm béo = đẹp trai = có chó thích.

Bạch tiên sinh ném bánh quy vào thùng rác, sau đó đọc sách tiếp.

Chó ngó đầu đón nhìn món bánh yêu thích bị cho vào thùng rác, bắt đầu nghiêm túc so sánh xem: gái quan trọng hay đồ ăn quan trọng.

Bạch tiên sinh lật sang trang khác, đột nhiên nói: “Một người đàn ông có sức hấp dẫn không cần quan tâm đến cân nặng.”

287.

Trịnh Hòa ngủ đến mị đầu, vừa mở mắt ra liền thấy một cái cổ đặt bên mũi mình, lẩn thẩn thế nào lại nói thầm: “Ta muốn hút máu của ngươi...” vừa nói vừa há miệng ra cắn, còn không quên dùng răng nghiến.

Bạch tiên sinh sờ sờ mặt Trịnh Hòa, hỏi: “Hút máu? Em là gì thế? Ma cà rồng hay Xà tinh?”

Trịnh Hòa mơ mơ màng màng nói: “...Em là muỗi.”

Ông cười nhẹ, bờ ngực rung rung khiến Trịnh Hòa tỉnh táo hơn một chút.

“Sắp tối rồi, tôi nhớ tối nay em phải tới trường quay để thử đồ mà? Tỉnh chưa?” Bạch tiên sinh chấm chấm lên mũi Trịnh Hòa.

“Mấy giờ rồi?”

“Sáu phút nữa là đến 18h30.”

“Hả? Đã muộn thế rồi sao?” Trịnh Hòa bật dậy, nhưng cậu quên mất mình vẫn còn nằm trên Bạch tiên sinh, mà Bạch tiên sinh đang ngồi trên xích đu. Vậy nên, động tác đó khiến xích đu đung đưa, suýt nữa thì ngã lộn nhào.

Bạch tiên sinh giữ chặt tay Trịnh Hòa, nói: “Đừng vội, chậm một chút, đợi tôi lái xe đưa em đi.”

“Không cần, để em tự lái hoặc bảo Thành thiếu qua đón cũng được.” Trịnh Hòa bám lấy tay Bạch tiên sinh để lấy lại cân bằng, rồi khỏi xích đu.

Bạch tiên sinh ghét tất cả những người bước vào cuộc sống của mình và Trịnh Hòa, sắc mặt ông trầm xuống: “Em thà để cậu ta đưa đi cũng không muốn cho tôi đi cùng?”

Trịnh Hòa vội nói: “Không phải, em sợ ông mệt mà. Từ đây tới trường quay cũng khá xa, ông đưa em lại phải chịu khổ.”

“Không sao, tôi ngồi ở đó đợi em cũng được.”

Trịnh Hòa khó xử: “Nhưng em cũng không biết bao lâu mới xong, nhờ đâu vài tiếng thì sao?”

“Tôi cầm theo quyển sách là được.” Bạch tiên sinh đứng lên, cất thảm, đi lấy quần áo.

288.

Trịnh Hòa sợ Bạch tiên sinh mệt, mấy hôm nay, ông ấy ngừng uống thuốc, nhìn có vẻ không có gì khác thường nhưng lỗ như phát bệnh, một mình cậu đâu lo nổi.

Thấy Bạch tiên sinh đang mặc quần áo quần áo, cậu nói: “Em xuống gara lấy xe trước.”

“Ừ, tôi qua luôn.”

Ba chiếc xe ở gara đều là của Bạch tiên sinh, một chiếc BWM, một Land Rover, một Bentley – cái Trịnh Hòa đang đi.

Trịnh Hòa nghĩ một hồi, thấy Land Rover có vẻ an toàn hơn cả, liền chọn cái đó, vừa quay đầu, cậu liền thấy Bạch tiên sinh thảnh thơi đứng ở bên ngoài, trên gương mặt anh tuấn xuất hiện cặp kính mắt viền vàng.

...Đệt, cấm – dục – thanh – tao, quyền rũ chết người!

Trịnh Hòa mở cửa xe, nói: “Bạch tiên sinh, ngài mặc đồ nhanh thế! Vào đi.”

Bạch tiên sinh đứng không nhúc nhích, lắc đầu, ý bảo Trịnh Hòa xuống xe: “Chẳng phải đã nói là tôi đưa em đi sao? Để tôi lái.”

Trịnh Hòa đi trước là vì không muốn Bạch tiên sinh lái xe, vốn tưởng qua mặt được rồi, nào ngờ vẫn bị ông phát hiện.

“Bạch tiên sinh, với trạng thái tinh thần hiện giờ, ông không nên lái xe...” Trịnh Hòa khuyên.

Bạch tiên sinh xoa xoa đầu Trịnh Hòa, nói: “Em ngồi qua chỗ khác đi, ghế phụ hay ghế sau đều được, ghế lái để tôi.”

“Nhưng em sợ, thật đấy, nhỡ như em... À không, nếu như tai nạn, dứa tép riu như em chết không sao, nhưng nếu ông có mệnh hệ gì mà em vẫn lê lét sống, cấp dưới của ông nhất định sẽ giết chết em.” Trịnh Hòa bắt đầu nói hươu nói vượn.

Bạch tiên sinh bắt đầu thấy mất kiên nhẫn: “Hiện tại tôi cảm thấy rất ổn, không thể ổn hơn được nữa, nếu em còn nói tiếp, tôi sẽ giận đấy.”

Trịnh Hòa chần chừ: “Ông có chắc chắn không?”

Bạch tiên sinh cốc đầu cậu một cái: “Đừng coi thường người đàn ông của em.”

289.

Trùng hợp thế nào, hôm nay đạo diễn Hà có việc bận đi ra ngoài, trường quay chỉ có phó đạo diễn Trương. Phó đạo diễn Trương không còn trẻ, tuổi gần năm mươi, trước đây là nhà sản xuất cho một công ty điện ảnh, sau này theo đạo diễn Hà làm phó đạo diễn.

Phó đạo diễn Trương là người Đài Loan, không biết Bạch tiên sinh, thấy ông đi cùng Trịnh Hòa cứ tưởng là trợ lý liền cho ông một cái ghế.

Phòng trang điểm bận đến tối mắt tối mũi.

Bạch tiên sinh thích ứng rất nhanh, ông bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế thấp bé không hợp với cái dáng hơn mét tám cao lớn của mình, lôi sách ra đọc tiếp đoạn dang dở khi này.

Hình ảnh an tĩnh đó thực khác thường giữa đám người đang hùng hổ như Trương Phi, hơn nữa, ngoại hình của ông cũng không tồi, dần dần, càng ngày càng có nhiều người quây quanh đấy.

Trợ lý ánh sáng đã nhìn chằm chằm Bạch tiên sinh rất lâu, người bạn bên cạnh đẩy cô một cái, cô quay đầu lại, lú lú hồi lâu mới ngượng ngùng lại gần, gương mặt đỏ ửng: “Anh tên gì thế?”

Bạch Ân ngược lên, liếc nhìn cô một cái: “Bạch Ân. Có việc gì thế?”

“Không có gì.” Như Như ngồi xuống bên cạnh ông, “Em là Như Như, trợ lý ánh sáng, anh thì sao?”

Bạch tiên sinh bỏ sách xuống: “Tôi tới cùng Trịnh Hòa.”

“Trịnh Hòa? À, em nhớ rồi, là nam thứ phải không?...Ra anh cũng là diễn viên, bảo sao lại đẹp trai thế. Anh diễn vai gì?” Như Như hỏi rất hào hứng.

Bạch tiên sinh nhú mày: “Tôi không phải diễn viên.”

“Oa! Thế anh là người đại diện của anh ấy sao? Giỏi quá!”

Qua gương, Trịnh Hòa thấy Bạch tiên sinh đang ngồi nói chuyện với một cô bé trẻ đẹp, sắc mặt cậu tái đi, cậu nâng tay ngăn động tác của thợ trang điểm lại: “Bạch tiên sinh, ông qua đây chút được không?”

Bạch tiên sinh cầm sách đi đến: “Sao thế?”

Trịnh Hòa kéo ghế dựa lại bên cạnh mình, bảo Bạch tiên sinh ngồi đó, ánh mắt liếc nhìn về phía Như Như phía sau ông, khóe miệng cong lên làm ra vẻ xảo quyệt.

Hứ, mơ tưởng cướp người đàn ông của tôi đấy à?!

290.

Gương mặt được tạo hình lần này của Trịnh Hòa hiển nhiên là hợp với nhân vật trong kịch bản hơn, cậu soi đi soi lại cũng không tìm được chỗ nào để chê bèn khen nức nở: “Lần hóa trang này tốt thật.”

Thợ trang điểm cười cười: “Thực ra tôi có làm gì đâu, chỉ là làm da cậu căng mịn hơn thôi, chủ yếu là gương mặt cậu đã rất sát với tạo hình nhân vật rồi.”

Trịnh Hòa: “...” Ý anh là mặt tôi vốn tầm thường đúng không?

Một bàn tay nắm lấy cằm Trịnh Hòa, ép cậu quay đầu lại.

Bạch tiên sinh nheo mắt, nhìn chăm chăm Trịnh Hòa một hồi, cười khê: “Trẻ thật đấy...”

Giọng nói của ông trầm thấp lại nhã nhặn khiến mọi người trong phòng đều đứng hình.

Trán Trịnh Hòa giọt xuống mồ hôi lạnh. Tuy cậu cũng biết ẩn dưới cái vẻ nghiêm túc đó là một tâm hồn

‘tự do và phóng khoáng’, nhưng hành động ái muội rõ ràng như hôm nay khiến cậu hơi choáng.

Trịnh Hòa làm bộ không để ý ánh mắt quái dị của người khác, cười ngượng ngùng: “Bình thường em cũng chăm sóc cẩn thận lắm đó, nếu ông thích em không có nếp nhăn, em có thể bôi mấy thứ mỹ phẩm giảm nếp nhăn, hiệu quả chắc cũng không tệ.”

“Tôi không để ý chuyện đó, ” Ngón cái của Bạch tiên sinh đưa đẩy trên môi Trịnh Hòa, “Đột nhiên nhận thấy tôi đã bỏ lỡ một khoảng thời gian dài của em.”

“Ông không cần để ý chuyện đó, chẳng phải giờ chúng ta đã gặp nhau sao!”

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, đột nhiên, ông mỉm cười: “Em nói đúng”.

Ông vỗ đầu Trịnh Hòa, cầm sách quay lại chỗ ngồi.

Trợ lý A Long của Trịnh Hòa cũng không biết Bạch tiên sinh, cậu nhìn một người đàn ông hết niết cầm lại vỗ đầu nghệ sĩ của mình liền khó chịu, vậy nên lúc gỡ trang sức cho Trịnh Hòa, cậu không ngừng thăm thò.

“Anh, người đó là ai thế?” A Long bĩu môi, nhìn về phía người đàn ông vẫn bình tĩnh đọc sách dù cho bị cả đám người quây quanh kia.

Trịnh Hòa nhớ rằng A Long biết mình là tình nhân của Bạch tiên sinh, bèn nói: “Hắn cậu cũng biết ông ấy, Bạch Ân.”

“Bạch Ân?” A Long nghĩ một lát, mãi sau mới nhận ra ‘kẻ ăn bám’ trong suy nghĩ của mình lại chính là ‘Bạch tiên sinh’.

“Ồi đệt!” A Long hô lên.

Trịnh Hòa ‘suyt’ một tiếng, liếc thấy Như Như lại định tiếp cận Bạch tiên sinh, liền lấy khăn, lau mặt sạch sẽ: “Chút nữa còn việc gì không?”

Thành thiếu lắc đầu.

“Vậy tôi đi trước. Bạch tiên sinh, đi thôi!”

“Nhanh thế?” Bạch tiên sinh nhìn xuống bookmark, ông còn chưa đọc xong hai chương.

Trịnh Hòa nhìn Như Như đầy cảnh giác, đáp: “Vâng, xong thì về thôi, không lại có người tranh thủ qua

làm gì đó.”

Ánh mắt Như Như ửng hồng, mắng thăm: “Anh dựa vào gì mà nói tôi...”

Trịnh Hòa vẫn luôn lịch sự với phái nữ, cậu nói những lời đó chỉ là do phản xạ tự nhiên, thấy Như Như sắp khóc đến nơi lại thấy thương tiếc và hối hận. Cậu ho nhẹ một tiếng, cùng Bạch tiên sinh rời khỏi trường quay.

59. Chương 59: 291 – 295

291.

Trên đường về nhà, Bạch tiên sinh đột nhiên hỏi: “Tạo hình của em hôm nay giống em hồi trẻ sao?”

“Ừm... dù sao cùng là khuôn mặt này, chắc là giống, nhưng mà khóe mắt hơi rủ quá, lúc hơn hai em không như thế.”

Bạch tiên sinh hừ nhẹ: “Năm nay em mới hai mươi chín phải không? Chưa già, vẫn còn tươi trẻ lắm, tôi thì khác.”

“Ai bảo, có ai sắp bốn mươi mà còn giữ sắc được như ông đâu.”

Bạch tiên sinh niết mặt Trịnh Hòa một chút: “Miệng ngọt thật.”

Trịnh Hòa đánh trống lảng, hỏi: “Đúng rồi, sao ông lại hỏi chuyện tạo hình của em?”

“Không có gì, nhìn thấy gương mặt đó lại đột nhiên nhớ ra, à... em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là bao giờ không?”

Ánh mắt Trịnh Hòa cong lên, cười hạnh phúc. Cậu nhớ chứ, đó là lần đầu tiên cậu quyết định vì sự nghiệp mà bỏ qua tự tôn, trùng hợp thể nào lại gặp cái gã này.

Cậu nói: “Nhớ, ở tầng dưới của BEACHER, Vương Kiệt bảo em đi cất xe cho cậu ta, lúc em lên tầng ông còn hỏi cơ mà.”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không phải, lần đầu tiên tôi gặp em là ở Thanh Đảo. Hình như là đại hội thể dục thể thao gì đó. Em đứng trước tôi.”

Trịnh Hòa nhớ hồi học đại học cậu ở thành phố H cơ mà, sao lại tới Thanh Đảo tham gia đại hội thể dục thể thao làm gì? Hơn nữa, cậu cũng mới tới đó mấy lần: “Hay là ông nhận nhầm? Em tới Thanh Đảo tham gia đại hội thể dục thể thao làm gì, ông là ai mà em có thể muốn gặp là gặp chứ.”

Bạch tiên sinh cũng không nhớ chính xác được tỉ mỉ, dù sao cũng là chuyện của 7, 8 năm trước, nhưng góc mặt thanh tú đó chắc chắn ông không nhớ sai, vậy nên sau bao năm như thế, khi gặp lại ở BEACHER ông mới nhận ra cậu. Ông lắc đầu: “Không nhầm, người đó là em.”

Trịnh Hòa luôn tin tưởng chỉ số thông minh của Bạch tiên sinh, cậu nghĩ một chốc, trong lòng lại thấy ngọt ngào khó tả, mới cười trộm: “Lần đầu tiên thấy em, ông nghĩ gì thế?”

Bạch tiên sinh cười khỏ: “Sao mà tôi nhớ được chứ.”

Trịnh Hòa miết miệng, bỗng nhiên, cậu quyết định hỏi điều mình vẫn thắc mắc bấy lâu: “Em... em hỏi ông chuyện này, sau cái lần đầu tiên gặp nhau ấy, sao ông lại cho em số thuê bao?”

Bạch tiên sinh không nói.

Trịnh Hòa chép chép miệng, miệng đắng ngắt.

Qua hồi lâu, Bạch tiên sinh mới tấp xe vào một bên, quay lại nhìn Trịnh Hòa, gương mặt bình thản lộ ra vài nét ngạc nhiên, ông hỏi: “Tôi đưa em số thuê bao sao?”

“Chẳng nhẽ ông không biết?”

“Nhiều số thế, sao tôi nhớ rõ từng cái được.” Lời của ông khiến trái tim cậu rung lên.

292.

Sự nghiệp giảm béo của Husky phá sản. Nó không chống đỡ được sức quyến rũ từ bánh quy.

Đương nhiên, nguyên nhân tất yếu là do nó phát hiện, người tình Schnauzer trong mộng của mình là chó đực.

Cậu chàng ghé vào cửa sổ, nhìn ổ chó dưới sân sau, nước mắt tràn mi.

Schnauzer liếc con chó đực đã nhìn mình suốt một ngày, rồi lại đảo mắt sang chỗ khác.

Husky thấy Schnauzer nhìn qua, đuôi nguầy nguẩy, nhưng nhớ lại nó là chó đực liền khựng lại, úp mặt

xuống sàn buồn bã, đuôi quét qua quét lại.

Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa lên lầu, cậu bị giật mình, hô lớn, hai người nằm lăn trên giường, cười ha ha.

Trịnh Hòa rúc vào lòng Bạch tiên sinh, tình cờ liếc thấy chó ngố đang nằm quét sàn liền chỉ trỏ.

Bạch tiên sinh biết ngọn nguồn sự tình, ông kéo Trịnh Hòa qua, chỉ xuống ổ chó dưới tầng: “Em xem kìa.”

“Ui chao, nơi này cũng có chó?” Trịnh Hòa cười quái dị, “Chẳng nhẽ nó là tình nhân trong mộng của Husky nhà mình?”

“Đúng rồi,” Bạch tiên sinh nói, “Nhưng Husky buồn thế không phải vì nó thích con chó trắng đó, mà vì nó là chó đực.”

Trịnh Hòa thoát tiên rất kinh ngạc, sau lại cười sặc sụa: “Há há há! Chó ngố đúng là ‘may mắn’! Thích chó cũng thích phải chó cùng giới tính! Nhân phẩm! Tuyệt đối là vấn đề về nhân phẩm! Ai, em thấy người ta nói thứ do đồng tính nuôi rồi cũng sẽ đồng tính, ông nói có chuẩn không?”

“Sao tôi biết được chứ.” Bạch tiên sinh thực sự không hiểu nổi mấy cái vấn đề kỳ lạ của Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa cười một hồi mới nhận ra sự thật kinh hoàng: “Bạch tiên sinh, em với Husky ở chung lâu vậy, sao em không nhận ra mà ông lại biết chuyện này nhỉ? Chẳng nhẽ ông có khả năng nói chuyện với chó?”

Bạch tiên sinh nói ba phải: “Tôi cũng không biết, em hỏi nó đi.”

Trịnh Hòa nhất quyết không mắc mưu, cậu ghé sát vào Bạch tiên sinh, không để ông có cơ hội chạy trốn: “Ông phải nói cho em biết chứ, mấy lần rồi, cứ như là Husky nó hiểu lời ông nói ấy!”

“Ai biết được.” Bạch tiên sinh đáp rất thản nhiên.

Trịnh Hòa trợn trắng mắt.

293.

Vốn Trịnh Hòa tưởng Bạch tiên sinh nổi hứng lên thì mới đưa mình tới trường quay. Ai ngờ sáng hôm sau, ông quần áo chỉnh tề, xuống gara lấy xe, còn ngồi sẵn ở ghế lái.

“Ông xuống từ bao giờ thế?” Trịnh Hòa hỏi. Cậu nhớ rõ ràng trước lúc mình đi tắm, ông ấy còn đang ngồi ăn sáng.

Bạch tiên sinh mở cửa xe cho Trịnh Hòa: “Vừa mới, thấy em mặc quần áo, có vẻ như muốn ra ngoài liền xuống trước chờ.”

Trịnh Hòa chần chừ hỏi: “Ông muốn đưa em đi sao?”

Bạch tiên sinh gật đầu, chỉ vào mấy quyển sách trên ghế: “Tôi còn chuẩn bị trước sách để đọc nữa, hơn 10 quyển.”

“Vậy nghĩa là, từ giờ trở đi, ông đều đưa đón em à?” Trịnh Hòa hỏi, giọng run run.

Bạch tiên sinh gật đầu, ông ôm Trịnh Hòa vào xe, thì thầm bên tai cậu: “Đương nhiên rồi, Catherine của tôi.”

Mắt cậu đỏ hoe, toan nói gì đó rồi lại thôi.

Cậu không biết có từ ngữ nào có thể diễn tả cảm xúc của mình lúc này, nếu bãi đỗ xe không phải là nơi dễ có người xuất hiện, cậu nhất định sẽ bổ nhào vào lòng Bạch tiên sinh, tặng ông một nụ hôn nồng cháy.

Nếu người này không phải Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa sẽ nói: tôi là đàn ông, không phải phụ nữ, không cần phải đón đưa.

Trịnh Hòa ôm chặt lấy ông, bao tình cảm cuối cùng chỉ dồn vào một câu.

“Con mẹ nó! Đừng có... đừng có sến súa thế chứ?”

Bạch tiên sinh nhẹ nhàng xoa đầu Trịnh Hòa: “Dù sao ở nhà tôi cũng không làm gì, chi bằng đi cùng em.”

Trịnh Hòa nhìn đắm đắm Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cũng nhìn Trịnh Hòa.

Hai gương mặt ghé sát lại gần nhau.

Bờ môi quần lấy.

294.

Nếu Bạch tiên sinh ở Trung Quốc, phần lớn sách trong thư phòng của ông đều là tiếng Anh, tiếng Nhật rồi

Bồ Đào Nha gì gì đấy. Quyển duy nhất có Tiếng Trung là Từ điển Tiếng Trung. Nhưng nếu ở Nhật Bản, sổ sách đó lại là tiếng Anh hoặc tiếng Trung.

Trịnh Hòa vẫn thấy cái thói quen đặc thù này của Bạch tiên sinh thực kỳ quái. Nhớ hồi hai người vừa ở chung, Bạch tiên sinh đi họp, quên mang đĩa CD nên nhờ Trịnh Hòa vào thư phòng, gửi tài liệu qua cho ông.

Gửi xong xuôi, Trịnh Hòa không đi luôn mà ở lại ngắm nghía căn phòng hơn 50m2 này thêm chút, cửa sổ sắt đất luôn được che bằng tấm màn lớn, ba giá sách lớn che kín hai mặt tường, ấn tượng nhất là khi quay lưng lại, sẽ thấy sau lưng lắp đặt 3 dàn máy tính.

Trịnh Hòa không dám mở máy tính của Bạch tiên sinh nên đi lại gần giá sách, lật bừa một quyển.

Tiếng Anh, cả quyển Trịnh Hòa chỉ nhận được 2 từ ‘is’ và ‘are’.

“Sách gì thế nhỉ?” Trịnh Hòa tò mò, vậy nên cậu lấy điện thoại ra dịch, gõ tiêu đề của cuốn sách vào, màn hình điện thoại hiển thị là: Tôi và ‘lần đầu’ của tôi.

Trịnh Hòa vốn bĩ bự, vậy mà lúc này không liên tưởng bậy bạ gì, còn đang nghiêm túc đoán xem nội dung cuốn sách nói về gì. Lần đầu thành công? Lần đầu thất bại? Hay là lần đầu nhét đậu xanh vào lỗ mũi...

Trịnh Hòa gõ tên sách vào phần tìm kiếm, trong lòng mong mỗi search được cái nội dung đậm tính triết học của nó.

Tìm kiếm thành công, trên màn hình chỉ hiện lên một hàng chữ: 4 tiểu thuyết sắc tình nổi tiếng của Mỹ trong 10 năm gần đây.

Bạch tiên sinh... ông... Trịnh Hòa sửng sốt.

Cậu rất muốn răn dạy hành vi đồi trụy này của Bạch tiên sinh nên tải xuống bản.txt của Tôi và lần đầu của tôi, đọc sạch nó trong vòng hai tiếng... Trịnh Hòa nước mắt lưng tròng vì quá cảm động...

Vậy nên cậu quyết định đọc lại lần nữa!

Một đôi chân nhẹ nhàng đứng cạnh Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh ghé môi lại gần tai cậu: “Này!”

“Aaa!” Trịnh Hòa giật nảy người, quay lại nhìn cảm phân, thấy người tới là ai mới với giận phen nữa, “Sao lại là ông chứ, ông về lúc nào thế?”

“Vừa về,” Bạch tiên sinh bật công tắc lên, cả thư phòng bừng sáng, “Sao không bật đèn?”

Trịnh Hòa nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nhận ra...

“Sao trời tối thế?”

“Em đọc gì mà trời tối cũng không biết?”

Bạch tiên sinh cầm quyển sách bên cạnh Trịnh Hòa lên xem.

“Ồ, ra thế, thấy thế nào, có thấy nhộn nhạo không?”

Trịnh Hòa thở dài: “Không, nhưng quyển sách này hay quá, đoạn nữ chính vì yêu mà sẵn sàng dâng hiến tất cả còn khiến em khóc.”

Bạch tiên sinh nhớ lại đoạn đó, cảm thấy không hiểu nổi: “Cảnh đó cảm động lắm à?”

“Cảm động thế còn gì! Ông không thấy tình yêu đó khiến người người hâm mộ sao?”

Bạch tiên sinh hừ lạnh: “Chỉ là hoóc môn lẫn át lý trí thôi, hành động đó đúng là ngu xuẩn.”

Trịnh Hòa lú lờ: “Cứ như ông nói thì trên thế giới này, mọi người không thể kết hôn chắc?”

“Kết hôn với yêu không giống nhau,” Bạch tiên sinh đan hai ngón cái vào nhau, lại tách ra, “Giống như chúng ta, không thể kết hôn.”

Trịnh Hòa hiểu được ẩn ý của Bạch tiên sinh, hai mắt sáng lên: “Thế ý ông là chúng ta có tình yêu sao?”

Bạch tiên sinh vội vã đứng lên, “Tôi xuống tầng trước,” sau đó lại vội vã rời đi...

Vành tai ửng hồng.

Trịnh Hòa không thấy được phần tai của ông, nhún nhún vai rồi ôm di động đọc tiếp.

...

Nhớ lại đoạn đó, Trịnh Hòa cười trộm.

Bạch tiên sinh nhìn cậu qua gương hỏi: “Em cười gì thế?”

Trịnh Hòa chỉ vào sổ sách bên cạnh Bạch tiên sinh: “Trong sổ đó có Tôi và lần đầu của tôi không?”

Bạch tiên sinh không biết Trịnh Hòa lại lên cơn động kinh gì.

“Không, em muốn đọc à?”

Trịnh Hòa lại hớn hởi: “Ông nên cầu cho ở trường quay không có người biết tiếng Anh, nếu để họ biết mấy cuốn sách của ông đều có nội dung như thế là hình tượng sụp đổ luôn đấy.”

“Thấy thì sao?” Bạch tiên sinh nói rất quang minh chính đại, “Sớm muộn gì cũng phải biết đến chuyện đó, coi như là xóa nạn mù chữ thôi.”

295.

Tối trường quay thử trang phục, Trịnh Hòa mới nghe được người khác nói, đạo diễn Hà đi Hồng Kông thảo luận với biên kịch.

Bạch tiên sinh vẫn ngồi chỗ hôm qua, sách đặt ngay ngắn trên bàn. Bàn đấy vốn là của A Long, cậu không dám đắc tội ông nên đành đau xót dọn đồ của mình vào túi nilon.

Cả phim Trịnh Hòa có tổng cộng 8 bộ quần áo, nhà tài trợ là một đại lý quần áo mới lên được hàng trên 300 NDT. Bọn họ rất tử tế với đoàn làm phim, với diễn viên thì còn tốt nữa. Đồ Trịnh Hòa từng mặc đều được phép lấy luôn, còn thêm 10 bộ đời thường được thiết kế riêng. Đổi lại, các diễn viên cần mặc một bộ nào đó trong sổ đó để nhiếp ảnh gia chụp ảnh quảng cáo.

Trịnh Hòa chọn một bộ âu phục trắng, uốn ngực bước ra khỏi phòng thay đồ, lướt qua lướt lại trước mặt Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh không nói gì, vẫn cầm đầu đọc sách.

Trịnh Hòa khụ một tiếng.

Bạch tiên sinh nhướn mày, vẫn nhìn vào sách: “Có gì nói đi.”

Trịnh Hòa xoay eo: “Ông xem này, xem sách tốt hơn xem em sao?”

“Thay đồ thôi mà, sao phải vui thế?”

Trịnh Hòa hơi giận: “ Em có phải ngu ngốc đâu! Thật là, một câu khen cũng không có! Biết vậy không để

ông ngắm đầu tiên.”

Bạch tiên sinh đành dỗi lòng: “Em mặc gì chẳng đẹp, thật đấy, chứ bộ này cũng bình thường thôi.”

Trịnh Hòa vui vẻ xoay một vòng: “Cũng phải, người ta nói gì nhỉ, trời sinh đã đẹp rồi nên không cần phải cố gắng thêm, he he, này, ông có biết vì sao em mặc bộ này không?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “...Vì em thích màu trắng?”

Trịnh Hòa lắc lắc tay, tỏ vẻ sai rồi: “Không phải! Ông ngốc quá! Nhìn này, ông mặc vest xám, em mặc vest trắng, có xứng không?”

Bạch tiên sinh đúng là không chú ý tới điều này, ông mặc vest là do thói quen, giống như sáng nào cũng dậy lúc 7h vậy.

“Em vì tôi nên mới chọn bộ này?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Đương nhiên,” Trịnh Hòa lấy di động ra, mở camera, “Vừa thấy bộ này em liền nhớ tới ông, dù sao cũng phải chụp một tấm của hai chúng ta chứ, có duyên thế cơ mà.”

60. Chương 60: 296 – 300

296.

Công ty bảo Đào Tiệp phối hợp với bên Xuân Kiếp để tuyên truyền cho bên đó. Vừa quay xong chương trình cuối cùng, ngay hôm sau, cô liền bay thẳng về thành phố H để thực hiện một hợp đồng quảng cáo khác.

“Tôi đi WC một lát.” Đào Tiệp xin phép người đại diện. Sắc mặt cô đã tái nhợt từ sáng mà vẫn phải bận bịu đến giờ nghỉ trưa, cặp lồng cơm cô cũng chưa đụng một miếng, chỉ có ngồi ôm bụng. Cuối cùng, cô lấy thuốc giảm đau, xin phép một câu rồi chạy mất. Mỗi lần ‘bị’ cô đều đau đến chết đi sống lại. Mấy hôm trước đi quay MV ở bờ biển, quay phim bảo đợi lúc trời gần bình minh, mông mông lung lung mới có cảm hứng. Vậy nên mới hơn 5h, cả đoàn đã chuẩn bị sẵn sàng, nhìn trời để chớp thời cơ. Đào Tiệp chỉ được mặc một bộ đồ mỏng manh.

Hai chân cô cắm trong dòng nước biển lạnh lẽo nên không có cảm giác gì. Quay xong cảnh đó trong 30 phút, Đào Tiệp ngồi uống liền ba cốc nước gừng nóng để toát mồ hôi, vốn không sao nhưng chiều thì ‘nó’ tới.

Mồ hôi lạnh lấm tấm trên gương mặt cô, Đào Tiệp ngồi dí trên bồn cầu không dám nhúc nhích. Cô đau đến độ chỉ muốn quay cuồng, muốn ôm đầu khóc, nước mắt bất giác chảy trên gương mặt. Đào Tiệp thấy, cứ thế này chắc mình ngất mất. Nghĩ vậy, cô liền run run lấy điện thoại trong túi ra, giữa những hàng chữ mờ mông lung, dường như cô thấy cái tên Vương Kiến Dương liền bấm gọi. Chỉ vài giây sau, một người đàn ông bắt máy: “A lô, ai đây?”

Đào Tiệp nhẹ thở phào, cố nói: “Tôi, tôi ở WC của công ty, bụng, đau quá, anh... anh qua đón tôi được không?”

Bên kia lặng đi vài giây, sau đó nói: “Được rồi, cô cứ đợi đó, chừng hơn 10 phút sau tôi sẽ đến.”

Lần đầu tiên Đào Tiệp thấy lão người đại diện xảo quyệt của mình đáng tin như thế.

Cô nuốt vài viên thuốc giảm đau, mở cửa ra, ôm túi trước ngực, dần thiếp đi trong cơn đau quặn dai dẳng.

297.

Đào Tiệp tỉnh lại khi đang ở trong lòng một người đàn ông.

Xe chạy êm trên con đường hoa lệ, xung quanh chỉ có tiếng động cơ rất nhẹ. Khoa học kỹ thuật phát triển khiến cho một tấm kính mỏng có thể ngăn cách mọi tạp âm.

Đào Tiệp nằm trong lòng ông, đột nhiên, cô cảm thấy thực an tâm.

Từ khi tham gia một cuộc ‘giao lưu’ điên cuồng năm 17 tuổi, cuộc đời cô liền sa vào vũng bùn này. Trước đây, cô cũng từng mang giấc mộng ‘một đời, một kiếp, một đôi mình’.

“Tỉnh rồi sao? Còn đau bụng không?” Bàn tay thô ráp áp lên vùng bụng lạnh lẽo của cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đào Tiệp chợt cảm thấy ngại ngùng, cô đã làm tình nhân của biết bao người, chuyện gì cũng đã làm thế mà giờ đây, cô lại thấy ‘ngại’, cô thấy mình thực ‘bẩn’.

“Không đau...” Đào Tiệp kéo tay của ‘người đại diện’ ra, ngẩng đầu nhìn lên, “Sao lại là ông?”

Vương Thư Hoa cảm thấy kỳ lạ: “Cái gì mà sao lại là tôi? Cô đau bụng quá nên mất trí nhớ sao?”

“Không... Cảm ơn ông.” Đào Tiệp dần cơn đau vùng bụng xuống, chống tay vào ghế, đỡ người dậy.

Vương Thư Hoa lại kéo cô vào lòng, nói: “Đau bụng thì ngoan ngoãn chút đi, được không? Đúng là... Tắc đường thể này, bỏ còn đi nhanh hơn chúng ta, cô đợi chút, sắp đến bệnh viện rồi.”

Có lẽ, khi người ta yếu đuối, bao rào chắn đều dễ dàng tan rã, lòng Đào Tiệp ấm lên bởi động tác vừa rồi của Vương Thư Hoa.

Cô dựa vào vai ông, thật nhẹ, từ từ nhắm mắt lại.

Vương Thư Hoa khẽ ấn bụng Đào Tiệp: “Đau cũng không được ngủ, sắp đến bệnh viện rồi!”

Đào Tiệp mở to mắt, nhìn chăm chú vào Vương Thư Hoa, cười nhạt: “Tôi đến kỳ, có phải bị thương gì đâu, gì mà không được ngủ chứ?”

Vương Thư Hoa cảm thấy cô có điểm gì đó khác với bình thường.

Cái nhìn của ông đối với cô bắt đầu thay đổi.

298.

Vương Thư Hoa biết Đào Tiệp cũng là nhờ Bạch tiên sinh.

Đào Tiệp và ‘đám bạn’ của cô thường đến BEACHER chơi, nhiều rồi cũng quen với chỗ đó. Vương Thư Hoa có chút chức vị trong chính phủ, rảnh rỗi lại cầm thẻ kim cương Bạch tiên sinh làm cho mình đến đó chơi. Còn Bạch tiên sinh thì một năm, 365 ngày đều không thấy ở thành phố H.

Thành phố H chỉ lớn bằng chừng đó, Vương Thư Hoa cũng ham vui, trò nào cũng phải góp mặt.

Có một lần chơi lớn, Vương Thư Hoa rót bốn bình rượu cho người khác, người kia cũng không sợ chết, nhất định phải ép ông uống cùng. Hội bạn xung quanh vừa huýt sáo vừa cổ vũ, Vương Thư Hoa cũng sĩ diện liền cầm chai tu luôn.

Mới uống mấy ngụm, người kia không trụ được liền gục, Vương Thư Hoa thuận thể đặt lại bình rượu lên bàn, vào WC.

Phòng đơn có hai WC, cái Vương Thư Hoa đi khá hẻo người, vừa mở cửa ra liền thấy cái mông trắng ửng của gã nào đó đập vào mắt, bên chân hắn là một cô bé với mái tóc đen dài óng ả.

Vương Thư Hoa thích tóc, từ khi sinh ra ông đã cho rằng tóc nâu xoăn lộn không đẹp, lại nhìn xuống dưới... đôi búi cỡ D suýt nữa khiến ông lác mắt.

Vương Thư Hoa đẩy mônng gã kia ra, đi đến bồn vệ sinh, kéo khóa quần xuống, đi xè. Gã đàn ông say khướt kia không có cảm giác gì, nhưng cô bé ấy lại sốt ruột, kêu hừ hừ không ngừng, vậy nên, bị gã tát cho một phát.

Vương Thư Hoa nể tình mái tóc đen dài kia, liền nhắc nhở: “Đừng bắt nạt người ta.”

Gã đàn ông liếc nhìn Vương Thư Hoa một cái, buông tay ra, dựa oặt vào tường.

Vương Thư Hoa xè xong, kéo quần lên, nhìn thoáng qua cô bé đang lấy tay lau miệng kia, gương mặt tái nhợt yếu ớt cùng động tác mị hoặc ấy khiến ông ngây ngẩn.

Đột nhiên, ông thấy thằng bé của mình đau quá.

Nhìn xuống dưới.

Con mẹ nó, ‘chào cờ’ rồi.

299.

Đối với Trịnh Hòa, khi Bạch tiên sinh phát bệnh, cậu chỉ có một câu: Ông ấy, lại phát tình.

Hơn hai giờ đêm, Trịnh Hòa đang mơ màng, bỗng nhiên thấy mônng mình rát rát, cứ như bị xát nước ớt, cậu đưa tay xuống sờ thử thấy dính dính bấy giờ mới giật mình tỉnh lại.

Bật đèn đầu giường lên, thấy ông ngủ ngon lành bên cạnh, cậu rón rén xuống giường, lấy khăn lau thứ chất lỏng sền sệt trong suốt đó.

Trịnh Hòa cảm thấy quý dị.

Lặng lẽ tắm qua một lượt, còn cạo thứ dính ở mônng cho vào bình nhỏ, sau mới lần mò chui vào chăn.

Sớm hôm sau, Bạch tiên sinh đi tập thể dục về, thấy Trịnh Hòa ngồi nghiêm trang bên bàn cơm trống trơn, một ly sữa đậu nành cũng không có.

“Hôm nay nhà khách không làm bữa sáng à?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa không nói chuyện.

“Em không muốn làm bữa sáng sao, cũng được, để tôi làm, em muốn ăn gì, cháo hay bánh mì?” Trước khi đi vào phòng bếp, ông tặng Trịnh Hòa một nụ hôn nóng bỏng như thường lệ.

Trịnh Hòa vỗ vỗ phía bàn đối diện, nói: “Ông ngồi đó, em có chuyện quan trọng muốn nói với ông!”

Bạch tiên sinh ngồi xuống.

Trịnh Hòa vẫn giữ ngữ điệu nghiêm trọng, nói: “Tôi qua em mơ, mơ thấy chúng ta làm tình, đương nhiên, đó là chuyện bình thường, nhưng đêm qua chúng ta về đã làm rồi, xong việc ông còn lên lầu làm việc một lúc lâu cơ mà, em thì mệt quá nên ngủ luôn, ông nhớ không?”

Bạch tiên sinh gõ gõ bàn, ý bảo Trịnh Hòa nói ngắn thôi: “Nói trọng điểm.”

“Trọng điểm chính là...” Trịnh Hòa đưa tay ra phía sau, “Đến cuối, em thấy một người đàn ông rất giống ông, nhưng lại có cánh và vòng sáng trên đầu, ông ta nói: nếu trong ba ngày kế tiếp chúng ta vẫn làm tình sẽ đời đời kiếp kiếp bị yếu thận, không thể siêu sinh, sau đó, ông ta đưa cho em một cái chai, nói rằng bên trong là tội nghiệt của chúng ta. Đáng sợ hơn là, khi em tỉnh lại, em thấy cái này!” Trịnh Hòa giơ bình thủy tinh chứa đám con cháu của mình và Bạch tiên sinh mà hôm qua vừa cạo từ mộng xuống.

Bạch tiên sinh nhìn cái chai lạnh lùng: “Ý em là?”

Trịnh Hòa nói thẳng: “Mấy hôm nay chúng ta cấm dục đi, em không muốn yếu thận.”

“Được thôi.” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa nhìn ông, đang thắc mắc sao hôm nay thương lượng dễ thế liền nghe Bạch tiên sinh nói: “Em cấm dục, tôi cứ như thường.”

“Sao cơ chứ! Thế thì em cũng sẽ yếu thận!”

“Thiên sứ trong giấc mơ của em cũng nói thế?”

Trịnh Hòa biết Bạch tiên sinh tìm ra lỗ hổng trong câu chuyện của cậu liền cố chấp vá: “Ông ấy không nói thế nhưng ý là thế.”

Bạch tiên sinh đối tư thế, chống tay lên bàn, phân tích rất bình tĩnh: “Đầu tiên, người nằm mơ không phải tôi, vậy nên, người Thiên Sứ đó nhắc đến ắt là em, không liên quan gì đến tôi cả; thứ hai, mơ và hiện thực không liên quan đến nhau, khoa học đã chứng minh rồi, tôi cũng không tin; cuối cùng...,” Bạch tiên sinh cười khê, “Bảo bối, em đừng đáng yêu thế chứ? Nửa đêm trộm đi tắm còn chứa tinh dịch của tôi trong chai, tôi hiểu lắm đấy.”

Mặt Trịnh Hòa đỏ bừng: “Sao ông biết được?”

“Trong WC có máy theo dõi.”

Trịnh Hòa chu môi: “Ông đã biết từ sớm, lại để em nói hết làm gì, trêu em vui lắm sao?”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Tôi muốn xem em nói thế nào, không ngờ lại bịa ra giấc mơ đó, ha ha, đúng là vui!” Nói xong, Bạch tiên sinh còn cười rộ lên.

“Đấy là bị ông bức, nửa đêm thức dậy, thấy mộng mình đều là thứ đó của ông, ông biết cảm xúc em thế nào không? Ông cho là thứ đó bổ dưỡng lắm chắc, để đấy cho mộng mượt.”

Bạch tiên sinh cười nói: “Em cứ xem như thế là được.”

“Có kem dưỡng nào bôi lên mộng không?”

Đề tài của hai người càng ngày càng xa, cuối cùng, cả hai lại bỏ nhào lên giường abc tiếp.

300.

Đạo diễn Hà quay về từ Hồng Kông, mang theo rất nhiều đồ ăn ngon cho đoàn làm phim.

Thành thiếu lấy mấy quả cam rồi trêu: “Mấy hôm không thấy, tóc ông đúng là đen láy bóng mượt nha.”

Đạo diễn Hà tròn mắt, vui sướng: “Thật na? Bóng na, đen na? Tóc tôi na, tước đây vàng na, gội đầu xong dùng máy sấy na, xong rồi còn phải bôi kem dưỡng, giờ không cần na, cứ gội xong nà tóc đen óng ả.” (Thật à? Bóng à, đen à? Tóc tôi ấy, trước đây vàng lắm, gội đầu xong dùng máy sấy này, xong rồi còn phải bôi kem dưỡng, giờ không cần nữa, cứ gội xong là tóc đen óng ả.)

Nói xong, ông còn cố ý vén tóc, khoe phần chân tóc chắc khỏe.

Miệng Thành thiếu giần giật, anh thuận miệng nói thế, không ngờ lại khiến ông ấy vui như vậy: “Đúng thế, ông thấy thích là được rồi, đúng rồi, kịch bản thế nào? Mai đã khởi quay rồi.”

Đạo diễn Hà gật đầu: “OK, cậu biên kịch giỏi lắm, kịch bản đã xong rồi na.” (OK, cậu biên kịch giỏi lắm, kịch bản đã xong rồi đấy.)

“Có sửa gì không? Tôi muốn cho Trịnh Hòa xem để khỏi nước đến chân mới nhảy.”

“Ai na, Trịnh Hòa nhầy chẳng nhẽ còn chưa quen với kịch bản nà? Tành thiếu phải đôn đốc chứ, người mới không thể lười.” (Ồi chao, Trịnh Hòa này chẳng nhẽ còn chưa quen với kịch bản à? Thành thiếu phải đôn đốc chứ, người mới không thể lười.)

Thành thiếu ho nhẹ: “Trịnh Hòa đã quen với kịch bản rồi, còn kém chút xúc tác thăng hoa thôi, tôi nghĩ, nếu kịch bản bên này có gì thay đổi, tôi nói trước để cậu ấy còn chuẩn bị.”

Đạo diễn Hà bắt đầu có ấn tượng không tốt với Trịnh Hòa. Trên thực tế, không đạo diễn nào thích diễn viên đi cửa sau, bởi kỹ thuật diễn của họ thường không tốt, NG rất nhiều, lại có ô dù vững chãi, nếu bị đạo diễn hay nhân viên nói gì đó sẽ méch lòng nhau. Định luật này vẫn đúng 100%, không có ngoại lệ.

61. Chương 61: 301 – 305

301.

Ratings của Xuân Kiếp cao khiến cho độ nổi tiếng của Trịnh Hòa cũng tăng lên.

Ngày chiếu đầu tiên, nhân vật được cộng đồng mạng yêu thích nhất là Trần Băng Nhiễm, Trịnh Hòa đứng thứ 8. Nhưng đến tập 15, diễn biến lên đến cao trào, vai diễn Thừa Dương cũng chứng tỏ được sức nặng của mình, Trịnh Hòa đẩy Trần Băng Nhiễm xuống vị trí thứ 2 với 3 phiếu sát sao.

Cứ thế này, chắc chắn Trịnh Hòa sẽ có được nhóm fan đầu tiên.

Đạo diễn Vương đem tin vui này nói thẳng cho bên Bạch tiên sinh, quên luôn Trịnh Hòa.

Bạch tiên sinh đang dưỡng bệnh nên công việc của ông đều được chuyển giao cho Tang Bắc và phòng thư ký, điện thoại của đạo diễn Vương cũng được đóng gói thành tài liệu, một tuần sau mới được Tang Bắc đưa đến Đức Viên. Đã qua gần 10 ngày, đến khi Trịnh Hòa biết độ yêu thích của mình đứng đầu trong Xuân Kiếp thì chỉ còn 4 tập nữa là hết phim.

Trịnh Hòa lên mạng, mở trang web của Xuân Kiếp ra, một tấm poster to đùng nhảy tới trước mặt, hình avatar lớn nhất là mặt cậu.

Nhân vật Thừa Dương trong Xuân Kiếp có gương mặt tuần tú, đúng chất công tử, đồ diễn đều là những bộ Đường trang được may thủ công, tuy gương mặt không quá đẹp nhưng hơn ở khí chất tao nhã, dịu dàng.

Bạch tiên sinh click chuột vào tấm áp phích của Trịnh Hòa, tấm đầu tiên là Trịnh Hòa khẽ cúi đầu, nhẹ thổi chén trà trên tay, kẻ năng lực qua khung cửa giấy khấp hờ, bên cạnh bàn đặt một lư hương đang tỏa khói.

Đây là lần đầu tiên Trịnh Hòa thấy được hiệu quả của áp phích, cậu hưng phấn chỉ vào lư hương, nói: “Ông xem này, lúc em chụp không đốt hương, người ta PTS phải không? Giống thật đấy!”

Bạch tiên sinh không nói gì, lật sang trang tiếp theo.

Tấm này được chụp trong khuê phòng của Lưu Tử Yên, Trịnh Hòa ngồi trên ghế, bàn tay vô thức nắm lấy tay Lưu Tử Yên bên giường, ảnh chỉ chụp phía lưng hai người, để người xem tự tưởng tượng tâm tư và tình cảm của nhân vật.

Bạch tiên sinh bỗng thấy Trịnh Hòa diễn khá tốt.

Trong lòng Trịnh Hòa vẫn nhớ mong cái ngôi thứ nhất của mình nên thấy Bạch tiên sinh có vẻ không muốn xem poster nữa liền chen tay vào cầm lấy chuột, bấm vào trang đầu, tìm được bảng xếp hạng. Đã nhiều ngày trôi qua, vị trí của cậu tuột xuống thứ ba, kém vị trí số 1 – Trần Băng Nhiễm, những 3000 phiếu.

Trịnh Hòa cảm thấy rất ngạc nhiên, không phải buồn bực mà là vui sướng, một diễn viên lần đầu được lộ mặt như cậu mà so sánh được với những người già dặn kinh nghiệm khác, đúng là kỳ tích!

“Em xếp thứ ba này! Bạch tiên sinh, ngài nhìn này!”

Bạch tiên sinh ‘ừm’ một tiếng băng quơ, bỗng dưng ông nói: “Bảo bối, em mở Xuân Kiếp đi, cho tôi xem.”

302.

Trịnh Hòa chưa từng xem Xuân Kiếp sau khi được cắt nối biên tập, hơn nữa mai Oan gia ngõ hẹp mới bắt đầu quay, vậy nên, cậu quyết định xem cùng Bạch tiên sinh, tiện thể tìm lại cảm giác.

Linh cảm diễn của Trịnh Hòa rất yếu, dù sao cậu cũng không được học chính quy, sau khi vào công ty, được đào tạo qua loa 3 tháng thì tốt nghiệp. Điểm nổi bật duy nhất của cậu là có thể hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật. Tuy nhiên, phải mất rất nhiều thời gian cậu mới làm được điều đó, vậy nên, mãi lúc giai đoạn cuối của Xuân Kiếp cậu mới bùng nổ, khiến người ta phải lóa mắt.

Ở Xuân Kiếp cậu có thể làm thế, bởi nó là phim truyền hình, dài những hơn 20 tập. Nhưng Oan gia ngõ hẹp thì không, cậu chỉ có thời lượng hơn 20 phút, chưa kể cắt đầu cắt đuôi. Nhân vật của Trịnh Hòa chỉ xuất hiện chưa đến nửa tiếng, phải làm sao để khán giả có thể ấn tượng với vai diễn này? Đó là điều khiến cậu lo lắng.

Trịnh Hòa lấy CD của Xuân Kiếp từ bên công ty, cậu hồi hộp đến độ mồ hôi ướt đầm tay.

“Căng thẳng lắm sao?” Bạch tiên sinh hỏi nhỏ.

Trịnh Hòa nói: “Hơi hơi, lần đầu xem vai chính của mình, ông nói xem, em có diễn tốt không? Em sợ lắm, mỗi lần đạo diễn hô NG, em đều lo nhờ đâu quay lại vẫn thế thì biết làm sao...”

Bạch tiên sinh an ủi Trịnh Hòa: “Đừng lo, em vừa xem bảng xếp hạng được yêu thích mà, có người thích em, nghĩa là em diễn tốt.”

Trịnh Hòa hít một hơi thật sâu, nói: “Được rồi.”

Trong CD không chiếu đạo đầu và kết thúc mà đi thẳng vào nội dung phim.

Lưu Tử Yên nằm dưới tán hoa, đuôi tóc quét lên nền đất. Một đôi hài xuất hiện, Thừa Dương chậm rãi đi đến bên cô.

Anh nhẹ nhàng phất vệt bụi trên bím tóc Tử Yên, đặt nhẹ nhàng lên ghế đá. Bỗng nhiên, mí mắt cô giãn gật, đôi mắt hé mở, nhìn thấy thắt lưng Thừa Dương, cô trộm cười rồi lại khẽ nhắm mắt lại.

...

Trịnh Hòa không ngờ lúc quay xong lại đem tới hiệu quả như thế. Cậu nhìn cảnh này, không nói được câu nào.

Lúc mới vào công ty, có một tiền bối nói: diễn và xem phim là hai việc khác nhau.

Đúng là khác thật. Đến giờ Trịnh Hòa mới tin.

303.

So với đạo diễn Vương, đạo diễn Hà biết đưa đẩy hơn nhiều. Tuy rằng ông cũng không thích người đi cửa sau như Trịnh Hòa nhưng đêm trước khi khởi quay, ông vẫn ghi lại những chi tiết thay đổi trong kịch bản và miêu tả tâm lý nhân vật để đưa cho cậu.

Thành thiếu cười, đưa thuốc lá qua cho ông, đạo diễn Hà cầm một điếu, nhét vào túi rồi quay đi.

“Sao đạo diễn Hà lại đưa cái này qua?” Trịnh Hòa không hiểu.

Thành thiếu cầm kịch bản, vừa xem sơ qua nội dung vừa nói: “Hồi trước, lúc cậu quay phim, họ đưa cho cậu bản thảo cuối cùng hay là bản như thế này?”

“Đương nhiên là bản thảo cuối cùng, ai cũng thế mà.”

Thành thiếu đặt bản thảo lên bàn, nói: “Vậy nên, lúc diễn, các diễn viên mới bị NG. Không phải do họ kém mà là vì họ không nắm bắt được nội dung cần truyền tải của cảnh quay. Theo như kinh nghiệm của tôi, đại đa số biên kịch lúc viết sẽ làm một phần miêu tả tâm lý nhân vật riêng, lúc hoàn thành kịch bản, họ cũng sẽ lồng ghép một phần vào nó, vậy nên,” Thành thiếu nhả khói thuốc, “bản miêu tả tâm lý nhân vật sẽ bị bỏ qua. Biên kịch có một phần, đạo diễn có lẽ cũng sẽ có một phần nhưng diễn viên chắc chắn không có. Đạo diễn cho rằng kịch bản đã bao hàm miêu tả tâm lý nên không đưa, nếu diễn viên muốn, chỉ có cách xách mặt dày đi xin.”

Trịnh Hòa chạy chân nhiều năm như vậy, từ kê bàn ghế đến trợ lý biên tập đều đã làm nhưng chưa từng tiếp xúc với công việc viết kịch bản.

“Thế vì sao đạo diễn lại cố ý cho tôi phần kịch bản này...”

Thành thiếu tỏ vẻ khinh bỉ: “Cậu nghĩ cậu là ai chắc, tôi phải đi hỏi đấy, xem nhanh đi còn nắm bắt linh cảm, 10h khởi quay rồi.”

Trịnh Hòa đỏ mặt, gãi gãi đầu nói: “Cám ơn anh.”

304.

Ký hợp đồng với công ty đã 9 năm, lần đầu tiên cậu nhận được một lời mời quảng cáo của một công ty – thuốc nhuộm tóc XX

Thành thiếu và Trịnh Hòa đều ở Đức Viên, Trịnh Hòa đang quay phim nên không thể đi, Thành thiếu dặn A Long ở lại trông Bạch tiên sinh đang ngồi đọc sách trong phòng nghỉ rồi lái xe về thành phố H ký hợp đồng.

Ký xong, Thành thiếu tiễn người của bên đó ra đến cửa, quay đầu lại nhìn thì thấy người đại diện của Âu Dương Chí đang bê một thùng to đi từ thang máy ra. Đại sảnh tấp nập người mà không một ai qua giúp.

Thành thiếu nghĩ ‘dù sao cũng là đồng nghiệp’, liền định đi qua giúp. Đột nhiên, tay anh bị nắm chặt lại: “Đừng đi.”

Thành thiếu quay đầu lại, là một nhân viên tạo hình anh từng gặp qua mấy lần, hình như tên bắt đầu bằng chữ G nhưng đoạn sau thì anh không nhớ: “Sao thế?”

G lén nhìn người đại diện của Âu Dương Chí, nói: “Đừng qua giúp, anh ta vướng vào rắc rối đấy.”

Thành thiếu nhớ rõ, mấy hôm trước báo chí có đưa tin: Âu Dương Chí quay talkshow, đèn nổ trong lúc diễn tập khiến bóng nghiêm trọng, hỏi: “Sao? Chẳng nhẽ chuyện Âu Dương Chí bị bóng mặt không phải tình cờ?”

G thấy gặp được người hóng cùng liền dắt Thành thiếu qua phòng uống nước tầng hai, nói nhỏ: “Bỏ cái gì mà bỏ, năm nay tôi được công ty phái tới tạo kiểu tóc cho Âu Dương Chí. Trước lúc xảy ra chuyện cậu ta không nhận được bất cứ việc nào, anh biết không, mấy tháng theo cậu ta, tôi chưa từng thấy có lúc Âu Dương Chí rảnh rỗi đến thế. Sau đó, đột nhiên cậu ta không đến, báo chí thì nói bị bỏng mặt, ai mà tin chứ?”

Thành thiếu lắc đầu: “Không hẳn, nhớ đâu trùng hợp thì sao?”

“Không có chứng cứ mà tôi dám nói chắc? Mấy hôm trước tôi đi thăm bệnh, một diễn viên bị bỏng mắt chắc chắn sẽ buồn rầu ủ rũ, đi an ủi chút, dù gì cũng làm với nhau. Chưa tới phòng bệnh, tôi thấy trước cửa có hai người đứng châu đầu nói chuyện. Tôi làm bộ đi ngang quá, cố tình bước chậm để nghe, anh biết tôi nghe được gì không?”

Giác quan thứ sáu cho anh biết chuyện G sắp nói là bí mật lớn, không thể nghe, anh chưa kịp đứng lên thì G đã nói: “Âu Dương Chí bị người hành hung đến hủy dung! Bác sĩ nói trên mặt cậu ta có vết rạch sâu, xương gò má vỡ vụn, nói bị bỏng là để che mắt thể gian thôi, chứ chẳng nhẽ chỉ có mặt bị phá mà cổ và lỗ tai không sao hết!”

“Thật sao...” Thành thiếu nghe thế chợt thấy kinh hoàng, nhưng nếu đã biết thì phải biết toàn bộ.

G gật đầu: “Thật đấy, lúc sau tôi vào thăm bệnh, khuôn mặt cậu ấy bị bịt kín nhưng phần da trên cổ lộ ra lại không sao cả.”

Thành thiếu nghĩ nghĩ, hỏi: “Này, cậu bảo, Âu Dương Chí đắc tội ai nhỉ?”

G đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Thành thiếu, nói nhỏ: “Tôi bảo này, trước lúc Âu Dương Chí gặp chuyện, trong công ty nói rằng cậu ta đắc tội...”

Bạch tiên sinh.

Thành thiếu chợt thấy hoa mắt váng đầu.

305.

Bạch tiên sinh ngẩng đầu, nhìn về A Long – người này giờ đứng như trời trồng suốt cạnh ông, hỏi: “Có việc gì?”

A Long căng thẳng quá, mồ hôi túa ra: “Không có gì! Ngài, ngài cứ đọc đi, không cần để ý đến tôi.”

Bạch tiên sinh nói: “Thế cậu dịch qua chỗ khác đi, chắn sáng.”

“Vâng!” A Long dịch chân sang bên cạnh, toàn thân cứng ngắc.

...Trịnh Hòa vừa đi vào liền thấy cảnh đó.

Cậu đưa ly trà nóng trong tay cho Bạch tiên sinh: “Tẹo nữa thôi là xong, ông muốn về nhà hay ra ngoài ăn trưa?”

Bạch tiên sinh mỉm cười: “Tùy em.”

“Thế đi ăn cơm đi, dù sao Tang Bắc nói trong khoảng thời gian này ông phải dần tiếp xúc với người khác.”

Bạch tiên sinh gật đầu, tiếp tục đọc sách.

Trịnh Hòa đứng thẳng dậy, hỏi A Long: “Cậu đứng đây làm gì? Lúc này giày của tôi bị hỏng, chẳng phải cậu nói sẽ đưa qua cho bên đạo cụ xem sao?”

A Long chà chà tay: “Nhưng Thành thiếu bảo tôi đứng đây... trông Bạch tiên sinh.”

Nãy Trịnh Hòa còn hơi khó chịu, giờ nhớ tới người tử mị chi li như Thành thiếu chắc chắn sẽ đưa ra cái lệnh đó mới thoải mái hơn: “Cậu không cần ở đây nữa, đi qua bên đạo cụ xem sao đi, nửa tiếng nữa tôi phải quay tiếp, nếu lúc đó giày mà hỏng thì ngồi mà đợi xem Thành thiếu nói cậu thế nào.”

“Thế... Bạch tiên sinh thì...” A Long vẫn chần chừ.

Trịnh Hòa khoát tay: “Chẳng phải có tôi rồi sao, đi mau đi.”

A Long nhìn Trịnh Hòa đầy cảm kích rồi cuống cuống chạy.

Trịnh Hòa nhìn theo bóng A Long, chắc lưỡi: “Bạch tiên sinh, ông xem, ông dọa trợ lý của em thế đấy.”

“Tôi dọa cậu ta lúc nào? Hử...” Bạch tiên sinh nói bằng quơ.

Trịnh Hòa hiểu cái áp lực xung quanh ông lớn chừng nào mà.

“Thôi đi, vừa vào em đã thấy thế rồi, ông có biết vừa nãy A Long chạy ra là cùng tay cùng chân không?”

Lúc này, trong đầu A Long ‘chạy cùng tay cùng chân’ chỉ có một ý nghĩ:

Ồi mẹ ơi, con nói chuyện với Bạch Ân nha nha nha...

62. Chương 62: 306 – 310

306.

Cuộc sống của chó ngố trong khách sạn đúng là ‘sướng hơn tiên’. Cứ đến giờ lại đi tắm suối nước nóng rồi chạy bộ một vòng quanh núi, đói thì xuống phòng bếp ăn chực, khát chỉ cần cúi đầu uống nước suối.

Nhưng điều khiến nó vui nhất đó là, trải qua bao tháng ngày đeo đẳng, cuối cùng, con Schnauzer dưới tầng cũng chịu để ý đến nó.

Husky ngậm một khúc xương, chạy hồng hộc lại bên ổ chó.

Schnauzer đang nằm ườn ra đây, thấy người hầu đến bèn sủa mấy tiếng đầy kiêu ngạo.

Husky lắc lư cái đuôi, tìm mãi không thấy chỗ nào bỏ xương xuống được, cuối cùng đành quẳng qua hàng rào bên ổ chó.

Schnauzer không thèm để ý khúc xương đó, dù gì nó cũng có dòng máu hoàng tộc, sao có thể ăn thứ bám đầy nước miếng như kẻ tham ăn kia chứ. Nó bước từng bước nhỏ duyên dáng lại cạnh hàng rào: “Gâu gâu!”

“À hú ú ú ú, gâu gâu.” Husky cuối xuống, liếm đầu Schnauzer, nó chép miệng vài cái, nghĩ thầm ‘Thơm thế’.

Được Husky liếm, Schnauzer rất vui vẻ, nó lắc người qua hàng rào, chạy đi chơi cùng chó ngố.

307.

Đặc tính tham ăn của Husky là di truyền từ Trịnh Hòa.

Trong lúc trang điểm, cậu nghe hai nhân viên bàn tán về một nhà hàng cực ngon gần Đức Viên, cái gì mà cua, cái gì mà canh, cái gì mà tôm rán tuyệt đến độ muốn nuốt lưỡi,... Xém chút nữa là cậu lao thẳng khỏi trường quay để đi ăn.

Khó khăn lắm mới đợi đến lúc quay xong, Trịnh Hòa và A Long dùng tốc độ nhanh nhất để thay phục trang.

Bạch tiên sinh đã đợi ở gara từ lâu, bây giờ, Trịnh Hòa mới nhớ mình quên chưa hỏi địa chỉ của nhà hàng đó.

“Đi ăn gì?” Bạch tiên sinh khởi động xe.

Trịnh Hòa không biết hai nhân viên đó là ai, đương nhiên cũng không có sổ của họ, lúc này quay lại hỏi cũng không ổn, cậu cố gắng nhớ một hồi, cuối cùng nói đầy nuối tiếc: “Nãy em thấy có người nói có chỗ ăn ngon lắm...”

“Thế đi chỗ đó đi.”

“...Nhưng em quên hỏi tên quán với địa chỉ rồi, làm sao bây giờ, em muốn ăn lắm.” Trịnh Hòa khóc tiếng Mán.

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa bất đắc dĩ, ông nghĩ một chốc rồi cười: “ Bảo bối, nếu em muốn ăn thế thì chúng ta đi ăn đi, em còn nhớ chi tiết nào về quán đó không, chữ nào đó trong tên chẳng hạn.”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Em chỉ biết ở đó có combo hải sản, trong đó có sushi, canh hải sản, tộm chiên,...”

Bạch tiên sinh ngắt lời: “Còn gì nữa ? Tên quán với địa chỉ thì sao?”

Trịnh Hòa nhớ mang máng: “Hình như nó ở đường Song gì gì đó.”

“Đường Song Hoa?”

Trịnh Hòa gật đầu lia lịa: “Đúng rồi ! Là đường đó đó!”

Đến giao lộ, Bạch tiên sinh tìm chỗ đỗ xe, Trịnh Hòa nhìn dãy nhà hàng đông đúc mà lo.

“Một, hai, ba,... mười tám.” Cậu đếm số biển hiệu trước mặt, Bạch tiên sinh vỗ nhẹ vai cậu, “Đừng đếm, qua đây.”

“Nhiều cửa hàng như thế, tìm đến bao giờ đây, hay là không ăn nữa?” Trịnh Hòa đánh bài lùi.

Bạch tiên sinh xoa tóc Trịnh Hòa: “Dù sao cũng đến rồi, không ăn thì tiếc.”

“Nhưng nhiều thế, biết tìm thế nào?”

“Nãy Candy đã báo tôi chỗ của cửa hàng đó, đừng lo, vui vẻ lên thì mới ăn được chứ, có đúng không?”
Bạch tiên sinh bóp nhẹ mặt Trịnh Hòa, nói rất dịu dàng.

Trịnh Hòa vui ngay: “Thật ạ?! Thế thì đi thôi, ôi, ông không biết lúc nghe bọn họ kể, em đói thế nào đâu, bụng kêu òng ọc nè,...”

Bạch tiên sinh mỉm cười nhìn một Trịnh Hòa lại tràn đầy sức sống.

308.

Mạt Mạt và Trịnh Hòa trở thành bạn của nhau là quy luật tất yếu của lịch sử.

Thấy Trịnh Hòa đăng ảnh combo hải sản lên weibo, bóng dáng anh tuần của Bạch tiên sinh cũng thấp thoáng bị dính vào, Mạt Mạt suýt nữa táo bón trong WC.

“KUY!” Mạt Mạt hô lớn.

KUY đang bỏ pizza vào lò vi sóng, định thay bữa trưa luôn, nghe thế liền qua mở cửa WC: “Sao thế?”

Mạt Mạt xách quần, luống cuống đưa di động qua: “Anh xem này, xem này! Trịnh Hòa đang ăn gì ngon quá! Em cũng muốn ăn!”

KUY lấy di động qua, lật lật vài tấm ảnh, nhú mồm: “Bọn họ ở Đức Viên.”

“Có sao đâu, đi mất nửa tiếng thôi mà! Đi đi ~ đi đi~” Mạt Mạt ì ề.

Ban đầu, KUY có ấn tượng rất tốt với Trịnh Hòa, nhưng cái clip Mạt Mạt và cậu ta kề vai sát cánh trong Xuân Kiếp khiến anh cảm thấy không thoải mái, ngón tay anh lật qua một tấm, trong đó, Trịnh Hòa tựa đầu vào vai một người đàn ông, cười hạnh phúc.

“Ai thế?” KUY đưa ảnh cho Mạt Mạt xem.

Mạt Mạt nheo mắt: “Em không biết, nhưng chắc là Bạch tiên sinh, kim chủ của Trịnh Hòa.”

KUY gật đầu: “Bạch Ân.”

“Đúng rồi! Ông ấy đấy! Anh biết à?”

KUY không nói gì, nhét di động vào túi Mạt Mạt nói: “Xuống tầng đi, anh đi lấy xe.”

Mạt Mạt sung sướng nói: “Thật sao? Tốt quá, đợi em chút, em gọi điện cho Trịnh Hòa!”

Vừa chụp ảnh xong định ăn thì nhận được điện thoại của Mạt Mạt, Trịnh Hòa mém nữa bật khóc, cậu đành bảo bồi bàn bê combo về phòng bếp, chút mới mang ra.

“Sao vậy?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Chút nữa Mạt Mạt cũng đến.”

“Là cậu ta sao.”

309.

KUY lái xe tới đường Song Hoa, vừa dừng lại thì Mạt Mạt đã mở cửa xe, vọt ra ngoài.

“Trịnh Hòa!” Mạt Mạt cười hì hì, gỡ đám tóc xoắn của Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa đẩy nhẹ Mạt Mạt, cười nói: “Dám đụng vào tóc tôi, giết cậu giờ!”

Bạch tiên sinh lẳng lặng nhìn hai người, đợi tầm mắt của Mạt Mạt chuyển qua mới đứng lên, gật đầu nói: “Tôi là Bạch Ân.”

“Chào ngài, Bạch tiên sinh.” Mạt Mạt không ngờ ông còn đẹp hơn trong ảnh, “Tôi là Mạt Mạt, Trịnh Hòa vẫn luôn nhắc đến ông, ha ha.”

“Cút đi, cút đi!” Trịnh Hòa kéo ghế cho Mạt Mạt ngồi xuống, “Sao đột nhiên lại tới, ăn gì?”

Mạt Mạt nói: “Chẳng phải vì cậu đăng cái weibo đó sao, 2h30 rồi mà tôi còn chưa ăn cơm, thế nên mới bảo KUY lái xe tới.”

“KUY đâu?”

“Không biết,” Mạt Mạt nhìn ngoài cửa, liền thấy KUY trong bộ đồ đen bước tới, “Kìa, tới rồi.”

Trịnh Hòa phát tay: “KUY, chỗ này.”

KUY tháo kính râu xuống: “Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh.”

Trịnh Hòa vội giải thích cho Bạch tiên sinh: “KUY nhìn có vẻ lạnh lùng nhưng tốt lắm, đúng rồi, trí nhớ của anh ấy cũng rất tốt.”

Đối với hai người bạn này của Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh tỏ vẻ rất thân thiết. Ông im lặng ngồi bên, hỏi gì đáp nấy, hơi tế nhị nhưng ít nhất cũng không tỏ áp lực giống như đối với A Long.

Mạt Mạt gọi gói combo hải sản giống hệt Trịnh Hòa, KUY không thích hải sản nên gọi cơm.

Trịnh Hòa ăn một miếng cua, suýt xoa khen: “Ngon quá!”

Bạch tiên sinh đem phần của mình đặt qua đĩa Trịnh Hòa.

Mạt Mạt nhìn chăm chăm cơm của KUY, đợi KUY ăn xong một miếng liền hỏi: “Ngon không?”

KUY gật đầu.

Mạt Mạt nói: “Em cũng muốn ăn...”

KUY đổ bớt đĩa đựng đồ gia vị bên cạnh, bỏ cơm vào: “Này.”

Trịnh Hòa nhìn Mạt Mạt: “Ngon không?”

Mạt Mạt gật đầu, nói với KUY: “Anh cũng san cho cậu ấy một ít.”

“Không cần,” Bạch tiên sinh nói, “Gọi thêm một phần đi.”

Trịnh Hòa ngăn lại: “Gọi thêm sao ăn hết được? Cứ san cho nhau đi.”

KUY múc một phần tư đĩa của mình cho Trịnh Hòa.

Bạch tiên sinh đem bát canh hải sản mình chưa động tí nào đẩy qua chỗ Mạt Mạt. Cậu ta đã nhồm lom lom này giờ rồi.

...

“No chết mất, no chết mất.” Trịnh Hòa nằm ườn trên sô pha.

Mạt Mạt nằm bên cạnh Trịnh Hòa: “Đúng thế, ngon thật đấy.”

Trịnh Hòa và Mạt Mạt ăn đến không cựa quậy nổi, Bạch tiên sinh với KUY, mỗi người lại gọi thêm một phần nữa.

Bữa này cứ như là cho con đi ăn nhà hàng.

310.

Trịnh Hòa vác theo cái bụng no kênh về Đức Viên, vừa vào cửa liền ngồi sofa xem TV.

Bạch tiên sinh kéo cậu: “Đứng lên, lát nữa lại không ăn được giờ.”

“Không đâu mà.” Trịnh Hòa nằm sắp xuống, không muốn nhúc nhích.

Bạch tiên sinh không nói nữa, lẳng lặng nhìn Trịnh Hòa, Trịnh Hòa nhìn TV, vài giây sau, cậu rớt cuộc không chống đỡ nổi: “Được rồi, được rồi, em đi tản bộ là được chứ gì.”

Bạch tiên sinh vừa lòng, xoa đầu Trịnh Hòa.

Husky chen vào phòng, thấy cha mẹ về nhà liền kêu lên, hồ hởi lao tới cắn ống quần Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa xoa đầu Husky, tay đang sạch liền bám một lớp bụi: “Mày đi đâu nghịch thế? Sao lại bẩn thế này?”

Husky thở phì phò.

Bạch tiên sinh đứng bên cửa sổ, liếc thấy một bóng trắng, nhìn kĩ hơn, thì ra là Schnauzer đang ngồi dưới đất, ngóng lên phía cửa sổ, ông cười vẫy vẫy tay với nó, Schnauzer sủa hai tiếng đáp lại.

Trịnh Hòa nghe tiếng chó, đi qua xem: “Ái chà, con chó đẹp thật!”

Bạch tiên sinh nói: “Tình nhân trong mộng của Husky đấy.”

Chó ngó phản bác: “Gấu gấu gâu!” – Giờ hai đứa tôi là bạn thân thôi.

Hai người Trịnh, Bạch không thèm để ý đến Husky, tiếp tục nói chuyện phiếm. Trịnh Hòa nói: “VẬY CHẮC Husky đã được đáp lại rồi? Tình nhân trong mộng của nó đang đợi dưới lầu kia.”

Bạch tiên sinh nghĩ một hồi, lắc đầu: “Chắc không phải, nó là chó đực mà.”

“Chó đực thì sao?” Trịnh Hòa đáp, “Chúng ta cũng đều là đàn ông mà.”

“Em tưởng con chó nào cũng giống em ấy?” Bạch tiên sinh nói xong mới nhận ra câu này giống chữ người, vội sửa lại, “Em tưởng em giống chó chắc...” Hình như vẫn không đúng, “Em tưởng chó giống em chắc...”

63. Chương 63: 311 – 315

311.

Mãi đến ngày quay thứ tư của Oan gia ngõ hẹp đạo diễn Hà mới biết Trịnh Hòa có một tòa Đại Phật đi theo phía sau.

Ông vội vã giao phần việc của mình cho phó đạo diễn rồi cho Trịnh Hòa tạm nghỉ để cậu dẫn ông tới phòng nghỉ tìm Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa đang thắc mắc, rõ ràng mình chưa quay xong, còn hai cảnh lớn nữa cơ mà, sau lại thấy Hà đạo diễn khấp khởi đi về phía phòng nghỉ mới vỡ lẽ ra không phải vấn đề ở mình.

Hôm nay Bạch tiên sinh mặc áo sơ mi trắng được Trịnh Hòa chọn cho hơi sáng, đắp tấm chăn mỏng A Long mang tới mấy hôm trước, gối lên cái gối Trịnh Hòa hay dùng, nhìn ông có vẻ thích ý lắm.

Bạch tiên sinh bỏ sách xuống, hỏi: “Bảo bối, em quay xong rồi à?”

Đạo diễn Hà còn tưởng Bạch tiên sinh gọi mình, mở miệng: “Bạch...”

Trịnh Hòa vội bước tới: “Chưa mà, lát còn có hai cảnh lớn, mấy cảnh quay đêm Thành thiếu nói sẽ dồn xuống cuối lịch trình, chắc tầm 1 – 2 h chiều sẽ xong việc hôm nay.”

Đạo diễn Hà sượng sùng, đành ngậm miệng lại.

Bấy giờ Bạch tiên sinh mới thấy trong phòng còn có người khác: “Đạo diễn Hà, lâu rồi không gặp.”

Đạo diễn Hà hất tóc ‘gợi cảm’: “Lỗi nha, đều do A Hòa nhảy, Bạch tiên sư đến mờ hông nói với người ta một tiếng, đáng ghét!” (Ồi chao, đều do A Hòa đẩy, Bạch tiên sinh đến mà không nói với người ta một tiếng, đáng ghét!)

Trịnh Hòa ngạc nhiên: “Bạch tiên sinh đến tôi nói với ông làm gì?”

Đạo diễn Hà ‘liếc mắt đưa tình’ với Trịnh Hòa: “Trong giới này, tình nhưn gặp lại còn phải chào nứ nà!” (Trong giới này, tình nhân gặp lại còn phải chào nữa mà!)

Trịnh Hòa trừng Bạch tiên sinh, dùng khẩu hình: Ông – với – ông – ta – có – gì?

Bạch tiên sinh lắc đầu rất vô tội: “Chúng tôi mới gặp nhau lần hai.”

Đạo diễn Hà hỏi: “Cứ gì mờ gặp nhi-eo? À, tui với Bạch tiên sư ấy à? Đúng roài, mới gặp nhi-eo lần hứi.” (Cái gì mà mới gặp nhau? À, tôi với Bạch tiên sinh ấy à? Đúng rồi, mới gặp nhau lần hai.)

Trịnh Hòa nghe khẩu ngữ địa phương của đạo diễn Hà mà ê cả răng.

Cùng lúc đó, Bạch tiên sinh làm một động tác rất tế nhị – lấy tay chống cằm, che răng.

312.

Các diễn viên thường có thói quen nào đó trước khi đứng trước máy quay, Đào Tiệp sẽ hít sâu, Trần Băng Nhiễm sẽ gỡ nhãn xuống (trừ khi trong phim cần có), mà thói quen của Trịnh Hòa còn đặc thù hơn nữa.

Đạo diễn Hà mời Bạch tiên sinh tới xem các diễn viên quay phim.

Bạch tiên sinh ngồi xuống, ánh mắt ông tập trung ngay về phía Trịnh Hòa.

Dưới cái lạnh 8 độ C, Trịnh Hòa chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh, bên hóa trang còn vẩy nước lên người cậu để tạo hiệu ứng như đang toát mồ hôi.

Môi Trịnh Hòa trắng bệch, tím tái.

“Họ đang làm gì thế?” Bạch tiên sinh chỉ về phía đó.

Thành thiếu nói: “À, cảnh kết thúc vai diễn của Trịnh Hòa là: dưới cái nắng chói chang, cậu chạy suốt cả con phố để đưa nam chính lá thư nữ chính viết cho anh ta.”

Bạch tiên sinh nhú mày: “Em ấy vất vả thế... chỉ vì đưa thư cho người khác?”

Thành thiếu dám cược hết gia sản của mình rằng hiện tại tâm tình Bạch tiên sinh rất xấu: “Nhân vật trong phim mà thôi, phim ấy mà, không phải Trịnh Hòa.”

Ở đầu kia, cuối cùng Trịnh Hòa cũng hóa trang xong, cậu làm động tác hôn gió gửi đến Bạch tiên sinh rồi lấy chai nước trên bàn, tu ừng ực.

“Em ấy uống nước làm gì?” Bạch tiên sinh lại hỏi.

Thành thiếu cũng không hiểu nổi: “Tôi cũng không rõ, khát? Cũng không đến nỗi uống hết cả chai chứ?”

313.

Vương Kiệt mặc bộ âu phục do chị gái cất riêng cho y, tay trái dắt con Husky từng được Trịnh Hòa trang điểm, tay phải ôm một bó bách hợp to đùng, bước đi dưới ánh mắt yêu thương trìu mến của nhóm y tá... đi tới phòng bệnh.

Âu Dương Chí nằm yên trên giường, vải thưa che mắt khiến cậu gần như không nhìn được xung quanh.

Vương Kiệt ném đám hoa đang nở rộ rở trong bình vào thùng rác, cầm đám bách hợp mình mang đến vào, tìm ghế, ngồi rất thản nhiên: “Tỉnh chưa?”

Âu Dương Chí không nói gì, bàn tay trắng nõn khẽ giật giật.

Vương Kiệt nói tiếp: “Tôi biết cậu tỉnh, còn nhớ tôi chứ? Cái giọng nam trong điện thoại đó, cậu nghe chút này,” y cố tình đè thấp giọng xuống, “...Alô.”

Bàn tay Âu Dương Chí run lấy bầy.

Đêm khuya, mịt mùng.

Tại con hẻm cạnh BEACHER.

Âu Dương Chí đi qua đường đầy những BCS đã sử dụng cùng vết dầu mỡ nhờn nhớp. Cậu dùng tay che kín miệng để ngăn cho dịch dạ dày khỏi tràn ra, đến giờ cậu vẫn cảm thấy sợ hãi trước những lời Tang Bắc nói.

Khi đó, cậu vừa bị rửa ruột, nằm sõng soài trên mặt đất lạnh lẽo, nghe từng từ của anh ta.

Tang Bắc không để ý đến Âu Dương Chí đang giãy dụa, hần rút ra một tờ chi phiếu, ghi lên mấy con số có vẻ hợp lý, nhét vào túi áo sơ mi của Âu Dương Chí, nói: “Đi đi.”

Đột nhiên! Điện thoại của Âu Dương Chí vang lên.

“Tinh tinh tinh...”

Âu Dương Chí khựng lại, chân đạp phải BCS đã dùng, thứ chất lỏng trong đó vẩy lên giày cậu.

‘Tởm quá!’, Âu Dương Chí lấy di động ra, số máy lạ, cậu nổi giận bưng bưng: “Ai đấy?”

Đầu kia vang lên giọng nói trầm thấp của một người đàn ông: “Alô.”

“Đệt mẹ nó! Ai đấy? Nói tiếng người đi xem nào?”

Người đàn ông vẫn chỉ ‘Alô’ một tiếng.

“Đệt cả lò nhà mày!” Âu Dương Chí cúp máy, ném điện thoại vào tường bên, đi tiếp.

Mà chuyện xảy ra ngoài ngõ nhỏ, cả đời này cậu đều không muốn nhớ lại.

...

Vương Kiệt chợt chợt lên gương mặt còn băng kín vải thưa của Âu Dương Chí, cười hỏi: “Nghe nói mặt cậu bị hủy, dù có phẫu thuật chỉnh hình cũng không thể hoàn hảo như trước, có phải không?”

“Cậu muốn biết vì sao tôi làm thế ấy à?”

Ánh mắt Vương Kiệt trở nên lạnh lẽo: “Những kẻ chọc tới Bạch tiên sinh đều đáng chết.”

314.

Cảnh quay chạy này của Trịnh Hòa phải nói là thảm thiết.

Con đường được dựng lên chỉ chưa đến 15m, cậu chỉ cần chạy thực mạng là được, nhưng không hiểu là do tay chân bất thường thế nào mà động tác của cậu nhìn rất giả.

NG đến lần thứ 16, không cần thợ trang điểm hóa trang, mồ hôi cậu đã túa ra như tắm.

Bạch tiên sinh đau lòng. Ông biết Trịnh Hòa lười đến mức nào, ở nhà, đến chén nước cậu cũng không muốn rót, thế mà vì cảnh quay này lại phải vất vả như thế.

Thành thiếu đưa khăn mặt cho Trịnh Hòa, hỏi: “Có sao không? Nghỉ ngơi 10 phút rồi quay lại, được không?”

Trịnh Hòa lau mặt: “Thôi, quay luôn đi, aiz, chỉ đạo động tác đâu? Nhờ ông ấy qua hướng dẫn lại một lần.”

Bạch tiên sinh đứng bên cạnh Trịnh Hòa, nói: “Hay là vì chân em nâng cao quá nên mới thấy kỳ kỳ.”

“Chẳng phải nâng chân cao sẽ tạo cảm giác dùng nhiều sức sao?” Trịnh Hòa hỏi lại.

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Người bình thường khi chạy đều bẻ góc chừng 60 độ, hơn nữa em còn là nam, không mềm dẻo được như người khác, đương nhiên sẽ không chạy như thế. Cảnh sau em thử hạ thấp chân xuống xem thế nào.”

Trịnh Hòa nghe lời, bên kia vừa mở máy, bên Trịnh Hòa bắt đầu chạy, nhưng lại gặp rắc rối...

Cậu không nhấc chân được!

Vừa chạy được vài bước, chân phải của cậu cứ như bị rút lại, ngã bẹp xuống đất, đứng lên chạy vài bước, lại ngã.

Bạch tiên sinh thở dài, nếu biết cơ thể cậu phối hợp kém như thế, ông đã không nói.

Trịnh Hòa cứ lão đảo bò lết như thế, cuối cùng cũng xong. A Long đi tìm ô xi già và bông băng chuẩn bị để bôi vào chỗ bị thương cho cậu. Trịnh Hòa khập khiễng, được dìu về. Cậu vỗ vỗ bụi đất bám trên người... làm quái gì có vết thương nào.

Thành thiếu trêu chọc: “Tôi cứ tưởng chỉ có mặt cậu dày thôi, nào ngờ chỗ khác cũng thế, ngã lên ngã xuống mà vẫn nguyên vẹn, aiz, này, có phải lúc muối đốt, vôi nó bị gây không?”

Trịnh Hòa liếc Thành thiếu một cái: “Miệng chó không phun ra ngà voi, anh không an ủi được một câu sao, tôi ngã nhiều thế, không bị thương nhưng cũng đau chứ.”

“Đáng đời, ai bảo không xong luôn từ đầu.” Thành thiếu vẫn tiếp tục nói mát.

Đạo diễn Hà ho khụ khụ hai tiếng, xem lại cảnh vừa rồi, nói: “Trịnh Hòa nhảy qua ràoì.”

Trịnh Hòa ngạc nhiên: “Qua rồi á? Sao mà qua được chứ? Tôi diễn kém thế cơ mà.”

Đạo diễn Hà cười gian trá: “Cắt ghép ràoì cũng đực hụ quả như mong muốn thoai.” (Cắt ghép ràoì cũng được hiệu quả như mong muốn thôi.)

Trịnh Hòa hiểu ra: “Có phải ngay từ đầu ông đã định thế không? Thảo nào có những hai máy quay.”

315.

Thành thiếu muốn Trịnh Hòa tham gia phim mới của đạo diễn Vương sau khi quay xong Oan gia ngõ hẹp. Trịnh Hòa nghe vậy, bối rối: “Nhưng tôi đã hứa với Bạch tiên sinh sẽ ở cạnh ông sau khi xong phim này, có thể lùi lại một hai tháng gì không?”

Thành thiếu xạc cho Trịnh Hòa một trận xong liền cho cậu nghỉ hai tháng. Sau đó, anh đi nói chuyện này với Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh lạnh lùng nhìn Thành thiếu, anh sợ quá, đành vội đứng dậy rời đi.

Bạch tiên sinh đang rất không vui. Nói thật, ông vẫn luôn không chú ý đến mặt công việc của Trịnh Hòa, đối với những tình nhân trước, ông chỉ cần bỏ tiền đầu tư là được. Vậy nên, ông cũng làm thế với Trịnh Hòa theo thói quen. Nhưng cậu không giống những người khác. Cậu chăm sóc ông khi ông phát bệnh, sẽ ở bên ông mà không đòi hỏi gì cả.

Chuyện giữa bọn họ, dù Trịnh Hòa có phải chịu thiệt thòi ông cũng sẽ bù lại sau, cần Thành thiếu lắm chuyện xía vào sao?

Hừ!

Bạch tiên sinh bắt đầu nghĩ đến việc đổi người đại diện cho Trịnh Hòa.

Tang Bắc đang tắt bật trong văn phòng, tiếng điện thoại từ di động riêng dành cho Bạch tiên sinh vang lên: “Bạch tiên sinh, bệnh tình ngài thế nào rồi? Đức Viên có ổn không?”

“À, là chuyện này sao? Vâng, tôi sẽ cho người điều tra, còn việc gì nữa không?”

Phía bên kia nói thêm vài câu, gương mặt Tang Bắc chợt trở nên nghiêm túc: “Vâng, vâng, tôi hiểu.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Candy – một trong số bảo tiêu của Bạch tiên sinh hỏi: “Chủ tịch có chuyện gì phân phó? Cần tôi làm không?”

Tang Bắc lắc đầu: “Việc riêng thôi, cô không cần làm, cứ đi điều tra chuyện của Âu Dương Chí theo kế hoạch đi.”

Quay xong, Trịnh Hòa thay quần áo xong, vào phòng nghỉ, thì thấy bầu không khí cứ quai quái.

Cậu làm bộ như không nhận ra, rót thêm trà vào chén cho Bạch tiên sinh, cười nói: “Việc của em xong rồi, chúng ta đi về thôi, ừm... hôm nay em không muốn nấu lẩu, mấy thím bên nhà khách nói sẽ làm mấy món sở trường, chúng ta ăn cái đó đi.”

“Trịnh Hòa,” Bạch tiên sinh mở mắt, nhìn cậu thâm thúy, “Chuyện hôm nay của em và Thành thiếu cậu ta đã nói cho tôi, tôi hỏi em, vì sao em lại không nhận lời đi đóng phim?”

“Chẳng phải... em đã hứa với ông rồi sao.” Thái độ của Bạch tiên sinh khiến Trịnh Hòa căng thẳng, cậu sợ mình làm sai chuyện gì sẽ khiến ông không vui.

“Chỉ vì thế?”

Trịnh Hòa mím môi, chần chờ mãi, cậu mới nói ra lý do thật: “Ông bảo rằng sẽ dẫn em đi du lịch mà, em không muốn làm việc, dù sao thì không việc này còn có việc khác...”

Bạch tiên sinh khép mi suy tư, nói: “Nếu em không muốn đi, thì không đi.”

Bạch tiên sinh biết mình đang cực kỳ mâu thuẫn, một mặt, ông muốn Trịnh Hòa có được đôi cánh cứng cáp, có được sự nghiệp của mình, mặt khác, ông biết rõ cảm xúc của mình không được ổn định sau khi ngừng uống thuốc, nếu không có Trịnh Hòa ở bên, ông sợ mình sẽ làm ra chuyện điên rồ.

Mọi chuyện, đều cần một cơ hội để điều hòa.

64. Chương 64: 316 – 320

316.

Dù đã theo Bạch tiên sinh gần 10 năm nhưng Tang Bắc vẫn không hiểu hết con người của ông.

Bản tính của một người có thể dần được phát hiện sau nhiều năm tiếp xúc, nhưng Bạch tiên sinh lại khác,

ông giống như là sự tổng hợp của hết thảy mâu thuẫn, hơn nữa còn lạnh lùng. Nếu không phải đó là thủ trưởng của mình, Tang Bắc thực chẳng muốn tiếp xúc với người như thế một chút nào. Thế nhưng Trịnh Hòa, cái người đột nhiên xuất hiện một cách kỳ lạ đó, lại dùng cách thức của mình để bước vào cuộc sống của Bạch tiên sinh, khiến người đàn ông đa nghi đó dần dần bỏ lớp phòng vệ.

Nhớ tới nhiệm vụ Bạch tiên sinh giao cho mình, anh suýt nữa thì bật cười.

Một người chưa từng biết nghĩ cho người khác như chủ tịch lại muốn chuyển nhượng 5% cổ phiếu từ một công ty làm ăn tương đối phát đạt của mình cho cậu ta! Đây đâu chỉ là hành động ưu ái cho tình nhân. Khi đã ký tên, làm xong giấy tờ, dù mấy ngày sau Bạch tiên sinh chán Trịnh Hòa, hợp đồng vẫn có hiệu lực. Chỉ cần Bạch tiên sinh không phá sản, cả đời này Trịnh Hòa sẽ không phải lo chuyện cơm áo.

Tang Bắc càng nghĩ càng thấy hoảng, bất thường có nghĩa là yêu, vấn đề chắc chắn không nằm ở Bạch tiên sinh, như thế, chỉ còn lại Trịnh Hòa.

Cậu ta đã làm gì với ông ấy?

317.

Đang đi dạo, đột nhiên Trịnh Hòa cảm thấy vui vẻ. Cậu luôn bỗng dưng thấy vui một cách kỳ lạ như thế.

Về lại nhà khách, Trịnh Hòa đẩy chó ngó sang phòng bên cạnh, khóa cửa lại, sau đó mới đi lấy cái áo ngủ hương phấn kia, vừa hát vừa đi vào phòng tắm.

Mở vòi hoa sen, dòng nước bắn lên làn da mặt ong của cậu, trượt xuống lồng ngực. Trịnh Hòa vén tóc ra phía sau, cầm ‘thăng nhỏ’ của mình kỳ cọ cẩn thận, dù cho cậu biết điều này không cần thiết, bởi Bạch tiên sinh chưa từng giúp cậu khâu giao.

Trịnh Hòa vừa tắm vừa tự tiêu khiển, cậu sờ xuống vùng bí mật dưới mông kia, bôi dung dịch vệ sinh cho nó. Cuối cùng, vì lỗ bôi nhiều quá nên bọt ở mông càng ngày càng nhiều, cậu liền dùng nắm bọt đó, nặn hình cục shót trên mông, lắc lắc vài cái, bọt cũng biết núng nẩy theo. Thấy vui quá, Trịnh Hòa không thèm nghĩ ngợi gì, hô lớn: “Bạch tiên sinh, ông qua đây em cho xem cái này hay lắm!”

Bạch tiên sinh mở cửa, thấy tạo hình của Trịnh Hòa, ông mím môi cười, sau đó nhướn mày: “Gì thế?”

Trịnh Hòa lắc lắc mông cho Bạch tiên sinh xem, ý là để ông nhìn rõ hơn một chút.

Tầm mắt của Bạch tiên sinh lại dừng lại ở cặp đùi trắng nõn do không bị ánh sáng mặt trời chiếu vào của cậu.

“Hay không?” Trịnh Hòa cười tủm tỉm.

Bạch tiên sinh cầm tay vào cục shót bọt, nó liền biến hình. Trịnh Hòa tiếc rẻ, cậu đang chơi vui mà.

“Em muốn chơi thật sao...” Bạch tiên sinh kéo khóa quần, để lộ ra quần sịp trắng, ông bước vào phòng tắm sũng nước dù chân đang đi tất, cười thâm thúy. Bàn tay còn lại của ông xuyên qua đám bọt xà phòng, đụng cái tới mông mềm mướt của Trịnh Hòa, sau đó liền cầm nửa ngón tay vào cái động nho nhỏ của cậu.

Bấy giờ Trịnh Hòa mới nhận ra mình trót nhóm lửa, cậu bắt chắp trên người còn bắn, vội vã mặc áo ngủ, định chạy ra ngoài.

Bạch tiên sinh chắn ở cửa, ngăn mọi đường tẩu thoát, Trịnh Hòa đã mặc xong đồ, nhưng ngón tay ấy vẫn chọt ngoáy trong cậu, cậu sợ tới mức chân mềm nhũn.

“Bạch tiên sinh...” Trịnh Hòa cầu xin tội nghiệp. Cậu còn chưa tắm xong, trên người còn trơn tuồn tuột, thực khó chịu.

Bạch tiên sinh nhìn chằm chằm Trịnh Hòa hồi lâu, ông đang phân vân giữa ‘Abc cùng sữa tắm’ hay ‘Tắm sạch sẽ rồi xyz trên giường’.

Trịnh Hòa sợ quá, đánh rắm cái ‘búp’ một cái rõ to.

Bạch tiên sinh nhú mày, ông mở cửa đi ra ngoài: “Cho em 5 phút, súc ruột luôn cho tôi.”

Rõ ràng là, cái bệnh ưa sạch sẽ của ông đã chiến thắng.

318.

Abc xong, Trịnh Hòa vừa mệt vừa khoan khoái. Cậu nằm trong lòng ông xem máy tính bảng.

Bạch tiên sinh vén đám tóc xoăn của Trịnh Hòa qua một bên, ghé vào tai cậu hỏi: “Tìm thấy tên em chưa?”

Cơ thể Trịnh Hòa vẫn còn mẫn cảm do dư âm, cậu bị hơi nóng từ ông làm cho run rẩy, liếc mắt nhìn Bạch tiên sinh một cái, đuôi mắt cậu vẫn dính chút mị ý.

Bạch tiên sinh rất hưởng thụ cái liếc mắt ấy, ông nhéo đùi Trịnh Hòa, cười nói: “Dâm – đang ~”

Trịnh Hòa không hiểu nổi vì sao mình chỉ nhìn ông một cái mà lại bị nói thế.

Bạch tiên sinh thấy trên màn hình tìm kiếm có tên Trịnh Hòa, nói: “Đừng động, bấm vào đó đi.”

Ngón tay đang vô thức lật trang của Trịnh Hòa dừng lại, cậu bấm bài viết trên một trang chuyên viết tin về sao. Lúc này, đang nằm trên giường, cậu chợt nghĩ nếu như tìm tin tức về Bạch tiên sinh thì sẽ ra cái gì, đợi lâu lắm trang web mới load xong thì lại hiện ra dòng chữ: Theo chính sách và pháp luật có liên quan, bộ phận tìm kiếm không thể hiển thị thông tin.

Cậu đột nhiên thấy Bách độ đúng là nhân cách hóa. (*baidu* – *Bách độ*)

Bạch tiên sinh đương nhiên thấy Trịnh Hòa tìm gì. Để công bằng, ông bảo Trịnh Hòa gõ thử tên cậu vào ô tìm kiếm xem. Không ngờ, số kết quả lại vượt qua điều Bạch tiên sinh có thể tưởng tượng, ví dụ như, thái giám từng 7 lần vượt biển sang phương Tây có tên Trịnh Hòa; con chó ngố đang nằm bẹp dưới đất ngoài kia cũng kêu Trịnh Hòa.

Ông rất kiên nhẫn, bảo cậu lật một trang lại một trang, mãi đến trang 28 mới tìm được tin về cái cậu Trịnh Hòa đang nằm trong lòng mình.

Đó là tin về Xuân Kiếp, trong số một đồng diễn viên chính, vị trí của Trịnh Hòa chiếm một diện tích rất nhỏ, dưới nữa là ảnh phim.

Bạch tiên sinh đột nhiên nhớ đến, hồi quay Xuân Kiếp, ngày nào cậu cũng gọi điện cho mình, bèn hỏi: “Em còn nhớ chuyện hồi đó, ngày nào em cũng gọi điện cho tôi không? Thành thiếu bảo em làm thế à?”

Trịnh Hòa lắc đầu. Khi ấy cậu mới đỡ Bạch tiên sinh, chỉ muốn dính chặt lấy ông, trùng hợp thế nào hình tượng Thừa Dương lúc ấy lại có chút giống ông nên mới gọi điện, sau lại thành thói quen, một ngày không được nghe tiếng Bạch tiên sinh cậu lại thấy thiếu thiếu cái gì.

“Không phải, chỉ là em muốn gọi cho ông thôi.”

Bạch tiên sinh gật đầu, ông không nói cho cậu biết, lúc đấy ông đang ở thời kỳ sắp phát bệnh, trong lòng trống rỗng. Nếu khi đó không phải Trịnh Hòa thường xuyên gọi điện, hẳn ông sẽ đối xử với cậu giống như những tình nhân khác, đợi cậu quay xong Xuân Kiếp liền chia tay.

Sờ nắn thân hình ấm áp trong lòng mình, Bạch tiên sinh nhắm mắt lại, hôn lên trán Trịnh Hòa.

May mà có những cuộc điện thoại đó, tôi mới không bỏ lỡ em...

319.

Sau khi trải qua trị liệu bước đầu, bác sĩ chẩn đoán cấy da xong là Âu Dương Chí có thể thực hiện ca phẫu thuật chỉnh hình.

Những người cảm thấy thở phào nhẹ nhõm chính là người đại diện và người thân của cậu.

Một thím trung tuổi, mặt bôi son trát phấn đuối theo bác sĩ hỏi: “Phẫu thuật chỉnh hình xong, Âu Dương Chí sẽ có gương mặt như hồi trước chứ?”

Bác sĩ mỉm cười gật đầu: “Đúng thế, tình trạng của cậu ấy đang tiến triển rất tốt.”

Người đàn bà đó lại hỏi tiếp: “Thế mất bao lâu mới có thể khỏi hẳn?”

Bác sĩ nói: “Chừng 1-2 năm, quá trình điều trị phải trải qua từng bước, bác dùng sốt ruột, tốc độ nhanh quá sẽ không tốt cho sức khỏe bệnh nhân.”

Bà ta liền mắng: “Ai lo cho nó, hai năm không làm việc, học phí trường quý tộc của Hiểu Yến nhà tôi ai trả? Tiền duy trì cái nhà này đều dồn xuống đầu tôi, nó còn bị hủy mặt, xui!”

Người đại diện của Âu Dương Chí nghe thế, không chịu nổi nữa. Người đàn bà này đúng là bà mẹ tồi tệ nhất! Đem đứa con mới 6 tuổi xem như cây rặng tiền, cầm số tiền Âu Dương Chí vất vả lắm mới kiếm được đi đánh bạc, trong lòng chỉ có đứa con gái của mình với tình nhân. Con bé đó không những được nuông chiều từ bé, mới 12 tuổi đã mang bầu con của cậu bé cùng trường lớn hơn 2 tuổi. Thấy nhà cậu ta có điều kiện, liền bắt con nhà người ta cưới con mình, khóc lóc om sòm khiến gia đình đó sợ quá phải chuyển nhà sang nước ngoài. Lúc đó chuyện này còn thành trò cười cho cả cái thành phố H cơ mà.

Người đại diện cố tình nói mát: “Không thoải mái, tìm bác sĩ mắng cái gì, đúng là không ra gì.”

Bà ta giận tím mặt, chỉ thẳng mặt anh ta chửi: “Đệt mẹ nhà mày, ai không ra gì hả? Cái loại không cha mất dạy!”

Người đại diện gắt: “Nói bà đấy! Từ 6 tuổi Âu Dương Chí đã phải làm việc, bao năm như thế, cậu ấy hẳn đã cung phụng bà cũng không ít tiền? Thế nhưng cậu ấy vừa vào viện bà liền muốn lấy sạch tiền trong tài khoản! ĐM nhà nó! Tiền đấy là để cứu mạng! Nếu không phải tôi liệu trước, bà có tin là giờ Âu Dương Chí đã chết rồi không?!”

Người đàn bà có chút chột dạ nhưng vẫn gồng lên: “Thế... thế thì liên quan gì đến tôi! Nó bị thương trong lúc làm việc, các người phải bỏ tiền mà chữa chứ!”

Em gái Âu Dương Chí là Âu Dương Hiểu Yến cũng nhảy xổ ra: “Chuyện riêng nhà chúng tôi, ông là ai mà dám quan tâm? Bệnh à!” Cái bộ mặt xảo quyệt đó như đúc ra từ mẹ ả!

Người đại diện nóng máu quá, hằm hằm lao về phòng bệnh, đóng sầm cửa lại, đợi bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên thì thấy...

Một người thanh niên rất sang trọng ngồi bên ghế dựa, trên tay ôm bó hoa bách hợp.

“Xin hỏi cậu là?” Anh ta hỏi.

Người thanh niên quay đầu lại, cười rộ lên: “Tôi là Vương Kiệt, bạn của Âu Dương Chí.”

320.

Trịnh Hòa đã dành lịch bốn tháng để quay Oan gia ngõ hẹp, nào ngờ lúc quay chính thức lại thuận lợi hơn dự kiến. Sau khoảng thời gian một tuần đầu tiên để quen nhân vật, năng lực của cậu liền bộc lộ ra, rất nhiều cảnh chỉ cần một lần là qua, hơn nữa nam chính hay đối diễn với cậu từng có hai vai chính đạt được ratings khá cao, chất lượng quay đương nhiên đảm bảo.

Kịch bản cứ thế mà lật, đã quay được hơn một tháng, Trịnh Hòa chỉ còn lại 3 cảnh mưa, lời kịch chỉ hơn 50 câu, nhưng đó lại là điểm gút của cả câu chuyện, cũng là lúc mọi âm mưu bắt đầu. Lần đầu tiên nhìn kịch bản Trịnh Hòa đã biết cảnh này có chút khó, đợi đến ngày chạy sô, cậu liền nói với Bạch tiên sinh: “Hôm nay ông đưa em đến trường quay thôi, không cần vào đâu, em tự gọi xe về.”

“Sao thế?”

Trịnh Hòa định nói cậu sợ ông thấy mình sẽ phải chịu rét cồng ở trường quay sẽ đau lòng, nhưng với tính cách của Bạch tiên sinh thì chưa chắc đã thế. Nếu nói ra lại bị ông cười nhạo thì sao? Nghĩ một hồi, cậu nói: “Không vì gì cả, ông đừng hỏi, chỉ cần đưa em tới trường quay rồi về là được.”

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa đầy nghi hoặc, ông ăn xong phần của mình, xuống lầu lấy xe.

Vào trường quay, Trịnh Hòa nhìn xe Bạch tiên sinh đi khuất mới xoay người đi vào phòng hóa trang. Đầu bên kia, Bạch tiên sinh chạy xe một vòng rồi lại quành lại, đỗ xe ở một góc khuất rồi lẩn vào tổ đạo cụ và diễn viên quần chúng.

8h50, nhân viên công tác dùng guồng nước để tưới ướt vùng sẽ quay phim, đạo diễn Hà giờ loa, nói bắt đầu, mọi người chuẩn bị!

Trịnh Hòa mặc một chiếc áo blouse trắng mỏng manh, lão đạo chạy tới. Quần áo bị mưa tạt vào, ướt nhẹp, dính sát vào người cậu. Tại một ngày 7 độ C như hôm nay, mặc đồ nhưng thế sẽ lạnh đến mức nào, chúng ta có thể tưởng tượng được.

Trịnh Hòa đột nhiên vấp té, nước bùn bắn lên khắp người cậu, gương mặt lấm lem bùn đất ngơ ngẩn nhìn bốn phía, đột nhiên, gào lên đau đớn: “Hoa Thiên! Hoa Thiên!”

Mưa vẫn rơi xối xả.

Bạch tiên sinh thấy quay phim kéo máy lại gần mặt Trịnh Hòa, mấy diễn viên xung quanh ông bàn tán khe

khẽ: “Trịnh Hòa khóc phải không?”

Người bên cạnh gạt đầu: “Chắc thế, nếu không sẽ không quay cận cảnh.”

Bạch tiên sinh vừa nghe Trịnh Hòa khóc, bỗng đứng liền choáng váng, ông vẫn chưa hiểu ra sao thì đạo diễn hô: “Đạt !”

Trịnh Hòa bị mấy trợ lý bọc khăn lông, cho ngồi lên ghế.

Cậu run lập cập lau khô đám nước trên người, hỏi: “Còn mấy cảnh nữa?”

Thành thiếu đưa cho cậu ly nước nóng: “Hai, để mai quay đi, hôm nay đến đây là xong.”

“Hôm nay tôi còn việc nào nữa không?”

“Chút chụp ảnh tuyên truyền, có thể còn có phóng viên phỏng vấn, cậu chỉ cần trả lời vài câu cho có là được.”

Trịnh Hòa nói: “Mấy việc đó lúc nào làm cũng được, tôi nghỉ một chút rồi quay luôn hai cảnh còn lại đi.”

Thành thiếu nhíu mày: “Cậu không nghĩ cho sức khỏe của mình sao? Cứ thế ốm thì sao giờ?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Anh không hiểu, tôi chỉ có hôm nay thôi, mai lại quay cảnh thế này sẽ bị phát hiện, quay sớm xong sớm.”

Thành thiếu hỏi: “Bị ai phát hiện?”

Trịnh Hòa không đáp, uống ực ly nước nóng, cảm thấy toàn thân ấm lên mới hô với đạo diễn Hà: “Đạo diễn! 30 phút sau tôi quay tiếp có được không? Bên đạo cụ không phiền chứ?”

65. Chương 65: 321 – 325

321.

Trịnh Hòa sấy khô tóc, mặc lại bộ đồ sạch sẽ, khô ráo mà cậu mặc lúc đi vào, làm bộ nhưng không có chuyện gì, bình tĩnh bước vào phòng.

Bạch tiên sinh buông sách xuống, sắc mặt lạnh lùng: “Quay lại.”

Trịnh Hòa đã quen với khuôn mặt lạnh te của ông, cậu cười tủm tỉm: “Ừm, Husky đâu? Em mang nó đi tắm.”

Bạch tiên sinh nói: “Không vội, em qua đây, ngồi xuống.”

Trịnh Hòa: “Vâng.”

Bạch tiên sinh tạm ngừng một chút, đột nhiên hỏi: “Hôm nay ở trường quay, em làm gì?”

Trịnh Hòa giật thót, nhưng lại không thấy chột dạ, nói bừa: “Thì quay phim như mọi hôm nha, đối kịch với người ta, rồi hi hi ha ha gì đó.”

Bạch tiên sinh ‘à’ một tiếng, ông đặt sách sang một bên, đứng dậy, nói: “Tôi đi đem Husky về, trên bàn có nước đây, em uống đi.”

“Vâng.” Trịnh Hòa thấy bóng ông đi khuất, cậu cầm chén nước lên, cũng không thèm nhìn là nước gì liền uống luôn, vậy nên xem chút nữa bị chết sặc vì cay. Trịnh Hòa mở nắp ra thì thấy 4-5 miếng gừng to tổ chẳng chìm nổi bên trong.

Cậu than thở một tiếng: “Ra là nước gừng, thảo nào khó uống thế...” nói vậy nhưng trong lòng lại thấy ấm áp, uống sạch.

322.

Trịnh Hòa đã hoàn thành phần của mình, Thành thiếu ở lại thương lượng phần sau của hợp đồng với giám chế Tống. Mãi nói, trời đã tối từ lúc nào, Tống Nhiên đề xuất: “Sắp 7h rồi, chúng ta đi ăn cơm rồi tôi đưa anh về.”

Thành thiếu để quên xe trong viện nên gật đầu đồng ý.

Mới đi ra khỏi trường quay vài bước, Thành thiếu thấy một thiếu niên đi lướt qua mình, cậu ta không cao lắm, gương mặt thực lập thể, anh đột nhiên cảm thấy người này hơi quen mắt liền nhìn kỹ hơn... trong lúc lơ đãng lại phát hiện hình xăm đỏ trên cánh tay. Nhớ ra rồi!

Trước khi trở thành người đại diện của Trịnh Hòa, công ty từng nhét người này cho anh. Cậu ta là Arno, khá có triển vọng, được tuyển từ đại học chính quy. Nhưng từ cái nhìn đầu tiên, Thành thiếu đã không có thiện cảm với Arno, mới 21 mà đã xăm hình lên cánh tay, quần áo thì chẳng ra làm sao, rề tiền lại lỗ lã. Nói chung, trừ gương mặt ra, chẳng được cái nước gì.

Chính vì thế, trong lúc Arno đi tham gia lớp huấn luyện cho người mới, Thành thiếu cho người điều tra cậu ta. Lúc này mới ra chuyện! Từ hồi THCS, Arno đã nhập bọn với đám lưu manh, cái bằng đại học hàng hiệu đó là do cô cậu ta mua cho.

Thế thôi còn chấp nhận được, nhưng chuyện đã hút thuốc phiện một năm đó là sao? Dù mai sau có nổi tiếng thì cũng sẽ thành tiếng xấu bị lôi ra đàm tiếu, không chỉ sự nghiệp bị hủy, công ty cũng sẽ liên lụy.

Thành thiếu nói chuyện này với cấp trên, phía trên liền quyết định kết thúc hợp đồng với Arno ngay lập tức, hơn nữa còn nói chuyện này cho mấy người cùng nghề.

Hôm sau, Thành thiếu đi làm như thường thì bắt gặp Arno kéo một rương hành lý to đi từ cầu thang xuống. Cặp mắt đỏ quạu của cậu ta trừng Thành thiếu đầy hận thù.

“Thành thiếu! Anh không cho tôi đường sống, tôi cũng sẽ khiến anh chịu khổ sở!”

Nói xong, Arno quăng hành lý về phía anh, nghênh ngang rời đi.

Thành thiếu không đề phòng, suýt nữa ngã sấp mặt, nhìn gương mặt non nớt của cậu thiếu niên, anh thở dài, không bắt bảo vệ giữ cậu ta lại mà nhặt mấy thứ rơi rớt từ rương, bỏ vào thùng rác.

...

Chuyện này là nét bút hồng duy nhất trong sự nghiệp của Thành thiếu, nhìn thấy Arno, anh chỉ muốn đi thật mau, giám chế Tống mặc cho anh lôi kéo mình, hai người vội vã đi đến bờ hồ gần đó.

Đêm xuống, nước trong hồ đen thui, gió lạnh thổi qua khiến Thành thiếu run lên, bỗng nhiên, anh cảm thấy hơi ẩm phủ lên người, quay đầu lại thì thấy Tống Nhiên đang lập cập trùm áo khoác của mình lên vai anh.

“Đưa tôi làm gì, cậu không lạnh à?” “Thành thiếu hừ nhẹ, mạnh miệng thế thôi nhưng lòng đã mềm nhũn từ lúc nào rồi.

Tống Nhiên mím chặt bờ môi lạnh cóng, lắc đầu nói: “Không sao, tôi không lạnh.” Đạo gần đây, hắn bị Thành thiếu bơ đến độ mà nếu Thành thiếu mắng hắn cũng thấy vui. Sợ Thành thiếu lại loanh quanh với chuyện áo khoác, hắn lảng sang chuyện khác: “Anh kéo tôi đến đây làm gì?”

Thành thiếu không muốn nói chuyện về Arno cho hắn biết: “Từ đây tới bãi đỗ xe cũng gần.”

Tống Nhiên nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn gật đầu, bỗng nhiên, hắn nghe có tiếng bước chân phía sau bèn quay đầu lại.

Phía sau là đêm tối mịt mờ, chỉ có ánh đèn xa xa từ phía trường quay và mặt nước hồ sóng sánh.

“Nhìn gì thế? Đi thôi!” Thành thiếu giục.

Tổng Nhiên gật đầu, mới đi vài bước...

“Cộp cộp...”

” Cộp cộp cộp cộp.....” Tiếng bước chân lại vang lên!

323.

Tổng Nhiên quay đầu lại thì thấy một thanh niên trẻ tuổi phía sau: “Cậu là ai?”

Arno không thèm nhìn Tổng Nhiên mà chỉ đắm đắm vào Thành thiếu: “Thành thiếu đúng không?”

Ánh mắt anh hoảng hốt: “Lâu rồi không gặp...”

Tổng Nhiên không biết hai người có quan hệ gì, hỏi nhỏ: “Anh biết cậu ta à?”

Thành thiếu ra hiệu ‘im miệng’.

Arno hừ lạnh: “Tôi không chỉ biết anh ta, mà còn lúc nào cũng nhớ đến! Thành thiếu! Anh hại đời tôi!”

Thành thiếu biện giải: “Là bản thân cậu có vấn đề, tôi chỉ suy nghĩ cho lợi ích của công ty thôi, nếu cậu chịu cai nghiện trước khi vào công ty thì đã không đến mức thế...”

Chưa nói hết, Arno đã lao về phía anh như kẻ điên. Bấy giờ Thành thiếu mới nhìn ra cậu ta cầm theo con dao gọt hoa quả, giờ hối hận nói những lời kia thì đã muộn, anh bèn giữ lấy bàn tay cầm dao của Arno. Hai người giằng co.

Tổng Nhiên đứng ngoài, muốn giúp Thành thiếu nhưng không biết giúp ra sao, đúng lúc đó, Arno đẩy mạnh Thành thiếu khiến anh lao đảo – hướng về phía hồ!

Không thèm nghĩ ngợi, Tổng Nhiên cầm lấy tay Thành thiếu, lôi anh về, phía sau, Arno đâm dao vào bụng hắn!

“Rầm –” Tổng Nhiên ngã xuống đất.

Thành thiếu thấy mặt mình nóng lên, sau đó ngã xuống đất, ngẩng đầu thì thấy Arno đang sững sờ đứng đó, ánh mắt cậu ta ngập nỗi sợ hãi, nhìn về phía bên cạnh anh. Trái tim anh run lên, Thành thiếu quay sang bên cạnh...

“Tổng Nhiên!”

324.

Trịnh Hòa quay phim xong, hí hửng lắm, cậu dùng tận mấy tiếng đồng hồ để lên kế hoạch du lịch. Bạch tiên sinh cũng có vẻ rất vui.

Đang thu dọn hành lý thì Bạch tiên sinh nhận được một cuộc điện thoại, nói chuyện xong, ông quay sang bảo: “Khoan đi đã, em với tôi về lại Nhật Bản trước.”

Trịnh Hòa lo lắng: “Sao thế? Bên đây có chuyện gì sao ạ?”

Bạch tiên sinh tặng Trịnh Hòa một cái hôn nóng bỏng để an ủi: “Không phải chuyện lớn gì, Bạch Nhuận Trạch gây chuyện, cần tôi qua thôi.”

Bạch Nhuận Trạch là con Bạch tiên sinh, nhưng Trịnh Hòa theo ông lâu như vậy, trừ lần gặp gỡ duy nhất vào Giáng sinh năm ngoái thì chưa thấy ông nhắc tới bao giờ. Vì thế nên cậu cảm thấy rất tò mò: “Cậu ấy gặp chuyện gì thế?”

Bạch tiên sinh nhớ lại: “Lúc tôi bắt máy chỉ nghe 2 tin ‘Về ngay, liên quan đến Bạch Nhuận Trạch’ rồi cúp máy luôn, còn cụ thể có chuyện gì thì tôi không rõ.”

Trịnh Hòa dùng bộ mặt nhìn Bạch tiên sinh: “Con mình mà sao ông hời hợt thế hả, phải quan tâm tới nó chứ!”

Bạch tiên sinh không nói gì. Huyết thống nhà họ Bạch rất phức tạp, cái tính lạnh lùng vô tâm lại ăn vào máu. Năm đó cha ông dùng phương thức giáo dục này, giờ đương nhiên ông cũng dùng nó cho con mình. Hơn nữa, ông còn không thích cái vẻ lưu manh của thằng nhỏ Bạch Nhuận Trạch kia, từ nhỏ đã rất lắm chuyện, bệnh vặt liên miên, lúc không bệnh thì quậy đến độ khiến lão già nhà mình – tức ông nội nó, tức đến phát bệnh, rồi đánh nhau với bạn, rồi vân vân và vũ vũ... Bạch tiên sinh hết hôn rồi mút lấy phần xương quai xanh của bảo bối trong lòng... ‘Cứ thế này có phải tốt không, vừa ngoan vừa nghe lời.’ – Ông nghĩ.

Trịnh Hòa nâng vai phối hợp với ông, để ông có thể ôm mình chặt hơn: “Lúc nào đi? Hôm nay sao? Để em đặt vé máy bay.”

Lưỡi Bạch tiên sinh chạy từ vai lên mí mắt: “Không vội... mở mắt ra nào.”

Bàn tay Bạch tiên sinh len vào trong áo khiến cậu vừa ngứa ngáy vừa hưng phấn: “Mở mắt làm gì ?... A!”

Trịnh Hòa vừa mở mắt ra, Bạch tiên sinh liền đưa lưỡi liếm. Cậu bị dọa, định nhắm lại thì bị đầu lưỡi của ông ngăn cản, nó không ngừng liếm láp, nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cậu muốn kêu to thì miệng đã bị ông kịp thời che lại.

Trịnh Hòa cố gắng dần sự hưng phấn trong lòng xuống, từ chuỗi ngày dâm loạn trên sơn trang đó, cậu bắt đầu yêu thích cách làm tình có chút đau đớn và mang hơi hướm ngược đãi này. Cậu mau chóng lột quần áo ra, đến lúc chỉ còn lại quần lót thì Bạch tiên sinh giữ tay cậu lại, đè cậu xuống đất, lông mày ông khẽ nhướn: “Muốn làm không?”

Mắt trái cậu bị liếm nên nhìn mọi thứ đều mờ ảo, cậu cười gian trá: “Sao mà không làm chứ, a, ưm, come on, babe~”

Ba từ cuối cậu cố tình dùng giọng điệu thực dâm dăng, Bạch tiên sinh bật cười, lột nốt cái quần sịp của cậu xuống.

“Vậy thì làm.”

325.

Lần trước Trịnh Hòa tới Nhật Bản, Bạch tiên sinh chỉ để cậu ở một căn hộ bên ngoài của mình, không dẫn vào nhà chính. Nhưng giờ đã khác xưa, sống bao năm, lần đầu tiên Bạch tiên sinh thích một người, đương nhiên phải dính chặt người ta với mình, mình đi đâu, Trịnh Hòa đi nấy.

Bạch lão gia tử tuy dưỡng lão ở Nhật Bản nhưng nửa đời trước đều sống tại Trung Quốc, vậy nên nhà chính mang phong cách đời nhà Thanh, có gian chính, rồi phân ra đông, tây sương.

Trịnh Hòa trầm trồ ngắm nghía loại kiến trúc chỉ từng thấy trong sách lịch sử này, bỗng nhiên, cậu thấy Bạch Nhuận Trạch – để tóc dài, đi tới.

Thấy cha mình, cậu đầu tiên Bạch Nhuận Trạch nói là “Ui giời, ông già, sao giờ ông vẫn còn bao dưỡng cái anh chàng xấu xí này à, đúng là càng già khẩu vị càng tệ.”

Trịnh Hòa chỉ liếc qua, xem như không nghe thấy gì cả.

Bạch tiên sinh nhìn thẳng con đã không gặp hơn nửa năm, cười lạnh lùng: “Sao không cắt tóc? Bất nam bất nữ.”

Bạch Nhuận Trạch bật lại: “Không ra nam ra nữ còn hơn cái loại thích chơi đàn ông như ông! Ít nhất tôi còn thích phụ nữ.”

Bạch tiên sinh hơi nghiêng đầu, ánh mắt lóe qua vẻ nghiêng ngả, bao năm rồi, lần đầu tiên có người dám nói thế với ông.

Bạch Nhuận Trạch tiếp tục gào: “Nghe nói ông phát bệnh phải nằm viện, chưa chết đúng là tiếc!” – quả là ‘lửa cháy đổ thêm dầu’

Trịnh Hòa không nhịn nổi, che mặt thở dài, người như Bạch tiên sinh lại nuôi được đứa con quỷ sứ thế này, đúng là không dễ.

“Nói lại xem nào.” Bạch tiên sinh chỉ vào Bạch Nhuận Trạch, giọng nói rất nhẹ, rất mềm mại.

Bạch Nhuận Trạch không muốn sống nên lặp lại lần nữa, vì thế, ký ức về lần gặp cha năm 17 tuổi của Bạch Nhuận Trạch là bị ông ấy tấn cho bầm dập mặt mũi, mà còn không đánh lại được.

Bạch lão gia tử thấy cháu mình bị đánh cũng không đau lòng, còn cười ha hả, xem một hồi cho đã rồi mới lên tiếng: “Bạch Ân, về rồi đó hả.”

Bạch tiên sinh ngừng tay lại, đoạn thắt lưng rũ xuống, ông ngửa đầu, hành lễ với cha mình: “Phụ thân, lâu rồi không gặp.”

Bạch lão gia tử chuyển tầm mắt sang phía Trịnh Hòa, cậu đột nhiên thấy áp lực ở đâu tỏa ra, lúc lâu sau, lão gia tử mới nói: “Còn mang theo cậu bạn nhỏ này nữa đấy, cùng vào đi.”

Trịnh Hòa túm lấy áo Bạch tiên sinh, ông kéo eo cậu lại: “Đừng lo, không làm gì em đâu.”

Hai người lên lầu, bỏ lại Bạch Nhuận Trạch bị đánh, ôm đầu thu lu một góc. A Bối định đến nâng thì bị cậu hất tay, mắng: “Không phải chú nói sau khi phát bệnh, tính lão già ấy đỡ hơn rồi sao? Ai u... sao còn ra tay mạnh thế!”

Gương mặt A Bối không nén nổi vẻ đau lòng: “Đau thế cơ à? Để chú đưa đi băng bó.”

Bạch Nhuận Trạch nói: “Chú thử bị thắt lưng da quật hơn 10 cái xem, da tróc thịt bong ấy chứ...,” Nhìn gương mặt lo lắng của A Bối, cậu lại nói, “Thôi, cũng không đau lắm đâu, cháu bị đánh quen rồi, đám Kiệt Tử chắc cũng theo về, chẳng phải đã lâu rồi chú không về nhà chính sao, đi gặp bọn họ rồi đi chơi đi.”

A Bối cười lắc đầu: “Không vội.”

66. Chương 66: 326 – 330

326.

Vương Kiệt thanh thoi gọt vỏ táo, trong phòng bệnh này, trừ y và người đang nằm trên giường ra thì không còn ai cả.

Ngoài phần mặt bị hủy, trên người Âu Dương Chí không còn vết thương lớn nào khác. Hai tháng an dưỡng đủ để vết bầm tím trên người nhạt dần, cậu cũng đã có thể làm một số động tác bình thường. Thế nhưng, cho đến giờ, cậu vẫn luôn cố gắng nép mình ở góc xa Vương Kiệt nhất, vừa nhìn y vừa bầu chặt chắn.

Vương Kiệt gọt xong, y nhìn quả táo trong tay đầy vẻ tự hào, cười hỏi Âu Dương Chí: “Cậu nhìn xem, đẹp không?”

Âu Dương Chí gật đầu trong sợ hãi.

Vương Kiệt lại hỏi: “Thế cậu bảo xem Bạch tiên sinh có thích không?”

Âu Dương Chí tiếp tục gật đầu.

Vương Kiệt thấy vừa lòng, đưa quả táo cho cậu, Âu Dương Chí thấy y có vẻ vui liền vạch phần vải thưa bao quanh miệng, nhấm một miếng táo ngọt ngào. Thấy Vương Kiệt lại cầm tiếp quả khác lên, cậu hốt hoảng bỏ táo xuống.

Vương Kiệt không để tâm mấy động tác nhỏ của Âu Dương Chí, y thấy cậu ta rất thú vị, tuy rằng mãi đến giờ y vẫn không biết cậu ta thú vị chỗ nào nhưng điều này không ngăn cản y tới thăm bệnh để mua vui.

327.

Trong khi Trịnh Hòa quay Oan gia ngõ hẹp, Mạt Mạt đang phải đối mặt với một chuyện lớn.

Ban đầu, KUY bỏ việc, Mạt Mạt thấy cũng chẳng sao, mình là đàn ông, cũng có thể gánh lấy trọng trách kiếm tiền nuôi gia đình. Vậy nên cậu không hỏi lý do KUY từ chức mà chỉ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa. Thế nhưng, một tuần sau, tối nào KUY cũng phải dọn phòng, ban ngày lại không thấy tăm hơi, Mạt Mạt mới cảm thấy bất thường.

Cậu nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu nổi những hành vi của KUY gần đây. Cậu tình cờ nghe được từ một cô gái rằng, trước khi chia tay, bạn trai cô ấy có những biểu hiện dị thường. Thế là Mạt Mạt bắt đầu bồn chồn lo lắng. Cậu là kiểu người không giữ được chuyện trong lòng, vậy nên liền về nhà, hỏi thẳng: “Đạo này anh sao thế? Từ chức, còn dọn hành lý, chẳng nhẽ... anh muốn chia tay?” – Về mặt Mạt Mạt như sắp khóc đến nơi.

KUY ôm Mạt Mạt vào lòng nói: “Anh vốn không muốn nói chuyện này cho em biết, nhưng.... anh phải về nước.”

Mạt Mạt tròn mắt: “Sao lại thế, đột nhiên muốn về?”

KUY nói: “Người nhà cần anh, đó là trách nhiệm của anh.”

Một giọt nước mắt lăn xuống gò má của Mạt Mạt, cậu nức nở: “Vây...vây anh có nghĩ cho em không?”

KUY cảm thấy kỳ quái: “Sao anh lại không nghĩ cho em?” anh chỉ vào đồng thùng trong phòng, “Chẳng nhẽ em không phát hiện, trong đồng này đa phần là đồ của em sao?”

Nghe thế, Mạt Mạt mới giật mình nhận ra... hình như đều là hành lý của mình.

328.

Bạch lão gia tử mặc một bộ đồ đời Đường trắng muốt, cầm một ly trà, ngồi bên cửa sổ, chậm rãi thưởng thức. Thiếu nữ bên cạnh cầm quạt hương bồ phe phẩy.

Trịnh Hòa cảm thấy có chút hoảng hốt, cậu nghĩ, khi Bạch tiên sinh già đi, có lẽ cũng sẽ giống ông ấy, tao nhã mà lại uy nghiêm.

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa ngồi xuống ghế bên cạnh, Bạch lão gia tử buông chén trà, hỏi: “Ta từng nghe nói về cậu, mãi đến giờ mới được gặp, cũng coi như thỏa ý nguyện. Lần trước Bạch Ân sinh bệnh khiến cậu bận trước vội sau, đã làm phiền rồi.”

Trịnh Hòa vội xua tay: “Không phiền, không phiền, là tôi làm phiền ông ấy mới đúng.”

Bạch tiên sinh dùng hai tay bao trọn bàn tay Trịnh Hòa, động tác thân thiết ấy khiến gương mặt cậu hồng lên.

Bạch tiên sinh nói: “Phụ thân, ngài gọi con về, nói là Bạch Nhuận Trạch xảy ra chuyện, vừa nãy nhìn, con thấy nó không vấn bình thường, giờ đi được chưa?”

Bạch lão gia tử lạnh nhạt nói: “Vất vả lắm mới về một chuyến, ở lại vài ngày đi.”

Bạch tiên sinh trầm tư vài giây, đáp: “Được.”

Hai cha con đều mang toan tính riêng của mình.

Bạch lão gia tử nói: “Nhiều năm như vậy, con chỉ mang về hai người, Bạch Nhuận Trạch và cậu ta, xác định rồi à?”

Bàn tay ông ghì chặt tay cậu. Trịnh Hòa cảm thấy ông lo lắng bèn đáp lại, lồng tay mình vào tay ông. Bạch tiên sinh mỉm cười với cậu, ánh mắt tràn ngập tình yêu: “Ngài đã biết, đâu cần hỏi con.”

Bạch lão gia tử thờ dài: “Ta già rồi, dù biết không đúng nhưng không đủ sức ngăn lại nữa.”

Bạch tiên sinh khẽ cụp mi, đáp lại lạnh nhạt: “Con cháu tự có phúc của mình, phụ thân không cần lo nhiều cho con, dưỡng thọ mới là điều quan trọng.”

329.

Đèn phòng cấp cứu phụt tắt.

Thành thiếu xông lên, trong lòng anh nóng như lửa đốt, anh vội vã ghì lấy tay bác sĩ: “Cậu ấy thế nào? Thế nào!!!”

Bác sĩ cúi đầu, giọng điệu đau thương: “...Xin cậu nén bi thương.”

Thân hình Thành thiếu mềm nhũn, trượt xuống đất, anh nhìn thấy Tổng Nhiên bị che khăn trắng, được người ta đẩy ra.

Trong óc anh lóe lên hình ảnh cậu nhóc Tổng Nhiên thông minh của lần đầu gặp gỡ, cái đêm lần đầu nhận ra dự vọng của mình, bất giác tỉnh lại giữa đêm, người thiếu niên đó sợ đánh thức anh, chỉ biết đi lại loay quanh trong phòng, lần đầu tiên cãi nhau, người đàn ông đó bị lời nói lạnh lùng của mình khiến cho bật khóc.

Anh biết mình chần chừ vì sao, anh cũng biết Tổng Nhiên cũng không cần để ý tới việc phải kết hôn hay đeo nhẫn cưới.

Chẳng nhẽ... chỉ khi cậu ấy chết, anh mới nhận ra mình đã bỏ lỡ điều gì sao?

Thành thiếu muốn gào lên, nhưng cuối cùng chỉ phát ra được tiếng khóc thất thanh.

Tổng Nhiên... Tổng Nhiên...

Nước mắt chảy xuống khóe mắt anh, nữ y tá lay lay Thành thiếu: “Cậu ơi, cậu ơi, tỉnh lại đi.”

Thành thiếu vẫn còn lơ mơ, anh lau nước mắt và nước miếng trên mặt, liếc thấy đèn tường đã tắt, bèn nắm chặt tay y tá: “Tổng Nhiên đâu? Thi thể cậu ấy ở chỗ nào? Tôi muốn nhìn cậu ấy lần cuối...” Chuyện xảy ra khiến anh gần như sục đổ, vẻ mặt Thành thiếu cứ như cao tăng vừa khám phá hồng trần.

Y tá nhìn Thành thiếu, nói: “Thi thể cái gì mà thi thể, lần đầu tiên tôi thấy người như cậu đấy, lúc cấp cứu người ta thì ngủ như lợn, dậy rồi lại rửa người ta chết... Cậu Tổng Nhiên đó đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, muốn rửa thì vào đó mà rửa!”

Bộ não thông minh của Thành thiếu hôm nay như bị chặn, mãi một lúc sau mới hiểu được lời của nữ y tá, anh liền mừng rỡ chạy lên lầu.

Y tá nhìn theo, hô: “Phòng chăm sóc đặc biệt ở tầng dưới! Cậu đi nhầm rồi!”

Rầm!

Thành thiếu bước hụt, lăn từ cầu thang xuống.

Nữ y tá nói tiếp: “Nhưng tôi khuyên cậu nên sang khoa thần kinh khám trước đi!”

Đáp lại lời cô là một tiếng ‘Rầm’ thứ hai.

330.

Lúc nhìn thấy A Bối ở dưới tầng, Trịnh Hòa ngạc nhiên đến không thốt nên lời: “A Bối! Sao lại...” Cậu nhìn Bạch tiên sinh, muốn ông đưa ra đáp án.

Bạch tiên sinh chỉ vào A Bối, giới thiệu: “A Bối là vệ sĩ ngày xưa của tôi.”

A Bối vẫn giữ cái vẻ mềm oặt, không xương, cười nói: “Nếu trước đây biết Trịnh Hòa là người của Bạch tiên sinh, tôi nhất định sẽ giữ chặt cậu ấy không cho đi.”

Bạch tiên sinh cười nhạt, nụ cười ẩn giấu sát khí: “Cậu không giữ nổi.”

A Bối không dám nói tiếp, Trịnh Hòa cầu nhẹ Bạch tiên sinh một cái, nhìn ông thâm oán: “Nói đùa thôi mà, đừng nghĩ là thật chứ?”

Bạch tiên sinh lạnh lùng: “Đừng hòng mơ tưởng!”

Trịnh Hòa: “...”

Hơi tí là ghen, cái lão thần kinh này! Đừng có ngừng điều trị chứ! Cậu lắm bầm trong đầu.

Bạch tiên sinh nheo mắt: “Em — đang nghĩ gì thế?”

Trịnh Hòa có tật giật mình, cậu chớp chớp cặp mắt ngậy thơ trong sáng của mình: “Không có, em có nghĩ gì đâu.” Nếu có đuôi, chắc chắn đuôi cậu sẽ xoay 360 độ giống cái của con Husky.

67. Chương 67: 331 – 335

331.

Không biết Vương Kiệt nghe đâu được tin Bạch tiên sinh tới Nhật Bản, y muốn tổ chức một bữa tiệc chào đón hoành tráng khi ông trở về, vậy nên Vương Kiệt còn chuẩn bị cả pháo hoa. Để bữa tiệc trở nên hoàn mỹ, y còn cố tình đem bệnh nhân Âu Dương Chí tới trải nghiệm.

Âu Dương Chí ngồi trên xe lăn, người run cầm cập, mặt xám mảy tro.

Cậu biết, ngày này sớm muộn gì cũng đến. Vương Kiệt nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.

Vương Kiệt bước tới, y cười tươi như hoa, nghiêng đầu hỏi: “Thế nào?”

Âu Dương Chí nén nỗi sợ xuống, cố gắng giữ lấy chút tôn nghiêm cuối cùng: “Anh...Anh muốn giết cứ giết, chỉ cần không đem tôi lên tầng cao nhất là được, tôi không sợ cao, kẻ sách của anh vô hiệu!”

Vương Kiệt nói: “Ra cậu sợ độ cao à.”

Âu Dương Chí: “...”

Đúng là cậu sợ độ cao.

Vương Kiệt đột nhiên hô to như một đứa ngốc: “Show time!”

‘Chú!’ ‘Phụt!’

Pháo hoa trượt lên màn đêm, nổ rộ rực rỡ, tụ lại thành hình trái tim.

Âu Dương Chí ngơ ngác.

Cái qué gì đây?

Trong vòng 50 phút tiếp theo, cái nhìn của Âu Dương Chí bị Vương Kiệt hoàn toàn đổi mới. Ví dụ như bắt người tàn tật như cậu nhảy disco hay ép một đứa chưa ăn được cùng dùng bữa tối.

Thà – chết – còn – hơn!!!!!!

332.

Cái sự quý sũ của Bạch Nhuận Trạch có thể so với thằng nhóc Đậu Đậu con chị gái Trịnh Hòa.

Nửa đêm, Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa đang ôm nhau ngủ thì một bàn tay trắng bệch chợt xuất hiện bên cửa sổ, gõ gõ, rồi lại rụt về.

Trịnh Hòa bị đánh thức, cậu mơ màng nhìn ra rồi giật mình tỉnh lại: “Bạch tiên sinh! Nhìn! Tay kia!”

Bạch tiên sinh lim dim, ôm Trịnh Hòa chặt hơn: “Không có gì, là Bạch Nhuận Trạch.”

“Cậu ta... gõ cửa sổ phòng mình làm gì?” Trịnh Hòa không hiểu nổi.

Bạch tiên sinh đoán rất chuẩn: “Chán quá mà thôi.”

Trịnh Hòa lại chui vào lòng Bạch tiên sinh, cái tay lại xuất hiện, cậu nhìn một lúc, nẩy ra một kế.

“Bạch tiên sinh, đợi chút, có trò này vui lắm...” Trịnh Hòa nói thầm vào tai ông rồi rón rén đi lại chỗ cửa sổ, nhẹ nhàng mở cánh cửa sổ khác ra.

Phòng ngủ của Bạch tiên sinh ở tầng một nên Trịnh Hòa trèo qua rất dễ dàng, cậu đứng yên trên cỏ, nhìn về phía bên kia, Bạch Nhuận Trạch vẫn cần cù gõ gõ.

Bạch tiên sinh chuẩn bị tỉnh thần, chống tay nhìn cửa sổ. Nếu chỉ có Bạch Nhuận Trạch, ông không thèm để ý làm gì, nhưng Trịnh Hòa cũng nhảy vào tham dự lại khác.

Một cây làm chẳng nên non, xem hai người đó làm ra trò gì.

Trịnh Hòa đến gần mới thấy thằng nhỏ này đúng là độc, không chỉ đeo găng tay xương khô mà còn đeo

mặt nạ kinh dị, nếu không phải Bạch tiên sinh nhắc trước, chắc cậu đã bị choáng đến ngất rồi.

Bạch Nhuận Trạch đợi một lúc, nghe ngóng không thấy có tiếng động gì, liền gõ tiếp.

“Cốc... cốc... cốc...”

Đêm tĩnh mịch, tiếng gõ cửa phiêu xa theo gió.

“Ai thế?” Trịnh Hòa cố tình bóp giọng, nói kiểu thều thào.

Bạch Nhuận Trạch mắc mưu, cười gian trá ngẩng đầu lên — cửa sổ phản chiếu hình ảnh ai đó ở phía sau...

333.

Sau vụ đau bụng lần trước, Đào Tiệp nhận ra trong thời khắc mấu chốt, rất cần một người đàn ông bên cạnh, vừa có cảm giác an toàn lại yên bình. Nhưng cô cũng biết, Vương Thư Hoa không phải lương duyên của mình, cô quyết định sửa chữa sai lầm quá khứ, cắt đứt với đám kim chủ của mình... Tiếc là, bây giờ, quyết định đó đang gặp phải trở ngại.

Mới sáng sớm, căn phòng của Đào Tiệp đã tung tóe hết lên như bị cướp đột nhập, cô thì đang quỳ rạp xuống đất tìm gì đó.

“Số... số của mình đâu rồi?”

Số lượng kim chủ của cô quá nhiều, mà muốn thoát khỏi bể khổ thì phải gọi điện hết cho họ, thế nhưng quyển sổ ghi số điện thoại đó của Đào Tiệp không biết chạy đi đâu, tìm mãi không thấy.

Xui xẻo hơn là, số của Vương Thư Hoa cũng ở trong đó.

Đào Tiệp không biết làm gì khác, đành cố nhớ lại.

“Đoạn đầu hình như là 13x... rồi 3749? Không phải, hình như là 8663, hừm, hình như cũng không đúng.”

Người đại diện cũng giúp: “Tôi nhớ là 3765, cô xem lại di động xem.”

Đào Tiệp đột nhiên nhớ ra: “Đúng là! Là 13x3765xxxx! Phải không?!”

Người đại diện vui vẻ gật đầu: “Đúng rồi, đúng rồi! Hẳn là nó, tôi thấy lúc cô gọi điện hay nhắc tới số này!”

“13x3765xxxx...” Đào Tiệp đọc đi đọc lại, thấy rất thuận miệng, chắc chắn đúng rồi, thế là bèn gọi qua...

“Alô? Đào Tiệp đây hả, sao bỗng dưng lại gọi cho tôi?”

Đào Tiệp chần chừ: “Ai thế...?”

“Trịnh Hòa chứ ai, mấy ngày không gặp đã quên tôi rồi sao? Ha ha.”

Đào Tiệp thất vọng.

334.

Cuộc sống ở nhà họ Bạch thực vô vị, 8h đúng phải dậy, sau đó đi dạo lung tung, mấy ngày sau, Trịnh Hòa cuối cùng cũng hiểu vì sao Bạch Nhuận Trạch thích đùa dai – bởi vì cậu cũng đã gia nhập hội đó.

Nửa tháng như thế trôi qua, cuối cùng hai người cũng được Bạch lão gia tử đuổi đi.

Trải qua quãng ngày ở chung, tình hữu nghị giữa Trịnh Hòa và Bạch Nhuận Trạch đã trở nên sâu sắc, cậu xách hành lý cho Trịnh Hòa, tiễn đến tận cửa, cuối cùng còn nói với Bạch tiên sinh: “Ba, từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên con mới biết ba rất có mắt nhìn người, về sau nếu chán Trịnh Hòa rồi, nhớ để lại cho con.”

Bạch tiên sinh cười khẽ, kéo bả vai Trịnh Hòa: “Vậy cứ đợi đi, hơn nữa, dù ta chết cũng không đến lượt đâu.”

Trịnh Hòa không hiểu ý câu nói của Bạch Nhuận Trạch, nhìn hai cha con đầy khó hiểu.

Bạch Nhuận Trạch nhún vai: “Được rồi, chúc thuận buồm xuôi gió, ba nhớ lời con đó.”

Không khí dịu đi một chút.

Bạch tiên sinh kéo cửa xe cho Trịnh Hòa vào trước, rất có phong độ, còn quay lại cảnh báo: “Tuy biết con không có ý nghĩ đó thật, nhưng lần sau không được nói thế nữa.”

Bạch Nhuận Trạch không thèm để tâm, vào tai phải, ra tai trái.

Bạch tiên sinh dừng một hồi, nói: “Nói không suy nghĩ, là ngu dốt.”

335.

Là người Trung Quốc, cảm xúc của Trịnh Hòa với Nhật Bản rất khó hình dung.

Kiệt tử đề nghị: “Chẳng mấy khi đến Nhật Bản, chơi tí rồi hẵng về?”

Trịnh Hòa lắc đầu từ chối, sau lại nghĩ tới Thủy cung Shinagawa, Disney Land, núi Phú Sĩ... hình như rất hấp dẫn...

Bạch tiên sinh nói: “Không đi? Đi, Kiệt tử, tới sân bay luôn đi.”

Vẻ mặt Trịnh Hòa vô cùng rối rắm.

Bạch tiên sinh nhéo nhéo mặt cậu: “Muốn đi cứ nói, đúng là nghĩ một đằng, làm một nẻo.”

Trịnh Hòa cười gượng, tuy cậu muốn đi chơi, nhưng thời điểm khám định kỳ hàng tháng của Bạch tiên sinh đã đến, mấy hôm trước cậu đã định nói việc này với ông, thấy ông không đề cập nữa thì giả vờ không biết, khó khăn lắm nhà đó mới thả người, dù thế nào cũng phải lừa ông về thành phố H để kiểm tra đã.

Trịnh Hòa nói: “Em không muốn đi, chúng ta về Trung Quốc trước đã, chó ngố còn ở Đức Viên cơ mà.”

Bạch tiên sinh rất tôn trọng ý kiến của Trịnh Hòa ở những việc nhỏ này, hơn nữa, ông cũng có việc quan trọng phải làm.

68. Chương 68: 336 – 340

336.

Tổng Nhiên cảm thấy như mình đang ở trong mơ.

Thành thiếu mở bình giữ ấm, đổ hơn nửa nắp canh gà ra, uống xong, Tổng Nhiên đang đói bụng cạnh đó dùng ánh mắt thâm tình nhìn anh.

Như Như – người đưa canh gà đến, có vẻ không hài lòng: “Thành thiếu, canh này là đoàn làm phim đưa tới cho giám chế Tổng, anh nếm thôi là được, phải để lại cho anh ấy chứ.”

Giám chế Tổng vội ngắt lời: “Không sao! Thành thiếu uống tôi mới vui, anh ấy uống tốt hơn tôi uống.”

Thành thiếu liếc xéo hần một cái: “Nói năng ngọt xớt, uống canh của cậu là đã nể mặt lắm rồi, đừng có

được voi đòi tiên.”

Giám chế Tống cười ha ha: “Đúng thế, Thành thiếu hạ cố dùng bát của tôi chính là vinh hạnh lớn lao, tôi vui đến độ không ngủ được ấy chứ, aiz, đúng rồi, chẳng phải hôm qua anh trực đêm sao? Sáng nay tôi đã nhờ y tá kê thêm giường để đêm nay anh ngủ.”

Thành thiếu hừ lạnh: “Tối qua là vì muộn quá mới không về, hôm nay khác, Tống Nhiên, tôi nói cho cậu biết, nếu không phải cậu bị thương vì tôi, đến thăm tôi cũng không thêm.”

Giám chế Tống nói: “Vâng, vâng, tôi cam tâm bị thương vì Thành thiếu, đây là thiên kinh địa nghĩa, là phúc phận tu mấy đời cũng không được.”

“Biết là tốt.” Thành thiếu nói xong, lại uống canh tiếp.

Như Như nhìn hai người kia, giờ cô mới biết cái gì gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái – một người nguyện đánh, một người nguyện chịu.

337.

Trên máy bay.

Bạch tiên sinh bị Bạch lão gia tử làm cho đau đầu mấy hôm nay, uống thuốc ngủ xong bèn đi ngủ bù. Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp đẩy xe tới, hỏi bằng Tiếng Anh: “Ngài muốn uống gì?”

Trịnh Hòa muốn nói nước khoáng, lại quên mất Tiếng Anh nói thế nào, nhớ lại một lúc, nói: “Watch.”

Tiếp viên không hiểu.

Trịnh Hòa ngẫm lại, hình như đây là ‘đồng hồ’ chứ không phải ‘nước’, liền đổi từ “Milk.”

Tiếp viên hàng hỏi, mặt lạnh te: “Ngài thích sữa lạnh hay ở nhiệt độ thường?”

Trịnh Hòa không nghe rõ, cậu không biết đáp lại thế nào, đành đổi câu trả lời “Coffee.”

Lần này tiếp viên không nói gì thêm, rót hai ly cà phê, mỉm cười rời đi.

Trịnh Hòa hai tay hai chén, cậu không muốn đánh thức Bạch tiên sinh, ông đang thiếu ngủ mà, thế nên, cậu uống cả hai.

Tiếp viên hàng không đi tới, thấy Trịnh Hòa như thế, tưởng không đủ cà phê liền đổ thêm ly nữa.

Trịnh Hòa ngạc nhiên nhìn tiếp viên. Sao lại rót ly nữa?

Tiếp viên lại tưởng Trịnh Hòa muốn nói ‘cảm ơn’, liền cười cười, đẩy đẩy cái chén, nói: “Không cần cảm ơn.”

Trịnh Hòa không hiểu cô đang nói gì, nhìn động tác đẩy chén cho cậu còn tưởng bảo ‘uống đi’, thế nên cậu lại uống.

Tiếp viên lại rót.

Trịnh Hòa lại uống.

Bạch tiên sinh ngủ suốt, Trịnh Hòa uống suốt.

338.

Nỗ lực bao ngày của Husky đã được đền đáp, cuối cùng nó cũng được Schnauzer cho ngủ cùng ổ.

Ổ của Schnauzer rất thoải mái, trên mặt đáy được trải lớp chăn cũ mềm mại, phần mái che mưa là nilon còn thừa lại ở vườn đất trồng rau bên cạnh. Rất đơn sơ, nhưng Husky lại thấy tuyệt hơn cái ổ của mình cả vạn lần.

Schnauzer cảm thấy lạnh, liền cọ cọ bụng Husky, Husky liếm đầu nó đầy thân mật, Schnauzer đáp lại, liếm liếm mũi nó.

Husky cảm thấy cảm giác này thật tuyệt, bộ não đơn bảo của nó không thể tự hỏi chuyện quá phức tạp, vậy nên nó hỏi một câu rất ngớ: “Gấu gấu?” (Làm vợ anh được không?)

Schnauzer nghe thế liền xù lông, đứng bật dậy, giận: “Ặng gâu!” (Đột nhiên hỏi thế làm gì! Hừ! Không thèm để ý ông nữa!)

Husky cảm thấy mình thực vô tội: “Gâu gâu gâu....” (Làm vợ anh, anh sẽ được ở bên em mỗi ngày.)

Schnauzer sừng sốt, cặp mắt nhỏ của nó chớp chớp, nó then thùng, rúc vào bụng Husky.

Chỉ số thông minh của Husky chỉ kéo dài được ba giây, ba giây sau, nó quên luôn chuyện này, dùng chân

đào đào đất. Schnauzer nói nhỏ: “Ăng...ăng.” (Anh nói thật sao?)

Husky giật giật lỗ tai: “Gâu?” (Thật cái gì? Nãy anh nói gì sao?)

“Ăng!” (Đồ ngốc! Đừng có nói chuyện với tôi nữa!)

Schnauzer bị thẹn quá, lại giận tiếp.

339.

Về lại thành phố H, cậu mới biết gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, cậu đến công ty tìm Thành thiếu, mở cửa phòng nghỉ ra lại chỉ thấy A Long.

Trịnh Hòa hỏi: “Thành thiếu đâu? Giờ này rồi, sao không thấy anh ấy đi làm?”

A Long nói: “Anh ấy không đến, mấy hôm nay đều ở bệnh viện.”

Trịnh Hòa lo lắng: “Sao thế? Có bệnh gì sao?”

A Long lắc đầu: “Không phải, hôm đó quay xong Oan gia ngõ hẹp rồi về luôn đúng không? Thành thiếu ở lại, gặp phải ai đó, người đó đánh Thành thiếu, giám chế Tống ra can ngăn, không cẩn thận bị đâm. Chuyện xảy ra mấy ngày trước, vì không liên lạc được với anh, hơn nữa, anh cũng đang nghỉ, thế nên không nói.”

Trịnh Hòa thấy chuyện này có liên quan tới mình, trầm tư một hồi, nói: “Ừm, bên công ty nhờ cậu nói hộ, tôi tới viện thăm giám chế Tống.”

Trịnh Hòa lòng trĩu nặng, đi xuống bãi đỗ xe, từ xa cậu đã thấy Bạch tiên sinh, liền gọi: “Bạch tiên sinh, chút nữa em...”

Bạch tiên sinh ra hiệu dừng nói: “Lại đây.”

Trịnh Hòa đi qua, lúc này mới thấy ông đang đứng nói chuyện với ông chủ của mình – Tống Chấn Hào.

“Chào ngài.” Trịnh Hòa cúi đầu.

Bạch tiên sinh cười, ôm lấy eo Trịnh Hòa, chỉ vào Tống Chấn Hào, nói: “Gọi anh Tống là được, Chấn Hào, chuyện ông nhờ tôi đã làm rồi, việc của Âu Dương Chí là của bên ông, đừng khiến nó liên lụy đến tôi.”

Tổng Chấn Hào cười gật đầu ứng phải.

Trịnh Hòa vừa nghe vừa thấy buồn bực, cậu với Âu Dương Chí có chút quen biết, hơn nữa còn ở cùng một công ty, liền tò mò, đợi xe ra khỏi bãi đỗ xe rồi, liền hỏi: “Âu Dương Chí sao thế?”

Không biết điều này đụng chạm gì tới ông, Bạch tiên sinh liền âm trầm hỏi: “Em hỏi làm gì?”

“Nãy hai người nhắc tới cậu ta mà...”

Bạch tiên sinh không nói.

Trịnh Hòa không sợ cái mặt lạnh của ông, gối đầu lên đùi ông, xì xèo.

Bạch tiên sinh mím môi, cào cào cổ Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa ngửa đầu: “Vui rồi?”

Bạch tiên sinh chột chột mũi cậu: “Chỉ giỏi làm nũng thôi.”

Trịnh Hòa không hiểu ra sao: “Em có làm nũng đâu... Nếu vui rồi, có thể nói em biết chuyện của Âu Dương Chí chưa?”

“Cậu ta nằm viện, mặt bị hủy.” Nụ cười trên môi Bạch tiên sinh trở nên lạnh lẽo.

Trịnh Hòa giật mình: “Cậu ấy cùng nằm viện sao? Không thể nào... Bạch tiên sinh, ông biết không, giám chế của phim Xuân Kiếp em đóng lần trước cũng nằm viện, nguyên nhân vì người đại diện của em, thế nên lát em cũng qua thăm này.”

“Viện nào?”

“Cái ở khu trung tâm ấy.”

Bạch tiên sinh đột nhiên cười nhạo: “Em biết không, Âu Dương Chí cũng ở đó, tiện thể qua thăm?”

Trịnh Hòa cúi đầu nghịch di động: “Ông đi thì em đi.”

“Thế đi đi.”

Xe đổi hướng.

340.

Thành thiếu nhận giỏ trái cây Trịnh Hòa mang đến, anh thuận miệng hỏi: “Sao về sớm thế? Không chơi thêm vài ngày.”

Trịnh Hòa lấy ghế dựa cho Bạch tiên sinh rồi mới tìm chỗ ngồi xuống: “Nghe nói giám chế Tống nằm viện nên vội quay về, anh đúng là, chuyện này cũng vì tôi, sao lại không gọi điện báo một tiếng!”

Có Bạch tiên sinh ở đây, Trịnh Hòa biết người đại diện sẽ không làm khó mình, liền bỏ cong câu chuyện, nhận hết trách nhiệm lên người nên Tống Nhiên không trách anh.

Tống Nhiên vội giải thích: “Tôi bị thương liên quan gì đến cậu!”

Thành thiếu cũng nói: “Tống Nhiên cứu tôi, không phải cứu cậu, vì cậu cái qué gì.”

Bạch tiên sinh lặng lẽ kéo Trịnh Hòa ngồi lên đùi mình.

Thành thiếu cảm miệng.

Trịnh Hòa chưa từng làm động tác thân mật như thế với Bạch tiên sinh ở ngoài bao giờ, cậu nhìn giám chế Tống, Tống Nhiên đang nhận cốc nước Thành thiếu đưa qua, không nhìn bên này.

Trong óc Trịnh Hòa chợt nảy ra một suy nghĩ! Cậu nháy nháy mắt với Thành thiếu, trượt khỏi chân Bạch tiên sinh nói: “Em đi hút thuốc.”

Thành thiếu đứng dậy: “Tôi cũng đi.”

Vào khu vực hút thuốc, Trịnh Hòa vội vã hỏi: “Anh với giám chế Tống có quan hệ như thế nào?”

Thành thiếu nhíu mày: “Bạn từ nhỏ.”

Trịnh Hòa chắc chắn: “Lừa tôi sao, chắc chắn không chỉ đơn giản thế, dù gì cũng là bạn bè, hai người... giống tôi với Bạch tiên sinh sao?”

Thành thiếu hiểu sai: “Cậu cho rằng, cậu ta có thể nuôi tôi được sao?”

Trịnh Hòa giật mình: “Anh nằm dưới?”

Thành thiếu kinh ngạc: “Sao cậu biết?”

Trịnh Hòa: “...” Ngốc như vậy, anh là Thành thiếu mà tôi biết sao?!!!

Thành thiếu vội ho một tiếng: “Tôi với Tổng Nhiên không phải như cậu nghĩ, về sau đừng hỏi nữa.”

Trịnh Hòa thấy Thành thiếu không chịu nói thẳng, cố ý nói to: “Aiz... nếu anh không chịu nói, tôi bảo Bạch tiên sinh điều tra là được, dù gì cuối cùng cũng biết, nhưng... hừ hừ, tôi không dám chắc sẽ không nói cho ai khác đâu nha.”

Thành thiếu: “...”

69. Chương 69: 341 -345

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

341.

Trịnh Hòa không tin nổi vào lỗ tai mình.

“Anh bảo là lúc 16 tuổi Tổng Nhiên đã đề anh ra rồi?”

Lỗ tai Thành thiếu đỏ bừng, mặt anh vẫn rất nghiêm túc: “Tôi lừa cậu làm gì.”

Trịnh Hòa nói: “Anh cũng đâu có sướng, chắc chắn, hai người đã bên nhau sớm thế, sao giám chế Tổng còn kết hôn?”

Thành thiếu thở dài: “Lúc ấy bọn tôi cãi nhau, giận quá, tôi mắng sao cậu ta không đi kết hôn đi, nào ngờ lại nghe lời thế.”

“Thế mâu thuẫn của hai người đều bắt đầu từ anh?” Trịnh Hòa

Thành thiếu hừ lạnh: “Người kết hôn là cậu ta, có phải tôi đâu, nếu đã chấp nhận bên tôi, thì phải thủ thân như ngọc.”

Trịnh Hòa có chút ghen tị: “Như thế thực tốt, nếu Bạch tiên sinh muốn kết hôn, tôi cùng lắm chỉ phá đám được ít, rồi đâu lại vào đó.”

“Tổng Nhiên sao có thể so với Bạch tiên sinh? Tổng Nhiên là chày gỗ, mới kết hôn 4 ngày liền li hôn, coi hôn nhân như trò đùa, tôi không thích.” Thành thiếu nói ra khúc mắc của mình.

“Bạch tiên sinh có tốt gì đâu, một ngày, số câu ông ấy nói với tôi có thể đếm trên 10 đầu ngón tay, tôi hỏi gì ông ấy đáp nấy, tôi không động đến ông ấy cũng chẳng quan tâm, nói thật, nếu không phải đến giờ ông ấy vẫn chưa nói chia tay, tôi còn tưởng Bạch tiên sinh ghét mình rồi.”

Thành thiếu nói: “Tôi bỗng nhớ ra một chuyện, lúc trước nghe bảo ban đầu Bạch tiên sinh cũng không định bao cậu, thế sau sao cậu lại khiến ông ấy đầu tư Xuân Kiếp được?”

Trịnh Hòa chớp chớp mắt: “Ông ấy đầu tư Xuân Kiếp sao?”

“Hỏi thừa, nếu không sao cậu có thể đóng vai chính chứ.”

Trịnh Hòa cảm khái: “Đấy thấy chưa, giờ anh đã thấy cái tính như ‘phích nước’ của ông ấy chưa, việc quan trọng đều không chịu nói cho tôi biết, anh có tin là chuyện của giám chế Tống ông ấy biết từ sớm nhưng không nói cho tôi không?”

Thành thiếu cũng cảm khái: “Thôi, chuyện này về sau lại nói. Lần này cậu về là muốn làm việc hay nghỉ ngơi tiếp?”

“Chắc là nghỉ tiếp, lát đi thăm Âu Dương Chí rồi hai chúng tôi lại đi.”

Thành thiếu hơi giật mình, anh vẫn nghĩ vụ Âu Dương Chí là Bạch tiên sinh làm: “Cậu muốn đi hay là... Bạch tiên sinh muốn?”

Trịnh Hòa nhớ lại: “Chắc là Bạch tiên sinh, lúc trước ông ấy có nói về việc này với người khác.”

“Với ai?”

Trịnh Hòa cảnh giác: “Anh hỏi làm gì... Đừng hỏi.”

Thành thiếu gật đầu: “Ừ... cậu nói đúng.”

342.

Lần về này Bạch tiên sinh đặt hai lần vé máy bay, bên Vương Kiệt không biết chính xác ông về lúc nào, thế nên bỏ lỡ, bữa tiệc chào mừng của y bị vứt xó.

“Bạch tiên sinh! Lâu rồi không gặp!” Vương Kiệt cực kỳ hưng phấn, y cảm thấy mình như đang ở trong mộng.

Trịnh Hòa tròn tròn mắt, nhìn hồi lâu mới hỏi Bạch tiên sinh: “Ông quen à?”

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không.”

Vương Kiệt chỉ vào mặt mình: “Vương Kiệt! Tôi là Vương Kiệt!”

Trịnh Hòa nói: “...Tên này nghe quen quen, nhưng chúng ta đều không biết người này, chắc là do tên phổ thông quá thôi.”

Bạch tiên sinh cười khê: “Hửn thế.”

Trái tim thiếu nữ của Vương Kiệt tan nát: “Bạch tiên sinh, chúng ta từng gặp nhau rồi, ở BEACHER đó, rồi lúc bàn công chuyện với chú hai nhà tôi, tôi cũng có mặt.”

Bạch tiên sinh ‘à’ nhẹ một tiếng, cười nói: “Cậu không nhắc tôi cũng quên.”

Trịnh Hòa gật đầu: “Nói đến thế rồi mà em vẫn không nhớ ra, hửn là đã quên.”

Bạch tiên sinh hỏi: “Sao cậu lại ở đây, là bạn của Âu Dương Chí?”

Gương mặt bị băng như xác ướp của Âu Dương Chí dù cứng ngắc, nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu.

Vương Kiệt nói: “Đúng thế, chúng tôi rất thân nhau.”

Bạch tiên sinh cup mi, nhớ tới việc đã điều tra được: “Mấy hôm nay cậu quan tâm nhiều tới Âu Dương Chí rồi.”

“Không sao, không sao, là chuyện nên làm.”

“Cậu quan tâm thật là tốt.”

Trịnh Hòa vòng qua Vương Kiệt, qua chào Âu Dương Chí. Âu Dương Chí chỉ vào miệng mình, ý là không nói được, Trịnh Hòa không hiểu.

Âu Dương Chí viết vào giấy: tuy đã biết chỉ số thông minh của cậu không cao, nhưng vẫn đánh giá nó cao hơn thực tế rồi.

Trịnh Hòa hỏi: “Là sao? Cảm xúc bây giờ của cậu?”

Âu Dương Chí nhần mày, viết tiếp: gốc đến level như cậu, đúng là kỳ tích.

Trịnh Hòa lắc đầu: “Tuy nhiều người đã nói thế, nhưng tôi vẫn thấy mình rất thông minh, chỉ là không ai nhận ra thôi.”

Bạch tiên sinh vẫn chú ý tới bên này này giờ, ông đi tới, hỏi: “Đang nói gì thế? Tôi nghe em nói cái gì mà không nhận ra.”

Âu Dương Chí vội xóa sạch dòng chữ trên bảng trắng.

Trịnh Hòa nhắc lại: “Em nói họ không nhận ra sự thông minh của em.”

“Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

Trịnh Hòa chớp chớp cặp mắt vô tội đáp: “Âu Dương Chí nói em ngốc, em bảo chỉ vì người khác không nhận thấy sự thông minh của em mà thôi.”

Bạch tiên sinh nhìn về phía Âu Dương Chí, ánh mắt bí hiểm.

Âu Dương Chí viết hai chữ rõ to trên bảng: TIỂU – NHÂN!

343.

Bên trên mới phái một bí thư tới thành phố H, có lẽ là vì mới nhậm chức nên còn nhiệt tình, cũng có thể vì thấy mình sắp 50 đến nơi, còn vài năm nữa là về hưu nên muốn làm chuyện gì đó để tạo thành tích, vì thế, ông ta muốn diệt trừ hết thấy các tụ điểm vui chơi, trong đó có BEACHER của Bạch tiên sinh, và hơn 17 chỗ lớn nhỏ khác.

Lúc Bạch tiên sinh còn ở Nhật Bản, Tang Bắc không dám làm gắt, kệ họ niềm phong, ngừng kinh doanh.

Khu biệt thự trắng sừng sững trên bãi cỏ xanh mượt ngoài ngoại ô, chiếc xe hơi đen chạy đến trước cửa, một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống.

“Kính coong~”

Trịnh Hòa chạy ra mở cửa, thấy Tang Bắc, nói: “Đợi lâu chưa? Mời vào.”

Tang Bắc không nhúc nhích, hỏi: “Bạch tiên sinh có đây không?”

Trịnh Hòa giả bộ ngạc nhiên: “Hửm? Không phải cậu đến tìm tôi sao? Tôi cố ý bảo Bạch tiên sinh ra ngoài rồi!”

Tang Bắc cứng ngắc, thất thanh: “Gì cơ?”

Bạch tiên sinh đi tới, vỗ đầu Trịnh Hòa, cười nói: “Đừng dọa cậu ta, đi rót trà đi.”

Trịnh Hòa vui vẻ chạy tới, tìm một lúc rồi hỏi: “Tang Bắc, cậu uống Long Tĩnh hay Phổ Nhĩ?”

Tang Bắc không hiểu biết về trà, đáp: “Gì cũng được.”

“Thế tôi pha chè khô nhé.”

344.

Lúc đàm công chuyện, Bạch tiên sinh không tránh Trịnh Hòa nhưng cậu biết có những chuyện, mình không nên biết, vậy nên, pha trà xong, cậu xuống tầng đất chõ đi chơi.

“Em đi đâu thế?” Bạch tiên sinh mở cửa hỏi.

Trịnh Hòa lắc lắc dây xích trên tay: “Tìm Husky với bạn nó.”

Bạch tiên sinh lại hỏi: “Lúc nào về?”

Trịnh Hòa hỏi ngược lại: “Lúc nào ông xong việc?”

“Vài câu mà thôi.”

“Thế tầm 10 phút sau em quay lại, đi dạo một vòng trên bãi cỏ.”

“Được rồi.” Bạch tiên sinh đóng cửa lại.

Tang Bắc nhìn từ đầu đến cuối, anh chúc mừng: “Chủ tịch, ngài có thể chủ động để Trịnh Hòa rời khỏi tầm mắt của mình, hẳn là tiến trình trị liệu diễn ra rất thuận lợi.”

Bạch tiên sinh nhếch miệng cười, ông mở máy tính bảng bên giá sách, trong đó chiếu hình ảnh Trịnh Hòa đang dắt Husky đi dạo.

Bạch tiên sinh nói: “Giờ biết vì sao tôi đồng ý cho em ấy ra ngoài rồi chứ.”

Tang Bắc: “...”

345.

Tang Bắc đi chuyến này là để thuyết phục Bạch tiên sinh tự mình giải quyết việc này.

Mảng kinh doanh ‘màu xám’ chỉ dính dáng đến một người quản sự chính, mà ở thành phố H này, Bạch tiên sinh chính là người nắm quyền, dù Vương Thư Hoa có leo lên chức cao trong thành phố, hẳn cũng sẽ không bị cuốn vào vòng trung tâm của cơn lốc này.

“...Chủ tịch, tôi thấy chuyện này là nhằm về phía chúng ta, tôi đã đem ‘quà’ đưa qua theo lời ngài nhưng chưa thấy có tin tức gì.”

“BEACHER thì sao?”

“Trước khi gặp chuyện, BEACHER vừa được ‘quét dọn’, sẽ không để lại dấu vết gì đâu, nhưng hôm nay đã là ngày niêm phong thứ tám, tôi sợ cứ thế sẽ ảnh hưởng tới danh vọng của ngài...”

“Mấy thứ đó chỉ là chuyện nhỏ,” ngón tay Bạch tiên sinh gõ bàn theo vô thức, mấy phút sau, Trịnh Hòa mở cửa tiến vào, thấy hai người có vẻ vẫn đang nói chuyện bên ngai gần không biết đi ra hay đóng cửa lại.

Bạch tiên sinh cười, ngồi dậy: “Về rồi sao? Lại đây.”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Trên người em còn dính lông chó, đi đổi quần áo đã.”

“Ừ.”

Tang Bắc không kiên nhẫn được nữa: “Chủ tịch, ngài nghĩ thế nào?”

Hướng gió ở thành phố H bị quấy rầy, mọi người đều nơm nớp trong lòng, Tang Bắc cần một phương hướng để phối hợp cùng các thành viên trong ban giám đốc, không chế tình hình.

Ngón tay Bạch tiên sinh ngừng gõ, ông nhìn Tang Bắc, giọng nói rất thông thả: “Hoảng lắm sao?”

Tang Bắc không rõ ý ông, nhưng vẫn gật đầu.

Bạch tiên sinh cười nhạo.

“Chuyện này đã là gì, sao phải hoảng...”

Ngáo:

Nhận ra lỗi sai ngớ ngẩn là nhầm số chương

Cái thứ Trịnh Hòa muốn pha cho Tang Bắc là thứ này, nhìn giống chè khô, mình cũng không rõ là gì, chỉ biết là khá đều =v=

Cái vụ nhắc đến chức vụ của Vương Thư Hoa “....dù có leo lên chính khoa....” () Trên baidu có nói, luật Trung Quốc chia ra 12 cấp hành chính. Mình không rõ ràng lắm nên cứ quăng lên đây, lỡ bạn nào biết thì chỉ bảo.

2006 1 1) , (: ,) (:) , , . , , . , . [1]

70. Chương 70: 346 – 350

346.

Người phải chịu ảnh hưởng lớn nhất trong lần đổi gió ở thành phố H lần này là Vương Thư Hoa.

Bởi vì một số công chuyện không tiện nói ra, ông và những thế lực thành phố này ít nhiều đều có mối quan hệ với nhau. Đi đêm lăm có ngày gặp ma, rút cuộc cũng có ngày ông sa chân rơi vào hố.

Tạm cách chức, thẩm tra, thẩm vấn, cách ly.

Mái tóc đen bóng nhiều năm của ông bị cắt, sờ sờ đầu, man mát, cảm giác có chút trống vắng cô liêu.

“Vương Thư Hoa, có người tìm ông.” Cảnh sát mở cánh cửa sắt cho ông ra ngoài.

Vương Thư Hoa cảm thấy kỳ quái, bình thường ai lại đến tìm ông lúc khốn khó này? Chẳng nhẽ bên Bạch tiên sinh nhận được tin...

Ngoài cửa, Đào Tiệp im lặng nhìn Vương Thư Hoa khiến ông kinh ngạc: “Sao cô lại tới đây?”

“Nghe nói ông vào đây nên tôi qua nhìn một cái.” Đào Tiệp tỏ vẻ sung sướng khi thấy ông gặp họa.

Vương Thư Hoa sờ sờ đầu, bỗng nhiên muốn biết giờ mình nhìn như thế nào, hỏi: “Aiz, giờ nhìn tôi thế nào? Có nên cảm nghĩ đi.”

Đào Tiệp chần chừ: “Muốn nghe nói thật hay nói dối?”

“Đương nhiên là nói thật”

“Nhìn ngu ngu, như mấy đứa trẻ chăn trâu ấy.” Đào Tiệp rất thành thực,

Vương Thư Hoa nghe vậy, càng tò mò về cái đầu của mình, hỏi: “Cô có mang di động không?”

Đào Tiệp khinh bỉ: “Đến kiến thức cơ bản nhất ông cũng không có sao, trại giam cấm mang di động vào thăm mà.”

“Thế cô có gì giúp tôi nhìn thấy mình lúc này không? Gương hay đèn phản quang gì đó.”

Đào Tiệp lục túi lấy ra một hộp phấn: “Ông xem cái này được không?”

Vương Thư Hoa mở hộp phấn ra, bên trong chỉ có một chiếc gương nhỏ bằng hai ngón tay: “Cô đùa tôi đấy à?”

Đào Tiệp thực vô tội: “Tôi đùa ông gì chứ, chẳng phải muốn gương sao? Đó, gương đó.”

“Nhỏ thế tôi soi kiểu nào?”

“Bình thường tôi vẫn dùng nó bỏ trang, nó đã là cái lớn nhất rồi đó.”

“Dùng cái này bỏ trang?” Vương Thư Hoa càng không thể tin nổi vào tai mình, “Cô còn có gương nhỏ hơn à?”

Đào Tiệp lấy một cái khác ra, cái này chỉ lớn tầm móng tay cái.

Vương Thư Hoa: “...”

Đám phụ nữ các cô thực đáng sợ.

Cảnh ngục gõ cửa nhắc: “Sắp 15 phút rồi.” Anh ta quay đầu, mắt suýt rớt ra ngoài vì cái cảnh một nam một nữ đang ngồi nghịch đồng hồ trang điểm.

Vương Thư Hoa dùng tấm gương bé bằng hai ngón tay mình soi, nói nhỏ: “Cô không thấy kiểu tóc này rất men lì sao? Nhìn sáng sửa hân.”

Đào Tiệp nói: “Sáng chỗ nào? Nhìn trán ông to ra thì có.”

“Thế sao?” Vương Thư Hoa đặt gương lại gần trán, thầm oán: “Gương cô nhỏ quá, sao tôi thấy toàn cảnh được chứ.”

“Đấy là vì mặt ông to.”

“Hai người...” Cảnh ngục nghẹn họng, không biết nói gì.

347.

Trịnh Hòa ngồi nhà xem Xuân Kiếp với Bạch tiên sinh.

Lần đầu tiên, cậu thấy mới lạ. Lần hai, cố gắng thì vẫn xem xong, đến lần thứ tám thì sao?

“Bạch tiên sinh, chúng ta xem cái khác đi, được không?” Trịnh Hòa cầu xin.

“Sao thế, phim của em mà em không muốn xem sao?” Bạch tiên sinh lòi cái giọng đàm phán của mình ra.

“Không phải không muốn...” Trịnh Hòa đành phải rụt về.

Ngoài cửa sổ, Husky chạy về, lại chạy đi, như đùa ngốc, cứ thế vài lần, rốt cuộc Trịnh Hòa cũng phát hiện ra nó.

Bạch tiên sinh đứng dậy, đổ hai hộp thức ăn cho chó, đặt ngoài cửa sổ.

Lúc hai người đi đón Husky, con Schnauzer ở đó cứ chạy theo sau, vừa chạy vừa sủa, Trịnh Hòa thương tình bèn mua nó về.

Từ nay về sau, hai con chó sống thảnh thơi hạnh phúc bên nhau.

Husky và Schnauzer ăn xong, lại định chạy đi chơi, Trịnh Hòa nhanh tay bắt được một con, nói: “Bạch tiên sinh! Chúng nó cũng là một thành viên trong gia đình của chúng ta, xem Xuân Kiếp cũng phải xem cùng!”

Bạch tiên sinh nhú mày: “Bọn nó xem hiểu à?”

Trịnh Hòa nghĩ: cần gì quan tâm có hiểu hay không, đã chết thì phải chết chum cho vui chứ?

348.

Sau scandal tình cảm với Trịnh Hòa, Mạt Mạt lại được lên báo.

“Gả vào danh gia vọng tộc, con đường tình yêu nhấp nhô của người mẫu Mạt Mạt!”

“...Chắc chắc, cái nickname này, đúng là khí phách, cậu có thấy giống mấy cái tiểu thuyết tám nhảm không?”

Ở đầu bên kia, không biết Mạt Mạt đang ăn gì mà nhồm nhoàm không nói rõ tiếng “oi...ây... ó...ao...âu...”

“Cậu đang nói tiếng người đấy hả?” Trịnh Hòa cười ha ha.

Mạt Mạt nuốt hết rồi mới nói tiếp: “Tôi bảo là, tôi có thấy sao đâu, cậu còn chưa nhìn đồng báo bên này viết thế nào đấy, sắp tả tôi thành hồ ly tinh luôn rồi! Sao đám nước ngoài này lại có trí tưởng tượng phong phú thế chứ?”

Trịnh Hòa tò mò: “Viết thế nào?”

“Nhiều lắm, cả một xấp báo dày đều viết tên tôi, giờ tôi lên mạng search xem, có gì gửi mail cho.”

“Tiếng Trung à?”

“Đương nhiên không, tôi đang ở Mỹ mà, dùng tiếng Anh.”

Trịnh Hòa nhún vai: “Thế thì đừng gửi, tôi có biết tiếng Anh đâu mà, nhìn cũng chả hiểu, đúng rồi, cậu ở bên đó thế nào? Có bị sốc tiếng không?”

“Tôi lớn lên ở Singapore mà, dùng để nói chuyện cũng tạm, nhưng có mấy chỗ tôi cũng không hiểu lắm, đại khái vẫn sống qua là được.”

Trịnh Hòa nói: “Cậu không nói tôi cũng quên... đúng rồi, vì sao lại đột nhiên sang Mỹ thế? Chẳng ai kịp ra tiễn cả.”

“Đều tại KUY đấy, trước lúc đi có thêm nói cho tôi biết đâu, việc ở công ty cũng chưa xong, cứ tưởng đi một chuyến rồi về luôn, nào ngờ về đây, người nhà bắt kết hôn, thế nên KUY đành phải công khai quan hệ của bọn tôi, sau một số chuyện gì đó tôi cũng không biết – đại khái là hai tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn.”

“Chuyện tốt mà.” Trịnh Hòa cười he he, “Người ngoại quốc đúng là thoáng, thế lúc đó nhớ đưa tôi thiệp cưới nhé, tôi phải tới hôn lễ của cậu ăn một bữa no nê.”

Cái bản tính ham ăn của Trịnh Hòa lộ rõ.

“Đương nhiên rồi, cậu nhớ đưa tôi bao tiền mừng to to vào nhá!”

Bản tính tham tiền của Mạt Mạt cũng lộ rõ.

349.

Bởi vì tên của Trịnh Hòa rất kỳ quái, công ty đã phải chịu hàng loạt các câu hỏi từ giới truyền thông như ‘Trịnh Hòa là tên thật hay nghệ danh, là dựa vào tiếng Latin, tiếng Anh, hay nhân vật cổ đại nào của Trung Quốc để đặt?’, ‘Công ty các ông không để ý tới nghệ danh cho nghệ sĩ sao? Cái gì cũng gọi được chắc? Chẳng nhẽ họ Lý gọi Lý Tử, họ Vương gọi Vương Gia?’ ‘Mong quý công ty giải thích chuyện tên thật hay nghệ danh của nghệ sĩ này...’

Các ông cấp cao bèn quyết định – đổi tên!

Đặt tên cho nghệ sĩ có hai cách, cách nhân đạo nhất là lựa tên rồi xem đọc có hay không, thuận miệng không; cách thứ hai đơn giản hơn, gỡ quyển từ điển ra rồi chọn một từ có vẻ hợp với hình tượng của người đó là được.

Vì thế, sau những nửa tiếng suy nghĩ, A Long nghĩ ra một tên tiếng Trung là Trương Ái Linh, còn kèm theo một tên tiếng Anh là Tom.

Thành thiếu nghe xong, nước trong mồm phụt xa tới 3m.

350.

“Đổi tên gì cơ?” Trịnh Hòa ngoáy lỗ tai, sờ đầu, “Ảo giác sao? Chắc chắn là ảo giác, đang êm đẹp, sau bỗng dưng Thành thiếu tốt bụng nhà tôi bảo tôi đổi tên chứ.”

Thành thiếu nói: “Tôi không lừa cậu, công ty bảo cậu đổi tên, cũng đặt xong rồi.”

“Tên gì?”

Thành thiếu hít sâu một hơi: “Tên tiếng Trung là... Trương Ái Linh.”

Bạch tiên sinh: “...”

Trịnh Hòa rít gào: “Thành thiếu, anh giỡn tôi đấy à? Đây là tên người sao? Đổi tên thôi sao còn đổi cả họ?”

Sửa họ cũng được, nhưng Trương Ái Linh chẳng phải tên một nữ tiểu thuyết gia nổi tiếng thời dân quốc sao? Anh nghĩ tôi dùng tên này tung hoành giới giải trí được à? Được à? Tôi biết làm người thế nào? Cụp đuôi đi đường chắc! Nhờ tôi để lại tiếng thối muôn đời, bà Trương Ái Linh nhất định sẽ đội mồ sống dậy! Hừ chết cha tôi đây!”

Thành thiếu day day huyết Thái Dương, nói: “Đừng gấp, còn có tên tiếng Anh nữa mà.”

“Tên tiếng Anh là gì ?” Bạch tiên sinh hỏi, rất bình tĩnh.

“Tom.” Thành thiếu cũng đáp lại rất bình tĩnh.

Trịnh Hòa không bình tĩnh nổi: “Vừa nghe đã biết tên này là tiện thể chọn? Bên Mỹ, 10 thì có 9 mang tên này nha! Mấy người định chơi tôi chắc! Tôi gọi cái tên Trịnh Hòa thái giám gần 30 năm là đủ lắm rồi! Còn muốn đời tôi bị thảm hơn sao! Có phải là người không!”

Thành thiếu tỏ vẻ thương hại: “Trịnh Hòa... Không, Ái Linh, cấp trên đã quyết định rồi, bọn họ rất thích tên này, hơn nữa còn tin tên này sẽ giúp cậu tăng lương trong thời gian tới, thăng chức thành Tổng giám đốc, rồi CEO, giành được trái tim Bạch tiên sinh, trở thành kẻ thắng cuộc, lên đỉnh vinh quang!”

Trịnh Hòa rỏ những giọt nước mắt bị thương.

“Ai... đặt tên này cho tôi?” – cậu hỏi.

Thành thiếu nghiêng người, lộ ra A Long – đang hớn hở, phía sau, A Long còn không biết chuyện gì đang xảy ra, giơ hai ngón tay ‘V’ một cái: “Thế nào?”

Trịnh Hòa cười âm hiểm, đi lại phía A Long.

“Cậu nghĩ sao ?”

71. Chương 71: 351 – 355

351.

Cái tên vô nghĩa như Tom, đương nhiên Trịnh Hòa không đồng ý, thế nên, cái trò đổi tên này bị tuyên án tử hình chỉ với một cú điện thoại của Bạch tiên sinh.

Trịnh Hòa thở phào nhẹ nhõm, nếu bị bắt mang cái tên như thế, chắc cậu xin nghỉ hưu sớm.

Bạch tiên sinh nhìn biểu hiện của Trịnh Hòa, trong lòng ngứa ngáy bèn thò tay qua ôm cậu, hỏi nhỏ: “Tôi giúp em rồi, em định báo đáp gì đây?”

Trịnh Hòa đảo đảo mắt: “Chốc có chương trình của em, để em bật TV...” nói rồi, cậu định đứng lên, thoát khỏi cái ôm của ông.

Bạch tiên sinh giữ chặt Trịnh Hòa lại: “Không vội.”

“Vội mà!” Trịnh Hòa nhú nhú, “Vội lắm đó! Em mà không được xem, em buồn bực cả ngày!” Giờ Trịnh Hòa đã biết cách nắm bắt tâm tình ông, thỉnh thoảng làm mình làm mẩy cũng không sao.

“Nhưng tôi muốn.” Bạch tiên sinh đưa lưỡi liếm cánh tay cậu, lông mày nhướn lên. Lão già 39 tuổi này lúc cần mặt dày đúng là không thềm để ý mặt mũi.

Bị ông liếm như thế, Trịnh Hòa bắt đầu nhũn ra, lần đầu tiên làm tình với Bạch tiên sinh, cậu đã bị ông làm cho sướng rơn đến mất hồn mất vía. Dù tối qua đã bị ông lật qua lật lại đến quá nửa đêm mới ngủ, móng còn đau đau, cơ mà...

“Thế... được rồi.” Trịnh Hòa thỏa hiệp, giang chân quặp lấy thắt lưng ông.

Bạch tiên sinh bóp chặt cặp má ửng hồng của Trịnh Hòa, đùa: “Làm bao nhiêu lần rồi, sao vẫn đỏ mặt?”

Trịnh Hòa liếc xéo ông: “Đấy là vì hưng phấn! Không phải do thẹn thùng, biết chưa?!”

Nghe thế, Bạch tiên sinh bật cười: “Ui chao, khát khao thế cơ à, tôi còn chưa ‘đi vào’ mà đã đỏ mặt rồi, gọi một tiếng ‘chồng ơi’ cho tôi nghe xem.”

Trịnh Hòa chần chừ mãi, nói: “Ch.....Cha.”

Bạch tiên sinh ngẩn ra, sau đó, vật dưới đũng quần ngóc lên.

Mông Trịnh Hòa lại đặt đúng chỗ đó, cậu sợ đến mức bật dậy: “Sao ông lại...”

“Ha ha....” Bạch tiên sinh bụm mặt cười khế. Trịnh Hòa nhỏ hơn ông 11 tuổi, thế nghĩa là sao? Nghĩa là, lúc ông biết abc với phụ nữ, thì cậu vẫn là thằng nhóc bé tí, vắt mũi chưa sạch.

Trịnh Hòa thấy tinh thần ông vẫn ở trạng thái bình thường, mới chậm rãi ngồi lại lên đùi ông, thế nhưng vẫn chưa dám cởi quần áo.

“Bạch tiên sinh,hay là em, ưm...!”Bao lời chưa nói bị bờ môi ông nuốt lấy.

352.

Theo nghề diễn gần 10 năm, lần đầu tiên Trịnh Hòa nhận được một lá thư của fan. Cậu vui lắm, hớn hở bóc ra, là của một cô bé, chữ rất đẹp, nội dung như sau:

“Good goods thân mến

Em là fan trung thành của anh, em đã từng xem rất nhiều phim anh đóng, như xxx, xxxx rồi xx, nghe bảo đạo này có scandal anh có bạn gái, bọn em vui lắm, vì nó rửa đi nghi vấn là gay của anh, tuy nhiên, chúng em vẫn mong anh và bạn-trai-tin-đồn của anh có thể ở bên nhau, đó mới là tình yêu đích thực nha nha nha!

Thôi, nói cũng nhiều rồi, chúc anh mạnh khỏe, đêm cày 7 lần.”

Trịnh Hòa: “???”

Bạch tiên sinh chỉ vào dòng chữ: “Good goods là gì? Nickname fan đặt cho em?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Em cũng không biết.”

“Thế fan hay gọi em là gì, cái này chắc em phải biết chứ.”

Trịnh Hòa lại lắc đầu: “Không biết.” cậu lắc lắc bức thư trên tay, “Thậm chí em còn không biết mấy bộ phim nhắc tới trong này em từng đóng.”

Là nghệ sĩ chuyên nghiệp mà lú đến độ này đúng là hiếm thấy.

Bạch tiên sinh đề nghị: “Hay... hỏi Thành thiếu đi.”

Trịnh Hòa nhìn đồng hồ, 1h30 chiều: “Không được, anh ấy nhất định sẽ không bắt máy vào giờ này. Để em lên mạng tìm xem.”

Kết quả hiện lên rất nhanh. Bạch tiên sinh không thích đồ công nghệ lắm nên chỉ ôm cái eo mềm mại do mỡ của Trịnh Hòa rồi chớp mắt. Trịnh Hòa thì dốt máy tính, cậu không hề biết trên đời tồn tại những nơi fan hay tụ họp, rồi 4rum, hội nhóm gì đó, vậy nên, phải tìm cả buổi rồi hai người mới kết luận được ‘Trịnh Hòa không có fan’.

Còn lá thư đó? Sau khi kiểm tra, thì ra là từ đồng thư của nghệ sĩ khác, rơi vào địa phận của cậu.

353.

Lúc mới thành tình nhân của Bạch tiên sinh, lúc nào cậu cũng thấy phòng ông sạch sẽ, còn tưởng ông là người thích dọn dẹp. Quen nhau hơn 1 năm, giờ Trịnh Hòa đã biết ông thuộc dạng thiếu gia, chưa từng biết đến cầm cái chổi là gì. Cái phòng ‘lúc nào cũng sạch’ đó đều là các cô, các bác được thuê đến dọn, cả về ‘thích dọn dẹp cho sạch sẽ’ đó chỉ là ảo tưởng của mọi người thôi.

Vốn Trịnh Hòa cũng không để ý chuyện này. Nhưng quan hệ của hai người càng thân mật thì số lần các cô đến dọn càng ít, có khi nửa tháng cũng không thấy một lần. Tuy cậu không có ‘bệnh sạch sẽ’, phòng vẫn sống được nhưng Bạch tiên sinh lại khác. Chỉ cần thấy mọi thứ lộn xộn, mày ông sẽ chau lại, tiếp đó là phát bệnh, điều này khiến cậu sợ tới mức phải bỏ hết mọi chuyện đang làm, cầm lấy chổi, bắt đầu dọn dẹp.

Lại phải tổng vệ sinh. Trịnh Hòa nhìn cái lưng thẳng tắp của Bạch tiên sinh ở sofa, thở dài: “Bạch tiên sinh, lúc nào các thím ấy mới tới dọn nhà, cứ thế này chắc em mệt chết mất.”

“Tí việc đó thôi cũng mệt chết?” Bạch tiên sinh vẫn cầm đầu vào quyển sách.

Trịnh Hòa giận, kêu lên: “Thôi đi! Cả cái nhà to dùng này một mình em dọn! Hơn 300m² đó! Còn có tầng trên tầng dưới, ông không biết mỗi lần dọn em lại mất đến 4-5 tiếng mới xong sao? Còn chưa nói đồng cây cối đỡ người ngoài kia, lát em còn phải đội cái mũ rơm ngổ tầu đi tưới nước! Nhìn này, da em đen hết rồi!”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Đen chút cũng tốt, khỏe mạnh.”

Trịnh Hòa đau khổ: “Trọng điểm đâu phải ở đây... Chúng ta đang nói về việc, lúc nào các thím dọn phòng đến mà? Em nhớ trước đây là 2 ngày 1 lần.”

“Em ở nhà mà,” Bạch tiên sinh lật sang trang khác, “Tôi bảo họ lâu lâu hẵng tới.”

“Sao lại thế? Em ở nhà thì phải dọn sao?” Trịnh Hòa giận lắm.

Bạch tiên sinh nhìn về phía cậu, nói: “Tôi không thích trong nhà có người ngoài, em chịu trách nhiệm đi. ”

Trịnh Hòa vừa vui vừa bực, mãi lâu sau mới nói: “Thế... ông cùng làm việc nhà với em được không?”

354.

Trịnh Hòa không dám để Bạch tiên sinh làm mấy việc có độ khó cao như rửa bát đĩa, cậu phân công ông đi hút bụi, còn dặn kỹ: “Mở cửa sổ ra, dùng máy hút bụi hút một lần là được, thế thôi.”

Bạch tiên sinh nhìn bản hướng dẫn sử dụng của cái máy, gật đầu.

Trước giờ, Bạch tiên sinh vẫn là người rất đáng để tin tưởng, nên Trịnh Hòa cũng không để tâm.

Nửa tiếng sau, nhìn căn phòng khách hỗn độn trước mặt, Trịnh Hòa chỉ muốn gào thét.

“Có chuyện gì thế?” Cậu chỉ vào cái chăn bị lôi xuống giường.

Bạch tiên sinh ngồi trên giường, vuốt từng nếp uốn của ga, hơn nửa giường được ông vuốt phẳng như khăn trải bàn, không có chút xê dịch nào.

“Tôi thấy giường không chăn đẹp hơn, trông rất sạch.” Bạch tiên sinh nói thế.

Trịnh Hòa hít sâu một hơi, cố nén dòng nham thạch sắp phun trào: “Em thấy, ông không ngồi trên giường, nhìn nó còn sạch hơn!”

Bạch tiên sinh nghĩ một lát, xuống giường: “Có lý.”

Trịnh Hòa: “...”

Đời trước con làm gì mà giờ ông để con gặp cái lão này hả trời ơi!

355.

Hè đến, đây là khoảng thời gian đám động vật năng nổ nhất.

“Schnauzer, Husky...” Trịnh Hòa đổ thức ăn cho chó ra, gọi.

Husky hồng hộc chạy tới, Trịnh Hòa xoa xoa đám lông xõa tung của nó, cười hỏi: “Schnauzer đâu?”

“Gâu...gâu...” Husky không để ý đến cậu, cắm đầu ăn.

Bạch tiên sinh vận bộ tây trang, đi ra, thấy Husky như thế, nói: “Hình như dạo này nó béo.”

Husky cứng đờ, càng tăng tốc ăn.

“Thế sao?” Trịnh Hòa nhìn trái nhìn phải, “Bình thường mà.”

Bạch tiên sinh nói: “Cũng có thể.”

Đêm đó, Husky vô cùng đau khổ khi thấy trong đĩa của mình chỉ có hai cọng rau cải xanh mượt.

Trịnh Hòa khuyên nhủ chân tình: “Husky, cân nặng của con đã vượt ngưỡng tiêu chuẩn rồi, phải giảm béo thôi.”

Husky không biết nói gì, lặng lẽ rơi lệ.

Rõ ràng Bạch ba ba từng nói ‘Một người đàn ông hấp dẫn không cần để ý đến cân nặng.’

Con là một con chó đực hấp dẫn mà.

72. Chương 72: 356 – 360

356.

Sau mấy lần Đào Tiệp công khai vào trại tạm giam nói chuyện phiếm với ông, Vương Thư Hoa hỏi: “Chẳng phải trong lúc điều tra, không ai được tới thăm tôi sao? Cô vào bằng cách nào?”

Đào Tiệp đưa mắt nhìn Vương Thư Hoa đầy quyến rũ: “Đương nhiên là bằng sắc đẹp của tôi nha~”

Vương Thư Hoa thở dài: “Mặt heo, mắt Phượng tỷ, trên đời này, trừ người khoáng đạt như tôi ra thì còn ai thích cô nổi.”

Đào Tiệp nói: “Tôi không có sắc thì cũng có tiền nha.”

Vương Thư Hoa lại thở dài: “Đi khách sạn ăn cơm với tôi, trong ví chỉ có một cái thẻ tín dụng quắt queo, có tiền đúng là lạ.”

Đào Tiệp nhớ tới lần ăn cơm bi thảm đó, nói: “Ông còn dám nhắc lại, dắt tình nhân đi ăn ở khách sạn 3 sao, mà không mang tiền! Nếu không phải quản lý chỗ đó biết ông, chắc chúng ta bị bắt ở lại rửa bát đĩa trừ nợ rồi cũng nên.”

Vương Thư Hoa nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Còn 5 phút nữa thôi, không nói nhảm nữa, rút cuộc cô vào bằng cách nào?”

Đào Tiệp nói: “Đơn giản lắm, tôi tới gặp Tang Bắc, nói tôi là tình nhân của ông, muốn vào thăm, anh ta thì thu xếp cho.”

Vương Thư Hoa ngẫm nghĩ thật lâu, nói: “Cô có gặp Bạch Ân không?”

“Bạch tiên sinh sao... Tôi không thấy.” Đào Tiệp lắc đầu, nói tiếp, “Hình như mấy ông trước ông ấy phải vào viện, giờ đang tĩnh dưỡng ở biệt thự ngoại thành, cả thành phố đều biết chuyện này.”

“BEACHER thì sao? Vẫn đóng cửa?”

Đào Tiệp lắc đầu: “Đã mở cửa buôn bán bình thường, hôm khai trương họ phát rất nhiều thiệp mời người trong giới đến, tôi chỉ là tôm tép, hơn nữa quen Trịnh Hòa nên không được nhận.”

Nỗi lo trong lòng Vương Thư Hoa xẹp xuống: “Thế thì tốt rồi, lúc nào cô lại tới?”

Đào Tiệp cười như hồ ly: “Ông đoán?”

“Chân mọc trên người cô chứ có phải tôi đâu, tôi còn điều khiển từ xa được chắc?”

Đào Tiệp cầm lấy túi, nói: “Ông đúng là chán, đến giờ rồi, tôi về, mai gặp.”

Vương Thư Hoa xoay người cho cảnh ngục đeo còng tay cho mình, nói.

“Mai gặp.”

357.

Giám chế Tổng quyết định sẽ tới Bắc Kinh gây dựng sự nghiệp, rời khỏi thành phố loại 2 này, tiến quân tới thị trường lớn hơn.

Nói là thế, nhưng Thành thiếu biết Tổng Nhiên làm vậy là vì mình. Nhà họ Tổng đã cấm rễ lâu năm ở thành phố H, một ngày Tổng Nhiên còn ở đây, là một ngày hai người không thể ở bên nhau. Come out một cách mù quáng chỉ dẫn đến việc phải kết hôn với một cô gái đáng thương khác.

Thành thiếu không phải người yếu đuối, giám chế Tổng vì anh đến nhường này, đương nhiên anh phải trở thành hậu thuẫn số 1 của hắn, vậy nên, anh kiên quyết nộp đơn xin từ chức cho công ty.

Sự nghiệp của Trịnh Hòa đang lên, Thành thiếu đột nhiên từ chức chẳng khác nào gián tiếp kìm nó lại, anh vô cùng áy náy, đêm trước khi rời đi mới dám nói chuyện từ chức cho cậu.

Trịnh Hòa vốn thắc mắc người keo kiệt như Thành thiếu sao lại mời mình đến chỗ đất đỏ này để ăn cơm, lại nghe tin bữa này là để nhả nhủ lần cuối, sơn hào hải vị trong miệng không sao nuốt xuống được.

“Anh... anh nói thật?” Trịnh Hòa không thể tin nổi.

Thành thiếu gật đầu.

“Sao lại thế, đột nhiên...” Trong lòng Trịnh Hòa, Thành thiếu là bạn mình, Mạt Mạt đã gả sang nước Mỹ xa xôi, giờ Thành thiếu cũng đi, sao cậu bình tĩnh nổi.

Thành thiếu vò mái tóc xoăn của Trịnh Hòa: “Cậu cũng biết quan hệ của tôi và Tống Nhiên, vì tôi mà cậu ấy mới đi, tôi không thể... aiz.”

Trịnh Hòa nói: “Giám chế Tống cũng đi? Hai người cùng đi, Oan gia ngõ hẹp biết sao đây?”

“Chuyện bên Oan gia ngõ hẹp đã được thu xếp xong xuôi, người đại diện mới của cậu sẽ bắt đầu phụ trách công việc sau khi cậu nghỉ ngơi xong, tôi đi vội quá, thực xin lỗi.” Thành thiếu cúi đầu.

Trịnh Hòa nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau, dù bị nhốt trong WC nhưng vì anh cao ngạo nên vẫn không chịu cầu cứu người khác, thế nhưng giờ, Thành thiếu lại cúi đầu trước mình. Nhấp một hộp cà phê, cậu cầm lấy menu: “Thôi, tha cho anh lần này, nhưng tôi nhất định phải gọi hết mấy món đắt nhất ở đây, cho đáng đời!”

Thành thiếu cười, nụ cười không giấu nổi cô đơn. Trịnh Hòa là người đầu tiên anh nghiêm túc muốn bồi dưỡng, nhưng chưa kịp tưới nước đã phải rời đi.

Nửa tiếng sau.

Thành thiếu uống đến cốc cà phê thứ 8, nhìn cái người vẫn hăng say dứt đồ ăn vào miệng trước mặt: “Cậu... muốn ăn hết tiền của tôi sao?”

Trịnh Hòa hung hăng nhét pudding vào miệng, dù đầy ứ đồ ăn nhưng miệng cậu vẫn nói rất rõ ràng: “Hừ, ăn đến độ lúc đến đi BMW, lúc về đi Kỳ Thụy QQ!”

358.

Chuyện Trịnh Hoà vẫn trả tiền thuê căn hộ cậu ở lúc trước bị Bạch tiên sinh điều tra ra.

Trịnh Hòa cởi áo khoác, đi vào phòng thay quần áo, đang đi thì bị Bạch tiên sinh gọi lại: “Lại đây đã.”

“Ừm.” Trịnh Hòa đẩy chó ngó đang liêu chết xông vào phòng ra ngoài, dạo này không biết nó ăn phải gì, suốt ngày làm trò điên điên rồ rồ. Tranh thủ lúc người ta không để ý liền lén vào, nếu chỉ thế cũng chẳng sao, sau khi cửa đóng nó liền nhìn về phía cửa, sủa, sau đó Schnauzer ở bên ngoài cũng sủa theo, hai đứa

nó hợp tấu. Bắt buộc phải mở cửa cho Husky đi ra thì mới chịu ngừng. Nhiều lần như thế, Trịnh Hòa quyết định đóng chặt cửa cho yên chuyện.

Gương mặt Bạch tiên sinh lạnh tanh, ông đẩy tập tài liệu tới trước mặt Trịnh Hòa.

“Gì thế?” Trịnh Hòa mở ra, cậu xem xong thì ngẩn người, rõ ràng đều là chữ Hán, nhưng sao ghép lại cậu lại không hiểu.

“Lúc tháng 2 năm nay, em dùng 5000 NDT trả tiền thuê nhà mấy tháng tới cho chung cư em ở đúng không?” Bạch tiên sinh hỏi thẳng.

Trịnh Hòa chột dạ, tuy cậu nghĩ để lại đường lui cho mình đâu có sai, nhưng nhờ ông ấy hiểu lầm thì mọi chuyện sẽ rất nghiêm trọng, thế nên vội giải thích: “Đó là nơi chúng ta, khu... lúc lần đầu tiên gặp nhau. Giữ làm kỷ niệm đi.”

Bạch tiên sinh cười nói: “Thế nên, tôi mới tặng em niềm vui bất ngờ này.”

“Đồng văn kiện này sao?” Mày cậu nhăn lại.

Bạch tiên sinh gật đầu: “Tôi mua cả chung cư đó, chủ hộ là em.”

359.

“Bạch tiên sinh... ông cho em làm gì?” Trịnh Hòa giật mình, khu chung cư cậu ở thuộc trung tâm thành phố, hơn nữa môi trường sống cũng tốt, tiền thuê nhà một tháng đã hơn 1000, cậu nhắm tính, không biết món quà này trị giá bao nhiêu.

Bạch tiên sinh mỉm cười: “Em quên sao, hôm nay là sinh nhật tôi.”

Trịnh Hòa ngẩn ra, cảm thấy tự trách: “Ôi, em... có quên đâu, chỉ là chưa kịp nói với ông thôi.”

Bạch tiên sinh nói: “Không sao, tôi cũng không ăn mừng sinh nhật.”

“Thế sao được...” Trịnh Hòa đột nhiên cảm thấy xấp giấy mỏng manh trên tay thực nặng, “Bạch tiên sinh, ông đối xử với em tốt quá, sinh nhật ông mà em chưa tặng gì, ông đã tặng em rồi.”

Bạch tiên sinh vẫn cười: “Sinh nhật chỉ là cái cớ, không quan trọng.”

Ý là, đưa quà mới quan trọng sao?

Trịnh Hòa càng cảm động.

360.

Thành thiếu bị nguyên rửa bởi WC.

Ngỡ rằng rời khỏi Trịnh Hòa, lời nguyên WC của anh sẽ tan biến, nào ngờ...

Người tỉnh không bằng trời tỉnh.

Anh và giám chế Tổng đều bị khóa trong WC.

“Ai?” Giám chế Tổng vừa nắm nắm, vừa đẩy cửa, “Sao... lại không mở được nhỉ?”

“Sao cơ?” Thành thiếu cũng lên đẩy cùng, hai người đẩy mãi mà cái cửa không hề hấn gì.

Giám chế Tổng chưa từng gặp rắc rối với WC, bàng hoàng đứng đó nhìn Thành thiếu.

Thành thiếu ngồi lên bồn cầu, thầm oán: “Tôi bảo đừng vào, cậu không nghe, giờ thì tốt rồi, chút nữa nhớ có ai giải cứu, thấy 2 người trong 1 gian WC, xem cậu giải thích thế nào?”

Giám chế Tổng giả vờ ngây thơ: “Hai người đàn ông cùng vào 1 WC thì sao? Tôi với anh còn cùng lên giường mà.”

Thành thiếu tóm lấy mặt giám chế Tổng, soi kỹ 360 độ: “Da mặt cậu làm bằng gì thế hả? Sắt thép?”

Mặt Tổng Nhiên bị bóp thành bánh màn thầu vẫn không quên nhìn Thành thiếu thâm tình: “Vì anh, tôi nguyện thẳng nhỏ nhà mình cũng biến thành thép.”

“Chỗ đó biến thành thép làm gì?” Thành thiếu ngừng động tác mình đang làm lại.

“Dẻo dai, sung sức chứ sao.” Giám chế Tổng cười hì hì, nhận lấy 1 cái tát của Thành thiếu.

73. Chương 73: 361 – 365

361.

Tiết mục cuối cùng Mạt Mạt ghi hình trước khi ra nước ngoài được phát sóng, cậu cố tình gọi điện thoại đường dài về, bảo Trịnh Hòa phải xem.

Trịnh Hòa không hiểu nổi sao với sao: “Tiết mục của cậu tôi xem làm gì? Chẳng nhẽ cái mặt cậu? Chắc chắc, tôi không ngờ cậu lại là người tự kỷ như thế.”

“Tôi là cậu chắc, cậu cũng xuất hiện trong đó, nên tôi mới gọi điện báo cho một tiếng.”

“Tôi cũng xuất hiện?” Trịnh Hòa lấy làm lạ, từ khi theo Bạch tiên sinh, số lần nhận công việc của cậu phải nói là đếm trên đầu ngón tay, trừ lần quảng cáo cho Xuân Kiếp đó, đã thêm lần nào cậu xuất hiện cùng Mạt Mạt đâu.

Mạt Mạt nói: “Không nói chuyện với cậu nữa, bên này còn chút chuyện, cậu cứ xem đi rồi biết vì sao!”

“Này! Đợi đã!”

Điện thoại bị ngắt.

Trịnh Hòa càng thấy kỳ quái, mỗi lần gọi về, Mạt Mạt phải nói 15 phút là ít, lần này sao thế? Mới nói hai ba câu đã ngắt rồi? Trực giác nói cho cậu, chắc chắn liên quan đến tiết mục đó.

Bạch tiên sinh đi công tác, Trịnh Hòa ngồi chờ ở nhà cũng chán, nghĩ rồi cậu bèn bật tiết mục đó lên.

Công ty của Mạt Mạt ở Hồng Kông, vậy nên đài phát là TVB. Trong giới đều biết bên TVB có những điểm thoáng hơn công ty đại lục, hơn nữa, rất nhiều tiết mục chơi trò không đưa kịch bản cho nghệ sĩ trước, để tạo sự bất ngờ, khiến họ biểu lộ chân thực nhất. Trịnh Hòa bắt đầu thấy thon thót, chẳng nhẽ Mạt Mạt nói ra điều gì không nên nói.

Tiết mục bắt đầu. 15 phút đầu tiên không có chuyện gì xảy ra, nghệ sĩ và MC chỉ tuyên truyền cho bộ phim mới, rất bình thường. Mạt Mạt im lặng ngồi lẫn trong đám nghệ sĩ, không khiến người khác chú ý.

Đến phần trò chơi, nữ MC lôi Mạt Mạt ra, trái tim Trịnh Hòa bắt đầu thấy căng thẳng.

Nữ MC nói: “Mạt Mạt, cậu và diễn viên chính của một bộ phim rất nổi gần đây là bạn tốt, cậu có đoán được người đó là ai không?”

Ánh mắt Mạt Mạt rất ngơ ngác: “Tôi có bạn như thế à?”

Có lẽ tổ đạo diễn không ngờ chỉ số thông minh của Mạt Mạt lại thấp như thế, nam MC liền phải kéo chủ đề: “Ha ha, Mạt Mạt, cậu biết nói đùa thật đấy, chúng tôi đều biết hết mà! Các bạn nói xem, người đó là...”

” hân hướng microphone về phía thính phòng, khán giả đồng thanh hô “Trịnh Hòa!”

Nghe đến đó, mặt Trịnh Hòa đỏ bừng lên.

Tiết mục vẫn tiếp tục, nữ MC giống như uống lộn thuốc, cứ bám riết lấy chủ đề ‘Trịnh Hòa’, bắn bom oanh tạc Mạt Mạt, từ chuyện hai người biết nhau như thế nào, cảm tình ra sao, vân vân và vũ vũ, còn thiếu mỗi chuyện bảo Mạt Mạt kể tên màu quần lót Trịnh Hòa mặc mỗi đêm. Mạt Mạt không đỡ nổi, cuối cùng, bị hạ gục bởi nữ MC, thông tin về Trịnh Hòa cũng bị bới tung lên.

Thấy Mạt Mạt không còn gì để nói, nữ MC chuyển hướng: “Tiếp theo là giai đoạn gọi điện của chúng ta! Mạt Mạt, cậu mở danh bạ điện thoại ra đi.”

Mạt Mạt nhận lấy điện thoại, tấm màn lớn phía sau hiện lên phần danh bạ của cậu.

MC tiếp tục nói: “Rồi, cậu tìm đến số cuối cùng trong đó.”

Ngón tay của Mạt Mạt cử động, phía màn liền phóng to màn hình di động của cậu, mọi người thấy hai chữ: Trịnh Hòa, hiện lên.

Mấy nghệ sĩ bên cạnh nở nụ cười, Mạt Mạt thì căng thẳng.

Nữ MC cười: “Ha ha, Trịnh Hòa... Ai bảo cậu họ Trịnh cơ? Chữ Z đầu tiên.”

Trịnh Hòa tựa như có thể đoán được tình tiết tiếp theo, mặt xám ngắt.

362.

MC thu thập câu hỏi, câu nói gợi ý từ phía khán giả, quay phim giúp gọi điện thoại.

Câu đầu tiên: Tôi là ai?

“Alô? Giờ này rồi sao còn gọi điện thoại đến?” giọng Trịnh Hòa vang lên từ đầu bên kia dây về một mối.

Cơ thể Mạt Mạt cứng ngắc, nói: “Trịnh Hòa... ừm, tôi là ai?”

“Cái gì? Cậu mất trí nhớ đấy à, sao lại hỏi thế...”

“Cậu nói mau lên.”

“Cậu chẳng phải Mạt Mạt sao.”

Câu thứ hai: nếu tôi và mẹ cậu cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?

Mạt Mạt che di động, dùng khẩu hình nói câu gì đó, quay phim quay sát gương mặt cậu, sau khi biên tập, người ta chèn thêm chữ: Cái câu hỏi quái gì thế?

MC cười rũ rượi, bảo cậu cứ hỏi đi.

Mạt Mạt nói: “Trịnh Hòa, tôi hỏi cậu câu này, nếu tôi và mẹ cậu cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?”

“Đương nhiên cứu mẹ tôi,” Trịnh Hòa đáp lại, không khách khí chút nào, “Cậu bơi còn giỏi hơn tôi, cần gì cứu?”

Cả khán đài vang lên tiếng thở dài thất vọng.

Tới câu cuối cùng, khi MC lật tấm bảng trắng ra, đã có vài tiếng cười rúc rích vang lên.

Trên bảng viết 3 chữ: Tôi yêu cậu.

Mạt Mạt im lặng suốt 3 phút, cuối cùng, dưới áp lực của đạo diễn, người đại diện, cậu đành rặn ra: “Trịnh Hòa... tôi yêu cậu.”

“Ha ha! Tối nay cậu uống lộn thuốc hả? Được rồi, tôi cũng yêu...” Trịnh Hòa còn chưa dứt lời, phía bên kia điện thoại chợt vang lên một giọng nam trầm thấp, ‘hắn’ hỏi lại Mạt Mạt, “Cậu vừa nói gì?”

Sắc mặt Mạt Mạt tái nhợt, cậu vội vã cúp máy.

Cả Studio cũng sững lại, không một tiếng động.

30 phút sau, MC tập trung tấn công để moi được thông tin của người đàn ông bí ẩn bên cạnh Trịnh Hòa kia.

363.

Trịnh Hòa vốn định trước khi giải nghệ sẽ không come out, thế mà giờ lại bị Mạt Mạt làm bại lộ.

Chỉ ba tiếng sau khi chương trình được chiếu, Trịnh Hòa tổng cộng nhận được chừng 80 cuộc điện thoại từ

cấp trên, đồng nghiệp và thân bằng cố hữu, nội dung đa phần là hỏi người đàn ông đó là ai, hay Trịnh Hòa có phải đồng tính luyến ái không, điên tiết hơn là Mạt Mạt còn dám mặt dày hỏi lại.

Mạt Mạt: “Người đó là ai thế? Tôi có biết không? Ha ha...”

Trịnh Hòa nghiêm mặt lại, dùng giọng nghiêm nghị nói: “Đó là ông bố thất lạc nhiều năm của cậu.”

Tuy Mạt Mạt là người Hoa, nhưng từ nhỏ đã không được tiếp xúc với tiếng Trung chính thống. Tuy nhiên, câu chữ trên toàn thế giới có một điểm giống nhau: hỏi thăm ân cần ông bà nội ngoại, người thân, vậy nên, Mạt Mạt hiểu. Cậu biết Trịnh Hòa đang mắng mình nhưng không giận, còn ghi âm câu này lại, đăng lên diễn đàn.

Trong lúc các fan còn chưa nhận được lời giải thích, thì cái đoạn nói chuyện ngắn ngủi được Mạt Mạt ghi lại đó khiến cho các hội nhóm tò mò thích tám chuyện càng rục rịch, cứ như chết đuối vớ được cọc, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, số lượng reply đã lớn tới 50 vạn.

Đúng thế.

Lần này, Trịnh Hòa bỗng nhiên nổi tiếng.

364.

Phía công ty không định ‘ướp lạnh’ Trịnh Hòa, ngược lại, còn vạch ra kế hoạch để nâng đỡ giúp cậu nổi tiếng, nhưng điều kiện là Trịnh Hòa phải ký hợp đồng dài 30 năm với công ty, nếu phá vỡ hợp đồng sẽ phải đền bù một số tiền lớn thấy sợ.

Giờ, nếu Trịnh Hòa xuất hiện quá nổi bật, sẽ thành cái đích cho người khác chỉ trích, tẩy trắng đầu dễ thế, hơn nữa, Trịnh Hòa là đồng tính luyến ái, đâu phải vấn đề nhỏ nhất gì khác. Phương tỷ nhận được tin này bèn báo ngay cho Trịnh Hòa, bảo cậu từ chối điều kiện của công ty.

Trịnh Hòa cũng nghĩ thế, cậu vốn không thích nổi tiếng nhờ scandal, cũng không có tài năng ấy, vậy nên, khi công ty gọi điện tới, cậu chỉ cần ngậm vài giây liền từ chối khéo.

Từ vụ của Âu Dương Chí, Tống Chấn Hào đã có thành kiến với Bạch tiên sinh, một năm, công ty chỉ xuất hiện được vài nghệ sĩ nổi tiếng, hơn nữa, danh tiếng của Trịnh Hòa trong đám nghệ sĩ cùng thế hệ không tồi, muốn cậu ta nổi tiếng cũng dễ. Tống Chấn Hào hạ quyết tâm, bảo A Long nhất định phải khiến Trịnh Hòa quay về thành phố H để làm việc, nếu không về, liền xử lý như phá vỡ hợp đồng.

A Long bị kẹp giữa hai bên, cậu theo Trịnh Hòa gần ba năm, bình thường Trịnh Hòa đối với cậu như thế nào, cậu biết chứ, vì thế, một mặt dàn xếp với phía công ty, mặt còn lại muốn giải thích rõ ràng lợi, hại của chuyện này cho Trịnh Hòa.

Giờ Trịnh Hòa mới biết, không có người đại diện đau khổ thế nào. Trước đây, mấy chuyện thế này đều là Thành thiếu giải quyết, tuy đa phần không phải điều Trịnh Hòa muốn nhưng luôn suy xét đến lợi ích cho nghệ sĩ, mà giờ, A Long làm công ăn lương chỗ công ty, đừng nói là giúp cậu phản bác lại cấp trên, ngay cả mang hộ một câu, để nói lại, còn không được.

“A Long, cậu nghe tôi nói này,” Trịnh Hòa nói, “Giờ tôi không thể đi làm việc được, công ty muốn ưu đãi, thì cũng phải để chuyện này yên đã.”

A Long bối rối: “Anh, em biết anh ghét mấy thứ đồn đãi này, nhưng công ty sẽ giúp anh dọn sạch chướng ngại.”

Trịnh Hòa thấy nói nhiều với A Long thế mà cậu ấy vẫn không nghe hiểu, giọng bắt đầu chanh chua: “Dọn sạch chướng ngại? Bọn họ chỉ muốn tôi bị nhầm tới thôi! Định dựa vào chuyện này để tuyên truyền mà! Nếu không nghĩ thế, sao bên TVB có thể phát sóng tiết mục đó chứ? Mà tiết mục đó cũng kỳ, chọn ai không chọn, sao chọn tôi!”

“Ừm...” A Long cũng không biết nói sao.

Trái với Trịnh Hòa nóng nảy, Bạch tiên sinh rất bình tĩnh.

“Bảo bối, sao thế?” Bạch tiên sinh ngồi xuống cạnh Trịnh Hòa, hôn lên hai má cậu.

“Bạch tiên sinh... em mệt mỏi quá.” Trịnh Hòa quay người qua, ôm lấy eo ông, tựa đầu lên bờ vai ông.

Rất hiếm khi Trịnh Hòa chủ động có động tác thân mật như thế, Bạch tiên sinh vui vẻ, nói: “Là chuyện bên công ty sao?”

Trịnh Hòa gật đầu: “Lần đầu tiên em mới biết công ty thực chuyên quyền, nghệ sĩ đã ký hợp đồng cũng có nhân quyền chứ? Đầu tiên, em đang trong thời gian nghỉ ngơi, sao lại sắp đặt em vào, lần này chắc chắn là có ý đồ từ trước, dù không liên hệ được với TVB thì sau đó giải thích với niêm phong cũng được chứ sao? Nhưng ông xem đó,” Trịnh Hòa mở notebook trên đùi ra, mở vào trang chủ của công ty, chỉ vào hàng đầu tiên, “Đều là tin đồn của em, họ không những không ngăn chặn mà còn tuyên truyền!”

Trong khoảng thời gian này ông rất bận, tuy biết có một tiết mục để lộ chuyện Trịnh Hòa là đồng tính luyến ái, nhưng ông chỉ quan tâm người đàn ông đó là mình, còn lại thì không rõ lắm.

“Tôi không hiểu rõ lắm, nhưng nếu cần tôi, đừng ngại.” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa gật đầu: “Em biết, em biết, mấy hôm nay ông đã bận rồi, giờ em lại rước thêm phiền toái... xin lỗi.”

Bầu không khí đột nhiên trở nên ái muội.

Bạch tiên sinh ôm lấy Trịnh Hòa, cười: “Nói thế làm gì, là tôi không biết mà ngăn lại, dù sao, chuyện này cũng vì tôi nên mới có, đúng không?”

Trịnh Hòa đột nhiên phấn khởi: “Đúng rồi! Sao em lại quên mất chứ! Bạch tiên sinh! Ông phải chịu trách nhiệm hết đó!”

Bao ái muội, lãng mạn vỡ tan tành.

Bạch tiên sinh cười khở.

365.

Tang Bắc tìm Tống Chấn Hào đàm luận chuyện của Trịnh Hòa, chờ đến 3 tiếng đồng hồ, rốt cuộc vẫn bị leo cây.

Tuy tại thành phố H, Bạch tiên sinh vẫn bị kiềm chế, nhưng người thông minh đều biết trong chuyện này, là cả hai bên đều nhường nhau một bước, khoản thu nhập từ mảng kinh doanh màu xám của BEACHER vẫn cực kỳ khổng lồ, con mãnh thú đương tuổi tráng niên sao có thể bị hạ gục, không biết Tống Chấn Hào đứt dây thần kinh nào, hay bị ai điều khiển, dám lên mặt với anh.

“Bạch tiên sinh, đây là những hoạt động của Tống Chấn Hào trong lúc để Tang Bắc đợi suốt 3 giờ.” Kiệt tử mở video trên máy tính.

“Toàn bộ?” Bạch tiên sinh dụi tắt mẩu thuốc lá, ánh sáng lọt qua cửa chớp, chia cắt gương mặt tuần mỹ của ông.

Kiệt tử lặng lẽ cụp mi xuống: “Đúng vậy.”

Trên màn hình, Tống Chấn Hào ngồi nhàn nhã trên sofa. Bạch tiên sinh hừ lạnh: “To gan thật...”

Hôm sau, trên các tuần san giải trí đều đăng tin: Người nào đó dùng giá cao bằng 1/3 tiền lời hàng năm của công ty, mua lại Trịnh Hòa; hơn nữa, mấy ngày sau, bộ phim mới nhất của cậu – Oan gia ngõ hẹp, sẽ được công chiếu.

74. Chương 74: 366 – 370

366.

Ánh nắng xuyên qua tấm rèm, để lại những vệt lốm đốm trên sàn nhà.

Trịnh Hòa lẳng lặng nhìn đốm sáng trên sàn di chuyển mỗi khi tấm rèm đóng đưa, ánh mắt chợt lướt qua vẻ mê mang.

“Bảo bối... ừm...”

Bạch tiên sinh mở to mắt, cánh tay cuốn lấy Trịnh Hòa, lái đầu cậu về phía mình, đưa tặng một nụ hôn sâu.

Trịnh Hòa đã quen với việc hai người sáng chưa đánh răng mà đã hôn hít, thân mật, bàn tay cậu luồn vào trong áo ông, đụng tới thứ cứng cứng, thẳng thẳng quen thuộc.

Bạch tiên sinh ngăn lại: “Không cần... mấy giờ rồi?”

Trịnh Hòa nhìn đồng hồ Crayon Shin-chan mang từ nhà tới, nói: “Hơn bảy giờ.”

Bạch tiên sinh chôn đầu vào hõm vai Trịnh Hòa, liếm láp: “Chính xác.”

“Bảy giờ tám phút... ai nha, nhẹ thôi.” Trịnh Hòa rụt cổ, giấy giụa như muốn đứng lên.

Bạch tiên sinh ôm chặt lấy Trịnh Hòa, chồm chắn qua hai người, đặt Trịnh Hòa nằm lên trên mình, ngáp một cái.

“Buồn ngủ sao?” Trịnh Hòa hỏi.

Bạch tiên sinh gật đầu: “Tôi ngủ thêm chút nữa.”

“Ừm, ngủ đi.”

Trịnh Hòa không làm phiền, ngoan ngoãn ghé vào lồng ngực ông, tìm một vị trí thoải mái nhất, ngẩng đầu nhìn góc mặt nghiêng đó.

367.

Đào Tiệp và Trịnh Hòa ở cùng một công ty, cô chứng kiến mọi chuyện từ đầu chí cuối, cũng là người lo lắng cho Trịnh Hòa nhất. Mấy hôm nay Vương Thư Hoa được phục chức, cô cũng bận rộn suốt mấy ngày, vất vả lắm mới rảnh rang được, bèn mang theo mấy thứ của Trịnh Hòa vẫn ở chỗ chị Phương tới thăm.

Vốn hôm nay Bạch tiên sinh có việc, nhưng nghe Trịnh Hòa nói Đào Tiệp sẽ tới liền hoãn lại hội nghị thường kỳ, ngồi trên giường xem phim Hàn với cậu.

Trịnh Hòa biết cái tính ghen tuông đố kỵ của ông to đến mức nào, không dám phản bác, chỉ ngậm nhấm tin báo với Đào Tiệp rằng Bạch tiên sinh ở nhà.

Gần đây, Đào Tiệp hay tiếp xúc với Tang Bắc, nên từ chỉ kiêng kị Bạch tiên sinh, cô hoàn toàn chuyển sang kinh hoảng, nhìn điện thoại hồi lâu mới quyết tâm lái xe tới khu biệt thự.

Nghे tiếng chuông cửa và chó sủa, Trịnh Hòa mở cửa, Đào Tiệp ôm một thùng to đứng đó, cậu vội vàng đón cô vào: “Gì thế?”

Đào Tiệp nói: “Trước cậu muốn rời công ty, chẳng phải để chúng nó ở văn phòng sao, sau cậu chuyển lên lầu, công ty cũng phân bổ đồ mới cho, mấy thứ này vẫn ở chỗ chị Phương, mấy hôm nay chị ấy cũng đi, nên tôi đưa qua cho cậu.”

“Chị Phương cũng đi? Đi đâu?” Trịnh Hòa hỏi.

Đào Tiệp lắc đầu: “Chị ấy không nói, dù sao dạo này, trong công ty đa phần đi ăn máng khác, rồi chuyển chức, chao đảo lắm.”

Trịnh Hòa còn muốn hỏi thêm, nhưng dù sao cũng đã rời công ty rồi, hỏi nhiều quá cũng không ổn: “Đừng đứng đây, vào đi.”

“Ừ.”

Trịnh Hòa bê thùng vào trong, bấy giờ Đào Tiệp mới thấy Bạch tiên sinh vẫn bị cậu che khuất này giờ.

Bạch tiên sinh mỉm cười, chào rất lịch sự: “Lâu rồi không gặp.”

Đào Tiệp thấy toàn thân mình lạnh lẽo, cười gượng: “Đúng thế, nga....ngài vẫn khỏe chứ?”

“Cũng được.” Bạch tiên sinh nói xong, phía bên kia vang lên tiếng bùm bùm, Trịnh Hòa hô: “Bạch tiên sinh! Qua giúp em cái!”

Bạch tiên sinh nói với Đào Tiệp: “Tôi đi trước.”

Đào Tiệp vội nói: “Ngài mau đi đi!” nói xong mới cảm thấy hình như phản ứng hơi kịch liệt, “À...ừm...ý tôi là, Trịnh Hòa hình như đang cần ngài lắm...”

Bạch tiên sinh liếc nhìn Đào Tiệp đầy nghiến ngấm, sau mới xoay người đi vào.

Đào Tiệp nhìn bóng dáng cao ngất của Bạch tiên sinh khuất sau bức tường mới dám lau mồ hôi lạnh.

368.

Có Bạch tiên sinh ở đây, cả Đào Tiệp và Trịnh Hòa đều thấy không thực sự thoải mái.

Bạch tiên sinh đứng dậy: “Tôi đi bưng trà.”

“Không cần!” Đào Tiệp vội ngăn lại.

Cô đứng dậy, định đi về phía phòng bếp thì bị Trịnh Hòa giữ chặt lại: “Không sao, cô cứ để ông ấy đi....tôi cũng qua giúp.”

Cậu và Bạch tiên sinh cũng vào phòng bếp, ông đang rửa chén, chợt ngừng lại, liếc nhìn: “Em theo vào làm gì.”

“Bạch tiên sinh, chút em với Đào Tiệp ra ngoài một chút, được chứ?”

“Đi đâu?” Bạch tiên sinh truy hỏi.

“Em cũng không biết, tìm chỗ nói chuyện thôi.” Trịnh Hòa ngượng ngùng nói.

Bạch tiên sinh gật đầu: “Ừm, em bưng nước trà qua đi, tôi xuống lầu lấy xe.”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Ý em là....chỉ em với cô ấy thôi, ông không cần đi theo.”

Bạch tiên sinh lạnh lùng: “Không cho đi!”

“Em đi một chút rồi về....”

“Cũng không được.”

Trịnh Hòa giận: “Sao chứ? Chẳng nhẽ đến đi ra ngoài với bạn em cũng không có quyền sao? Sao ông lại gia trưởng thế chứ!”

“Tôi bảo không được là không được!”

Trịnh Hòa giận run lên, cậu cảm thấy Bạch tiên sinh không có chút lý lẽ nào, xoay người định đi ra phòng khách, cách ông xa một chút: “Em không muốn cãi nhau với ông.....chúng ta đều cần bình tĩnh một chút.”

“Em định đi đâu?” Tay ông bắt giắc bóp chặt lại, cái chén vỡ tan, mảnh thủy tinh găm vào lòng bàn tay, máu chảy xối xả.

“Ông mà còn thế...” Trịnh Hòa quay đầu lại, đột nhiên thấy máu tươi chảy ra từ tay Bạch tiên sinh!

“Sao thế này?!” Cậu cuống quýt kéo tay ông qua, có vài mảnh đã đâm sâu vào lòng bàn tay, Trịnh Hòa nhìn mà lòng run rẩy, ông ấy lại dường như không cảm nhận được gì.

Cậu giở tay ông ra, lấy hòm cấp cứu khỏi tủ. Tuy cậu mơ hồ biết lòng chiếm hữu của ông rất cao, nhưng không ngờ lại đến mức này. Từ lúc phá vỡ hợp đồng với công ty đến nay đã được hơn một tháng, cậu chưa từng đi ra ngoài. Đôi khi muốn mua đồ, Bạch tiên sinh cũng giao cho người khác. Cậu còn tưởng sóng gió vẫn còn, ông sợ cậu ra ngoài sẽ bị nhận ra, không ngờ lại do nguyên nhân này: “Được, được, em không đi, em chỉ ở đây thôi!”

Bạch tiên sinh dùng cánh tay không bị thương, ôm lấy Trịnh Hòa, đem mặt cậu chôn vào lồng ngực mình: “Không cho... em đi.”

“Em không đi! Ông mau mở tay ra, để em lấy mảnh thủy tinh!” Trịnh Hòa cầm nhíp, nhìn máu cứ trào ra từ miệng vết thương mà lòng đau xót, bàn tay cậu bắt giắc run lên.

Đào Tiệp nghe thấy động, mở cửa hỏi: “Sao thế....A!” Cô hét âm lên.

Trịnh Hòa ngẩng đầu lên, kêu: “Đưa điện thoại đây!”

“Được!” Đào Tiệp chạy tới phòng khách, cầm di động của cô rồi chạy về, “Này!”

“Di động của tôi cơ mà!”

“Cậu.....” Đào Tiệp bị những mảnh vỡ dính máu vương vãi trên sàn làm cho khóc nức nên, “Di động ở đâu?”

Trịnh Hòa chợt nhớ ra di động ở trong túi áo, bèn dùng, báo tin Bạch tiên sinh bị thương cho Tang Bắc,

cậu ôm chặt lấy Bạch tiên sinh, không ngừng an ủi.

369.

Kim tiên chui vào tĩnh mạch.

Làm da trắng bệnh của Bạch tiên sinh nổi lên những đường xanh ngoằn ngoèo.

Trịnh Hòa không đành lòng nhìn, quay mặt sang một bên.

Ông bác sĩ trung niên rút kim tiêm ra, nói: “Bạch tiên sinh, giờ ngài cảm thấy thế nào?”

Bạch tiên sinh nằm trong lòng Trịnh Hòa, không nói tiếng nào, Trịnh Hòa giúp ông vén gọn mấy sợi tóc vương trên mặt ra phía sau tay, nhẹ nhàng hỏi lại câu của bác sĩ.

“Không cảm giác.” Về mặt ông đỡ dần.

Vị bác sĩ trung niên cảm khái: “Con mẹ nó, đúng là không giống.”

Trịnh Hòa nhìn lại.

“Khụ,” ông ta ho một tiếng, “Cậu không biết đấy chứ, ông đây làm bác sĩ tư cho ông ta bao nhiêu năm rồi, con bà nó, thế mà mỗi lần hỏi, thẳng nhai này đều chỉ trả lời đúng một từ, bao năm không đổi.”

Giọng nói nghiêm nghị của Tang Bắc vang lên: “Lại chửi, theo quy ước, tháng này trừ 200 tiền lương.”

Vị bác sĩ trợn tròn mắt,

Trịnh Hòa day day huyết đạo cho Bạch tiên sinh, giúp ông thả lỏng, hỏi: “Bạch tiên sinh nói gì thế?”

“...Cút.” Giọng ông có vẻ không khỏe lắm.

Bác sĩ chỉ vào Bạch tiên sinh, nói: “Đúng đúng! Nói thế đấy!”

370.

Bạch tiên sinh được tiêm thuốc an thần, chỉ vài phút sau đã buồn ngủ.

Tang Bắc bảo mọi người đi ra ngoài hết, ra hiệu bảo Trịnh Hòa cũng xuống lầu. Trịnh Hòa gật đầu, cậu biết, Tang Bắc nhất định sẽ hỏi nguyên nhân Bạch tiên sinh phát bệnh. Cậu đỡ đầu ông, nhẹ nhàng đặt xuống gối, đứng dậy xuống giường.

...Tay cậu bị giữ lại.

Trịnh Hòa quay đầu, Bạch tiên sinh khó khăn lắm mới mở to được mắt, giọng ông không giấu nổi sự lo lắng: “Em đi đâu?”

“Sao ông lại tỉnh rồi?”

Bàn tay Bạch tiên sinh vẫn nắm lấy Trịnh Hòa.

“Em không đi đâu cả.” Trịnh Hòa ngồi trở lại lên giường, thấy ông không tin, nhắc lại, “Thật sự không đi.”

Miệng ông khẽ mở: “...”

“Gì cơ?” Trịnh Hòa cúi xuống, nghe thực nghiêm túc.

Trái tim cậu như bị một cây búa đập qua, đau đớn.

Ý thức của Bạch tiên sinh càng ngày càng mờ mịt, ông cố gắng ôm lấy eo Trịnh Hòa, nhưng vì thuốc mà cánh tay không tài nào nâng lên nổi.

Trịnh Hòa cầm lấy bàn tay bị thương của ông, đặt lên đó một nụ hôn, nước mắt không kìm nổi, chảy xuống: “Thực xin lỗi... thực xin lỗi.”

...Đừng rời khỏi tôi.

Trước lúc hôn mê, ông chỉ kịp nói thế.

75. Chương 75: 371 – 375

371.

Tang Bắc mở cửa, chỉ vào Bạch tiên sinh, nhỏ giọng hỏi: “Ngủ?”

Hai mắt Trịnh Hòa sưng đỏ, cậu gật đầu.

Tang Bắc xoay người định lấy ghế, không cẩn thận tạo ra tiếng động, Bạch tiên sinh khẽ nhăn mày, anh vội vàng bỏ ghế xuống, bất động hồi lâu, thấy Bạch tiên sinh không có vẻ tỉnh lại mới thở dài, ngồi xuống đất, lấy di động ra gõ: “Lần này là vì gì thế?”

Trịnh Hòa nhận được tin nhắn, chuyển sang chế độ im lặng rồi mới rep lại: “Hôm nay Đào Tiệp đến.”

“Tôi thấy rồi.”

“Cô ấy sợ Bạch tiên sinh, tôi định dẫn ra ngoài, tìm một chỗ nói chuyện phiếm, lúc xin phép ông ấy, không hiểu sao liền cãi nhau, lúc đó Bạch tiên sinh đang rửa chén trà, ông ấy bóp nát nó, thủy tinh đâm vào tay.”

Tang Bắc nhìn tin nhắn, vẻ mặt vắn vẹo, Trịnh Hòa nhìn Tang Bắc, không hiểu sao lại có vẻ mặt như thế.

Một lúc lâu sau, di động của Trịnh Hòa mới nhận được tin nhắn: “Cái gì? Bạch tiên sinh biết rửa chén sao?”

Hai câu nghi vấn đã diễn tả xuất sắc sự kinh ngạc của Tang Bắc.

Rửa chén, có gì đáng ngạc nhiên sao?

Trịnh Hòa không hiểu.

372.

Trịnh Hòa cảm thấy mặt mình có chút ngứa, mở mắt ra thì thấy một bàn tay đang vuốt ve gương mặt cậu.

“Ừm?” Trịnh Hòa cúi đầu, thấy Bạch tiên sinh mở mắt nhìn mình, lại nhìn khung cửa sổ đã tối đen, lúc này mới nhận ra cậu ôm ông ngủ từ lúc nào!

“Ông cảm thấy thế nào?” Cậu vội vàng hỏi.

Bạch tiên sinh cười cười, tầm mắt có chút mê ly: “Cũng ổn.”

Trịnh Hòa nghe vậy là biết Bạch tiên sinh lại nói có lẽ, bèn gọi điện cho mấy người dưới lầu, báo rằng Bạch tiên sinh đã tỉnh rồi. Cậu quay sang nói với ông: “Hôm nay cảm xúc của ông có chút thất thường, em sốt ruột quá liền gọi Tang Bắc và mấy người khác đến, giờ họ đang ở tầng 1, còn có bác sĩ, ông xem...?”

Tầm mắt của Bạch tiên sinh đã bay đi đâu, nói: “Nếu đã đến, thì cho họ vào đi.”

Trịnh Hòa cảm thấy ông là lạ chỗ nào, nhưng cũng không nói rõ được, nghĩ một lát, thôi thì cứ đã bác sĩ kiểm tra đã.

373.

Lần phát bệnh này của Bạch tiên sinh không nghiêm trọng lắm, đám thầy thuốc cảm giác đa phần vẫn là do bị cảm xúc ảnh hưởng, họ xếp lịch tư vấn tâm lý cho nửa tháng sau rồi lục tục rời đi.

Trịnh Hòa tiễn mọi người ra cửa, lúc quay lại thì thấy Bạch tiên sinh đứng đằng sau từ lúc nào, cậu vội chạy qua dìu: “Thuốc vừa mới hết hiệu lực, bác sĩ đã dặn dừng di chuyển mà...”

“Không sao.” Bạch tiên sinh thản nhiên nói, né tay của Trịnh Hòa, dựa tường đi vài bước mới quay lại liếc nhìn cậu, ánh mắt ẩn giấu tâm sự.

“Em lên tầng trước đi, tôi đi phòng khách tìm thứ này.”

“Để em giúp ông!” Trịnh Hòa vội vàng nói.

Bạch tiên sinh khoát tay, tự đi rất chậm.

Lòng Trịnh Hòa như thất lại, rối rắm một hồi, lại nghĩ chắc là do thuốc nên mới thế, cậu dẫn xuống những điểm đáng ngờ.

374.

Tối thứ 7 nhàn nhã, Trịnh Hòa cố ý làm một bữa tối lãng mạn với ánh nến lung linh. Tuy rằng, món thịt bò có Bạch tiên sinh phụ bếp, bị ông làm cho một mặt xém, hơn nữa còn hơi sống; cuối cùng được Trịnh Hòa chữa cháy bằng cách làm thành thịt băm rồi nấu thành món khác; nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến bầu không khí ngọt ngào giữa hai người.

Trịnh Hòa biết tử lượng của mình không tốt, lúc say lại hay làm trò điên cuồng nên không rót cho mình.

Ánh mắt Bạch tiên sinh trầm xuống, ông mỉm cười hỏi: “Sao không uống?”

Trịnh Hòa gãi đầu: “Em không biết uống.”

Bạch tiên sinh đứng dậy, đi qua phía Trịnh Hòa, vuốt nhẹ lên chóp mũi cậu, nói: “Thế tôi đi rót nước trái

cây cho em nhé, em muốn uống gì, nước nho được chứ?”

“Vâng.” Trịnh Hòa luôn dễ bị sa vào sự dịu dàng của ông, lần này cũng thế.

375.

Đầu đau quá...

Đây là... chỗ nào?

Trịnh Hòa cảm thấy như mình đang nằm trên một cái giường, cậu vuốt nhẹ một lát, trừ lớp ga mềm mại, xung quanh không còn thứ gì khác.

“Tỉnh rồi?”

Giọng khàn khàn của một người đàn ông vang lên.

Trịnh Hòa cố gắng mở hai mắt, nhưng chỉ nheo được một khe hở, đột nhiên, cậu bị ánh sáng chói làm cho nhắm tịt mắt lại.

Người đàn ông đó cười khẽ, ‘tách’ một tiếng, cậu có thể cảm nhận được tầm mắt của mình tối sầm lại.

Người đó nói: “Tốt.”

Trịnh Hòa không cự quạ, cậu nhớ lại chuyện lúc nãy...

Hai người ăn xong, thấy Bạch tiên sinh bỏ bát vào máy rửa bát, cậu định qua giúp, nhưng đột nhiên lại cảm thấy rất mệt.

Sau đó thì sao?

Cậu không thể nào nhớ nổi. Kỳ quái là, cậu không hề có cái tật xấu ăn xong lại ngủ, nghe nói người cao huyết áp thường có chứng này, điều này khiến Trịnh Hòa lo lắng, hay là hôm nào đến bệnh viện kiểm tra?

Bạch tiên sinh xoay người, nhẹ nhàng đứng đưa đoạn xích sắt cột lấy tay Trịnh Hòa: “Em không muốn nhìn thấy tôi đến thế sao?”

Trịnh Hòa kinh ngạc nhìn ông: “Sao ông lại nghĩ thế...” Cậu sững lại khi thấy khung cảnh xung quanh.

Căn phòng kín bưng, không có cửa sổ, treo đầy những dụng cụ quái lại, ánh sáng mờ mờ, cậu trần truồng nằm trên chiếc giường trải ga đen bóng.

Ông không hề để ý đến ánh mắt đầy hàm ý của Trịnh Hòa, mà lại cẩn thận treo đoạn xích kia lên tường, miệng lầu bầu: “Thế này chắc được rồi.”

“Ông khóa em lại làm gì?” Trịnh Hòa giãy dụa, muốn rút tay mình ra khỏi chiếc còng, nhìn thấy nó khiến cậu run rẩy, hồi ở sơn trang, nó đã khiến cậu khổ sở bao lần.

“Khóa chặt,” Bạch tiên sinh nhìn chăm chú vào đầu xích trên tường, kiểm tra xem có chắc không, “Thế thì em sẽ không chạy được.”

“Em muốn trốn đi lúc nào!”

“Im lặng.” Bạch tiên sinh quay đầu, cười an ủi, “Đừng ồn, cẩn thận mấy kẻ ngoài cửa nghe được.”

“...Ngoài cửa gì cơ?” Trịnh Hòa tưởng bên ngoài có người, sợ quá liền ngồi thẳng dậy, còn chưa hết hoa mắt đã bị ông cướp lấy hơi thở.

Hai bờ môi quần lấy nhau đầy mãnh liệt, Trịnh Hòa cảm thấy nỗi lo lắng trong lòng giảm đi một nửa, chắc là Bạch tiên sinh vẫn giận, nên mới bày trò trêu mình đây.

“Bạch tiên sinh, ông định làm gì thế.” Trịnh Hòa dần từng tiếng nói. Ai có người yêu bị thần kinh chắc hẳn sẽ hiểu tâm trạng của cậu bây giờ, hơn nữa, người yêu cậu không chỉ đầu óc có vấn đề, mà còn có khả năng để bày ra những trò điên rồ.

“Bảo bối, em có thích chỗ này không?” Bạch tiên sinh dán sát vào Trịnh Hòa, cười dịu dàng.

Trịnh Hòa đung đưa cánh tay, nói: “Ông hỏi cái xích này, hay là,” cậu chỉ vào đồng công cụ kì quái trên tường, “Mấy thứ linh tinh kia?”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Cả hai, tôi thích lắm, em thì sao?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Em không thích, nếu ông chán, muốn tìm cảm giác lạ thì em cũng chiều, nhưng ngày nào cũng khóa, thì em không chịu được.”

Nụ cười giả dối trên gương mặt Bạch tiên sinh không chống thêm được nữa, khóe miệng không hạ xuống: “Nếu, tôi muốn khóa em cả đời thì sao?”

Trịnh Hòa không nhân thấy ông sắp sụp đổ, kinh ngạc nói: “Đang yên ỹ, khóa em lại làm gì? Chỗ này là

chỗ nào, ông đem em tới làm gì nha?! A! Hay là niềm vui bất ngờ sau bữa tối?” Đôi mắt cậu lóng lánh.

“Đúng vậy... Đúng vậy.” Bạch tiên sinh lộ vẻ mặt cười mà như khóc, ông nhìn xung quanh, ánh mắt mịt mờ, bỗng nhiên, ông rút một khẩu súng từ áo ra, quát lớn, “Bọn mày là ai?! Vào bằng cách nào!”

Trịnh Hòa bị hàng loạt động tác của ông khiến cho ngẩn ra, cậu còn chưa rõ chuyện gì đã diễn ra thì đã lật sang trang khác rồi.

“Sao, sao thế?” Trịnh Hòa muốn giữ ông lại, nhưng dây xích trên tay lại ngăn cậu lại, kéo kéo, kéo hoài không có phản ứng gì.

Chắc ra.

Trịnh Hòa tự thấy bội phục mình, lúc này rồi còn nghĩ linh tinh được, tiềm năng con người đúng là vô hạn, cứ giầy xéo rồi lại phát hiện có thể giầy xéo được nhiều hơn.

Bấy giờ, Bạch tiên sinh dường như mới nhận ra Trịnh Hòa đang ở bên mình, ông nhìn nhìn, đặt súng lên đầu cậu, nghiêng đầu cười: “Sợ à?”

“Em.....” Trịnh Hòa nghẹn lời. Cậu nhìn hòng súng đầy mê mang, rồi lại nhìn Bạch tiên sinh. Cậu chắc chắn — khẩu súng này là hàng thật, nhưng cậu không rõ vì sao ông lại làm thế. Cậu bỗng nhiên nhận ra vì sao mình không hề sợ Bạch tiên sinh dù cho lúc ông phát bệnh, bởi, ông sẽ không làm hại mình, ông ấy biết thế, cậu cũng biết thế.

Nhưng lần này...

Đôi mắt Trịnh Hòa ửng lên, hoe hoe.

Bạch tiên sinh cup mi mắt, nhìn chăm chú vào giọt nước ấm nóng vừa nhỏ xuống tay mình.

Không ai biết lúc này, trong lòng hai người đang nghĩ gì. Trịnh Hòa cũng không hiểu sao mình lại tử thân thể này, đến nỗi phải rơi nước mắt.

Bạch tiên sinh thờ dài, ông cúi xuống, ôm lấy Trịnh Hòa, chôn mặt cậu vào ngực mình.

“Bảo bối, em biết tôi không phát bệnh, phải không?”

“Dạ?” Nếu có thể, trên đầu Trịnh Hòa chắc chắn sẽ xuất hiện dấu chấm hỏi, ‘10 vạn câu hỏi vì sao’ cũng không bằng những điều cậu đang thắc mắc.

Bạch tiên sinh như hạ quyết tâm nào đó, đột nhiên, ông đẩy Trịnh Hòa xuống giường, Trịnh Hòa chống tay lên, thì thấy ông quỳ một gối, trên tay cầm một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, bình tĩnh nhìn mình.

“Mở ra đi.” Ông nói.

Trịnh Hòa bị dọa sợ, do dự hỏi: “Trong này... hẳn không phải đạn chứ?”

Bạch tiên sinh không để ý tới Trịnh Hòa, thản nhiên mở hộp ra, bên trong, là một chiếc nhẫn màu bạc.

Trịnh Hòa choáng.

Bao giả thiết và ý nghĩ lóe qua trong đầu cậu. Nếu cậu là nữ, tình tiết tiếp theo chắc chắn là Bạch tiên sinh cầu hôn, cậu sung sướng nhào qua, hô to ‘Em đồng ý’; nếu Bạch tiên sinh là nữ, tình tiết tiếp theo có khả năng cao là Bạch tiên sinh cầu hôn, sau đó, cậu khinh thường quăng cái nhẫn đi, nói ‘Chỉ có viên kim cương bé tẹo mà cũng dám gả cho tôi? Hừ,’ sau đó, cậu sẽ bị cấp dưới của ông lôi đi xắt ra làm 8 miếng, vứt ngoài bìa rừng.

Nhưng hiện thực là, cả hai bọn họ đều là đàn ông.

Máy chủ của Trịnh Hòa hiển nhiên không theo kịp tư duy của kẻ thần kinh có chỉ số thông minh cao này.

“Bạch tiên sinh, ông... đây là...?” Giọng cậu run rẩy.

Bạch tiên sinh lấy nhẫn kim cương ra nói: “Đưa tay em đây.”

Trịnh Hòa không hiểu sao lại nghĩ đến cái viễn cảnh ‘Cậu chìa tay ra, Bạch tiên sinh rút từ gầm giường một con dao, chặt phăng ngón tay cậu’.

“Ông định làm, làm, làm gì?” Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Trịnh Hòa thậm chí còn có thể nhìn thấy ánh sáng bạc lóe lên khi Bạch tiên sinh buông con dao đó xuống.

“Đưa tay cho tôi.” Bạch tiên sinh bày ra bộ mặt nghiêm nghị thấy sợ.

“Tay đến đây.” Trịnh Hòa mau chóng đưa tay ra.

Sắc mặt ông dịu đi, cẩn thận luồn nhẫn vào ngón áp út bên trái của cậu, chăm chú nhìn một lát, hỏi: “Thích không?”

“Thích...” Trịnh Hòa nghĩ, ‘em có thể nói không thích chắc’, “Nhưng... ông đưa em cái này làm gì?”

“Em còn không hiểu?” Bạch tiên sinh nhướn mày hỏi.

Trịnh Hòa lắc đầu.

“Gả cho tôi đi.”

...

Máy chủ của Trịnh Hòa nổ tung.

Cậu là người bi thảm nhất trên thế giới này. Đầu tiên là bị chuốc thuốc mê, sau đó nhốt trong cái phòng kín mít này, bị người yêu chia súng vào đầu, vất vả lắm mới có vẻ yên ổn thì... cầu hôn, cổ tay cậu còn có xích sắt đây này!!!!

Đúng là không liệu trước được chuyện gì nha.

76. Chương 76: 376 – 380

376.

Về mặt Vương Kiệt xám ngắt, y bất giác vật cánh bông hoa bách hợp đang cầm trên tay, thấy nó nát toét, liền đỡ dần tìm thùng rác.

“Thùng rác đâu?” Y hỏi.

Âu Dương Chí cảnh giác trả lời: “Anh cần làm gì?”

“Ném rác,” Vương Kiệt suy nghĩ một hồi, “Thôi, tôi cũng không cần.” Sau đó, y nhét hoa vào miệng ăn, nhắm nuốt như cương thi, còn tiện thể nuốt thêm vài mảnh lá.

Âu Dương Chí thấy mà buồn nôn, nhép nhép miệng, hỏi: “Sao vậy? Bỗng nhiên thành thiếu năng trí tuệ thế này.”

Vương Kiệt há miệng định nói gì, còn chưa kịp phát ra tiếng, nước mắt đã trào ra, y bất giác sờ mặt, nước mắt lại rơi lộp bộp.

Khuôn mặt Âu Dương Chí vạm vỡ, lần đầu tiên cậu thấy một người đàn ông to lớn, hơn mét tám, khóc

đau đớn như thế, nói thật...

Nhìn phát gớm.

Vương Kiệt nước mắt nước mũi lòng thông, mếu máo kể chuyện Bạch tiên sinh sắp kết hôn, còn ghen ngào vài tiếng.

Mấy tiếng ghen ngào đó xém khiến cơm tối qua của Âu Dương Chí phụt hết ra, cậu cố dằn nổi hả hê, sung sướng xuống, bình tĩnh nói: “Thế có nghĩa là anh bị knockout.”

Vương Kiệt gật đầu: “Đúng vậy, bị đá.”

Âu Dương Chí lắc đầu: “Anh không được tính là bị đá... Bởi vì, từ đầu chí cuối, anh có hẹn hò với Bạch tiên sinh buổi nào đâu.”

Vương Kiệt càng khóc to, khi con người ta đau đớn quá thường làm những chuyện kì dị, vậy nên, Vương Kiệt lại đút hoa vào miệng.

Âu Dương Chí líu lưỡi “Lúc thất tình, Lâm Đại Ngọc tống hoa, anh lại... ăn hoa.”

“Này!” Vương Kiệt chìa ra mấy bông bách hợp cho Âu Dương Chí, “Ăn với tôi!”

“Tôi không ăn...” Âu Dương Chí rụt lại phía sau.

“Ăn mau!” Vương Kiệt vỗ bàn, Âu Dương Chí run rẩy.

Vương Kiệt móc túi áo, lấy một cái hộp nhỏ quăng cho Âu Dương Chí: “Đây là... hức hức...oa óa óa....thứ tôi để dành cho Bạch tiên sinh, giờ không dùng được nữa, cho cậu đấy.”

Âu Dương Chí run rẩy nhận lấy cái hộp, hỏi: “Trong này....là gì thế?”

“Tự xem đi!” Vương Kiệt lại bắt đầu ăn hoa.

Âu Dương Chí mở hộp ra, giật mình vài giây rồi vội vàng đóng lại, mặt trắng bệch “Cái....nhẫn này....cho tôi?”

Vương Kiệt gật đầu: “Ừ...”

Âu Dương Chí hiểu nhầm, tưởng Vương Kiệt thấy Bạch tiên sinh sắp kết hôn, cũng muốn kết hôn để trả thù, sau đó nhắm tới mình, giờ đang cầu hôn, càng nghĩ càng sợ, mặt cậu trắng bệch, lắc đầu nguầy nguậy: “Không! Tôi không nhận được.....”

Wương Kiệt đang đau khổ muốn chết, không thềm để ý Âu Dương Chí nghĩ gì: “Không nhận cũng phải nhận! Đừng có dài dòng!”

Wương Kiệt đứng bật dậy, trừng Âu Dương Chí.

Dưới sự đàn áp của thế lực gian ác, Âu Dương Chí đành tủi nhục đeo nhẫn lên.

Đắng lòng, đắng như ăn phải hoàng liên, đắng đến độ muốn sùi bọt mép.

377.

Đào Tiệp không tin nổi vào tai mình: “...Thế nên, cậu tự gả mình đi đơn giản thế thôi sao?”

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh đang chớp mắt trên sofa, rón rén đi vào căn phòng dưới lầu, nhỏ giọng nói: “Còn cách nào khác chứ....”

“Sao lại không có? Chuyện này phải có sự đồng ý của song phương, cậu từ chối thì ông ta làm được gì? Giết cậu chắc?” Nói xong, Đào Tiệp mới nhớ tới chuỗi tội ác của Bạch tiên sinh, vội ngậm miệng.

Trịnh Hòa cười khổ: “Lúc đẩy tay tôi còn bị khóa xích sắt đây này, cô có tin chỉ cần tôi từ chối, ông ấy sẽ giam tôi cả đời không.”

“Dù thế thì cũng đừng dễ dãi trong chuyện này thế chứ...”

Trịnh Hòa nói: “Đã bảo lúc đó không còn cách nào khác mà, giấy bán mình của tôi còn ở trên tay ông ấy, ông ấy muốn chết tôi phải chết chứ sao.”

Giọng Đào Tiệp chợt trở nên bén nhọn: “Trịnh Hòa, anh nói thật đi, anh thấy Bạch tiên sinh là người thế nào?”

Trịnh Hòa nhăn mày, làm vẻ buồn rầu, ngón tay lướt qua chiếc nhẫn, nụ cười khó cưỡng lại được: “Tôi thấy... ông ấy tốt lắm, cô biết không, sống với nhau lâu vậy, dù tính tình có khó chịu đến đâu ông ấy cũng chưa bao giờ cãi nhau với tôi, còn rất dịu dàng, đôi khi, tôi còn cảm thấy mình có chút phiền phức, còn nữa nè, tại cái giới đồng tính này lẫn lộn bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên tôi gặp được người như ông ấy, quan tâm tôi thật lòng, còn yên tâm khi tôi ở bên.”

Đào Tiệp ngoáy ngoáy lỗ tai, cô hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, sao càng nghe càng thấy lạ? Người Trịnh Hòa đang tả thật là Bạch tiên sinh sao?!

378.

“Cô đang làm gì thế?” Vương Thư Hoa ghé sát lại.

Đào Tiệp khinh bỉ nhìn ông: “Mắt ông dùng để trang trí thôi hả? Đang gọi điện chứ sao.”

Vương Thư Hoa ghé sát lỗ tai vào điện thoại: “Cô nói chuyện với ai? Tôi nghe với...”

Trịnh Hòa ở đầu bên kia nghe được giọng nam, xấu hổ nói: “Đào Tiệp, phía cô đang có người, tôi cũng không nói nữa, bên tôi... ông ấy cũng sắp tỉnh rồi.”

Sắc mặt Vương Thư Hoa khê đổi, bắt đầu cợt nhả: “Ui chao, cô dối tôi gọi điện cho thằng khác nha ~”

Đào Tiệp vội vàng cúp máy, quát: “Tôi đang gọi điện đấy, ông có biết lễ phép không, đệt! Giáo viên văn hồi tiểu học không dạy ông à? Để tôi mắng mới thấy vui sao!”

Vương Thư Hoa cười rất đáng đập: “Ui đệt nha... cô không có dùng sao được.”

Đào Tiệp ghen đến nội thương: “Ông... ông có thể bớt kinh tởm đi được không.”

“Có thể,” Vương Thư Hoa gật đầu, nghiêm túc trả lời, “Cô muốn nhìn à?”

Đào Tiệp giận đến độ cầm túi, bỏ xuống lầu.

Vương Thư Hoa đưa một cái hôn gió: “Cưng à, tối nay gặp.”

Đào Tiệp không thèm quay lại, gờ ngón giữa lên.

379.

Bởi vấn đề thân phận của Bạch tiên sinh nên ông không thể tùy tiện chuyển quốc tịch, Trịnh Hòa cũng biết ông có điều khó xử, lại qua Tàng Bắc biết được trong suốt hai tháng sau đó, ông đều bận tối mắt tối mũi, bực bội hồi lâu, cuối cùng quyết định hủy luôn đám cưới, trao nhẫn là được.

Bạch tiên sinh không ngờ bình thường Trịnh Hòa tùy tiện thế mà giờ lại thận trọng như vậy, ông hỏi: “Sao

không tổ chức đám cưới?”

Trịnh Hòa miết miệng: “Sao tổ chức được chứ? Giờ em vẫn đang bị paparazzi săn đón, nếu tin này tuồn ra, chắc sẽ bị lên trang nhất!”

“Lên trang nhất chẳng phải tốt sao?” Bạch tiên sinh chột chột gương mặt tròn trịa của Trịnh Hòa, cười nói, “Em là nghệ sĩ cơ mà, đừng để ý mấy thứ đó, em muốn tự mình lo cho đám cưới hay để tôi?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Thôi, em cũng không để ý cái này đâu, ông không cần chuẩn bị làm gì.”

Bạch tiên sinh nhướn mày.

Ông cũng không hiểu vì sao, lặng lẽ bao nhiêu năm rồi, chỉ riêng chuyện này ông lại muốn làm thật to, thật linh đình để mọi người đều biết cậu ấy là của ông, đừng hòng hó hê gì.

Ý đã quyết, Bạch tiên sinh nói: “Nhất định phải tổ chức đám cưới, luật pháp Trung Quốc khiến tôi không thể cho em giấy đăng ký kết hôn, nhưng nếu em không ngại giới tính trên giấy tờ của mình bị chuyển thành nữ thì... em cứ nghỉ kỹ đi.”

Trịnh Hòa có chút chần chờ, từ khi biết mình là đồng tính luyến ái, cậu lần luôn mơ một ngày mình và người yêu sẽ dắt tay nhau vào lễ đường, hai người mặc bộ comple một đen một trắng, trong tiếng chúc phúc của mọi người, mãi mãi không rời.

“Nhưng em sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của ông.” Trịnh Hòa nhụt chí.

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, ánh mắt đầy yêu thương: “Hôn lễ, tuần trăng mật, đều không thể thiếu, người khác có, sao chúng ta không thể có?”

Trịnh Hòa nghe thế, chột thấy đắc chí: “He he...”

380.

Không biết vì sao, trước ngày cưới nửa tháng, gia tộc của KUY lại tuyên bố: hôn lễ của Mạt Mạt và KUY không được cử hành.

Trịnh Hòa nhận được tin từ Kiệt tử, liên liên lạc với Mạt Mạt ngay, quanh co một hồi, rốt cuộc mới nói thật: “Thực ra cũng phải phải chuyện gì lớn, tôi với KUY thấy hai người bên nhau là được rồi, không cần đăng ký rồi đám cưới làm gì, cũng gặp gia đình người ta hết rồi, hôm kết hôn mời vài người cùng ăn bữa cơm là được.”

Trịnh Hòa giấu chuyện mình sắp quẳng một đồng tiền để làm đám cưới thực xa hoa, nói: “Nếu thế thì bạn bè ở đây sao đến tham dự được?”

Mạt Mạt cười gượng: “Không sao, ở Trung Quốc tôi cũng chỉ có mình cậu là bạn, chờ cậu tới... À, đúng rồi, tháng sau tôi với KUY chuyển tới Australia đấy.”

“Sao đột nhiên lại đổi chỗ ở? Còn xa thế?”

“Gia tộc của KUY chủ yếu ở đó thì phải, tôi cũng không rõ lắm, KUY đi đâu tôi đi đấy, đợi bạn xong lần này, tôi đi tìm việc, aiz, cậu thì sao? Nghe bảo cậu bị Bạch tiên sinh mua rồi, ha ha....” Mạt Mạt cười gian trá.

Trịnh Hòa giận, hận không thể bay vèo qua nửa kia trái đất, đập cho thằng nhãi này một trận: “Cười cái đầu ấy, Bạch tiên sinh và tôi vốn là người yêu... không nghe cậu nói nữa, để tôi nói cho biết, tôi với Bạch tiên sinh định kết hôn.”

“Cái gì?!” Mạt Mạt gào lên, làm tai Trịnh Hòa suýt điếc, “Thật á? Không lừa tôi đấy chứ? Trời ơi là trời, Bạch tiên sinh men lỳ như thế! Tôi cũng yêu ông ấy chết mất!”

Trịnh Hòa không thích nghe câu này, cậu biết người đàn ông của mình rất tốt, nhưng người khác khen lại thấy khó chịu: “Này này,, đây là phản ứng của người bình thường sao? Chuyện đầu tiên là phải chúc mừng tôi chứ?”

“Ha ha,” Mạt Mạt cười cả tràng, còn khoe với KUY đang ở bên cạnh là Trịnh Hòa với Bạch tiên sinh sắp cưới nhau, còn bảo Bạch tiên sinh đúng là rộng rãi, có thể chấp nhận được cái loại dở hơi, chất lượng kém như Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa nghe vậy mặt lúc đỏ lúc trắng. Quen Mạt Mạt đúng là sai lầm lớn! Bạn bè gì lại nói xấu nhau thế chứ?

77. Chương 77: 381 – 385

381.

Vị quan to đổi đầu với Bạch tiên sinh mới nhậm chức nửa năm đã bị ngã ngựa, mang tiếng là thuyền chuyển công tác nhưng thực chất là bị đẩy xuống bộ phận tuyên huấn, nếu không có gì bất ngờ, mấy năm nữa ông sẽ vẫn ở cái chức nhàn tản này rồi về hưu.

Như để cố ý cho người ta mất mặt, ông ta vừa rời đi thì Bạch tiên sinh liền được phê duyệt hợp đồng cho khai thác Nguyên Thạch.

Thành phố H thuộc phần tiếp giáp giữa vùng núi và đồng bằng, địa hình khe rãnh, cao thấp không đồng đều, trong khe núi đá thường phát hiện một loại ngọc cực kỳ tinh thuần, không chút tì vết, nghe nói từ đời Khang Hi đã được đem làm cống phẩm cho cung đình. Trước giờ, miếng bánh này vẫn bị chính phủ giữ chặt trong tay. Mấy năm nay, thành phố H bắt đầu xuất hiện những phố chuyên buôn bán bảo ngọc, cũng có thị trường đồ thạch (1) khá hoàn chỉnh. Để xúc tiến sản nghiệp phát triển, nâng cao thu nhập đầu người, chính phủ quyết định lựa chọn một vài xí nghiệp được phép buôn bán Nguyên Thạch.

Xã hội đen thời nay đã rời xa mấy chuyện đánh giết, ai có đầu óc thì chuyển sang buôn đồ cổ, không thì buôn lậu trên biển. Bạch tiên sinh không phải người Trung Quốc thuần túy, khi ông đặt chân đến đất nước này thì khối thịt mỡ buôn đồ cổ đó đã bị lũng đoạn, ông không hứng thú đi tranh đoạt với người khác nên cứ kinh doanh theo phương thức truyền thống. Nhưng sự kiện này khiến ông nhận ra, ở đại lục, kinh doanh nghề đó đôi khi thành cái đình trong mắt người khác, lần này ông thoát được, thế lần sau thì sao?

Sau khi phân tích, các thành viên trong Ban giám đốc đều nhất trí bỏ khu phía Tây, dùng tài lực để làm một công ty khác, ký hợp đồng liên quan đến buôn bán Nguyên Thạch, tiến hành hình thức giao dịch màu xám này.

Kết luận này rất đúng ý Bạch tiên sinh, thời điểm kết hôn của ông và Trịnh Hòa sắp tới, thời điểm này dùng để chinh đồn BEACHER và chuẩn bị công ty kia đúng là thời cơ tốt, hơn nữa... ông biết Trịnh Hòa rất coi trọng cuộc hôn nhân này, nếu ông vẫn theo nghề cũ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của cậu.

Nghĩ đến Trịnh Hòa, trái tim ông lại nhói lên, sau đó tê dại, thực thoải mái.

Ông yêu cậu ấy phát điên lên, yêu đến độ muốn đồng quy vu tận.

382.

Trịnh Hòa phát thiệp cưới cho hết thầy bạn bè của mình, trừ chị Phương và Thành thiếu, ai nấy đều chúc mừng cậu.

“Em điên đấy à ?! Loại người như Bạch tiên sinh mà em còn muốn ở bên ông ta suốt đời?” chị Phương hét lên.

“Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh làm gì với cậu mà lại khiến cậu nghĩ quẩn như thế?” Thành thiếu than thở.

Trịnh Hòa đau đầu.

Cậu không ngờ hai người đại diện của mình lại có cùng một bệnh như thế. Cậu không hiểu nổi, Bạch tiên sinh tốt như thế, tuy hơi có chút vấn đề về mặt thần kinh, nhưng vì sao sau khi biết tin này, người ta phải đem cậu ra xạc một trận mới yên lòng?

“Chuyện này rõ quá mà,” A Bối cầm một bộ album mới chụp, đặt trước mặt Trịnh Hòa, “Cậu xem cái này xem có thích không?”

Hôm nay hẳn tới biệt thự là để chọn chủ đề ảnh cưới, Trịnh Hòa từng làm việc ở ‘Chạc cây’ một thời gian, cậu rất vừa ý tác phẩm ở đây, thế nên quyết định sẽ chọn nơi này để chụp ảnh cưới.

Trịnh Hòa không hiểu lắm, hỏi: “Rõ cái gì?”

“Quan hệ của cậu với Bạch tiên sinh chứ sao.”

Trịnh Hòa thở dài: “Tôi thấy tốt lắm mà, ông ấy yêu tôi, tôi cũng yêu ông ấy.”

“Đấy là hai người cho là thế, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cậu có hiểu không?” A Bối phun một hơi thuốc, thấy Trịnh Hòa vẫn ngu ngơ liền nói, “Cậu cảm thấy Bạch thiếu gia đối xử với cậu rất tốt, nhưng cậu quên mất quan hệ ban đầu của cả hai là gì sao? Ông ấy dùng tiền để kéo cậu lên giường, dù cho sau này hai người có xảy ra chuyện gì cảm động đến mấy thì, một, chúng tôi không biết, hai, đây là chuyện riêng của hai người, chúng tôi không phải Bạch thiếu gia, không hiểu được suy nghĩ của ngài ấy.”

Trịnh Hòa ngẫm lại cũng thấy có lý, dù cho chính bạn thân cậu, có cảm tình với ông từ cái nhìn đầu tiên, nhưng lúc chính thức trở thành tình nhân của ông cũng thấy kỳ kỳ nữa là: “Chú nói phải, nhưng giờ chúng tôi sắp kết hôn rồi, bọn họ cũng không nên nghĩ như thế chứ...”

“Óc cậu bị cương thi ăn rồi đó hả?” A Bối cảm thấy tức cười, “Ngẫm lại xem, nửa tháng trước khi hai người quyết định kết hôn, chúng tôi biết được tin gì về cậu?”

“Nửa tháng trước?” Trịnh Hòa nhú mày, bắt đầu hồi tưởng, mãi lâu sau, cậu lắc đầu, cười gượng, “...Cũng hơi lâu, chú nhắc chút?”

“Không nhớ thật sao?” A Bối cười he he, “Người ta bảo, đầu óc giản đơn, cơ thể béo tốt, quả là chuẩn, chuyện to như thế mà cậu cũng quên được thì giỏi thật đấy.”

“Nói gì thì nói luôn đi, đừng câu nệ.”

“Nửa tháng trước, Bạch tiên sinh vung tiền như rác, trả tiền phá vỡ hợp đồng cho cậu...” A Bối học theo lời mấy tờ báo đăng hồi đó.

Lúc này Trịnh Hòa mới hiểu ra: “Ra là thế!”

A Bối nhún vai: “Đó, giờ cậu hiểu vì sao chúng tôi nghĩ thế chưa? Bạch thiếu gia vừa đốt tiền vì cậu, cậu liền gả cho ngài ấy, mối quan hệ của cả hai nữa chứ, người ta không hiểu lắm mới lạ đó.”

Trịnh Hòa thở dài.

Chuyện này đúng là không giải thích được. Nếu không phải cậu là Trịnh Hòa, cậu cũng chả tin nổi hai người có thể đến với nhau.

383.

Trịnh Hòa và A Bối nghiên cứu chủ đề cho buổi chụp ảnh suốt cả chiều, hai người nói say mê đến quên thời gian, thành ra, lúc Bạch tiên sinh về, chó ngó và vợ nó đã đói meo.

Bạch tiên sinh không tới quấy rầy hai người trong phòng mà xuống bếp, đổ thức ăn cho chó cho chúng nó, đi đường vòng từ cửa sổ sát đất ra mặt cỏ.

Trịnh Hòa nghe thấy tiếng động, chạy xuống lầu không thấy ai, nhìn thấy hộp thức ăn cho chó trên quầy bar mới nhớ ra chưa cho bọn nó ăn liền cầm hộp vội vàng mở cửa. Cậu ngẩn ra khi thấy cảnh trước mặt.

Trên cỏ, vợ chồng nhà Husky, một lớn một nhỏ đang chen nhau ăn, bên cạnh, Bạch tiên sinh chăm chú nhìn tụi nó, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Ông về từ bao giờ thế?” Trịnh Hòa giật mình.

“Mới vừa nãy, thấy em nói chuyện vui quá nên không gọi.” Bạch tiên sinh mỉm cười, phẩy phẩy cọng cỏ trên người, đứng lên.

Trịnh Hòa càng nhìn Bạch tiên sinh càng thấy yêu, cậu không kìm lòng được, đi lên giúp ông cởi áo khoác, rồi nhẹ đặt lên môi ông một nụ hôn: “A Bối cũng đang ở đây, ông nói chuyện với chú ấy chút đi, em đi làm bữa tối, chờ chút là được.”

Bạch tiên sinh nói: “Hôm nay em mệt rồi, đi nghỉ đi, để tôi nấu cho.”

“Ông ấy hả?” Trịnh Hòa nhớ tới ‘lịch sử ê mặt’ của Bạch tiên sinh, hoài nghi, “Ông thì biết làm gì chứ?”

“Món khác thì không, nhưng mì thì được.” Bạch tiên sinh hôn chóp mũi Trịnh Hòa, cắn nhẹ một cái, xoay người vào phòng.

384.

Nghe nói tối nay Bạch thiếu gia xuống bếp, A Bối suýt nữa cảm động đến bật khóc, tuyên bố dù thế nào cũng phải ở lại ăn cơm cùng.

Trịnh Hòa trêu ghẹo: “Ăn gì cũng được, nhưng mì của Bạch tiên sinh thì đừng hòng, để tôi gọi một phần thức ăn nhanh cho chú nhé.”

A Bối nhìn về phía Trịnh Hòa, ánh mắt nổi lên mấy đường tơ máu đỏ quạch.

Trịnh Hòa hời hợt: “Đùa đấy mà.”

Bấy giờ A Bối mới thở phào.

Trịnh Hòa nhìn A Bối, cậu vẫn luôn thấy thái độ của người khác đối với Bạch tiên sinh rất thú vị.

Mì ver Bạch tiên sinh cuối cùng cũng ra nồi.

Nước nóng, thêm vài hạt muối rồi trứng gà, hành, dầu vừng, nhìn qua cũng không tệ lắm.

Trịnh Hòa ném một miếng, nhớ lại hồi ở sơn trang, khéo mắt cậu ánh lên ý cười.

A Bối cực kỳ kính cẩn, ăn một miếng mì lớn, càng nhai càng thấy lạ, cuối cùng suýt nữa nôn ra.

“Dở lắm hả?” Bạch tiên sinh nhếch mày.

A Bối lắc đầu nguầy nguậy, uống vài ngụm canh rồi vội vàng kiếm cơm chuẩn.

“Chú ấy sao thế nhỉ?” Trịnh Hòa vẫn ăn mì hăng say, còn chưa nuốt được mấy miếng, A Bối đã đi rồi.

“Không sao.” Bạch tiên sinh đổ mì của A Bối vào thùng rác, nghĩ một chút, quảng cả bát cả đĩa vào luôn, nói tiếp, “Cậu ta không biết thưởng thức thôi.”

“Hả?” Trịnh Hòa càng nghe càng không hiểu.

Bạch tiên sinh cười hỏi: “Em thấy mì ngon không?”

Trịnh Hòa gật đầu.

“Thế là em biết thưởng thức đấy.” Bạch tiên sinh nói rất thản nhiên.

Sau đó, bát mì vô vị không khác gì súp đó của Bạch tiên sinh như có nguyên rửa, nó khiến A Bối đau bụng

suốt ba ngày liền.

385.

Có lẽ trong khoảng thời gian ở tù, Vương Thư Hoa ngộ đạo, hoặc do Bạch tiên sinh sắp kết hôn khiến điều gì đó kích thích ông. Nói chung là, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, ông giống như thành một người hoàn toàn khác, chia tay với hết thảy những tình nhân cũ.

Đào Tiệp biết sớm muộn gì Vương Thư Hoa cũng sẽ gọi điện cho cô, hai người sẽ tới một nhà hàng thanh nhã, sau đó, rồi Vương Thư Hoa nói: chúng ta tạm thời xa nhau một khoảng thời gian đi; vẻ mặt rất nghiêm túc.

Giống như bao vị kim chủ trước đây của cô.

Đôi khi, Đào Tiệp thấy ghen tị với Trịnh Hòa, cô làm tình phụ của bao người, nhưng chưa từng ai có thể làm bao điều vì lam nhan như thế.

Nhiều ngày sau, một buổi chiều, Đào Tiệp đang tháo trang sức trong phòng nghỉ, đột nhiên lại nhận được điện thoại của Vương Thư Hoa, ông hẹn cô tối nay cùng đi ăn tối. Đào Tiệp biết, đã tới lúc rồi.

“Ở đâu?” Cô cố nén sự chua xót trong lòng, dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi.

“Chỗ cũ... nhưng mà, cô mời tôi nhé?”

“...Vì sao?” Lần đầu, Đào Tiệp bị người ta làm cho á khẩu, không nói nên lời. Ai đời nhà trai mời đi ăn để chia tay còn muốn nhà gái trả tiền cơm.

Vương Thư Hoa đáp lại bằng cái giọng ngả ngớn như thường ngày: “Ai da, dạo này phí chia tay dùng nhiều quá, kệt tiền chứ sao.”

“Ông kệt tiền thì có liên quan gì đến tôi? Tiền của tôi là do tôi khổ sở lắm mới kiếm được, kệt cha ông đấy!”

“Ai u, tôi kệt tiền chẳng phải vì cô sao.....không hiểu chuyện gì cả.”

“Này, ông hâm đấy à, ai mới không hiểu chuyện? Tôi hiểu chuyện lắm đấy nhá!”

“Thôi thôi, quý cô nhà tôi ơi, tôi không có tiền là vì phí chia tay nhiều quá, mà tôi chia tay là vì cô, hiểu chưa?”

Mặt Đào Tiệp đỏ lên: “Hiểu cái đầu ông ấy! Không biết!”

Ở phía bên kia, Vương Thư Hoa cười không ngừng, bỗng dưng, giọng ông nghiêm túc hẳn: “Đào Tiệp, chúng ta đến với nhau đi, không phải loại quan hệ vì tiền, được không?”

“Tôi...” Mặt Đào Tiệp càng đỏ.

Cô vừa nói một tiếng, Vương Thư Hòa liền hét lên: “Được rồi, được rồi! Cô đồng ý! Tôi còn bận chút việc, cúp máy đây, tối gặp! Nhớ trả tiền cơm cho tôi đó nha~”

“Đợi...”

Điện thoại đã cúp.

Đào Tiệp hằm hừ, nhìn chăm chăm vào di động, sắc hồng ở mặt đã lan đến vành tai.

Ngáo:

(1) đồ thạch: cái này giống như một trò đánh bạc, nhưng hình như chưa xuất hiện ở Việt Nam mình, hoặc có lẽ vì nó cao cấp quá nên đưa chân đất mắt toét như mình không tiếp xúc đến được.

Đồ thạch là việc mua những viên đá có vẻ ngoài tầm thường với giá cao, khi về (hoặc ngay tại chỗ mua) sẽ cưa đá ra. Nếu tại phần lõi của khối đá tầm thường có một viên đá quý thì người mua sẽ được hưởng viên đá quý đó. Giống như là hồi khi được mua ngọc/ đá quý với giá rẻ ấy. Còn nếu cưa viên đá ra chẳng thấy gì, tức là đá vẫn chỉ là đá, thì có nghĩa là mất trắng số tiền lớn vì một thứ có thể quơ đầy ven đường.

78. Chương 78: 386 – 390

386.

Công ty cho nghỉ mồng 1 tháng Năm, chị gái Trịnh Hòa định dắt con về nhà thăm cha mẹ, bỗng nhiên nhớ tới, mấy hôm trước báo viết em mình đã kết thúc hợp đồng với công ty, nghĩ bụng, chắc giờ nó cũng rảnh, vậy nên quyết định đảo qua kéo cậu về cùng.

Trịnh Hòa nghe Trịnh Hâm Minh muốn tới, liền giật đống người.

Cậu định đêm trước lúc kết hôn mới báo cho nhà mình biết, chưa come out vội, đợi đúng hôm đám cưới mới công bố, cha mẹ cậu đều là người coi trọng mặt mũi, nhất định sẽ không làm rùm beng lên trước sự chứng kiến của bao người, hôn lễ xong, cậu và Bạch tiên sinh sẽ nhảy máy bay đi hưởng tuần trăng mật luôn. Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

“À...ừm... chị à, chị đến tìm em làm gì?” Trịnh Hòa hỏi rất cẩn thận.

“Thằng nhãi này,” Trịnh Hâm Minh oán trách, “Mày xem mày nói thế có được không, chị từ xa đến thăm, mày hỏi như chị đến làm phiền mày ấy? Lớn rồi, cánh cứng rồi phải không?”

“Đâu có, chị đến thăm là vinh hạnh của em, em chỉ tò mò thôi.....em tới thành phố H bao nhiêu năm cũng không thấy chị qua một chuyến, sao lần này bỗng nhiên lại tới?” Trịnh Hòa đáp, trong lòng thầm nghĩ không biết có phải mấy đứa bạn để lộ tin, khiến Trịnh Hâm Minh nghe được gì, tới khởi binh vắn tội, chia uyên rẽ thủy.

“Hôm nay là 1-5 mà, chị muốn về thăm nhà, tiện đường mang em về cùng, nghe bố bảo, tháng trước mẹ trật eo, giờ vẫn phải dán thuốc đó, chị lo lắng, tranh thủ đợi nghỉ dài này về với bố mẹ mấy ngày.”

Đột này Trịnh Hòa bặt tối mắt tối mũi, đến chuyện gọi điện về mỗi tháng cũng quên, nghe thế liền kinh ngạc: “Eo mẹ bị trật? Có nghiêm trọng không? Sao bố không nói với em một tiếng?!”

Trịnh Hâm Minh thấy mình lỡ miệng, bóp bóp chớp mũi nói: “Mấy hôm trước chẳng phải em... hủy hợp đồng sao, tuy chị đã giải thích nhưng hai cụ vẫn chưa tin, tưởng em bị sa thải, lo cho em nên mẹ bảo đừng nói gì, lại đổ thêm dầu vào lửa. Thế nên chị với bố mẹ đều không nói.”

Trịnh Hòa thấy lòng mình sao chua quá, áy náy khiến cho niềm vui sướng sắp được kết hôn giảm đi phân nửa.

387.

Trịnh Hòa quyết định về nhà vài ngày. Trịnh Hâm Minh nói đúng, qua năm nay, cha mẹ đã 65, cũng chẳng còn mấy năm hưởng thụ nữa.

Thu dọn hành lý, Trịnh Hòa nghĩ thế nào, lại nhét mấy bộ của Bạch tiên sinh và một vài vật dụng hàng ngày của ông vào, tuy cậu biết khả năng ông cùng về rất ít, nhưng vẫn có cảm giác này.

Đến khoảng 7h tối, Trịnh Hâm Minh và chồng lái xe đến quán Blue đón.

Trịnh Hòa chờ trong thấp thỏm, trước lúc đi, cậu đã gọi cho Bạch tiên sinh, thư ký của ông nói: sau khi xong việc, Bạch tiên sinh sẽ qua tìm cậu, cứ yên tâm đợi, đừng lo.

Không lo cái đầu nha!

Giờ Trịnh Hòa như đứng đông lửa, như ngồi đông than, lần đầu tiên cậu quyết tâm come out, vì Bạch tiên sinh, cũng vì cậu.

Cửa mở, Trịnh Hòa ngẩng đầu nhìn, chưa thấy người đã nghe có tiếng ngọt ngào gọi: “Cậu~”

Đậu Đậu lao đến, nhảy bổ vào lòng Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa sung sướng ôm lấy thằng cháu đáng yêu của mình, thắc mắc, sao mới hơn nửa năm không gặp, từ thằng quỷ sứ đã thành đứa đáng yêu thế này. Mới nghĩ đến thế, Đậu Đậu đã dùng bàn tay dính đầy kem, trát lên áo Trịnh Hòa...

Được rồi, vẫn là cái thằng quỷ sứ đó thôi.

Trịnh Hòa thê lương nhìn vệt dài dài, xanh xanh trên cái áo khoác mình thích nhất.

Trịnh Hâm Minh lấy từ túi áo một túi khăn ướt và khăn tay. Cô ném khăn tay cho Trịnh Hòa, khăn ướt thì lau tay cho Đậu Đậu, Đậu Đậu rất ngoan: “Mẹ, nãy con đã chào cậu rồi.”

Trịnh Hâm Minh nói máy móc: “Ừ, Đậu Đậu ngoan quá.”

Trịnh Hòa chỉ vào cái vệt màu xanh trên áo mình, hỏi Đậu Đậu: “Cháu nói chào là thế này sao?”

Đậu Đậu gật đầu, lè lưỡi: “Cháu còn nhỏ mà, đừng có yêu cầu cao thế chứ.”

Trịnh Hâm Minh cũng gật đầu: “Đúng thế, em thấy chưa, Đậu Đậu còn hiểu chuyện hơn em.”

Trịnh Hòa lặng lẽ lau áo.

388.

Trịnh Hâm Minh đang tính giảm béo, trước lúc đến đã quyết tâm không ăn, gọi một cốc bạc hà không đường là được. Ai ngờ, đến lúc xem menu, nhìn giá các món trên đó, cô trở mặt: “A Hòa, em điên rồi sao, mời chúng ta đến chỗ này ăn cơm!”

Trịnh Hòa rút thẻ tín dụng của Bạch tiên sinh từ ví da, cười gian trá: “Không sao, bữa này tiêu tiền của người khác, cứ tẹt ga đi.”

Trịnh Hâm Minh bán tín bán nghi: “Thật sao?”

Trịnh Hòa cười nói: “Thế em cũng cầm rồi, sao giả được, chút nữa người đó sẽ đến, để em giới thiệu cho chị.”

Trịnh Hâm Minh lóe lên một ý nghĩ hoài nghi, sau lại nghĩ đến gì, hỏi lại cẩn thận: “Nam hay nữ?”

Trái tim Trịnh Hòa giật thon thót nhưng vẫn phải giả bộ bình tĩnh: “Nam.”

“Nam sao....” Trịnh Hâm Minh quét Trịnh Hòa vài lần, khiến cậu sồn hết tóc gáy, “Là nam, thì tốt rồi.”

Trịnh Hòa thở phào một hơi.

“Mẹ, con đói, con muốn ăn món này.” Đậu Đậu chỉ vào món đắt nhất trên thực đơn.

“Có vẻ ngon.” Trịnh Hâm Minh ôm Đậu Đậu, hai người cùng nhau gọi, quyết tâm giảm béo của cô đã bị đồng đồ ngon trước mặt phá vỡ, riêng phần tráng miệng đã gọi hẳn 4 món.

Trịnh Hòa cười nhìn hai mẹ con, nghe Bạch tiên sinh nói, tháng sau, Blue sẽ ngừng kinh doanh để chính đồn, có lẽ sau này sẽ không mở lại nữa. Chị cậu thích đồ ăn không kém gì cậu, lúc nghe tin này, cậu đã nghĩ nhất định phải dẫn chị đến một lần, nếm hết món ngon ở đây.

“Đúng rồi, anh rẽ đâu? Không tới cùng chị sao?” Trịnh Hòa hỏi.

Trịnh Hâm Minh ‘A’ một tiếng, hỏi Đậu Đậu: “Bố con đâu? Chỗ nào nhỉ?”

Đậu Đậu nói: “Chắc là trong xe.”

“Mẹ đã bảo con đánh thức ông ấy mà.”

Đậu Đậu tròn mắt: “Con quên.”

“Đúng là, đợi chút, chị ra ngoài tìm anh ấy.” Trịnh Hâm Minh cầm túi, vội vã chạy ra ngoài.

Trịnh Hòa bật cười: “Tình cảm giữa chị và anh rẽ vẫn tốt như thế, anh rẽ cũng thật là, dù buồn ngủ cũng không cần ngủ say như chết thế chứ.”

Đậu Đậu nói: “Trước lúc đi, bố nhờ cháu rót hộ chén nước, cháu thấy trên bàn có thuốc ngủ nên bỏ vào

một ít.”

“Hả?” Trịnh Hòa kinh ngạc.

Đậu Đậu an ủi: “Yên tâm, bỏ thuốc vào rồi, cháu còn dùng thìa quấy, xem có cạn thuốc không rồi mới đưa cho bố mà,” bỗng nhiên, thằng bé thì thầm, “Cậu đừng nói cho bố nha.”

Trịnh Hòa: “...”

389.

Anh rể của Trịnh Hòa là người hiền lành, đau khổ đeo đuổi Trịnh Hâm Minh suốt 6 năm mới ôm được cạp mẹ về dinh. Mẹ cậu nói: đó là người duy nhất có thể chịu được cái tính nóng nảy của Trịnh Hâm Minh.

Câu này được cả nhà bỏ phiếu ủng hộ.

Anh rể vừa thấy menu liền đứng lên: “Không tốt, không tốt, chỗ này đắt quá! Chúng ta đi mau đi.”

Trịnh Hâm Minh nói: “Không sao, người khác mời mà, chúng ta chỉ cần ăn là được.”

Chồng cô nghe thế mới ngồi xuống, cười ngây ngô rồi gọi mấy món phụ.

Trịnh Hòa bóp trán, vợ chồng nhà này đúng là xứng đôi, phản ứng giống nhau như đúc.

Một người đàn ông trong bộ tây trang phẳng phiu đi về phía này.

Trịnh Hâm Minh lặng lẽ nhìn, nhìn mãi, nhìn một lát liền thấy ông xã mình đang nhìn ai oán.

“Bà xã...”

Trịnh Hâm Minh cười gượng, đánh trống lảng: “Sao người ta chưa đem đồ ăn lên nhỉ?”

Bởi Trịnh Hòa quay lưng lại với cửa, nên mãi khi Bạch tiên sinh đứng bên cạnh mình, cậu mới ngẩng đầu nói: “A, ông tới rồi.”

Bạch tiên sinh gật đầu, mỉm cười chào ba người đối diện: “Chào mọi người.”

Trịnh Hòa đứng lên, giới thiệu: “Đây là chị em, Trịnh Hâm Minh, bên cạnh là anh rể, còn đây là....”

Bạch tiên sinh: “Đậu Đậu, em từng nhắc tới rồi.”

Trịnh Hòa gật đầu, nói nhỏ: “Đúng thế, chính cái thằng quỷ sứ đó đấy, né nó ra.”

Bạch tiên sinh cũng thì thầm bên tai cậu: “Tôi thấy có vẻ đáng yêu mà.”

“Đừng bị lừa bởi bề ngoài! Nó là thứ lừa dối sự phán đoán của ông đấy!”

“Trịnh Hòa....” Giọng Trịnh Hâm Minh vang lên, lạnh lùng, “Em nói to quá đấy!”

“Dù gì cũng là sự thật mà,” Trịnh Hòa không thêm để ý, cậu chỉ vào Bạch tiên sinh, “Ông ấy là Bạch Ân, là....” Cậu nghĩ một lát, thấy sau khi ăn cơm nói thật thì tốt hơn, “Bạn, bạn tốt của em.”

Trịnh Hâm Minh nói: “A, ông chính là người mời cơm đúng không? Cảm ơn ông.”

Bạch tiên sinh nhìn về phía Trịnh Hòa, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Trịnh Hòa lắc lắc thẻ tín dụng trên tay.

Tuy vẻ mặt ông không hề thay đổi, nhưng Trịnh Hòa biết Bạch tiên sinh hiểu ý mình, điều ông nói sau đó đã chứng minh suy nghĩ đó.

Bạch tiên sinh nói: “Không có gì, ba người là khách, cứ tùy ý đi.”

Anh rể Trịnh Hòa nghe thấy, cảm thấy mất tự nhiên thế nào ấy, ngo ngoáy cái ghế.

Trịnh Hòa biết Bạch tiên sinh làm kẻ bề trên đã quen rồi, dù cho bỏ đi cái vẻ đấy thì khí thế của ông vẫn khiến người ta cảm thấy gượng gạo, cậu vội nói: “Ông chưa ăn cơm tối phải không? Gọi mấy món đi, không lát nữa bọn em ăn ngon quá, lại chảy nước miếng giờ.”

Bạch tiên sinh cười: “Em nghĩ tôi như em chắc.”

Không khí vừa dịu đi một chút thì nhân viên phục vụ liền mang lên một ly rượu đỏ và một thùng băng, rót bốn ly.

“Chúng tôi không gọi rượu.” Trịnh Hòa nói.

Nhân viên phục vụ lên bàn: “Quản lý của chúng tôi thấy Bạch tiên sinh tới nên mời.”

Bạch tiên sinh ‘ừm’ một tiếng.

“Chúc ngài dùng cơm vui vẻ.” Nhân viên phục vụ lễ phép rời đi.

Giờ, không chỉ anh rể bất an, mà Trịnh Hâm Minh cũng chuyển Đậu Đậu ngồi giữa họ, cảnh giác nhìn Bạch tiên sinh.

Dưới gầm bàn, Trịnh Hòa trộm nhéo tay Bạch tiên sinh một cái.

Bạch tiên sinh quay đầu lại, nhìn rất vô tội: “Sao thế?”

Trịnh Hòa vẫn nhéo nhéo nhéo, mặt không biểu cảm: “Không có gì.”

Bạch tiên sinh định rút tay về thì bị Trịnh Hòa giữ chặt. Thôi, kệ cho cậu ấy nhéo.

390.

Cuối cùng đồ ăn cũng được mang lên.

Trịnh Hòa cầm lấy phần của mình, không cẩn thận khiến bị dính tương lên tay, Bạch tiên sinh cười, đưa khăn tay qua, nói: “Bảo bối, em...”

Trịnh Hòa vội che miệng Bạch tiên sinh lại, vội vàng nhìn qua hướng Trịnh Hâm Minh...

Cô đang cầm dao nĩa, dường như không nghe thấy gì.

Trịnh Hòa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại thì thấy mặt Bạch tiên sinh dính tương.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Trịnh Hòa cuống cuống lau đi.

Bạch tiên sinh cười, đôi mắt ông cong lên: “Không sao.” Nói rồi, ông cầm lấy tay Trịnh Hòa, liếm một cái.

Mặt cậu đỏ lựng, vội vã rút tay về, ném giấy cho ông: “Lau đi này!”

Cảnh này, bị Trịnh Hâm Minh nhìn thấy.

Trịnh Hâm Minh chau mày, hơi lạnh tỏa ra, anh rể và Đậu Đậu ôm nhau thu lu trong góc.

Năm người lặng lẽ ăn cơm.

Trịnh Hòa hé miệng nãy giờ, nhưng chưa biết làm sao để chuyển đề tài về phía mình được: “Chị...em...”

Trịnh Hâm Minh đang lau mỡ trên miệng Đậu Đậu, nghe thế ngẩng đầu nhìn Trịnh Hòa: “Lường lự cái gì, có chuyện gì nói mau, lớn tướng rồi còn cần chị dạy sao.”

Trịnh Hòa bị Trịnh Hâm Minh làm cho á khẩu, bao lời chuẩn bị nói ra đã quên sạch.

Bạch tiên sinh bảo Trịnh Hòa đi lấy rượu, cậu biết ông đẩy mình đi, tuy không rõ để làm gì nhưng vẫn nghe lời.

Đợi Trịnh Hòa đi xa, sắc mặt Trịnh Hâm Minh mới trầm xuống: “Xin được phép nói thẳng, mối quan hệ của ngài và em tôi là?”

Về mặt Bạch tiên sinh không chút thay đổi: “Chẳng phải cô đã đoán được sao.”

“Hai người quả thực là....” Trịnh Hâm Minh cắn cắn đầu lưỡi, dường như không nói ra được từ đó, “Loại quan hệ đó?”

“Loại đó là loại nào?” Hai bàn tay của Bạch tiên sinh đan chéo nhau, đặt trên gối.

Trịnh Hâm Minh trợn trắng mắt, cái điệu này giống hệt Trịnh Hòa: “Nói chuyện với ông ghét thật đấy.”

“Cám ơn.” Bạch tiên sinh mỉm cười.

Trịnh Hâm Minh: “...”

Ngồi phía đối diện ông, Đậu Đậu giơ ngón cái.

79. Chương 79: 391 – 395

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

391.

Mặt Âu Dương Chí đại ra nhìn Vương Kiệt dứt từng cánh, từng cánh bách hợp, dứt vào miệng ăn.

“Anh....” Cậu không biết nói sao nữa, mấy hôm rồi, chẳng nhẽ cơn sốc thất tình vẫn chưa nguôi ngoai.

“Tôi làm sao?” Vương Kiệt hỏi.

“Chẳng phải anh đỡ rồi sao, sao còn ăn cái này?” Nhìn bách hợp, Âu Dương Chí nhớ tới hôm đó, cậu cũng bị ép ăn một miếng, trong lòng lại thấy chua xót.

Vương Kiệt khựng lại, nước mắt chảy xuống, y đưa tay quệt đi, ngửa đầu lên cho chúng chảy ngược vào trong, khịt khịt mũi.

Âu Dương Chí thực không nỡ, cậu lấy một cuộn khăn giấy từ ngăn tủ ra: “Đừng cố nữa, muốn khóc thì khóc đi.”

“Ừm...” Vương Kiệt gạt đầu, nước mắt nước mũi vừa chảy vào trong giờ trào ra tùm lum hết cả.

Âu Dương Chí nhìn mà phát tởm, đột nhiên, cậu cảm thấy hối hận, sao bỗng dừng lại đi thông cảm làm gì cơ chứ!

Cậu đưa giấy vệ sinh cho hắn ta lau nước mắt làm gì?

Dứt thẳng vào miệng có phải hơn không.

392.

Trịnh Hòa cảm thấy như mình vừa xuyên qua, sao mới đi có mấy phút mà đã không bắt kịp đề tài thế này?

Trịnh Hâm Minh hỏi: “Ngài quê ở đâu? Nhìn không giống người bản địa.”

Bạch tiên sinh mỉm cười nói: “Đúng thế, năm ngoái tôi mới nhận được quốc tịch Trung Quốc.”

Trịnh Hòa: “....” Bạch tiên sinh, ông hiểu sai rồi.

Trịnh Hâm Minh lại hỏi: “Ngài và A Hòa nhà tôi biết nhau như thế nào? Đã bao lâu rồi? Trước giờ chưa thấy nó nhắc tới ngài.”

Bạch tiên sinh nói: “Chúng tôi quen nhau ở BEACHER, chừng nửa năm trước, em ấy không nhắc đến cũng không sao, dù sao người nhà tôi đều biết em ấy rồi.”

Trịnh Hòa: “....” Sao bỗng dừng thấy mình khốn nạn thế nhỉ....

Trịnh Hâm Minh hỏi: “Ngài làm gì? Lương một năm bao nhiêu?”

Bạch tiên sinh nghĩ nghĩ, nói: “Tôi có thể xem là không có công tác cố định, không có người phát tiền lương cho tôi....”

Trịnh Hòa thấy càng hỏi càng khó, vội nói: “Chị, phải về nhà thăm bố mẹ mà, giờ gần 9h rồi, chị ở lại đây một đêm hay đi luôn?”

“Ôi chao, 9 giờ rồi cơ à....” Trịnh Hâm Minh nhìn đồng hồ, đứng dậy mặc quần áo nói, “Anh chị đi đây, chỉ được nghỉ vài ngày, phải tranh thủ về sớm chứ.”

Chồng Trịnh Hâm Minh nghe vậy liền giúp cô xách túi.

Trịnh Hòa nói: “Nếu chị sốt ruột thì ngồi máy bay đi, mất hơn 2 tiếng thôi mà.”

“Công ty chị báo nghỉ đột xuất quá, đợi lúc chị muốn về thì hết vé rồi, em đi bằng cách nào?”

“Vậy sao... Em còn đang định đặt vé máy bay, chị, hay là em ngồi cùng xe với anh chị rồi về, dù sao cũng chỉ thêm mình em thôi mà.”

Bạch tiên sinh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thế liền cứng người, ông cố gắng bình tĩnh lại rồi mới hỏi: “Em định đi đâu?”

“Em về nhà với chị.”

“Mấy ngày?”

Trịnh Hòa nhìn về phía Trịnh Hâm Minh, Trịnh Hâm Minh nói: “Chờng 4-5 ngày.”

“Tôi cũng đi.” Bạch tiên sinh cầm di động, chần chờ một chút rồi ném cho Trịnh Hòa, “Tắt nguồn đi.”

“Nhờ Tang Bắc có việc tìm thì sao?”

“Trốn bọn họ.”

393.

Những ngày ở Mĩ của Mạt Mạt không khác gì con gà rơi nhảm ổ hồ ly, mạo hiểm và đầy kích thích.

Người nhà của KUY đối xử với cậu rất tốt, tuy rằng khẩu âm Tiếng Anh của họ khiến cậu nghe không hiểu lắm, nhưng một ngày 24 tiếng, dù đi đến đâu cũng có người đến chào hỏi. Sự nhiệt tình đó khiến cậu thực thích nơi đây.

Nhưng ba ngày sau, cậu mới nhận ra mình quá ngây thơ rồi.

Người nhà của KUY không phải nhiệt tình, mà là điên cả đám!

Cậu cứ tưởng sang đây chỉ để ra mắt thôi, nào ngờ nói nói thế nào, sáng hôm sau đã có tin cậu và KUY sẽ kết hôn trên báo!

Kết hôn cũng được, tình cảm của cậu và KUY rất tốt, cưới nhau cũng là chuyện hiển nhiên, nhưng những chuyện sau đó thì sao? Từ công ty, đối tác cả cũ cả mới, bạn bè, đồng nghiệp,... miễn là có can hệ với cậu đều được họ gửi mail cho!

Cái này còn nhin được, nhưng đến fan cũng nhận được thiệp cưới là sao? Chẳng nhẽ hôm đám cưới, mọi người đông quá phải đổ xô ra đường?

Mạt Mạt cảm thấy có thể giao tiếp với đám phi nhân loại này, thương lượng với KUY, hai người quyết định...

Bỏ trốn.

394.

Trước Trịnh Hòa có một chiếc “Gấu mèo nhỏ” hạng hai, loại này cực tốn xăng, lái từ nhà tới công ty phải mất 30 NDT, gọi taxi chỉ tốn 12. Sau Bạch tiên sinh cho cậu một chiếc Bentley nhưng bị cậu bỏ quên trên sơn trang, chưa lái về. Ông cũng không nói gì, đưa ngay cho cậu chìa khóa của một cái Equus khác. Trịnh Hòa bị mấy cái xe hàng hiệu này chiều, chỉ cần phải đi quá 300m đều phải dùng chúng, đi bộ chắc chắn sẽ run chân.

BLUE ở khu trung tâm, cách một con phố là tới trung tâm thương mại.

Bạch tiên sinh lần đầu tới nhà, đương nhiên phải có quà, Trịnh Hòa bảo Trịnh Hâm Minh đợi cậu ở bãi đỗ xe một lát, cậu lái xe đưa Bạch tiên sinh đi mua mấy thứ.

Trịnh Hâm Minh cười nhạo: “Đi có vài bước mà cũng phải có xe, chân em làm bằng gì thế? Mau đi thôi còn về.”

Trịnh Hòa nói: “Nghe vậy là biết chị mới mua xe rồi, đợi lái quen rồi, đừng nói cách một con phố, ngay trong một khu chị cũng hận không thể lái nó, em chính là ví dụ điển hình.”

Trịnh Hâm Minh giả vờ bỏ tay Đậu Đậu ra, chạy tới đuổi, Trịnh Hòa vội vàng dắt Bạch tiên sinh đi.

Lập hạ đã gần một tháng, trời càng ngày càng nóng, lúc giữa trưa, vừa thấy mặt trời Trịnh Hòa đã không muốn ra ngoài, khó khăn lắm mới đợi đến tối thì gió nóng thổi qua, trán Trịnh Hòa lại ướt đầm mồ hôi. Cậu liếc Bạch tiên sinh, ông vận bộ âu phục trắng thớm, khuỷu tay, cổ tay không chút nếp gấp.

“Ông mặc nhiều thế không nóng à?”

Bạch tiên sinh cười cười: “Sáng nay em lấy ra cho tôi mà.”

“Em lấy ông liền mặc?”

“Mấy bộ kia chẳng phải em giặt hết rồi sao, có mỗi bộ này khô rồi.”

Trịnh Hòa nhớ tới hôm qua, cậu vừa ăn kem vừa là quần áo, không cẩn thận liền rút kem, thế là cả đồng quần áo chưa được gấp của Bạch tiên sinh đều gặp xui. Trịnh Hòa ngượng ngùng, không dám nói gì.

Hai người chậm rãi đi trên con đường oi bức, bỗng nhiên, Trịnh Hòa nghĩ, thế này thực tốt.

Thực tốt.

395.

Ngay từ đầu, Trịnh Hòa đã không trông cậy Bạch tiên sinh có thể nghiêm túc chọn quà, vừa vào trung tâm thương mại liền bảo ông đợi ở lầu một, cậu lấy xe đẩy lên tầng.

Cậu nhận ra mình thích đàn ông khi đang học lớp 11, người khiến cậu nhận ra điều này là cậu bạn bàn trên, rất trượng nghĩa, rất cao. Trùng hợp thế nào mà năm đó, chuyện tư lự của bố cậu và cô giáo dạy mỹ thuật bị vỡ lở. Mẹ cậu không la ó giầy xéo, lẳng lẽ cầm sổ tiết kiệm, dắt tay chị cậu đi.

Đó là cái hổ to cậu gặp phải ở năm 17 tuổi.

Nó suýt nữa khiến cậu không bò lên nổi.

Trịnh Hòa và cha mình sống vật vờ vài năm như thế, cô giáo dạy mỹ thuật trẻ tuổi kia đá bố cậu, chạy tới vùng núi làm giáo viên tình nguyện, nói rằng sẽ cống hiến suốt đời ở đó. Bố cậu suy sụp, ba tháng sau lại phát hiện trên cổ có u, rồi lại được bảo là u ác, dù thế nào cũng không sống được quá nửa năm.

Coi như là sám hối trước khi chết, ông Trịnh đi tìm bà Trịnh, vừa gặp, bà đã tung chiêu Hàng Long Thập Bát Chương chào đón, đánh xong rồi, cặp vợ chồng sống chung 20 năm đó ôm nhau khóc tu tu.

Sau đó, ông Trịnh lên thủ đô khám, bệnh viện bảo chỉ là u lành thôi, phẫu thuật xong, hai tháng sau là khỏi.

Ông Trịnh nhất lại được cái mạng của mình, sau khi xuất viện, chuyện đầu tiên ông làm là lôi bà Trịnh đi đăng ký kết hôn lại, nhưng bà không chịu, nhất quyết về nhà mẹ đẻ, cả đời không gặp nhau.

Ông Trịnh lôi Trịnh Hâm Minh và Trịnh Hòa quỳ cùng mình, cầu xin tha thứ, bà Trịnh nhất quyết không đồng ý, mãi đến giờ, vẫn thế. Nhưng bà Trịnh sợ ông Trịnh chết lúc nào không biết, thỉnh thoảng cũng qua chăm sóc, dần dần liền dọn đến sống chung.

Trịnh Hòa không biết cái tính dở hơi của mình là do bẩm sinh hay do mấy năm đó rèn luyện ra. Cậu còn từng phân tích xem mình có bị dính thứ gọi là bóng ma thời thơ ấu không, nhưng đừng nói bóng ma, chút đen tối u ám nào cũng không có, chứ chưa nói đến bị mắc bệnh thần kinh như Bạch tiên sinh.

Thế nhưng cậu biết, cậu khát vọng một cuộc sống yên ổn hơn bất cứ ai.

Giống như bây giờ, người cậu yêu cũng yêu cậu, còn có hai con chó ngớ ngẩn.

Ngáo:

Mấy hôm nay vẫn có chuyện gì muốn nói mà lại quên mất thành ra cuối chương không có gì để nói:v Thôi thì chú thích vậy:

Cái xe: gấu mèo nhỏ của Trịnh Hòa là đây

Còn đây là cái EQUUS Bạch tiên sinh mới cho, nhìn xịn hẳn dù mình chẳng biết phân biệt xe nào với xe nào, chỉ biết xe trắng, xe đen, xe hồng.....

80. Chương 80: 396 – 400

396.

Sách báo trong siêu thị thường chia làm ba loại: sách báo thiếu nhi, tạp chí, sách đặc biệt.

Có một điều đáng tiếc là, Bạch tiên sinh bị lạc trong khu sách thiếu nhi, hơn nữa còn không tìm được lối ra.

Ông đã đi lòng vòng quanh một giá sách mấy lần, một cậu nhóc chừng 5-6 tuổi không nhận được, túm áo Bạch tiên sinh lại hỏi: “Chú, chú đang tìm gì thế?”

Bạch tiên sinh xoa đầu cậu bé, ông ngẫm nghĩ, quyết định trả lời thật: “Sách.”

“Chỗ này toàn là sách nha,” cậu bé chỉ vào giá sách nặng trĩu, “Chú tìm quyển nào? Để cháu giúp.”

“Ha ha,” Bạch tiên sinh mím môi cười, hỏi, “Có quyển nào hay?”

Cậu bé đứng lên, kéo Bạch tiên sinh đi tới bên cạnh, Bạch tiên sinh thấy quần cậu bám bụi, cúi xuống phải đi, cậu bé quay đầu lại, cười nói, “Cám ơn chú.”

“Không cần cảm ơn.” Bạch tiên sinh sững sốt, ông nhìn kỹ cậu bé, cảm thấy thực hoài nghi, sao nó lại lễ phép như thế...

So với thằng con Bạch Nhuận Trạch của ông, đúng là hai giống loài khác nhau.

397.

Trịnh Hòa xách theo một đồng túi lớn túi nhỏ xuống lầu, vừa liếc qua liền thấy Bạch tiên sinh một tay chống lên quầy, một tay cầm sách. Thế nhưng, cái cục vàng vàng bên cạnh là gì?

“Bạch tiên sinh!” Trịnh Hòa gọi, “Qua đây giúp em cầm đồ với.”

“Được,” Bạch tiên sinh đi tới, cục vàng vàng đó cũng đi theo. Ông nhận lấy túi, kinh ngạc hỏi, “Sao nặng thế?”

“Em chọn hết mất thứ hay được quảng cáo, mẹ em chỉ tin đồ được xuất hiện nhiều trên TV thôi.”

“À, thế cần mua gì nữa không?”

“Thế này đủ rồi.” Trịnh Hòa nói xong, cúi đầu nhìn cục vàng vàng kia, ra là một cậu nhóc mặc áo gà con, mắt đen láy, tròn xoe, nếu bỏ qua vết sẹo lớn đến nửa bàn tay trên má thì đúng là đáng yêu.

“Bé này là?” Trịnh Hòa nhìn cậu nhóc hỏi.

“Mới quen.” Bạch tiên sinh nói.

Cậu nhóc dùng giọng điệu người lớn, nói: “Chúng tôi là bạn.”

Trịnh Hòa vừa thấy cậu bé liền thích, ngồi xổm xuống, cho cậu cây kẹo mút: “Cám ơn em đã chăm sóc Bạch tiên sinh nhà anh, em tên gì?”

Cậu nhóc nhìn Trịnh Hòa cảnh giác, lắc đầu: “Thần Thần có thể nói tên, nhưng Thần Thần không ăn đồ người lạ cho đâu.”

Ra là Thần Thần.....Trịnh Hòa hiểu ra, cười tủm tỉm nói: “Em xem, em với ông ấy là bạn,” Trịnh Hòa chỉ vào Bạch tiên sinh, “Anh với ông ấy cũng là bạn tốt, nếu em là bạn của ông ấy thì chúng ta cũng là bạn

của nhau, quà bạn đưa, sao em lại không nhận chứ?”

Vẻ mặt của Thần Thần thực buồn rầu, cuối cùng, không chống đỡ nổi dụ dỗ, cậu nhận lấy kẹo mút, cầm chặt trong tay.

Trịnh Hòa thấy Thần Thần chỉ có một mình, liền hỏi: “Mẹ em đâu?”

Thần Thần chớp chớp mắt: “Mẹ? Mẹ ở trên đám mây nha.”

Trịnh Hòa cùng Bạch tiên sinh nhìn nhau, cậu che miệng, nói nhỏ: “Chẳng nhẽ mẹ em ấy mất rồi?”

Bạch tiên sinh gật đầu: “Chắc thế.”

“Vậy bố em? Chút nữa bọn anh phải đi, em ở đây một mình không an toàn, bọn anh dắt em đi tìm ông ấy.”
Trịnh Hòa cảm thấy đau lòng, lật lật túi đồ, tặng hai gói đồ ăn vặt cho Thần Thần.

Thần Thần xé túi đồ ăn vặt, quệt lấy phần kem bơ trong đó, ngậm ngón tay vào miệng: “Bố đi cùng mẹ rồi, em ở với cô, sau khi tan tâm, cô sẽ tới đón.”

Trịnh Hòa ngẩng đầu, bỗng nhiên, cậu thấy một nữ nhân viên, tuổi chừng trung niên vội vã đi tới, vừa tới gần liền gõ đầu Thần Thần: “Đã bảo đợi ở cửa chờ cô cơ mà? Sao không nghe!”

Thần Thần bĩu môi, nước mắt ngân ngấn nhưng cố nén không cho nó chảy ra.

Bạch tiên sinh hơi hơi nhíu mày.

Trịnh Hòa đi lên giải thích: “Chuyện này không liên quan đến Thần Thần, là chúng tôi sai, bạn tôi muốn tìm một quyển sách nhưng không tìm được, nên mới nhờ Thần Thần giúp, sau tôi còn nấn ná hỏi em ấy mấy câu. Thực ra em ấy vẫn ngồi đợi ở cửa rất ngoan.”

Nữ nhân viên nhìn Trịnh Hòa từ đầu đến chân, lạnh lùng hỏi: “Hai người là ai?”

“Tôi...” Trịnh Hòa có chút xấu hổ, mấy hôm trước cậu còn xuất hiện trên tạp chí, chẳng nhẽ bây giờ lại tháo khẩu trang xuống, bảo ‘Tôi là Trịnh Hòa’ sao.

Nghĩ mãi không ra lý do gì, cậu đành đáp lại bằng một câu khiến người ta hoài nghi nhất, cũng vô dụng nhất: “Bọn tôi không phải người xấu, cô cứ yên tâm.”

Nữ nhân viên không nói gì nữa, lôi Thần Thần đi, Thần Thần còn quay lại vẫy tay với họ nhưng lại bị

người phụ nữ đó để lại, vừa tha lời rồi nhét vào phòng nghỉ của nhân viên.

Trịnh Hòa nhìn theo bóng dáng một lớn một nhỏ, cảm khái: “Thần Thần thực ngoan, không ngờ bố mẹ lại... hơn nữa, cô cậu bé hình như cũng không được đối xử tốt lắm.”

Bạch tiên sinh ‘ừm’ một tiếng rất thản nhiên, không nói thêm gì.

Trịnh Hòa quay đầu lại hỏi: “Chẳng nhẽ ông không có cảm xúc gì sao?”

“Có gì đâu chứ,” Bạch tiên sinh không thèm để ý con mắt của công chúng, ôm eo Trịnh Hòa, đi xuống lầu, “Từ trước đến giờ tôi còn không biết mẹ mình trông như thế nào.”

398.

Thường chỉ có đi theo Bạch tiên sinh là Kiệt tử, Trần Minh và DY. Thế nhưng, khoảng thời gian này, khu phía Tây đang thay máu nên tránh không được những kẻ có mắt không trông, ông liền trang bị thêm 7, 8 người nữa, thành ra có hẳn 4 chiếc xe.

Trịnh Hòa nghĩ, dù sao thì có nhiều xe, thế nên cậu nhét đồ gia dụng hôm trước mới dọn về từ chung cư cũ mình ở, bỏ hết vào rương, nhét vào cốp xe.

Kiệt tử không rõ đầu đuôi câu chuyện, cứ tưởng Trịnh Hòa muốn lấy đồ của Bạch tiên sinh về cho mình mà thôi, liền vào phòng, lấy nào là rượu đỏ, gà voi, đặt vào thùng. Trịnh Hòa không hiểu nổi anh ta đang làm gì liền bảo Trần Minh kéo ra chỗ khác, đừng phá đám.

Kiệt tử thấy thực buồn rầu, khi hắn đã thân thiết với ai thì nhiệt tình quá thể, vậy nên, khi mọi người đang cất đồ vào thùng thì Kiệt tử cứ xoay quanh Trịnh Hòa mà đùa cợt: “Cậu nhìn cậu đấy, có khôn hơn được không? Mấy cái xe giá chừng 100 vạn thế mà bị cậu bắt chớ mấy thứ rách nát này, đồ tôi mang tới mới tốt chứ, đắt thế cơ mà, hơn hẳn đồng bàn ghế nhà cậu.”

“Tôi lấy mấy cái đó làm gì, bố mẹ tôi có dùng được đâu.”

“Cậu quan tâm cái đấy làm gì, cứ cầm về, trưng đó cũng được chứ sao.”

Trịnh Hòa khoát tay: “Được, tôi mà mang chúng nó về, khéo còn bị bố tôi cầm rằm sau lưng, phiền lắm, mấy thứ này chỉ là tôi không nỡ vứt đi, mà bán lại chẳng đáng là bao nên mang về thôi.”

Kiệt tử chắc chắn, nói: “Chủ tịch, ngài ngược đãi Trịnh Hòa thế nào để cậu ấy phải tính toán chi li chút tiền đó, đồ gia dụng nhà cậu ấy còn không bằng tiền xăng xe của chúng ta.”

Bạch tiên sinh cảm thấy cái tính chi li này của Trịnh Hòa rất tốt, tuy thỉnh thoảng dẫn đến mấy chuyện dở khóc dở cười nhưng nó khiến ông cảm thấy cậu rất thực tế, trong tầm tay mình chứ không mông lung mờ ảo, vì vậy, Bạch tiên sinh liếc Kiệt tử, nói: “Trần Minh, cậu đi chiếc xe bên cạnh tôi, Kiệt tử đi xe khác.”

Kiệt tử giãy nảy: “Chủ tịch! Ông đừng thế chứ, tôi và Minh Minh thân ái nhà tôi giống như đôi sam không bao giờ rời nhau, ngài chia yên rẽ thúy như thế sẽ bị trời đánh, ngài có biết không!”

“Trời đánh? Hừ.” Bạch tiên sinh xoay người lên xe.

Kiệt tử: “...”

Cậu cảm thấy như mình bị đùa bỡn.

399.

Từ khi Trịnh Hòa nổi tiếng nhờ Xuân Kiếp, hàng xóm, thân thích đều hay hỏi bà Trịnh tin tức về cậu.

Bà Trịnh bị hỏi nhiều, cũng tò mò Xuân Kiếp là cái gì liền chuyển tới đài đang phát phim đó xem. Đoạn đó vừa là cảnh Lưu Tử Yên và Thừa Dương phải chia lìa, Lưu Tử Yên mai phục bên cạnh một vị quan lớn, chờ thời cơ mưu sát, không dám để lộ thân phận. Cô đứng trong cửa sổ, nhìn ngoài kia, Thừa Dương đang vội vã tìm mình, hai mắt rưng rưng.

Bà Trịnh đột nhiên thích phim đó, ngồi dẹt trên sofa xem, đến quảng cáo cũng không chuyển kênh, xem xong liền 4 tập được chiếu mới thấy mỹ mãn, quay sang bên cạnh thì thấy ông Trịnh đã đứng đó từ bao giờ.

“Ồ? Về lúc nào thế?” Bà Trịnh ngạc nhiên.

“Lâu lắm rồi,” ông Trịnh nói, “Bà xem gì thế? Cũng được đó chứ.”

Bà Trịnh tỉnh táo lại, hào hứng giới thiệu: “Xuân Kiếp, hay không? Con đóng đấy!”

“Đâu đâu? Sao tôi không thấy?!” ông Trịnh vui sướng.

“Ông xem kiểu gì thế? Con mình xuất hiện mấy lần rồi, để tôi nói cho mà biết, A Hòa đóng nhân vật chính đó!”

Ông Trịnh cười ha ha: “A Hòa có tiền đồ, nháy mắt đã, aiz....”

Bà Trịnh không thêm để ý đến cái sự văn nghệ đột xuất của ông, cầm điều khiển, chuyển kênh liên tục.

Ông Trịnh hỏi: “Bà lại tìm gì thế? Chẳng phải bà xem xong rồi sao, muộn thế này, bà đã nấu cơm đâu.”

“Chút nữa ăn cũng được, tôi đang tìm xem có đài khác chiếu A Hòa nhà mình không.”

Ông Trịnh nghe vậy, cũng nổi hứng xem, cùng bà Trịnh ngồi lần tìm ở các đài. Tiếc là, ngoài một vài đài báo giờ chiếu ra, những đài khác cả quảng cáo cũng không có.

Bà Trịnh thở dài: “Xem ra A Hòa nhà chúng ta còn chưa nổi tiếng lắm, chưa có người muốn nó lên TV.”

“Bà muốn biết chuyện của A Hòa thế sao? Hay là gọi điện cho nó hỏi đi.” Ông Trịnh nói.

Bà Trịnh cười đáp: “Cũng bình thường, tôi chỉ là muốn xem mấy tập trước của Xuân kiếp thôi, đài này đã chiếu được nửa rồi, đoạn trước tôi không xem nên không hiểu một vài chỗ.”

“Nhưng đài sao theo ý bà được, muốn xem tập nào thì xem, có phải chúng ta mở đài truyền hình đâu.” Ông Trịnh chế nhạo.

Bà Trịnh cũng giả vờ giả vịt thở dài: “Sớm biết thế năm đó tôi gả cho giám đốc đài truyền hình, bây giờ có phải được xem phim thỏa thích không.”

“Giám đốc đài truyền hình sao có thể để ý đến bà chứ.”

“Tôi không đồng ý với quan điểm của ông, ” bà cốc đầu ông một cái, “Năm đó tôi cũng thuộc hàng hoa khôi ở trường đấy chứ, đi trên đường có biết bao anh huyết sáo, tiếc là, năm đó mắt mờ mới gả cho ông, cười trộm cái gì.”

“Chắc chắn, bà đúng là đổi trắng thay đen, năm đó là ai khóc cầu được gả cho tôi, bà quên đấy à?”

“Sao có thể chứ?! Rõ ràng là ông, ông nói, nếu tôi không gả cho ông, ông sẽ sống cô độc cả đời, tôi thiện lương, không đành lòng nhìn ông chết già không có ai chăm sóc nên mới đồng ý gả!” Bà Trịnh tức, tuy không nhớ rõ chuyện năm đó, nhưng bà tin chắc mình nói đúng.

Ông Trịnh nhớ rõ ràng, năm đó bà Trịnh theo đuổi mình, sao mới hơn 20 năm mà đã điên đảo thế này? Quyết tâm theo đuổi chân lý, ông kiên định đáp trả: “Bà nhớ nhầm rồi, bà quên à? Lúc ấy tôi nhớ rõ tôi phải về huyện dạy học, tối đấy bà gọi tôi ra...”

Bà Trịnh bị ông nhắc thế, cũng nhớ được đại khái, thấy chút ê mặt liền hăm hừ đứng lên: “Tôi về phòng! Đừng làm phiền tôi!”

“Tôi đã nói xong đâu...”

“Câm miệng!”

Ông Trịnh đành ngậm miệng, nhìn căn bếp trống không, lại nhìn cửa phòng ngủ, thờ dài. Bà Trịnh đang trong thời kỳ mãn kinh sao ấy, mấy năm nay, càng ngày càng khó tính, hở chút liền giận, giận xong không thêm để ý đến ai, còn bải công.

Thấy thời cơ đang chín muồi, ông Trịnh gõ cửa, dịu dàng nói: “Mình ơi, còn giận không? Đừng giận nữa, nhé? Là tôi nhớ nhầm, năm đó là tôi theo đuổi bà, tôi phải ganh với đám thanh niên đẹp trai hồi đó, theo đuổi bà khó lắm đấy chứ!”

Lúc này, bà Trịnh mới mở cửa ra, miệng ghen cười mà mặt lại bầy ra vẻ lạnh như tiền, nói: “Thế mới đúng chứ... trí nhớ ông không tốt gì cả! Đói không, tôi đi nấu cơm.”

Ông Trịnh lắc đầu: “Giờ này rồi, nấu cơm lại muộn, ra tiệm ăn đi.”

“Tiêu tiền linh tinh!” bà Trịnh trách cứ.

“Có đáng bao nhiêu.” Ông Trịnh đi ra cửa, lấy áo khoác cho bà Trịnh, “Trời buổi tối lạnh, bà mặc thêm đi, này.”

Môi bà Trịnh nhếch nhếch, nhận lấy cái áo.

400.

Bà Trịnh và ông Trịnh công tác ở cùng một đơn vị, đều là giáo viên lớp 3, bà Trịnh dạy Khoa học tự nhiên, ông Trịnh dạy toán.

Mấy năm trước trên bộ yêu cầu cải cách hệ thống giảng dạy, bằng cấp của bà Trịnh không đủ, đi thi mấy năm liền đều trượt, lãnh đạo thấy dù sao cũng còn mấy năm nữa là bà về hưu, hơn nữa cũng là bậc lão thành trong trường, cần cù chỉ dạy bao thế hệ học sinh nên quyết định xếp cho bà một chức nhân tản.

Bà Trịnh cũng biết cấp trên nghĩ thế nào, liền dứt khoát viết đơn xin từ chức, về nhà dưỡng lão.

Cả ngày bà không có việc gì làm, chỉ biết dọn dẹp phòng ở. Chợt nghĩ tới Xuân Kiếp, nhưng không nhớ nổi cái đài đọt trước xem liền chọn bữa một kênh đang chiếu, ha, đã đến kết cục rồi.

“Sao lại không được xem liền mạch chứ...” Bà Trịnh không vui.

“Đúng rồi! Tôi có cách!” Ông Trịnh nhớ đến cái máy tính trong phòng Trịnh Hâm Minh, “Chúng ta có máy tính mà, dùng nó đi.”

“Ông biết dùng sao?” Bà hoài nghi.

“Xời, có gì đâu.” Ông Trịnh gõ gõ vài cái liền kết nối mạng, mở trang web chiếu Xuân kiếp.

Bà Trịnh vui quá, vừa xem vừa nói: “Lão Trịnh! Ông giỏi thật đấy! Tốt quá... có phải giờ tôi sẽ được xem cả bộ không?”

Ông Trịnh nghe bà nói thế, nở mày nở mặt, sau lại thấy, mình cũng hơn năm mươi rồi, vui vì mấy việc nhỏ này có ngớ ngẩn quá không, liền ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Ừm, bà xem đi, không cần phải bấm gì, nó tự nhảy sang tập tiếp theo, giống TV ấy.”

“Rồi rồi, tôi xem phim, ông làm gì thì làm đi.”

“Ừm.” Ông Trịnh bèn ngồi bên cạnh đọc sách.T

Ban đầu, ông Trịnh thấy thế này cũng rất tốt, ông đọc sách, bà xem phim, nhưng thời gian trôi qua, chớp mắt đã tới 12h trưa, bụng ông ọc ọc nãy giờ, ông buông sách, nói: “Mình ơi, giữa trưa rồi, chúng ta phải ăn cơm chứ nhỉ?”

“Tôi đang xem phim, đừng làm phiền.”

“Nhưng tôi đói, bà cũng đói phải không?”

“Đói thì đi nấu bát mì đi, trong bếp còn mì sợi, đun nước thôi là được.”

Ông Trịnh lắc đầu, tháo kính xuống, tự động vào bếp nấu cơm.

Tay nghề bếp núc của Trịnh Hòa là bố cậu truyền thụ, ăn cũng tạm, ngon hơn mẹ cậu nấu. Ông Trịnh nấu xong ba món một canh thì gọi: “Ra ăn cơm.”

Không một tiếng động.

Ông Trịnh gõ cửa: “Mình ơi, tôi nấu xong rồi, mình ra ăn rồi vào xem tiếp, tạm ngừng lại là được mà.”

Vẫn không một tiếng động.

Ông Trịnh đẩy cửa đi vào, thấy bà Trịnh đang rưng rưng nhìn màn hình, mắt đỏ rực, ông vội tới ôm bà, an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, phim mà thôi, lừa người đấy, tôi có khóc đâu...”

Bà Trịnh giẫy khởi lòng ông Trịnh: “Đừng có ôm sát thế, chắn hết màn hình rồi!”

“Cơm tôi làm xong rồi...”

“Ông ăn đi, tôi không đói!” Giọng bà có vẻ rất khó chịu.

Ông Trịnh: “...”

Phim còn quan trọng hơn chồng sao.

81. Chương 81: 401 – 405

401.

Trình duyệt ông Trịnh bật lên có chức năng tìm kiếm tự động, bà Trịnh không biết bấm nhầm vào đâu, đột nhiên nhảy ra tab khác: “Ông nó! Ông nó mau ra đây!”

“Sao thế?” Ông Trịnh mở cửa.

“Ông nhìn này! Tôi vẫn nghe được tiếng phim nhưng chẳng thấy gì cả! Có phải máy hỏng không? Tôi có được xem tiếp không?” Bà lo cuống lên.

Ông Trịnh bấm bấm vài cái, biết mà click nhầm gì đấy, vừa định đóng tab lại thì thấy dòng chữ: Trịnh Hòa – tâm trạng hôm nay của tôi.

Phía dưới, là ảnh một con cua to đùng.

Bà Trịnh cũng thấy ảnh đó, chẳng biết sao: “Gì thế? Sao tôi lại thấy tên A Hòa trên đó.”

Ông Trịnh cũng không biết mấy thứ này, chần chừ: “Đại loại là cái gì đó giống QQ.”

“Ồ, ” bà Trịnh hiểu ra, nhưng sao tâm trạng của Trịnh Hòa lại là một con cua, hỏi tiếp, “Thế cua....”

Ông Trịnh lắc đầu: “Tôi cũng không rõ.”

Hai cụ nhìn nhau.

Trịnh Hòa...

Cua...

Liên quan sao?

402.

Trịnh Hâm Minh ôm Đậu Đậu về nhà, bà Trịnh vui lắm, ôm chầm lấy Đậu Đậu rồi vỗ tay: “Sao hai đứa lại tới?”

Ông Trịnh đứng trêu cháu, cũng nói: “Lần sau để Đậu Đậu đến thôi, hai đứa không cần về đâu.”

Trịnh Hâm Minh, chồng Trịnh Hâm Minh: “...”

Ra chúng ta là đồ thừa sao.

403.

Qua lời Trịnh Hâm Minh, bà Trịnh biết Trịnh Hòa dắt ‘bạn’ về, bà vội vàng hỏi: “Bạn gì thế?”

Trịnh Hâm Minh định trêu mẹ, nói “Nữ.”

Bà Trịnh nghe thế, mừng ra mặt: “Cái thằng nhóc này, rốt cuộc cũng hiểu chuyện rồi! Thật là, đáng lẽ phải biết từ sớm hơn rồi chứ.”

Trịnh Hâm Minh cười không nói.

Bà Trịnh cảnh giác: “Mày... lừa mẹ đấy hả?”

Trịnh Hâm Minh gật đầu: “Người A Hòa mang về là nam.”

“Cái con này!” bà Trịnh giận, lại hỏi, “Người ta như thế nào?”

“Ừm.....” Trịnh Hâm Minh hồi tưởng lại, “Tuần tú, rất lễ phép, đối xử với A Hòa nhà mình cũng tốt.”

Bà Trịnh hỏi lại cẩn thận: “Con thấy....quan hệ của anh ta....và A Hòa....là đó đó sao?”

Gương mặt Trịnh Hâm Minh rất nghiêm túc, cô gật đầu: “Khả năng cao.”

Nghe thế, vẻ mặt bà thoải mái hơn rất nhiều: “Tên gì thế ?”

“Bạch Ân.”

“À, người ở đâu? Quen Trịnh Hòa như thế nào? Làm gì? Lương một năm bao nhiêu?” Bà Trịnh hỏi lại toàn bộ những gì Trịnh Hâm Minh đã hỏi Bạch tiên sinh.

Trịnh Hâm Minh đã chuẩn bị từ sớm, đáp lại rất chậm rãi: “Hình như không phải người Trung Quốc, quen Trịnh Hòa ở một quán nào đó tên bằng Tiếng Anh, không có công việc, tiền lương không nhiều.”

Trịnh mụ mụ: “.....”

Mãi lâu sau, tiếng ông Trịnh mới run rẩy vang lên: “A Hòa nhà mình.....nuôi ăn bám sao....”

Bà Trịnh vỗ vỗ vai ông Trịnh: “Con nó vui là được....aiz.”

404.

Giới tính của Trịnh Hòa đã là bí mật mà cả nhà đều biết, từ lúc 3 tuổi cậu đã để lại manh mối.

Một ngày, khi cả nhà đang bàn chuyện tương lai, ông Trịnh ôm Trịnh Hòa, cười hỏi: “A Hòa, mai sau con muốn làm gì ?”

Trịnh Hòa nắm bàn tay mũm mĩm lại, trả lời rất nghiêm túc: “Con muốn làm cô dâu!”

Mọi người “.....”

Bà Trịnh nói: “Con là nam, không làm cô dâu được.”

Trịnh Hòa nói: “Thế thì con sẽ gả cho chú rề!”

Mọi người “.....”

Trịnh Hâm Minh cũng khuyên nhủ rất tận tình: “A Hòa, nam với nam không lấy nhau được đâu!”

“Thế nam có thể lấy ai? Chú? Bác?” Trịnh Hòa hỏi rất ngây thơ.

Trịnh Hâm Minh phụt ra một búng máu.

Bà Trịnh tiếp sức: “Nam phải lấy nữ nha, hai đứa sẽ gây dựng một gia đình hạnh phúc, giống như bố với mẹ này.”

Tiểu Trịnh mếu máo: “Nhưng con không thích mấy bạn nữ...”

“Có một ngày, con sẽ thích.” Bà Trịnh nói.

Tiếc là, họ không đợi đến được ngày đó.

405.

Nhà của mẹ Trịnh Hòa thuộc loại nhà cũ 6 tầng điển hình, khu này lâu rồi không được mở mang gì, trên đường chất đầy rác, trừ xe đạp ra không loại xe nào có thể len được nữa.

Kiệt tử lái xe vòng vòng mãi không tìm được chỗ đi vào. Cuối cùng, mọi người đành gửi ở bãi đỗ xe ngầm cách đó khoảng mấy trăm mét. Đoàn người vác đồ gia dụng, xách quà, trùng trùng điệp điệp đi về phía khu nhà.

Đám đồ ra dựng phần lớn đều bằng gỗ, rất nặng, Trịnh Hòa thấy cũng áy náy bèn chạy tới nâng bàn: “Để tôi giúp đi.”

Trần Minh cười cười, đẩy cậu ra bên cạnh: “Có tí đồ, không cần cậu.” nói xong, hắn liền chông hai cái bàn lên, vác thứ 40kg đó như thường. Trịnh Hòa nhìn xung quanh, thấy ai cũng ‘xời, có nặng gì đâu’ đành xách quà, dẫn đường.

Bà Trịnh và Trịnh Hâm Minh đã làm sẵn một bàn ăn để đón tiếp, ông Trịnh thì được phân đi dọn phòng, đến lúc xong xuôi Trịnh Hâm Minh mới thấy tin nhắn Trịnh Hòa gửi: “Mẹ, A Hòa bảo nó đang ở dưới lầu rồi, sắp lên đến nơi.”

Bà Trịnh khẩn trương lắm, kéo kéo quần áo của mình: “Sao nhanh thế, ài u, ông nó xem xem, quần áo tôi thế này ổn không? Hay là quê mùa quá, Bạch Ân dù sao cũng là người ngoại quốc, hắn là một hơn tôi chứ....”

Ông Trịnh giơ ngón cái lên: “Bà nhìn ổn lắm! Đừng đổi, họ sắp lên rồi.”

Trịnh Hâm Minh ghen tị: “Mẹ, lần chồng con đến, sao không thấy mẹ thế này nha.”

“Giống nhau sao!” bà Trịnh liếc xéo “Lần trước gả con gái, lần này gả con trai!”

82. Chương 82: 406 – 410

406.

“Kính coong. Kính coong.”

“Tối rồi tối rồi!” Bà Trịnh quay qua phía 4 bố con, ông cháu, ra dấu ‘bắt đầu’.

Ông Trịnh nắm chặt tay, ngồi sofa giả vờ xem báo giấy.

Trịnh Hâm Minh xuống bếp, bưng đồ ăn lên bàn.

Đậu Đậu chăm chú chơi mô hình người máy.

Con rể thì ngơ ngác một lúc, sau quyết định ngồi cạnh ông Trịnh, cùng xem báo.

Cửa mở.

Bà Trịnh cười tươi: “Hai đứa tối rồi...”

Mười một người đàn ông vận comple đen, dàn hàng ngang, đồng thời hô: “Làm phiền!”

Cửa kính suýt vỡ, hàng xóm mở cửa ra định hỏi có chuyện gì, thấy họ liền vội vã đóng cửa lại.

Bà Trịnh choáng váng, quên sạch mình đang muốn nói gì.

“Mẹ.” Trịnh Hòa tươi cười đưa túi quà cậu đang cầm trên tay qua, “Con nghe bảo mẹ bị trật eo, giờ mẹ thế nào rồi?”

Bà Trịnh hoảng hốt giữ chặt lấy tay Trịnh Hòa: “Họ...họ đều là... ‘kia gì gì’ của con?”

Trịnh Hòa không hiểu: “Mẹ, mẹ nói gì thế?”

Bà Trịnh đang rối cực, bà nhìn một đồng đàn ông trước mặt, chính bà cũng không hiểu mình đang nói gì luôn.

Đám vệ sĩ đột nhiên phân thành hai hàng, Bạch tiên sinh từ giữa đi ra, vẻ ngoài tuấn tú cùng ánh mắt kiêu cao ngạo quả thực giống như một vị quý công tử tiêu sái.

Bạch tiên sinh nhìn bà Trịnh, cười nhẹ: “Chào bác, tôi là Bạch Ân.”

Hai tay bà Trịnh ôm lấy ngực, mắt bắn hình tim: “Mau mau! Vào đi!”

Bạch tiên sinh không nhịn được, cười khẽ: “Bác hay thật.”

Ông Trịnh ho khan vài tiếng, thấy bà Trịnh vẫn không để ý đến mình, lại ho lớn nữa.

Anh rể cũng tò mò người kia trông thế nào, nhưng dù sao cũng là bậc bề trên, phải có tí tự trọng. Vì thế, anh giữ bộ mặt cứng đờ, đi qua chào: “Chào chú.”

Bạch tiên sinh chỉ liếc một cái, nhẹ gật đầu xem như đáp lại, không nói gì. Đám cận vệ xếp hàng phía sau lại đồng thanh: “Chào anh!”

Anh rể thụt lại thành một cục (!).

407.

Người Trung Quốc có đặc tính là: bàn chuyện trên mâm cơm.

Trịnh Hâm Minh bưng đồ ăn lên, chần chừ nói: “Không biết có nhiều người đến nên chắc đồ ăn làm không đủ, mọi người ăn trước đi, để tôi làm thêm vài món nữa.”

Đám Kiệt tử vội vàng nói, kiểu như ‘Dạ dày bọn tôi nhỏ lắm’, ‘Tôi ăn rồi, không nên phiền chị nữa’. Trần Minh đứng lên, nhìn về phía Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh trở qua, chậm rãi nói: “Mọi người đi ra đi, 6 giờ quay lại.”

Bà Trịnh vội nói: “Không sao, đồ ăn đủ mà!”

Bạch tiên sinh lắc đầu, lời ít mà ý nhiều: “Lắm người, chật.”

Mọi người “.....”

Chồng Trịnh Hâm Minh cười gượng: “Tuy hơi chật, nhưng càng đông càng vui.”

Kiệt tử cũng nói: “Đúng thế, đúng thế! Bọn tôi cũng muốn ném thử món bác Trịnh làm lắm!”

Bạch tiên sinh đảo mắt qua. Kiệt tử ngậm miệng, giọng bình tĩnh lại: “Chúng tôi ở lại lâu, cả nhà sẽ thấy ồn, hôm nay là bữa cơm gia đình, bọn tôi đương nhiên không nên ở lại.”

Người nhà Trịnh Hòa không quen thái độ lạnh lùng, cao ngạo của Bạch tiên sinh, cũng không thích cái giọng Trung trực trác của ông. Đám người Kiệt tử vừa đi, bầu không khí càng cứng ngắt.

Ông Trịnh vẫn giả vờ xem báo, lật đến trang thứ tư, thứ năm rồi vẫn không thấy Bạch Ân bắt chuyện, sắc mặt có chút đổi, ông tự nhận mình là người cha vợ rất khai sáng, từ lúc Bạch Ân vào đã nhin không lấy chối đuối ra rồi, thái độ này là thế nào?

“Ừm.... cậu là Bạch Ân đúng không?” Ông Trịnh bỏ báo xuống, mở miệng trước.

“Đúng thế.” Bạch tiên sinh khẽ gật đầu, lễ phép mà xa cách.

“Cậu với A Hòa biết nhau đã bao lâu?”

“Mùa hè năm trước.”

“Thế bên nhau đã bao lâu?” Trịnh ba ba hỏi, liếc thấy thằng con mắt bắt đầu hoảng loạn.

“Cũng là khi đó.”

“Vừa biết đã đến với nhau? Sao thế được! Đây chẳng phải là chơi đùa sao!” Ông Trịnh kinh ngạc!

Bà Trịnh đánh ông một cú: “Nói gì thế! Biết đâu hai đứa nó là được mai mối giới thiệu,... đúng không?” Câu cuối là bà hỏi Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh nghĩ một lát, nói “Bọn tôi không phải là được mai mối, nhưng cũng đại khái thế.”

Trịnh Hòa sợ Bạch tiên sinh để lộ chuyện, liền bổ sung: “Bọn con quen nhau trong một cuộc gặp mặt bạn bè, sau cảm thấy hợp thì đến với nhau.”

Bạch tiên sinh nói: “Đúng vậy.”

Trịnh Hòa vừa thở phào, Bạch tiên sinh đã nói tiếp: “Sau bởi vì công ty của cậu ấy mà xác định quan hệ chính thức.”

Trịnh Hòa cảm thấy tim mình vọt lên cổ họng.

Ông bà Trịnh lại thoải mái trở lại, bọn họ cho rằng Bạch Ân và Trịnh Hòa ở cùng một công ty mà thôi.

408.

Trịnh Hâm Minh nấu không phải ngon, cũng chẳng khó nuốt, đại khái là cho vào miệng được. Đối với Bạch tiên sinh, mấy món này không ngon bằng Trịnh Hòa làm.

Trịnh Hòa thấy Bạch tiên sinh mới động hai lần đũa trong vòng 10 phút vừa rồi liền biết ông không hợp khẩu vị. Cậu lấy bát ông, xẻ hơn nửa phần cơm vào bát mình, hỏi: “Chừng này ăn hết không?”

“Tầm tầm thế.”

Mặt anh rỏ mồ hôi. Có lẽ hai người đó không nhận thấy hành động vừa nãy thân mật cỡ nào, nhưng người ngoài nhìn vào đều có thể cảm nhận được mấy cái bong bóng hồng phấn bay tứ tung, còn nổ cái ‘tách’. Để che dấu sự ngượng ngùng của mình, anh chồng của Trịnh Hâm Minh cố gắng và thật nhiều cơm vào miệng.

Trịnh Hâm Minh nhìn thấy ghét: “Ăn từ từ thôi! Như lợn ấy! Kinh chết đi được!”

Anh chồng vẫn rất thản nhiên. Đấy, vợ chồng phải như thế mới đúng chứ.

Phía bên kia, Trịnh Hòa cầm một miếng cá, tỉ mỉ rút sạch xương, rồi mới đặt vào đĩa cho Bạch tiên sinh: “Chị em là cá hấp bia ngon lắm, ông nếm đi.”

Bạch tiên sinh nhấp một miếng, khẽ ‘ừm’: “Rất ngon.”

“Nào, ăn thêm miếng nữa.” Trịnh Hòa cười nói.

Bạch tiên sinh cầm lấy miếng cá đã được lọc sạch xương, nói: “ ‘A’ đi nào, tôi đút cho em.”

Trịnh Hòa mở miệng theo phản xạ, bỗng nhiên cậu ngậm miếng lại, liếc cả bàn ăn, bà Trịnh và ông Trịnh đang cúi đầu ăn cơm, Trịnh Hâm Minh thì cho Đậu Đậu ăn, không để ý tới phía này, Trịnh Hòa nhìn về

phía anh rể, nheo mắt.

Anh ấy cười cười, có vẻ xấu hổ, rồi dời tầm mắt đi.

Trịnh Hòa dùng đũa gấp lấy miếng cá Bạch tiên sinh cho, không để ông dứt ăn.

Trịnh Hâm Minh lau sạch miệng cho Đậu Đậu rồi mới bưng bát cơm lên, định ăn. Chồng cô túm được cơ hội đó, nắm lấy tay cô, nói rất thâm tình: “Em yêu, em có thể dứt cho anh miếng cá không?”

Trịnh Hâm Minh như bị trúng bom, cô dùng vẻ mặt dữ tợn nhìn chồng mình.

Anh chồng cố gắng chịu đựng áp lực đè nén, vẫn nhìn chăm chú vào cô rất nồng nàn: “Em yêu, có được không?”

“Được...” Trịnh Hâm Minh nói.

Ông anh rể hạnh phúc ngập tràn, anh biết mà, vợ anh đâu có thua ai!

Ngay sau đó, những lời của Trịnh Hâm Minh như quăng anh vào địa ngục.

“Được cái đầu mẹ anh ấy! Có tay có chân làm gì? Trang trí à? Còn trẻ thế còn bắt tôi dứt cơm, anh là con tôi hay bố tôi? Cứ thế này, hai năm sau anh ốm đau chết dí trên giường đúng không? Còn tôi thì lại phải bưng sản phẩm đại tiện, tiểu tiện cho anh, rồi dứt cơm mặc quần áo cho ấy hả? Ngồi đấy mà mơ đi! Đậu Đậu lớn thế rồi, không biết làm gương cho con, thật đúng là...”

Bao ảo tưởng của chồng cô Trịnh chưa kịp nảy mầm đã bị vợ mình nghiêm khắc bóp chết trong bùn đất.

Anh suy sụp.

409.

Sau bữa cơm, Trịnh Hòa come out với mọi người, hơn nữa, nói cho họ biết, Bạch tiên sinh là người yêu của mình.

Từ nhỏ đến giờ, cậu đã dự tính bao khả năng xảy ra sau khi mình come out. Đầu tiên, ông Trịnh chắc chắn sẽ cực kỳ tức giận, vừa mắng vừa cầm chổi đuổi, đuổi kịp sẽ tung ‘Đả cầu bổng pháp’.....Không, là ‘Thiên Mã lưu tinh côn’, sau đó, ông Trịnh sẽ gục xuống khóc, bà Trịnh xông lên, nôi thiếc, dao phay, miễn là hung khí trong tầm tay đều sẽ quăng về phía cậu, rồi bà cũng mệt quá ngã xuống đất, sau cùng, chị cậu chầm dứt trận đấu, cô dùng móng tay dài 4cm, để lại trên mặt cậu vết sẹo vĩnh hằng, độ nghiêm trọng được ước tính là long cả mảng thịt.

Sau khi mọi chuyện chấm dứt, Trịnh Hòa đau khổ chạy ra khỏi cửa nhà, trốn đến một nơi xa lạ, không ai biết mình chừng 10 ngày nửa tháng gì đó, tự an ủi, liếm miệng vết thương. Cuối cùng, cuối cùng cậu sẽ đoạn tuyệt với người nhà, cả đời không gặp lại, trừ phi một bên nào đó có thể nghĩ thoáng mà bỏ qua.

Nhưng giờ...

Bà Trịnh vẫn rất vui vẻ tiếp chuyện Bạch Ân, ông Trịnh ngồi đọc báo bên cạnh, mặc kệ cho khắp các trang chỉ toàn Tiếng Anh, thỉnh thoảng đáp được vài câu; người lỳ kỳ nhất phải kể đến anh rể cậu, vừa bị Trịnh Hâm Minh mắng thê mà anh không hề sa sút tinh thần, mà giờ còn đang kéo Đậu Đậu ra một góc, nghiêm trang phân tích, truyền thụ Ngự thê thần thuật (tạm dịch : Bí kíp quản vợ)

Anh, Đậu Đậu mới 4 tuổi thôi.

Trịnh Hòa bất đắc dĩ nhìn mấy người không thèm để ý đến lời cậu nói kia, hỏi: “Không ai muốn nói gì với em sao?”

“Nói cái gì?” Trịnh Hâm Minh nói.

“Chuyện em là đồng tính luyện ái ấy.”

“À, cái chuyện đó á....” Bà Trịnh chỉ lấp lửng thế.

“Mọi người thật sự không có gì để nói với em sao? Gì cũng được nha? Đánh em cũng được!” Trịnh Hòa cũng không biết trạng thái này là tốt hay xấu nữa.

“Không sao, yên tâm đi, ăn hoa quả nhé?” Ông Trịnh bưng một đĩa trái cây tới.

Trịnh Hòa “.....”

Không sao thật sao?

Chẳng nhẽ trong một lúc mình không biết nào đó, tư tưởng của Trung Quốc đột nhiên lại thoáng thế?

410.

Hôn lễ của Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh được tổ chức vào ngày 12 tháng sau, đó vừa lúc là một tháng trước sinh nhật âm lịch của cậu.

Cha mẹ cậu rất ngạc nhiên: “Hai người đàn ông cũng tổ chức đám cưới được sao? Có khách đến à?”

Trịnh Hòa cười cười: “Mẹ đừng lo, yên tâm đi, con mẹ ăn ở tốt lắm.”

Bà Trịnh vẫn lo, không nói chuyện nữa.

Ông Trịnh nói: “A Hòa, bố biết nói thế này không tốt, nhưng tuy bố mẹ có thể chấp nhận chuyện con thích đàn ông, người khác chưa chắc đã thế, theo bố thấy, hai đứa cứ âm thầm sống với nhau là được, không cần đình đám thế đâu.”

Trịnh Hòa không biết làm sao để thay đổi tư duy đã thâm căn cố đế trong cha mẹ suốt mấy chục năm, chỉ buồn rầu nói: “Bố mẹ đừng nghĩ thế.....”

Bạch tiên sinh tiến lên, ôm lấy eo Trịnh Hòa, nói: “Hai bác không cần lo, bọn tôi tổ chức hôn lễ là để mọi người biết: chúng tôi là vợ chồng.”

Ông bà Trịnh “.....”

Cái khí thế bề ngỗ, vượt trên tất cả mọi người này là sao nha.

83. Chương 83: 411 – 415

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

411.

Ngày thứ tư trong đợt nghỉ lễ chính là buổi công chiếu đầu tiên của Oan gia ngõ hẹp. Địa điểm chiếu là ở rạp chiếu phim xx, thuộc trung tâm thành phố B, hôm đó sẽ có buổi gặp gỡ fan, tiệc chúc mừng và một loạt những chương trình khác.

Từ ngày Trịnh Hòa chấm dứt hợp đồng với công ty, bên đoàn làm phim liền mất liên lạc với cậu. Thông tin buổi công chiếu này cũng là nhờ giám chế báo cho Trịnh Hòa qua Thành thiếu. Cậu biết lần chiếu phim này sẽ có ý nghĩa với mình như thế nào, liền chào tạm biệt bố mẹ, cùng Bạch tiên sinh đi xuyên đêm tới thành phố B.

Đang trong đợt nghỉ lễ dài hạn, thành phố B nhộn nhịp không khác gì sủi cỏ vào nồi, Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa bị nghẽn hơn 2 tiếng mới đến được rạp chiếu phim xx cách sân bay chưa đến 3km.

Trời nắng chang chang không thể nào ngăn được đám phóng viên quây chức bên ngoài cửa rạp, nếu theo trình tự bình thường, Trịnh Hòa nhất định phải đi lên nhận phỏng vấn, kiểm chút tiếng trước khi phim công chiếu. Nhưng giờ cậu không có công ty mẹ, ngay cả người đại diện cũng không, đương nhiên sẽ không có ai sắp xếp việc cho cậu. Trịnh Hòa nhìn qua tấm kính ô tô, thở dài, giờ cậu mới thấy không có người đại diện bất tiện thật.

“Sao thế, đang yên đang lành bỗng dừng lại thở dài?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa lắc đầu, lúc trước, vì cậu không phối hợp theo yêu cầu của công ty mà Bạch tiên sinh mới ra tay ‘kéo’ cậu ra, những lời đang ở trong lòng không nên nói ra, cậu bảo: “Không sao, lát chúng ta đi lên từ bãi đỗ xe ngầm đi.”

Bạch tiên sinh nhìn theo hướng tầm mắt của Trịnh Hòa, nhú mày: “Dưới đây không có phóng viên chứ?”

“Chắc là thế... Em cũng không rõ.”

Bạch tiên sinh đỗ xe một bên, gọi điện cho Kiệt tử ở chiếc xe đối diện, nói vài câu, Kiệt tử lái xe qua bãi đỗ xe ngầm, một lát sau, hần chuyển tới một câu: “Phát hiện paparazzi, 4 người.”

Trịnh Hòa mới đến rạp xx vài lần, trừ lối đi từ bãi đỗ xe lên hành lang riêng cho nghệ sĩ, cậu không biết còn lối nào nữa. Trịnh Hòa nhú mày hỏi: “Giờ...hai ta biết sao đây?”

Bạch tiên sinh nhún vai, vẻ mặt kiểu ‘không liên quan đến mình’.

Trịnh Hòa lè lưỡi với ông, hăm hừ quay đầu sang bên cạnh.

Bạch tiên sinh rất thích dáng vẻ vờ ngớ ngẩn của Trịnh Hòa, ông cười cười, ôm người ta vào lòng, nhéo nhéo mũi: “Không lên được từ bãi đỗ xe thì đi thang từ cửa chính.”

“Đâu có đơn giản như ông nói chứ! Ông có thấy đám phóng viên đó không? Tin tức về em còn chưa lắng xuống, giờ còn cùng ông tay trong tay đi vào, chắc chắn sẽ gây ra bão giạt cấp 12!”

“Bão thì bão, em sợ gì chứ.” Bạch tiên sinh bật cười, ông chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác về mình, đầu của người ta, muốn nghĩ sao thì nghĩ, đâu cần lo gì.

Trịnh Hòa không nói gì, đôi khi, cậu cảm thấy tò mò về cấu tạo não của Bạch tiên sinh, cái người khác không để ý thì ông cực kỳ để tâm, cái người khác để ý thì ông chẳng thêm bỏ trong lòng. Nếu không phải hai người bên nhau lâu như thế, cậu thực sự sẽ hoài nghi, không biết trong lòng Bạch tiên sinh, mình là gì.

Bỗng nhiên, Trịnh Hòa có một ý tưởng: “Bạch tiên sinh! Em nghĩ ra cách rồi!”

“Cách gì?” giọng ông rất bình tĩnh, mềm nhẹ.

Trịnh Hòa hưng phấn, ôm lấy Bạch tiên sinh, hôn chụt lên mặt ông một cái: “Ông đợi mà xem đi!”

412.

DY mặt đại ra, nhìn chiếc xe trước mặt, cửa kính đen nhánh được làm từ chất liệu đặc biệt, dùng kính mắt hồng ngoại đặc biệt cũng không khiến hần nhìn rõ chuyện đang xảy ra trong đó. Hần ngáp một cái, đẩy đẩy Trần Minh bên cạnh – anh gác chân lên tay lái, người mềm oặt ra dựa vào ghế, chơi PSP: “Này, cậu bảo, hai người đó ở trong xe lâu thế, không biết đang làm trò gì nhỉ?”

Trần Minh liếc nhìn cái vẻ mặt tò mò háu chuyện của DY: “Dù gì anh cũng là người nước ngoài, có thể sửa cái khẩu âm đó đi được không, mới vài năm, tiếng Anh đã nhiễm giọng Đông Bắc rồi.”

DY hét lên: “Cậu không hiểu gì cả, thế mới là mốt!”

Trần Minh bĩu môi, nói: “Nếu theo như anh nói, có phải tôi đi trước thời đại từ rất lâu rồi không?”

DY gật đầu: “Thông minh đấy, nhóc.”

Trần Minh lại chúi đầu vào PSP, không thêm để ý cái đũa thần kinh này nữa.

DY thấy Trần Minh không chú ý đến mình, chán quá lại nhìn chăm chăm vào cái đuôi xe trước mặt, bỗng nhiên, hần cười gian trá: “Cậu bảo, hai người đó ở trong đấy lâu thế, có khi nào củi khô lửa bốc, rồi ấy ấy không?” Nói rồi, hần cuộn một tay lại, để một hình tròn ở giữa, dùng một ngón ở tay kia, chọt qua chọt lại cái hình tròn đó.

Trần Minh đập thẳng cái PSP lên đầu DY: “Lúc nào miệng không còn 18+ nữa thì chúng ta nói chuyện tiếp!”

DY ôm đầu đầy tội nghiệp, nói: “Có phải hai người đó chưa từng làm đầu...”

Trần Minh bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, chỉ vào DY hỏi: “Anh xem rồi?!”

DY rất tự hào: “Chưa được xem!”

Trần Minh “.....”

Bỗng nhiên, cửa xe trước mặt mở ra, một phụ nữ cao chừng một mét bảy mấy, mặc chiếc váy bảy phân đơn giản, đội một chiếc mũ cói lớn, loạng choạng bước khỏi xe, bước xuống cùng là một người đàn ông trong bộ quần áo hiện đại, gương mặt nghiêm túc.

“Phụt.....”

“Móa há há há há!”

Cả xe cười phá lên.

Trịnh Hòa đang tìm cách giữ thăng bằng trên đôi giày cao gót này, Bạch tiên sinh kéo cậu qua, tình cờ liếc thấy gương mặt bôi son trát phấn lòe loẹt đó, liền nhắm tịt mắt lại, sau đó nhìn về chiếc xe phía sau, làm động tác ‘kéo khóa’ cảnh cáo.

“Ha ha.....Ặc.....”

Cả đám trong xe cùng tắt tiếng.

Họ nhìn theo cái bóng Trịnh Hòa ngã sau hai bước đầu tiên – may mà được Bạch tiên sinh đỡ, hai người đi về phía cửa lớn rồi khuất dần.

Mãi lâu sau, DY mới nôn ra một câu: “Xe này có cách âm đúng không? Sao Bạch tiên sinh... biết chúng ta đang cười?”

“Chịu.....”

“Thần kỳ thật đấy.....”

“Bạch tiên sinh thần cơ diệu toán,” Trần Minh cầm PSP vượt ải tiếp, “Có gì mà ngạc nhiên chứ, bình thường thôi mà.”

“Cũng đúng.....”

“Aiz.”

Mọi người tỏ vẻ tán đồng.

413.

Trịnh Hòa ung dung đi qua trước mặt phóng viên, không ai nhận ra cậu cả.

Cậu đặc ý nhìn Bạch tiên sinh, ông cười khê: “Em giỏi quá, được chưa.”

“Đấy là đương nhiên.” Trịnh Hòa vui quá, không kiềm chế được, lớn tiếng, giọng nói khàn khàn không giống một người phụ nữ khiến người ngoài chú ý tới, cậu vội vàng đề thấp giọng xuống: “Bước tiếp theo chúng ta nên tìm toilet.”

Bạch tiên sinh nhìn đồng hồ, nói “5’ nữa sẽ họp, em có muốn họp trước rồi thay sau không?”

Trịnh Hòa vội vàng lắc đầu, chỉ vào mặt mình nói: “Ông thấy em thế này có thể đi gặp người khác sau ? Hừ chết cha....”

Bạch tiên sinh “.....”

Em còn biết thế cơ đấy.

414.

Trịnh Hòa đứng trước cửa WC, giờ cậu đang cực kỳ rối rắm.

Bạch tiên sinh rửa tay xong đi ra, thấy Trịnh Hòa vẫn đứng trước cửa, hỏi: “Em nhìn gì thế?”

Trịnh Hòa do dự nói: “Bạch tiên sinh, ông bảo em nên vào WC nam hay WC nữ đây?”

“Đương nhiên là.....” Bạch tiên sinh nghĩ nghĩ, cũng do dự.

Nếu đi WC nam, Trịnh Hòa mặc váy sao vào được, khéo còn chưa kịp vào phòng đơn, mấy ông chưa kịp cất ‘củ quý’ vào quần đã sợ khóc thét lên. Chuyện Trịnh Hòa mặc đồ nữ cũng sẽ thành trò cười trên báo.

Nhưng nếu vào WC nữ, cậu thay đồ xong đi ra kiểu nào? Bị coi là biến thái là chắc!

Trịnh Hòa không biết làm sao, Bạch tiên sinh cũng chẳng quyết định được làm thế nào mới đúng, cuối cùng, môi ông giật giật “Hay là....tìm chỗ khác thay?”

“Đi đâu?”

“.....”

Đúng thế, đi đâu? Đi chỗ nào cũng sẽ bị hiểu lầm là biến thái nha.

415.

Cuối cùng, Trịnh Hòa vẫn không tìm được chỗ thay quần áo. Trong rạp đâu đâu cũng có người, rộn ràng nhốn nháo, vào cửa cũng phải xếp hàng, tìm đâu một chỗ công cộng không người để cởi quần áo?

Vậy nên, khi gương mặt hoe choét của Trịnh Hòa xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả lặng ngắt mấy giây.

Trong phòng nghỉ chủ yếu là người trong đoàn làm phim, trừ mấy người bên rạp thì còn lại Trịnh Hòa đều biết, trước mặt người quen Trịnh Hòa cũng không cần phải chú trọng mặt mũi làm gì, kệ cho họ cười, cười xong thì nhờ người tháo trang sức hộ mình.

“Đừng,” phó đạo diễn cười chảy nước mắt, “Thế này nhìn được mà, mai công chiếu cậu cứ vác cái mặt này lên sân khấu, nhất định sẽ khiến toàn nhân loại choáng ngợp, phim của chúng ta cũng sẽ gặp may!”

“Anh có đức không đấy!” Trịnh Hòa nghe rằng “Thích mặt tôi thế này sao? Nào nào, lại đây, chụp chung một tấm, để đầu giường trừ tà!”

“Thôi, tôi gặp ác mộng đấy.” Phó đạo diễn cười, bảo trợ lý nam của mình qua giúp.

Đạo diễn Hà đã thấy Bạch tiên sinh từ sớm. Ấn tượng của Bạch tiên sinh trong lòng ông quá sâu sắc, chịu chơi đột tiên cho tình nhân của mình như ông thực sự là hiếm, hơn nữa, ông đang dự định quay một bộ phim khác, có Bạch tiên sinh đây, chỉ cần cho Trịnh Hòa một vai, không cần lo lắng chuyện kinh phí.

Bạch tiên sinh cực kỳ phiên khẩu âm của đạo diễn Hà, nghe mà mệt, vì thế, dù biết ý đồ của ông nhưng chỉ cười nhẹ gật đầu, tìm một chỗ ngồi xuống.

Quản lý của rạp chiếu phim biết Bạch tiên sinh, tới đưa cho ông một chén nước, hỏi: “Ông chủ Bạch, sao lại tới đây? Ông là nhà đầu tư của phim này sao? Ai u, sao không nói sớm, tôi để chỗ tốt cho!”

Mọi người trong cả gian phòng đều nghe rõ lời quản lý nói, người bên đoàn làm phim đều giật mình, yên lặng nhìn nhau, trao đổi qua ánh mắt.

Hai giai đoạn quan trọng nhất của một bộ phim là quay và tuyên truyền. Phía nhà sản xuất vất vả hơn nửa tháng, bên rạp chiếu còn chưa đưa ra thời gian chính xác, nếu không phải phản hồi trên internet và quá trình tuyên truyền của Oan gia ngô hẹp không tệ, họ chưa chắc đã cướp được giờ chiếu trong tuần nghỉ lễ vàng này.

Nhưng giờ, chỉ vì người này mà bên rạp chiếu phim nói lỏng ra sao?

Bạch tiên sinh cười nhẹ, nói một câu băng quơ mà khiến người ta giật thót: “Nghe ông nói thế, chắc những ghế tốt đều được để cho người khác rồi.”

Quản lý cười ha ha: “Ngài yên tâm, phim ngài đầu tư, chỉ cần điện cho tôi một tiếng, cam đoan khiến ngài vừa lòng! Phim chiếu ở chỗ tôi, không bộ nào là không nổi tiếng!”

“Cám ơn lời chúc của ông.” Bạch tiên sinh vươn tay, bắt nhẹ một cái liên buông ra ngay.

Cho dù thế cũng khiến cho quản lý vừa mừng vừa sợ.

Giờ đạo diễn Hà không chỉ ngạc nhiên, còn ghen tị, cực khổ vất vả cả đời lại không tôn quý bằng một đầu ngón tay của người ta. Chỉ cần một câu ngăn ngui đó, giờ tốt rồi, bao dự tính tốt đẹp đều được thông qua, rạp chiếu phim này thuộc mắt xích của cả nước, nâng đỡ đến mức thế, dù không nổi tiếng cũng không lo lỗ vốn.

Quản lý muốn dẫn Bạch tiên sinh đi xem thiết bị, ông đồng ý, hai người vừa rời khỏi, trong phòng liền vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Ngáo:

Váy bảy phân Trịnh Hòa mặc =v= Hình như nó chỉ loại váy quá đầu gối bảy phân sao ấy, mình search google thì thấy nó đều ra kiểu váy như thế này.

Mình nhớ là trước đây trên kenh14 từng có bài về loại váy na ná thế này, không biết có phải không. Nhưng mình quên mất tên khoa học của nó, nên không biết bên Việt mình gọi nó thế nào OTZ. Bạn nào am hiểu thời trang váy vóc, cầu giải đáp.

84. Chương 84: 416 – 420

416.

Trịnh Hòa không có thói quen mang đồ trang điểm như phần lớn các nghệ sĩ khác, phần mắt kẻ của cậu là dùng bút dầu tìm được trong xe Bạch tiên sinh, tuy cậu đã trét một lớp phấn dày trước khi vẽ nhưng lúc tẩy trang vẫn cực kỳ kinh khủng.

“Chắc chắc, sưng hết lên rồi.”

Trịnh Hòa nhìn cặp mắt sưng húp của mình, thổn thức: “Cậu nói xem, mai nó có bớt sưng không?”

Trợ lý hỗ trợ tẩy trang gãi đầu: “Để tôi đi lấy đá cho anh đi, chắc chút nữa là hết thôi.”

“Cám ơn cậu.” Trịnh Hòa đáp lại lạnh nhạt.

Lúc này, cậu vốn định tự mình làm, nhưng cậu trợ lý kia nói có nước tẩy trang, Trịnh Hòa không quen dùng thứ đó, bảo dùng xà phòng là được, nhưng cậu ta khẳng khái đòi dùng, được rồi, vừa bôi lên Trịnh Hòa liền thấy bỏng rát, nhìn nhẵn, ôi thôi, nhựa cao su trong suốt!

Cậu giận quá, quăng chai nhựa cao su lên người trợ lý, mở vòi nước, xát mạnh.

Trợ lý hoảng quá, định lên giúp, Trịnh Hòa đang cuống, bảo cậu ra đứng một bên thôi, chỉ thế mà cũng gặp rắc rối được. Trong lúc lơ ngơ bước ra cửa, trợ lý đụng vào cậu khiến Trịnh Hòa chúi đầu vào vòi nước, dòng nước lạnh băng tràn qua, cậu giật mình bổ ngã đầu lên, vừa thế lại cụng vào cậu trợ lý đang vội vàng chạy tới sau khi nhận thấy sự sai lầm của mình!

Trịnh Hòa thấy không còn lời nào để nói với cái cậu trợ lý ngu xuẩn này nữa, khó chịu cũng không được biểu lộ ra bên ngoài, đành phải nén cơn giận lại.

Một chốc sau, trợ lý cầm túi đá chạy lên, vừa đẩy cửa vừa kêu: “Trịnh lão sư, anh còn đó không?”

Trịnh Hòa đang thay quần áo, sơ mi bao lấy mặt, không nói được, bỗng nhiên, phía ngoài vang đến một giọng nam quen thuộc, khàn khàn, nhu tính: “Trịnh Hòa ở bên trong?”

Bạch tiên sinh?

Ông ấy đi tìm mình?

Trịnh Hòa cảm thấy nghi hoặc, ngừng một lát, trợ lý nói: “Hình như Trịnh lão sư không có bên trong, kỳ

lạ thật, này còn nha.”

Bạch tiên sinh hỏi: “Cậu đang cầm gì thế?”

“Đá cục, này Trịnh lão sư tẩy trang làm mất sung lên, anh ấy bảo tôi chạy đi lấy đá.”

Trịnh Hòa nghe, cảm thấy khó chịu. Rõ ràng cậu ta nhầm nước tẩy trang với nhựa cao su khiến cho mắt cậu sung lên, chạy đi lấy đá cũng là cậu ta xung phong, giờ gặp người khác lại đổ vấy lên cậu?

Quả nhiên, Bạch tiên sinh nói: “Cậu phải lo nhiều rồi, đưa túi đá cho tôi, tôi đưa qua cho cậu ấy.”

“Nhưng...”

Trịnh Hòa thầm nói trong lòng: mau đưa đá cho Bạch tiên sinh đi! Đỡ phải tốn công bực khi thấy cậu.

Ngoài cửa không có tiếng gì nữa, đợi chút sau, cửa mở.

Trịnh Hòa dán tai lên ván cửa, chỉ nghe được tiếng bước chân rất nhẹ. Cậu còn chưa luyện đến độ chỉ nghe tiếng là đoán được người, đang ngấm ngấm tính xem nếu như gặp phải cậu trợ lý không mắt kia thì né như thế nào.

“Bảo bối, có đây không?”

Trịnh Hòa vui lắm: “Có, em đây!”

417.

Bạch tiên sinh nhìn cặp mắt sung tấy của Trịnh Hòa, đau lòng lắm, dùng đá lạnh cẩn thận chườm, xoa cho cậu suốt nửa giờ rồi mới dắt về phòng nghỉ.

Trịnh Hòa không có công ty, đa số các hoạt động cậu đều không tham gia được, hơn nữa, từ năm trước cậu đã vướng scandal, đạo diễn Hà không thích những người dựa hơi tin đồn để nổi tiếng nên càng xếp ít hoạt động cho cậu.

Trịnh Hòa cũng biết chuyện này không thay đổi được, chỉ chú ý đến phần hoạt động của mình, nói chuyện vài câu với mấy người có quen biết tốt rồi đi.

Thành phố B và H liền nhau, Bạch tiên sinh cũng có kha khá sản nghiệp ở đây. Chẳng qua thành phố H làm mảng kinh doanh xám, bên thành phố B thì đỡ hơn. Giờ thành phố H đang thay máu, dù ít dù nhiều

cũng ảnh hưởng bên đây.

Mấy năm trước Trịnh Hòa từng đến đây, cậu vẫn nhớ một nhà hàng đặc sản, tìm vật vã ba con phố mới tìm lại được đến đó. Cậu vội vàng kéo Bạch tiên sinh vào trong.

Bạch tiên sinh trêu ghẹo: “Em không sợ bị người khác nhận ra sao?”

“Trước đồ ăn ngon, mọi thứ không là gì cả!” Trịnh Hòa nói quyết tâm.

Bạch tiên sinh vốn không có hi vọng gì đối với những cửa hàng như thế này, nhưng ông vô tình nhìn thấy gia huy của mình trên menu, ngấm lại hình như mình có một cửa hàng như thế thật, liền gọi hết các món ở hai trang đầu, coi như ném thử đi.

Hai mắt Trịnh Hòa lóe sáng, ánh mắt cậu nhìn về phía Bạch tiên sinh nhiệt tình đến độ thiếu chút nữa thôi là cậu nhào qua ôm, xong cắn ông một miếng cho rồi.

“Có cần đến mức thế không?” Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, cười nhẹ.

“Đương nhiên! Ai u, ông không biết chứ, lúc trước rời Bắc Kinh em lưu luyến nhà hàng này lắm, nếu anh chuyển phát nhanh đồng ý, em thực sự muốn bưu điện đóng gói nó đến thành phố H luôn đi, mỗi ngày em đều sẽ được ăn ngon!” Trịnh Hòa nói ra mấy cái ý tưởng kỳ lạ của cậu.

Trong lúc hai người nói chuyện, đồ ăn đã được bưng lên.

Bạch tiên sinh ném thử hai miếng, hương vị không tệ, nên thanh thì thanh, nên đậm thì đậm, thảo nào Trịnh Hòa thích thế.

Một bữa cơm, hơn 20 món, Trịnh Hòa mất hơn một giờ đã ăn xong, thiếu chút nữa bể bụng, tuy mỗi món rất ít nhưng cũng đủ khiến Trịnh Hòa no kênh, nằm ườn trên ghế không nhúc nhích, nhìn trần nhà ngẩn người.

“Vui không?”

Trịnh Hòa vội vàng gạt đầu: “Đương nhiên, sống đến giờ, em vẫn luôn thấy đây là nơi khiến em được ăn ngon nhất.”

“Thế...” Bạch tiên sinh cup mi, ngón tay vô thức chuyển đồng hồ – đây là thói quen khi quyết định định một việc gì đó của ông.

“...Tôi tặng nhà hàng này cho em, coi như quà cưới, được không?”

“.....Dạ?” Đầu Trịnh Hòa không kịp nghĩ.

418.

Mặt Âu Dương Chí cuối cùng cũng được tháo băng.

Cậu vốn định phẫu thuật thẩm mỹ luôn, đổi mặt đổi tâm trạng, nào ngờ người đại diện lo tới hình tượng nghệ sĩ của cậu nên lén lút thương lượng với bác sĩ chỉnh hình, mãi đến lần đổi thuốc thứ ba cậu mới biết mặt mình vẫn như cũ, buồn cả buổi.

Cái tên Vương Kiệt thần kinh kia không biết dạo gần đây đọc sách gì, không chỉ bước ra khỏi thời kỳ trầm mền đến suy sụp mà còn suốt ngày lê đéo theo cậu đọc đi đọc lại câu thơ gì mà: đây là thanh âm đẹp nhất thế gian.

Đây là cái loại tạp âm đáng ghét nhất trên thế giới.

Âu Dương Chí sắp bị anh ta lái nhải đến phát điên rồi.

Nhưng đó là chuyện thứ yếu, điều khiến cậu lo nhất là mẹ và em gái.

Theo kinh nghiệm bao năm của cậu, hai người đó đã lâu không tìm cậu đòi tiền, chắc chắn sau này sẽ có một đồng chuyện hoang đường không biết nên khóc hay cười xảy ra, cậu là người phải chùi dít. Đôi khi, Âu Dương Chí không muốn để ý đến họ, chút tình cảm thuở nhỏ đã bị sự lãnh đạm và ích kỷ suốt bao năm nay áp bức hết sạch, nếu không phải cậu còn ít tiền, bọn họ cũng chưa chọc vào phiền phức lớn gì, cậu thực sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với hai người đó.

“A, chuyện đó á,” Vương Kiệt cho một miếng cam vào miệng mình, “Tôi biết hai người đó có việc gì, \$%^\$%^....”

Âu Dương Chí căng thẳng, nghiêng tai lắng nghe nhưng vẫn không nghe được anh ta nói gì, đành phải dằn lòng xuống: “Anh ăn xong rồi nói.”

Nuốt xong cam, Vương Kiệt còn định nhét vào miệng mình miếng nữa thì bị Âu Dương Chí giằng lại: “Đừng ăn, nói xong đã!”

Vương Kiệt nhìn Âu Dương Chí nói: “Người đại diện của cậu có nói chuyện nhà cậu với tôi, tôi nghĩ, mẹ cậu chẳng phải thích đánh bạc sao, tôi cho bà ta con bạc (1) ở sòng bạc nhà tôi, đánh nhiều, thua cũng nhiều; còn em cậu nữa, mới mười mấy tuổi đã phá thai mấy lần, chắc chắn, tôi đưa cô ta vào trường quân đội cho nữ rồi.”

Âu Dương Chí không biết nói sao cho phải, lảm bảm: “Sao anh bỗng dưng... tốt bụng thế?”

“Tôi vẫn thế mà.” Vương Kiệt tách một múi cam, “Ăn đi.”

Âu Dương Chí không dám mở miệng, đưa tay cầm lấy múi cam.

Vương Kiệt đột nhiên hỏi: “Lúc bị tôi đánh, có giận không?”

Nhớ lại cảnh lúc đó, Âu Dương Chí quắp người lại, không nói chuyện.

Vương Kiệt thản nhiên nói: “Thực ra cậu hận tôi thì cũng chẳng làm gì được, đánh thì cũng đánh rồi, cái gì cũng xong, vậy nên, tốt nhất là quên hết chuyện trước đây đi.”

Âu Dương Chí nghe thế, không hiểu lắm: “Ý anh là bảo tôi quên hết chuyện đó đi?”

“Ừ,” Vương Kiệt gật đầu “Nể tình tôi giúp cậu giải quyết chuyện gia đình.”

Âu Dương Chí nhin không được, trào phúng: “Mặt tôi đúng là đáng giá, chỉ cần bị hủy đi liền khiến ngài lao tâm khổ tứ cho tôi, thực xin lỗi mà!”

Vương Kiệt cười như không cười: “Đúng thế, mặt cậu đáng tiền lắm, may mà có thể hồi phục lại như cũ, ra viện rồi thành tình nhân của tôi, được không?”

Âu Dương Chí ngơ ra.

Vương Kiệt kéo bàn tay vẫn đeo cái nhẫn hắc đưa của Âu Dương Chí lại: “Nhẫn này tôi vốn định tặng Bạch tiên sinh... nếu đã cho cậu, thì cậu phải phụ trách nha.”

Âu Dương Chí “.....”

Tôi không cần nhẫn được không?

Tôi chặt tay đi, được không?

419.

Trịnh Hòa đổi Bạch tiên sinh.

Nguyên nhân chính là vì chuyện nhà hàng kia.

Lúc Bạch tiên sinh nói xong, Trịnh Hòa chẳng nói chẳng rằng đi về phía bãi đỗ xe, về nhà cũng không để ý đến ông, còn cầm chân quyết chí đi phòng khách ngủ, Bạch tiên sinh thông thả bước theo, cũng vào phòng khách.

Trịnh Hòa trừng mắt nhìn Bạch tiên sinh, mặt ửng đỏ: “Ông theo vào làm gì? Đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài?” Bạch tiên sinh nghiêng đầu nhìn Trịnh Hòa một hồi, mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ xương đòn của cậu, giọng nói rất êm, âm cuối còn cố tình kéo dài ra như dụ hoặc, “Em ở đây, đương nhiên tôi cũng phải ở đây...”

Trịnh Hòa không muốn nói chuyện linh tinh với ông, hít sâu một hơi, nói: “Hôm nay em ngủ một mình, chung cư trước ông cho em, mai em trả, ông ra ngoài đi, em muốn yên lặng một lúc.”

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa là lạ, nhúm mày: “Nãy chẳng phải còn bình thường sao, bỗng dưng sao thế?”

“Không có gì.” Trịnh Hòa nghiêng đầu, cậu không muốn nhìn thẳng vào ông.

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa ngồi lên giường, hai người ghé sát vào nhau, cánh tay cậu bị ông nắm phát đau, cậu lắc lắc, thấy không rút ra được lại thôi.

“Bảo bối, có chuyện gì thì nói cho tôi được không? Em không nói sao tôi biết được chứ?”

“Ông không biết thật?” Giọng Trịnh Hòa đầy khí thế.

“Tôi biết gì chứ?” Về mặt Bạch tiên sinh trở nên lạnh nhạt.

Bấy giờ Trịnh Hòa mới phát hiện tay ông run rẩy, không biết từ bao giờ: “Ông! Aiz, để em đi lấy thuốc.”

“Đừng nhúc nhích!” Bạch tiên sinh giữ chặt lấy Trịnh Hòa, “Em nói cho tôi có chuyện gì đã!”

Trịnh Hòa thấy ông không biết mình sai chỗ nào, bắt đầu hối hận vì hành động lỗ mãng của mình: “Uống thuốc xong rồi nói.”

“Nói ngay bây giờ!”

“Được rồi,” Trịnh Hòa cũng không tin mấy thứ thuốc đó lắm, dù sao bệnh của Bạch tiên sinh là do tâm lý, thế nên, cậu ngồi lại bên giường, “Ông thả lỏng đã, em muốn hỏi ông, mấy hôm trước, sao ông lại tặng chung cư cho em?”

“...Muốn tặng nên tặng, em không thích à?”

“Thế chuyện hôm nay thì sao? Nhà hàng đó cũng là ông muốn tặng thì tặng? Nếu...em nói nếu, em không kết hôn với ông, hoặc đột nhiên đổi ý, ông vẫn tặng em chứ?”

“Em đổi ý?” Ánh mắt Bạch tiên sinh trở nên nguy hiểm, dưới ánh đèn vàng nhạt, gương mặt như đao khắc của ông chợt trở nên quỷ mị đáng sợ.

Trịnh Hòa rụt cổ: “Em nói là nếu...”

“Hừ..... Nếu.” Bạch tiên sinh không nói tiếp, thật lâu sau, ông mới nói, “Có phải em không thích tôi tặng đồ cho em không?”

Trịnh Hòa cẩn thận nhìn Bạch tiên sinh, xem lại xem nếu mình nói thật liệu ông có cáu không, Bạch tiên sinh liếc qua liền biết cậu nghĩ gì: “Không sao, tôi bình tĩnh nhiều rồi.”

“Bạch tiên sinh, thực ra, ông tặng quà em rất vui,” Trịnh Hòa nghiêm mặt nói, “Nhưng em không thích những thứ quý giá quá như thế, chúng ta ở bên nhau, em chưa từng nghĩ sẽ quản lý thứ gì của ông, có lẽ... ban đầu đến với ông vì một vài thứ như thế, nhưng chúng ta đã đến bước này rồi, có thể khiến cảm tình trở nên sạch sẽ hơn được chứ?”

“Tình cảm của tôi, em ngại nó bản?”

Trịnh Hòa không hiểu sao Bạch tiên sinh lại đột nhiên cắt câu lấy nghĩa như thế, giải thích: “Không phải em chê ông bản... phụt, ông không bản, người có vấn đề là em, em cảm thấy hôn nhân là một việc rất thần thánh, em không muốn nói rằng vì tiền của ông mà em mới đến với ông, em kết hôn với ông, là vì chính ông!”

“Nhưng, tôi muốn cho em thứ gì đó trong khả năng của tôi...” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa ngắt lời ông: “Bạch tiên sinh, em cũng là đàn ông, em có thể tự đạt được thứ mình muốn!”

Bạch tiên sinh bình tĩnh nhìn Trịnh Hòa một hồi, ông thực bất ngờ khi người này có thể nói được điều như thế, theo lý thuyết, đáng nhẽ ra ông rất ghét người nằm dưới mình có ý nghĩ như thế, nhưng nếu là Trịnh Hòa... ông cảm thấy cũng không đến nỗi tồi.

Trịnh Hòa nói xong, trong lòng cảm thấy thấp thỏm, cậu mím môi, nhìn ông.

Qua hồi lâu, Bạch tiên sinh mới cười nói: “Được rồi, tôi mỏi mắt trông chờ.”

Trịnh Hòa rút cuộc thả lỏng, hôn Bạch tiên sinh một cái, ôm chầm nói: “He he, em biết ông tốt nhất mà, hai ta về phòng đi.”

Bạch tiên sinh ôm lấy eo Trịnh Hòa, đè cậu lên giường, một tay còn kéo áo cậu lên, áo của Trịnh Hòa bị kéo đến khuỷu tay khiến cậu không cựa quậy được.

Ông cúi người, ngậm lấy điểm nâu sậm trước ngực cậu, khẽ cắn hút, cởi quần cậu rất thuần thục.

“Bạch tiên sinh..... Chờ chút đã..... A!”

Bạch tiên sinh cắn lấy điểm nâu đó, kéo nó ra, vị tanh của máu tràn ngập miệng ông, Bạch tiên sinh hút lấy, Trịnh Hòa vừa đau vừa thích, toàn thân cậu run rẩy.

“Ừm! A.....”

Bạch tiên sinh nghe giọng cậu, khoe miệng khẽ nhếch lên. Ông quỳ gối, kéo khoe quần của mình ra, khiến thứ ‘hung khí’ ấy không bị ép đau.

Trịnh Hòa mê mang nhìn bờ eo gầy gò và cơ bụng thân thương mình yêu nhất kia, đưa tay ra sờ sờ.

“Thích không?” Ông cười nhẹ.

Tình dục bị khơi dậy, Trịnh Hòa bò lên, dán mặt vào cơ bụng ông, đưa lưỡi ra liếm láp từng thớ thịt đường vân, khuôn mặt cậu ngứa ngứa, đưa mắt ra nhìn, thì ra là đám lông vàng mềm mại ở bụng Bạch tiên sinh.

Cậu cắn cắn, bỗng nhiên muốn đùa, vì vậy, đưa lưỡi vào rốn ông, đảo một vòng rồi mới rời đi.

“Chơi vui không?” Bạch tiên sinh vòng tay qua lồng ngực có chút gầy gò của cậu, dán đầu cậu vào ngực mình, cánh tay kia trượt từ phần mông lên xoa nắn trên bụng.

Trịnh Hòa cười: “Bụng em mềm không.....,” Bỗng nhiên, sắc mặt cậu thay đổi, “A! Đừng....lấy ra đi!”

Bạch tiên sinh đang xoa bụng cậu bỗng nhiên cong cong ngón giữa, gãi rốn Trịnh Hòa.

“Bụng! Đừng... vỗ bụng mất!”

Bạch tiên sinh nghịch một hồi, thấy Trịnh Hòa dường như đã quen với cảm giác đó rồi liền rút tay lại, bỗng nhiên, ông thấy có ánh sáng từ ngón tay lóe lên nhờ ánh đèn, đưa lên nhìn, thì ra có một lớp niêm dịch mỏng dính vào, ông liếm liếm, nhẹ giọng hỏi: “Bảo bối, thích không?”

Trịnh Hòa ôm bụng nằm nghiêng trong lòng ông, vì hồi nãy khẩn trương mà giờ còn chút run rẩy, nghe thế, cậu trượt xuống, dùng bờ môi mềm mại của mình hôn lấy nơi cứng rắn nhất của ông: “Anh à, đến đi.”

“Dâm quá....” Bạch tiên sinh túm lấy tóc Trịnh Hòa, kéo lên, giơ ngón tay trước mặt cậu, “Xem này.”

“Gì cơ?” Trịnh Hòa không rõ.

“Chảy ra từ bụng em.”

Mặt Trịnh Hòa trắng bệch, cậu vội vàng muốn chạy xuống giường: “Tiêu rồi, đùa quá trớn, hòm thuốc ở đâu nhỉ?”

“Để lát nữa tìm,” Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa về, nuốt lấy lời cậu chưa kịp nói vào miệng, “Đã xong đâu...”

Trịnh Hòa khóc không ra nước mắt.

420.

Hận cũ thù mới, sau ngày đó, Trịnh Hòa quyết định khóa ông ở nhà, một mình chạy tới rạp chiếu phim.

“Bạch đồng, làm gì đây?” Kiệt tử đặt laptop lên bàn, bật video lên.

Bạch tiên sinh khẽ vuốt ve hình ảnh Trịnh Hòa cười ngoác miệng trên video, cảm thấy thoải mái hơn một chút, hỏi: “Còn bao lâu nữa thì cậu ấy đến nơi?”

“Đang tắc đường, chắc tầm 40 phút.”

“Có ai đi cùng?”

“DY và hai người nữa bên thành phố B này.”

Bạch tiên sinh bưng lấy laptop, nghiêm túc nhìn hình ảnh Trịnh Hòa ngốc ngếch bên trong.

Kiệt tử đợi hồi lâu không thấy ông lên tiếng, liền hỏi: “Chủ tịch, ngài có đi không?”

“Đi chứ.....,” Bạch tiên sinh cười âm hiểm, “Tôi muốn dọa cậu ấy mà.”

Kiệt tử “.....”

Ngáo:

(1)” ấy, nó có 1 nghĩa là chỉ thuật ngữ nghề chứng khoán, tức là người mua chứng khoán nhỏ lẻ, áp dụng vào ngữ cảnh này mình nghĩ cũng chỉ tay chơi bài đánh cược nhỏ, không lắm tiền nhiều của vung ra như rác như các đại gia hay thần bài, thường những người này thua nhiều nhưng lại nghiện bạc ” (cảm ơn Akiyoshi đã cung cấp nghĩa chính xác cho mình)

85. Chương 85: 421 – 425

421.

Suốt dọc đường đi, Trịnh Hòa luôn cảm thấy có người đi theo mình, nhưng có quá nhiều xe, cậu không biết đó có phải chỉ là ảo giác của mình không nên đành nén nghi ngờ xuống, cùng dòng xe chậm chậm tới rạp chiếu phim.

Bãi đỗ xe của rạp chiếu phim đã chật, bảo vệ mặc áo ba lỗ trắng, cầm cây gậy chỉ trỏ, đuổi đám người mặc âu phục đi, miệng còn hùng hục không ngừng, quả là mang bóng dáng của một vị đại hiệp võ lâm đầy khí phách. Trịnh Hòa đi qua nài nỉ, mãi đến khi cậu lúi chững mình thur ra người ta mới kiếm cho một chỗ chừng 4m2 để đỗ. Loay hoay mãi, cuối cùng, Trịnh Hòa áng chừng chỉ có cửa hông là mở được, còn những chỗ khác thì bị kẹt dí rồi.

“Không sao chứ chú?” Trịnh Hòa lo lắng, chút nữa chiếu phim xong, mong là xe mình không bị người ta kéo ra ngoài.

“Không sao, yên tâm đi.”

“Nhưng xe tôi...”

Bảo vệ nói: “Địa bàn của tôi, tôi làm chủ, ai dám lòi đi.”

Trịnh Hòa: “...”

Chú... trâu thật đấy.

422.

Sau khi Trịnh Hòa nghỉ việc, A Long được phân cho một nhóm nam khác. Để tiết kiệm, công ty để mình cậu ta làm trợ lý cho hai người. A Long một muốn viêm bàng quang cộng thêm việc không hài lòng với mức lương của công ty nên bỏ công ty ra làm riêng, tự nhận việc cho mình.

Lần tới rạp chiếu phim XX này cũng là một việc như thế, cậu ta phụ bên hậu trường phân phối trang phục, vô tình gặp Trịnh Hòa.

A Long nhảy vọt ra: “Anh Trịnh!”

Trịnh Hòa sững sốt, bỏ kính đen xuống, vui vẻ vỗ đầu cậu ta: “A Long! Sao lại ở đây?”

“Em qua đây giúp! ...Anh, mấy tháng không gặp! Nhìn anh... béo lên.”

Trịnh Hòa nấn cánh tay mình, chột dạ: “Hầy, đừng nói chuyện này.”

A Long nhìn Trịnh Hòa, cảm khái vài câu: “Anh, em nhớ anh lắm, giờ mới biết làm cho anh là nhẹ nhàng nhất.”

Trịnh Hòa nghe được ẩn ý của A Long, hỏi: “Giờ cậu thế nào?”

A Long buồn bã kể hết sạch chuyện đái ngô của công ty, xem nữa còn nhỏ hai giọt nước mắt.

Trịnh Hòa nghe cũng xót xa. A Long làm trợ lý cho cậu nhiều năm như thế, chưa từng có sai lầm nào, mình cũng đối xử với cậu ấy rất tốt. Thật không ngờ người mới đi, trà đã lạnh.

Trịnh Hòa lưu số điện thoại hiện tại của A Long lại, để lúc nào nhờ cậu vài câu với bạn mình.

423.

Buổi công chiếu được diễn ra theo đúng lịch trình. Biên kịch của Oan gia ngô hẹp cũng khá nổi tiếng, nhà đầu tư, đạo diễn và những nhân vật quan trọng được xếp ở khúc giữa, nên Trịnh Hòa bị phân đến vị trí số 2, dãy A.

Máy móc đã xong xuôi, đạo diễn giơ tay đếm: “3-2-1!”

Đèn tắt.

Trịnh Hòa giật mình, vừa định hô lên thì cảm giác trên môi mình có thứ gì mềm mềm, âm ẩm chạm vào.

Bóng tối khiến mọi người sợ hãi, phía sau cậu vang lên những tiếng xô xao, Trịnh Hòa cảm thấy người trước mặt mình vừa rời đi, vừa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì một luồng ánh sáng chiếu xuống khán đài phía trước, MC đi lên.

Trịnh Hòa nhìn sang bên cạnh mình...

Một người là cô nàng bạch liên hoa diễn nữ thứ, một người là một ông chủ bụng phệ.

Hiển nhiên, không thể là người nọ.

Cậu đứng vụt dậy, nhìn xung quanh, nhưng ánh sáng quá mờ, cậu chỉ có thể quan sát được trong bán kính 10m, hơn nữa, mọi người đều đã ngồi ngay ngắn, không có bóng người qua lại.

Ánh đèn chiếu từ dưới lên, bóng Trịnh Hòa che mất MC, hắc khê hừ lạnh trong lòng nhưng trên mặt lại đeo nụ cười: “Ai nha, lần đầu tiên tôi mới biết mình nhỏ xinh thế đấy!”

“Sao lại thế?”

“Bởi tôi có thể tránh nắng dưới bóng người khác, mùa hè không sợ nóng nữa rồi!”

Phía dưới cười âm âm, Trịnh Hòa cười ngượng ngùng rồi ngồi xuống.

Trên khán đài người đến kẻ đi, Trịnh Hòa vẫn dại ra, lòng rối bời. Lần đầu tiên cậu hối hận vì đi ra ngoài mà không mang theo Bạch tiên sinh, nếu có ông, giờ cậu sẽ không phải nén giận khi bị trêu chọc.

Cậu thoáng thấy có bóng người bước lại đây, Trịnh Hòa cảnh giác, toàn thân cứng ngắc, nhìn về phía đó.

Trần Minh thấy phản ứng của Trịnh Hòa rất kỳ quái, đi đến bên cậu, xoay người hỏi: “Mời cậu qua bên đây một chút.”

Trịnh Hòa thở phào, hỏi: “Bạch tiên sinh tới phải không?”

Trần Minh nhớ lời dặn của Bạch tiên sinh, đáp một câu rất ba phải: “Cậu cứ qua đi.”

“Được rồi.”

Tầng hai của rạp chiếu phim là một phòng có máy quay chiếu trực tiếp những gì diễn ra dưới tầng một. Trịnh Hòa thật không hiểu nổi, ai lại ngốc tới độ đến đây xem chứ, chẳng khác gì xem TV cả. Lúc bước vào, cậu mới thấy được điểm đặc biệt của nó.

Phòng được thiết kế như một bãi biển, sàn nhà sâu chừng 20cm, cát vàng, nước xanh thẳm, máy chiếu được đặt ở phía cuối, cả bức tường đều là màn hình, phía trên còn trang trí như bầu trời đêm. Nhìn thoáng qua, quả như đang nằm trên bãi biển xem phim.

“Đẹp quá...” Trịnh Hòa buột miệng thì thào.

Trần Minh mở cửa, cúi đầu nói: “Mời cậu cởi giày ra, bên trong đều là nước.”

“Nhưng chút nữa tôi còn phải lên bục...” Trịnh Hòa vẫn nhớ việc của mình.

“Đến lúc đó tôi sẽ báo.”

“Được rồi!” Trịnh Hòa vội bỏ đôi giày da ra, xắn ống quần lội vào.

Trần Minh cười, đóng cửa lại.

Trịnh Hòa vừa nhảy nhót trong nước vài cái liền bị một người thành linh ôm lấy, quay cậu nửa vòng rồi mới buông.

Trịnh Hòa xoay người ra sau, ôm chặt lấy ông: “Bạch tiên sinh!”

“Ừm?” Giọng nói của Bạch tiên sinh rất đặc biệt, lần đầu nghe sẽ cảm thấy quá nhẹ, quá mềm, cứ như người bị bệnh lao không thể nói lớn được, nhưng khi quen rồi, sẽ càng ngày càng thích, nhẹ bằng mà quăn quýt.

Trịnh Hòa ôm chặt cánh tay của Bạch tiên sinh không nói lời nào.

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa ngồi trên bờ cát, đột nhiên nói: “Nhìn xem, có phóng viên nhắc đến em kia.”

Trịnh Hòa ngẩng đầu, đạo diễn Hà đang ở trên bục, có phóng viên hỏi: “Xin hỏi ngài, trong phim Oan gia ngõ hẹp này, diễn viên Trịnh Hòa được trao cho vai nào? Ngài cũng biết đấy, hiện cậu ấy đang là người được bàn luận tới rất nhiều.”

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh, theo lý thuyết, hình ảnh trên máy chiếu diễn ra song song với những gì xảy ra dưới tầng một, sao Bạch tiên sinh lại biết có phóng viên hỏi về cậu chứ?

Bạch tiên sinh nhận được ánh mắt của Trịnh Hòa, cười khẽ, đặt ngón trỏ lên miệng, vỗ vỗ đầu cậu.

“Phật viết: Không thể nói.”

424.

Trịnh Hòa luôn không hiểu nổi tâm lý của đám truyền thông, lần này cũng không ngoại lệ. Cứ tưởng sau một đoạn tranh luận sôi nổi, cậu lên đài sẽ tỏ ngất, nhưng còn chưa kịp bước lên đã bị ánh đèn rực rỡ chiếu cho lóa mắt.

Các phóng viên rất nhiệt tình, các fan đứng sau thính phòng cũng rất nhiệt tình, vậy gây sáng không ngừng, chỉ riêng Trịnh Hòa không ở đúng trạng thái.

Sau khi Trịnh Hòa xuống đài là đến lượt phía nhà đầu tư, thực ra Bạch tiên sinh mới là người đầu tư cho phim này, nhưng để tránh tai mắt, ông cử một cổ đông trong công ty tới.

Những người làm ăn có dính chút xã hội đen đều có cái tật phô trương, trưng cái vẻ dữ tợn ra, mấy người mặc đồ đen lục tục đứng lên, xung quanh còn được quây bởi đám vệ sĩ.

Tang Bắc nhận lấy mic: “Lần này chúng tôi...” mới nói được bốn tiếng, đám vệ sĩ đã vỗ tay rầm rầm.

“Giám đốc Tang nói đúng quá!”

“Triết học! Thực thâm ảo!”

Còn có người, không biết nghĩ thế nào, hô lên: “Giám đốc Tang, chúng tôi yêu anh!”

Vừa nói xong, đám vệ sĩ trở mắt nhìn người đó, người nọ ngấn người, gương mặt ngăm đen chợt đỏ ửng, ngậm miệng.

“Câm miệng!” Anh mắng, mặt đen sì, “Tôi đã dặn là nói xong mới vỗ tay cơ mà?”

Phía dưới lại vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm.

“Giám đốc Tang nói đúng quá!”

“Lời anh nói chính là mục tiêu sống của chúng tôi!”

“Giám đốc Tang...”

Phía trước rầm rĩ hân hoan, phía sau thì trái lại.

Chỉ cần có chút đầu óc đều hiểu được, nhà đầu tư không phải loại chính nghĩa, đứng đắn gì, đạo diễn vội vàng bảo hậu kỳ xóa sạch đoạn này, MC cũng nhanh trí cắt thời lượng từ 20 phút xuống còn 5 phút.

Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh rất gần gũi, cấp dưới của ông hầu như đều biết cậu, mối quan hệ của hai bên cũng không sai, Trịnh Hòa đứng dưới khán đài, lôi di động ra chụp ảnh. Lúc đến lượt Tang Bắc, đang nghiêm trang, lạnh lùng, bỗng nhiên anh giơ hai ngón tay ‘V’ một cái đúng lúc cậu bấm nút chụp. Trịnh Hòa ngẩn người, tưởng mình hoa mắt, nhìn lại thì anh vẫn nghiêm túc, lạnh lùng.

Trịnh Hòa nghi hoặc nhìn trên điện thoại, ảnh Tang Bắc mang vẻ mặt nghiêm túc, tay tạo dáng chữ ‘V’.

Trịnh Hòa: “...Tốc độ tính bằng giây sao.”

Tang Bắc nói xong, nhóm vệ sĩ vỗ tay cất lực, không để không khí lắng xuống. Trịnh Hòa thấy thú vị, học anh vệ sĩ vừa rồi: “Giám đốc Tang, tôi yêu anh!”

Nhóm vệ sĩ ngẩn ra, lại vỗ tay.

“Trịnh Hòa nói đúng!”

“Có văn hóa! Rất có văn hóa!”

“Đúng là rau chân vịt của Popeye!”

Trịnh Hòa đỏ khốc đỏ cười, bóp trán.

Mấy anh à, mấy anh là đóng giả fan đúng không?!

425.

Buổi công chiếu bị đám người của Tang Bắc quây như vậy, Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh đều rất vui vẻ.

Trịnh Hòa cân nhắc mãi, không dám nói ra chuyện mình bị người ta hôn, tập trung hết sức vào việc chuẩn bị đám cưới cùng A Bối.

Bạch tiên sinh không nhận thấy Trịnh Hòa trốn tránh mình, ông cũng bận tối mắt tối mũi. Văn kiện chính phủ để phê duyệt, ông phải giành được cái ghế đổ thạch này về nhà mình trước khi tổ chức hôn lễ. Những xí nghiệp của ông – trừ BEACHER dùng để kéo quan hệ với đám tai to mặt lớn ở thành phố H thì không thể ngừng – đều được chuyển thành tài lực, cả đồng tiền như thế, xóm nghèo cũng thành Tứ Cẩm Thành. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hơn nửa đất nước này đều biết thành phố H thừa mỹ ngọc, còn có người mới mở ‘Hán Tân Đường’.

‘Hán Tân Đường’ chính là trung tâm đổ thạch của Bạch tiên sinh. Từ bán lẻ, giám định tới đấu giá, đều phục vụ. Ông dùng số tiền lớn thuê những chuyên gia có tiếng về, lại mua mấy con phố bên cạnh ‘Hán Tân Đường’ để những người khác tới làm ăn, cuối cùng, một tháng sau, nơi đây sẽ khai trương.

Chuyện của Bạch tiên sinh Trịnh Hòa không giúp được gì, trong thời khắc căng thẳng thế này, cậu chỉ lo có người bắt cóc mình uy hiếp ông, liền thức thối, mang theo mấy vệ sĩ tới ngoại ô thành phố – khu sản xuất Nguyên Thạch, ngắm cảnh.

Bạch tiên sinh cũng biết chuyện này không tránh được, từ ngày Trịnh Hòa đi, ngày nào hai người cũng điện thoại không rời tay, một ngày, 24h đều bật cuộc gọi video.

Kiệt tử cực kỳ khinh bỉ cái hành vi ngọt ngào phát tởm này của hai người, ban ngày mở video đã đành, tối cũng mở là sao...

“Tôi có thể nghe được tiếng hít thở của cậu ấy...”

Hít thở cái mịe ông!

Lúc đó ông cũng ngủ còn gì?!

86. Chương 86: 426 – 430

426.

Trong khoảng thời gian này, Trịnh Hòa rất sung sướng.

Tuy khu sản xuất Nguyên Thạch không có cảnh đẹp gì, nhưng Tống Chấn Hào – người tổng cổ cậu đi trước đây, gửi cho cậu một bức thư! Ông ta đồng ý hoàn lại số tiền phá vỡ hợp đồng mà Bạch tiên sinh trả hộ cậu, để mời cậu quay lại công ty.

Việc này nói lên điều gì? Gã Tống Chấn Hào này rốt cuộc chịu cúi đầu trước cậu!

Trịnh Hòa cảm thấy đến năm mơ mình cũng cười thành tiếng được.

Về việc trở về công ty, Trịnh Hòa do dự, bao tiền của Bạch tiên sinh bị chui vào ví người khác thế, moi ra được cũng tốt, hơn nữa, chỉ cần ký hợp đồng ba năm.

Bạch tiên sinh nghe dự tính của Trịnh Hòa, cười hỏi: “Em để ý thế sao?”

Để ý gì? Tôn nghiêm, hay tiền? Trịnh Hòa không đáp lại câu hỏi của Bạch tiên sinh, chỉ nói: “Em không hiểu mấy chuyện đó lắm, ông chỉ cần cho em biết hợp đồng này có thể ký hay không là được.”

“Đừng ký.” Bạch tiên sinh nói.

“Vì sao?” Trịnh Hòa cảm thấy đây là cơ hội tốt, cậu vốn là nghệ sĩ của công ty Tống Chấn Hào, hơn nữa, thất nghiệp lâu thế rồi cũng không có công ty khác gọi điện cho cậu, tuy có hiềm nghi là do Bạch tiên sinh làm khó, nhưng nếu cậu muốn tiến xa hơn trong giới này, rõ ràng là chưa đủ cứng cáp.

Bạch tiên sinh nói: “Qua đoạn thời gian này đã, tôi đã có sắp xếp rồi.”

Trịnh Hòa vẫn luôn tin Bạch tiên sinh vô điều kiện, nghe thế nói: “Được rồi, để em gọi điện báo cho ông ta một tiếng.”

“Không cần phải phiền toái thế...,” Bạch tiên sinh nói, “Khéo giờ ông ta cũng không có thời gian cho em.”

Trịnh Hòa: “Sao em cảm thấy lời này của ông như có thâm ý?”

Bạch tiên sinh: “Bảo bối, em cứ an tâm, đừng nóng vội.”

427.

Bạch tiên sinh tự nhận mình là người Trung Quốc, đặt một cái tên Trung Quốc vừa văn hóa, vừa có nội hàm cũng dễ thôi. Với niềm tin kỳ lạ đó, ông chỉ cần tự hỏi vài phút liền quyết định tên cửa hàng...

Hán Tân Đường.

Quay về từ ngoại ô, Trịnh Hòa tới đây tham quan thì bảng hiệu đã treo lên.

“Này.....” Trịnh Hòa không nói gì, ghen hòng.

Bạch tiên sinh ngẩng đầu nhìn xem, nở nụ cười: “Cũng không tệ lắm, phải không?”

Trịnh Hòa gật đầu: “Kiến trúc rất đẹp, có phong cách riêng, nhưng tên bảng hiệu... ai đặt thế?” Trịnh Hòa nghĩ, nuốt câu ‘đường này phải là đường kia chứ nhỉ’ vào bụng.

“Tôi.” Bạch tiên sinh nhướn mày, cặp mắt xinh đẹp lóe lên ánh sáng vui sướng, “Em thấy thế nào?”

Trịnh Hòa nhìn về phía Trần Minh, Trần Minh vội ho một tiếng, quay đầu.

Trịnh Hòa nhìn về phía Tang Bắc, Tang Bắc cầm túi văn kiện, bùm mặt, vội vàng đi về phía trước, chỉ để lại cho cậu một bóng lưng.

....Cái đám không nghĩa khí này.

Bạch tiên sinh còn đang chờ Trịnh Hòa khách lễ, thấy cậu nhìn ngang ngó dọc mà không nhìn ông, mặt liền trầm xuống, cầm lấy cằm Trịnh Hòa, ép cậu quay về hướng mình, nheo mắt lại: “Dám nhìn người đàn ông khác trước mặt tôi?”

“...Hả?” Trịnh Hòa không hiểu sao. Em có làm gì đâu?

“Em chỉ nhìn tôi thôi.” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa: “Chẳng phải em vẫn luôn nhìn ông sao?”

Bạch tiên sinh hừ lạnh một tiếng, buông tay ra, đi về phía trước.

Kiệt tử đẩy đẩy Trịnh Hòa, liếc liếc: “Đuổi theo đi?”

Trịnh Hòa vẫn chưa biết thế nào: “Đuổi theo làm gì?”

“Hừ, ” Kiệt tử bực cái kiểu bình tĩnh ngơ ngác này của cậu, “Rõ ràng là chủ tịch đang giận, đuổi theo đỡ chứ còn gì nữa, nói cho cậu biết, nếu giờ cậu đuổi theo, khả năng công kích của ông ấy sẽ hạ thấp rất nhiều, nhưng nếu không đuổi theo, thì tệ rồi. Đây là kinh nghiệm bao năm tôi và Trần Minh đàm luận, tích lũy được nha!”

Trần Minh vươn đôi chân dài, đạp mạnh vào mông Kiệt tử một cái.

Trịnh Hòa nhìn đôi này, chạy theo Bạch tiên sinh.

Aiz, có người yêu thích ghen cũng không phải điều tốt.

Trịnh Hòa nghĩ thế nhưng không để trong lòng, dù sao thì, có ghen chứng tỏ ông ấy có để ý đến mình.

428.

Đối với Trịnh Hòa, tính tình của Bạch tiên sinh không có ảnh hưởng gì cả, ông ấy nói kiểu ông ấy, mình nói kiểu mình, chẳng liên quan gì tới nhau.

Cậu cười hì hì, đuổi theo Bạch tiên sinh, vừa bắt kịp liền tặng một nụ hôn ngọt ngào.

Không có phản ứng gì, đuổi cậu sang bên cạnh, vẫn còn khó chịu đó.

Trịnh Hòa dán lại, kéo cánh tay ông, nói: “Chẳng phải ông nói dẫn em đi tham quan sao? Mau lên nha, chúng ta đi đâu đây?”

Bạch tiên sinh muốn rút tay lại, hai người dùng dằng cả buổi tại sảnh lớn ở tầng một, còn sắp đánh nhau đến nơi. Đám vệ sĩ đứng bên cạnh, chuẩn bị sẵn sàng nhảy vào can.

Trịnh Hòa đột nhiên bật cười, nương theo lực của Bạch tiên sinh, đổ vào lòng ông, hai tay quàng qua cổ ông rất tự nhiên, động tác thân mật đó khiến không ít người chú ý.

Bạch tiên sinh hơi mím môi: “Giờ tôi không có tâm trạng, em về trước đi.”

“Không muốn!” Trịnh Hòa dán sát lại.

“Tôi bảo em về.” Giọng nói của Bạch tiên sinh trầm hẳn xuống.

Đối với Trịnh Hòa, Bạch tiên sinh chỉ là hồ giấy, cậu không sợ chút nào hết, nghe ông nói vậy liền lại gần, gối đầu lên vai ông: “Em không muốn... Bao lâu rồi mới gặp nhau, đừng giận, được không?”

Bạch tiên sinh nhắm chặt mắt, lúc mở ra, cơn giận đã nguôi gần hết, ông đặt tay lên thắt lưng Trịnh Hòa, liếc mắt ý bảo Kiệt tử đi lên trước, đảm bảo sự an toàn của hai người: “Thế đi thôi.”

Trịnh Hòa nghiêng đầu: “Ông không giận phải không? Anh, đừng giận nữa nhé?”

Vành tai Bạch tiên sinh đỏ ửng, lạnh mặt đẩy cậu ra, không cần thận đẩy mạnh quá, thành ra xa, lại thò tay qua kéo lại.

Trịnh Hòa ngồi phịch trên người Bạch tiên sinh, ôm chặt lấy ông: “Lần sau em tuyệt đối sẽ chỉ nhìn ông thôi, chúng ta hòa nhé.”

“Tôi sẽ nhớ kỹ những lời này, mong là em cũng sẽ thế.” Bạch tiên sinh thản nhiên nói một câu, để mặc Trịnh Hòa kéo mình đi phòng triển lãm.

Trịnh Hòa cười tủm tỉm, cậu cảm thấy, càng nhìn Bạch tiên sinh càng thấy ông thú vị.

429.

Lúc trước, Trịnh Hòa chỉ nghe về Hán Tân Đường qua miệng người khác, cậu không hiểu mấy thứ về ngọc gì đó, cũng chẳng biết tốt xấu thế nào. Trịnh Hòa cùng Bạch tiên sinh đi lên văn phòng ở tầng cao nhất, hai người ngồi ỉ ỏi trên ghế một hồi, nếu không phải khoảng thời gian này quá nguy hiểm và nhạy cảm, Bạch tiên sinh thực muốn đóng hết camera, ‘giải tỏa’ một hồi.

Trịnh Hòa cũng đoán được lòng ông đang nghĩ gì, giả vờ chạy trốn – thực ra là tung chiêu lật mềm buộc chặt, Bạch tiên sinh ôm chặt lấy eo cậu, kéo về, xoay cổ cậu sang bên, cắn một miếng, còn để lại dấu răng rõ ràng.

Giờ, sự chú ý của cậu đều dồn xuống cái tay luồn vào quần cậu của Bạch tiên sinh, vừa thích vừa đau, eo cậu xoay qua xoay lại theo bản năng, cái quần bị gỡ thắt lưng đã tuột xuống tận cổ chân do động tác quá kịch liệt, để lộ ra cặp đùi trắng nõn.

Bạch tiên sinh đổi tư thế sang ngồi ngay ngắn, Trịnh Hòa – đang ngồi trên người ông, bị nghiêng theo, cậu vội mở hai chân, dùng đầu gối chặn lên cái bàn công tác phía trước cho khỏi bị trượt xuống.

“Bảo bối, cho tôi, ngay bây giờ, ở đây, được không?” Bạch tiên sinh thì thầm bên tai cậu, nói xong còn vươn đầu lưỡi, quyen lấy tai cậu.

“A? Chỗ này... nhiều người... qua lại...” Trịnh Hòa không nhận được run rẩy, lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của cậu, đầu cậu tê rần như có một dòng điện chạy qua.

“Không sao, họ không vào đâu.” Bạch tiên sinh dùng ngón trỏ, gõ gõ vào cây nắm nhỏ lộ ra của Trịnh Hòa, nhẹ nhàng vôn vôn, đưa qua đưa lại, “Xem này, em muốn tôi.”

Trịnh Hòa liếc xéo ông một cái, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật không có ai vào chứ?”

“Không đâu.” Bạch tiên sinh ôm Trịnh Hòa, đặt cậu lên bàn, hai cái đùi vẫn ở trên không trung, ánh nắng chiếu qua khe cửa khiến chúng sáng lên như một khối mỹ ngọc.

Bạch tiên sinh quỳ một gối xuống, chôn mặt vào giữa hai chân Trịnh Hòa, cậu tưởng ông định khẩu giao

cho mình, sợ quá liền chống tay lên: “Bạch tiên sinh! Đừng!”

Bạch tiên sinh hút lấy vùng non nhất trên đùi cậu vào miệng, mãi đến khi nước miếng chảy khỏi khóe miệng mới buông ra, ông rất vừa lòng khi thấy vùng da đỏ đỏ lên: “Sao thế?”

Trịnh Hòa có chút xấu hổ: “Không... không có gì”, ngoan ngoãn nằm xuống. Aiz, trí tưởng tượng phong phú quá cũng không tốt.

Bạch tiên sinh quét Trịnh Hòa một lượt, bỗng nhiên nói: “Bảo bối, giờ tôi mới nhận ra em không có cơ bắp.”

“Chỗ nào... chỗ nào không có cơ bắp chứ!” Mặt Trịnh Hòa đỏ ửng, cậu bật dậy, vỗ vỗ cánh tay của mình, “Ông xem này! Bắp tay đó, thấy chưa?”

Bạch tiên sinh nhéo nhéo, cười khê: “Em béo đến độ sờ không thấy xương này.”

Mặt Trịnh Hòa càng đỏ, cậu cong tay lên, chỉ về phía khuỷu tay, cố nói: “Làm gì không thấy xương, ông xem xem, chỗ này không phải là xương sao?”

Bạch tiên sinh bật cười: “Thế này cũng tính?”

“Tính chứ! Sao lại không tính!” Trịnh Hòa cứ như con gà trống nổi cơn, chỉ thiếu mỗi dùng miệng mổ ông thôi.

430.

Hôm nay, tầng 12 của BEACHER được bạn của Bạch tiên sinh bao trọn để mở party. Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh nằm chán cả buổi chiều ở Hán Tân Đường, Tang Bắc qua nhắc sắp đến giờ rồi, vừa mở cửa liền thấy hai người đang hôn nồng cháy.

“Cốc cốc!” Tang Bắc gõ ván cửa, “Chủ tịch, xe đã đợi dưới lầu, ngài cần phải đi.”

Bạch tiên sinh liếc Tang Bắc một cái, không thèm để ý, lại sa vào ‘sắc đẹp’.

Tang Bắc: “...Ngài không nhìn tôi cũng không được, đêm nay rất quan trọng.”

Trịnh Hòa nâng cánh tay, tạm nói khoảng cách giữa hai người ra, một sợi chỉ bạc nối giữa bờ môi cậu và ông: “Ông có việc, thì phải đi thôi.”

Bạch tiên sinh lộ ra vẻ mặt kỳ quái, ông nói: “Em cũng phải đi.”

Trịnh Hòa chớp chớp mắt: “Em cũng đi?”

Cậu cảm thấy thực kỳ quái, Bạch tiên sinh dù tốt với cậu mấy cũng chưa từng để cậu dung nhập vào thế giới của ông, lần này... chẳng nhẽ ông bắt đầu chấp nhận mình rồi?

Bạch tiên sinh gật đầu: “Sắp kết hôn rồi, tuy chúng ta không có được nhận giấy đăng ký nhưng ít nhất, tôi muốn bạn bè của tôi biết đến em.”

Trịnh Hòa cảm động, tuy Bạch tiên sinh thoát như không để ý cậu, nhưng luôn đặt cậu vào tương lai của ông, chưa từng nghĩ đến việc chia lìa. Nếu so sánh, trong mối quan hệ này, cậu vẫn luôn chuẩn bị đường lui, chưa từng toàn tâm toàn ý...

“Vậy... em có cần chuẩn bị gì không?” Quần áo cậu đã nhăn gần thành giẻ lau, giờ mặc trên người cứ rúm ró, Trịnh Hòa bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, càng ngắm càng ưng mắt, vì thế nói: “Không sao, rất tốt.”

“Không được, em đổi bộ khác đi, chúng ta về qua nhà nhé.”

Bạch tiên sinh hỏi: “Tang Bắc, bên kia nói mấy giờ phải tới?”

Tang Bắc kiểm tra bản ghi chú: “Phó cục Vương nói 8h30, giờ đã... hơn 7 giờ.”

Bạch tiên sinh nhú mày: “Bữa tiệc này Thư Hoa tổ chức?”

Tang Bắc nói: “Còn có cô Đào.”

Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa, nói: “Giờ về nhà chắc không kịp, phòng nghỉ bên cạnh có mấy bộ của em, em qua tìm xem.”

Trịnh Hòa nghi hoặc hỏi: “Ở đây sao lại có quần áo của em?” Ngẫm nghĩ, cậu nhớ tới chuyện xảy ra hôm nay, “Tang Bắc, phòng nghỉ có phải còn có giường? Nhà vệ sinh riêng, còn lấp vôi hoa sen?”

Tang Bắc gật gật đầu.

Trịnh Hòa đỏ mặt, bỏ tay Bạch tiên sinh ra: “Lưu manh! Ông muốn làm thế từ trước rồi đúng không?”

Bạch tiên sinh chỉ cười không nói.

Thấy ông bình tĩnh thế, Trịnh Hòa cũng đành ngượng ngùng không nói thêm gì, Tang Bắc còn ở đây mà, cậu nhe răng với ông: “Về nhà tính sổ.” Nói xong liền đi vào phòng nghỉ.

Tang Bắc nhìn điệu bộ giương nanh múa vuốt của Trịnh Hòa, trêu chọc: “Chủ tịch, ngài không quản sao?”

“Quản gì?” Bạch tiên sinh nói, “Tôi thích cái vẻ ‘gợi tình’ này của cậu ấy, đáng yêu mà.”

Tang Bắc ghen, trầm mặc đi ra ngoài.

87. Chương 87: 431 – 435

431.

Trong giới này, Vương Thư Hoa nổi tiếng về khoản dám điên, trừ việc chưa bị lão nào dè ra thì trò nào ông ta cũng chơi hết rồi.

Bạch tiên sinh biết party chắc cũng chẳng đứng đắn gì nên khi Trịnh Hòa vào phòng nghỉ, ông cũng tiện thể thay quần áo: chiếc áo sơ mi da, đen bóng không tay, để lộ bờ ngực săn chắc cùng đường eo hoàn hảo; quần cạp trễ cùng bộ cũng tôn thêm cặp chân dài thẳng tắp của ông. Bạch tiên sinh đang chỉnh lại mái tóc nâu của mình thì Trịnh Hòa – áo sơ mi trắng, quần âu, đi ra, cậu trở mắt lên nhìn: “Ồi mịa nó! Bạch tiên sinh, bộ này ngầu thật đấy!”

Bạch tiên sinh nhướn mày: “Cảm ơn.”

Trịnh Hòa giơ ngón tay cái lên: “Bạch tiên sinh, ông muốn xưng bá thế giới sao, chết rồi, mắt chó của em mù mất thôi.” Nói xong, cậu còn làm động tác như muốn ngã xuống đất.

Bạch tiên sinh cười: “Đến nổi thế sao.”

“Sao mà không đến?!” Trịnh Hòa nói, “Trước giờ em mới thấy ông mặc âu phục, nề nếp, cảm giác khác hẳn lần này. Nếu ngày nào ông cũng mặc như hôm nay, ôi, chết mất thôi, em nhất định sẽ bị kích thích đến mức mỗi giây mỗi phút đều muốn lột quần ông ra, để ông làm em...”

Cặp mắt của Bạch tiên sinh sáng lên: “Được thôi, thế từ mai bắt đầu, em nói lời phải giữ lời đấy.”

Trịnh Hòa rụt lại, cười gượng: “Em chỉ nói thể thôi mà, đùa thôi, có phải thật đâu...he he.”

“Tiếc quá.” Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, “Sao em mặc như sinh viên thế?”

Trịnh Hòa đắc ý: “Nhìn non đúng không? Còn nữa này!” cậu móc từ túi ra một chiếc kính đen, đeo lên, “Thế này mới giống, aiz, em nói mấy người bạn của ông thấy em thế này, sẽ thích em chứ?”

“Để họ thích em làm gì?” Bạch tiên sinh dựa lên tường, “Tôi nhìn thấy thoải mái là được rồi.”

Trịnh Hòa bĩu môi: “Chỉ cần em mặc đồ nữ, đảm bảo ông sẽ gặp tình yêu sét đánh.”

“Chưa chắc.”

Trịnh Hòa hỏi: “Không nói chuyện này nữa, bạn ông như thế nào? Có dễ tính không?”

“Không rõ lắm, coi như là dễ tính đi, hợp được thì hợp.”

“Sao ông nói loạn thế, chẳng nhẽ đến quen nhau thế nào cũng không biết?”

“Họ hay qua chỗ tôi, dần dần biết nhau, sau không hiểu thế nào lại thành một nhóm. Thế thôi.”

Trịnh Hòa chau mày: “Nghe có vẻ như họ tự tìm đến ông dựa cột, thảo nào ông chẳng thêm để ý, nhưng nếu đã coi là bạn thì cũng cần quan tâm hơn, gặp được nhau đâu có dễ, ầu cũng là duyên phận.”

“Được rồi, tôi hiểu.” Bạch tiên sinh nghiêng đầu hôn Trịnh Hòa, cảm khái, “Nếu lần đầu tiên thấy em, em đã mặc bộ này thì chắc chắn tôi sẽ ‘tử hình’ em ngay lúc đó, rồi nhốt em lại, khiến cả đời này em chỉ của riêng tôi thôi.”

Trịnh Hòa nghĩ mãi vẫn không nhớ được mình mặc gì hôm lần đầu cậu và Bạch tiên sinh gặp nhau, hỏi: “Lúc ấy em mặc gì?”

Bạch tiên sinh cười nói: “Em mặc như nhân viên phục vụ ấy.”

Trịnh Hòa cười: “Em nhớ rồi, lúc dưới tầng em còn bị người ta ném chìa khóa, bảo đi cất xe cơ mà.”

432.

Trong tưởng tượng của Trịnh Hòa, bạn của Bạch tiên sinh là những người mặc bộ âu phục xa hoa, đeo kính mắt viền vàng, nói năng tài trí hơn người, còn thỉnh thoảng tuôn ra mấy từ tiếng Anh tỏ vẻ ngầu, không ngờ, vừa được bồi bàn dắt vào tầng bốn, đập vào tai cậu là tiếng nhạc inh tai nhức óc.

...Nhạc không lời đâu?

Bạch tiên sinh đẩy cửa cùng Trịnh Hòa đi vào, Trịnh Hòa cảm thấy kỳ kỳ, xung quanh đủ loại trai xinh gái đẹp làm mấy động tác khiêu khích, gợi tình, thậm chí, ngay trong tầm mắt cậu, ở góc sofa đối diện còn có mấy đôi đang abc.

Đệt, so với cái gay bar kinh nhất cậu từng tới còn ghê hơn.

Trịnh Hòa chỉ vào mấy người đó, hỏi: “Mấy người này, là bạn ông?”

“Sao có thể, chắc Thư Hoa đem tới.” Bạch tiên sinh xuyên qua đám người, “Đi bên này.”

Trịnh Hòa thoáng an tâm, vòng qua khu nhảy nhót điên cuồng nhất là tới trung tâm, chỗ đó được đặt một chiếc sofa lớn, chỉ có chừng hơn 10 người ngồi đó.

Mấy người đó thấy Bạch tiên sinh đến, đứng lên chào hỏi. Bạch tiên sinh vòng tay qua eo Trịnh Hòa, thủng thẳng đi qua, cười nói: “Sao hôm nay đến sớm thế, dự cầu bất mãn cả đám?”

Có mấy người nghe xong cười ha ha, Trịnh Hòa nhận thấy, rất có khả năng chỉ có những người đó là bạn của Bạch tiên sinh, người bên cạnh chỉ là ‘bạn đi cùng’.

Một người đàn ông cắt đầu đinh chỉ Trịnh Hòa hỏi: “Ai thế? Lão Bạch, trước giờ ông có dẫn ai theo đâu.”

Bạch tiên sinh đẩy Trịnh Hòa về phía trước: “Em ấy là Trịnh Hòa...”

Mấy người kia nhận ra: “A, là cái cậu diễn viên ông bao dưỡng đấy hả, dạo gần đây nổi tiếng lắm.”

“Ừm,” Bạch tiên sinh gật đầu “Tháng sau tôi với cậu ấy sẽ kết hôn, mấy ông tôi không đưa thiệp, nhớ đến là được.”

Trịnh Hòa cảm thấy ánh mắt của bọn họ nhìn cậu khang khác, cậu lễ phép gật đầu: “Chào mọi người, tôi là Trịnh Hòa.”

“Ai u, được rồi, được rồi, về sau là người trong nhà cả, khách sáo vậy làm gì, tôi là Hà Minh, gọi là Đại Minh là được, kia là Trương Phong Nham, Triệu Minh Nguyệt, cậu có thể gọi là Tiểu Minh...”

Triệu Minh Nguyệt thoát nhìn rất trẻ, nghe thế đá đá Đại Minh: “Cút mị đi.”

Đại Minh cười, né qua, chỉ vào người cuối cùng: “Đó là Edward.”

Trịnh Hòa gật đầu chào hết, tên cũng chỉ nhớ đại khái.

Bạch tiên sinh nói: “Được rồi, tôi nhân cơ hội giới thiệu thôi, mấy người khác đâu, sao chỉ có vài mống thế này?”

“Không,” người đầu đình nói, “Thư Hoa dắt họ qua bên kia chơi, ông mang người tới, đừng qua, ở đây chơi với bọn tôi đi.”

Trịnh Hòa nhìn về phía người đó chỉ, thấp thoáng thấy qua ánh đèn xanh đỏ là mấy bờ lưng và mông trắng loáng.

“Cũng được, các anh chơi gì?” Bạch tiên sinh ngồi thẳng trung tâm sofa, trước mặt đã có mấy chồng tiền xu.

“Texas hold'em Poker, điểm số 100, chơi không?”

“Đêm nay chơi lớn thế?” Bạch tiên sinh cười nói, gõ gõ ngón tay, “Chia bài đi.”

“Được rồi, chờ chút để tôi gọi người chia bài tới.”

Bạch tiên sinh nghiêng đầu, hỏi Trịnh Hòa: “Cùng chơi không?”

Trịnh Hòa thì thầm vào tai Bạch tiên sinh: “Em không biết chơi.”

“Tôi dạy cho.” Bạch tiên sinh kéo Trịnh Hòa qua ôm, “Chút em cứ lấy bài, tôi bảo em ra quân nào thì ra quân ấy, mấy lần rồi sẽ biết.”

Trịnh Hòa thấy phương pháp này cũng ổn, thấy mọi người đều ngồi rất thả lỏng liền gác chân lên ông: “Ông đừng thua đấy nhé.”

Bạch tiên sinh cười khở: “Chơi lại là được mà.”

Trịnh Hòa khinh bỉ: “Vừa nghe đã biết ông chơi rất tệ.”

Đại Minh ngồi bên cạnh bỗng cười rộ lên: “Nãy nghe ông định kết hôn tôi còn không tin, Bạch thiếu, ông đây là đi cống lật thuyền (*) nha.”

Sắc mặt ông hơi trầm xuống, kéo Trịnh Hòa sát mình hơn, trêu chọc: “Làm gì được bằng cống (1), mương (2) thôi.”

“Sao lại nói em thế....,” Trịnh Hòa trầm oán, “Có cái mương nào tự mang hệ thống tinh lọc như em không, đừng đánh giá thấp em thế chứ.”

Đại Minh và mấy người khác cười vui vẻ, người chia bài cũng tới, mở bài, bắt đầu tẩy.

Từ nhỏ, bố mẹ Trịnh Hòa đã dạy không được đánh bạc, vậy nên cậu không có cảm xúc sôi trào gì, hơn nữa, dù bài của Bạch tiên sinh rất đẹp, nhưng mấy lần đánh, đa phần ông đều thua, thỉnh thoảng thắng cũng được không nhiều, Trịnh Hòa thì lay lắt, không thua cũng không thắng. Cậu biết Bạch tiên sinh cố tình như thế, càng thấy nhàm chán.

“Không thích?” Bạch tiên sinh hỏi.

“Bình thường.” Trịnh Hòa cố nén không ngáp.

Triệu Minh Nguyệt ném một con ba tép, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, Bạch thiếu, hạng mục bên Hán Tân Đường của ông được vào danh sách rồi.”

“Nhanh thế sao?” Trương Phong Nham kinh ngạc, “Tôi đang thắc mắc sao Hoàn Chí lại tìm đến tôi để đầu tư, ra là thế.”

Môi Đại Minh giật giật, dường như đang tính bài, sau mới nói: “Nghe thái tử gia bên Hoàn Chí mới lên.”

“Ừm, lão già bên đó chết, cũng kinh, số cổ phiếu để lại hết cho thằng cháu đích tôn, thằng bé từ nước M về liền ngồi vào ghế đó luôn. Mà cũng kỳ, bên đó nghĩ thế nào mà để một thằng nhóc mới hơn 20 quản lý.”

“Thế tôi đợi chút nữa vậy, trẻ thế không đáng tin lắm, giỏi cũng không, nhờ đâu không nắm chắc được gia nghiệp thì sao.”

Đại Minh khép bài: “Tôi bỏ quyền. Mấy ông đừng nói thế, chúng ta chẳng phải cũng hơn 20 đã nhận quản lý công ty sao. Cụ đó khôn khéo cả đời, chắc chắn biết được trong đám con cháu mình ai có khả năng, thế nên mới cho cháu mình quản lý.”

Bạch tiên sinh nói lạnh nhạt: “Cây to đón gió, để rèn luyện cũng tốt. Bảo bối, ra quân này.”

Đại Minh nhìn chằm chằm Bạch tiên sinh và Trịnh Hòa: “Bạch thiếu, ông vừa gọi cậu ta... Ai u, buồn nôn chết mất.”

Trương Phong Nham cười he he: “Giờ ông mới nhận ra sao, qua chỗ tôi nhìn này, hai người sắp dán lấy nhau rồi.”

Triệu Minh Nguyệt nghiêng người, nhìn dưới bàn, cười thâm tà: “Không phải sắp, mà dán lấy nhau rồi ấy chứ!”

Trịnh Hòa nói thầm: “Dán đâu mà dán, mình chỉ là ngồi lên đùi ông ấy thôi mà.”

“Đúng rồi,” Bạch tiên sinh nhéo nhéo mặt Trịnh Hòa, “Bảo bối nói gì thì là cái đó.”

Bả vai Đại Minh run rẩy: “Bạch thiếu, ông ngậy thơ thật đấy, đừng có buồn nôn thế chứ, kinh quá à~”

Triệu Minh Nguyệt cười vui vẻ: “Tôi chẳng thấy có gì không tốt cả, buồn nôn sao, thế mới ghê tởm được cái loại tiện nhân kia chứ!”

“Nói xấu nhau vừa thôi!”

Bên kia bận cãi nhau, bên này, Bạch tiên sinh nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Trịnh Hòa.

“Làm gì thế?” Trịnh Hòa đổ về sau, ngã vào lòng Bạch tiên sinh.

“Bảo bối... Lên lầu nha?” Động tác của Bạch tiên sinh mạnh hơn nữa.

Trịnh Hòa thực ngạc nhiên, dây thần kinh của Bạch tiên sinh lấp đặt thế nào mà giờ cũng động dục được: “Đang chơi mà, hơn nữa, còn mấy người nữa em đã gặp đâu.”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Trịnh Hòa vừa dứt lời liền nghe tiếng: “Lão Bạch! Sao hôm nay ông lại đến?”

Bạch tiên sinh nói: “Nghe nói ông tìm được bến đỗ, tới xem thế nào, sao, ông qua kia chơi?”

“Ông đây thay đổi hoàn toàn, ăn chay mấy tháng rồi.” Vương Thư Hoa vừa nói vừa ôm eo một cô nàng đi tới, cô ấy có mái tóc đen dài, chiếc váy đỏ càng tôn lên làn da trắng nõn, mịn màng.

Hai mắt Trịnh Hòa trừng lớn, cậu quay qua nhìn Bạch tiên sinh: “Ông biết từ sớm rồi phải không?”

Bạch tiên sinh vuốt vuốt chóp mũi Trịnh Hòa: “Sớm muộn rồi sẽ biết, thế nên mới không nói cho em.”

433.

Đào Tiệp hất tóc, cười nói: “Trịnh Hòa, anh tới rồi.”

Trịnh Hòa liếc nhìn Vương Thư Hoa, cũng đưa mắt với cô: “Người mới nhất của cô đây hả?”

Đào Tiệp cười kiêu ‘mọi người biết hết rồi còn hỏi’.

Trịnh Hòa chắc chắn: “Đúng là hoa lài cầm bài phân trâu.”

Đào Tiệp hỏi đầy sung sướng: “Tôi là hoa lài?”

Trịnh Hòa nghiêm túc lắc đầu: “Không, cô là phân trâu.”

434.

Vương Thư Hoa rất thích Texas hold'em Poker, đem thẻ cho bồi bàn, đổi tiền xu, nói với Đào Tiệp rất chắc nịch: “Tôi chắc chắn sẽ thắng, em xem này.”

Đào Tiệp cười có lệ: “Bạch tiên sinh, tôi tham gia được không?”

“Đương nhiên.” Bạch tiên sinh để bài lên bàn, Triệu Minh Nguyệt và những người khác thấy thái độ của ông, noi theo, để bài lên bàn, chia lại.

Ván mới bắt đầu, thế cục thay đổi.

Dù Vương Thư Hoa ra lá nào, đều sẽ có người chặn, mới ba lượt, tiền của ông chỉ còn 10 vạn.

Trịnh Hòa hỏi Bạch tiên sinh: “Bắt nạt Vương Thư Hoa thế, không sợ ông ta giận sao?”

Bạch tiên sinh cười khẽ, Đại Minh chồm sang nói: “Lần nào cũng vậy, quen là được.”

Khiến ai quen? Tôi hay là Vương Thư Hoa? Trịnh Hòa nhìn về phía Đại Minh, cậu thực sự rất muốn hỏi thế.

Trái ngược với sự xui xẻo của Vương Thư Hoa, Đào Tiệp phải nói là đánh đâu thắng đó, dù sao thì cô là người nữ duy nhất trong đám đực rựa này, bọn họ cũng không muốn làm khó, thế nên, đa phần tiền của Vương Thư Hoa đều rơi vào tay cô.

Rốt cuộc, Vương Thư Hoa thua sạch, ông đứng lên định đi ra chỗ khác thì bị đám Đại Minh giữ lại: “Đừng nha, mới có mấy giờ, ở lại chơi cùng bọn tôi đi.”

Đào Tiệp rất hào phóng, cho ông nửa số tiền xu của cô: “Nào nào, đừng khách sáo, chơi thêm vài vòng.”

Vương Thư Hoa bị sự nhiệt tình của họ cảm động, lại ngồi lên ghế, hơn mười phút sau, ông tiếp tục thua sạch.

“Nào nào.” Mọi người lại đưa tiền xu cho ông.

Vương Thư Hoa mặt mũi ủ ê, thua tiếp.

“Ôi nha nha.” Giờ Trịnh Hòa đã hiểu, “Mấy ông trêu ông ấy phải không.”

435.

Bạch tiên sinh có một thói quen xấu mà Trịnh Hòa không sao hiểu nổi, mỗi lần tắm xong, ông vác theo cái thân ướt sũng từ đầu tới chân ra, coi cái khăn mặt bên cạnh là không khí.

Trịnh Hòa đã nhắc vài lần, ông ậm ừ đồng ý, hôm sau đâu vẫn hoàn đấy.

Trịnh Hòa chịu hết nổi chuyện gổ lúc nào cũng ướt, chán lúc nào cũng ắm. Lần này, ngay khi Bạch tiên sinh cởi áo tắm định ngủ liền thấy Trịnh Hòa cầm di động, định đi ra ngoài.

“Bảo bối, em đi đâu đấy?” Bạch tiên sinh trải chăn, hỏi.

Trịnh Hòa kìm lại, vào phòng tắm, lấy khăn ra: “Bạch tiên sinh, ông lau người đi được không?”

Bạch tiên sinh liếc mắt sang hướng khác: “Lần sau, nhé? Trên người tôi không còn vệt nước nữa rồi.”

Trịnh Hòa trơ mắt nhìn nước nhỏ giọt từ tóc ông, tuy rằng rất muốn cãi nhau một trận, nhưng cậu biết làm thế không có lợi ích gì – bởi cậu chắc chắn phải chuẩn bị tinh thần, Bạch tiên sinh rất có khả năng phát bệnh và làm mấy chuyện tự hại mình.

“Em lau cho ông nhé? Ngủ thế dễ bị cảm.”

“Không đâu, điều hòa đã chỉnh độ ẩm phù hợp rồi.” Bạch tiên sinh kiên quyết giữ ý mình.

Trịnh Hòa cố nén sự khó chịu trong lòng: “Nhưng nếu ông không lau khô, đêm nay em sẽ phải ngủ trên cái giường khó chịu đó, chất lượng giấc ngủ của chúng ta sẽ không tốt. Em nghĩ ông hiểu ý em.”

Bạch tiên sinh nhún vai: “Lần cuối thôi, bảo bối. Giờ chúng ta có thể ngủ chứ?”

“Ông kiên quyết không lau người sao?” Trịnh Hòa khoanh tay nhìn Bạch tiên sinh, “Em giận.”

Bạch tiên sinh cười nhạt: “Em nên đổi tính chút đi.”

Trịnh Hòa nhìn trời, không nói gì, cậu cảm thấy mình không thể cứu vớt được cái lão đáng sợ này, nói: “Được rồi, em ra sofa nghịch di động, lúc nào giường khô thì ngủ.” Nói xong, cậu quay đầu đi mở cửa.

“Bảo bối, đừng đi.” Bạch tiên sinh giữ chặt Trịnh Hòa, “Tôi không thích dùng khăn mặt lau thân thể vì nó khiến tôi ngứa tóc gáy, thói quen này kéo dài hơn ba mươi năm rồi, em không thể chịu được sao?”

“Hơn ba mươi năm?” Trịnh Hòa thực kinh ngạc, “Thế ba mươi năm này, rửa mặt xong ông làm thế nào?”

“Đợi nó tự khô.”

“Rửa tay?”

“Cũng thế.”

Trịnh Hòa không kìm nổi kinh ngạc, nghĩ một hồi, nói: “Xin lỗi, trước giờ em không để ý được chuyện này... thói quen này em có thể chịu được, nhưng mỗi lần tắm xong, ông có thể dùng máy sấy, sấy khô được không?”

“Nếu em sấy cho tôi, tôi có thể chịu được.” Bạch tiên sinh cười ái muội.

“Đúng là được nước lấn tới.” Trịnh Hòa liếc xéo, “Được rồi, em có thể bỏ qua thói quen này của ông, vậy ông thông cảm cho em chút được không, cho em nghịch di động trên giường?”

“Ngày nào cũng mang di động ra ngoài, dính nhiều vi khuẩn lắm, hơn nữa, nằm dùng di động không tốt cho mắt...” Bạch tiên sinh nhíu mày.

“Aiz,... Honey à,” Trịnh Hòa thở dài, “Ông là người đàn ông của em, không phải bố em, hơn nữa, còn tóc ông nữa kìa.” Trịnh Hòa chỉ mái tóc vẫn rõ nước này giờ của ông.

Bạch tiên sinh tịt.

Nguy cơ chiến tranh vùng vịnh chấm dứt trong lặng lẽ, Bạch tiên sinh đạt được cơ hội được Trịnh Hòa sấy tóc mỗi đêm, Trịnh Hòa được phép chơi di động trên giường.

Cả nhà cùng vui.

Vẫn là câu nói đó, nỗi nào úp vung này.

88. Chương 88: 436 – 440

436.

Ở công viên trung tâm bên cạnh khu biệt thự, Bạch tiên sinh tựa vào thân cây, chậm rãi nhả làn khói thuốc.

“Ông đúng là...” Trịnh Hòa đứng phía sau, nhìn rõ từ đầu chí cuối, chống eo đi tới, “Bác sĩ dặn trong khoảng thời gian này ông phải kiêng thuốc lá, kiêng rượu, sao ông không có chút tự giác nào thế.”

Bạch tiên sinh không để ý tới Trịnh Hòa đang lải nhải, liếc mắt nhìn cậu, ném xì gà vào hộp.

Thực ra, Trịnh Hòa cực kỳ ghét xì gà. Chắc tại xem phim nhiều quá nên cậu luôn thấy nó đại diện cho mấy người giàu xổi, không hợp với sự nhã nhặn của Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh hỏi: “Em để tôi đợi ở đây hơn nửa giờ, đang bận gì thế?”

“He he,” Trịnh Hòa cười gian, cậu bước lên gò đất cao cao bên cạnh, xoay người lại kéo Bạch tiên sinh, chỉ vào phía đối diện, “Sinh nhật vui vẻ!”

Dụng cụ nướng đã chuẩn bị đầy đủ, ở giữa là một bàn ăn trải khăn trắng, Trịnh Hòa dùng đĩa để cánh gà xếp thành hình trái tim, nhìn... khá buồn cười.

Bạch tiên sinh thừa nhận, trong nháy mắt vừa rồi, ông đã cảm động.

Trịnh Hòa gãi đầu, gương mặt cậu đỏ bừng vì thẹn thùng: “Lúc ông đưa chung cư cho em, em đã để ý việc này, hồi Kiệt tử, anh ấy nói hôm nay mới là sinh nhật của ông... khụ.” Cậu đẩy đẩy Bạch tiên sinh, “Qua xem đi, quà em để trên bàn đó.”

Bạch tiên sinh đi tới, nhìn Kiệt tử cười mà như không cười, Kiệt tử nhìn ông, trong lòng bồn chồn, may mà ông không làm gì nữa.

Trên bàn để một chiếc hộp hình vuông, Bạch tiên sinh cầm lên, hộp rất nhẹ, lay lay, bên trong phát ra tiếng lộc cộc, ông vừa định mở ra, Trịnh Hòa vội nói: “Về nhà rồi xem!”

Đám Kiệt tử thở dài, Trịnh Hòa trừng qua: “Tò mò!”

“Hey,” Kiệt tử hô, “Thằng đàn ông nào chẳng tò mò nha!”

DY cười khục khặc hai tiếng phối hợp theo.

Tiếc là, dưới ánh nhìn chăm chú của Bạch tiên sinh, trừ họ ra, những vệ sĩ khác đều giữ vẻ mặt nghiêm túc, tỏ vẻ không quan tâm.

DY cười xong, cũng nghiêm mặt lại, dùng hành động để chứng minh mình là vệ sĩ chuyên nghiệp, đáng tin tưởng.

Kiệt tử buông tay: “Được rồi, được rồi, đùa thôi mà, chuyện gia đình hai người cứ về nhà nói, chúng tôi chưa thấy gì cả.”

Bạch tiên sinh rất khoan hồng độ lượng, chỉ trừ của hắn nửa tháng lương. Ông cầm cánh gà trên bàn ăn thử, nhưng không ngờ mùi vị rất tệ.

“Ngon không?” Ánh mắt Trịnh Hòa đầy trông đợi.

“Ừm,” Bạch tiên sinh ngừng một lát để tìm từ, “Bảo bối, tôi nghĩ em không có năng khiếu trong việc nướng.”

“Vậy sao...” Trịnh Hòa ủ dột. Đúng lúc Bạch tiên sinh hối hận, muốn rút lại lời vừa nói, an ủi cậu thì Trịnh Hòa đã vui vẻ trở lại, “Vậy nên hôm nay chúng ta chỉ cần mang bụng tới thôi, việc nướng cứ giao cho họ.”

Bên cạnh, Trần Minh đang nướng lại cánh gà.

437.

Trịnh Hòa thuộc trường phái lạc quan, đó là điều không thể hoài nghi, cậu rất biết cách tìm kiếm niềm vui từ cuộc sống, dù cho việc đó chẳng có chỗ nào buồn cười cả.

Ví dụ như, một bữa tiệc nướng thất bại.

Beefsteak còn chưa được tẩm ướp xong, thịt trên vỉ vẫn đỏ, bỗng dưng mưa tầm tã khiến mọi người không kịp trở tay.

Kiệt tử vội bung dù, đưa Bạch tiên sinh vào xe tránh mưa, Trần Minh, DY và những người khác thì thu

dọn dụng cụ nướng, đến trú dưới mái hiên.

Bạch tiên sinh lau nước mưa trên mặt, sắc mặt sầm sì giống màu trời lúc này, ông gõ cửa kính, Kiệt tử cúi người: “Ngài chờ một lát, sẽ nướng tiếp nhanh thôi.”

Bạch tiên sinh lại nói: “Thôi, bảo họ dọn đồ đi, chúng ta về.”

“Vì sao?” Kiệt tử thấy khó hiểu, hẳn cảm thấy ông chủ rất thích món quà này của Trịnh Hòa.

“Nướng dưới mái hiên, các cậu không sợ bị khói sặc chết à?” Bạch tiên sinh hừ lạnh, không nhiều lời nữa.

Trịnh Hòa nhìn di động, nói nhỏ: “Thực xin lỗi...”

Về mặt ông dụ đi, Bạch tiên sinh cầm tay Trịnh Hòa, đan chặt mười ngón vào nhau: “Không, em có sai gì đâu.”

Trịnh Hòa có chút xấu hổ: “Thực ra em đã xem dự báo thời tiết rồi, họ nói hôm nay sẽ mưa, nhưng ông biết đấy, dự báo thời tiết có đáng tin đâu, thế nên em... hơi hơi.”

Bạch tiên sinh có dấu hiệu tăng huyết áp đột ngột.

Trịnh Hòa lắc lắc di động, nói rất sung sướng: “Em đúng là không nhớ lắm mà, đây là mưa rào có sấm chớp, tẹo nữa tạnh, chúng ta nướng tiếp nhé!”

“Tùy em.” Bạch tiên sinh mệt mỏi nhắm mắt lại.

438.

Cuộc hôn nhân trước đây của Bạch tiên sinh là hôn nhân gia tộc, hai người biết nhau từ nhỏ, đến tận lúc ly hôn vẫn chưa có tí tình yêu nào nảy sinh. Vậy nên, đám cưới của hai người rất có lệ, chính vì thế nên nhiều năm sau, khi Bạch tiên sinh thực lòng muốn tổ chức một đám cưới hoành tráng cùng Trịnh Hòa thì... quên mất một công đoạn cực kỳ quan trọng...

Đính hôn.

“Bảo bối, em mở cửa ra đi, được không?” Bạch tiên sinh đứng ngoài cửa dụ dằng nói, ghé tai lên ván cửa không thấy động tĩnh gì mới bắt đầu gõ.

Trịnh Hòa cắn môi: “Ông đừng gõ, gõ em cũng không mở.”

Thấy Trịnh Hòa rốt cuộc chịu để ý đến mình, ông vội vàng nói: “Tôi sai rồi, bảo bối, em mở cửa đi, tôi có thể giải thích mà, tôi quả thực không cố ý.”

Vốn Trịnh Hòa cũng không định cãi nhau với Bạch tiên sinh, nhưng vẫn ngó lơ ông một hồi, để ông biết tầm quan trọng của mình. Không ngờ, Bạch tiên sinh có thể kiên nhẫn gõ cửa suốt hơn nửa tiếng, nổi chạnh lòng cũng dần tiêu tan theo giọng nói dịu dàng của ông. Nghe Bạch tiên sinh nói vậy, Trịnh Hòa hé cánh cửa ra nhìn ông qua khe cửa: “Ông định giải thích gì?”

Bạch tiên sinh đáp: “Em mở cửa rộng hơn một chút, tôi cho em xem cái này em khắc biết.”

Trịnh Hòa nửa tin nửa ngờ, cái gì có thể giải thích vụ đính hôn này chứ? Nhưng cậu vẫn mở cửa ra: “Ông muốn cho em xem cái gì... A!”

Bạch tiên sinh thừa dịp Trịnh Hòa mở liền đẩy cửa ra, tay kia khóa tay cậu lại, ôm vào lòng!

Trịnh Hòa hoảng sợ: “Làm gì thế?!”

Bạch tiên sinh cười, ôm Trịnh Hòa lên, đặt chân cậu lên trên bàn chân mình, ôm trọn vào lòng: “Bảo bối, đừng giận, nhé?”

Trịnh Hòa liếc xéo ông, giả vờ một chút: “Buông em ra!”

“A,” Bạch tiên sinh càng ôm chặt lấy cậu, “Giờ có thể nói cho tôi biết, sao đột nhiên em lại giận không?”

“Ông không biết à?” Trịnh Hòa nghiêng mặt nhìn ông.

“Chuyện này... tôi đáng lẽ phải biết sao?” Bạch tiên sinh suy tư, sau mới như bừng tỉnh, “Hay là tối qua tôi dùng sức mạnh quá?”

Trịnh Hòa lắng nghe rất nghiêm túc, nghe xong, lỗ tai cậu đỏ ửng, đập ông một cước, xuống lầu xem TV.

439.

Còn hơn một tháng nữa là hai người đã quen nhau hai năm. Trịnh Hòa quyết định ngày cưới vào lúc đó cũng là để kỉ niệm, cậu đã lên kế hoạch hết rồi, đương nhiên không có thời gian chuẩn bị lễ đính hôn nữa, vậy nên đành bỏ qua vụ này.

Thực ra Trịnh Hòa cũng không thất vọng nhiều lắm, trong lòng cậu, có thể danh chính ngôn thuận ở bên Bạch tiên sinh đã là mộng đẹp trước đây chưa từng nghĩ tới, không trọn vẹn một chút có là gì. Khi cậu biết Bạch tiên sinh và vợ trước có tiệc đính hôn thì mới cảm thấy trong lòng chua chua, bao sung sướng cũng

chìm đi hơn nửa.

Bạch tiên sinh không nghĩ tới lý do ‘vợ trước’, ông quyết định kết hôn là để Trịnh Hòa có một danh phận, vô ý làm sai việc này, thấy Trịnh Hòa giận, vừa đau lòng vừa không biết làm sao, liền bỏ hết công việc hôm nay, ở nhà xem phim thần tượng với Trịnh Hòa.

Hai tập phim liên tiếp đã chiếu xong, Trịnh Hòa tắt TV, đột nhiên thấy Bạch tiên sinh tựa vào sofa ngủ bên mình, định nhện, nhưng cuối cùng không nhện nổi, lay lay ông: “Sao ông còn ở nhà?”

Bạch tiên sinh mở mắt, nhẹ nhàng nhìn cậu, hỏi ngược lại: “Em không thích tôi ở cùng em sao?”

“Sao phải ở cùng em chứ?” Tâm trí Trịnh Hòa vẫn chìm trong bộ phim vừa xem, quên luôn vụ làm mình làm mấy sáng nay của hai người. Cậu tưởng hôm nay Bạch tiên sinh nghỉ, trong lòng mừng thầm, lại thấy sắp giữa trưa rồi, “Ông muốn ăn gì ? Em làm.”

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa đã đáp lại mình, nào dám yêu cầu gì, nói: “Em nấu gì cũng hợp khẩu vị tôi.”

“Cám ơn.” Trịnh Hòa cười, hôn nhẹ lên môi Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh vuốt ve cánh môi, không hiểu: “Bảo bối em...” không giận tôi? Nửa câu sau còn chưa kịp nói ra, Trịnh Hòa đã hỏi: “Sao thế?”

“Không...” Bạch tiên sinh xắn tay áo, “Để tôi giúp em.”

“Thôi, ông vào lại thêm phiền, em làm một lát là xong, ông rửa tay đợi cơm ăn đi.” Trịnh Hòa chê.

Thực ra, đối với những chuyện không muốn nhớ, não Trịnh Hòa đã tiến hóa tới cảnh giới của cá vàng, 7s là quên.

440.

Từ ngày hủy hợp đồng với công ty, Trịnh Hòa được nuôi thả trong nhà, khoảng thời gian duy nhất được đón ánh mặt trời là lúc đi tưới nước cho thảm cỏ trong sân. Có lần trời đẹp, Trịnh Hòa buồn ngủ liền tìm chỗ sạch sẽ ngả lưng, chưa kịp nhắm mắt thì điện thoại đã đổ chuông.

Trịnh Hòa nghĩ, mình cũng chẳng có việc gì gấp, hơn nữa buồn ngủ quá liền mặc kệ luôn, nhắm mắt không động cựa, để lát ngủ dậy gọi lại cũng được. Không biết qua bao lâu, cậu mơ mơ màng màng nghe tiếng ô tô, nghiêng đầu nhìn xe của Bạch tiên sinh và đám vệ sĩ đi qua cánh cổng sắt.

Cậu còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, Bạch tiên sinh đã tới ngay bên cạnh. Trịnh Hòa định mỉm cười với

ông, nhưng vừa mở miệng liền ngáp dài một cái.

Bạch tiên sinh nắm lấy bả vai Trịnh Hòa, nhìn cậu cẩn thận một hồi, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, Trịnh Hòa mới biết, Bạch tiên sinh thấy cậu nằm trên mặt cỏ, sợ có chuyện không may, vừa lúc đang ở cạnh đó nên lao tới.

Trịnh Hòa cảm động, nhưng càng nghĩ càng thấy có gì là lạ, Bạch tiên sinh không ở nhà, sao lại biết cậu nằm trên cỏ chứ? Cậu không ngốc, lúc quét dọn liền chú ý quan sát cẩn thận, chỉ trong mấy ngày liền tìm thấy 7 – 8 cái camera. Trịnh Hòa không giận vì bị Bạch tiên sinh theo dõi, chỉ buồn cười. Bạch tiên sinh cứ như trẻ con, thích gì cứ phải giữ chặt lấy, sợ lúc lơ là sẽ đánh rơi mất.

Thôi, kệ ông ấy đi.

Trịnh Hòa không động tới camera đó, để y sì như cũ, thỉnh thoảng nổi hứng, còn làm mặt quỷ trước mấy cái máy đó, khiến cho Bạch tiên sinh đang ngồi xem ở màn hình bên kia không nhịn được cười.

89. Chương 89: 441 – 445

441.

Trước khi đến với Bạch tiên sinh, trên người Trịnh Hòa luôn có một bao thuốc lá, lúc nào rảnh rỗi lại làm một điếu, xem như giết thời gian. Sau này, Bạch tiên sinh phát bệnh, hai người dọn tới sơn trang, cậu bạn bị chăm sóc ông liền quên luôn vụ hút thuốc, thế là bỗng dưng lại cai được thuốc.

“Qua đây.” Bạch tiên sinh ngồi xổm ở tầng hai, thò tay qua lan can sắt trắng, vẫy gọi Trịnh Hòa đang ở dưới lầu.

“Gì thế?”

“Tôi phát hiện thứ này, em qua xem xem.”

Nghe Bạch tiên sinh nói thế, Trịnh Hòa mới phát hiện trong tay ông cầm bức tượng đồng bán thân của một người phụ nữ, hai tay cô ta đưa về phía trước, trên đầu có một khay tròn.

Trịnh Hòa bị cậu thị nhẹ, cậu chạy tới cầu thang nhận lấy thứ đó, nghĩ hồi lâu mới đáp được: “Hình như là cái gạt tàn hồi trước em dùng.”

“Nó ở trên giá sách trong thư phòng.”

“Hả? Sao lại thế?” Trịnh Hòa kinh ngạc, cậu rất ít khi vào thư phòng của Bạch tiên sinh, sao lại để cái này vào chứ?

“Em vào xem thì biết.” Bạch tiên sinh đẩy cửa đi vào

Trịnh Hòa nhìn vào, cửa sổ thư phòng mở ra, gió lùa vào khiến giấy trên 4 – 5 tập văn kiện bay phần phật, cậu đi lên đóng cửa sổ, trong lúc xếp lại văn kiện, cậu loáng thoáng thấy tên công ty cũ của mình trên đó, cậu thâm lưu tâm nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình thường: “Ông đều phải ký mấy thứ này sao?”

“Ồi?” Bạch tiên sinh quay đầu, nhìn về phía Trịnh Hòa, đi tới, cầm tài liệu cất vào ngăn kéo, “Mới là dự định thôi, em đừng quan tâm, lại đây, tôi tìm thấy cái gạt tàn ở trong này.” Nói rồi, Bạch tiên sinh rút mấy quyển sách từ giá ra, chỉ vào khe hở phía sau, “Chỗ đó.”

Trịnh Hòa kinh ngạc: “...Sao lại thế?! Mấy cái gáy sách cũng chỉ tốn diện tích bằng thế, em không hay đi vào, ai có thể giấu đồ ở đây chứ!”

Bạch tiên sinh nhún vai: “Thế nên tôi mới bảo em tới.”

Trịnh Hòa nhú mày: “Trong nhà này, chỉ có em và ông, chúng ta cũng không mong du...”

“Không, còn có hai!” Bạch tiên sinh nói.

Trịnh Hòa mở to hai mắt nhìn ông: “Ý ông là...”

Bạch tiên sinh gật đầu.

Hai người đồng thời đưa mắt nhìn chó ngổ đang chạy phía ngoài.

Chó ngổ hồn nhiên không biết chuyện gì xảy ra, còn ngậm một khối màu trắng, vui đùa với Schnauzer.

Bạch tiên sinh nói: “Trong miệng Husky...”

Trịnh Hòa nói tiếp: “Hình như là di động của em.”

442.

Trịnh Hòa bị Bạch tiên sinh nuôi tốt quá, lúc hai người đi thử âu phục, Trịnh Hòa thay đồ xong, soi gương, thấy mình mặc áo sơ mi sao thấy kỳ kỳ.

Trợ lý của nhà thiết kế đi tới, giúp Trịnh Hòa miết phẳng nếp uốn, vẫn thế, anh ta nói: “Ngài đợi chút, tôi đo lại cho ngài.”

“Được.” Trịnh Hòa đứng thẳng.

Trợ lý dùng thước dây đo vòng eo của Trịnh Hòa, lấy ra số liệu của nửa tháng trước, lại đo lại lần nữa, thấy không nhìn lầm rồi mới nói: “Trịnh tiên sinh, tôi muốn biết, thể trọng của ngài, từ giờ đến ngày cưới, sẽ không thay đổi chứ?”

Trịnh Hòa chớp chớp mắt: “Ý anh là sao?”

Trợ lý đưa số đo ban đầu cho Trịnh Hòa xem, đối chiếu với số mình vừa đo được, thở dài, không cần nói gì nữa, mọi người đã hiểu.

Vừa lúc ấy, Bạch tiên sinh cũng thay đồ xong, bộ comple trắng duyên dáng yêu kiều: “Bảo bối, em bảo hai cái kẹp caravat này, cái nào hợp với màu xanh ngọc?”

Trịnh Hòa ngẩng đầu.

“Này, ” Bạch tiên sinh giật mình, vỗ vỗ đầu Trịnh Hòa, “Em sao thế?”

Trịnh Hòa đưa số đo cho ông nhìn, mặt mày ủ ê: “Em béo lên nhiều quá.”

Bạch tiên sinh nhìn lướt qua, nhéo nhéo mũi cậu: “Béo chút không sao, sở thích mà? Đừng buồn, chút muốn đi đâu ăn cơm?”

“Ông không để tâm?” Trịnh Hòa hỏi dò.

“Đương nhiên.” Bạch tiên sinh nhướn mày.

Trịnh Hòa vui vẻ: “Thế thôi. Đi, em dẫn ông qua bên công ty cũ của em, đó có quán buffe ngon lắm.”

443.

Có lẽ vì cuộc sống hiện tại quá mức tốt đẹp, hoặc vì sắp tới ngày cưới, Trịnh Hòa thường nhớ tới quãng ngày mình mới quen Bạch tiên sinh, nhớ tới người đàn ông lạnh lùng, trầm mặc ấy.

Hơn nữa, chỉ cần nghĩ đến đó, cậu liền hưng phấn đến ngủ cũng không yên, trần trọc trên giường khiến Bạch tiên sinh cũng không ngủ được.

Bạch tiên sinh đương nhiên không trách cứ Trịnh Hòa, để Trịnh Hòa rúc vào lòng mình, hỏi cái này cái nọ, chính ông cũng cảm thấy một sự ầm ập khó tả.

“Bạch tiên sinh,” Trịnh Hòa trở mình, nằm sấp trên ngực ông, làm bộ như không thèm để ý, hỏi: “Trước em, ông có từng bao dưỡng ai không?”

Vấn đề này đã ở chôn trong lòng cậu rất lâu, từ ngày biết ông, Trịnh Hòa đã có nghi ngờ.

Ông ôm lấy bả vai Trịnh Hòa để cậu không bị trượt xuống, không đáp mà hỏi ngược lại: “Đang yên lành, sao lại nhắc đến chuyện này?”

“Tò mò nha, nói cho em biết đi.” Trịnh Hòa cười rất giả.

“Không có gì đáng nói.”

“Sao lại không có gì đáng nói?” Trịnh Hòa đương nhiên không tin, “Đáp án của ‘Trước em, ông từng có vài người’, chỉ nghe qua em đã biết có hai rồi!”

Bạch tiên sinh khoác tay lên bả vai trần của Trịnh Hòa, ngón tay lơ đãng xoa nắn, nghe đến thế liền khựng lại, lộ ra vẻ mặt thâm thúy: “Vậy sao, hai nào?”

“Vinh thiếu và...” Trịnh Hòa đột nhiên hiểu được, nếu giờ cậu nói hai người đó ra, theo tư duy của Bạch tiên sinh thì chắc chắn sẽ quấy phạm vi lại nhỏ nhất, thuyết phục cậu rằng ông chỉ có hai người này, sau đó chuyện lớn hóa nhỏ. Vậy nên, cậu vội vàng đình chỉ câu chuyện: “Em đang hỏi ông mà! Sao ông lại hỏi em!”

“Em đang hỏi tôi, tôi đương nhiên muốn hỏi em,” Bạch tiên sinh nói, “Em nghe được hai người đó từng có quan hệ với tôi từ đâu?”

“Không nói được,” Trịnh Hòa đáp lại rất khí thế, lại nhỏ giọng nói thêm, “Trừ phi ông cho em biết đáp án.”

Bạch tiên sinh che miệng cười khê, Trịnh Hòa khiến ông buồn cười chết mất.

“Đừng cười nữa.” Trịnh Hòa xấu hổ.

Bạch tiên sinh vỗ vỗ đầu Trịnh Hòa: “Bảo bối, em để ý chuyện này lắm sao? Ngay cả chuyện cũ rích với A Vinh cũng đào ra được?”

“Trước ông nâng đỡ Vinh thiếu khiến bọn em đổ mắt ghen tị đó, biết chưa?” Trịnh Hòa phản bác.

Bạch tiên sinh nói: “Được rồi, tôi nâng đỡ em không tích cực bằng nâng đỡ A Vinh, nhưng quan hệ của chúng tôi chỉ đơn giản dừng lại ở tiền bạc, cậu ta lên giường của tôi, tôi cho tiền, mục đích quá rõ ràng, cậu ta chỉ là món đồ chơi thôi.”

Trịnh Hòa có chút không phục: “Em cũng lên giường của ông, thế mà ông cho em số thuê bao!”

Bạch tiên sinh lại cười: “Bảo bối, em không phải không biết thân phận của tôi, thấy em ở chỗ đó, sao tôi có thể cho em thứ gì để em liên lạc với tôi được chứ? Nhưng số đó quả thực là số của tôi, tuy nhiên, nếu hôm sau em gọi điện, tôi nghĩ thẻ ngân hàng của em sẽ được chuyển tới một khoản tiền khiến em vừa lòng, công ty em tôi cũng sẽ có cách bịt miệng.”

Trịnh Hòa lạnh sống lưng: “Trước đây ông nói với em, ông có nhiều số quá, không cần thận nên mới quên mà...”

“Vây à...”, nụ cười Bạch tiên sinh vẫn thế, “Trước tôi nói thế à?”

Trịnh Hòa không biết mình phải nói gì, bờ môi cậu như bị nhựa cao su dính chặt lại, không thể tách ra. Cậu biết rất nhiều lời đồn về Bạch tiên sinh, tuy ông thề thốt phủ nhận nhưng cậu biết đa phần trong số đó là sự thật. Bạch tiên sinh luôn khiến cậu tránh né việc này, khiến cậu tin mặt trời là ẩm áp, cậu cũng thích điểm ấy ở ông. Nhưng một thoáng vừa rồi, cậu thấy sợ hãi, tuy không hối hận gặp ông, yêu ông, nhưng cậu vẫn cảm thấy khó chịu, không biết mình sợ Bạch tiên sinh, hay chỉ vỏ bọc của ông, có lẽ...

Cả hai.

Bạch tiên sinh cố ý. Ông thấy câu hỏi ngây thơ của Trịnh Hòa thực đáng yêu, hơn nữa, ông tự thấy mình và cậu đã thân mật tới mức mình có thể để lộ chút bản chất cho cậu biết, tránh phiền toái về sau. Nhưng Bạch tiên sinh không ngờ rằng, phản ứng của Trịnh Hòa lại rõ ràng như thế, ông an ủi: “Bảo bối, em sợ à?”

Trịnh Hòa kéo chăn lên, vùi đầu vào lòng ông im lặng.

Bạch tiên sinh nhìn mái tóc xoăn của Trịnh Hòa, rất kiên nhẫn vuốt ve lưng cậu, khiến cậu thả lỏng.

Sau hồi lâu, giọng nói rầu rĩ của Trịnh Hòa mới vang lên: “Bạch tiên sinh, ông sẽ đối xử với em như thế nào? Giống như đối xử với Vinh thiếu.”

“Không,” Bạch tiên sinh nói, “Em là của tôi, em không phải cậu ta.”

Trịnh Hòa thở phào nhẹ nhõm, lúc này, cậu mới cảm thấy ngón tay mình hơi lạnh, liền kẹp vào khuỷu tay ông sưởi ấm. Cậu nhắm mắt lại, quyết định ngủ.

Nếu trên thế giới này, có một người vĩnh viễn không làm cậu tổn thương, Trịnh Hòa tin, người đó nhất

định là Bạch tiên sinh.

444.

Sau đêm đó, tình cảm giữa Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh không lạnh xuống, ngược lại, càng nồng cháy hơn. Giống như tấm cửa sổ mỏng bằng lụa đã bị chọc thủng, cả hai có thể đối mặt với nhau. Thế nên, tình cảm của họ từ ngọt ngào chết người thăng cấp thành như keo như sơn.

“Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi – Tòng thử quân vương bất tảo triêu”. Ngày thứ tư Bạch tiên sinh bỏ bê công việc, Tang Bắc đăng đẳng sát khí lao vào biệt thự do phải tăng ca suốt 48 giờ, anh muốn lôi người đàn ông đang ngắm Trịnh Hòa nấu nướng đi.

Bạch tiên sinh dùng điều kiện sẽ tăng ca để đổi lấy cơ hội an ổn ăn nốt bữa tối này với Trịnh Hòa. Sau đó, ông đi cùng Tang Bắc.

Trịnh Hòa cười khổ nhìn trò hài kịch này, vừa tiến bước hai người, cậu nhận được điện thoại từ công ty tổ chức đám cưới, hỏi xem phù rể chọn ai.

Trịnh Hòa ngần ra, bạn cậu không nhiều, cố gắng cũng có thể chọn được hai phù rể, nhưng đám cưới của cậu và Bạch tiên sinh thực ra không được xã hội chấp nhận, những người ngoài giới gay chắc chắn không đồng ý, nghệ sĩ yêu danh tiếng, không thể hủy điều này của Mạt Mạt và KUY, nghĩ mãi, Trịnh Hòa quyết định mời mấy người bạn trước đây.

Trước khi quen Bạch tiên sinh, Trịnh Hòa thường đi tới các gay bar, lâu rồi cũng có được mấy người bạn coi như là tri kỷ. Tiếc là, giờ cậu nổi tiếng, tới những chỗ đó không ổn, hơn nữa Bạch tiên sinh quản lý rất nghiêm, thành ra lại dần dần mất liên lạc. Nếu giờ chỉ gọi điện mời làm phù rể thì tổn thương nhau quá. Trịnh Hòa thấy giờ mới hơn 7h tối, cậu quyết định đổi quần áo, đích thân đi một chuyến.

Trịnh Hòa tới gay bar lớn nhất thành phố H – Bóng đêm, vừa lúc nó lại cùng một con đường với BEACHER của Bạch tiên sinh. Từ nơi này có thể thấy ông chủ của Bóng đêm rất giỏi, mở gay bar ở khu náo nhiệt này, không phải muốn chết thì là có bản lĩnh.

Đưa thẻ hội viên của mình cho bồi bàn xem, Trịnh Hòa đi thẳng đến đại sảnh – nơi mọi người tụ tập, ánh đèn mờ ảo, bầu không khí khiêu khích, bỗng dưng cậu thấy hoài niệm.

Tới quầy bar, có người đã nhận ra cậu, gọi lớn: “Hey! Hôm nay cậu tới hả!”

Trịnh Hòa không ngờ có người nhận ra mình nhanh thế, có chút mừng rỡ, gật đầu: “Gia Nhạc, gần đây bận quá nên không tới, anh thế nào, có người mới chưa?” Trịnh Hòa chưa nhận ra rằng, cách xử sự của mình giống Bạch tiên sinh như thế nào.

Có mấy người khác cũng thấy Trịnh Hòa, qua chào hỏi, mời cậu một ly rượu trái cây tinh khiết.

“Nào nào, qua đây ngồi, ôi chào, lâu rồi không thấy, nhìn phần khởi thế?”

Trịnh Hòa biết họ trêu chọc, lấy thiệp mời từ túi áo ra mời: “Tôi sắp kết hôn.”

Xung quanh lặng đi.

Gia Nhạc uống một ngụm rượu, vỗ mạnh bả vai Trịnh Hòa: “Đệt, thằng nhãi này, định khiến mấy anh khó chịu đúng không? Lâu không tới, vừa tới liền quăng bom! OK! Thiệp này anh nhận, lúc đó nhất định sẽ tới.”

Trịnh Hòa thấy họ hiểu nhầm mình kết hôn với nữ, vội giải thích: “Hiểu lầm rồi! Nửa kia của tôi là nam! Tôi kết hôn với ông ấy.”

Mọi người vỗ nhẽ, chúc mừng Trịnh Hòa tới tấp. Thấy không khí cũng lên rồi, Trịnh Hòa nói ra chuyện muốn mời người làm phù rể cho mình. Ngay lập tức, có mấy người hỏi thời gian, bảo cậu lưu số lại. Trịnh Hòa cũng cẩn thận, phân làm hai nhóm, nhóm học sinh chỉ muốn góp vui thì vào phần dự bị, nhóm khác là những người có địa vị xã hội nhất định, hơn nữa còn thân với mình. Chả mấy chốc mà trong di động của cậu đã có hơn 20 số mới. Trịnh Hòa cũng không ngờ có nhiều người thế, có lẽ vì trong giới gay này, được lấy nhau đã là hiếm, hẳn bọn họ muốn lưu giữ kỷ niệm.

Phần lớn những người ở Bóng Đêm hôm nay đều là người quen, biết Trịnh Hòa muốn kết hôn liền tới nhận thiệp mời. Cậu chỉ mang hơn 30 cái, đành phải nhờ nhân viên phục vụ, đi mua thiệp mời từ cửa hàng. Lần đầu tiên có một vị khách tới Bóng Đêm mà lại gọi ‘thiệp mời’, nhân viên phục vụ cứ cười mãi không thôi. Trịnh Hòa tự tay viết thiệp, rất mệt nhưng đây là lần đầu tiên cậu được nhiều người chúc mừng như thế, lòng khấp khểnh như chạy trên mây.

Đợi xong vụ chọn phù rể và đưa thiệp mời, đã gần 9h, người tới bắt đầu nhiều lên, Trịnh Hòa rốt cuộc có thời gian nói chuyện với mấy người bạn. Gia Nhạc gọi một ly sô đa, nói: “A Hòa, trong khoảng thời gian cậu không tới, ở thành phố này, nhiều quán bị đóng lấp, mấy người đi chỗ khác đó cũng quay lại đây.”

“À.” Trịnh Hòa nhớ tới, Bạch tiên sinh cũng chỉnh đốn rất nhiều cửa hàng, không biết có liên quan tới vụ này không, “Có những ai về?”

Gia Nhạc dừng một chút, nói: “...A Viên.”

Người bên cạnh đẩy Gia Nhạc một chút, liếc nhìn Trịnh Hòa, ý bảo đừng nói chuyện này.

Gia Nhạc gãi gãi đầu, thực phiền muộn: “Tôi biết, nhưng dạo này ngày nào anh ta cũng đến, tôi sợ chút nữa A Hòa thấy lại buồn bực, nói trước chuẩn bị tinh thần!”

Trịnh Hòa điều chỉnh lại cảm xúc của mình, biểu cảm của cậu cứng ngắt: “Không sao, tôi đã buông từ lâu rồi...”

Gia Nhạc đột nhiên đứng lên, che Trịnh Hòa đi.

Trịnh Hòa thoáng thấy có người lại gần nhưng bị Gia Nhạc chặn mắt, mấy người bên cạnh thì căng thẳng nên hỏi: “Sao vậy?”

“Che tôi làm gì?”

Giọng nói này, cùng với tiếng nhạc inh ỏi đập vào tai Trịnh Hòa, cậu bất giác búng ngón áp út.

Trịnh Hòa nhéo mu bàn tay mình, hít sâu một hơi.

A Viên thấy Gia Nhạc, cười lạnh: “Ồ, tôi đoán nhất định là cậu, sao lại gặp lại chứ.”

Trịnh Hòa cũng cười lạnh: “Phải đấy, vừa thấy anh tôi đã thấy có phản ứng lúc mang bầu.”

445.

A Viên nghe Trịnh Hòa nói thế, sững sốt: “Sao phải nặng lời thế chứ? Hai ta lâu rồi mới gặp...”

Trịnh Hòa nói: “Anh nói chuyện với tôi thế nào, tôi đáp lại như thế!”

Gia Nhạc kéo tay A Viên khuyên nhủ: “Được rồi, A Hòa vất vả lắm mới đến một lần, sắp kết hôn, đừng làm phiền nữa, ra đại sảnh chơi đi.”

A Viên trợn trừng mắt, chỉ vào Trịnh Hòa: “Ôi con mẹ nó! Cậu kết hôn được với phụ nữ sao?! Không sợ đến lúc lên giường sủng ông rơi rụng hết?”

Gia Nhạc đập mạnh vào đầu A Viên: “Nói cái gì thế! Nửa kia của A Hòa là đàn ông.”

A Viên xoa xoa đầu: “Tôi ngạc nhiên mà, à này, A Hòa, cậu có thiệp không, cho tôi.”

Trịnh Hòa không hiểu nổi thái độ của A Viên, trước lúc hai người chia tay, suýt nữa thì phá tan căn phòng, mắt Trịnh Hòa bầm tím nửa tháng, A Viên chắc cũng chẳng khá khẩm hơn, giờ lại tỏ vẻ như đối đãi với bạn bè là sao?

Thấy Trịnh Hòa không có động tác gì, Gia Nhạc nói: “A Viên, anh ra ngoài đi.”

“Không cần,” Trịnh Hòa cảm thấy A Viên thực phiền, cũng chẳng muốn ở lại ôn chuyện nữa, cậu cầm bút,

viết tên A Viên lên thiệp, “Này, hôm đó nhớ đến, tôi đi trước.”

“Khoan đã!” A Viên giữ chặt Trịnh Hòa, quét mắt nhìn những người bên cạnh Trịnh Hòa, khiêu khích nói, “Để chúng tôi gặp người kết hôn với cậu rồi hẵng đi nha.”

Gia Nhạc cũng nói: “Đúng thế, đến giờ còn chưa thấy nhau đâu.”

Trịnh Hòa bỏ tay A Viên ra, giọng đầy vẻ khó chịu: “Hôm nay ông ấy không tới.”

“Ui chao, sao vậy, sợ gặp người khác à, dám để cậu đến đây một mình, không sợ...” – tay A Viên đặt lên ngực Trịnh Hòa.

Gia Nhạc bắn mẫu thuốc lá, tàn thuốc vương trên tay A Viên, hấn sợ quá, vội rút tay lại.

Trịnh Hòa cảm thấy đồ trong túi rung rung, quả nhiên là cuộc điện của Bạch tiên sinh, bấm nút nhận, ông ấy chỉ nói một câu: “Tôi ở cửa, sắp đến rồi.”

Trịnh Hòa giật mình, vội nói: “Ông tới làm gì?...Không phải! Ông biết rõ em ở đâu sao?”

Bạch tiên sinh cười: “Tôi vừa xong việc, Kiệt tử nói em ở đó, nên muốn tới đưa em cùng về.”

“Thế à,” Trịnh Hòa đẩy đám người ra, “Ông không cần tới, em ra ngoài đợi là được.”

Gia Nhạc hỏi: “Vị đó nhà cậu đấy à?”

Trịnh Hòa gật đầu.

Bạch tiên sinh hỏi: “Sao thế, bên cạnh em có người à?”

Trịnh Hòa nhìn về phía A Viên, đáy mắt lóe ra vẻ chần chờ. Cậu rất muốn Bạch tiên sinh xuất hiện, làm mù cặp mắt chó của A Viên luôn đi, hơn nữa, đa phần những người trong quán bar đều sẽ tới tham dự, chẳng nào cũng gặp mặt, thay vì đến lúc đó bị dọa, giờ biết trước cũng tốt. Nhưng cậu lại cảm thấy, để việc cón con này làm phiền Bạch tiên sinh thì không tốt lắm...

A Viên vẫn không biết sống chết: “Đến rồi thì bảo ông ta vào đi nha.”

Trịnh Hòa hít sâu, thở dài, nói với Bạch tiên sinh: “Honey à, em ở sảnh số 2 của Bóng Đêm, có mấy người bạn muốn gặp ông, ông qua nhé?” Nói xong liền nhìn A Viên khiêu khích.

Phía đầu kia mãi không có tiếng đáp lại, Trịnh Hòa căng thẳng, chẳng nhẽ cậu giả vờ kinh quá?

“...Bảo bối,” Bạch tiên sinh nói xong hai tiếng này liền không nhịn được cười, đưa điện thoại cho Trần Minh.

Trần Minh nói: “Cậu Trịnh, tôi là Trần Minh, chủ tịch nói là ‘Ông ấy biết rồi.’”

Nghe có người trả lời, Trịnh Hòa mới hết căng thẳng.

90. Chương 90: 446 – 450

446.

Trịnh Hòa không đợi nổi, chạy tới cửa đón Bạch tiên sinh, từ xa, cậu đã thấy cái xe đi làm của ông.

Cửa xe mở ra, Trịnh Hòa liền nhào lên: “Bạch tiên sinh!”

Bạch tiên sinh ôm lấy Trịnh Hòa, chọt chọt mũi cậu đùa: “Không gọi honey?”

Trịnh Hòa đỏ mặt, phụng phịu: “Honey.”

“Ngoan.” Bạch tiên sinh quàng tay qua eo Trịnh Hòa.

Kiệt tử không biết đã xuống từ lúc nào, ngẩng đầu nhìn tầm biển, hỏi: “Trịnh Hòa, đây chính là gay bar?”

“Đúng vậy, anh chưa từng tới sao?” Trịnh Hòa hỏi.

“Tôi chưa, chắc chắn, hôm nay coi như mở mang tầm mắt...”

“Thế vào cùng luôn đi, Bóng Đêm rất sạch sẽ, kết bạn cũng tốt.”

Kiệt tử cười nhạo: “...Kết bạn?”

Bạch tiên sinh quay đầu, lạnh lùng nhìn Kiệt tử.

Trần Minh đi tới, ngăn tầm mắt của Bạch tiên sinh: “Tôi sợ bên trong không an toàn, cùng đi vào hết?”

“Không được,” Bạch tiên sinh khoát tay, “Chọn hai người là được.”

“Vâng.”

Trịnh Hòa thấy thế, có chút kinh hoảng: “Hay ông đừng đi vào, chúng ta về luôn đi.”

“Đến cũng đến rồi, không sao.”

Trịnh Hòa cảm thấy mình gây rắc rối cho ông, suốt đoạn đường đều thấy hoảng loạn. Bạch tiên sinh biết Trịnh Hòa nghĩ gì, hên lên trán cậu: “Đừng nghĩ nhiều, đứng rồi, sao bỗng dưng hôm nay em lại muốn tới đây?”

Trịnh Hòa nói chuyện mình muốn chọn phù rể với ông, Bạch tiên sinh nghe được phù rể ước chừng hơn 30 người liền giật mình: “Nhiều vậy?”

“Còn phần của ông nữa mà.”

“Phù rể của tôi đã chọn rồi.” Bạch tiên sinh nói.

“Ai?” Trịnh Hòa hỏi, “Ai thế? Sao em chưa thấy ông nhắc tới?”

“Tang Bắc.”

Trịnh Hòa: “...”

Thư ký, anh vất vả quá.

447.

Hôm nay Trịnh Hòa đến khiến Bóng Đêm sửng sốt, vậy nên, khi Bạch tiên sinh vừa vào liền bị hơn 50 cặp mắt nhìn chăm chú.

Bạch tiên sinh nhìn quét một vòng, nhướn mày: “Em từng làm chuyện đó với họ sao?”

Lòng Trịnh Hòa chợt lạnh, vội nói: “Không có, không có, một cũng không.” Nói rồi, cậu ngượng ngùng chuyển sang hướng khác. Cậu biết mình không lừa được Bạch tiên sinh, nhưng có những chuyện, cậu nói và người khác nói sẽ có hiệu quả khác nhau. Chỉ cần cậu không chịu nhận, Bạch tiên sinh cũng sẽ mất niềm tin rằng: cậu vẫn còn sạch sẽ.

“Thế là tốt rồi.” Quả nhiên, Bạch tiên sinh không nói tiếp chuyện này nữa.

Đám người vừa nãy vẫn nhảy nhót rộn ràng, thấy Bạch tiên sinh liền cứng họng, cả đại sảnh đều yên tĩnh, Kiệt tử cùng Trần Minh che cho Bạch tiên sinh đi tới chỗ ngồi của Trịnh Hòa khi nãy, còn kê thêm ghế dựa.

Trịnh Hòa giới thiệu với mọi người: “Đây là người yêu tôi, Bạch Ân.”

Gia Nhạc lùi nhẹ về phía sau, cách Bạch tiên sinh xa thêm một chút, nói: “Cậu không cần giới thiệu, chúng tôi biết ông ấy là ai.”

Trịnh Hòa cảm thấy khó hiểu.

Gia Nhạc vội ho một tiếng: “Không chỉ chúng tôi, cả con phố này đều biết ông ấy là ai.”

Trịnh Hòa vẫn không rõ, nhưng cậu có thể cảm giác được, ánh mắt của mọi người ngập trốn tránh và... hoảng sợ? Trịnh Hòa nghĩ là mình nhìn lầm, tiếp tục nói chuyện với mọi người mấy câu, nhưng không khí càng ngày càng lạnh, nhắc đến địa điểm và thời gian tổ chức cũng không ai dám phụ họa, cúi đầu không biết làm gì.

Trịnh Hòa liếc thấy A Viên khi nãy trốn ra xa bị mấy người ‘mời’ ra ngoài, định nhìn kĩ lại thì Trần Minh ho một tiếng, nhắc nhở: “Cậu Trịnh, chúng ta cần phải đi.”

448.

Trên đường cao tốc.

Trong xe im lặng đến sợ.

Rượu Trịnh Hòa uống trong quán không được pha chế tốt, cổ họng cậu đau rát, cậu lấy chai nước từ ngăn dự bị, uống một hớp lớn.

Bạch tiên sinh nói: “Tôi cũng khát.”

Trịnh Hòa lật tìm ngăn dự bị, thấy chỉ có mỗi bình này, cẩn thận đưa qua: “Còn mỗi chai này, em uống rồi, được không?”

Bạch tiên sinh: “Sao bỗng dưng em xa cách thế?”

“Không,” Trịnh Hòa ngập ngừng, “Sao có thể chứ.”

Bạch tiên sinh đặt tay lên đùi Trịnh Hòa, nhéo một cái, cười nói: “Đừng ép tôi nha.”

Thân hình cậu cứng đờ.

Bạch tiên sinh chỉ định trêu cậu thôi, không ngờ phản ứng của cậu lại mạnh như thế, sắc mặt lạnh xuống: “Rốt cuộc em làm sao?”

Trịnh Hòa không dám nói ra suy nghĩ của mình.

Bạch tiên sinh nói: “DY, cậu xuống đi.”

“Chủ tịch, đây là đường cao tốc, không dừng xe được...”

“Thế thì cút xuống đi!” Bạch tiên sinh đột nhiên quát, sợ tới mức DY và Trịnh Hòa đều hoảng.

DY vội tấp xe vào lề.

Bạch tiên sinh đóng cửa kính xe lại, còn khóa kỹ, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Rồi, giờ em có thể nói chứ.”

Giọng ông nhẹ như đang nói với một thứ vật phẩm dễ vỡ, sợ làm Trịnh Hòa vỡ nát, dường như cơn giận vừa rồi chỉ là ảo tưởng của cậu mà thôi.

“Em không biết nói gì...” Trịnh Hòa bỗng nhiên nghĩ tới, cậu không rõ thân phận của Bạch tiên sinh, ông làm gì, từ đầu chí cuối, người này sâu không lường được, cậu vĩnh viễn không hiểu rõ ông.

Bạch tiên sinh ôm bả vai Trịnh Hòa, vẽ mặt đau thương: “Tôi yêu em thế, chẳng nhẽ chưa đủ sao?”

Đủ...

Trịnh Hòa ôm cánh tay Bạch tiên sinh, cứ như chết đuối vớ được cọc.

Cậu nhắm hai mắt lại.

“Em say xe thôi,” cậu nói, “Chút là đỡ.”

449.

Nơi Bạch tiên sinh muốn tới là sơn trang trên sườn núi ở ngoại ô kia, giống như lần trước, vệ sĩ chờ ở chân núi, Trịnh Hòa cũng thấy chiếc Bentley mình bỏ quên ở đó, xe vẫn được bảo dưỡng tốt, xem ra ở đây có người thường xuyên tới quét tuyết.

Bạch tiên sinh nhìn ra ngoài cửa xe, đột nhiên nói: “Tôi thích nơi này.”

Trịnh Hòa nhớ đến quãng ngày vô tư lự của mình và Bạch tiên sinh khi ở đây, mỉm cười: “Em cũng thế.”

“Em không hỏi vì sao tôi thích à?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa lắc đầu, nghĩ một chút, nói: “Có phải vì đoạn thời gian chúng ta ở đây...”

Bạch tiên sinh chưa đợi Trịnh Hòa nói xong, hoài niệm: “Bởi nơi này có em...”

“Lúc ông sinh bệnh.”

“Lúc tôi sinh bệnh.”

Hai người gần như đồng thanh.

Nói xong, cả hai giật mình.

“Ha ha.” Trịnh Hòa bật cười, ghé đầu vào tay lái, cười không ngừng.

Bạch tiên sinh vuốt tóc Trịnh Hòa, hạ cửa kính xe xuống, gió đêm mang theo hương cỏ xanh lúa vào, bầu trời đêm mùa hạ lấp lánh ánh sao.

Bao hậm hực đều trôi sạch.

450.

Lười là bệnh truyền nhiễm, sau bao lần ngủ quên, Bạch tiên sinh quyết định tìm lại thói quen thể dục buổi sáng suốt bao năm.

Ba ngày trước khi kết hôn.

Bình minh chưa lên, ngọn núi còn giăng một lớp sương mù mỏng manh, Bạch tiên sinh mở cửa chớp cho không khí mới mẻ lúa vào, nhưng Trịnh Hòa nằm trên giường lạnh run cầm cập.

“Lạnh...” Trịnh Hòa mơ màng rên, rúc vào chăn ngủ tiếp.

Bạch tiên sinh thay đồ thể thao, đi giày xong mới nhớ tới thói quen đá chăn của Trịnh Hòa, quay lại đóng cửa sổ, đi tới bên giường, hôn lên trán cậu: “Bảo bối, tôi ra ngoài, lát về.”

Trịnh Hòa lim dim: “Đi đâu?”

“Tập thể dục.”

Trịnh Hòa dùng tứ chi bò xuống, ôm lấy eo Bạch tiên sinh, ì ềo: “Đừng đi mà.”

Bạch tiên sinh dở khóc dở cười, kéo chăn, bao kín lấy Trịnh Hòa, ôm cậu về giường, bàn tay lơ đãng đụng phải đôi chân lạnh ngắt của Trịnh Hòa, trách cứ: “Ngoan, chui vào chăn ngủ tiếp đi, cảm bây giờ.”

“Không mà.” Trịnh Hòa co lại như nhộng, “Ở lại với em đi.”

“Bảo bối, đừng thế...,” Bạch tiên sinh bắt đắc dĩ, “Tối qua đã nói rồi mà, sáng nay em sẽ không quần lấy tôi.”

Trịnh Hòa cắn cắn môi: “Đừng mà.”

Bạch tiên sinh không chịu nổi cái vẻ tội nghiệp của Trịnh Hòa, kéo cậu qua: “Hay em tập với tôi?”

Trịnh Hòa buông tay ra ngay lập tức, lắc đầu nguầy nguậy: “Em không đi!”

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa một hồi, kéo cậu tới phòng thay đồ: “Không được, nhanh lên.”

Trịnh Hòa trần như nhộng, sàn nhà lạnh khiến ngón chân cậu đỏ lên: “Em buồn ngủ.”

“Có sức quần tôi thì cũng có sức chạy bộ,” Bạch tiên sinh nói, “Hơn nữa, nếu hôm nay tôi dễ dàng bỏ qua cho em, mai em cũng sẽ không cho tôi ra ngoài, không bằng đi cùng tôi.”

Trịnh Hòa dẫu môi, lấy bộ đồ thể thao mới chỉ mặc đúng một lần từ lúc mua đến giờ ra, trong lòng không muốn một chút nào.

Bạch tiên sinh chạy vài bước, thấy Trịnh Hòa chậm rì rì theo sao, vẫy: “Lại đây.”

Trịnh Hòa lẩm bẩm: “Cứ như dốt chó.” Thế nhưng vẫn nhanh chân hơn để đuổi kịp ông.

Bạch tiên sinh cười nói: “Phụng phụ gì? Được rồi, cùng lắm thì chút nữa về ngủ tiếp.”

Trịnh Hòa nói: “Biết vậy không nói chuyện với ông, còn bị ông lôi đi tập thể dục.”

“Tập thể dục có phải chuyện xấu đâu, đợi tôi chút, tôi dắt Husky ra.” Bạch tiên sinh nói xong, quẹo vào hàng rào, dắt dây xích chó ra.

Trịnh Hòa đợi một hồi, nghe tiếng chó ngổ ư ử cùng tiếng Schnauzer sủa ăng ăng, mở cửa thì thấy, chó ngổ dùng hai chân trước bám lấy ổ chó, bông bên trong lò hết ra, Bạch tiên sinh cầm xích kéo, dưới chân ông là con Schnauzer vừa chạy loăng quăng vừa sủa do không dám cắn Bạch tiên sinh.

Quần ma loạn vũ.

Trịnh Hòa cười đau cả bụng. Cậu nghĩ, cả đời này, Bạch tiên sinh chưa từng chạt vật thể bao giờ.

“Còn cười,” Bạch tiên sinh nói, “Qua đây giúp tôi.”

“Aiz, giờ mới nhớ đến em.” Trịnh Hòa lắc đầu, “Phương pháp của ông không đúng rồi, chó ngổ chắc chắn không nghe ông, xem em này.”

Trịnh Hòa ôm Schnauzer, cầm chân trước của nó, vỗ vỗ trán chó ngổ.

Trịnh Hòa nói: “Chó ngổ, mở mắt.”

Husky không có phản ứng gì.

Trịnh Hòa bắt Schnauzer, từng bước lùi về sau, đợi đến cách cửa còn nửa mét liền dừng lại, hô: “Không trả Schnauzer cho mày đâu!” nói rồi, cậu chạy như điên khỏi chỗ nuôi chó.

“Gâu!!” Chó ngổ đứng vụt dậy, đuổi theo Trịnh Hòa, xem chút nữa khiến Bạch tiên sinh đang cầm dây xích ngã ngửa.

“Chậm thôi!” Bạch tiên sinh ra lệnh.

Chó ngổ sợ run, quay đầu nhìn Bạch tiên sinh, sau đó càn chạy hăng.

Ra khỏi hàng rào, Trịnh Hòa ngồi xổm xuống, nghịch tai Schnauzer, mắt chó ngổ hồng hồng, bay thẳng đến chỗ Schnauzer, Trịnh Hòa sợ nó đè mình xuống liền buông Schnauzer ra, lui sang một bên.

Chó ngó không để ý Trịnh Hòa, đề Schnauzer ra, liếm điên cuồng.

“Thấy chưa,” Trịnh Hòa đắc ý, nhìn Bạch tiên sinh khoe khoang, “Nó ra rồi đó.”

Bạch tiên sinh nhéo nhéo mắt Trịnh Hòa, lại hôn một cái: “Sao em lại ngốc đến đáng yêu thế chứ.”

Trịnh Hòa trợn trừng mắt: “Ngốc đâu mà ngốc?! Em thông minh lắm đấy!”

91. Chương 91: 451 – 457

451.

Trên núi có một dòng suối nhỏ, nước không nhiều nhưng rất trong, uốn lượn quanh núi rồi tụ lại thành một ao nhỏ giữa sườn, Bạch tiên sinh đi dọc theo dòng nước.

Trịnh Hòa vốc lấy một ít nước uống thử, nước lạnh buốt, không ngọt chút nào: “Không ngon như em nghĩ.”

Bạch tiên sinh nói: “Nước này để pha trà, ủ rượu rất tốt, lúc tôi thuê mảnh đất này, còn có công ty khác tranh thầu cùng, sau khi người của họ tới kiểm tra, thấy lượng nước ít quá nên mới bỏ.”

Bạch tiên sinh chịu ảnh hưởng từ phương Tây, quen miệng nói khoảng thời gian 70 năm được phép sở hữu đất theo luật của nước C là ‘thuê’, Trịnh Hòa không hiểu ý ông lắm, hỏi: “Sao ông không mang theo nước? Về em pha cho ông.”

“Ở cửa suối có chai, hơn nữa, nếu em muốn uống, nước giếng ở nhà cũng thông với nó, uống ở đây cũng được.”

Trịnh Hòa nói: “Không ngờ đây, nước giếng đục thế cơ mà.” Nói xong, Trịnh Hòa lại dùng tay lấy nước, uống một chút rồi đưa cho Bạch tiên sinh, “Nè, thử xem.”

Về mặt Bạch tiên sinh có chút xấu hổ, ông nói: “Bảo bối, em không nhận ra, Husky chạy trước em sao?”

“Ừm, thế sao?” Trịnh Hòa quả thực không biết “Nó chạy trước thì cứ chạy, sao thế?”

Bạch tiên sinh nói: “Nó chạy qua suối mấy lần rồi.” Bạch tiên sinh không cần nói câu kế, Trịnh Hòa cũng đoán được, cậu cảm thấy mình sắp nôn ra đến nơi.

“Nghĩa là... em uống nước rửa chân của chó ngố.”

452.

Thể dục buổi sáng xong, Trịnh Hòa mệt lử, đá giày xong, cậu đổ người xuống cái thảm phong cách Ba Tư, Bạch tiên sinh cầm khăn, lau tay và mặt cho cậu: “Đói không?”

“Hơi hơi,” Trịnh Hòa cọ mặt vào tấm thảm mềm mại, “Nhưng em không còn sức nấu cơm.”

“Được rồi, sáng nay tôi nấu, muốn ăn gì?”

“Ừm... Ăn ngon.”

Bạch tiên sinh cười như không cười: “Thế nào mới là ăn ngon?”

Trịnh Hòa lật người, phơi bụng ra ngoài, miệng nói rất hùng hồn: “Đương nhiên là sơn hào hải vị, Mãn Hán toàn tịch, lại thêm ngự thiện cung đình, phải là loại được cả sắc cả vị, rồi đủ chất dinh dưỡng: canxi, sắt, kẽm, vitamin C đủ cả!”

Bạch tiên sinh khoanh tay, cúi đầu nhìn Trịnh Hòa.

Trịnh Hòa híp mắt, thở thê: “Thực ra em dễ nuôi lắm, ông làm món gì cũng được.”

453.

Mạt Mạt và KUY vội vàng chấm dứt kỳ trăng mật vòng quanh thế giới của mình trước ngày cưới của Trịnh Hòa. Thế nhưng, tên ngốc Mạt Mạt nhớ sai thời gian, hai người vọt vào giáo đường trước hôm cưới, thấy cô dâu không phải Trịnh Hòa còn xem nữa diễn màn cướp dâu, Trịnh Hòa không biết tường tận quá trình xảy ra thế nào, nhưng theo lời Tang Bắc, cả giáo đường, bao gồm mục sư đều biết tới cái người tên ‘Trịnh Hòa’ này.

Trịnh Hòa không nói sao.

Có lẽ Mạt Mạt thấy rắc rối mình gây cho Trịnh Hòa còn chưa đủ, lúc đổi máy bay về thành phố H còn gửi tin cho Thành thiếu ở nước M, nói mình đi tham gia lễ cưới của Trịnh Hòa, nhưng lại làm hỏng bung bét, khiến những người nhận thiệp cưới được dịp xôn xao. Không gọi điện được cho Mạt Mạt, Thành thiếu liền lạc với Đào Tiệp. Ban đầu hai người còn nghi Mạt Mạt nhớ nhầm ngày, nhưng cậu ta còn đính kèm ảnh chụp kia kia, đông người thế, sao có thể là PTS chứ?

Vậy nên, một ngày trước khi cử hành hôn lễ, Trịnh Hòa nhận được hàng trăm cú điện thoại, nội dung đều

có ý chính là: nhớ nhằm thời gian nên bỏ qua mất đám cưới của cậu, xin lỗi.

Trịnh Hòa cực kỳ kinh hãi.

Đám cưới đã tổ chức đâu, sao bỏ lỡ được chứ?

Chẳng nhẽ mình mất trí nhớ?

454.

Đêm trước khi hôn lễ diễn ra.

Bạch tiên sinh tắt vò hoa sen, mang theo toàn thân ướt đầm đi ra, bỗng nhiên ông dừng lại, liếc nhìn cái khăn mặt bên cạnh, cầm lên lau khô nước trên người.

Trên giường, Trịnh Hòa bật chiếc đèn nhỏ cạnh đó, mở Kinh Kim Cang, nhắm hai mắt, chấp tay, lẩm bẩm.

Bạch tiên sinh gõ gõ trang sách, hỏi: “Em làm gì thế? Lập địa thành Phật?”

Trịnh Hòa mở mắt, nhìn ông: “Em căng thẳng...” Một lúc sau lại bổ sung: “Căng thẳng lắm ý!”

“Thấy.” Bạch tiên sinh ngồi xuống cạnh cậu, “Thả lỏng, thoải mái nào, đừng lo gì.”

Trịnh Hòa càng căng thẳng, đẩy đẩy ông: “Không cần nói nữa! Ông đi ngủ đi, để em yên lặng một chút! Đại Bi Chú có thể giúp em bớt lo lắng!”

Bạch tiên sinh gấp sách lại, chỉ vào bìa: “Quyển này là Kinh Kim Cang.”

“Gì cơ?” Trịnh Hòa bật dậy, giật lấy sách, lật lật lật, thở hổn hển, “Chết cha! Em lấy nhầm! Bảo sao càng ngày càng căng thẳng! Em đi thư phòng tìm lại!”

“Được rồi.” Bạch tiên sinh giữ chặt Trịnh Hòa, “Không hiệu nghiệm đâu, em đâu có tín ngưỡng.”

“Thế em biết làm sao giờ? Toát mồ hôi lạnh rồi đó!”

“Ngủ đi, ngủ một giấc là được.”

Trịnh Hòa ngã vào giường, Bạch tiên sinh thấy cậu yên lặng, cất Kinh Kim Cang vào chỗ cũ trong thư phòng, khi ông quay lại, Trịnh Hòa vẫn giữ trạng thái như thế, nằm thẳng tưng như đũa, cả người toát ra vẻ lo lắng.

“Bảo bối, em ngủ chưa?” Bạch tiên sinh nhẹ giọng hỏi, ông cảm thấy, nếu đêm nay Trịnh Hòa giữ tư thế đó ngủ, sáng mai cậu chắc chắn sẽ mệt chết.

Trịnh Hòa lắc đầu, giọng nói run rẩy: “Không, không ngủ, ngủ được nha, hay là em uống thuốc an thần.”

“Không sao chứ?” Bạch tiên sinh thực lo lắng, mỗi lần uống thuốc đó, ông đều cảm thấy khó chịu.

“Uống ít không sao,” Trịnh Hòa lầm rầm, lấy thuốc từ tủ ra, uống hai viên, sau đó lại nằm thẳng đuột như đũa, dần dần, cậu bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Bạch tiên sinh cuối cùng cũng được thả lỏng. Vốn ông không thấy khẩn trương, nhưng thấy Trịnh Hòa thế, giờ lại bắt đầu có chút lo lắng.

Mười giờ rưỡi.

Bạch tiên sinh mở to mắt nhìn hoa văn trên trần.

Mười hai giờ rưỡi.

Bạch tiên sinh vẫn mở to mắt.

455.

Tuy hôn lễ tổ chức ở thành phố H, nhưng bởi vì một số nguyên nhân mà Bạch lão gia tử cả đời này không được đặt chân lên nước C, thành ra, Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh chỉ trao nhẫn ở giáo đường rồi phải lên máy bay, bay tới nước J, hoàn thành những bước tiếp theo.

Bạch lão gia tử nghe kế hoạch đó, cười lạnh, để biểu hiện sự trí tuệ của mình, ông thuê hẳn hai chiếc máy bay chở khách của hai hãng để đề phòng bất cứ tình huống nào.

Trịnh Hòa cho rằng đây là một cách chúc phúc bọn họ của Bạch lão gia tử nên cảm động lắm.

Lúc ấy, Bạch tiên sinh không nói gì. Hôm đám cưới, Bạch lão gia tử mới biết, Bạch Ân dùng danh nghĩa của ông, đưa thiệp cho những người ở thế hệ trước, hơn nữa, địa chỉ đều ghi ở nước J. Tức quá, ông suýt nữa ném vỡ chiếc ấm Tử Sa mình thích nhất.

Cái thằng bất hiếu này!

456.

Tuy lúc ở bar có rất nhiều người báo danh, nhưng hôm đó chỉ có Gia Nhạc tới.

Cậu thông dong bắt tay với Bạch tiên sinh, bình tĩnh giao tiếp với các nhân vật tai to mặt lớn dù trên người chỉ mặc bộ comple 400 tệ. Thái độ bình thản, ung dung đó khiến Tang Bắc chú ý, vì thế, trên xe cười xuất hiện cảnh thế này: Trịnh Hòa ghé vào cửa xe, hít sâu, Bạch tiên sinh dùng cặp mắt thâm quầng nhìn cậu đầy lo lắng, sợ cậu căng thẳng quá mà phải vào viện.

Phía sau họ, mấy người phù rể thì thầm nói chuyện, từ thời tiết đến cổ phiếu, có vẻ hợp ý nhau lắm.

Lúc xuống xe, bởi vì Trịnh Hòa và Bạch tiên sinh phải tới hai phòng khác nhau, họ đành phải tách ra, lưu luyến không rời. Hai phù rể cũng thế. Cái mặt poker face của Tang Bắc cuối cùng cũng có tí cảm xúc, anh đưa danh thiếp của mình cho Gia Nhạc: “Chào cậu, tôi là thư ký của Bạch tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, cánh cửa của công ty chúng tôi luôn rộng mở với cậu, mong cậu suy xét nghiêm túc.”

Gia Nhạc lộ vẻ buồn rầu: “Tôi chỉ là một giáo viên bình thường, anh xem trọng tôi quá.”

Tang Bắc kiên trì đưa danh thiếp.

Gia Nhạc kiên trì không nhận.

457.

Trịnh Hòa cầm bó hoa trong tay, tuy cậu không hiểu, rõ ràng đều là chú rể, sao mình phải cầm hoa, nhưng đã đến giờ phút này rồi, cũng thế.

Cậu căng thẳng.

Đúng thế, cậu cực kỳ căng thẳng.

Lần đầu tiên quay phim không căng thẳng, lần đầu tiên tham gia ‘giao lưu’ rồi gặp Bạch tiên sinh cũng không căng thẳng, nhưng đúng thời điểm đáng lẽ phải hạnh phúc, hưởng thụ, cậu lại căng thẳng đến run lên.

Cậu biết ngoài kia có rất nhiều người tới tham gia hôn lễ này để chúc phúc cho hai người, có cả bạn bè và người thân của cậu. Cậu cũng biết người cậu yêu nhất đang ở bên ngoài, kể về quá trình biết nhau, yêu nhau của họ trước mắt bao người cùng với MC.

Thậm chí, các phóng viên cũng ở đó, ghi lại đám cưới sẽ không được công bố trước đại chúng này.

Thoải mái nào.

Cậu tự nói với mình.

Hạnh phúc đến quá đột nhiên. Nếu hai năm trước, có người nói cậu sẽ gặp được một người yêu hoàn hảo, hơn nữa có thể đường đường chính chính ở bên nhau, cậu chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt.

Mọi thứ đều thực hợp lý, nhưng lại ngoài dự đoán của mọi người.

“Cốc cốc.”

Có người gõ cửa.

“Cậu Trịnh, đã đến lúc ra ngoài.”

Trịnh Hòa che mắt, lau khô thứ chất lỏng trong suốt, miễn cưỡng không cẩn thận trào ra nơi khóe mắt.

“Tôi biết rồi.”

Trịnh Hòa đứng lên, đẩy cửa ra.

Ngoài cửa, con đường rải đầy cánh hoa hồng dần dâng lên.

Trịnh Hòa bước từng bước qua, Bạch tiên sinh khoác tay cậu, những lời của mục sư cả hai đều không nghe rõ, trong mắt họ chỉ có nhau.

“Khụ,” Bạch tiên sinh ho nhẹ một tiếng, vành tai ửng hồng, hiếm lắm mới thấy ông xấu hổ.

“Em, đồng ý gả cho tôi chứ?”

Trịnh Hòa cắn môi dưới, mãi sau, không nhin xuống được, nước mắt trào ra, cậu vừa khóc vừa cười, hỏi ngược lại: “Ông đồng ý gả cho em không?”

“Đồng ý.” Bạch tiên sinh trả lời rất trịnh trọng.

Trịnh Hòa cùng thế.

“Em cũng đồng ý.”

CHÍNH VĂN HOÀN

92. Chương 92: Phiên Ngoại Dở Hơi

Có 2 tên nick mình muốn chú thích:

Triều Tần mộ Sở: ý chỉ kẻ thích lật lọng – có thể nói là “Lá phải lá trái”

Lỗ lạp lạp: Mình không biết nó là phiên âm của tên Latinh nào đó, nhưng nếu phân tích chữ trong QT thì giống như “Thích buồn chuyện” vậy

Phiên ngoại dở hơi

1. *Bạn “Triều Tần mộ Sở” hỏi: Tiểu Hòa tử gốc như vậy, Bạch tiên sinh không sợ bị tiêm nhiễm sao?*

Trịnh Hòa: Tôi gốc á?

Yên tử []: Cậu ở lại làm gì?

Trịnh Hòa *tức giận*: Tôi gốc chỗ nào?

Yên tử: Thế sao cậu lại ở đây?

...

Bạch tiên sinh không thèm để ý đến hai kẻ dở hơi, trả lời rất nghiêm túc: Không sợ.

1. *Bạn Lạc Lạc hỏi: Tình nhân cũ của Bạch tiên sinh liệu có nhảy ra phá bĩnh không?*

Trịnh Hòa căng thẳng, ngồi ngay ngắn, nhìn chăm chăm về phía Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cười nhạt: Tôi không rõ, họ muốn thì cứ xuất hiện xem.

Yên Tử: Để tôi phiên dịch, ý của Bạch tiên sinh là – đi ra cũng thành số con rệp thôi.

Trịnh Hòa nhìn Yên Tử: Ai cho cô xen vào?

Yên Tử o : Chẳng nhẽ tôi không được xuất hiện?

Bạch tiên sinh nhắc tay: Nhân viên công tác – lại chỉ về phía Yên Tử – Lôi ra ngoài.

Yên Tử vừa gào khóc vừa bị quàng tay hai bên lôi ra ngoài.

1. *Bạn “Bỉ Ngạn hoa” hỏi: Bạch tiên sinh bao nhiêu tuổi rồi?*

Trịnh Hòa nhú mày: Đúng rồi, Bạch tiên sinh, ông bao nhiêu tuổi rồi? Sao em không biết?

Bạch tiên sinh: 39.

Trịnh Hòa ngạc nhiên: Chưa đến 40 sao tóc ông đã hoa râm?

Bạch tiên sinh xoa xoa ‘mái lông’ đen như mực của Trịnh Hòa: Chỉ có người suốt 24h không thèm động não như em mới không có sợi tóc bạc nào.

1. *Bạn “Bỉ Ngạn hoa” hỏi: Bạch tiên sinh thích tư thế nào nhất?*

Bạch tiên sinh: Em thì sao?

Trịnh Hòa chau mày suy nghĩ, đáp: Thực ra tư thế nào em cũng thích.

Bạch tiên sinh giật mình, cười tủm tỉm ôm Trịnh Hòa vào lòng: Thế đêm nay chúng ta...

Trịnh Hòa nói: Nhưng em không thích làm tình thường xuyên quá.

Bạch tiên sinh: Em cho rằng tần suất như thế nào mới là hợp lý?

Trịnh Hòa: 1 lần/ tuần hoặc 2 lần/ tuần là tốt nhất.

Bạch tiên sinh hừ lạnh.

Trịnh Hòa im re.

1. *Bạn “Lỗ lập lập” hỏi: Hai người sẽ dùng loại động vật nào để liên tưởng đến người kia?*

Bạch tiên sinh: Thỏ hoặc chó.

Trịnh Hòa lí nhí: ...Chuột túi.

Bạch tiên sinh không hiểu sao: Sạo lại thế? Trên bụng tôi có một túi to?

Trịnh Hòa đỏ mặt: Không phải thế...

Yên Tử *thuyết minh*: Bởi vì loài động vật cậu ấy thích nhất là chuột túi.

Bạch tiên sinh hôn Trịnh Hòa một cái: Bảo bối, em thực đáng yêu, nhưng mà... đây là cái loại logic gì thế?

1. *Bạn “Hủ dậu” hỏi: Bạch tiên sinh từng kết hôn chưa?*

Bạch tiên sinh: Từng, giờ chúng tôi chỉ là bạn bè.

1. *Bạn “Hủ dậu” hỏi: Bệnh của Bạch tiên sinh là bẩm sinh hay do nguyên nhân nào?*

Bạch tiên sinh: Bẩm sinh.

Trịnh Hòa: Ra bẩm sinh ông đã là biến thái...

1. *Bạn “Hủ dậu” hỏi: Trịnh Hòa sẽ come out với gia đình sao?*

Trịnh Hòa thực buồn rầu, cậu hỏi Bạch tiên sinh: Ông muốn em xuất quỷ (come out) sao?

Bạch tiên sinh: Xuất quỷ? Là sao?

Trịnh Hòa: Ông không biết? Ông là gay cơ mà?

Bạch tiên sinh mỉm cười: Có liên quan gì đến nhau?

Trịnh Hòa nghĩ một hồi, nói: Xuất quỷ nghĩa là mở cửa tử ra, sau đó lại đóng lại, ông muốn em xuất quỷ sao?

Bạch tiên sinh nói: Nếu em thấy nghịch như thế vui thì cứ xuất quỷ đi.

Trịnh Hòa cười tít mắt, giơ hai ngón tay biểu thị ‘V’ một cái.

1. *Bạn “Hủ dậu” hỏi: Tôi đáng yêu sao?!!*

chim câu đi lạc ợ [° °;]

Bạch tiên sinh: ...

Trịnh Hòa: ...

10. Bạn “Chết đứ đừ bởi sự đáng yêu của Trịnh Hòa” hỏi: Trịnh Hòa, Trịnh Hòa có biết cậu ngốc thế không? Gâu gâu gâu gâu.

Trịnh Hòa: Gâu gâu gâu. (Tôi mà biết, nhất quyết sẽ không theo cậu ta về!)

11. Bạn “hljj” hỏi: Bạch tiên sinh, ngài dịu dàng như thế, Trịnh Hòa hold được sao?

Trịnh Hòa nắm tay: Hold được!

Bạch tiên sinh không có ý kiến gì.

12. Bạn “Chị gái cái móng tay” hỏi: bộ này dự kiến dài bao nhiêu chữ?

Yên Tử vất vả bò ra: rất nhiều rất nhiều rất rất nhiều, ằng chừng 50 vạn chữ.

13. Bạn “Chị gái cái móng tay” hỏi: QAQ tôi muốn đợi bộ này béo rồi mới ăn!!!! Về sau có được xuất bản không nha!!! Cầu 4rum cho độc giả!!!

Yên Tử: có lẽ, đợi đến khi truyện kết thúc sẽ hỏi lại. 4rum cho độc giả cũng có, cả Yên Tử và clone của Yên Tử, bên trong chỉ có 2 acc.

14. Bạn “Lỗi Lỗi” hỏi: Bạch tiên sinh, ngài là xã hội đen đúng không? Ngài đáng yêu như thế, kẻ thù của ngài có biết không?

Bạch tiên sinh cười bí hiểm.

15. Bạn “Đa số” hỏi: Vương Kiệt là ai?

Yên tử: Cậu ta xuất hiện rất nhiều lần. Đầu tiên, lần Trịnh Hòa đi BEACHER, gặp ‘quản lý Vương’ chính là cậu ta. Sau đó, Trịnh Hòa đi ‘Chạc cây’, vị khách kỳ quái yêu cầu Trịnh Hòa trang điểm cho Husky cũng là cậu ta. Rồi lại lần Trịnh Hòa ở khách sạn, Vương Kiệt không mang kính, đánh nhầm Trịnh Hòa rồi bị Bạch tiên sinh tặng cho cặp kính, ý chỉ ‘Đồ mắt mù’.

16. Bạn “Chị gái cái móng tay” hỏi: Lúc lên VIP rồi cũng cố gắng lên nha!!!! Truyền thuyết nói lên V sẽ đăng liền 20 chương đó nha nha nha nha nha!!!!

Yên Tử học máu 3 lượt, hai hàng huyết lệ chảy ra nơi khóe mắt, vẽ mặt bi thống: Thần thiếp... làm không nổi nha.

17. Bạn “Kiya” hỏi: Hai lão già ân ái kia, có dám cho con (chó) của mình ăn ngay bây giờ không?

Bạch tiên sinh cúi đầu hỏi: Mày muốn ăn?

Husky che miệng gào thét: Gâu gâu gấu gấu (No! Mì ông nấu dở chết đi được! Chỉ có đĩa Trịnh Hòa kia mới dám ăn!)

Trịnh Hòa đập Husky một cái: Mày cũng là Trịnh Hòa đấy!

Husky: Gâu gâu gâu! (Tôi đây là Trịnh Hòa đẹp trai!)

18. Bạn “Tôi rất đáng giá” hỏi: Đến bao giờ Bạch tiên sinh mới thật sự yêu Trịnh Hòa?

Bạch tiên sinh: Đã bắt đầu thích rồi.

Trịnh Hòa giật mình, sau lại cảm động: Lúc nào?

Bạch tiên sinh nhìn Trịnh Hòa, ánh mắt dịu dàng: Lần nấu mì, bỗng nhiên nhận ra người này đáng giá để mình quý trọng.

19. Bạn “Tôm” hỏi: Chênh lệch 10 năm mà khoảng cách xa vậy sao? (ý bảo như cách cả 1 thậm chí 2 thế hệ)

Trịnh Hòa ngơ ngác: Chênh lệch cái gì 10 năm?

Bạch tiên sinh: Tuổi tâm lý của em ấy rất nhỏ.

20. Bạn “Nói gở” hỏi: Bạch tiên sinh bôi gì vào tờ giấy xanh lục thế... đúng là âm hiểm!!!!

Bạch tiên sinh: Tôi có bôi gì đâu?

Trịnh Hòa ngơ ngác lần 2: Tờ giấy xanh đó là tôi viết mà... Tôi viết 2 chữ Trịnh Hòa, sau đó chó ngó dí mõng vào. (= đồ = bôi, viết; Trịnh Hòa hiểu nhầm câu hỏi)

Chó ngó hừ một tiếng, bọt nước mũi bay ra, phồng lên thành bong bóng.

Trịnh Hòa ghét bỏ: Kinh quá!

Chó ngó cọ nước mũi vào ống quần cậu.

93. Chương 93: Phiên Ngoại Mừng Năm Mới (1)

Mùa đông, Bạch tiên sinh một mình lái xe tới vùng cực Bắc của tổ quốc – Hắc Long Giang, giữa trời tuyết trắng xóa.

Trong xe rất ấm, Bạch tiên sinh chỉ để một tay lên vô lăng, tay khác thì nghịch di động, bấm gọi cho số điện thoại được đặt phím tắt ‘1’.

“Bảo bối, em đang làm gì thế?” Ông dịu dàng hỏi.

“Hắt xì!” – Chưa kịp nói gì, Trịnh Hòa đã hắt xì vào điện thoại, day day cái mũi đỏ ửng của mình, giọng cậu nghệt nghệt – “Em đang quay phim, chỗ này phải -30 độ, lạnh chết mất!”

Đây là chuyện xảy ra vào rất nhiều năm sau.

Vừa qua sinh nhật tuổi 35, Trịnh Hòa nhận được lời mời đóng phim từ một vị đạo diễn khá có tiếng tăm, cậu vội vàng chạy đến vùng Mạc Bắc để quay. Bạch tiên sinh thì vì một ít việc phải xử lý nên không theo được, tính đến nay, hai người đã không gặp nhau chừng 2 tháng rồi.

Bạch tiên sinh vốn định tới Mạc Bắc mừng năm mới với Trịnh Hòa nhưng Bạch lão gia năm nào cũng ở Osaka đột nhiên lại lôi Bạch Nhuận Trạch tới thành phố H. Nghe thế, Trịnh Hòa liền xin đạo diễn được nghỉ Tết, đạo diễn vừa đồng ý lúc họp sẽ sắp xếp cho, nào ngờ, chiều đó họp, Trịnh Hòa bị ném cho một xấp tài liệu, mở ra đều là một chuỗi dài những cảnh quay cùng chương trình tuyên truyền.

Không được mừng năm mới cùng nhau, Trịnh Hòa thực buồn bã.

Từ hồi yêu nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên họ không đón năm mới cùng nhau, chia duyên rẽ thúy vào cái lúc đáng lẽ mọi người đều được đoàn viên, Trịnh Hòa thảm máng cả nhà đạo diễn.

“Bạch tiên sinh, em muốn được đón năm mới cùng ông...” Trịnh Hòa than thở, gió lạnh thổi qua, khiến nước mũi cậu chảy lòng thòng, sụt sịt nói.

Bạch Ân tưởng Trịnh Hòa khóc, có gì đó nghẹn nghẹn trong lòng ông. Bạch Nhuận Trạch tổ chức một buổi tiệc mừng để lấy lòng Bạch lão gia tử, Bạch tiên sinh nghe thấy tiếng nhạc dưới lầu, đột nhiên nảy lên một ý nghĩ. Ông vốn luôn dự mưu rồi mới thực hiện, từ trước đến nay, ông luôn lập kế hoạch tỉ mỉ, sau đó chọn cái khả thi nhất, từng bước hoàn thành, chưa từng có biến số nào bao giờ. Thế nhưng hiện tại, trong đầu ông ngập tràn hình ảnh của người đàn ông đã qua tuổi 30 mà vẫn giữ được sự hồn nhiên, ngây ngô đấy, ôm cậu vào lòng, dùng cơ thể mình khiến làn da cậu trở nên nóng bỏng.

Ông mở cửa sổ, dùng dây leo bám trên tường trượt xuống lầu một, vòng qua một đoạn góc tường đi đến gara, lấy chiếc Land Rover đã được đổ đầy bình, phóng ra khỏi khu biệt thự với vận tốc 80km/h, thẳng Bắc mà đi — đây chính là nguyên nhân vì sao Bạch tiên sinh một mình lái xe tới Mạc Bắc.

Bởi vì được Bạch tiên sinh bồi đắp, mấy năm gần đây, Trịnh Hòa đều liên tiếp xuất hiện trên các tác phẩm truyền hình. Nhưng bởi vì bệnh tình của Bạch tiên sinh nên Trịnh Hòa không thể bên ba suốt ngày như những diễn viên khác để tăng tần suất xuất hiện cho mình. May mà Thành thiếu chỉ chọn kịch bản hay, kỹ năng diễn của Trịnh Hòa cũng tốt nên cậu có nhiều tác phẩm nổi tiếng, được không ít người yêu thích.

Ví dụ như bộ điện ảnh quay ở Mạc Bắc này, không biết Bạch tiên sinh kiếm đâu được một công ty điện ảnh rồi sát nhập với bên Trịnh Hòa để thành công ty sản xuất bộ phim này, biên kịch là người quen từ năm ngoái, đạo diễn là nhân vật nổi bật ở bên Thiên Thụy, từ lúc lên kế hoạch các phóng viên đã không ngừng đưa tin, tin tức rầm rộ, giờ chỉ đợi ngày ra mắt.

Trịnh Hòa diễn nam số hai, một bác trung niên giả vờ ngây ngốc nhưng thực ra biết hết thấy những bí mật. Để hình tượng của Trịnh Hòa giống với nhân vật, đạo diễn còn mời thợ trang điểm từ tận Hollywood giúp sửa đi cái hình tượng non nớt của cậu.

Vậy nên, khi Bạch tiên sinh vất vả lái xe suốt sáu giờ mới đến được trường quay, ông không tài nào nhận ra được ông bác râu ria xồm xoàm đang ngồi ăn mì đó là Trịnh Hòa.

“Bạch tiên sinh!” Trịnh Hòa buông bát mì, miệng còn chưa kịp lau khô liền lao tới ôm ông.

Cơ thể ông cứng đờ, khéo léo đẩy cái ông chú thấp hơn mình nửa đầu này ra, bình tĩnh hỏi: “Chú biết tôi?”

Trịnh Hòa giật mình, đôi mắt hồng hồng, giọng nói nức nở: “Bạch tiên sinh, sao em không biết ngài được chứ...”

Bạch tiên sinh nhìn người đàn ông có điệu khóc rất đáng yêu nhưng gương mặt lại dữ tợn này, thở dài một tiếng, ôm lấy cậu, hỏi: “Sao em lại thành cái dạng này?”

Bao khổ sở vừa dâng lên trong lòng Trịnh Hòa được cái ôm này chữa khỏi hết, cậu vui vẻ giật giật phần râu trên mặt cùng với nếp gấp khóe mắt: “Ông xem này! Xem này! Có giống thật không?”

Bạch tiên sinh đưa tay giật bộ râu đáng ghét đó, không rung.

Trịnh Hòa vẫn cười ngây ngô: “Thợ hóa trang phải dùng 6 tiếng đó, dù chảy mồ hôi hay dính nước đều không rơi, lúc trước em còn trộm giật xuống vài sợi mà vẫn bị phát hiện, từ Hollywood về có khác, chắc chắc.”

“Gỡ râu xuống cho tôi.” Bạch tiên sinh nói.

“Dạ? Nhưng tối nay em phải quay? Bên công ty vì có thể tranh giải thưởng đã ép bức đạo diễn khiến ông ấy phát điên rồi, nếu em dùng 6 tiếng để lấp râu chỉ để lột ra, ông ấy giết em mất!” Trịnh Hòa chột dạ, làm nũng.

Bạch tiên sinh thích vẻ đáng thương như thế này của Trịnh Hòa nhất, cực kỳ quyến rũ. Ông không thêm để ý đến đám nhân viên vẫn giả vờ bận rộn nhưng thực chất liếc qua đây nãy giờ, thò tay vào trong áo cậu, nhẹ nhàng nắn lấy hạt đậu nhỏ trước ngực, dùng móng tay đùa bỡn nó.

Trịnh Hòa hít sâu, vội vàng túm lấy vạt áo gần Bạch tiên sinh, che ánh mắt của người khác: “Bạch tiên sinh... lấy ra đi.”

Bạch tiên sinh ôm chặt Trịnh Hòa, dùng phía dưới khe đẩy đẩy một chút rồi buông ra: “Em nói cho bên đó biết, đêm nay và ngày mai của em đều thuộc về tôi, ” ánh mắt ông đảo qua đảo lại trên người Trịnh Hòa, “Mau lên.”

Trịnh Hòa xấu hổ đến mức hận không thể chui xuống cái lỗ nẻ nào cho rồi.

Dường như đạo diễn cũng biết Bạch tiên sinh đến, lúc Trịnh Hòa tới xin phép, ông chỉ thản nhiên hỏi lúc nào có thể bắt đầu làm việc, không cấm cản gì.

Trịnh Hòa sung sướng bảo thợ hóa trang tháo đồ cho mình, A Long đổ một ly nước ấm cho cậu, trêu chọc: “Nhìn anh vui thế? Tình nhân tới thăm à?”

Trịnh Hòa nhịn không được, cúi đầu mím môi mỉm cười, lòng đầy hạnh phúc.

Tốn công lắm mới tẩy hết lớp hóa trang đi, cậu vội vã quàng khăn chạy ra ngoài. Đột nhiên, một vị diễn viên cùng thế hệ với cậu ngăn lại, khoác vai bá cổ như thân mật lắm: “Người vừa nãy là Bạch Ân, Bạch tiên sinh phải không?”

Mấy năm nay, Bạch tiên sinh đem mở mấy chi nhánh của mấy công ty lớn bên Nhật Bản ở Trung Quốc, mấy nguồn thu màu xám cũng được xử lý khá sạch sẽ, ông thành cây đại thụ. Con ông – Bạch Nhuận Trạch cũng là đứa giỏi, bỏ mặc giấy trúng tuyển của Harvard, một mình chạy đến Mỹ làm công. Bạch tiên sinh cho cậu một số vốn đầu tư, Bạch Nhuận Trạch mở một trang web mai mối, một lần đã thành công. Trung Quốc không thịnh hành loại trang web này nhưng người ngoại quốc thích, nghe nói, giá trị của trang web đó đã vượt qua con số 40 triệu.

Tiền tài trước mặt, dù Bạch tiên sinh có ‘lặng thâm’ đến đâu thì vẫn bị cái ngành giải trí này nhắm đến, người đứng mũi chịu sào chính là Trịnh Hòa – người được tiếp xúc với ông nhiều nhất.

Mọi người đều biết rõ cậu và Bạch tiên sinh quen nhau như thế nào, mối quan hệ của hai người là gì, vậy nên, dù có chủ đích hay không đều muốn Trịnh Hòa giới thiệu mình cho Bạch tiên sinh, dùng thân thể đổi lấy chút lợi ích từ miếng thịt mỡ béo bở này.

Trịnh Hòa vốn đang rất vui, bị người này làm cho mất hứng, cậu biết thừa hẳn ta nghĩ gì, giọng nói cứng nhắc: “Đúng rồi, ông ấy là Bạch tiên sinh, tìm ông ấy có việc?”

“He he, đúng thế, nhưng tôi biết ông ấy, ông ấy lại không biết tôi nha, cậu xem, chúng ta ở cùng một công ty, nâng đỡ nhau chút, giới thiệu, nha?”

Trịnh Hòa thăm bĩu môi: “Được thôi, nhưng anh có biết ‘Thomas. cúc hoa. giãn nở. thít thả. hấp hồn đại pháp’ không?”

Người nọ ngây ngẩn, lắp bắp nói: “Cái gì mà Thomas.....cúc hoa...nở nở....”

“Một loại kỹ xảo trên giường.” Trịnh Hòa tình cờ nhìn thấy cái tên này trên mạng, thấy kỳ quái nên mới nhớ đến giờ.

Tên diễn viên lắc đầu.

Trịnh Hòa ra vẻ vô tội nói: “Thế thì tôi chịu, muốn lên được giường của Bạch tiên sinh mà không có tài năng thì sao được? Anh đi luyện tập đi, lúc nào luyện được tôi giới thiệu cho.”

Lừa được diễn viên đó đi, cuối cùng Trịnh Hòa cũng ra khỏi được trường quay. Ngoài trường quay đỗ một chiếc Land Rover, Trịnh Hòa chưa từng thấy Bạch tiên sinh lái xe này bao giờ, biển số cũng lạ nên đi lên, gõ gõ cửa kính, xem bên trong có phải ông không.

Cửa kính xe mở ra, một cánh tay vươn tới, bắt lấy đầu Trịnh Hòa kéo vào trong, miệng ông cuốn lấy đầu lưỡi cậu, cái mũi hồng hồng cùng với đầu lưỡi thấp thoáng đó nhìn thực ngon miệng.

Bạch tiên sinh buông tay ra, mở cửa xe, ôm chặt lấy Trịnh Hòa còn đang mê loạn.

“Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh....” Quần áo cậu bị Bạch tiên sinh đẩy lên đầu, cởi còn chưa cởi hết, ông đã lao vào cắn cắn, Trịnh Hòa bị đóng quần áo chặt mất tầm mắt và mũi, cánh tay cậu vẫn mắc kẹt trong quần áo, cậu hoảng hốt gọi tên ông.

Bạch tiên sinh không làm đến bước cuối, chỉ đùa bỡn Trịnh Hòa cho thỏa rồi rời đi, mở cửa kính xe cho thoáng.

Trịnh Hòa trộm nhìn ông rồi mặc quần áo vào, trong lòng thấp thỏm sợ hãi, cậu chọn chỗ xa nhất để ngồi.

Bạch tiên sinh châm điếu thuốc, gõ gõ vào chỗ bên cạnh mình: “Em muốn tôi đóng cửa xe, hẳn em ở ghế sau, hay qua đây rồi chúng ta đi ăn cơm?”

Trịnh Hòa không nói lời nào.

Bạch tiên sinh cầm lấy đồng hồ, chậm rãi nói “3-2-”

Còn chưa đọc đến 1, Trịnh Hòa đã ba chân bốn cẳng bò lên ghế trước, ai oán nhìn Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh xoa xoa đầu Trịnh Hòa, nói: “Thế mới ngoan chứ, đừng dằng gì.”

Thế này là ép buộc em sao?!!! Trịnh Hòa cảm thấy mình khổ mà không dám nói ra, ánh mắt càn ai oán.

94. Chương 94: Phiên Ngoại Mừng Năm Mới (2)

Điều không thể thiếu trước thêm năm mới đó là cơm tất niên.

Không biết ai đặt phòng khách sạn, trường quay của Trịnh Hòa ở phía Tây, thì đi đặt ở phía đông, cách nhau vài trăm dặm, hơn nữa, còn không có chỗ mua đồ ăn.

Bạch tiên sinh thấy Trịnh Hòa có chút khó chịu, đề nghị: “Hay là tôi ở cạnh trường quay một đêm, sáng mai qua khách sạn.”

“Bên cạnh trường quay có mỗi rừng, bọn em ở trong phòng dựng tạm từ ván gỗ, giống khung cảnh đón năm mới sao? Không được, chúng ta nhất định phải tới khách sạn đó! Ông đợi tí, em tra bản đồ.” Trịnh Hòa nói xong cúi đầu tìm kiếm.

Bạch tiên sinh không có nhiều tình cảm với khái niệm ‘năm mới’ cho lắm. Có lẽ do hồi nhỏ sống ở nước ngoài, ông không biết tới ‘đoàn tụ’, nếu không, Bạch tiên sinh đã không quăng cha và con rồi chạy đến gặp Trịnh Hòa bên cầu Hỉ Thước.

Trịnh Hòa tìm hồi lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra đường tắt trên bản đồ, hơn nữa còn đi qua một cửa hàng trong chuỗi cửa hàng của một tập đoàn nước ngoài. Cậu vui vẻ, chìa điện thoại cho Bạch tiên sinh xem. Bạch tiên sinh không hay tiếp xúc với mấy loại phần mềm thế này, không cẩn thận bấm vào chỗ nào đó trên màn hình khiến bản đồ biến mất.

“Bạch tiên sinh! Ông thật đúng là...” Trịnh Hòa giận, lườm bầu, cúi đầu tìm lại.

Bạch tiên sinh cầm lấy bàn tay cầm di động của Trịnh Hòa: “Không phải tìm, tôi nhớ.”

Trịnh Hòa nghi ngờ: “Thật?”

Bạch tiên sinh cười nhạt: “Em không tin tôi?”

Trịnh Hòa vội vàng lắc đầu.

Bạch tiên sinh tự hỏi một lát, nói: “Đi về trước chừng 1500m sẽ có một ngã tư, rẽ trái, tiếp tục đi thẳng, đi qua đường Trung Hoàn, tiến vào đường Song Tinh, rẽ vào ngõ thứ ba trên đường Song Tinh, đi chừng 800m là thấy siêu thị có ánh sáng đỏ, đi ra từ siêu thị, cứ theo hướng tây, lại chuyển qua đường Trung Hoàn, vòng quanh khu E Thanh Hà, đi vào đường Bốn, cứ thế đi thẳng tới khách sạn.”

Trong lúc Bạch tiên sinh nói, Trịnh Hòa tìm lại đường, lần theo lời Bạch tiên sinh, so với bản đồ, không sai một chút nào.

Trịnh Hòa nghe mà choáng, trợn mắt há hốc mồm nhìn Bạch tiên sinh.

Đỗ xe trước cửa siêu thị, Bạch tiên sinh vừa bước vào liền bị đám người đông nghịt trước mắt làm cho choáng váng, Trịnh Hòa dắt ông đi thẳng về phía trước, cướp được một xe đẩy, chen vào đám người.

Đi tới khu thanh toán, Trịnh Hòa đẩy Bạch tiên sinh hàng người đang xếp chờ trả tiền, mình thì đi mua đồ. Bạch tiên sinh giữ chặt tay cậu, hỏi: “Em làm gì thế?”

“Ông xếp hàng,” Trịnh Hòa chỉ vào xe đẩy, “Em đi mua đồ.”

“Tôi không đi cùng em?”

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh khinh bỉ, kiểu ‘thiếu gia giàu có đúng là không hiểu cảnh khó khăn của dân đen’, nói: “Ông nhìn người ta xếp dài lắm rồi, em đi mua nhanh, ông cứ đứng đây xếp hàng, chốc gặp nhau.”

Số lần Bạch tiên sinh đi siêu thị có thể đếm trên đầu ngón tay. Một lần, Bạch Nhuận Trạch sốt, bảo mẫu có việc đột xuất ra ngoài, trong đêm mưa, Bạch tiên sinh đưa cậu ta đi, tìm mãi không thấy bệnh viện, Bạch Nhuận Trạch sốt đến độ bắt đầu nói mê sảng. Lúc ấy Bạch tiên sinh hoảng, chấp nhận thử đủ mọi cách, ông chạy vào siêu thị bên đường mua một túi đá lạnh lớn, rượu mạnh để hạ nhiệt theo kiểu vật lý cho cậu. Sau lần đó, Bạch tiên sinh như thiếu mất ‘dây thần kinh vào siêu thị’, chẳng muốn vào.

Trịnh Hòa vội vã phân công nhiệm vụ xong, cậu xoay người đi mua nguyên liệu làm cơm tất niên, hôm nay 3h chiều siêu thị đóng cửa, cậu còn nhiều nhất hơn 1h để chọn đồ.

Bạch tiên sinh xếp hàng, bên tai ông tràn ngập những câu chúc như ‘chúc mừng, chúc mừng, chúc mừng bà nha’ rồi ‘chúc phát tài, năm sau như ý cát tường’ rồi hàng loạt những ca khúc rộn ràng, đón xuân. Trong lúc nhàm chán, ông rút di động, gửi tin nhắn cho những người coi như quen biết.

Bạch tiên sinh có không ít bạn bè trong giới thượng lưu ở thành phố H, giờ chắc họ đang gặp gỡ, ăn uống, ông nổi hứng trên đầu, gửi cho tất cả mọi người một tin nhắn: Tôi là Bạch Ân, chúc mừng năm mới

Chỉ 8 chữ, đến dấu chấm cũng không có ấy, lại khiến Vương Thư Hoa sững diên lên. Ông biết Bạch tiên sinh đã hơn 10 năm, cuối cùng cũng khiến trái tim sắt đá đó tan chảy. Ông bèn đưa di động cho phó cục trưởng Vương ở bên cạnh. Lão này thích quậy nhất, vốn lão đang đòi mở thêm ba chai Mao Đài nữa, liền im bật, thấy tin nhắn đó, giật điện thoại qua, đứng lên bàn, đọc lớn: Tôi – là – Bạch – Ân – chúc – mừng – năm – mới.

Dưới bàn có không ít người nhận được tin nhắn của Bạch tiên sinh, lấy điện thoại ra đọc xong, sắc mặt không tốt.

4 -5 người đập điện thoại xuống bàn, may mà mọi người đều uống rượu nên không để ý chuyện mất mặt đó lắm.

Phó cục trưởng Vương biết mình chọc phải nghịch lân, đầu đang lơ mơ bỗng tỉnh táo, cười hòa giải: “Ui chao, chú Bạch này qua năm mới cũng nhớ đến bọn anh, hay là gọi qua mời tới ăn nhậu?”

Bầu không khí lại trở nên thân thiện.

Vương Thư Hoa xưng phong gọi điện cho Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh không nói rõ đến hay không, chỉ bảo không tiện qua.

“Ô! Anh em, ông đang ở đâu? Sao ồn thế?” Vương Thư Hoa day day lỗ tai.

“Đang xếp hàng ở siêu thị.”

Vương Thư Hoa không biết ông nói thật hay dối, vờ say, lấp liếm: “Tất niên rồi, ông còn biết hưởng thụ sinh hoạt thật đấy.”

“Thực ra xếp hàng rồi cũng quen, tôi thấy có thể rèn luyện tính kiên nhẫn.” Qua thái độ của Vương Thư Hoa, cùng với vài tiếng nói chuyện vọng từ bên kia sang, Bạch tiên sinh cũng đoán được tám, chín phần chuyện xảy ra bên đó.

Vương Thư Hoa ngạc nhiên, quên giờ mình đang giả say: “Thật sao? Ông có bị bà nào đổi não không thế? Đi dạo phố cơ đấy?”

Trên bàn phần lớn đều đang giả say, nghe Vương Thư Hoa nói thế liền vênh tai nghe xem Bạch tiên sinh nói gì.

Chưa nghe được gì, Bạch tiên sinh đã cúp máy.

Trịnh Hòa tới quầy bán rau, mua mỗi loại một túi, lại qua bên cạnh mua hai cân thịt, một túi bột mì, chưa đầy hai mươi phút đã xong xuôi.

Cậu đẩy xe tới chỗ Bạch tiên sinh.

Thấy Trịnh Hòa trở lại, Bạch tiên sinh tiện tay cúp máy luôn.

Trịnh Hòa tưởng đầu bên kia điện thoại đang nói chuyện công việc với Bạch tiên sinh, hỏi: “Bạn lắm sao? Để em bồi bổ cho ông.”

Bạch tiên sinh nhìn xe đẩy xanh mướt toàn rau, nâng mi hỏi: “Bồi bổ bằng rau dưa?”

“Ai u, em quên mua hải sản với xương rồi.” Trịnh Hòa lại chạy đi mua.

Bạch tiên sinh nhìn chằm chằm vào bóng dáng Trịnh Hòa, nhìn cậu bị cá trong tủ quầy té nước lên mặt, lại nhìn cậu xen vào chỗ mấy bác gái, chọn xương.

Lúc Trịnh Hòa đẩy mấy thứ đó về, mệt đến gầy eo, chưa kịp nghỉ ngơi, Bạch tiên sinh đã quăng bom rất bình tĩnh: “Bảo bối, tôi nhận ra, em giống đàn bà.”

Hàm Trịnh Hòa rơi cái đồp xuống đất.

Cậu là gay, nhưng dù sao cũng là đàn ông phỏng?

Chính vì thế, trên đoạn đường tiếp theo, cậu không thêm để ý đến Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cũng không thấy sao, ông không phải người vì sắc mặt người khác mà khiến mình phiền não, chỉ liếc nhìn người đã theo mình hơn mười năm này suốt chặng đường đi, càng nhìn càng thấy gái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, không có vết lấm tẩm nào, tay mềm mại, vừa nhìn là biết chưa từng làm việc nặng, sau khi cởi đồ, thân thể kia cũng thực đẹp.

Nghĩ nghĩ, Bạch tiên sinh bất giác nhớ tới mấy hình ảnh 18+, ông thấy cứ mãi cậu trong đầu như thế cũng không sai, dù ta người ta ngay trước mặt mình, nhìn không được thì lột đồ đưa lên giường, vừa quuyến rũ lại sắc tình.

Trịnh Hòa tuy làm mặt lạnh nhưng vẫn nhìn chằm chằm mọi cử chỉ của Bạch tiên sinh, thấy dưới chiếc quần tây trắng muốt của ông, có thứ dựng ngược lên, hăm hấp thế nào, tay duỗi qua theo thói quen.

“Bảo bối, em không giận?” Bạch tiên sinh giữ chặt cánh tay Trịnh Hòa, đưa tay cậu vào trong quần mình.

Trịnh Hòa nhìn Bạch tiên sinh, le lưỡi, giận quá, rút tay ra: “Sao lại không giận chứ! Bị nói là giống đàn bà, ai vui được!”

“Tôi khen em mà.”

“Hừ! Ông tưởng em ngốc chắc, tin lời ông?” Trịnh Hòa thực khinh thường.

Bạch tiên sinh lắc đầu: “Bảo bối, tôi không thích dỗ người khác, em biết mà, giận xong rồi thì thôi, ok ?”

Trịnh Hòa cũng không muốn cãi nhau thật với ông, đột nhiên ghé qua, cắn phập vào cằm Bạch tiên sinh, quệt miệng xong, hả hê: “Được rồi, em tha thứ ông.”

Trịnh Hòa cắn rất mạnh, nước miếng còn dính trên mặt Bạch tiên sinh. Ông lấy ngón trỏ, dính dính chỗ nước miếng đó, lại đưa lưỡi ra liếm, tiếng nước lép nhép phát ra từ lưỡi cùng đầu ngón tay, ông lẩm bẩm:

“Bảo bối, vị của em ngon thật đấy.”

.....

Trịnh Hòa cảm thấy chẳng biết làm sao. Cậu không khống chế nổi cái lão yêu nghiệt bắn hoocmon suốt ngày này nữa rồi.

Hai người dừng xe lại ở bãi đỗ xe trên đường cao tốc thừa thớt người qua lại, cởi quần áo, vội vàng lao vào nhau, Trịnh Hòa bị các loại chơi đùa cổ quái của Bạch tiên sinh làm cho đầu óc trống rỗng, ngủ chừng 3 tiếng mới tỉnh lại, Bạch tiên sinh dùng 3 tiếng này để lái xe về khách sạn.

Trịnh Hòa tắm rửa xong đi ra, thấy bộ âu phục trắng của Bạch tiên sinh treo ở cửa phòng bếp, đẩy cánh cửa bên phòng khách ra, quả nhiên thấy Bạch tiên sinh xắn tay áo nhặt rau.

Bạch tiên sinh nhặt rau cần, ông cẩn thận ngắt lá, đặt dưới vòi nước, rửa. Trịnh Hòa nhìn thế, nhú mào, giật rau cần lại, vật hai ba phút là xong, hỏi: “Bạch tiên sinh, ông biết nấu ăn không?”

“Em đoán xem?”

Trịnh Hòa lắc đầu: “Chắc chắn là không, không thì ông đã không giữ lại lá rau cần.”

“Tôi chưa từng nếm vị lá rau cần. Em biết làm không?” Bạch tiên sinh hỏi.

Trịnh Hòa thâm khinh bỉ, nói: “Em không biết.”

“Sao lại thế?”

“Bởi vì lá rau cần ăn không ngon, đắng lắm.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gui-ngai-kim-chu-sau-khong-luong-duoc>